

HRISTOS LUMINA LUMII

Ellen G. White

Capitolul 1

“Dumnezeu cu noi”

„Îi vor pune numele Emanuel ... Dumnezeu cu noi.” „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu -- gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău” -- „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr” -- „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei”. Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia.

La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creațiunii.

Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. „El întărește munții prin tăria Lui.” „A Lui este marea, El a făcut-o.” (Psalmii 65, 6; 95, 5.) El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Cu toate că păcatul a mânjit opera desăvârșită a lui Dumnezeu, inscripția încă rămâne. Chiar și acum toate lucrurile create proclamă gloria Celui Preaînalt. Nu este nimic, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine. Nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mișcă pe pământ nu slujește decât pentru binele altuia. Nu este nici o frunză a pădurii ori firicel firav de iarbă care să nu aibă de făcut o lucrare. Fiecare copac, arbust și frunză pulsează acel element al vieții fără de care nici omul, nici animalele n-ar putea trăi; iar omul și animalele, la rândul lor, slujesc viețuirii copacului, arbustului și frunzei. Florile își răspândesc parfumul și își expun frumusețea pentru fericirea omenirii. Soarele își revarsă lumina spre a înveseli nenumăratele lumi. Oceanul, el însuși sursa tuturor izvoarelor și fântânilor noastre, primește torențele de apă de pe întregul pământ, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din adâncul său se transformă și cad în ploi pentru a uda pământul, făcându-l să încolțească și să odrăslească.

Îngerii slavei se bucură atunci când oferă dragostea și grija lor neobosită ființelor căzute și nesfinte. Ființele cerești apelează stăruitor la inima oamenilor; ele aduc acestei lumi întunecate lumină din curțile de sus și, printr-o slujire stăruitoare și plină de iubire, mișcă sufletul omului, pentru a-l aduce pe cel pierdut în comuniune cu Hristos, legătură care este chiar mai intimă decât cea pe care ele însele o pot cunoaște.

Dar, lăsând la o parte toate aceste imagini nedesăvârșite, noi Îl vedem pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru

este de a da. „Nu fac nimic de la Mine Însumi”, zice Hristos. „Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl.” „Eu nu caut slava Mea”, ci slava Celui ce M-a trimis. (Ioan 8, 28; 6, 57; 8, 50; 7, 18.) În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieții pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.

Chiar în cer, legea aceasta a fost călcată. Păcatul a luat naștere prin înălțarea de sine. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine. De aceea, el L-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. În felul acesta i-a înșelat el pe îngeri. Tot așa i-a înșelat și pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și de o extraordinară măreție, Satana i-a determinat să-L considere ca fiind sever și neiertător. În felul acesta, el i-a convins pe oameni să i se alăture în rebeliune împotriva lui Dumnezeu, și bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forță. Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu; El dorește numai o slujire din iubire, și iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul

Său trebuie să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Ființă din tot universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu o putea face cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară „Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4, 2.)

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri.” (Romani 16, 25.) A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât Se hotărî să dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16.)

Lucifer zisese: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ... voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14, 13.14.) Dar Hristos, deși „avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2, 6.7.)

Acesta a fost un sacrificiu de bunăvoie. Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui și să coboare de pe tronul universului, ca să poată aduce lumină celor cuprinși de întuneric și viață celor ce pier.

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificație tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: „Iată, Eu vin”. „Tu n-ai voit nici

jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup.... Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10, 5-7.) În aceste cuvinte, se anunță împlinirea scopului ce fusese ascuns din veacuri veșnice. Hristos era gata să vină în lumea noastră și să Se întrupeze. El zicea: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Dacă El S-ar fi arătat în slava Sa, pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut suporta lumina prezenței Sale. Ca noi să o putem privi fără a fi nimiciti, manifestarea slavei Sale a fost acoperită. Divinitatea Sa a fost învăluită în corp omenesc -- slava invizibilă în chip omenesc, vizibil.

Această țintă măreață fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiș neînsemnat, ce aparent n-avea nici o atracție. Acesta însă cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeu atotîndurător și-a ascuns slava într-o înfățișare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi și să trăiască. Tot așa, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu, comunicând cu Israel, le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți s-o poată privi. În același mod Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3, 21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El n-avea nici o frumusețe ca ei să-L dorească; și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa era învăluită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25, 8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa Hristos și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și

viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1, 14.)

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe „Dumnezeu cu noi”.

Satana înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că este imposibil să ascultăm de preceptele ei. El pune în sarcina Creatorului căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au rezultat, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinței și al morții. Isus a trebuit să demaște această înșelăciune. Ca unul dintre noi, El trebuia să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta, El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile.” (Evrei 2, 17.) Dacă noi am avea de suportat ceva ce Isus n-a îndurat atunci, în acest punct Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea, Isus „în toate lucrurile a fost ispășit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4, 15.) El a îndurat toate încercările la care noi suntem supuși. Și El n-a exercitat în folosul Său nici o putere care să nu ne fie și nouă oferită în dar. Ca om, El a înfruntat ispita și a biruit cu puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu. El zice: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 8.) În timp ce umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei chinuți de Satana, El le-a explicat oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura slujirii Sale. Viața Sa dovedește că este cu putință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT”.... „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi.»” (Exod 3, 14.) Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit „asemenea oamenilor”, El Însuși a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul și umilul Mântuitor, este Dumnezeu „arătat în trup.” (1 Timotei 3, 16.) Și nouă ne zice: „EU SUNT Păstorul cel bun”. „EU SUNT Pâinea vie”. „EU SUNT calea, adevărul și viața”. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Ioan 10, 11; 6, 51; 14, 6; Matei 28, 18.) EU SUNT chezașia fiecărei făgăduințe. EU SUNT; nu te teme. „Dumnezeu cu noi” este garanția eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului.

Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a dat pe față un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât încă și mai jos pe cărarea umilinței. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2, 8.) După cum marele preot pune la o parte strălucitoarele sale veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El Însuși fiind preotul și tot El fiind și jertfa. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepșa, care ne dă pacea, a căzut peste El.” (Isaia 53, 5.)

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. „Prin rănilor Lui

suntem tămăduiți.”

Prin viața și moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.” (Ioan 3, 16.) El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre și să moară ca sacrificiu pentru noi, ci El L-a oferit neamului omenesc decăzut. Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omenești și să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească. Aceasta era garanția că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul. „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui.” Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. „Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. „Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9, 6.) EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, nu Se rușinează să ne numească frați. (Evrei 7, 26; 2, 11.) În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.

Dumnezeu zice despre poporul Său: „Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa! O, cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoși!” (Zaharia 9, 16.17.) Măreția celor răscumparați va fi o mărturie veșnică a îndurării lui Dumnezeu. El va arăta „în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”, „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi,

prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Efeseni, 2, 7; 3, 10.11.)

Prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos se recunoaște justetea guvernării lui Dumnezeu. Cel Atotputernic este făcut cunoscut ca fiind Dumnezeul iubirii. Acuzațiile lui Satana sunt respinse și caracterul său demascat. Niciodată rebeliunea nu se mai poate declanșa. Niciodată păcatul nu mai poate pătrunde iarăși în univers. Pentru veacurile veșnice, toți sunt asigurați împotriva apostaziei. Prin jertfirea de sine a iubirii, locuitorii pământului și ai cerului sunt legați de Creatorul lor cu legăturile unirii indisolubile.

Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creațiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit -- aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și „El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21, 3.) Iar prin veacurile nesfârșite, când cei răscumpărați vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare.

Capitolul 2

Poporul ales

Timp de peste o mie de ani, poporul iudeu așteptase venirea Mântuitorului. De acest eveniment iudeii își legaseră speranțele lor cele mai strălucite. În cântec și profeție, în slujba templului și în rugăciunea de acasă, ei așezaseră Numele Lui. Și cu toate acestea, la venirea Sa, ei nu L-au cunoscut. Preaiubitul cerului era pentru ei „ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire” și n-au văzut în El frumusețea pentru care să-L dorească. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (Isaia 53, 2 Ioan 1, 11.)

Cu toate acestea, Dumnezeu îi alesese pe copiii lui Israel. El îi chemase ca să păstreze între oameni cunoașterea Legii Sale și a simbolurilor și profețiilor ce arătau spre Mântuitorul. El a dorit ca ei să devină izvoare de mântuire pentru lume. Ceea ce Avraam a fost în pământul pribegiei sale, ceea ce Iosif a fost în Egipt și Daniel la curțile din Babilon, poporul evreu trebuia să fie pentru toate națiunile. El trebuia să descopere oamenilor pe Dumnezeu.

În chemarea adresată lui Avraam, Domnul a zis: „Te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare ... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Geneza 12, 2.3.) Aceeași învățătură a fost redată prin profeți. Chiar după ce fusese decimat de război și captivitate, lui Israel i s-a dat făgăduința aceasta: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni și nu atârnă de copiii oamenilor.” (Mica 5, 7.) Cu privire la Templul din Ierusalim, Domnul a declarat prin Isaia: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” (Isaia 56, 7.)

Dar israeliții și-au pus nădejdea într-o mărire lumească. De la intrarea lor în țara Canaan, ei s-au depărtat de poruncile lui Dumnezeu și au umblat pe căile păgânilor. În zadar le-a trimis Dumnezeu avertizări prin profeții Săi. În zadar au suferit pedeapsa asupririi păgâne. Orice reformă era urmată de o și mai profundă apostazie.

Dacă israeliții ar fi fost credincioși față de Dumnezeu, El ar fi împlinit planul Său de a le acorda onoare și mărire. Dacă ar fi umblat în căile ascultării, El le-ar fi dat „asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție”. „Toate popoarele vor vedea”, zicea Moise, „că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine”. „Popoarele care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi vor zice: «Acest neam mare e un popor cu totul înțelept și priceput.»” (Deuteronom 26, 19; 28, 10; 4, 6.) Dar, din cauza necredinței lor, planul lui Dumnezeu a putut fi adus la îndeplinire numai prin neconținute situații de restricție și de umilire.

Ei au fost duși ca robi în Babilon și împrăștiați prin țările păgânilor. În suferințe, mulți și-au reînnoit credințioșia față de legământul Său. Atunci când ei își agățau harpele în sălcii și plâneau pentru templul cel sfânt, care era pustiit, lumina adevărului se revărsa prin ei și cunoștința de Dumnezeu se răspândea printre națiuni. Sistemele păgâne de sacrificiu erau o pervertire a sistemului pe care-l rânduiseră Dumnezeu; și mulți păzitori sinceri ai ritualurilor păgâne învățau de la evrei însemnătatea serviciului poruncit de Dumnezeu și, prin credință, se prindeau de făgăduința unui Mântuitor.

Mulți dintre cei exilați au fost persecutați. Nu puțini și-au pierdut viața din cauza refuzului lor de a călca Sabatul și de a ține sărbătorile păgânești. Cum cei idolatri erau porniți să distrugă adevărul, Domnul i-a adus pe servii Săi față în față cu împărații și cărmuitorii, pentru ca ei și poporul lor să poată primi lumina. În repetate rânduri, monarhii cei mari au fost determinați să

proclame supremația Dumnezeului căruia I se închinau robii lor evrei.

În timpul captivității babiloniene, israeliții au fost vindecați pe deplin de închinarea la chipuri cioplite. În decursul secolelor care au urmat, ei au suferit din cauza asupririi din partea vrăjmașilor păgâni, până când s-au convins pe deplin că prosperitatea lor depindea de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Dar, la foarte mulți dintre ei, ascultarea nu era pornită din dragoste. Motivul era egoismul. Ei aduceau lui Dumnezeu o slujire de formă, ca mijloc de a ajunge la măreție națională. Ei nu au ajuns lumina lumii, ci s-au izolat de lume ca să scape de primejdia idolatriei. În îndrumările date prin Moise, Dumnezeu pusese restricții în ce privește legătura lor cu cei idolatri, dar învățătura aceasta fusese greșit interpretată. Ea avea ca scop să-i ferească de a se deda la practicile păgânilor. Însă aceasta a fost folosită ca să ridice un zid de despărțire între Israel și toate celelalte neamuri. Iudeii considerau Ierusalimul ca fiind cerul lor și erau cu adevărat geloși ca nu cumva Domnul să arate milă față de neamuri.

După întoarcerea din Babilon, s-a acordat mare atenție învățământului religios. Pretutindeni în țară s-au clădit sinagogi, unde legea era explicată de preoți și cărturari. S-au întemeiat și școli care, pe lângă meserii și științe, se ocupau cu predarea principiilor neprihănirii. Dar aceste instituții s-au schimbat în rău. În timpul captivității, mulți primiseră idei și obiceiuri păgânești, și acestea erau introduse în serviciul lor divin. În multe lucruri, ei s-a conformat practicilor idolatrilor.

Deoarece se depărtaseră de Dumnezeu, iudeii au pierdut din vedere în mare măsură învățătura cu privire la slujbele ceremoniale. Aceste servicii fuseseră instituite de Însuși Domnul Hristos. În fiecare parte era un simbol al Său, și acest serviciu fusese plin de vitalitate și frumusețe spirituală. Dar iudeii au pierdut viața spirituală din ceremoniile lor și s-au agățat de forme moarte. Ei s-au încrezut în sacrificii și practici ceremoniale, în loc să se încreadă în Acela spre care ele arătau. Pentru a pune ceva în locul celor pe

care le pierduseră, preoții și rabinii au înmulțit cu de la sine putere cerințele de împlinire a formelor; dar, cu cât acestea deveneau mai aspre, cu atât mai puțin se manifesta iubirea față de Dumnezeu. Ei își măsurau sfințenia după mulțimea ceremoniilor lor, în timp ce inimile lor erau pline de îngâmfare și ipocrizie.

Cu toată minuțiozitatea și povara prescripțiilor formale, era cu neputință să respecte legea. Cei care doreau să-I servească lui Dumnezeu și care încercau să țină învățăturile rabinice se chinuiau sub o grea povară. Ei nu puteau găsi odihnă din cauza muștrărilor unei conștiințe frământate. În felul acesta, Satana lucra să-i descurajeze pe oameni, să diminueze înțelegerea lor despre caracterul lui Dumnezeu și să atragă disprețul asupra credinței lui Israel. El spera să-și dovedească afirmațiile pe care le-a făcut atunci când s-a revoltat în ceruri -- că cerințele lui Dumnezeu erau nedrepte și nu puteau fi ascultate. Chiar Israel, zicea el, nu respectă legea.

În timp ce doreau venirea lui Mesia, iudeii nu înțelegeau cu adevărat misiunea Sa. Ei nu căutau izbăvirea din robia păcatului, ci eliberarea de sub romani. Ei îl așteptau pe Mesia să vină ca un cuceritor, să sfărâme puterea asupritorului, să înalțe pe Israel în poziția de autoritate universală. În felul acesta, se pregătea calea ca ei să-L lepede pe Mântuitorul.

În timpul când S-a născut Hristos, națiunea era iritată din cauza dominației asupritorilor străini și se măcina în lupte interne. Iudeilor li se îngăduise să mențină forma unei guvernări separate, dar nimic nu putea să ascundă faptul că ei erau sub jugul roman sau să-i facă să fie mulțumiți cu limitarea puterii lor. Romanii pretindeau dreptul de a numi și a schimba pe marele preot, iar acest post era deseori obținut prin fraudă, prin mită și chiar prin crimă. În felul acesta, preoțimea devenea din ce în ce mai coruptă. Preoții încă aveau mare putere, dar o foloseau în scopuri egoiste și pentru profit material. Trebuia ca oamenii să asculte de cerințele lor nemiloase și li se impuneau și biruri mari de către romani. Această stare de lucruri a generat

o nemulțumire generală. Izbucnirile de revoltă ale gloatelor erau frecvente. Lăcomia și violența, neîncrederea și apatia spirituală rodeau însăși inima națiunii.

Ura față de romani și îngâmfarea națională și spirituală îi determinau pe iudei să se țină cu strășnicie de formele lor de închinare. Preoții căutau să-și mențină numele de oameni sfinți, prin aceea că acordau o scrupuloasă atenție ceremoniilor religioase. Oamenii, în întunericul și asuprirea în care se găseau și având cârmuitori setoși de putere, tânjeau după venirea Aceluia care avea să-i înfrângă pe vrăjmașii lor și să refacă împărăția lui Israel. Ei studiaseră profețiile, dar fără pătrundere spirituală. În felul acesta, ei au trecut cu vederea acele texte biblice care arătau umilința lui Hristos la prima Sa venire și au aplicat greșit pe cele care vorbeau despre slava Sa la a doua venire. Îngâmfarea le-a întunecat înțelegerea. Ei au interpretat profeția potrivit cu dorințele lor egoiste.

Capitolul 3

“Împlinirea vremii”

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ... ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4, 4.5.)

Venirea Mântuitorului a fost prevestită în Eden. Când au auzit prima dată făgăduința, Adam și Eva așteptau să se împlinească în foarte scurt timp. Ei au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el putea fi Eliberatorul. Dar împlinirea făgăduinței a întârziat. Cei care au primit-o pentru prima dată au murit fără să-i vadă împlinirea. Începând de la Enoh, făgăduința a fost repetată prin patriarhi și profeți, păstrând vie nădejdea arătării Sale; și, cu toate acestea, El nu a venit. Profetia lui Daniel descoperea timpul venirii Sale, dar nu toți au interpretat corect solia. Veacurile au trecut unul după altul; glasurile proorocilor au tăcut. Mâna opresorului apăsa greu asupra lui Israel și mulți erau gata să zică: „Zilele se lungesc și toate vedeniile rămân neîmplinite.” (Ezechiel 12, 22.)

Dar, ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere. Prin simbolurile mării întunecimi și ale cuptorului fumegând, Dumnezeu îi descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt și declarase că timpul rămânerii lui va fi de patru sute de ani. „Pe urmă”, zise El, „va ieși de acolo cu mari bogății.” (Geneza 15, 14.) Împotriva acestui cuvânt a luptat în zadar toată puterea mândrului imperiu al lui Faraon. „Tocmai în ziua aceea”, rânduită de făgăduința lui Dumnezeu, „toate oștirile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Exod 12, 41.) Tot astfel fusese hotărât în sfatul ceresc ceasul primei veniri a Domnului Hristos. Când marele orologiu al vremii a indicat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem.

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.” Providența divină îndrumase mișcările națiunilor, precum și torentul pasiunilor și influenței omenești, până când lumea era gata pentru venirea Mântuitorului. Națiunile erau unite sub o singură cârmuire. O singură limbă se vorbea aproape peste tot, fiind pretutindeni recunoscută ca limbă literară. Iudeii, împrăștiați în toate țările, se adunau la Ierusalim pentru sărbătorile anuale. Când se întorceau în locurile pe unde trăiau, ei puteau să răspândească în toată lumea vestea despre venirea Mântuitorului.

În vremea aceea, sistemele religioase ale păgânismului își pierdeau influența asupra poporului. Oamenii erau sătui de mituri și de ceremonii fastuoase, dar deșarte. Ei tânjeau după o religie care să le mulțumească inima. Atunci când lumina adevărului părea că dispăruse dintre oameni, existau totuși suflete care căutau lumină și care erau pline de griji și întristare. Ele însetau după o cunoaștere a viului Dumnezeu, după asigurarea în ce privește viața de dincolo de mormânt.

Deoarece iudeii se despărțiseră de Dumnezeu, credința se întunecase și speranța aproape încetase de a mai lumina viitorul. Cuvintele proorocilor erau neînțelese. Pentru mulțimi de oameni, moartea era o taină îngrozitoare; dincolo de ea -- nesiguranță și întuneric. Nu numai plânsetul amar al mamelor din Betleem a ajuns la profet prin veacuri, ci și strigătul din inima imensă a omenirii -- glasul auzit în Rama, „plângere și bocet mult: Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau.” (Matei 2, 18.) În „ținutul umbrelor și al morții”, oamenii ședeau nemângâiați. Cu ochii plini de dor așteptau venirea Eliberatorului, când întunericul avea să fie înlăturat și taina viitorului să fie limpezită.

În afara națiunii iudaice, au existat bărbați care au prevestit ivirea unui învățător dumnezeiesc. Oamenii aceștia cercetau adevărul și lor le-a fost

împărtășit Spiritul Inspirației divine. Unul după altul, ca stelele pe cerul întunecat, s-au ridicat asemenea învățători. Cuvintele lor profetice aprinseseră nădejdea în inimile miilor de oameni dintre neamuri.

De sute de ani, Biblia fusese tradusă în limba greacă, pe atunci vorbită de toți în întreg Imperiul Roman. Iudeii erau răspândiți pretutindeni și așteptarea lor după venirea lui Mesia era, într-o oarecare măsură, împărtășită de neamuri. Printre cei pe care iudeii îi numeau păgâni, erau și oameni care înțelegeau mai bine profețiile biblice cu privire la Mesia decât învățătorii lui Israel. Erau unii care aveau speranța în venirea Sa ca eliberator de sub robia păcatului. Filozofii timpului se străduiau să pătrundă tainele din învățătura și ritualurile iudaice. Dar bigotismul iudeilor împiedica răspândirea luminii. Urmărind menținerea separării dintre ei și celelalte națiuni, ei nu erau dispuși să împărtășească și altora cunoștința pe care încă o aveau cu privire la serviciile simbolice. Adevăratul Tălmăcitor trebuia să vină. Acela, pe care toate aceste reprezentări îl simbolizau, trebuia să explice însemnătatea lor.

Prin natură, prin tipuri și simboluri, prin patriarhi și profeți, Dumnezeu vorbise lumii. Trebuia ca învățăturile să fie date oamenilor în limbaj omenesc. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul Său trebuia să fie auzit în templul Său. Hristos trebuia să vină și să exprime cuvinte care să fie înțelese cât se poate de limpede și pe deplin. El, autorul adevărului, trebuia să separe adevărul de pleava învățăturilor omenești, care îl făceau fără nici un efect. Principiile guvernării lui Dumnezeu și planul de mântuire trebuiau să fie clar lămurite. Învățăturile Vechiului Testament trebuiau să fie în întregime prezentate în fața oamenilor.

Printre iudei, se aflau totuși suflete statornice, urmași ai aceluiași neam sfânt prin care fusese păstrată cunoașterea de Dumnezeu. Aceștia așteptau încă nădejdea făgăduinței făcute strămoșilor. Ei își întăreau credința, cercetând asigurarea dată prin Moise: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă

va spune.” (Faptele Apostolilor 3, 22.) De asemenea, ei citeau cum Dumnezeu Îl va unge pe Acela care avea „să aducă vești bune celor nenorociți”, „să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia” și să vestească „un an de îndurare al Domnului.” (Isaia 61, 1.2.) Ei citeau cum El „va așeza dreptatea pe pământ”, cum „ostroavele vor nădăjdui în legea Lui”, cum „neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale.” (Isaia 42, 4; 60, 3.)

Cuvintele rostite de Iacov înainte de a muri i-au umplut de nădejde: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo”. (Geneza 49, 10.) Puterea slăbită a lui Israel dovedea că venirea lui Mesia era aproape. Profeta lui Daniel descria gloria domniei Sale peste o împărăție care trebuia să urmeze după toate împărățiile pământeste; și profetul spunea: „Ea însăși va dăinui veșnic.” (Daniel 2, 44.) În timp ce puțini înțelegeau natura misiunii lui Hristos, exista o nădejde larg răspândită că va veni un prinț puternic, care avea să-și stabilească împărăția în Israel și să fie eliberatorul națiunilor.

Împlinirea vremii venise. Omenirea, decăzând tot mai mult în decursul veacurilor de neascultare, striga după venirea Mântuitorului. Satana se străduia să adâncească și să facă de netrecut prăpastia dintre pământ și cer. Prin neadevărurile lui, el îi încurajase pe oameni la păcat. Intenția lui era de a face să înceteze răbdarea lui Dumnezeu și de a stinge iubirea Sa față de om, așa încât El să abandoneze lumea, lăsând-o sub jurisdicția satanică.

Satana căuta să îndepărteze de la oameni cunoașterea despre Dumnezeu, să le abată atenția de la templul lui Dumnezeu și astfel să-și statornicească propria împărăție. Lupta lui pentru supremație păruse a fi aproape încununată de succes. Este adevărat că în fiecare generație Dumnezeu a avut reprezentanții Săi. Chiar și între păgâni erau persoane prin care Hristos lucra pentru ridicarea oamenilor din mocirla păcatului, din starea lor decăzută. Dar oamenii aceștia erau disprețuiți și urâți. Mulți dintre

ei au suferit o moarte violentă. Umbra întunecată pe care Satana o aruncase asupra lumii devenea din ce în ce mai adâncă și tot mai adâncă.

Prin păgânism, Satana, timp de veacuri, îi îndepărtase pe oameni de la Dumnezeu, dar biruința lui cea mare o câștigă prin pervertirea credinței lui Israel. Contemplându-și propriile idei și închinându-se la ele, păgânii pierduseră cunoașterea de Dumnezeu și deveniseră tot mai corupți. Tot astfel s-au petrecut lucrurile și cu Israel. Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne; principiul acesta devenise acum și principiul religiei iudaice. Satana inspirase acest principiu. Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nici o piedică în fața păcatului.

Solia mântuirii se vestește oamenilor prin ființe omenești. Dar iudeii căutaseră să monopolizeze adevărul, care este viața veșnică. Ei îngrămădiseră mana vie, și aceasta se stricase. Religia pe care au încercat să o păstreze numai pentru ei le-a devenit un blestem. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu de slava Sa și au înșelat lumea prin contrafacerea Evangheliei. Ei au refuzat să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea lumii și au devenit agenți ai lui Satana pentru distrugerea ei.

Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar și preoții care slujeau în templu pierduseră din vedere însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei încetaseră să privească dincolo de simbol, la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca niște actori într-o piesă de teatru. Actele ceremoniale, pe care Însuși Dumnezeu le instituiseră, erau transformate în mijloace de a orbi mintea și de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întregul sistem trebuia să fie desființat.

Înșelăciunea păcatului ajunsese la culme. Toate mijloacele de a strica sufletele oamenilor fuseseră puse la lucru. Fiul lui Dumnezeu, cercetând lumea, a văzut suferință și mizerie. Cu milă, El a văzut cum oamenii ajunseseră victime ale cruzimii lui Satana. El privea cu compătimire la aceia care erau corupți, uciși și pierduți. Ei își aleseseră un conducător care i-a pus în lanțuri la carul lui. Deznădăjduiți și înșelați, ei își continuau drumul într-o jalnică procesiune spre ruină veșnică -- spre o moarte în care nu mai este speranță de viață, spre o noapte în care nu mai apare dimineața. Agenții satanici intraseră în oameni. Trupul ființelor omenești, făcut pentru a fi un locaș al lui Dumnezeu, devenise un locaș al demonilor. Simțurile, nervii, pasiunile, mădularele oamenilor erau influențate de agenți supranaturali, prin satisfacerea celor mai josnice plăceri. Pe chipurile oamenilor se imprima chiar pecetea demonilor. Fețele oamenilor reflectau expresia legiunilor celui rău, de care erau posedați. Aceasta era perspectiva pe care o vedea Mântuitorul lumii. Ce priveliște pentru Infinita Puritate!

Păcatul devenise o știință, iar viciul era consacrat ca o parte a religiei. Răzvrătirea își înfipsese rădăcinile adânc în inimă, iar vrăjmășia omului era foarte puternică împotriva cerului. S-a demonstrat în fața universului că, despărțită de Dumnezeu, omenirea nu poate fi înălțată. Un nou element de viață și putere trebuia să fie dat de Acela care a făcut lumea.

Cu mare interes, lumile necăzute așteptau să vadă cum Iehova Se ridică și-i nimicește pe locuitorii pământului. Dar, dacă Dumnezeu ar fi făcut lucrul acesta, Satana ar fi fost gata să-și pună în aplicare planul de a-și asigura supunerea ființelor cerești. El declarase că principiile de guvernare ale lui Dumnezeu făceau imposibilă iertarea. Dacă lumea ar fi fost distrusă, el ar fi pretins că acuzațiile lui s-au dovedit adevărate. El era gata să arunce blamul asupra lui Dumnezeu și să răspândească spiritul său de rebeliune în lumile de sus. Dar, în loc să distrugă lumea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să o salveze. Deși corupția și provocarea se puteau vedea pretutindeni pe acest

pământ înstrăinat, s-a prevăzut o cale pentru refacerea lui. Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În orice generație și în orice clipă se manifestase iubirea lui Dumnezeu față de neamul omenesc decăzut. În pofida răutății oamenilor, semnele îndurării divine se arătaseră fără încetare. Și când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când Planul de Mântuire nu avea să fie împlinit.

Satana jubila pentru că reușise să strice chipul lui Dumnezeu în om. Însă atunci a venit Isus să refacă în om chipul Creatorului său. Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voința omului. El a venit să ne ridice din țărână, să refacă, după modelul caracterului Său dumnezeiesc, caracterul nostru stricat și să-l înfrumusețeze cu propria Sa glorie.

Capitolul 4

“Vi s-a născut un Mântuitor”

Capitol bazat pe textele din Luca 2, 1-20.

Împăratul slavei s-a umilit nespun pentru a îmbrăca natura omenească. Mediul pământesc în care a trăit era neprielnic și respingător. Slava Sa a fost acoperită, pentru ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un punct de atracție. El a evitat orice strălucire exterioară. Bogățiile, onoarea lumescă și mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte; Isus a avut grijă ca nici o atracție de natură pământească să nu-i determine pe oameni să se adune în jurul Său. Numai frumusețea adevărului cereșc trebuia să-i atragă pe aceia care aveau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese prevestit cu mult timp înainte în profeție și El dorea ca oamenii să-L primească pe temeiul mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu.

Îngerii se minunau de mărețul plan al răscumpărării. Ei urmăreau să vadă cum avea să-L primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în haina naturii omenești. Îngeri cerești au coborât în țara poporului ales. Alte națiuni se țineau de legende și se închinau la dumnezei falși. În țara unde se descoperise slava lui Dumnezeu și unde strălucise lumina profeției au venit îngerii. Ei au mers nevăzuți la Ierusalim, la cei rânduiți să explice Oracolele sfinte și la slujitorii casei lui Dumnezeu. Deja lui Zaharia, preotul, în timp ce slujea la altar, i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Deja înainte-mergătorul era născut, iar misiunea sa era dovedită prin minuni și profeție. Vestea despre nașterea lui și despre minunata însemnătate a misiunii lui se răspândise pretutindeni. Cu toate acestea, Ierusalimul nu se pregătea să-și primească Mântuitorul.

Solii cerești priveau cu uimire la nepăsarea aceluiași popor, pe care Dumnezeu îl chemase să transmită lumii lumina adevărului sfânt. Națiunea iudaică fusese păstrată ca martoră că Hristos trebuia să Se nască din seminția lui Avraam și din neamul lui David; cu toate acestea, oamenii nu știau că venirea Lui era acum apropiată. În templu, sacrificiul de dimineață și de seară arăta zilnic spre Mielul lui Dumnezeu; dar nici aici nu se făcea nici o pregătire pentru primirea Sa. Preoții și învățătorii națiunii nu știau că cel mai mare eveniment al veacurilor era gata să aibă loc. Ei își repetau rugăciunile fără înțeles și îndeplineau ritualurile închinării pentru a fi văzuți de oameni, dar, în goana lor după bogății și onoruri lumești, nu erau pregătiți pentru arătarea lui Mesia. Aceeași indiferență stăpânea tot pământul lui Israel. Inimile egoiste și lumești nu erau mișcate de bucuria care făcea să tresalte tot cerul. Doar câțiva doreau cu ardoare să-L vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-a fost trimisă solia cerească.

Îngerii i-au însoțit pe Iosif și pe Maria în timp ce călătoreau de la căminul lor din Nazaret până la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins se extindea până la locuitorii de printre dealurile Galileii. După cum, pe vremuri, Cir fusese chemat la tronul imperiului universal, ca să poată pune în libertate pe captivii Domnului, tot astfel Cezar August a fost făcut mijlocul pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu de a o aduce pe mama lui Isus la Betleem. Ea era din neamul lui David, și Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea profetul, „va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5, 2.) Dar, în cetatea neamului lor împărătesc, Iosif și Maria nu au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei au străbătut tot drumul îngust, de la poarta cetății până la extremitatea de răsărit a orașului, căutând în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar pentru animale, ei au găsit în cele din urmă refugiu și aici S-a născut Mântuitorul lumii.

Oamenii nu știau lucrul acesta, dar vestea a umplut cerul de bucurie. Cu un interes tot mai profund și mai călduros, ființele sfinte din lumea luminii erau atrase spre pământ. Lumea întreagă era mai strălucitoare datorită prezenței Sale. Deasupra dealurilor Betleemului s-a adunat o mulțime imensă de îngeri. Ei așteptau semnalul de a aduce lumii vestea cea bună. Dacă ar fi fost credincioși în răspunderea încredințată lor, conducătorii lui Israel ar fi putut să aibă parte de bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum ei au fost lăsați la o parte.

Dumnezeu declară: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat.” (Isaia 44, 3.) „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric.” (Psalmii 112, 4.) Acelora care caută lumina și care o acceptă cu bucurie le vor răsări razele strălucitoare de la tronul lui Dumnezeu.

Pe câmpiile unde tânărul David își condusesese turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște, ei vorbeau împreună despre Mântuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David. „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul».”

La cuvintele acestea, priveliști de slavă inundă inimile păstorilor care ascultă. A venit Liberatorul lui Israel! Putere, mărire, triumf sunt legate de venirea Sa. Dar îngerul trebuie să-i pregătească pentru a-L recunoaște pe Mântuitorul lor în sărăcie și umilință. „Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.”

Solul ceresc le liniștise temerile. Le spusese cum să-L găsească pe Isus. Cu delicată considerație față de slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să

se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria și slava nu mai puteau să fie ascunse. Toată câmpia a fost luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pământul era tăcut și cerul plecat să asculte imnul:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte Și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

O, dacă familia omenească ar putea recunoaște astăzi imnul acesta! Declarația făcută atunci, imnul cântat atunci vor crește până la încheierea vremii și vor răsună până la marginile pământului. Când Soarele Neprihănirii va răsări cu vindecarea sub aripile Sale, cântecul acesta va fi repetat de glasul unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească.” (Apocalipsa 19, 6.)

După ce îngerii au dispărut, lumina s-a stins și umbrele nopții au căzut din nou pe dealurile Betleemului. Dar în mintea păstorilor a rămas cel mai strălucitor tablou văzut vreodată de ochi omenești. „După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: «Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul». S-au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif și pe pruncul culcat în iesle.”

Plecând de acolo cuprinși de mare bucurie, au început să vestească lucrurile pe care le-au văzut și le-au auzit. „Toți cei ce i-au auzit s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu.”

Cerul și pământul nu sunt astăzi mai departe unul de altul decât atunci când păstorii ascultau cântecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult

obiectul grijii cerului ca atunci când oamenii simpli, cu ocupații obișnuite, au întâlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești prin vii și pe câmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pașii acelor care vin și merg la porunca lui Dumnezeu.

Faptul petrecut la Betleem este un subiect inepuizabil. În el este ascuns „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu.” (Romani 11, 33.) Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovărășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngâmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea o pildă de o viață fără păcat.

În cer, Satana Îl urâse pe Hristos pentru poziția Sa la tronul lui Dumnezeu. L-a urât și mai mult atunci când el însuși a fost înlăturat. L-a urât pe Acela care Se legase să-i răscumpere pe păcătoși. Cu toate acestea, în lumea în care Satana se pretindea stăpân, Dumnezeu I-a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omenești. El I-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieții la fel ca oricare om, să ducă lupta vieții așa cum trebuie să o ducă orice vlăstar omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde veșnicia.

Inima oricărui tată pământesc veghează asupra fiului său. El privește fața copilașului său și tremură la gândul primejdiei pentru viața acestuia. El dorește din toată inima să ferească scumpa lui odraslă de puterea lui Satana,

să-l țină departe de ispite și luptă. Pentru a înfrunța o luptă și mai înverșunată și un risc mult mai înfricoșător, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu, ca în felul acesta cărarea vieții să poată fi făcută sigură pentru copilașii noștri. Aici este iubirea! Minunează-te, cerule, și rămâi încremenit, pământule!

Capitolul 5

Consacrarea

Capitol bazat pe textele din Luca 2, 21-38.

La aproximativ patruzeci de zile după nașterea lui Hristos, Iosif și Maria L-au dus la Ierusalim, să-L înfățișeze înaintea Domnului și să aducă jertfă. Acest lucru era în conformitate cu legea iudaică și, ca înlocuitor al omului, Hristos trebuia să Se conformeze în totul legii; El fusese deja supus ritualului circumciziunii, ca o asigurare că Se va supune legii.

Ca jertfă din partea mamei, legea cerea un miel de un an ca ardere de tot și un porumbel tânăr sau o turturea ca jertfă pentru păcat. Dar legea prevedea că, dacă erau prea săraci ca să aducă un miel, părinții puteau aduce o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, iar celălalt ca jertfă pentru păcat.

Darurile aduse Domnului trebuiau să fie fără cusur. Aceste daruri Îl reprezentau pe Hristos, de unde rezultă clar că Isus Însuși nu avea nici un defect fizic. El era „Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1, 19.) Făptura Sa nu era desfigurată de vreun defect; corpul Său era puternic și sănătos. Și în tot timpul vieții Sale a trăit în conformitate cu legile naturale. Atât fizic, cât și spiritual, El a fost un exemplu de ceea ce vrea Dumnezeu ca toți oamenii să fie prin ascultare de legile Sale.

Consacrarea primului născut își avea originea în timpurile cele mai îndepărtate. Dumnezeu făgăduise să-L dea pe Întâiul născut al cerului pentru a-i salva pe păcătoși. Acest dar trebuia să fie recunoscut în fiecare familie prin consacrarea întâiului născut. El trebuia să fie devotat slujbei de preot, ca

reprezentant al lui Hristos printre oameni.

În timpul eliberării lui Israel din Egipt, consacrarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Atunci când fiii lui Israel erau robi la egipteni, Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, și să-i spună: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.»” (Exod 4, 22.23.)

Moise a transmis solia încredințată, dar răspunsul îngâmfatului împărat suna astfel: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să-l las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.” (Exod 5, 2.) Domnul a lucrat pentru poporul Său prin semne și minuni, trimițând judecăți grele asupra lui Faraon. În cele din urmă, îngerului pierzător i s-a poruncit să-iucidă pe întâii născuți ai egiptenilor și ai vitelor lor. Ca să fie cruțați, israeliților li s-au dat instrucțiuni să unșă ușorii ușilor cu sângele unui miel înjunghiat. Fiecare casă trebuia să poarte semnul acesta, pentru ca, atunci când venea să-și îndeplinească misiunea de nimicire, îngerul să poată trece pe lângă casele israeliților.

După trimiterea acestei judecăți asupra Egiptului, Domnul i-a spus lui Moise: „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut ... atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.” „Căci orice întâi născut este al Meu; în ziua când am lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, Mi-am închinat Mie pe toți întâii născuți din Israel, atât din oameni, cât și din dobitoace: ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul.” (Exod 13, 2; Numeri 3, 13.) După ce a fost stabilit serviciul în sanctuar, Domnul a ales seminția lui Levi în locul întâilor născuți din tot Israelul, ca să slujească în sanctuar. Dar întâii născuți urmau totuși să fie priviți ca fiind ai Domnului și trebuiau să fie răscumpărați.

În felul acesta, legea pentru înfățișarea întâilor născuți a căpătat o

însemnătate deosebită. Deși era o amintire a minunatei eliberări a copiilor lui Israel de către Domnul, ea preînchipuia o eliberare mai mare, pe care avea să o împlinească singurul Fiu al lui Dumnezeu. După cum sângele stropit pe ușori i-a salvat pe întâii născuți ai lui Israel, tot astfel sângele lui Hristos are putere să salveze lumea.

Așadar, ce profundă însemnătate avea actul înfățișării lui Hristos! Preotul însă n-a văzut prin văl, n-a descifrat taina din partea cealaltă. Înfațișarea copiilor era un act obișnuit. Zi de zi, preotul primea banii pentru răscumpărare, când pruncii erau înfațișați Domnului. Zi după zi, el își aducea la îndeplinire îndatoririle obișnuite, dând prea puțină atenție părinților sau copiilor, afară de cazul că vedea vreun semn al bogăției sau rangului înalt al părinților. Iosif și Maria erau săraci; când au venit cu copilul lor, preoții au văzut doar un bărbat și o femeie îmbrăcați ca galileenii, în veșminte umile. În înfațișarea lor nu era nimic care să atragă atenția și nu au prezentat decât darul pe care-l ofereau cei foarte săraci.

Preotul a trecut prin ceremonia slujbei sale oficiale. A luat copilul în brațe și l-a ridicat în fața altarului. După ce l-a înapoiat mamei, a scris numele „Isus” în registrul întâilor născuți. Atunci când pruncul se afla în brațele sale, nici prin gând nu i-a trecut că acesta era Maiestatea cerului, Împăratul slavei. Preotul nu-și închipuia că Acest prunc era Acela despre care Moise scrisese: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.” (Faptele Apostolilor 3, 22.) El nu s-a gândit că acest prunc era Cel a cărui slavă ceruse Moise să o vadă. Dar în brațele preotului se afla Unul mai mare decât Moise; și când înregistră numele copilului, el scrisese numele Aceluia care era temelia întregului sistem iudaic. Acel nume avea să fie garanția desființării acestui sistem; deoarece sistemul jertfelor și al darurilor se învechise, tipul aproape își ajunsese antitipul, iar umbra, realitatea ei.

Șechina se depărtase de la sanctuar, dar Copilul din Betleem era

învăluit în slava în fața căreia îngerii se prosternau. Acest prunc neștiutor era sămânța făgăduită, către care arăta primul altar de la poarta Edenului. Acesta era Silo, Pacificatorul. Era Acela care Se numise în fața lui Moise EU SUNT. Era Acela care în stâlpul de nor și de foc fusese conducătorul lui Israel. Era Acela despre care văzătorii proorociseră cu mult înainte. El era Dorința tuturor națiunilor, Rădăcina și Vlăstarul lui David și Luceafărul strălucitor de dimineață. Numele acelui plăpând pruncușor, înscris în registrul lui Israel, care-L declara ca fiind fratele nostru, era nădejdea neamului omenesc decăzut. Copilul pentru care se plătise răscumpărare era Acela care trebuia să plătească prețul de răscumpărare pentru păcatele întregii omeniri. Era adevăratul „Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul „preoției care nu poate trece de la unul la altul”, Mijlocitorul de la „dreapta Măririi în locurile preainalte.” (Evrei 10, 21; 7, 24; 1, 3.)

Lucrurile spirituale se judecă spiritual. În templu, Fiul lui Dumnezeu era consacrat lucrării pe care venise s-o îndeplinească. Preotul privea la El ca la oricare alt copil. Dar, cu toate că el n-a văzut și n-a simțit nimic neobișnuit, s-a recunoscut totuși faptul că Dumnezeu dădea lumii pe Fiul Său. Această ocazie n-a trecut fără ca Hristos să fi fost recunoscut. „Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.”

Când intră în templu, Simeon văzu o familie înfățișând preotului pe primul lor născut. După înfățișare se cunoștea că sunt săraci; dar Simeon a înțeles îndemnurile Duhului Sfânt și a fost profund convins că pruncul înfățișat Domnului era Mângâierea lui Israel, Acela pe care din toată inima dorea să-L vadă. Spre uimirea preotului, Simeon arăta ca un om căzut în extaz. Copilul a fost înapoiat Mariei, iar el Îl luă în brațe și Îl înfățișă lui Dumnezeu, în timp ce în sufletul lui pătrunse o bucurie pe care nu o mai simțise niciodată. Ridicând copilul Mântuitor spre cer, a spus: „Acum,

slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel”.

Duhul profeției era asupra acestui om al lui Dumnezeu și, în timp ce Iosif și Maria stăteau lângă el, minunându-se de cuvintele lui, Simeon i-a binecuvântat și i-a zis Mariei: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să descopere gândurile multor inimi”.

Ana, o proorociță, de asemenea a intrat și a confirmat mărturia lui Simeon cu privire la Hristos. În timp ce Simeon vorbea, fața ei se luminase de slava lui Dumnezeu și din adâncul inimii își exprima mulțumirea pentru că i se îngăduise să-L vadă pe Hristos, Domnul.

Acești umili închinători nu studiaseră profețiile în zadar. Dar cei care dețineau poziții de conducători și preoți în Israel, deși aveau în fața lor prețioasele cuvinte ale profeției, nu umblau în căile Domnului și ochii lor nu erau deschiși să vadă Lumina vieții.

Tot astfel se petrec lucrurile și acum. Evenimentele asupra cărora este concentrată atenția întregului cer sunt neînțelese și apariția lor trece neobservată de conducătorii religioși și închinătorii din casa lui Dumnezeu. Oamenii Îl recunosc pe Hristos în istorie, în timp ce-I întorc spatele lui Hristos Cel viu. Hristos, în Cuvântul Său care cheamă la jertfire de sine, în cei săraci și suferinzi care cer ajutor, în cauza justă care implică sărăcie, trudă și defaimă, nu este primit nici astăzi mai bine decât a fost cu optsprezece veacuri în urmă.

Maria medita asupra proorociei mult cuprinzătoare a lui Simeon. Când privea la copilul din brațele ei și își amintea cuvintele spuse de păstorii din Betleem, inima ei se umplu de bucurie și speranță minunată. Cuvintele lui Simeon i-au amintit de profeticele rostiri ale lui Isaia: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.... Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia brâul mijlocului Său”. „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină.... Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 11, 1-5; 9, 2-6.)

Cu toate acestea, Maria nu înțelegea misiunea lui Hristos. Simeon profetizase despre El ca fiind o lumină care să lumineze Neamurile și o glorie pentru Israel. Tot așa și îngerii vestiseră nașterea Mântuitorului ca o veste de bucurie pentru toate popoarele. Dumnezeu căuta să corecteze concepția îngustă a iudeilor cu privire la lucrarea lui Mesia. El dorea ca lumea să-L privească nu numai ca eliberator al lui Israel, ci și ca Mântuitor al lumii. Trebuia să treacă însă mulți ani până când chiar mama lui Isus să înțeleagă misiunea Lui.

Maria aștepta cu nerăbdare domnia lui Mesia pe tronul lui David, dar nu vedea botezul suferinței prin care trebuia să-l câștige. Prin Simeon, se făcuse cunoscut faptul că trecerea lui Mesia prin lume nu era lipsită de greutate. În cuvintele adresate Mariei: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie”, Dumnezeu, în mila Sa duioasă, a înștiințat-o pe mama lui Isus despre suferința pe care, din dragoste pentru El, începuse deja să o simtă.

„Iată”, spusese Simeon, „Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire.” Cei care urmează să fie înălțați trebuie ca mai întâi să cadă. Trebuie să cădem pe Stâncă și să fim zdrobiți înainte de a putea fi înălțați în Hristos. Eul personal

trebuie să fie detronat și îngâmfarea trebuie să fie umilită, dacă vrem să vedem slava împărăției spirituale. Iudeii nu acceptau onoarea care se câștigă prin umilință. De aceea ei nu L-au primit pe Răscumpărătorul lor. El era un semn care stârnea împotrivire.

„Ca să se descopere gândurile multor inimi.” În lumina vieții Mântuitorului, inimile tuturor, de la Creator până la domnul întunericului, sunt descoperite. Satana L-a prezentat pe Dumnezeu ca fiind egoist și asupritor, că pretinde totul și nu dă nimic, cere de la toate creaturile Sale să-L slujească pentru gloria Sa și nu face nici un sacrificiu pentru binele lor. Însă darul lui Hristos descoperă gândurile din inima Tatălui. Dovedește că gândurile lui Dumnezeu față de noi sunt „gânduri de pace și nu de nenorocire.” (Ieremia 29, 11.) Demonstrează că, în timp ce ura lui Dumnezeu față de păcat este tot așa de tare ca moartea, iubirea Sa față de păcătos este mai tare decât moartea. Asumându-și lucrarea răscumpărării noastre, El nu va cruța nimic, oricât de scump, din ce este necesar pentru desăvârșirea operei Sale. Nu se reține nici un adevăr esențial pentru mântuirea noastră, nu se neglijează nici o minune a harului, nu rămâne nefolosită nici una din puterile divine. Har este îngrămădit peste har și dar peste dar. Întreaga comoară a cerului este pusă la îndemâna celor pe care El caută să-i salveze. După ce a adunat bogățiile universului și a deschis izvoarele puterilor nesfârșite, le predă în mâinile lui Hristos și zice: „Toate acestea sunt pentru om. Folosește aceste daruri ca să-l convingi că nu există iubire mai mare ca a Mea pe pământ sau în cer. Fericirea sa cea mai mare o va găsi iubindu-Mă pe Mine”.

La crucea Golgotei, iubirea și egoismul au stat față în față. Acolo s-au descoperit în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mângâia și a binecuvânta, iar Satana, punând la cale omorârea Sa, a dat pe față răutatea urii sale împotriva lui Dumnezeu. Prin aceasta, dovedea că adevăratul scop al rebeliunii sale era de a-L detrona pe Dumnezeu și de a-L nimici pe Acela prin care se manifesta iubirea lui Dumnezeu.

Prin viața și moartea lui Hristos, gândurile oamenilor sunt și ele scoase la iveală. De la staul până la cruce, viața lui Isus a fost o chemare la înfrângerea eului și la părtășie în suferință. Aceasta a dezvăluit intențiile oamenilor. Isus a venit cu adevărul cerului și toți cei care ascultă de glasul Duhului Sfânt sunt atrași de El. Adoratorii eului aparțin împărăției lui Satana. Prin atitudinea lor față de Hristos, toți vor dovedi de ce parte sunt. Și în felul acesta fiecare își hotărăște soarta.

În ziua judecății de apoi, fiecare ființă pierdută va înțelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată și adevărata ei însemnătate va fi înțeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de păcat. În fața priveliștii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoșii vor sta condamnați. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta sub odioasa ei înfățișare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr și rătăcire, ce a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existența sau dăinuirea răului. Se va demonstra că hotărârile lui Dumnezeu nu au nici o legătură cu păcatul. Nu a existat nici un defect în cârmuirea lui Dumnezeu, nici un motiv de nemulțumire. Atunci când vor fi date pe față gândurile tuturor inimilor oamenilor, atât cei credincioși, cât și cei răzvrățiți vor afirma împreună: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? ... pentru că judecățile Tale au fost arătate.” (Apocalipsa 15, 3.4.)

Capitolul 6

“I-am văzut steaua”

Capitol bazat pe textele din Matei 2.

„După ce s-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui».”

Acești înțelepți din Răsărit erau filozofi. Ei aparțineau unei clase mari și influente, care cuprindea oameni de viță nobilă și care deținea mare parte din bogăția și știința națiunii lor. Printre aceștia, erau mulți care îi înșelau pe cei creduli. Alții însă, care erau sinceri, studiau descoperirile lui Dumnezeu din natură și erau onorați pentru integritatea și înțelepciunea lor. Un astfel de caracter aveau și înțelepții care au venit la Isus.

Lumina lui Dumnezeu strălucește totdeauna în mijlocul întunecimii păgânismului. Atunci când au studiat cerurile înstelate și au căutat să pătrundă taina ascunsă în căile lor luminoase, acești magi au contemplat gloria Creatorului. Căutând să înțeleagă mai bine, ei s-au îndreptat spre Scripturile evreilor. În țara lor, scrierile profetice, care preziceau venirea unui învățător divin, au fost păstrate ca o comoară. Balaam făcea parte din rândul magilor, deși cândva fusese un profet al lui Dumnezeu; inspirat de Duhul Sfânt, el proorocise despre prosperitatea lui Israel și arătarea lui Mesia; iar proorociile lui trecuseră prin tradiție de la generație la generație. Dar, în Vechiul Testament, venirea Mântuitorului era mai clar descoperită. Magii au aflat cu bucurie că venirea Sa era aproape și că lumea întreagă avea să fie plină de cunoașterea slavei Domnului.

În acea noapte, când slava lui Dumnezeu se revărsa pe dealurile Betleemului, magii au văzut pe ceruri o lumină misterioasă. Când lumina s-a stins, o stea luminoasă a apărut și zăbovea pe cer. Nu era nici stea fixă, nici planetă, și fenomenul a trezit cel mai viu interes. Acea stea era o grupă depărtată de îngeri luminoși, dar magii nu știau lucrul acesta. Cu toate acestea, ei simțeau că steaua are pentru ei o deosebită însemnătate. Ei i-au consultat pe preoți și pe filozofi și au cercetat sursele vechilor cronici. Profeția lui Balaam glăsuia astfel: „O stea răsare din Iacov. Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.” (Numeri 24, 17.) Să fi fost această stea neobișnuită trimisă ca un prevestitor al Celui Făgăduit? Magii au întâmpinat cu bucurie lumina adevărului trimis din cer; acum, ea se revărsa asupra lor în raze tot mai strălucitoare. Prin vise, au fost îndrumați să meargă să-L caute pe Prințul nou-născut.

După cum, prin credință, Avraam a plecat la chemarea lui Dumnezeu, „fără să știe unde se duce” (Evrei 11, 8), după cum, prin credință, Israel a urmat stâlpul de nor către țara Făgăduită, tot așa și aceștia dintre neamuri au plecat să-L găsească pe Mântuitorul făgăduit. Orientul avea din abundență lucruri prețioase și magii n-au pornit la drum cu mâna goală. Era obiceiul ca prinților sau altor personalități de seamă să li se ofere daruri, ca un act de omagiu, și astfel cele mai valoroase daruri pe care acea țară le putea oferi au fost aduse ca o jertfă de închinare înaintea Aceluia în care toate neamurile pământului aveau să fie binecuvântate. Era necesar să călătorească noaptea, pentru a nu pierde steaua din vedere; iar călătorii foloseau timpul repetând proorociile tradiționale și vestirile profetice cu privire la Acela pe care ei Îl căutau. La fiecare popas, cercetau profețiile și li se întărea convingerea că sunt conduși de Dumnezeu. Pe lângă faptul că aveau steaua în fața lor ca un semn exterior, aveau și dovadă lăuntrică din partea Duhului Sfânt, care lucra asupra inimii lor și le insufla speranță. Călătoria, deși lungă, era fericită pentru ei.

Ei au ajuns în țara lui Israel, unde coborâră Muntele Măslinilor, având Ierusalimul în față, când, deodată, steaua care i-a condus pe drumul lor obositor se opri deasupra templului, iar după un timp, dispăru dinaintea privirii lor. Cu pași energici porniră mai departe, nădăjduind cu încredere ca nașterea lui Mesia să fie rostirea fericită a oricărei limbi. Dar cercetările lor sunt zadarnice. Intrând în cetatea sfântă, ei s-au îndreptat spre templu. Spre surprinderea lor, nu găsesc pe nimeni care să știe ceva despre Împăratul nou-născut. Întrebările lor nu produc nici o expresie de bucurie, ci mai degrabă de surprindere, de teamă și de dispreț.

Preoții povestesc tradiții. Ei înalță în slăvi religia și sfințenia lor, în timp ce pe greci și pe romani îi denunță ca păgâni și păcătoșii păcătoșilor. Acești înțelepți nu sunt idolatri și, în fața lui Dumnezeu, sunt cu mult mai presus decât așa-ziii Săi închinători; cu toate acestea, sunt priviți de iudei ca păgâni. Nici chiar cei rânduiți ca păstori ai Scrierilor Sfinte nu primesc cu simpatie arzătoarele lor întrebări.

Sosirea magilor a fost repede făcută cunoscută prin tot Ierusalimul. Pelerinajul lor ciudat a produs o frământare în mijlocul oamenilor, ce a ajuns până la palatul împăratului Irod. Vicleanul edomit s-a tulburat de vestea unui posibil rival. Nenumărate crime mânjiseră drumul său la tron. Fiind de sânge străin, era urât de poporul peste care domnea. Singura lui siguranță era protecția Romei. Dar acest nou Prinț avea o pretenție mai mare. Considera că S-a născut pentru a conduce o împărăție.

Irod bănuia că preoții complotază cu străinii, pentru a declanșa o revoltă populară ca să-l dea jos de pe tron. Cu toate acestea, el își ascunde neîncrederea, hotărât fiind să le zădărnicească planurile prin iscusința lui mai rafinată. Convocând adunarea preoților de seamă și a cărturarilor, îi întrebă în legătură cu învățătura din cărțile lor sfinte cu privire la locul nașterii lui Mesia.

Această întrebare, pusă de uzurpatorul tronului și făcută la cererea străinilor, a stârnit îngâmfarea învățătorilor iudei. Indiferența cu care căutau prin cărțile profetilor l-a exasperat pe tiranul gelos. El gândea că ei încearcă să ascundă cunoștințele pe care le aveau în această privință. Cu o autoritate pe care ei nu îndrăzneau să o desconsidere, el le-a ordonat să facă o cercetare amănunțită și să declare locul de naștere al Împăratului așteptat de ei. „În Betleemul din Iudea”, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin proorocul:

«Și tu Betleeme, țara lui Iuda, Nu ești nicidecum cea mai neînsemnată Dintre căpeteniile lui Iuda; Căci din tine va ieși o Căpetenie, Care va fi păstorul poporului Meu Israel».”

Irod îi invită apoi pe magi la o întrevedere secretă. Un uragan de mânie și teamă vuia în inima sa, dar el păstra o înfățișare liniștită și îi primi pe străini foarte curtenitor. El întrebă despre timpul când se arătase steaua, făcându-se că salută cu bucurie vestea nașterii lui Hristos. El îi rugă stăruitor pe vizitatorii săi: „Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc: și când Îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui”. Zicând așa, le dădu voie să-și continue drumul spre Betleem.

Preoții și bătrânii din Ierusalim nu erau așa de necunoscători cu privire la nașterea lui Hristos cum se arătau. Vestea despre vizita îngerilor la păstori fusese dusă la Ierusalim, dar rabinii o socotiseră ca fiind neimportantă pentru preocuparea lor. Ei înșiși L-ar fi putut găsi pe Isus și ar fi putut fi gata să-i conducă pe magi la locul Lui de naștere; dar, în loc să se petreacă lucrurile în felul acesta, înțelepții aceștia au venit să le atragă atenția asupra nașterii lui Mesia. „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?” au zis ei. „Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui.”

În aceste împrejurări, îngâmfarea și invidia au închis ușa în fața luminii. Dacă s-ar fi dat ascultare veștilor aduse de păstori și de magi, acest fapt i-ar fi pus pe preoți și pe rabini în poziția cea mai de neînviat, dovedind falsitatea pretenției lor că sunt exponenții adevărului lui Dumnezeu. Acești învățători erudiți n-au fost dispuși să se plece pentru a fi îndrumați de aceia pe care ei îi numeau păgâni. Nu se putea, ziceau ei, ca Dumnezeu să-i fi dat pe ei la o parte și să comunice cu păstori incuți sau cu neamuri necircumcise. Ei se hotărâră să-și arate disprețul pentru veștile care au agitat pe împăratul Irod și tot Ierusalimul. Nu voiau nici măcar să meargă la Betleem, pentru a vedea dacă lucrurile erau astfel. Și i-au determinat pe oameni să considere orice interes manifestat pentru Isus ca o agitație fanatică. De aici a început lepădarea lui Hristos de către preoți și rabini. Din acest moment, îngâmfarea și încăpățânarea lor s-au transformat într-o ură înverșunată împotriva Mântuitorului. În timp ce Dumnezeu deschidea ușa în fața neamurilor, conducătorii iudei închideau ușa pentru ei înșiși.

Înțelepții au plecat singuri din Ierusalim. Umbrele nopții începuseră să cadă la ieșirea lor pe porți, dar, spre marea lor bucurie, au văzut din nou steaua și au fost conduși la Betleem. Ei nu primiseră nici o înștiințare cu privire la starea umilă a lui Isus, așa cum le fusese dată păstorilor. După îndelungata lor călătorie, au fost dezamăgiți de indiferența conducătorilor iudei și au părăsit Ierusalimul cu mai puțină încredere decât atunci când au intrat în cetate. La Betleem, nu au găsit nici o gardă regală staționată pentru a asigura protecția Împăratului nou-născut. Nimeni dintre oamenii de vază ai lumii nu era de față. Isus era așezat într-un staul. Părinții Săi, țărani simpli, needucați, erau singurii Lui veghetori. Putea acesta să fie Cel despre care stă scris că trebuia „să ridice semințiile lui Iacov” și „să aducă înapoi rămășițele lui Israel”, care trebuia „să fie Lumina Neamurilor” pentru „mântuire până la marginile pământului?” (Isaia 49, 6.)

„Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat.” Sub înfățișarea umilă a lui Isus, au

recunoscut prezența Divinității. Și-au predat inimile înaintea Lui, ca fiind Mântuitorul lor, iar apoi și-au oferit darurile: „aur, smirnă și tămâie”. Ce credință aveau aceștia! Se putea spune despre înțelepții aceștia din Răsărit ca despre sutașul roman de mai târziu: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare.” (Matei 8, 10.)

Acești oameni înțelepți nu înțeleseseră planul lui Irod față de Isus. Atunci când ținta călătoriei lor a fost atinsă, ei s-au pregătit să se întoarcă la Ierusalim, intenționând să-l înștiințeze de succesul lor. Dar, într-un vis, au primit un mesaj divin de a nu mai avea nici o legătură cu el. Evitând Ierusalimul, ei au pornit spre țara lor pe un alt drum.

Tot așa și Iosif a primit înștiințarea de a fugi în Egipt cu Maria și Copilul. Îngerul i-a zis: „Rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul să-L omoare”. Iosif a ascultat fără întârziere și, pentru o mai mare siguranță, porni noaptea la drum.

Prin acești înțelepți, Dumnezeu a atras atenția națiunii iudaice asupra nașterii Fiului Său. Cercetările lor prin Ierusalim, trezirea interesului din partea oamenilor, chiar și gelozia lui Irod, care a atras atenția preoților și rabinilor, le-au îndrumat mintea către profețiile cu privire la Mesia și către marele eveniment care tocmai avusese loc.

Satana se străduia din răspuțeri să înlăture lumina dumnezeiască din lume și a folosit cea mai iscusită viclenie pentru a-L distruge pe Mântuitorul. Dar Acela care niciodată nu doarme și nici nu dormitează a vegheat asupra Preaiubitului Său Fiu. Acela, care a făcut să plouă mană din cer pentru Israel și l-a hrănit pe Ilie în timpul foametei, S-a îngrijit de un adăpost într-o țară păgână pentru Maria și pruncul Isus. Și, prin darurile magilor dintr-o țară străină, Domnul S-a îngrijit de mijloacele necesare pentru călătoria în Egipt și pentru șederea în acea țară străină.

Magii au fost printre primii care I-au urat bun-venit Răscumpărătorului. Darul lor a fost cel dintâi dar depus la picioarele Sale. Și, prin acest dar, ce privilegiu de slujire au avut ei! Lui Dumnezeu Îi face plăcere să onoreze darul adus dintr-o inimă plină de iubire, dându-i cea mai înaltă eficiență în slujirea pentru Sine. Dacă ne-am predat inima lui Isus, atunci vom aduce și darurile noastre înaintea Lui. Aurul și argintul nostru, cele mai de preț bunuri pământești pe care le avem, cele mai înalte talente intelectuale și spirituale vor fi consacrate de bunăvoie Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.

Irod aștepta cu nerăbdare la Ierusalim întoarcerea înțelepților. Pe măsură ce timpul trecea și ei nu se arătau, el a devenit suspicios. Îndărătnicia manifestată de rabini pentru a arăta locul de naștere al lui Mesia părea să indice faptul că îi înțeleseseră planul și că magii îl ocoliseră intenționat. El turbă de mânie la acest gând. Iscusița lui dăduse greș, rămânându-i doar să recurgă la forță. El voia să dea un exemplu cu acest Copil-Rege. Iudeii aceia îngâmfați trebuiau să vadă la ce se puteau aștepta în încercările lor de a instala un domn al lor pe tron.

Imediat au fost trimiși soldați la Betleem, cu ordin să-i omoare pe toți pruncii de parte bărbătească de la doi ani în jos. Locuințele liniștite din cetatea lui David au fost martore la scenele acelea îngrozitoare, care, cu șase sute de ani mai înainte, îi fuseseră descoperite profetului. „Un țipăt s-a auzit în Rama, plângere și bocet mult: Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau.”

Iudeii aduseseră nenorocirea aceasta asupra lor înșiși. Dacă ar fi umblat cu credincioșie și umilință înaintea lui Dumnezeu, El, ca o demonstrație a puterii Sale, ar fi făcut ca mânia împăratului să fie inofensivă pentru ei. Dar ei înșiși se despărțiseră de Dumnezeu prin păcatele lor și respinseseră Duhul

Sfânt, care era singurul lor scut. Ei nu studiaseră Scripturile cu dorința de a se conforma voinței lui Dumnezeu. Ei căutaseră profeții care puteau fi interpretate în așa fel, încât să-i înalțe pe ei înșiși și să arate că Dumnezeu disprețuiește toate celelalte națiuni. Mândria lor semeață era că Mesia avea să vină ca împărat, care să-i biruie pe vrăjmașii Lui și, în mânia Sa, să-i calce în picioare pe păgâni. În felul acesta, au stârnit ura cârmuitorilor lor. Prin faptul că ei prezentaseră greșit misiunea Domnului Hristos, Satana intenționase să aducă la îndeplinire distrugerea Mântuitorului; dar, în loc de aceasta, răul s-a întors asupra capetelor lor.

Actul acesta de cruzime a fost unul dintre cele din urmă care au întunecat domnia lui Irod. Curând după măcelul pruncilor nevinovați, el însuși a fost constrâns să se plece în fața acelei osânde pe care nimeni nu o poate înlătura. El a murit de o moarte groaznică.

Iosif, care era încă în Egipt, a fost acum înștiințat de un înger al lui Dumnezeu să se întoarcă în țara lui Israel. Socotindu-L pe Isus ca moștenitorul tronului lui David, Iosif dorea să se stabilească în Betleem; dar, aflând că Arhelau domnea în Iudea în locul tatălui său, s-a temut ca nu cumva planul tatălui său împotriva lui Hristos să fie adus la îndeplinire de către fiu. Dintre toți fiii lui Irod, Arhelau îi semăna cel mai mult la caracter. Succesiunea sa la tron fusese deja marcată de o revoltă în Ierusalim și omorârea a mii de iudei de către gărzile romane.

Iosif a fost din nou îndrumat spre un loc sigur. S-a întors la Nazaret, unde locuise mai înainte, și aici a locuit Isus aproape treizeci de ani, „ca să se împlinească ce fusese vestit prin prooroci că El va fi chemat Nazarinean”. Galilea era sub controlul unui fiu al lui Irod, însă aici era o mai mare amestecătură de locuitori străini decât în Iudea.

De aceea exista un interes mai mic pentru lucrurile care îi priveau în

special pe iudei și era mai puțin probabil ca pretențiile lui Isus să stârnească gelozia celor din conducere.

Așa a fost primit Mântuitorul când a venit pe pământ. Părea că nu este nici un loc de odihnă sau siguranță pentru Pruncul Răscumpărător. Dumnezeu nu L-a putut lăsa pe Preaiubitul Său Fiu pe seama oamenilor nici chiar atunci când Acesta Își îndeplinea lucrarea pentru mântuirea lor. El i-a însărcinat pe îngeri să-L însoțească pe Isus și să-L apere până Își va îndeplini misiunea pe pământ și va muri de mâinile celor pe care venise să-i salveze.

Capitolul 7

Ca un prunc

Capitol bazat pe textele din Luca 2, 39.40.

Isus și-a petrecut copilăria și tinerețea într-un sătuleț de munte. Nu exista loc pe pământ care nu ar fi fost onorat prin prezența Sa. Palatele regilor s-ar fi bucurat de privilegiul de a-L primi ca oaspete. Dar El a trecut pe lângă casele bogate, curțile împărătești și vestitele lăcașuri ale științei, ca să-și stabilească locuința în modestul și disprețuitul Nazaret.

Minunat în semnificația lui este scurtul raport biblic cu privire la copilăria și tinerețea Sa: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El”. În lumina strălucitoare a înfățișării Tatălui Său, „Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2, 52.) Minte Sa era activă și pătrunzătoare, cu o gândire și o înțelepciune ce depășeau vârsta Sa. Pe lângă acestea, caracterul Său era armonios. Puterile minții și ale corpului se dezvoltau treptat, urmând legile naturale ale copilăriei.

În copilărie, Isus a dat dovadă de o drăgălășenie deosebită în purtare. Măinile Sale binevoitoare erau totdeauna gata să-i ajute pe alții. Manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura și o credincioșie care niciodată nu sacrifică integritatea. Neclintit ca o stâncă în privința principiilor, viața Sa dădea pe față gingășia amabilității neegoiste.

Mama Domnului Isus urmărea cu multă seriozitate dezvoltarea puterilor Lui și vedea în caracterul Lui chipul desăvârșirii. Cu mare bucurie căuta să încurajeze mintea Lui ageră și receptivă. Prin Duhul Sfânt, ea

primea înțelepciune ca să conlucreze cu ființele cerești la creșterea acestui copil, care putea recunoaște numai pe Dumnezeu ca Tată al Său.

Încă din timpuri foarte vechi, credincioșii din Israel acordaseră multă grijă educației tineretului. Domnul dăduse îndrumări ca din pruncie copiii să fie învățați despre bunătatea și măreția Sa, așa cum se descoperea mai ales în Legea Sa și cum se vedea în viața poporului Israel. Cântarea, rugăciunea și învățăturile din Sfintele Scripturi trebuiau să fie adaptate pentru mintea de copil. Tații și mamele trebuiau să-și învețe copiii că Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său și că, atunci când primesc principiile Legii în inimă, chipul lui Dumnezeu se întipărește în mintea și sufletul lor. Mare parte din învățătură era dată oral; dar tinerii învățau să și citească scrierile ebraice, iar sulurile de pergament ale Scripturilor Vechiului Testament erau deschise pentru studiul lor.

În zilele Domnului Hristos, orașul sau cetatea care nu se îngrijea de educația religioasă a tinerilor era socotită ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, învățătura se ocupa mai mult de forme. Tradiția înlocuise în mare parte Sfintele Scripturi. Adevărata educație i-ar fi determinat pe tineri „să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind.” (Faptele Apostolilor 17, 27.) Dar învățătorii iudei acordau atenție lucrurilor care priveau ceremoniile. Mintea era încărcată de învățături care nu-i erau de folos celui care le învăța și care nu vor fi recunoscute de școala mai înaltă din curțile cerești. Experiența care se obține printr-o acceptare personală a Cuvântului lui Dumnezeu nu avea loc în sistemul lor de educație. Absorbiți de cele din afară, elevii nu găseau momente de liniște pentru a le trăi singuri cu Dumnezeu. Ei nu auzeau glasul Lui vorbindu-le în inimă. În căutarea lor după cunoștință, s-au îndepărtat de Izvorul înțelepciunii. Lucrurile de seamă ale slujirii lui Dumnezeu erau neglijate. Principiile Legii era întunecate. Ceea ce se considera ca fiind educație superioară era cea mai mare piedică în calea realei dezvoltări. Sub educația dată de rabini, puterile tinerilor erau înăbușite. Mințile lor deveneau confuze și înguste.

Copilul Isus nu a învățat la școlile sinagogilor. Mama Lui i-a fost primul învățător omenesc. Din gura ei și din scrierile profeților, El a învățat despre lucrurile cerești. Chiar cuvintele pe care El Însuși i le spusese lui Moise pentru Israel le învăța acum de pe genunchii mamei Sale. Trecând de la vârsta copilăriei la aceea a tinereții, El nu a studiat la școlile rabinilor, nu avea nevoie să obțină educația din astfel de izvoare, deoarece Dumnezeu era învățătorul Său.

Întrebarea pusă în timpul lucrării Mântuitorului: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” nu arată că Isus nu știa să citească, ci numai faptul că El nu primise o educație rabinică. (Ioan 7, 15.) Deoarece El și-a obținut cunoștința așa cum o putem obține și noi, cunoașterea profundă a Sfintelor Scripturi arată câtă stăruință a depus El în anii tinereții Sale pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. În fața Lui se desfășura și marea bibliotecă a lucrurilor create de Dumnezeu. El, care făcuse toate lucrurile, studia acum învățăturile pe care mâna Sa le scrisese pe pământ, pe apă și pe bolta cerului. Departe de căile nesfinte ale lumii, El a adunat comori de știință din natură. El a studiat viața plantelor, viața animalelor și viața omului. Chiar din anii tinereții Sale, a fost stăpânit de o singură țință: să trăiască pentru a-i face pe alții fericiți. Pentru lucrul acesta, El a găsit resurse în natură; în timp ce studia viața plantelor și viața animalelor, noi idei de căi și mijloace Îi veneau în minte. El putea mereu să scoată ilustrații din lucrurile văzute, prin care să prezinte Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Parabolele, prin care, în timpul slujirii Sale, Îi plăcea să-și predea lecțiile despre adevăr, arată cât de deschisă era mintea Sa față de influențele naturii și cu cât interes adunase El învățăturile spirituale din lucrurile vieții de toate zilele.

În felul acesta, I s-a dezvăluit lui Isus importanța Cuvântului și lucrărilor lui Dumnezeu, în timp ce El Se străduia să înțeleagă cauza lucrurilor. El era ajutat de ființe cerești și cultiva cugete și legături sfinte. De la prima scânteiere de inteligență, El creștea neconținut în har spiritual și în

cunoașterea adevărului.

Fiecare copil poate dobândi cunoștințe așa cum a dobândit Isus. Atunci când căutăm să-L cunoaștem pe Tatăl ceresc din Cuvântul Său, îngerii se vor apropia de noi, mintea ne va fi întărită, iar caracterul nostru va fi înălțat și înnobilit. Trebuie să ne asemănăm tot mai mult cu Mântuitorul nostru. Iar când privim frumusețea și măreția din natură, inima noastră începe să-L caute pe Dumnezeu. În timp ce spiritul este umplut de respect, sufletul este reînviat prin intrarea în legătură cu Cel veșnic, prin lucrările Sale. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune dezvoltă facultățile intelectuale și morale, iar puterile spirituale se întăresc atunci când cultivăm gânduri asupra lucrurilor spirituale.

Viața Domnului Isus a fost trăită în deplină armonie cu Dumnezeu. Când a fost copil, El a gândit și a vorbit ca un copil; dar nici o urmă de păcat nu a întinat chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea, n-a fost scutit de ispite. Locuitorii din Nazaret erau proverbiali din cauza stricăciunii lor. Proasta reputație, pentru care erau în general cunoscuți, se vede din întrebarea lui Natanael: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1, 46.) Isus a fost pus în locuri unde caracterul Său avea să fie probat. Era necesar ca El să vegheze neconținut pentru a-și păstra curăția. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, pentru ca să ne fie o pildă în copilărie, tinerețe și maturitate.

Satana era neobosit în eforturile lui de a-L birui pe Copilul din Nazaret. Din primii ani ai vieții Sale, Isus a fost apărat de îngeri cerești, dar, cu toate acestea, viața Sa a fost o continuă luptă împotriva puterilor întunericului. Faptul că ar putea exista pe pământ o viață nepângărită de păcat era un afront și o groază pentru prințul întunericului. El nu a lăsat nici un mijloc nefolosit pentru a-L prinde în cursă pe Isus. Nici un copil omenesc nu va fi vreodată chemat să trăiască o viață sfântă în mijlocul unei lupte tot atât de înverșunate cu ispita cum a fost Mântuitorul nostru.

Părinții lui Isus erau săraci și depindeau de truda lor zilnică. El era obișnuit cu sărăcia, sacrificiul de sine și lipsuri. Experiența aceasta l-a fost de folos. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu au existat ore lipsite de o preocupare, care să deschidă calea pentru legături corupătoare. Pe cât a fost cu putință, El a închis ușa în fața ispititorului. Nici câștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările nu l-au putut determina să consimtă la o faptă rea. Era înțelept în a discerne răul și puternic pentru a-i rezista.

Hristos a fost singurul om fără păcat care a locuit vreodată pe pământ, cu toate că aproape treizeci de ani El a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta este o muștrare pentru aceia care consideră că, pentru a trăi o viață curată, ei depind de loc, de avere sau de belșug. Ispita, sărăcia și greutățile sunt adevărata disciplină necesară pentru dezvoltarea curăției și tăriei de caracter.

Isus a trăit într-o casă țărănească și, cu credincioșie și voioșie, și-a îndeplinit partea în purtarea poverilor familiei. El fusese Conducătorul cerului și îngerii se desfătaseră în împlinirea cuvântului Său; acum, El era un lucrător harnic, un Fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie și cu propriile mâini lucra în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. În îmbrăcămintea simplă a unui muncitor obișnuit, El mergea pe străzile târgușorului, ducându-Se și venind de la lucrul Său umil. El nu a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-și micșora poverile sau pentru a-și ușura munca.

În timp ce Isus a muncit în copilărie și tinerețe, mintea și corpul Său s-au dezvoltat. El nu și-a folosit puterile fizice cu nepăsare, ci în așa fel ca să fie păstrate în sănătate, pentru a putea face cea mai bună lucrare în orice privință. El nu voia să fie imperfect, nici chiar în mânuirea uneltelor. El era

desăvârșit atât ca lucrător, cât și în caracter. Prin exemplul Său, ne-a învățat că avem datoria să fim harnici, că lucrarea noastră trebuie să fie îndeplinită cu precizie și perfecțiune și că o astfel de lucrare este onorabilă. Exercițiul, care învață mâinile să fie folositoare și-i formează pe tineri să-și ducă partea din poverile vieții dă putere fizică și dezvoltă orice însușire. Toți trebuie să găsească ceva de făcut, care să fie de folos pentru ei înșiși și de ajutor pentru alții. Dumnezeu a rânduit munca pentru a fi o binecuvântare și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și bucurie a vieții. Aprobarea lui Dumnezeu rămâne cu o iubitoare asigurare asupra copiilor și tinerilor care își îndeplinesc partea cu bucurie, împărțind poverile tatălui și ale mamei. Astfel de copii vor intra în viață ca membri folositori ai societății.

În tot timpul vieții Sale pe pământ, Isus a fost un lucrător zelos și statornic. El Se aștepta să realizeze mult, de aceea a lucrat mult. După ce a intrat în lucrarea Sa, El a zis: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze.” (Ioan 9, 4.) Isus nu S-a sustras de la griji și răspunderi, așa cum fac mulți care pretind că sunt urmași ai Săi. Tocmai pentru că încearcă să ocolească aceste lucruri sunt așa de mulți slabi și incapabili. Ei pot să aibă însușiri prețioase și plăcute, dar sunt fără râvnă și aproape că nu sunt buni de nimic atunci când au de înfruntat greutăți sau piedici de învins. Încrederea și râvna, statornicia și tăria de caracter manifestate în Hristos trebuie să se dezvolte și în noi, prin aceeași disciplină pe care El a suportat-o. Și harul pe care El l-a primit ne va fi dat și nouă.

Tot timpul cât a trăit printre oameni, Mântuitorul nostru a împărțit soarta celor săraci. Din propria viață cunoștea grijile și poverile lor și putea să-i mângâie și să-i încurajeze pe toți lucrătorii umili. Aceia care au o adevărată concepție despre învățătura pe care ne-o dă viața Sa nu vor considera niciodată că trebuie să se facă o deosebire între clase, că bogații trebuie să fie onorați mai mult decât săracii valoroși.

Isus a pus tact și voie bună în lucrarea Sa. Se cere multă răbdare și spiritualitate pentru a introduce religia Bibliei în viața de familie și în activitatea zilnică, pentru ca în ocupațiile vremelnice ochiul să poată rămâne ațintit numai la mărirea lui Dumnezeu. Și în această privință Hristos a fost un ajutor. El niciodată n-a fost așa de împovărat de griji lumești, încât să nu aibă timp sau preocupare pentru lucrurile cerești. Deseori Își exprima bucuria inimii, cântând psalmi și melodii cerești. Deseori locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec; iar când tovarășii Săi se plâneau de oboseala muncii, ei erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Minteascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc către căminul ceresc.

Isus era izvorul harului vindecător pentru lume și, în tot timpul acelor ani pe care i-a petrecut retras la Nazaret, viața Sa se revărsa în râuri de iubire și de bunătate. Bătrânii, cei întristați și împovărați de păcat, copiii la joacă în bucuria lor nevinovată, micile creaturi din crânguri, animalele răbdătoare, purtătoare de poveri -- toată suflarea era mai fericită datorită prezenței Sale. El, al cărui cuvânt puternic susținea lumile, Se apleca să aline o pasăre rănită. Nimic nu rămânea neobservat de El, nimic față de care să nu binevoiască să dea ajutor.

Astfel, în timp ce creștea în înțelepciune și statură, Isus Se făcea tot mai plăcut și înaintea lui Dumnezeu, și înaintea oamenilor. El atrăgea simpatia tuturor inimilor, arătându-Se în stare să-i iubească pe toți. Atmosfera de nădejde și curaj care-L înconjură Îl făcea o binecuvântare în orice casă. Și adesea, în sinagogă, în ziua de Sabat, El era invitat să citească învățătura din profeți și inimile ascultătorilor tresăteau atunci când o nouă lumină strălucea puternic din cuvintele binecunoscute ale textului sacru.

Cu toate acestea, Isus Se ferea de îngâmfare. În toți anii cât a stat la Nazaret, El n-a dezvăluit nimic din puterea Sa făcătoare de minuni. El n-a căutat poziții și nu și-a atribuit titluri. Viața Sa liniștită și simplă și chiar tăcerea Sfintelor Scripturi cu privire la prima parte a vieții Sale ne învață o lecție importantă. Cu cât viața copilului este mai liniștită și mai simplă, cu cât este mai liberă de emoții artificiale și mai în armonie cu natura, cu atât mai favorabilă este ea dezvoltării fizice și mintale, precum și tăriei spirituale.

Isus este exemplul nostru. Sunt mulți care se ocupă cu interes de perioada slujirii Sale publice, în timp ce trec cu vederea învățăturile ce decurg din primii Săi ani. Dar tocmai în viața Sa de familie El este model pentru toți copiii și toți tinerii. Mântuitorul a consimțit să Se coboare în sărăcie, pentru ca să ne învețe cât de aproape putem umbla cu Dumnezeu, chiar și atunci când avem de dus o viață umilă. El a trăit pentru a mulțumi, onora și proslăvi pe Tatăl Său în lucrurile obișnuite ale vieții. Lucrarea Sa a început prin binecuvântarea lucrului umil al meseriașilor care trudeau pentru pâinea lor zilnică. El îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu tot atât de mult atunci când lucra la tezgheaua dulgherului, ca și atunci când făcea minuni pentru mulțime. Și fiecare tânăr care urmează exemplul lui Hristos de credincioșie și ascultare în familia Lui umilă își poate însuși aceleași cuvinte spuse despre El de către Tatăl, prin Duhul Sfânt: „Iată robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu.” (Isaia 42, 1.)

Capitolul 8

Suirea la Ierusalim

Capitol bazat pe textele din Luca 2, 41-51.

Pentru iudei, vârsta de doisprezece ani marca linia de despărțire dintre copilărie și tinerețe. La împlinirea acestei vârste, copilul evreu era numit fiu al legii și de asemenea fiu al lui Dumnezeu. I se ofereau ocazii deosebite pentru instruirea sa în cele religioase și se aștepta de la el să participe la sărbătorile și ceremoniile sfinte. Potrivit cu acest obicei, Isus, în copilăria Sa, a făcut vizita de Paște la Ierusalim. Ca toți israeliții devotați, Iosif și Maria s-au dus în fiecare an să ia parte la praznicul Paștelor; și când Isus a atins vârsta cerută, L-au luat și pe El cu ei.

Erau trei sărbători anuale: Paștele, Ziua Cincizecimii și Sărbătoarea Corturilor, la care toți bărbații lui Israel erau obligați să se înfățișeze înaintea Domnului, la Ierusalim. Dintre aceste sărbători, cei mai mulți luau parte la cea a Paștelor. Mulți erau prezenți din toate țările, pe unde erau răspândiți iudeii. Din toată părțile Palestinei, închinătorii veneau în număr mare. Călătoria din Galilea ținea mai multe zile și călătorii se uneau în grupuri mari, pentru asigurarea unei bune tovarășii și protecții. Femeile și bătrânii mergeau călare pe măgari sau pe boi, străbătând drumurile prăpăstioase și stâncoase. Bărbații mai puternici și tinerii mergeau pe jos. Timpul Paștelor era la sfârșitul lui Martie sau începutul lui Aprilie, când toată țara era plină de flori și înveselită de cântecele păsărelelor. Pretutindeni, de-a lungul drumului, erau locuri memorabile din istoria lui Israel, iar tații și mamele le istoriseau copiilor minunile pe care Dumnezeu le făcuse pentru poporul Său în veacurile trecute. Ei făceau plăcută călătoria lor cu cântece și muzică, iar când, în cele din urmă, turnurile Ierusalimului se arătau la orizont, fiecare glas se unea în melodia de triumf:

„Picioarele mi se opresc În porțile tale, Ierusalime.... Pacea să fie între zidurile tale, Și liniștea în casele tale domnești!” (Psalmii 122, 2.7)

Ținerea Paștelor a început o dată cu nașterea națiunii iudaice. În ultima noapte a sclaviei lor din Egipt, când nu se întrezărea nici un semn al eliberării, Dumnezeu le-a poruncit să se pregătească pentru o imediată eliberare. El îl avertizase pe Faraon cu privire la cea din urmă judecată asupra egiptenilor și le dăduse directive evreilor să-și adune familiile în locuințele lor. După ce au stropit ușorii casei cu sângele mielului junghiat, trebuiau să mănânce mielul fript, cu pâine nedospită și cu ierburi amare. „Când îl veți mânca”, a zis El, „să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului.” (Exod 12, 11.) La miezul nopții, au fost uciși toți întâii născuți ai egiptenilor. Atunci, împăratul a trimis lui Israel solia: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu. Duceți-vă de slugiți Domnului cum ați zis.” (Exod 12, 31.) Evreii au ieșit din Egipt ca o națiune independentă. Domnul le poruncise ca Paștele să fie ținut în fiecare an. „Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» Să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul».” În felul acesta, din generație în generație, urma să se transmită istoria acestei minunate eliberări.

Paștele era urmat de cele șapte zile ale Sărbătorii Azimilor. În a doua zi a sărbătorii, erau aduse în fața Domnului cele dintâi roade din recolta anului, un snop de orz. Toate slujbele acestei sărbători erau simboluri ale lucrării lui Hristos. Eliberarea lui Israel din Egipt era o parabolă a răscumpărării, iar Paștele avea drept scop să o păstreze ca o aducere aminte. Mielul junghiat, pâinile nedospite, snopul primelor roade Îl reprezentau pe Mântuitorul.

Pentru cea mai mare parte dintre oamenii din vremea lui Hristos,

ținerea acestei sărbători degenerase în formalism. Dar câtă însemnătate avea ea pentru Fiul lui Dumnezeu!

Pentru prima dată, copilul Isus privea templul. El i-a văzut pe preoții îmbrăcați în veșminte albe îndeplinindu-și slujba solemnă. A privit la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioșii a îngenunchat în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămâie se înălța spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu viața Sa. Noi îndemnuri se nășteau înăuntrul Său. Tăcut și adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci I se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale.

Răpit de contemplarea acestor scene, nu a rămas lângă părinții Săi. El căuta să fie singur. Când serviciile pascale s-au sfârșit, El a mai zăbovit prin curțile templului, iar atunci când credincioșii au plecat din Ierusalim, El a rămas în urmă.

Cu prilejul acestei vizite la Ierusalim, părinții lui Isus doriseră să-L pună în legătură cu marii învățători din Israel. Deși era ascultător în totul de Cuvântul lui Dumnezeu, El nu Se ținea de obiceiurile și de formele rabinice. Iosif și Maria sperau că Isus va ajunge să-i respecte pe acești rabini erudiți și să ia seama cu mai multă râvnă la cerințele lor. Dar Isus fusese învățat în templu de Dumnezeu. Ceea ce primise, El a început îndată să împartă.

În ziua aceea, o sală din incinta templului era consacrată pentru învățământul sacru, după modelul școlilor profeților. Aici s-au adunat rabinii cei mai de seamă cu elevii lor și aici a venit și copilul Isus. Așezându-Se la picioarele acestor oameni învățați și cu autoritate, El asculta învățătura lor. Ca Unul care căuta înțelepciune, le-a pus întrebări acestor învățători cu privire la profeții și la evenimentele ce aveau loc atunci și care arătau spre

venirea lui Mesia.

Isus Se prezentă ca Unul care era însetat după o cunoaștere a lui Dumnezeu. Întrebările Sale aduceau la lumină adevărurile adânci, care multă vreme fuseseră ținute în întuneric, dar care erau vitale pentru mântuire. Deși dovedea cât de mărginită și superficială era înțelepciunea acestor oameni înțelepți, fiecare întrebare le aducea în față câte o învățătură dumnezeiască și așeza adevărul într-o lumină nouă. Rabinii vorbeau de minunata înălțare pe care venirea lui Mesia trebuia să o aducă națiunii iudaice; dar Isus le prezentă profeția lui Isaia și îi întrebă despre însemnătatea acelor versete biblice, care se refereau la suferința și moartea Mielului lui Dumnezeu.

Cărturarii au început atunci să-I pună ei întrebări și au rămas uimiți de răspunsurile Sale. Cu umilință de copil, El repeta cuvintele Scripturii, explicând și însemnătatea lor adâncă, pe care acei oameni învățați nu o priceuseră. Dacă ei ar fi primit aceste principii ale adevărului, pe care El le-a arătat, ar fi dat naștere la o reformă în religia de atunci. S-ar fi trezit un viu interes pentru lucrurile spirituale și, atunci când Isus și-ar fi început lucrarea, mulți ar fi fost pregătiți să-L primească.

Rabinii știau că Isus nu fusese instruit în școlile lor; cu toate acestea, El înțelegea profețiile cu mult mai bine decât ei. În acest copil galilean, profund gânditor, ei întrezăreau o mare speranță. Ei doreau să-L câștige ca elev, pentru ca să poată deveni un învățat în Israel. Doreau ca ei să-I facă educația, deoarece simțeau că mintea Sa așa de deosebită trebuie să fie modelată de ei.

Cuvintele lui Isus le mișcaseră inimile așa cum nu fuseseră niciodată mișcate de cuvinte ieșite de pe buze omenești. Dumnezeu căuta să dea lumină acelor conducători în Israel și folosea pentru aceasta singura cale prin care se putea ajunge la inima lor. În îngâmfarea lor, li se părea un lucru înjositor să admită că poate să-i învețe cineva. Dacă Isus ar fi arătat că

încearcă să-i învețe, ei nu ar fi fost binevoitori să asculte. Dar se măguleau cu faptul că ei Îl învățau sau cel puțin că ei Îi verificau cunoștințele din Sfânta Scriptură. Buna-cuviința lui Isus și modestia Sa de tânăr au biruit prejudecățile lor. Fără a-și da seama, mintea lor s-a deschis în fața Cuvântului lui Dumnezeu și Duhul Sfânt a vorbit inimii lor.

Era imposibil să nu vadă că speranțele nutrite de ei cu privire la Mesia nu erau susținute de profeție; dar ei nu voiau să renunțe la teoriile care-i legănau cu speranțe înșelătoare, în setea lor după mărire. Nu voiau să admită faptul că au înțeles greșit Sfintele Scripturi, din care pretindeau că numai ei au dreptul să-i învețe pe alții. De la unul la altul a trecut întrebarea: De unde are tânărul acesta cunoștințe, dacă niciodată n-a învățat? „Lumina luminează în întuneric” (Ioan 1, 5), dar întunericul nu a primit lumina.

În timpul acesta, Iosif și Maria erau cât se poate de tulburați și îngrijorați. La plecarea din Ierusalim, Îl pierduseră din vedere pe Isus și nu știau că El rămăsese acolo. Ținutul era atunci locuit de foarte multă lume, iar caravanele din Galilea erau foarte numeroase. Multă învălmășeală s-a produs la plecarea lor din cetate. Pe drum, plăcerea de a călători împreună cu prieteni și cunoștințe le-a absorbit atenția, iar ei n-au observat absența Lui până la sosirea nopții. Atunci când s-au oprit pentru odihnă, ei au simțit lipsa ajutorului dat de fiul lor. Crezând că El Se află împreună cu ceilalți tovarăși de călătorie, ei nu s-au neliniștit. Chiar dacă era doar un copil, ei se bizuiau pe El, așteptându-se ca, atunci când vor avea nevoie, El să fie gata să-i ajute, anticipându-le nevoile, așa cum făcuse totdeauna. Dar acum a început să-i cuprindă frica. L-au căutat printre tovarășii Lui de călătorie, dar în zadar. Cu groază își amintiră cum încercase Irod să-L omoare, când era prunc. Presentimente întunecate le umpleau inima. Se căinau acum cu amar.

S-au întors la Ierusalim și au continuat să caute. A doua zi, pe când se găseau printre cei care se închinau în templu, o voce cunoscută le atrase atenția. Nu se puteau înșela; nici o altă voce nu era ca a Lui, așa de serioasă

și de hotărâtă și totuși așa de melodioasă.

L-au găsit pe Isus în școala rabinilor. Deși erau bucuroși, nu puteau să uite necazul și îngrijorarea. Când El era din nou cu ei, mama a zis în cuvinte de mustrare: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare”.

„De ce M-ați căutat?” a răspuns Isus. „Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” Și, pentru că părea că ei nu înțeleg cuvintele Lui, arătă spre cer. Pe fața Sa strălucea o lumină de care se mirau. Dumnezeuirea strălucea prin corp omenesc. Găsindu-L în templu, ei au ascultat ce vorbea El cu rabinii și au rămas uimiți la întrebările și răspunsurile Sale. Cuvintele Sale au stârnit o mulțime de gânduri, care niciodată nu aveau să fie uitate.

Întrebarea pe care El le-a pus-o cuprindea o învățătură. „Oare nu știați”, spuse El, „că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” Isus Se angajase în lucrarea pentru care venise în lume; dar Iosif și Maria neglijaseră partea lor. Dumnezeu le arătase mare cinste prin aceea că le încredințase pe Fiul Său. Îngerii sfinți Îl ajutaseră pe Iosif în drumul lui, ca să apere viața lui Isus. Dar o zi întreagă ei pierduseră cu totul din vedere pe Acela pe care nu ar fi trebuit să-L uite nici măcar o clipă. Iar acum, după ce temerile le fuseseră liniștite, nu se mustrau pe ei înșiși, ci aruncau vina asupra Sa.

Era natural pentru părinții lui Isus să-L considere ca fiul lor. El era zilnic cu ei, viața Sa era aproape la fel ca viața altor copii și era greu pentru ei să priceapă că El era Fiul lui Dumnezeu. Ei erau în primejdia de a nu prețui binecuvântarea ce li s-a acordat, prin prezența Mântuitorului lumii. Durerea despărțirii lor de El și duioasa mustrare exprimată prin cuvintele Sale aveau drept scop să-i determine să se gândească mult la sfânta lor răspundere.

În răspunsul dat mamei Sale, Isus dovedea pentru prima dată că știa care este adevărata relație dintre El și Dumnezeu. Înainte de nașterea Sa, îngerul îi spusese Mariei: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci.” (Luca 1, 32.33.) Maria cugetase la cuvintele acestea în inima ei, dar, deși credea că fiul ei urma să fie Mesia pentru Israel, nu înțelegea misiunea Lui. Nici de data aceasta nu înțelegea cuvintele Lui, dar își dădea seama că El nega legăturile de sânge cu Iosif și Se înfățișa ca Fiu al lui Dumnezeu.

Isus nu a neglijat legătura cu părinții Săi pământești. De la Ierusalim, S-a întors acasă cu ei și i-a ajutat în viața lor de muncă grea. El ascunsese în inimă taina misiunii Sale, așteptând cu supunere timpul hotărât pentru El de a-și începe lucrarea. Timp de optsprezece ani, de când înțelesese că era Fiul lui Dumnezeu, El a recunoscut legătura care-L unea cu familia din Nazaret și și-a îndeplinit obligațiile de fiu, de frate, de prieten și de cetățean.

De îndată ce I se descoperise în templu misiunea pe care o avea, Isus S-a ferit de legăturile cu mulțimea. A dorit ca de la Ierusalim să Se întoarcă în liniște împreună cu cei care cunoșteau taina vieții Lui. La serviciul pascal, Dumnezeu căuta să-i scoată pe credincioșii Săi din grijile lor pământești și să le reamintească de minunata Sa intervenție pentru eliberarea lor din Egipt. În această acțiune, El dorea ca ei să vadă o făgăduință a eliberării din păcat. După cum sângele mielului junghiat a ocrotit casele lui Israel, tot la fel sângele lui Hristos avea să salveze sufletele lor; dar ei puteau fi mântuiți prin Hristos numai dacă, prin credință, primeau ca viață a lor viața Sa. În serviciul închipuitor al simbolurilor, exista putere numai atunci când acesta îi îndruma pe închinători la Hristos, ca Mântuitor al lor personal. Dumnezeu dorea ca ei să fie conduși la studiu plin de rugăciune și meditație cu privire la misiunea lui Hristos. Dar, la plecarea multimilor de oameni din Ierusalim, freamătul călătoriei și diverse discuții, mai puțin însemnate, absorbeau prea adesea atenția lor, iar slujba închinării la care participaseră era dată uitării.

Mântuitorul nu era atras de o astfel de tovarășie.

Deoarece Iosif și Maria trebuiau să se întoarcă de la Ierusalim împreună cu Isus, El spera să-i facă să se gândească la cele spuse de profeti cu privire la suferințele Mântuitorului. Pe Golgota, El a căutat să aline durerea mamei Sale. El Se gândea la ea în aceste momente. Maria avea să fie martoră la ultimele Lui chinuri de moarte, iar Isus dorea ca ea să înțeleagă misiunea Lui, pentru ca să primească tăria necesară să poată răbda când sufletul ei urma să fie străpuns de sabie. După cum Isus fusese despărțit de ea și ea Îl căutase plină de întristare trei zile, tot așa, atunci când El urma să fie adus ca jertfă pentru păcatele lumii, avea să fie pierdut de ea timp de trei zile. Și, când avea să învie din mormânt, întristarea ei avea să se preschimbe iarăși în bucurie. Însă cu cât mai bine ar fi suportat ea durerea morții Lui, dacă ar fi înțeles cuvintele biblice către care El Se străduia să-i întoarcă acum cugetările!

Dacă și-ar fi îndreptat mintea spre Dumnezeu prin meditație și rugăciune, Iosif și Maria ar fi înțeles sfințenia răspunderii lor și nu L-ar fi pierdut din vedere pe Isus. Prin neglijența lor de o zi, L-au pierdut pe Mântuitorul; și aceasta i-a costat trei zile de căutare înfrigurată ca să-L găsească. Și noi putem ajunge la fel; prin vorbe deșarte, prin clevetiri sau prin neglijarea rugăciunii, putem pierde într-o singură zi prezența Mântuitorului și va fi poate nevoie de multe zile de cercetare deznădăjduită pentru a-L găsi și a recâștiga pacea pe care am pierdut-o.

Trebuie să fim atenți ca, în legăturile pe care le avem unii cu alții, să nu-L uităm pe Isus și, fără să ne dăm seama, să rămânem fără El. Când ne lăsăm absorbiți de lucrurile pământești, încât nu ne mai gândim la Acela în care se adună toată nădejdea noastră de viață veșnică, noi ne despărțim de Isus și de îngerii sfinți. Aceste ființe sfinte nu pot rămâne acolo unde prezența lui Isus nu este dorită și unde absența Sa nu este observată. Tocmai din cauza aceasta, deseori există descurajare printre cei ce se declară urmași

ai lui Hristos.

Mulți iau parte la serviciile religioase și sunt reînviați și mângâiați de Cuvântul lui Dumnezeu; dar, prin neglijarea meditației, vegherii și rugăciunii, pierd binecuvântarea și se simt mai nenorociți decât înainte de a o fi primit. Deseori, ei consideră că Dumnezeu Se poartă aspru cu ei. Nu văd că greșeala este a lor. Despărțindu-se de Isus, ei îndepărtează lumina prezenței Sale.

Ar fi bine pentru noi ca în fiecare zi să petrecem o oră de meditație asupra vieții lui Hristos. Să cercetăm viața Sa punct cu punct și să ne lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă și în special pe cele din partea finală. Când ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare, pe care a adus-o pentru noi, încrederea noastră în El va fi statornică, iubirea noastră față de El va fi stimulată și noi vom fi tot mai mult pătrunși de Spiritul Său. Dacă vrem ca, în cele din urmă, să fim mântuiți, trebuie să învățăm lecția răbdării și umilinței la piciorul crucii.

Când ne adunăm, putem fi o binecuvântare unii pentru alții. Dacă suntem ai lui Hristos, gândurile noastre cele mai plăcute se vor ocupa numai de El; și, când vorbim unii cu alții despre iubirea Lui, inima noastră va fi împlănită de puterile dumnezeiești. Privind la frumusețea caracterului Său, vom fi „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3, 18.)

Capitolul 9

Zile de luptă

Din primii ani ai vieții, copilul iudeu era înconjurat de cerințele rabinilor. Pentru fiecare faptă, până la cele mai neînsemnate amănunte ale vieții, se prescriau reguli rigide. Sub conducerea învățătorilor din sinagogă, tineretul era instruit în cunoașterea regulilor nenumărate, pe care israeliții credincioși trebuiau să le păzească. Isus însă nu era interesat de lucrurile acestea. Chiar din copilărie, El a fost independent de legile rabinilor. El studia neîncetat Scripturile Vechiului Testament și cuvintele „Așa zice Domnul” erau totdeauna pe buzele Sale.

Când starea oamenilor a început să se descopere minții Sale, Isus a înțeles că pretențiile societății și pretențiile lui Dumnezeu sunt într-o continuă contradicție. Oamenii se depărtau de Cuvântul lui Dumnezeu și înălțau teoriile inventate de ei. Ei țineau la tradiții, în care nu era nici o putere. Serviciul lor divin era numai un șir de forme; adevărurile sfinte, pe care urmau să le învețe aici, erau ascunse de privirea credincioșilor. El a văzut că în slujbele lor lipsite de credință nu putea găsi pace. Ei nu cunoșteau libertatea spirituală pe care ar fi avut-o dacă L-ar fi servit pe Dumnezeu în adevăr. Isus venise să-i învețe pe oameni ce înseamnă a te închina lui Dumnezeu și nu putea să aprobe ca învățăturile lui Dumnezeu să fie amestecate cu pretențiile oamenilor. El nu ataca preceptele sau practicile oamenilor învățați; dar, când era muștrat pentru purtarea Lui simplă, arăta Cuvântul lui Dumnezeu pentru justificarea purtării Sale.

Isus căuta să fie plăcut celor cu care venea în legătură, purtându-Se cât mai blând și mai supus. Pentru că era îngăduitor și blând, cărturarii și bătrânii au crezut la început că-L vor putea influența ușor prin învățăturile lor. Ei stăruiau ca El să primească maximele și tradițiile moștenite de la

rabinii de pe vremuri, dar Isus cerea să I se arate că ele se întemeiază pe cuvintele Sfintei Scripturi. Era gata să primească orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, dar nu putea să asculte de invențiile oamenilor. Părea că Isus cunoaște Scriptura de la început până la sfârșit și le-o prezenta în adevărata ei însemnătate. Rabinii se rușinau să învețe de la un copil. Pretenția lor era că ei au dreptul să explice Scripturile și că El n-are altă datorie decât să primească interpretarea lor. Se mâniiau pentru că Isus Se împotriva cuvântului lor.

Ei știau că în Scriptură nu se putea găsi nici o autoritate în favoarea tradițiilor lor. Își dădeau seama că Isus îi întrecea cu mult în înțelegere spirituală. Cu toate acestea, erau mânioși că nu ascultă de preceptele lor. Neizbutind să-L convingă, ei se duceau la Iosif și la Maria și se plâneau de nesupunerea Lui. În felul acesta, El suferea muștrări și critici.

Încă de timpuriu, Isus începuse să lucreze din proprie inițiativă la formarea caracterului Său și nici chiar respectul și iubirea față de părinții Săi nu-L puteau face să renunțe la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. „Stă scris” era motivul, ori de câte ori făcea un lucru deosebit de cele obișnuite în familie. Influența rabinilor însă I-a adus multă amărăciune în viață. Din tinerețe a trebuit să învețe lecția grea că trebuie să tacă și să sufere cu răbdare.

Frații Lui, cum erau numiți copiii lui Iosif, erau de partea rabinilor. Ei insistau că tradițiile trebuie să fie ținute ca și când ele erau niște cerințe ale lui Dumnezeu. Ei priveau chiar preceptele oamenilor ca fiind mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și se supărau văzând cum gândirea clară a lui Isus arăta deosebirea dintre cele rătăcite și cele adevărate. Ei condamnau ascultarea Lui strictă de Legea lui Dumnezeu ca fiind încăpățănare. Erau însă surprinși de cunoștința și înțelepciunea date pe față în răspunsurile pe care le dădea rabinilor. Știau că nu fusese învățat de oameni înțelepți, dar nu puteau să nu vadă că El era un învățător pentru ei. Recunoșteau că educația Lui era

mai înaltă decât a lor. Dar nu înțelegeau faptul că El a avut acces la pomul vieții, un izvor de înțelepciune pe care ei nu-l cunoșteau.

Hristos nu era exclusivist, și în privința aceasta iarăși îi supărase pe farisei, pentru că Se depărtase de regulile lor aspre. El a găsit domeniul religiei închis cu ziduri de despărțire, ca pe ceva prea sfânt spre a fi pus în viața de toate zilele. El a dărâmat aceste ziduri de despărțire. În legăturile Lui cu oamenii, nu întreba: Care este crezul tău? Din ce biserică faci parte? El Își folosea puterea de a-i ajuta pe toți aceia care aveau nevoie de ajutor. În loc să Se închidă într-o chilie de monah, ca astfel să arate ce caracter sfânt are El, a lucrat plin de râvnă pentru binele omenirii. El a statornicit principiul că religia Bibliei nu constă în mortificarea corpului. A învățat pe alții că religia curată și neîntinată nu este făcută numai pentru zile anumite sau pentru ocazii speciale. În orice timp și în orice loc, El Se interesa cu iubire de oameni și răspândea în jurul Său lumina unei evlavii fericite. Toate lucrurile acestea erau o mustrare pentru farisei. Ele dovedeau că religia nu constă din iubirea de sine și că viața lor, închinată numai intereselor personale, era departe de adevărata temere de Dumnezeu. Faptul acesta a dat naștere la vrăjmășie împotriva lui Isus, așa că ei căutau să-L oblige să țină rânduielile lor.

Isus căuta să-i ajute pe toți cei în suferință, pe care îi întâlnea. Nu avea mulți bani de dat. Dar, de multe ori, Se lăsa nemâncat ca să-i ajute pe aceia care erau în mai mare lipsă ca El. Frații Lui simțeau că influența Lui era cu totul deosebită de a lor. El avea tact, așa cum nici unul dintre ei nu avea și cum nici nu doreau să aibă. Când ei vorbeau aspru cu bieții oameni nenorociți, Isus îi căuta și le spunea cuvinte de încurajare. Celor care erau în nevoie, le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret chiar hrana Lui. Alinându-le suferințele, adevărurile pe care le învăța erau unite cu fapte bune și, în felul acesta, erau fixate în minte.

Lucrurile acestea erau neplăcute pentru frații Lui. Fiind mai în vârstă ca

Isus, pretindeau că El trebuie să asculte de ei. Îl acuzau că Se crede superior față de ei și-L muștrău că Se ridică mai presus de învățătorii, preoții și mai marii poporului lor. Adesea, Îl amenințau și căutau să-L intimideze; dar El trecea mai departe, făcând din Scriptură călăuza Sa.

Isus îi iubea pe frații Săi și totdeauna Se purta față de ei cu o iubire nesfârșită; dar ei erau geloși pe El și își manifestau în mod categoric necredința și disprețul. Ei nu puteau să înțeleagă purtarea Lui. În Isus găseau foarte mari contradicții. Era Fiul lui Dumnezeu și totuși un copil neajutorat. Era Creatorul lumilor, Stăpân al pământului, și totuși sărăcia marca experiența vieții Sale la fiecare pas. Avea o demnitate și o personalitate cu totul deosebite de aroganța și de închipuirea omenească; nu Se lupta pentru mărire lumească și era mulțumit cu situația cea mai umilă. Lucrul acesta îi umplea de mânie pe frații Lui. Ei nu puteau înțelege de ce era liniștit atunci când Se afla în greutăți și lipsuri. Ei nu știau că pentru binele nostru Se făcuse sărac, „pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogățiți.” (2 Corinteni 8, 9.) Nu puteau înțelege taina misiunii Lui, așa cum prietenii lui Iov nu înțeleseseră umilința și suferința acestuia.

Hristos era neînțeleș de frații Lui pentru că nu le semăna. Idealul Lui nu era idealul lor. Pentru că se luaseră după oameni, ei se depărtaseră de Dumnezeu și în viața lor nu se manifesta puterea Lui. Formele religiei pe care le țineau ei nu puteau să transforme caracterul. Ei dădeau „zeciuală din izmă, din mărar și din chimen”, dar lăseau nefăcute „cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia.” (Matei 23, 23.) Exemplul lui Hristos era pentru ei o provocare continuă. El nu ura decât un singur lucru pe lume, și acesta era păcatul. El nu putea să fie de față când se săvârșea ceva rău fără să aibă un sentiment de durere, pe care nu-l putea ascunde. Era izbitor contrastul dintre formalști, a căror sfințenie aparentă ascundea iubirea pentru păcat, și un caracter în care râvna pentru slava lui Dumnezeu era totdeauna mai presus de toate. Pentru că viața lui Isus condamna răul, avea adversari atât în familie, cât și în afară. Cinstea și altruismul Lui erau

luate în batjocură. Răbdarea și bunătatea Lui erau numite lașitate.

Din amărăciunile pe care le suportă oamenii, n-a rămas nici una pe care să n-o fi gustat Hristos. Erau și din aceia care încercau să arunce dispreț asupra Lui din cauza nașterii Sale și chiar din copilărie a trebuit să sufere privirile lor batjocoritoare și șoptirile lor de rău. Dacă ar fi răspuns cu o privire sau cu un cuvânt lipsit de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău, cum Îl îndemneau frații Lui, n-ar mai fi fost un exemplu desăvârșit. N-ar mai fi putut să îndeplinească planul de mântuire. Dacă ar fi admis că există o scuză pentru păcat, Satana ar fi triumfat și lumea ar fi fost pierdută. Pentru motivul acesta căuta și ispititorul să-I facă viața cât mai grea, ca să fie atras spre păcat.

Dar, la fiecare ispită, El avea un singur răspuns: „Stă scris”. Rareori muștra vreă faptă rea a fraților Săi, dar avea totdeauna să le spună un cuvânt de la Dumnezeu. Adesea Îl acuzau de lașitate, dacă nu voia să li Se alăture în vreă faptă oprită; dar El răspundea: Stă scris: „Frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.” (Iov 28, 28.)

Unii căutau să fie aproape de El, pentru că acolo simțeau pace; dar mulți se fereau de El, pentru că erau muștrați de viața Lui nepătată. Tinerii stăruiau pe lângă El să facă la fel ca ei. El era inteligent și avea o purtare atrăgătoare; se bucurau de prezența Lui și de răspunsurile Lui vioaie; dar erau iritați de scrupulele Lui și-L declarau îngust și rigid. Isus răspundea: Stă scris: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău”. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalmii 119, 9.11.)

Adesea era întrebat: De ce ții să fii așa deosebit de noi toți? Stă scris, spunea El: „Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută

din toată inima lor, care nu săvârșesc nici o nelegiuire și umblă în căile Lui!” (Psalmii 119, 1-3.)

Când Îl întrebau de ce nu Se unea cu tinerii din Nazaret la distracțiile lor, El spunea: Stă scris: „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile. Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi. Mă desfățez în orânduirile Tale și nu uit Cuvântul Tău.” (Psalmii 119, 14-16.)

Isus nu Se lupta pentru drepturile Sale. Adesea I se făcea munca mai grea decât era nevoie, tocmai pentru că El era bun și nu Se plângea. Cu toate acestea, n-a greșit și nici nu S-a descurajat. El a trăit mai presus de toate aceste greutăți, de parcă era în lumina feței lui Dumnezeu. El nu Se răzbuna când oamenii se purtau aspru cu El, ci, plin de răbdare, suferea insulta.

De multe ori era întreat: De ce Te lași să fii disprețuit chiar de către frații Tăi? El spunea: Stă scris: „Fiule, nu uita învățăturile mele și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale și-ți vor aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea și credințioșia; leagăți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Proverbe 3, 1-4.)

De când părinții lui Isus L-au găsit în templu, purtarea Lui a fost pentru ei o taină. El nu Se lua cu nimeni la ceartă și, cu toate acestea, exemplul Lui era o lecție permanentă. Avea înfățișarea unei persoane consacrate pentru ceva deosebit. Clipele Lui de fericire erau atunci când Se găsea singur împreună cu Dumnezeu și cu natura. De câte ori avea ocazie, Se retrăgea din locul muncii Sale, pentru a merge în câmpii, să mediteze în văile înverzite, pentru a fi în strânsă legătură cu Dumnezeu pe colinele munților sau printre copacii pădurii. De multe ori, zorile dimineții Îl găseau în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. Din aceste răstimpuri de

liniște pornea apoi spre casă, unde Își relua lucrările și dădea pildă de muncă plină de răbdare.

În viața Sa, Isus a manifestat respect și iubire față de mama Lui. Maria credea în inima ei că Pruncul sfânt, născut din ea, era Mesia cel făgăduit de multă vreme; dar nu îndrăznea să-și exprime credința aceasta. În tot cursul vieții, ea a împărtășit suferințele Lui. Cu mare durere vedea ispitele la care era supus în timpul copilăriei și tinereții. Când Îi lua apărarea în ceea ce știa că este bine în purtarea Lui, avea și ea de suferit situații dificile. Ea înțelegea că ceea ce se petrece în familie și grija duioasă a mamei pentru copiii ei au o foarte mare însemnătate pentru formarea caracterului. Fiii și fiicele lui Iosif știau lucrul acesta și, folosindu-se de îngrijorarea ei, încercau să corecteze practicile Lui după modelul lor.

Maria vorbea de multe ori cu Isus și stăruia pe lângă El să facă cele impuse de rabini. Dar El nu putea fi convins să-și schimbe obiceiurile de contemplare a lucrărilor lui Dumnezeu și să nu mai caute să aline durerile oamenilor sau chiar ale animalelor necuvântătoare. Când preoții și învățătorii îi cereau Mariei să-L stăpânească pe Isus, ea avea mult de suferit; dar inima ei era din nou liniștită când El îi arăta cele scrise în Scriptură, care sprijineau purtarea Lui.

Câteodată oscila între Isus și frații Lui, care nu credeau că El era trimisul lui Dumnezeu; dar erau foarte multe dovezi că El avea un caracter divin. Îl vedea cum Se jertfește pentru binele altora. Prezența Lui aducea o atmosferă mai curată în familie și viața Lui era ca un aluat care lucra între elementele societății. Blând și nepătat, umbla printre oamenii nepăsători, neciopliți și necuviincioși, printre vameși nedrești, printre risipitori nesocotiți, samariteni păcătoși, soldați păgâni și țărani brutali, prin gloata aceea așa de amestecată. El spunea ici și colo cuvinte de mângâiere, când îi vedea pe oameni obosiți și cu toate acestea siliți să-și poarte poverile. El împărtășea greutățile lor și le repeta lecțiile pe care le învățase din natură

despre iubirea, mila și bunătatea lui Dumnezeu.

El îi învăța pe toți să se socotească înzestrați cu talente prețioase, care, dacă erau bine folosite, aveau să le asigure comori veșnice. El a curățat viața de deșertăciuni și, prin exemplul Său, i-a învățat pe oameni că fiecare clipă aduce după sine urmări veșnice, că fiecare clipă trebuie prețuită ca o comoară și folosită pentru scopuri sfinte. El n-a trecut pe lângă nici o ființă umană ca și cum ar fi fost fără valoare, ci a căutat să dea fiecăreia leacul mântuitor. Oriunde Se găsea, El știa să dea o învățătură potrivită cu locul și împrejurările. Căuta să inspire nădejde celui mai decăzut și celui lipsit de perspective, asigurându-i că pot ajunge și ei copii neprihăniți și nevinovați ai lui Dumnezeu. Adesea, îi întâlnea pe aceia care se aruncaseră în stăpânirea lui Satana și care nu aveau putere să se desfacă din mrejele lui. Unora ca acestora, descurajați, bolnavi, ispitiți și decăzuți, Isus le spunea cuvinte de cea mai duioasă milă, cuvinte de care ei aveau nevoie și pe care le puteau înțelege. Pe alții îi găsea în luptă pe viață și pe moarte cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să stăruie, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor și aveau să le dea biruința. Aceia pe care îi ajuta în felul acesta erau convinși că în fața lor era Cineva în care se puteau încrede cu toată inima. El nu avea să trădeze tainele pe care le ascultase urechea Sa sensibilă.

Isus vindeca și corpul, și sufletul. El Se interesa de orice suferință pe care o întâlnea și aducea vindecare tuturor suferinzilor, deoarece cuvintele Lui blânde erau ca un balsam vindecător. Nimeni nu putea zice că El a făcut o minune; dar puterea vindecătoare a iubirii pornea de la El la cei bolnavi și apăsăți. Așa discret a lucrat pentru oameni din cea mai fragedă copilărie. De aceea, s-a întâmplat că, atunci când și-a început lucrarea publică, foarte mulți L-au ascultat cu bucurie.

Cu toate acestea, în copilărie, tinerețe și maturitate, Isus a fost singur. În sfințenia și credincioșia Sa, El a călcat singur teascul și nici un om n-a fost

cu El. A dus povara teribilă a răspunderii pentru salvarea oamenilor. Știa că, dacă nu se face o hotărâtă schimbare în principiile și țelurile neamului omenesc, toți vor fi pierduți. Această povară apăsa asupra sufletului Său și nimeni nu-și putea închipui cât era de grea. Cu o stăruință neabătută și-a îndeplinit planul vieții Lui, acela de a fi Lumina oamenilor.

Capitolul 10

Glasul în pustie

Capitol bazat pe textele din Luca 1, 5-23. 57-80; Luca 3, 1-18; Matei 3, 1-12; Marcu 1, 1-8.

Înainte-mergătorul lui Hristos s-a ridicat dintre credincioșii lui Israel, care de multă vreme așteptau venirea lui Mesia. Bătrânul preot Zaharia și soția lui, Elisabeta, „erau amândoi neprihăniți înaintea lui Dumnezeu”; și, prin viața lor liniștită și sfântă, lumina credinței strălucea ca o stea în mijlocul întunericului acelor vremuri rele. Acestei perechi evlavioase i se făgăduise un fiu, care trebuia să meargă „înaintea Domnului, pentru a pregăti căile Lui”.

Zaharia locuia în „ținutul muntos al Iudeii”, dar se dusese la Ierusalim pentru a servi o săptămână în templu, o slujire care se cerea de două ori pe an de la preoții fiecărei cete. „Dar pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu la rândul cetei lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorț să intre să tămâieze în Templul Domnului.”

El stătea în fața altarului de aur din locul sfânt al sanctuarului. Norul de fum mirositor se înălța spre cer împreună cu rugăciunile lui Israel. Deodată, și-a dat seama de o prezență divină. Un înger al Domnului „a stătut în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere”. Locul în care se așezase îngerul dovedea că este binevoitor, dar Zaharia n-a luat seama la lucrul acesta. Mulți ani se rugase pentru venirea Răscumpărătorului; acum cerul trimisese un sol, ca să-l înștiințeze că rugăciunile lui erau pe punctul de a fi ascultate; dar îndurarea lui Dumnezeu i s-a părut prea mare ca să poată crede. El era plin de teamă și se simțea vinovat.

Dar a fost salutat cu o fericită asigurare: „Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta, Elisabeta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umple de Duhul Sfânt.... El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. Zaharia i-a zis îngerului: „Din ce voi cunoaște lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân și nevastă-mea este înaintată în vârstă”.

Zaharia știa bine cum i se dăduse lui Avraam un fiu la vârstă înaintată, pentru că avusese încredere în Acela care făgăduise. Dar, pentru o clipă, bătrânul preot și-a întors gândul spre slăbiciunea omenească. El uitase că ceea ce Dumnezeu făgăduiește este în stare să și aducă la îndeplinire. Ce deosebire între necredința aceasta și credința plăcută și copilărească a Mariei, fecioara din Nazaret, care, la cuvintele de minunată înștiințare spuse de înger, a răspuns: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale.” (Luca 1, 38.)

Nașterea unui fiu lui Zaharia, întocmai ca nașterea fiului lui Avraam și a fiului Mariei, ne învață un mare adevăr spiritual, adevăr pe care îl învățăm cu greu și-l uităm ușor. În noi înșine n-avem nici o putere de a face vreun lucru bun, dar ceea ce nu putem face noi va fi lucrat prin puterea lui Dumnezeu în oricare suflet supus și credincios. Prin credință fusese dat copilul făgăduinței, prin credință ia naștere viața spirituală și ni se dă putere să facem lucrările neprihănirii.

La întrebarea lui Zaharia, îngerul a spus: „Eu sunt Gabriel, care stau

înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună”. Cu cinci sute de ani mai înainte, Gabriel îi descoperise lui Daniel perioada profetică, ce ajungea până la venirea lui Hristos. Cunoașterea faptului că această perioadă se apropia de sfârșit l-a făcut pe Zaharia să se roage pentru venirea lui Mesia. Acum, însuși solul prin care fusese dată profeția venise să anunțe împlinirea ei.

Cuvintele spuse de înger -- „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu” -- arată că el are un loc de mare cinste în curțile cerești. Când a venit cu înștiințarea la Daniel, el i-a spus: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de voievodul vostru, Mihail” (Hristos). (Daniel 10, 21.) Vorbind despre Gabriel în Apocalipsa, Mântuitorul a spus: „Le-a făcut cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” (Apocalipsa 1, 1.) Iar îngerul i-a declarat lui Ioan: „Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi prooroci”. (Apocalipsa 22, 9.) Ce gând minunat -- îngerul care este întâiul în slavă după Fiul lui Dumnezeu este cel ales să le descopere oamenilor păcătoși planurile lui Dumnezeu.

Zaharia se arătase neîncrezător în cuvintele îngerului. De aceea, el urma să nu mai vorbească până la împlinirea lor. „Iată”, a zis îngerul, „vei fi mut ... până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.” Datoria preotului în această slujbă era să se roage pentru iertarea păcatelor publice și naționale și pentru venirea lui Mesia; dar, când a încercat să facă lucrul acesta, Zaharia n-a putut să rostească nici o vorbă.

Când a ieșit să-i binecuvânteze pe credincioși, „le făcea semne întruna și a rămas mut”. Ei îl așteptaseră multă vreme și se temeau ca nu cumva să-l fi lovit mânia lui Dumnezeu. Dar, când a ieșit din Sfânta, fața lui strălucea de slava lui Dumnezeu și ei „au înțeles că avusese o vedenie în templu”. Zaharia le-a făcut cunoscut ce văzuse și auzise și „după ce i s-au împlinit zilele de slujbă, Zaharia s-a dus acasă”.

Curând după nașterea copilului făgăduit, limba tatălui a fost dezlegată și „el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu. Pe toți vecinii i-a apucat frica și în tot ținutul acela muntos al Iudeii se vorbea despre aceste lucruri. Toți cei care le auzeau le păstrau în inima lor și ziceau: «Oare ce va fi pruncul acesta?»» Toate acestea aveau scopul de a atrage atenția asupra venirii lui Mesia, a cărui cale trebuia să o pregătească Ioan.

Duhul Sfânt a venit asupra lui Zaharia, care a profetizat lucrarea fiului său, spunând aceste cuvinte frumoase:

„Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Preaînalt, Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui Și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, Care stă în iertarea păcatelor lui; Datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, În urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, Ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții. Și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!”

„Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.” Înainte de a se naște Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea vin, nici băutură amețitoare și se va umple de Duhul Sfânt”. Dumnezeu îl chemase pe fiul lui Zaharia la o mare lucrare, cea mai mare lucrare încredințată vreodată oamenilor. Pentru a face lucrarea aceasta, Dumnezeu trebuia să lucreze cu el. Duhul lui Dumnezeu avea să fie cu el numai dacă asculta de cele spuse de înger.

Ioan trebuia să fie un sol al lui Iehova, pentru a duce oamenii lumina lui Dumnezeu. El trebuia să dea o nouă îndrumare gândurilor lor. Trebuia să-i impresioneze cu sfințenia cerințelor lui Dumnezeu și cu nevoia lor după dreptatea Sa desăvârșită. Un asemenea sol trebuia să fie sfânt. Trebuia să fie

un templu al Duhului Sfânt. Pentru a îndeplini lucrarea, trebuia să fie sănătos la corp și plin de tărie intelectuală și spirituală. De aceea era nevoie să-și stăpânească apetitul și pasiunile. El trebuia să fie capabil să-și stăpânească toate puterile, ca să poată sta în mijlocul oamenilor neclintit în orice împrejurare, ca și stâncile și munții pustiei.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, lăcomia după averi și iubirea de lux și petrecere erau larg răspândite. Plăcerile senzuale, petrecerile și bețiile provocau boli și degenerare fizică, întunecând înțelegerea spirituală și slăbind împotrivirea față de păcat. Ioan trebuia să fie un reformator. Prin viața lui cumpătată și prin îmbrăcămintea lui simplă, el trebuia să fie o mustrare pentru excesele timpului. De aceea li s-au dat părinților lui Ioan instrucțiuni cu privire la o viață cumpătată, aduse de un înger de la tronul cerului.

Caracterul este mai impresionabil în copilărie și tinerețe. Atunci trebuie să câștige un om puterea de a se stăpâni. În casă și la masă, în viața de familie, se exercită influențe ale căroră urmări țin veșnic. Mai mult decât orice dar natural, obiceiurile formate în primii ani decid dacă un om va fi biruitor sau biruit în lupta vieții. Tinerețea este timpul semănatului. Ea stabilește ce fel de seceriș vom aduna în viața aceasta și în cea viitoare.

Ca prooroc, Ioan urma „să întoarcă inima părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. Prin lucrarea de a pregăti calea pentru întâia venire a lui Hristos, el era reprezentantul acelor care au să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului. Lumea s-a dedat la plăceri. Rătăcirile și minciunile sunt fără număr. Cursele lui Satana pentru a pierde suflete s-au înmulțit. Toți aceia care vor să-și desăvârșească sfințenia în temere de Dumnezeu trebuie să învețe cumpătarea și stăpânirea de sine. Apetitul și patimile trebuie puse sub stăpânirea puterilor mai înalte ale minții. Această stăpânire de sine este absolut necesară, ca să avem acea forță

intelectuală și acea pătrundere spirituală care ne vor face în stare să înțelegem și să practicăm adevărurile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta cumpătarea are locul ei anumit în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos.

De fapt, fiul lui Zaharia ar fi urmat să fie educat pentru preoție. Dar învățătura din școlile rabinilor l-ar fi făcut nepotrivit pentru lucrarea sa. Dumnezeu nu l-a trimis la profesorii de teologie, ca de acolo să învețe cum să interpreteze Scripturile. Dumnezeu l-a chemat în pustie, ca să învețe din lucrurile naturii și de la Dumnezeul naturii.

Locuința și-a ales-o într-o regiune singuratică, în mijlocul dealurilor pustii, cu trecători sălbaticе și peșteri stâncoase. Dar era voia lui să uite bucuriile și strălucirea vieții pentru disciplina aspră a pustiei. Aici, mediul înconjurător era favorabil obiceiurilor de simplitate și de lepădare se sine. Netulburat de zgomotele lumii, el putea să studieze aici învățăturile naturii, ale revelației și ale Providenței. Cuvintele spuse de înger lui Zaharia au fost deseori repetate lui Ioan de părinții lui temători de Dumnezeu. Din copilărie, i s-a arătat fără încetare lucrarea pe care o avea de făcut și el a primit această sfântă însărcinare. Pentru el, locurile singuratice ale pustietății erau o scăpare binevenită din societatea în care bănuiala, necredința și stricăciunea ajunseseră să stăpânească aproape totul. Nu se încredea în puterile sale de a sta tare împotriva ispitei și se ferea de a fi mereu în apropierea păcatului, ca nu cumva să piardă simțământul nespusei lui păcătoșenii.

Fiind de la naștere consacrat lui Dumnezeu ca nazireu, el și-a însușit acest vot, consacându-se pentru viața întreagă. Era îmbrăcat ca profeții de pe vremuri și veșmântul era din păr de cămilă, strâns cu o cingătoare de piele. Se hrănea cu „lăcuste și miere sălbatică”, pe care le găsea în pustie, și bea apă curată din izvoarele dealurilor.

Ioan însă nu ducea o viață de lenevie, de tristețe ascetică sau de înstrăinare egoistă. Din timp în timp, căuta să se amestece printre oameni și totdeauna era un observator interesat de ceea ce se petrece în lume. Din locul lui retras, el urmărea desfășurarea evenimentelor. Cu o putere de pricepere luminată de Duhul Sfânt, el studia caracterul oamenilor, ca să știe cum să ajungă la inima lor cu solia cerului. Povara misiunii sale îl apăsa. În singurătate, prin meditație și rugăciune, căuta să-și oțelească sufletul pentru lucrarea care-l aștepta.

Deși se afla în pustie, nu era scutit de ispite. Pe cât era posibil, închidea orice cale pe care ar fi venit Satana. Cu toate acestea, ispititorul îl ataca. Dar sensibilitatea lui spirituală era trează; el își dezvoltase tăria și hotărârea de caracter și, cu ajutorul Duhului Sfânt, putea să recunoască apropierea lui Satana și să se împotrivescă puterii lui.

Ioan a găsit în pustie atât școala, cât și sanctuarul. Ca și Moise în munții Madianului, el era înconjurat de prezența lui Dumnezeu și de dovezile puterii Sale. El n-a avut parte, ca marele conducător al lui Israel, să locuiască în mijlocul solemnei maiestăți a singurătății munților, dar în fața lui se aflau înălțimile Moabului, dincolo de Iordan, vorbindu-i de Acela care a întărit munții și i-a încins cu putere. Înfrățirea tristă și înfricoșătoare a naturii, unde se afla locuința lui din pustie, îi zugrăvea și mai bine starea lui Israel. Via roditoare a Domnului ajunsese o ruină întristătoare. Dar, deasupra pustiului, se întindea cerul frumos și strălucitor. Norii, care se adunau negri și aducători de furtună, erau încoronați de curcubeul făgăduinței. La fel strălucea deasupra decăderii lui Israel slava făgăduită a domniei lui Mesia. Norii de mânie erau ținuți de curcubeul legământului Său de har.

Singur, în noaptea tăcută, citea făgăduința dată de Dumnezeu lui Avraam cu privire la urmași numeroși ca stelele. Lumina zorilor, colorând munții Moabului, povestea despre Acela care trebuia să fie „ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineața fără nori.” (2 Samuel:23, 4.) Iar în

strălucirea din miezul zilei, vedea splendoarea înfățișării Lui, „când se va descoperi slava Domnului și orice făptură o va vedea.” (Isaia 40, 5.)

Cu inima plină de temere, dar și de bucurie, el cerceta sulurile profetice, descoperirile cu privire la venirea lui Mesia -- sămânța făgăduită care îi va zdrobi capul șarpelui; șilo, „pacificatorul”, care trebuia să vină înainte de a se pune capăt domniei pe tronul lui David. Timpul venise. În palatul de pe muntele Sion, trona un guvernator roman. Pe temeiul Cuvântului neînșelător al Domnului, Hristos Se născuse.

Tablourile inspirate din cartea lui Isaia, arătând slava lui Mesia, erau studiul lui ziua și noaptea: Odrasla din rădăcina lui Ișai, un Împărat care va domni în dreptate, hotărât „cu nepărtinire asupra nenorociților țării”, „un loc de scăpare împotriva furtunii ... umbra unei stânci mari într-un pământ ars de soare”, Israel nu va mai fi numit „Părăsită”, nici țara „Pustiu”, ci Domnul îl va numi „Plăcerea Mea”, iar pământul lui, „Beula.” (Isaia 11, 4; 23, 2; 62, 4.) Inima singuraticului exilat era plină de această viziune glorioasă.

El Îl privea pe Împărat în frumusețea Lui și eul era uitat. El admira maiestatea sfințeniei și se simțea fără putere și nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept și fără teamă în fața monarhilor pământului, pentru că se închinase înaintea Împăratului împăraților.

Ioan n-a înțeles deplin natura Împărăției lui Mesia. El aștepta ca Israel să fie scăpat de vrăjmașii lui naționali; dar ținta cea mare a nădejdiei lui era venirea Împăratului în dreptate (neprihănire) și așezarea lui Israel ca un neam sfânt. Așa credea el că avea să se împlinească proorocia dată la nașterea lui:

„Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt.... Că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, Ne va îngădui să-I slujim fără frică, În

sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.”

El vedea pe poporul său înșelat, mulțumit de sine și dormind în păcate. El tânjea să-l trezească la o viață mai sfântă. Solia pe care o dăduse Dumnezeu trebuia să-i trezească pe iudei din letargia lor, să-i facă să tremure din cauza mării lor păcătoșenii. Înainte ca sămânța Evangheliei să poată fi semănată, țarina inimii trebuia deșțelenită. Înainte să caute vindecare la Isus, trebuia să-și dea seama de primejdia adusă de rănilor păcatului.

Dumnezeu nu trimite soli pentru a-l linguși pe păcătos. El nu trimite solii de pace, ca să-i legene pe oamenii nesfințiți într-o siguranță falsă. El pune poveri grele pe conștiința făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile convingerii. Îngerii slujitori îi prezintă judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, ca să adâncească simțul nevoii sale și să-l facă să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Atunci mâna care a umilit până la țărână îl ridică pe cel pocăit. Glasul care a mustrat păcatul și a făcut de rușine îngâmfwarea și ambiția întreabă cu cea mai duioasă iubire: „Ce dorești să fac pentru tine?”

Când a început lucrarea lui Ioan, națiunea era într-o stare de frământare și nemulțumire care duceau la revoltă. La îndepărtarea lui Arhelau, Iudea fusese pusă sub directa cărmuire a Romei. Tirania și jafurile puse la cale de guvernatorii romani și eforturile lor neîncetate de a introduce simbolurile și obiceiurile păgânești aprinseseră revolta, care fusese înecată în sângele miilor de viteji ai lui Israel. Toate acestea făceau să crească ura națională împotriva Romei și, o dată cu aceasta, dorința de a fi eliberați de sub stăpânirea ei.

În mijlocul certurilor și luptei, s-a auzit un glas venind din pustie, un glas neașteptat și aspru, dar plin de nădejde: „Pocăiți-vă; căci Împărăția cerurilor s-a apropiat”. Cu o putere nouă și neînțeleasă, el i-a mișcat pe

oameni. Proorocii profetizaseră despre venirea lui Hristos ca despre un eveniment din viitorul îndepărtat; dar acum le venea vestea că ea s-a apropiat. Înfașurarea neobișnuită a lui Ioan îi făcea pe oameni să se gândească la văzătorii din vechime. În purtarea și îmbrăcămintea lui, semăna cu proorocul Ilie. Cu spiritul și puterea lui Ilie, el denunța corupția națională și muștra aspru păcatele vremii. Cuvintele lui erau simple, pătrunzătoare și convingătoare. Mulți credeau că este un profet înviat din morți. Națiunea întreagă era pusă în mișcare. Mulțimile alergau la Ioan, în pustie.

Ioan vestea venirea lui Mesia și îi chema pe oameni la pocăință. Ca simbol pentru curățirea de păcate, el îi boteza în apele Iordanului. În felul acesta intuitiv, el declara că aceia care se numeau aleșii lui Dumnezeu erau mânjiți de păcat și că, fără o curățire a inimii și a vieții, ei nu puteau să aibă intrare în Împărăția lui Mesia.

Prinți și rabini, soldați, vameși și țărani veneau să-l asculte pe prooroc. Câtva timp, înștiințările solemne de la Dumnezeu i-au alarmat. Mulți ajungeau la pocăință și primeau botezul. Oamenii de orice rang se supuneau cererilor Botezătorului, ca să poată fi părtași la Împărăția vestită de el.

Mulți cărturari și farisei veneau, mărturisindu-și păcatele și cerând să fie botezați. Ei voiau să arate că sunt mai buni decât ceilalți oameni, determinându-i și pe alții să aibă o părere foarte înaltă despre evlavia lor. Acum, tainele vinovate ale vieții lor erau dezvăluite. Ioan era iluminat de Duhul Sfânt că mulți dintre acești oameni nu aveau o convingere reală de păcat. Ei erau oportuniști. Arătându-se prieteni ai profetului, sperau să fie bine văzuți de Prințul care trebuia să vină. Botezându-se prin mâna acestui tânăr, dar cunoscut învățător, ei socoteau că vor putea să-și întărească influența asupra poporului.

Ioan i-a întâmpinat cu întrebarea plină de muștrare: „Pui de năpârци,

cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice pe fiii lui Avraam”.

Iudeii interpretaseră greșit făgăduința despre bunăvoința veșnică a lui Dumnezeu față de Israel: „Așa vorbește Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna și stelele să lumineze noaptea, care întărește marea și face valurile ei să urle, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor: «Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!» Așa vorbește Domnul: «Dacă cerurile sus pot fi măsurate și dacă temeliele pământului jos pot fi cercetate, atunci voi lepăda și Eu pe tot neamul lui Israel, pentru tot ce a făcut, zice Domnul.»” (Ieremia 31, 35-37.) Iudeii considerau că descendența lor naturală din Avraam le dădea dreptul la această făgăduință. Dar ei treceau cu vederea condițiile pe care le pusese Dumnezeu. Înainte de a da făgăduința, El a zis: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.... Căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31, 33.34.)

Binecuvântarea lui Dumnezeu le este asigurată oamenilor care au Legea Lui scrisă în inimă. Ei sunt una cu El. Dar iudeii se depărtaseră de Dumnezeu. Din cauza păcatelor, ei sufereau sub judecățile Lui. De aceea se și găseau robi la o națiune păgână. Din cauza păcatelor, mintea le era întunecată și, pentru că, pe vremuri, Dumnezeu avusese milă de ei, își scuzau păcatele. Se amăgeau că sunt mai buni ca alți oameni și că au drept la binecuvântările Lui.

Lucrurile acestea „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.) De câte ori interpretăm greșit binecuvântările lui Dumnezeu și ne mângâiem cu gândul că suntem bine văzuți pentru vreun lucru bun, care este în noi! Dumnezeu nu poate face

pentru noi ceea ce El ar vrea. Darurile Lui sunt folosite pentru plăceri personale și pentru a înăspri inima în necredință și păcat.

Ioan le spunea învățătorilor lui Israel că îngâmfarea, egoismul și cruzimea lor dovedeau că sunt pui de năpârци, un blestem ucigător pentru oameni, și nu copiii lui Avraam cel drept și ascultător. ținând seama de lumina pe care o primiseră de la Dumnezeu, erau mai răi decât păgânii, față de care se simțeau superiori. Uitaseră stânca de unde fuseseră tăiați și groapa de unde fuseseră scoși. Dumnezeu nu depindea de ei ca să-și aducă la îndeplinire planul. După cum El l-a chemat pe Avraam să iasă dintr-un popor păgân, tot așa îi poate chema și pe alții în slujba Sa. Inima acelora putea atunci să pară fără viață ca și pietrele pustiului, dar Duhul Lui putea să-i trezească să facă voia Lui și să primească împlinirea făgăduinței.

„Iată”, zicea proorocul, „secură a și fost înfiptă la rădăcina pomilor. Deci orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.” Valoarea unui pom este hotărâtă nu de nume, ci de roadele lui. Dacă roadele sunt fără valoare, numele nu poate scăpa un pom de la pieire. Ioan le-a spus iudeilor că situația lor față de Dumnezeu urma să fie hotărâtă de caracterul și viața lor. Mărturisirile de credință erau lipsite de valoare. Dacă viața și caracterul lor nu erau în armonie cu Legea lui Dumnezeu, ei nu erau poporul Lui.

Sub cuvintele lui cercetătoare de inimă, ascultătorii se convingeau. Ei au venit la el cu o întrebare: „Ce să facem?” El le-a răspuns: „Cine are două haine să împartă cu cine n-are nici una și cine are de mâncare să facă la fel”. Pe vameși îi învăța să se ferească de nedreptate, iar pe soldați, de brutalitate.

El spunea că toți cei care deveneau supuși ai Împărăției lui Hristos trebuiau să dea dovadă de credință și pocăință. Trebuia ca bunătatea, cinstea și credincioșia să se vadă în viața lor. Trebuiau să-i ajute pe cei lipsiți și să-și

aducă darurile înaintea lui Dumnezeu. Trebuiau să-i apere pe cei fără apărare și să dea pildă de virtute și împreună-simțire. În felul acesta, urmașii lui Hristos vor da dovadă de puterea transformatoare a Duhului Sfânt. În viața lor de toate zilele, se vor vedea dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu. Dacă nu, ei aveau să fie ca pleava care se aruncă în foc.

„Cât despre mine”, le-a spus Ioan, „eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Matei 3, 11.) Profetul Isaia spusese că Domnul va curăți pe poporul Său de nelegiuirile lui „cu duhul judecății și cu duhul nimicirii”. Cuvântul lui Dumnezeu către Israel era: „Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îți voi topi zgura.... Toate particulele de plumb le voi depărta din tine.” (Isaia 4, 4; 1, 25.) Pentru păcat, oriunde s-ar găsi, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evrei 12, 29.) În toți aceia care se supun puterii Sale, Duhul Sfânt va mistui păcatul. Dar, dacă oamenii se agață de păcat, ei se identifică astfel cu el. Atunci slava lui Dumnezeu, care nimicește păcatul, trebuie să-i nimicească și pe ei. Iacov, după o noapte de luptă cu Îngerul, a strigat: „Am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață.” (Geneza 32, 30.)

Iacov fusese vinovat de un mare păcat în purtarea sa față de Esau, dar se pocăise. Greșeala lui era iertată, iar păcatul lui, curățit; de aceea putea să stea în fața lui Dumnezeu. Dar, ori de câte ori oamenii au venit înaintea lui Dumnezeu, cultivând de bunăvoie păcatul, au fost nimiciți. La a doua venire a lui Hristos, cei nelegiuți vor fi nimiciți de „suflarea gurii Sale” și prăpădiți de „arătarea venirii Sale.” (2 Tesaloniceni 2, 8.) Strălucirea slavei lui Dumnezeu, care dă viață celui neprihănit, îi va nimici pe cei nelegiuți.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, Hristos era aproape să Se arate, pentru a face cunoscut caracterul lui Dumnezeu. Însăși prezența Lui urma să-i facă pe oameni să-și dea seama de păcatele lor. Numai dacă voiau să fie curățați de

păcat puteau să vină în comuniune cu El. Numai cei cu inima curată puteau rămâne în fața Lui.

Așa a dus Ioan Botezătorul lui Israel solia lui Dumnezeu. Mulți au luat aminte la învățătura lui. Mulți au sacrificat totul, numai ca să asculte. Mulțimile mergeau după acest nou învățător din loc în loc și nu erau puțini aceia care nutreau nădejdea că el ar fi Mesia. Dar, când Ioan i-a văzut pe oameni îndreptându-se către el, a căutat orice ocazie să le îndrepte credința către Acela care trebuia să vină.

Capitolul 11

Botezul

Capitol bazat pe textele din Matei 3, 13-17; Marcu 1, 9-11; Luca 3, 21.22.

Vestea despre proorocul din pustie și despre solia sa minunată s-a răspândit în toată Galilea. Cuvintele acestea au ajuns la locuitorii din satele cele mai îndepărtate de prin munți și la pescarii de lângă mare și în inimile acelea sincere și deschise au găsit un ecou favorabil. În Nazaret, ele au fost duse și în atelierul de tâmplărie, care fusese al lui Iosif, și Cineva a recunoscut chemarea. Timpul Său venise. Lăsând munca de toate zilele, și-a luat rămas-bun de la mama Lui și a pornit împreună cu semenii Săi, care se duceau cu grămada la Iordan.

Isus și Ioan Botezătorul erau veri, foarte mult legați unul de altul prin împrejurările nașterii lor; cu toate acestea, nu se cunoșteau unul pe altul. Isus trăise în Nazaretul Galileii, iar Ioan, în pustiul Iudeii. În locuri și împrejurări cu totul deosebite, ei trăiseră izolați, fără să comunice unul cu altul. Mâna lui Dumnezeu rânduise lucrurile așa. Nu avea să fie dat nici un prilej pentru acuzația că s-ar fi înțeles să se susțină unul pe altul.

Ioan cunoștea evenimentele petrecute la nașterea lui Isus. Auzise de suirea Lui la Ierusalim în copilărie și de cele întâmplate în școala rabinilor. Aflase despre viața Lui nepătată și credea că El este Mesia; dar, pentru lucrul acesta, n-avea un temei sigur. Faptul că Isus rămăsese ascuns atâta vreme și nu dăduse nici un semn deosebit în legătură cu lucrarea Lui dădea loc îndoielii că El este într-adevăr Cel făgăduit. Cu toate acestea, Ioan Botezătorul aștepta în credință, sigur că Dumnezeu va descoperi totul la

timpul potrivit. I se descoperise că Mesia va cere botezul din mâinile lui și că i se va da atunci un semn cu privire la originea Sa divină. În felul acesta, urma să i se dea ocazia de a-L înfățișa poporului.

Când Isus a venit la botez, Ioan a recunoscut în El o curăție de caracter cum niciodată nu întâlnise la vreun om. Însăși atmosfera prezenței Lui era sfântă și inspira respect. De la mulțimile care se adunaseră în jurul lui la Iordan, Ioan auzise povestiri de crime îngrozitoare și întâlnise oameni greu apăsați de povara mulțimilor de păcate; dar niciodată nu se apropiase de o ființă omenească de la care să pornească o influență așa de dumnezeiască. Toate acestea erau în armonie cu ceea ce îi fusese descoperit lui Ioan cu privire la Mesia. Cu toate acestea, s-a dat înapoi în fața cererii lui Isus. Cum putea el, un păcătos, să-L boteze pe Cel fără păcat? Și pentru ce să se supună El, care nu avea nevoie de pocăință, la un ritual care însemna mărturisirea unei vinovății ce trebuia spălată?

Când Isus a cerut botezul, Ioan s-a dat înapoi, strigând: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” Hotărât, dar plin de bunătate, Isus a răspuns: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”. Și Ioan, supunându-se, L-a condus la Iordan, unde L-a cufundat în apă. În clipa în care ieșea, Isus a văzut cum „s-a deschis cerul și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel”.

Isus n-a primit botezul ca o mărturisire a unei vinovății proprii. El S-a făcut una cu păcătoșii, mergând pe calea pe care trebuia să mergem noi și făcând lucrul pe care trebuia să-l facem noi. Viața Sa plină de suferință și de răbdare după botez ne este, de asemenea, o pildă.

Îndată ce a ieșit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului. În fața Lui se deschidea o eră nouă și însemnată. Acum începea lupta vieții Sale pe o scară mai largă. Cu toate că era Domnul Păcii, venirea Lui trebuia să fie

ca străfulgerarea unei săbii. Împărăția pe care venise s-o întemeieze era contrară aceleia dorite de iudei. El, care era temelia ritualurilor și organizării poporului Israel, urma să fie privit ca vrăjmașul și distrugătorul lui. El, care proclamase Legea pe Sinai, urma să fie condamnat ca unul care o calcă. El, care venise să sfărâme puterea lui Satana, urma să fie acuzat ca fiind Beelzebul. Nimeni nu L-a înțeles pe pământ, și în timpul lucrării Lui trebuia să rămână singur. Cât a trăit, nici mama și nici frații Lui nu I-au înțeles lucrarea. Nici chiar ucenicii nu L-au înțeles. El locuise în lumina veșnică, fiind una cu Dumnezeu, dar viața pe pământ trebuia să o ducă în singurătate.

Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovăției și a blestemului nostru. Cel fără păcat trebuia să sufere ocară păcatului. Iubitorul de pace trebuia să trăiască în mijlocul certurilor, adevărul să locuiască împreună cu minciuna, curăția cu ticăloșia. Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie și fiecare plăcere murdară, pe care le adusese neascultarea, erau un chin.

Singur trebuia să urce cărarea, singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care Își părăsise slava și îmbrăcase slăbiciunea omenească, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut și a simțit totul, dar ținta Lui a rămas neclintită. De brațul Lui depindea salvarea neamului omenesc decăzut și El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii atotputernice.

Privirea Mântuitorului părea că străbate cerul în timp ce lăuntru Său se revărsa în rugăciune. El știa bine cât de mult împietrise păcatul inima oamenilor și cât de greu le va fi să înțeleagă lucrarea Lui și să primească darul mântuirii. El a cerut cu stăruință putere de la Tatăl să biruie necredința lor, să sfărâme lanțurile prin care Satana îi ținea în robie și, pentru binele lor, să-l învingă pe distrugător. Ceru o dovadă că Dumnezeu primește omenirea în persoana Fiului Său.

Niciodată nu auziseră îngerii o rugăciune ca aceasta. Ei erau nerăbdători să aducă iubitului lor Conducător un cuvânt de asigurare și de mângâiere. Dar nu; Tatăl Însuși va răspunde la cererea Fiului Său. Direct de la tron au pornit razele slavei Sale. Cerurile s-au deschis și asupra frunții Mântuitorului a coborât un chip de porumbel din cea mai curată lumină -- simbol potrivit pentru El, Cel umil și blând.

Din mulțimea imensă de lângă Iordan, puțini, în afară de Ioan, au înțeles această descoperire cerească. Cu toate acestea, întreaga adunare era pătrunsă de prezența Dumnezeirii. Lumea stătea în picioare, privind în tăcere la Hristos. Trupul Lui era scaldat în lumina veșnică, ce înconjoară tronul lui Dumnezeu. Fața Lui înălțată spre cer era plină de slavă, așa cum niciodată nu văzuseră ei o față de om. Din cerurile deschise s-a auzit un glas zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

Cuvintele acestea de recunoaștere au fost date pentru a inspira credință în inima celor de față și pentru a-L întări pe Mântuitorul în lucrarea Lui. Cu toate că păcatele unei lumi vinovate se adunau asupra lui Hristos, cu toate că Se umilise ca să ia asupra-și firea noastră decăzută, glasul venit din cer L-a declarat ca Fiu al Celui Veșnic.

Ioan fusese adânc mișcat văzându-L pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi pentru aprobarea Tatălui. Când slava lui Dumnezeu L-a înconjurat și s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. Știa acum că botezase pe Răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui și, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Nici ascultătorii și nici cel care vorbise n-au înțeles însemnătatea cuvintelor „Mielul lui Dumnezeu”. Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată ... unde este mielul pentru arderea de tot?” Tatăl a

răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.” (Geneza 22, 7.8.) În berbecul oferit providențial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind aceeași ilustrație, a proorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53, 7.6.) Dar poporul lui Israel n-a priceput învățătura aceasta. Mulți socoteau darurile de jertfă tot așa cum priveau păgânii la jertfele lor -- ca daruri prin care să înduplece Divinitatea. Dumnezeu dorea să-i învețe că din iubirea Lui avea să pornească darul care putea să-i împace cu Sine.

Cuvintele spuse lui Isus la Iordan -- „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” -- cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și slabi, noi nu suntem aruncați ca fără valoare. El ne-a primit „în Preaiubitul Lui.” (Efeseni, 1, 6.) Slava așezată asupra lui Hristos este o cheazășie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii -- cum poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de legăturile cu el; dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om și a ajuns la cerurile preainalte. Lumina, care prin porțile deschise ale cerului a venit asupra Mântuitorului nostru, va veni și asupra noastră când ne rugăm pentru ajutor de a ne împotrivi ispitei. Glasul care i-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3, 2.) Răscumpărătorul nostru a deschis drumul, așa ca și cel mai păcătos, cel mai nenorocit, cel mai persecutat și cel mai disprețuit să poată intra la Tatăl. Toți pot avea un cămin în locuințele pe care Isus S-a dus să le pregătească. „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel

ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: Iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.” (Apocalipsa 3, 7.8.)

Capitolul 12

Ispitirea lui Isus

Capitol bazat pe textele din Matei 4, 1-11; Marcu 1, 12.13; Luca 4, 1-13.

„Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie.” Cuvintele lui Marcu au un înțeles mai adânc. El spune: „Îndată după aceea Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice”. „N-a mâncat nimic în zilele acelea.”

Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Isus a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu. El nu a chemat ispita. S-a dus în pustie ca să fie singur și să mediteze asupra misiunii și lucrării Sale. Prin post și rugăciune, El avea să-și întărească sufletul pentru cărarea însângerată pe care trebuia să meargă. Dar Satana știa că Isus S-a dus în pustie și a socotit că acela era timpul cel mai potrivit pentru a se apropia de El.

În lupta care se dădea între Domnul luminii și mai marele împărăției întunericului, aveau să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câștigând stăpânirea asupra oamenilor, el și-a întins puterea peste lumea întreagă. Hristos a venit să respingă pretenția lui Satana. Ca Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau aveau să fie eliberați

de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâștigată.

Încă de când i s-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3, 15), Satana a știut că nu are o stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a hotărât să se interpună în această legătură și s-o rupă. El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât și formele care îi duceau pe oameni la Mântuitorul. Oamenii au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu ca de Unul care avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse numai ca să potolească mânia Lui. Satana îi ațâța pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului. Din generație în generație, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni față de aceste profeții, și ei să-L lepede pe Hristos la venirea Lui.

La nașterea lui Isus, Satana știa că venise Cineva, care avea o împuternicire divină, ca să lupte pentru a-i lua stăpânirea. El a început să tremure când a auzit cuvintele îngerului, care adevereau autoritatea Împăratului nou-născut. Satana cunoștea foarte bine poziția pe care o avea Hristos în cer, ca Preaiubit al Tatălui. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină pe pământul acesta ca om îl umplea de uimire și de temere. El nu putea să pătrundă taina acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înțelege o așa iubire pentru neamul omenesc înșelat. Gloria și pacea din ceruri și bucuria comuniunii cu Dumnezeu erau slab înțelese de oameni, dar ele erau prea bine cunoscute de Lucifer, heruvimul acoperitor. De când pierduse cerul, se hotărâse să se răzbune, făcându-i și pe alții să-i împărtășească soarta. Lucrul acesta căuta el să-l realizeze, făcându-i să subaprecieze lucrurile cerești și să-și lege inima de lucrurile pământești.

Nu fără piedici urma să câștige Comandantul cerului inimile oamenilor pentru Împărăția Lui. El a fost atacat de cel rău fără încetare, chiar de când era un prunc în Betleem. În Hristos, se manifesta chipul lui Dumnezeu și, pe motivul acesta, sfaturile diavolești luaseră hotărârea să-L doboare. N-a fost ființă în lumea aceasta care să scape de sub puterea înșelătorului. Forțele confederației răului au fost împinse, după un plan hotărât, să se lupte cu El și, dacă va fi cu putință, să-L biruie.

La botezul Mântuitorului, Satana se găsea între cei de față. A văzut slava Tatălui umbrind pe Fiul Său. A auzit glasul lui Iehova, adeverind dumnezeirea lui Isus. De la căderea lui Adam în păcat, neamul omenesc se desprinsese de legătura directă cu Dumnezeu; legătura între cer și pământ se făcuse prin Hristos. Dar acum, la venirea lui Isus, „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8, 3), Tatăl Însuși a vorbit. Mai înainte, comunicase cu omenirea prin Hristos; acum, comunica în Hristos. Satana nădăjduia că dezgustul pe care-l are Dumnezeu față de păcat va aduce o despărțire veșnică între cer și pământ; dar acum s-a dovedit că legătura dintre Dumnezeu și om fusese restabilită.

Satana a văzut că trebuie să învingă sau să fie învins. Problemele disputate erau prea mari pentru a fi încredințate îngerilor aliați. Trebuia să poarte el însuși lupta. Toate puterile apostaziei s-au unit împotriva Fiului lui Dumnezeu. Hristos a fost pus ca țintă pentru toate armele vrăjmașului.

Mulți privesc la această luptă dintre Hristos și Satana ca la ceva care n-are nici o legătură cu viața lor și care nu prezintă interes pentru ei. Dar lupta aceasta se repetă în adâncul inimii oricărui om. Nimeni nu părăsește rândurile celui rău pentru a-I sluji lui Dumnezeu fără să întâmpine asalturile lui Satana. Ademenirile la care a rezistat Hristos au fost aceleași cărora nouă ne este atât de greu să ne împotrivim. Ele au fost aruncate într-o măsură cu

atât mai mare asupra lui Hristos, cu cât caracterul Lui este superior caracterului nostru. Ducând povara grozavă a păcatelor lumii, Hristos a biruit ispita poftei, iubirea de lume și dorința după strălucire, care duce la îngâmfare. Ispitele acestea i-au biruit pe Adam și pe Eva și tot ele ne înving pe noi atât de repede.

Satana arătase spre păcatul lui Adam ca o dovadă că Legea lui Dumnezeu este nedreaptă și nu poate fi ascultată. Hristos avea să îndrepte greșeala lui Adam în corp omenesc. Dar, atunci când Adam fusese asaltat de ispititorul, asupra lui nu era nici unul dintre efectele păcatului. El se găsea în tăria bărbăției desăvârșite, plin de vigoare la spirit și la trup. El era înconjurat de slava Edenului și era zilnic în legătură cu ființele cerești. Nu tot astfel era Isus când a intrat în pustie, să se lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani, neamul omenesc pierduse din tăria fizică, din puterea mintală și din valoarea morală, iar Hristos a luat asupra Sa slăbiciunile unei omeniri degenerate. Numai așa putea să-l răscumpere pe om din adâncurile decăderii în care se afla.

Mulți spun că ar fi fost cu neputință ca Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta, nu putea să fie așezat în locul lui Adam și n-ar fi putut să câștige biruința pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat corpul omenesc cu toate slăbiciunile lui. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Tot ce avem noi de suportat a fost suportat și de El.

Atât la Hristos, cât și la perechea sfântă din Eden, pofta a stat la temelia primei mari ispite. De acolo, de unde a început ruina noastră, trebuia să înceapă lucrarea pentru mântuire. După cum, prin cedarea în fața poftei, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrângerea poftei, Hristos trebuia să biruie. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu,

poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini». Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”»”.

De la Adam până la Hristos, neînfrânarea a făcut să crească puterea poftelor și pasiunilor până când acestea au ajuns să nu mai aibă aproape nici o limită. Din cauza aceasta, oamenii au decăzut și s-au îmbolnăvit și în ei nu se găsea putere pentru biruință. Pentru binele omului, Hristos a câștigat biruința, îndurând cea mai grea încercare. Pentru fericirea noastră, El a exercitat o stăpânire de sine mai tare decât foamea sau moartea. Și tocmai în această primă biruință erau cuprinse atâtea lucruri care se găsesc în toate luptele noastre cu puterile întunericului.

Când a intrat în pustie, Isus era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, a fost înălțat mai presus de slăbiciunile omenești. Dar slava s-a depărtat și El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate părțile. Natura Sa omenească se cutremura în fața luptei care Îl aștepta. Timp de patruzeci de zile, El postise și Se rugase. Slab și sfârșit de puteri din cauza foamei, obosit și hărțuit de gânduri, „atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.” (Isaia 52, 14.) Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, va putea să-L biruie pe Hristos.

Deodată a venit la Mântuitorul, ca și cum ar fi fost un răspuns la rugăciunea Lui, cineva având înfățișarea de înger ceresc. El spunea că a primit poruncă de la Dumnezeu să spună că postul lui Hristos se terminase. După cum Dumnezeu trimisese un înger să oprească mâna lui Avraam ca să nu-l jertfească pe Isaac, tot astfel Tatăl, mulțumit de voința lui Hristos de a merge pe drumul însângerat, trimisese un înger să-L elibereze; aceasta a fost vestea adusă lui Isus. Mântuitorul era istovit de foame, tânjind după hrană, când Satana L-a atacat pe neașteptate. Arătând la pietrele presărate în pustie, pietre în formă de pâine, ispitorul zise: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu,

poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”.

Deși înfățișarea lui era ca a unui înger de lumină, aceste prime cuvinte - - „dacă ești Fiul lui Dumnezeu” -- i-au trădat caracterul. Era o încercare vicleană de a introduce îndoiala. Dacă Isus ar fi făcut ceea ce propunea Satana, ar fi însemnat că primește îndoiala. Planul ispititorului era acela de a-L doborî pe Hristos prin aceleași mijloace care îi aduseseră biruința față de neamul omenesc la început. Cu câtă prefăcătorie se apropiase Satana de Eva în Eden! „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3, 1.) În ceea ce privește cuvintele ispititorului, ele cuprindeau un adevăr; dar, în felul lui de a le spune, se simțea disprețul ascuns față de cuvintele lui Dumnezeu. În forma negativă, era o îndoială față de sinceritatea cuvintelor lui Dumnezeu. Satana căuta să infiltreze în mintea Evei gândul că Dumnezeu nu va face cum a zis; că a reține un fruct așa de frumos era în contradicție cu iubirea și mila Sa față de om. Așa a căutat ispititorul și acum să-I inspire lui Hristos sentimentele lui: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”. Cuvintele acestea erau amestecate cu amărăciune. În tonul glasului lui era o expresie de totală necredință. Așa să-L trateze Dumnezeu pe Fiul Lui? Să-L lase El în pustie cu fiarele sălbatice, fără hrană, fără prieteni, fără mângâiere? El căuta să insinueze că Dumnezeu n-a dorit niciodată ca Fiul Lui să ajungă într-o stare ca aceasta. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, atunci arată-ți puterea, salvându-Te din cleștele acesta grozav al foamei. Poruncește ca aceste pietre să se facă pâini.

Cuvintele pornite din ceruri: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3, 17) încă mai răsunau în urechile lui Satana. Dar el era hotărât să-L facă pe Isus să-și piardă încrederea în această mărturie. Cuvântul lui Dumnezeu a fost pentru Isus asigurarea că misiunea Sa era dumnezeiască. El venise să trăiască în mijlocul oamenilor ca om, și Cuvântul spunea lămurit care era legătura Lui cu Tatăl. Dar scopul lui Satana era de a-L face să Se îndoiască de acest cuvânt. Dacă putea să clatine încrederea lui Hristos în Dumnezeu, Satana știa că victoria în această luptă

va fi a lui. Ar fi putut atunci să-L învingă pe Hristos. El spera că, sub presiunea disperării și a foamei grozave, Isus avea să-și piardă încrederea în Tatăl Său și să facă o minune în favoarea Sa. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, planul mântuirii ar fi fost zădărnicit.

Când Satana și Fiul lui Dumnezeu s-au întâlnit prima dată în luptă, Hristos era Conducătorul oștilor cerești; iar Satana, căpetenia răscoalei din ceruri, a fost aruncat afară. Acum rolurile păreau să fie inversate și Satana căuta să speculeze cât mai mult presupusul lui avantaj. Unul dintre cei mai puternici îngeri, spunea el, a fost izgonit din ceruri. Înfațișarea lui Isus arăta ca și cum El ar fi fost îngerul acela căzut, uitat de Dumnezeu și părăsit de oameni. O ființă cerească ar fi fost în stare să-și susțină pretențiile, făcând o minune: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca această piatră să se facă pâine”. Un fapt care dovedește putere creatoare, a spus ispititorul mai departe, ar fi o dovadă suficientă a divinității. Aceasta va pune capăt oricărei discuții.

Nu fără luptă a putut Isus să-l asculte în tăcere pe marele amăgitor. Dar Fiul lui Dumnezeu n-avea nevoie să-i dovedească lui Satana divinitatea Sa sau să-i explice motivul umilinței Sale. Dacă ar fi ascultat de cererile răzvrătitului, nu s-ar fi câștigat nimic bun, nici pentru slava lui Dumnezeu, nici pentru om. Dacă Hristos ar fi ascultat de sugestia vrăjmașului, Satana încă ar mai fi zis: „Arată-mi un semn, ca să pot crede că ești Fiul lui Dumnezeu”. Faptele n-ar fi fost în stare să sfărâme puterea revoltei din inima lui. Hristos, pe de altă parte, nu căuta să folosească puterea dumnezeiască pentru binele Său. El venise să suporte încercările așa cum trebuie să le suportăm noi, lăsându-ne o pildă de supunere și credință. Nici atunci, nici altă dată cât a fost pe pământ, n-a făcut vreo minune pentru Sine. Lucrările Lui minunate erau săvârșite pentru binele altora. Cu toate că l-a recunoscut de la început pe Satana, Isus nu S-a lăsat provocat la ceartă cu el. Întărit de amintirea glasului din cer, S-a sprijinit pe iubirea Tatălui Său. El nu stătea de vorbă cu ispita.

Isus l-a întâmpinat pe Satana folosind cuvintele Scripturii. „Stă scris”, a spus El. În toate ispitele, arma Lui de luptă a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Satana l-a cerut lui Hristos să facă o minune, ca semn al dumnezeirii Lui. Dar ceea ce e mai mare decât toate minunile, o încredere neclintită într-un „așa zice Domnul”, era un semn care nu putea fi pus în discuție. Atâta vreme cât Hristos și-a păstrat această atitudine, ispititorul n-a putut câștiga nici un avantaj.

Tocmai în timpul celei mai mari slăbiciuni a fost asaltat Isus de cele mai grozave ispite. Satana credea că în felul acesta va birui. Cu planul acesta, câștigase biruința asupra oamenilor. Când puterea scădea, când voința slăbea și când credința în Dumnezeu începea să cedeze, oameni care timp îndelungat luptaseră ca niște viteji pentru adevăr erau biruiți. Moise obosise din cauza celor patruzeci de ani de călătorie a lui Israel și, pentru o clipă, credința lui n-a mai fost legată cu tărie de puterea cea nemărginită. El a cedat chiar la hotarul țării Făgăduite. La fel și Ilie, care stătuse neînfricat în fața regelui Ahab, care dăduse piept cu întreaga națiune a lui Israel și cu cei patru sute cincizeci de preoți ai lui Baal care o conduceau. După ziua aceea memorabilă pe muntele Carmel, după ce profeții mincinoși fuseseră uciși și poporul recunoscuse că vrea să-L urmeze pe Dumnezeu, Ilie a fugit ca să-și scape viața în fața amenințărilor idolatrei Izabela. Așa a știut Satana să profite de slăbiciunile omenești. El va lucra și de aici înainte la fel. Ori de câte ori este cineva înconjurat de nori, încurcat de împrejurări sau lovit de sărăcie sau de vreo nenorocire, Satana e și el acolo, ca să ispitească și să necăjească. El ne atacă punctele slabe din caracterul nostru. El caută să clatine încrederea noastră în Dumnezeu, care îngăduie să existe asemenea stări de lucruri. Suntem ispitiți să ne pierdem încrederea în Dumnezeu și să punem la îndoială iubirea Lui. Adesea ispititorul vine la noi, cum s-a dus la Hristos, înfățișându-ne slăbiciunea și defectele noastre. El speră să descurajeze sufletul și să sfărâme legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci e sigur de prada lui. Dar, dacă îl vom întâmpina așa cum l-a întâmpinat Isus,

vom scăpa de multe înfrângeri. Dacă stăm de vorbă cu vrăjmașul, îi dăm ocazie să câștige.

Când i-a spus ispititorului: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”, Hristos a repetat cuvintele pe care le rostise către Israel cu paisprezece veacuri mai înainte: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a călăuzit în timpul acestor patruzeci de ani în pustie ... te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului trăiește omul”. (Deuteronom 8, 2.3; KJV). În pustie, când se isprăviseră toate merindele, Dumnezeu a trimis poporului Său mană din cer; li se dădea în fiecare zi hrană îndestulătoare. Lucrul acesta trebuia să-i învețe că, atâta timp cât aveau încredere în Dumnezeu și urmau căile Lui, El nu-i uita. Mântuitorul practica acum învățătura pe care o dăduse lui Israel. Prin Cuvântul lui Dumnezeu se dăduse ajutor poporului evreu și tot prin același Cuvânt trebuia să primească ajutor și Isus. El aștepta timpul când Dumnezeu avea să-i aducă alinare. El Se afla în locurile acelea pustii pentru că ascultase de Dumnezeu și El nu voia să obțină hrană prin ascultarea de sfatul lui Satana. În fața universului, care era martor, El a dovedit că e mai ușor să suferi orice rău ar veni decât să te desparți de Dumnezeu cât de puțin.

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Deseori, urmașul lui Hristos e pus în situația de a nu putea să-I servească lui Dumnezeu și să-și continue, în același timp, lucrul său obișnuit. Se poate întâmpla ca ascultarea de unele cerințe lămurite ale lui Dumnezeu să pară că va opri mijloacele de trai. Atunci Satana îl va face pe acest urmaș să creadă că trebuie să renunțe la convingerile conștiinței lui. Dar singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini este Cuvântul lui Dumnezeu. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33.) Chiar și în viața aceasta nu e spre binele nostru să ne depărtăm de voința Tatălui din cer.

Când cunoaștem puterea Cuvântului Său, nu trebuie să urmăm sugestiile lui Satana când e vorba să ne câștigăm hrana sau să ne salvăm viața. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este acesta: Care e porunca lui Dumnezeu și care e făgăduința Lui? Dacă le cunoaștem, trebuie să ascultăm de cea dintâi și să ne încredem în cea de a doua.

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, aceia care vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreținere. Pentru că ei refuză să calce Legea Sa, ca să asculte, în schimb, de puterile pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți. Vezi Apocalipsa 13, 11-17. Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduința: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi.” (Isaia 33, 16.) Prin această făgăduință vor trăi copiii lui Dumnezeu. În timp ce pământul va fi pustiit de foamete, ei vor fi hrăniți. „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.” (Psalmii 37, 19.) Timpul acesta de mare nenorocire a fost văzut de profetul Habacuc și cuvintele lui exprimă credința bisericii. „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3, 17.18.)

Dintre toate învățăturile pe care le putem lua din ispitirea cea mare pe care a avut-o Domnul nostru la început, nici una nu e mai mare ca aceea privind puterea de stăpânire asupra poftelor și pasiunilor. În toate veacurile, ispitele care făceau apel la natura fizică au avut cel mai mare efect pentru a corupe și a degrada omenirea. Prin necumpătare, Satana lucrează la distrugerea puterilor mintale și morale, pe care Dumnezeu le-a dat omului ca pe o înzestrare prețioasă. În felul acesta, omul nu mai este în stare să aprecieze lucrurile care au valoare veșnică. Printr-o afundare de bunăvoie în cele senzuale, Satana caută să șteargă din suflet orice asemănare cu

Dumnezeu.

Nebuneasca dedare la plăceri împreună cu bolile și decăderea aduse de aceste stări, care au existat la prima venire a lui Hristos, vor exista din nou cu o putere și mai mare spre rău înainte de a doua Lui venire. Hristos a spus că starea lumii va fi ca în zilele dinaintea potopului și ca în Sodoma și Gomora. Toate întocmirile gândurilor din inimă vor fi îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Noi trăim acum în pragul acestei vremi îngrozitoare și trebuie să luăm la inimă învățătura pe care ne-o dă postul Mântuitorului. Numai prin chinurile de nedescris pe care le-a suferit Hristos putem aprecia câte rele aduce după sine dedarea neînfrânată la poftă. Pilda Lui ne spune că singura noastră nădejde de viață veșnică este de a aduce apetitul și pasiunile în supunere față de voia lui Dumnezeu.

În propria noastră putere, este cu neputință să aducem la tăcere pretențiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satana va aduce ispitele asupra noastră. Hristos știe că vrăjmașul va veni la orice ființă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moștenite și să-i ademenească, prin minciunile și viclenia lui, pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând prin locurile pe unde trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. El nu vrea să fim mai slabi în lupta cu Satana. El nu vrea să ne lăsăm intimidați, descurajați de atacurile șarpelui. „Îndrăzniți”, zice El, „Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33.)

Acela care se luptă împotriva forțelor poftei să privească la Mântuitorul în pustia ispitei, să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat: „Mi-e sete”. El a suportat tot ce putem suporta și noi. Biruința Lui este biruința noastră.

Isus S-a sprijinit pe înțelepciunea și tăria Tatălui Său ceresc. El declară: „Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am rușinat ... știind că nu voi fi dat de rușine.... Iată, Domnul Dumnezeu Mă ajută”. Arătând spre pilda pe

care ne-o dă, El ne spune: „Cine dintre voi se teme de Domnul!... Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeuul lui!” (Isaia 50, 7-10.)

„Vine stăpânitorul lumii acesteia”, a spus Isus. „El n-are nimic în Mine.” (Ioan 14, 30.) În El nu se găsea nimic care să răspundă la amăgirile lui Satana. El nu S-a lăsat ademenit de păcat. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi. Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtași de natura Lui dumnezeiască. Câtă vreme suntem legați de El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să se țină tare de dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșire de caracter.

Și Hristos ne-a arătat cum se ajunge aici. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivescă ispitei decât prin Cuvânt. „Stă scris”, a spus El. Nouă ne-au fost date „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (2 Petru 1, 4.) Nouă ne aparține fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului. Toată puterea vi se dă vouă. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.” (Psalmii 119, 11; 17, 4.)

Capitolul 13

Biruința

Capitol bazat pe textele din Matei 4, 5-11; Marcu 1, 12.13; Luca 4, 5-13.

„Atunci diavolul l-a dus în Sfânta Cetate, l-a pus pe streșina templului și l-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris:

El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; Și ei Te vor lua pe mâini, Ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.»”

Satana credea că acum dă lupta cu Isus pe terenul Lui. Însuși vrăjmașul acesta înverșunat folosea cuvinte care porneau din gura lui Dumnezeu. El încă se mai arăta ca un înger de lumină și dădea de înțeles că are cunoștințe din Scriptură și că înțelege valoarea celor scrise. După cum Isus a folosit mai înainte Cuvântul lui Dumnezeu ca să-și susțină credința, ispitorul îl folosea acum cu gândul de a-și sprijini amăgirea. El pretindea că a vrut doar să vadă câtă credință are Isus și acum Îi laudă statornicia. Deoarece Mântuitorul a arătat că are încredere în Dumnezeu, Satana stăruia ca El să dea o nouă dovadă de credință.

Dar ispita este din nou începută prin cuvintele care semănau îndoială: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”. Hristos era ispășit să răspundă la acest „dacă”; dar S-a abținut și n-a îngăduit nici cea mai slabă umbră de îndoială. El nu avea de ce să-și pună viața în primejdie ca să-i dea o dovadă lui Satana.

Ispitorul gândea că se poate folosi de natura omenească a lui Hristos

și căuta să-L ducă la îngâmfare. Cu toate că Satana poate ademeni pe cineva, el nu poate să-l constrângă la păcat. El I-a spus lui Isus: „Aruncă-Te jos”, știind că el nu-L putea arunca, pentru că atunci Dumnezeu ar fi intervenit și L-ar fi salvat. Satana nu putea nici să-L oblige pe Isus să Se arunce. Dacă Hristos nu consimțea la ispită, nu putea fi biruit. Nici toată puterea pământului sau a infernului nu putea să-L forțeze să Se depărteze cât de puțin de voia Tatălui Său.

Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuim. El nu poate să ne stăpânească mintea decât dacă ea este predată puterii lui. Întâi trebuie să consimțăm voința și credința trebuie să se desprindă de Hristos și numai după aceea poate Satana să-și exercite puterea asupra noastră. Dar orice dorință păcătoasă pe care o cultivăm îi dă lui un punct de sprijin. Orice punct în care noi nu ajungem la standardul pus de Dumnezeu este o poartă deschisă, pe care poate să intre vrăjmașul să ne ispitească și să ne distrugă. Și orice greșeală sau înfrângere din partea noastră îi dă diavolului prilej să-L învinuiască pe Hristos.

Când a citat făgăduința: „El va porunci îngerilor să vegheze asupra Ta”, Satana a lăsat la o parte cuvintele: „Să Te păzească în toate căile Tale”; adică în toate căile în care Îl putem alege pe Dumnezeu. Isus a refuzat să lase calea ascultării. Deși avea o încredere deplină în Tatăl Său, nu voia să Se așeze fără să I se ceară într-o situație care ar fi făcut necesară intervenția Tatălui pentru a-L salva de la moarte. El nu voia să forțeze cerul să vină să-L scape și astfel să greșească și să nu-i dea omului o pildă de încredere și supunere.

Isus i-a spus lui Satana: „De asemenea, este scris: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău»”. Cuvintele acestea le spusese Moise copiilor lui Israel când însetaseră în pustie și au cerut ca Moise să le dea apă, strigând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?” (Exod 17, 7.) Dumnezeu făcuse pentru ei minuni, dar, cu toate acestea, în vreme de încercare, s-au

îndoit și au cerut o dovadă că El era cu ei. În necredința lor, ei căutau să-L pună la încercare. Satana Îl constrângea pe Hristos să facă același lucru. Dumnezeu dăduse deja dovada că Isus era Fiul Său; și acum, dacă ar fi cerut o dovadă că El era Fiul lui Dumnezeu, ar fi însemnat să pună la încercare Cuvântul lui Dumnezeu -- să-L ispitească. La fel este dacă ar cere cineva un lucru pe care Dumnezeu nu l-a făgăduit. Ar însemna neîncredere și ar fi de fapt o încercare sau o ispitire a Lui. Noi nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu ceva ca să dovedim că Își va împlini Cuvântul, ci pentru că îl va împlini; nu ca să dovedim că El ne iubește, ci pentru că ne iubește. „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11, 6.)

Dar credința nu e în nici un fel amestecată cu încumetarea. Numai acela care are adevărata credință este sigur față de încumetare. Căci încumetarea este credința contrafăcută de Satana. Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade în ascultare. Încumetarea se întemeiază și ea pe făgăduințe, dar le folosește la fel ca Satana, pentru a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi făcut pe primii noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a făcut să calce Legea Lui, crezând că iubirea Lui cea mare îi va scăpa de urmările păcatului lor. Aceea nu este credință, care cere favoarea cerului, dar nu împlinește condițiile pe baza cărora urmează să se acorde harul. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele și pe rânduielile Sfintei Scripturi.

Deseori, când Satana nu reușește să provoace îndoiala, reușește să ne aducă la încumetare. Dacă ne poate face să ne așezăm în calea ispitei fără să fie nevoie, știe că biruința e a lui. Dumnezeu îi va apăra pe toți aceia care merg pe cărarea ascultării; dar, dacă te depărtezi de ea, ajungi pe terenul lui Satana. Acolo cădem cu siguranță. Mântuitorul ne-a dat porunca aceasta: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.” (Marcu 14, 38.) Meditația și rugăciunea ne vor feri de a ne arunca de bunăvoie în calea primejdiei și în felul acesta vom fi scăpați de multe înfrângerii.

Cu toate acestea, să nu ne pierdem curajul atunci când suntem atacați de ispită. Adesea, când ajungem într-o încercare, ne îndoim că Duhul Sfânt ne-a condus până acolo. Dar Duhul L-a condus pe Isus în pustie, ca să fie ispitit de Satana. Când ne duce într-o încercare, Dumnezeu are un plan de îndeplinit pentru binele nostru. Isus nu S-a încercat cu îngâmfare în făgăduințele lui Dumnezeu, mergând fără să fie nevoie în ispită, nici nu S-a lăsat pradă descurajării când a venit ispita asupra Lui. Nici noi să nu facem altfel. „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit și mijlocul ca să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.” El zice: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt. Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” (1 Corinteni 10, 13; Psalmii 50, 14.15.)

Isus a biruit și în cea de-a doua ispită; acum Satana s-a arătat în adevăratul său caracter. Dar nu a apărut ca un monstru, cu copite despicate și cu aripi de liliac. El era un înger puternic, deși era căzut. El se considera conducătorul revoltei și dumnezeul acestei lumi.

Așezându-L pe Isus pe un munte înalt, Satana a făcut ca toate împărățiile lumii, cu toată slava lor, să treacă în vedere panoramică pe dinaintea Lui. Lumina soarelui strălucea peste orașe mari cu temple, cu palate de marmură, peste întinse câmpii roditoare și livezi încărcate de fructe. Urmele răutății erau ascunse. Ochii lui Isus, care în ultima vreme întâlneau numai tristețe și pustietate, priveau acum la scene de neîntrecută frumusețe și îmbelșugare. Atunci s-a auzit și glasul ispititorului: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”.

Misiunea lui Hristos putea să fie împlinită numai prin suferință. În fața

Lui era o viață de tristețe, de greutate și de lupte și o moarte de ocară. Trebuia să poarte păcatele lumii întregi. Trebuia să sufere despărțirea de iubirea Tatălui Său. Iată, acum ispititorul se oferea să predea puterea pe care o luase pe nedrept. Hristos Se putea salva de viitorul acela îngrozitor, recunoscând supremația lui Satana. Dar, dacă făcea lucrul acesta, ar fi însemnat să renunțe la biruință în lupta cea mare. Satana păcătuisese în ceruri, căutând să se înalțe mai presus de Fiul lui Dumnezeu. Dacă acum câștiga, însemna că revolta va triumfa.

Când I-a spus lui Hristos: Împărățiile și slava lumii îmi sunt date mie și le dau oricui voiesc, Satana a spus adevărul numai în parte și l-a spus numai pentru a servi cauza lui printr-o nouă înșelăciune. Împărăția lui Satana era ceea ce el smulsese de la Adam, dar Adam nu era decât reprezentantul Creatorului. Stăpânirea lui nu era independentă. Pământul era al lui Dumnezeu și El a dat toate lucrurile Fiului Său. Adam trebuia să domnească în calitate de supus al lui Hristos. Deși prin trădare Adam a trecut stăpânirea lui în mâinile lui Satana, Hristos a rămas încă împărat de drept. De aceea și spunea Domnul către Nebucadnețar: „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, și o dă cui Îi place.” (Daniel 4, 17.) Satana poate exercita stăpânirea smulsă prin înșelăciune numai atât cât îi îngăduie Dumnezeu.

Când I-a oferit lui Hristos împărăția și slava lumii, ispititorul a propus de fapt ca Hristos să predea adevăratul Lui drept de a împărăți asupra lumii și să aibă stăpânirea ca un supus al lui Satana. O asemenea împărăție doreau să aibă și iudeii. Ei doreau împărăția acestei lumi. Dacă Hristos ar fi voit să le dea o asemenea împărăție, L-ar fi primit cu mare bucurie. Dar asupra ei zăcea blestemul păcatului, cu toate nenorocirile aduse de el. Hristos i-a spus atunci ispititorului: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»”.

Acela care se revoltase în cer Îi oferea lui Hristos împărățiile acestei

lumi, ca să cumpere omagiul Lui față de principiile răutății; dar El nu putea fi cumpărat. El venise să întemeieze o împărăție a neprihănirii și nu avea de gând să-și părăsească planurile. Cu aceeași ispită, Satana se apropie de oameni, față de care are mai mare succes decât față de Hristos. Oamenilor le oferă împărăția acestei lumi, cu condiția să recunoască supremația lui. El le cere să jertfească cinstea, să desconsidere conștiința și să se lase stăpâniți de egoism. Hristos îi invită să caute Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea ei; dar Satana îi urmărește și le spune: „Oricât ar fi de adevărate lucrurile despre viața veșnică, dacă vrei să ai succes în lumea aceasta, trebuie să-mi servești mie. Eu țin în mâna mea binele tău. Pot să-ți dau bogății, plăceri, onoruri și fericire. Ascultă sfatul meu. Nu te lăsa dus de idei ciudate, de cinste sau sacrificiu de sine. Calea ți-o pregătesc eu”. Astfel sunt rătăciți foarte mulți oameni. Ei sunt de acord să trăiască pentru slujirea eului și Satana este mulțumit. În timp ce-i adoarme cu nădejdea de a pune stăpânire pe lume, el câștigă stăpânirea asupra vieții lor. Dar el oferă ceea ce nu le poate da și în curând le va fi luat. În schimb, îi momește cu dreptul lor la moștenirea fiilor lui Dumnezeu.

Satana pusese la îndoială faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Dar, când a fost respins, i s-a dat dovada că el nu putea contesta aceasta. Dumnezeirea a străbătut prin corpul omenesc suferind. Satana n-a avut putere să se împotrivescă poruncii. Scrâșnind de umilință și ură, a fost silit să se retragă din fața Răscumpărătorului omenirii. Biruința lui Hristos era desăvârșită, la fel cum a fost înfrângerea lui Adam.

Tot așa și noi putem să ne împotrivim ispitei și să-l obligăm pe Satana să plece de la noi. Isus a câștigat biruința prin supunere și credință în Dumnezeu, iar prin apostolul ne spune: „Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu, împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov, 4, 7.8.) Noi nu ne putem salva singuri din puterea ispititorului. El a biruit omenirea și, atunci când încercăm să-i stăm împotrivă prin puterile noastre, ajungem cu siguranță o pradă a vicleniei lui.

„Numele Domnului este un turn; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.” (Proverbe 18, 10.) Satana tremură și fuge din fața celei mai slabe ființe care găsește adăpost în numele acesta puternic.

După ce vrăjmașul s-a depărtat, Isus a căzut sfârșit de puteri la pământ, cu fața palidă, ca mort. Îngerii cerului vegheaseră asupra luptei privind la iubitul lor Conducător, care trecea prin suferințe așa de mari pentru a ne deschide o cale de scăpare. El a suferit încercarea aceasta, mai mare decât vom fi chemați să suportăm noi vreodată. Îngerii Îi slujeau acum Fiului lui Dumnezeu, care zăcea ca mort la pământ. A fost întărit cu hrană, mângâiat prin cuvinte pline de iubire din partea Tatălui Său și prin asigurarea că tot cerul a triumfat prin biruința Lui. Recăpătându-și puterile, inima Lui mare se îndreaptă plină de iubire către om și El pornește mai departe, să termine lucrarea pe care o începuse, cu gândul să nu Se odihnească până când vrăjmașul nu va fi înfrânt și neamul omenesc nu va fi răscumpărat.

Noi nu vom putea pricepe niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, împreună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.” (Apocalipsa 5, 12.)

Capitolul 14

“Noi am găsit pe Mesia”

Capitol bazat pe textele din Ioan 1, 19-51.

Ioan Botezătorul predica și boteza la Betabara, dincolo de Iordan. Nu departe de locul acesta, Dumnezeu oprise pe vremuri apele râului până a trecut Israel. Tot în apropiere fusese dărâmată cetatea Ierihon de oștile cerești. Amintirea acestor evenimente era acum împrăștiată și făcea ca solia lui Ioan Botezătorul să prezinte un interes deosebit. Oare Acela, care în timpurile de demult făcuse atâtea minuni, nu Își va arăta din nou puterea pentru eliberarea lui Israel? Astfel de gânduri frământau inima oamenilor care zilnic se îngrămădeau pe malurile Iordanului.

Predicarea lui Ioan ajunsese să pună stăpânire cu atâta putere asupra națiunii, încât a atras atenția autorităților religioase. Primejdia revoltei făcea ca romanii să vadă cu ochi bănuitori orice adunare mai mare și, de aceea, orice lucru care ar fi prevestit vreo răscoală a poporului deștepta temerile conducătorilor iudei. Ioan nu recunoscuse autoritatea Sinedriului și nu ceruse autorizația acestuia pentru lucrarea pe care o făcea. El îi muștrase pe toți la fel, pe conducători și pe conduși, pe farisei și pe saduchei. Cu toate acestea, lumea îl urma plină de entuziasm. Interesul pentru lucrarea lui părea a crește fără încetare. Cu toate că nu avusese nici o legătură cu el, Sinedriul socotea că Ioan, fiind un învățător public, se găsea sub jurisdicția sa.

Acest consiliu era format din membri aleși din preoțime și dintre conducătorii și învățătorii neamului. De obicei, președintele era marele preot. Toți membrii trebuiau să fie înaintați în vârstă, deși nu prea bătrâni, oameni învățați, cunoscători nu numai în ale credinței și istoriei iudeilor, ci și în ale

științei în general. Trebuiau să fie fără cusur fizic, să fie căsătoriți și să aibă copii, ceea ce-i făcea mai potriviți pentru a-i înțelege și a-i ajuta pe ceilalți. Locul lor de întâlnire era într-o sală din incinta Templului din Ierusalim. În zilele de independență ale iudeilor, Sinedriul era instanța supremă a neamului, având autoritate pământească și ecleziastică. Deși acum era supus guvernatorilor romani, încă mai exercita o influență puternică atât în cele civile, cât și în cele religioase.

Sinedriul nu mai putea să întârzie cercetarea lucrării lui Ioan. Unii încă își mai aminteau descoperirea dată lui Zaharia în templu și profeția tatălui, care arătase pe copilul lui ca înainte-vestitor al lui Mesia. În urma tulburărilor și schimbărilor din cei treizeci de ani trecuți, lucrurile acestea se pierduseră în mare parte din vedere. Acum ele veneau din nou în minte, prin mișcarea adusă de lucrarea lui Ioan.

De multă vreme nu mai fusese un profet în Israel; de multă vreme nu se mai văzuse o reformă ca aceea care se producea acum. Chemarea la mărturisire de păcate părea ceva nou și uimitor. Mulți conducători n-ar fi vrut să meargă să asculte chemările și muștrările lui Ioan, ca nu cumva să fie siliți să dezvăluie tainele vieții lor. Cu toate acestea, predica lui era o proclamare deschisă a lui Mesia. Se știa bine că cele șaptezeci de săptămâni din profeția lui Daniel, în care se cuprindea și venirea lui Mesia, aproape se sfârșiseră și toți așteptau cu nerăbdare să aibă parte de timpul acela mult dorit de glorie națională. Atât de mare era entuziasmul poporului, încât Sinedriul urma să fie obligat în curând să aprobe sau să respingă lucrarea lui Ioan. Puterea lui asupra poporului începuse să scadă. Menținerea poziției lui devenea o problemă serioasă. Sperând să găsească o soluție, Sinedriul a trimis la Iordan o delegație de preoți și de leviți, ca să discute cu noul învățător.

O mulțime de oameni erau adunați și ascultau cuvintele lui când au sosit trimișii. Cu un aer de stăpânitori, anume plănuit ca să-i impresioneze pe

oameni și să-l facă pe profet să țină seama de ei, rabinii îngâmfați se apropiiau. Plină de respect și chiar de teamă, mulțimea le-a făcut loc să treacă. Acești bărbați însemnați, îmbrăcați în haine bogate, plini de îngâmfare pentru rangul și puterea lor, s-au oprit în fața profetului din pustie

„Cine ești tu?” au întrebat ei.

Știind ce aveau ei în gând, Ioan răspunse: „Nu sunt eu Hristosul”.

„Dar cine ești? Ești Ilie?”

„Nu sunt!”

„Ești proorocul?”

„Nu.”

„Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?”

„Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului, cum a zis proorocul Isaia.”

Pasajul amintit de Ioan este din frumoasa profeție a lui Isaia: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită.... Un glas strigă: Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea.” (Isaia 40, 1-5.)

Pe vremuri, când un împărat călătorea printr-o parte mai puțin umblată din împărăția lui, o ceată de oameni mergea înaintea trăsurii, ca să niveleze ridicăturile și să astupe gropile, pentru ca împăratul să poată călători în siguranță și fără nici o piedică. Acest obicei este folosit de profet pentru a ilustra lucrarea Evangheliei. „Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate.” Când Duhul lui Dumnezeu, cu minunata Lui putere de redeșteptare, atinge sufletul, El face ca mândria omenească să se plece. Plăcerea, poziția și puterea omenească sunt socotite ca fiind fără valoare. „Izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu”, sunt răsturnate și orice gând este făcut „rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10, 5.) Atunci umilința și iubirea gata de sacrificiu, care sunt așa de puțin apreciate de oameni, sunt puse mai presus de toate celelalte lucrări. Aceasta este lucrarea Evangheliei, din care face parte și solia lui Ioan.

Rabinii au întrebat mai departe: „Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?” Cuvântul „proorocul” se referea la Moise. Iudeii ajunseseră la părerea că Moise trebuia să învie din morți și să fie înălțat la cer. Ei nu știau că el înviase deja. Când Ioan Botezătorul și-a început lucrarea, mulți au crezut că el poate să fie Moise, care a înviat din morți, deoarece părea să cunoască în amănunțime profețiile și istoria lui Israel.

De asemenea, se credea că, înainte de venirea lui Mesia, se va arăta Ilie. Ioan s-a referit la această așteptare, pe care a respins-o, dar cuvintele lui aveau un înțeles mai adânc. Mai târziu, Isus a spus cu privire la Ioan: „Dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.” (Matei 11, 14.) Ioan a venit în spiritul și puterea lui Ilie, ca să facă o lucrare precum a făcut-o și Ilie. Dacă iudeii l-ar fi primit, lucrul acesta s-ar fi împlinit pentru ei. Dar ei n-au primit solia lui. Pentru ei, el nu era Ilie. El nu putea să îplinească pentru ei lucrarea pentru care venise.

Mulți dintre cei adunați la Iordan fuseseră de față la botezul lui Isus; dar numai câțiva observaseră semnul care se dăduse atunci. În timpul lunilor precedente ale lucrării lui Ioan Botezătorul, mulți au refuzat să dea ascultare chemării lui la pocăință. În urma acestui lucru, inima lor se împietrise și mintea lor se întunecase. Când Cerul a mărturisit pentru Isus la botezul Lui, ei n-au înțeles nimic. Ochii care niciodată nu se îndreptaseră în credință către Cel Nevăzut n-au văzut descoperirea slavei lui Dumnezeu; urechile care niciodată nu ascultaseră de glasul Lui nu au auzit cuvintele mărturiei. La fel se întâmplă și acum. Deseori prezența lui Hristos și a îngerilor slujitori se manifestă în adunările oamenilor și cu toate acestea mulți nu știu acest lucru. Ei nu simt nimic deosebit. Doar unora li se descoperă prezența Mântuitorului. Pace și bucurie străbat în inima lor. Ei sunt mângâiați, încurajați și binecuvântați.

Delegații din Ierusalim îl întrebaseră pe Ioan: „De ce botezi?” Și acum așteptau răspunsul. Deodată, când privirea lui se îndrepta asupra mulțimii, ochii i s-au aprins, fața i-a fost luminată și întreaga lui făptură a fost zguduită de o emoție profundă. Întinzând mâna, el strigă: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți. El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor.” (Ioan 1, 26.27.)

Mesajul era clar și hotărât, așa că putea fi dat ca răspuns Sinedriului. Cuvintele lui Ioan nu se puteau aplica decât la Cel de atâta vreme făgăduit. Mesia era în mijlocul lor. Plini de uimire, preoții și mai marii începură să privească împrejurul lor, cu speranța că Îl vor descoperi pe Acela despre care vorbise Ioan. Dar nu L-au putut deosebi din mulțime.

Când, la botez, Ioan L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre

cuvintele lui Isaia: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” (Isaia 53, 7.) În săptămânile următoare, Ioan a cercetat cu un nou interes profețiile și învățăturile privitoare la serviciul jertfelor. El n-a deosebit cu claritate cele două faze ale lucrării lui Hristos -- de jertfă care suferă și de Împărat care biruie, -- dar a văzut că venirea Lui are o mai mare însemnătate decât aceea pe care o înțelegeau preoții și poporul. Când L-a văzut pe Isus în mulțime, la întoarcerea Lui din pustie, Ioan aștepta plin de încredere ca El să facă un semn care să dovedească adevăratul Său caracter. Era nerăbdător să audă o declarație din partea Mântuitorului cu privire la misiunea Sa; dar nu s-a rostit nici un cuvânt, nu s-a dat nici un semn. Isus n-a răspuns la cuvintele prin care Ioan Botezătorul Îl făcea cunoscut, ci S-a amestecat printre ucenicii lui Ioan și n-a dat nici un semn vizibil al deosebitei Lui lucrări și n-a luat nici o măsură pentru a Se face cunoscut.

A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind. Învăluit de lumina slavei lui Dumnezeu, profetul a întins mâna, declarând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: După mine vine un om care este înaintea mea.... Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă, ca El să fie cunoscut lui Israel.... Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt». Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 29-34.)

Era acesta Hristosul? Plini de teamă și uimire, oamenii priveau la Acela care fusese declarat ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei fuseseră adânc mișcați de cuvintele lui Ioan. El le vorbise în Numele lui Dumnezeu. Ei îl ascultaseră zi după zi când le muștra păcatele și în fiecare zi se întărea în ei convingerea că el era trimis de cer. Dar cine era Acest „mai mare ca Ioan Botezătorul”? În îmbrăcămintea și în purtarea Lui nu se vedea nimic după care cineva să-L socotească un om de rang mare. După înfățișare, era un om simplu, îmbrăcat

ca și ei, în haine umile de om sărac.

În mulțime se găseau câțiva care, la botezul lui Hristos, văzuseră slava lui Dumnezeu și auziseră glasul Lui. Dar de atunci fața lui Isus se schimbase foarte mult. La botezul Lui, Îi văzuseră chipul transfigurat de lumina cerească; acum palid, epuizat și slăbit, a fost recunoscut doar de profetul Ioan.

Dar, în timp ce priveau la El, oamenii au văzut fața Lui plină de milă dumnezeiască, amestecată cu o putere de care era conștient. Orice privire a ochilor, orice trăsătură a feței avea pecetea umilinței și expresivitatea unei iubiri de nedescris. El părea înconjurat de o atmosferă a influenței spirituale. În timp ce gesturile Lui erau liniștite și nepretențioase, El îi impresiona pe oameni cu simțământul unei puteri ascunse, dar care nu putea să fie în totul acoperită. Acesta să fie Cel așteptat de Israel atâta vreme?

Isus a venit în umilință și sărăcie ca să ne poată fi atât model, cât și Mântuitor. Dacă S-ar fi arătat în strălucire împărătească, atunci cum ne-ar fi putut învăța umilința? Cum ar fi putut prezenta adevăruri atât de tăioase ca acelea din Predica de pe Munte? Unde ar mai fi fost nădejdea celor umili în viață, dacă Isus venea să locuiască între oameni ca împărat?

Cu toate acestea, mulțimii i se părea că nu e cu putință ca Acela pe care-L arăta Ioan să fie îndeplinitorul visurilor lor înalte. De aceea, mulți au fost dezamăgiți și foarte încurcați.

Cuvintele pe care preoții și rabinii ar fi vrut așa de mult să le audă, că Isus va așeza iarăși împărăția lui Israel, n-au fost rostite. Un asemenea împărat căutaseră și așteptaseră ei, un asemenea împărat ar fi fost primit cu brațele deschise. Dar pe unul care voia să așeze în inima lor o împărăție a păcii și a neprihănilor nu voiau să-L primească.

A doua zi, când aproape de el se aflau doi ucenici, Ioan L-a văzut din nou pe Isus în mijlocul oamenilor. Fața profetului s-a luminat din nou de slava Celui Nevăzut, când a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Cuvintele au mișcat inima ucenicilor. Ei nu le înțelegeau pe deplin. Ce însemna numele pe care I-l dăduse Ioan -- „Mielul lui Dumnezeu”? Ioan nu lămurise.

Lăsându-l pe Ioan, ei s-au dus să-L caute pe Isus. Unul dintre aceștia doi era Andrei, fratele lui Simon; celălalt era Ioan evanghelistul. Aceștia au fost cei dintâi ucenici ai lui Hristos. Mânați de o putere căreia nu i se puteau împotrivi, ei au mers după Isus -- nerăbdători de a vorbi cu El și cu toate acestea îngroziți și tăcuți, pierduți în grozava întrebare: Este acesta Mesia?

Isus știa că ucenicii merg după El. Ei erau primele roade ale lucrării Sale și în inima dumnezeiescului Învățător era bucurie când aceste ființe au răspuns harului Său. Cu toate acestea, întorcându-Se, El a întrebat numai atât: „Ce căutați?” El voia să le dea prilejul să se întoarcă sau să-și spună dorința.

De un singur lucru își dădeau ei seama. O singură persoană umplea gândurile lor. Ei au strigat: „Rabi, unde locuiești?” În cele câteva vorbe pe care le puteau schimba pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ceea ce doreau. Doreau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui și să asculte cuvintele Lui.

„«Veniți să vedeți», le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas cu El.”

Dacă Ioan și Andrei ar fi avut un spirit necredincios, ca preoții și rabinii, n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. În felul acesta, mulți oameni închid poarta în

fața celor mai prețioase ocazii. Dar acești primi ucenici n-au procedat așa. Ei au răspuns chemării Duhului Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. Pentru ei, cuvintele lui Isus erau pline de prospețime, de adevăr și de frumusețe. O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învățaturii din Scripturile Vechiului Testament. Adevărurile cele atât de cuprinzătoare le apăreau într-o nouă lumină.

Numai căința, credința și iubirea ajută unui suflet să poată primi înțelepciune din cer. Credința care lucrează prin iubire este cheia cunoștinței și oricine iubește „cunoaște pe Dumnezeu.” (1 Ioan 4, 7.)

Ucenicul Ioan era un om plin de râvnă, plin de o adâncă iubire, înflăcărat și totuși contemplativ. El începuse să priceapă slava lui Hristos -- nu strălucirea și puterea lumească, pe care fusese învățat să le aștepte, ci „o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”, „plin de har și de adevăr.” (Ioan 1, 14.) El era absorbit de contemplarea acestei teme minunate.

Andrei a căutat să dea și altora din bucuria ce-i umplea inima. Căutându-l pe fratele său Simon, i-a strigat: „Noi am găsit pe Mesia”. Simon n-a așteptat să i se mai spună o dată. Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s-a grăbit să meargă la Mântuitorul. Ochii lui Isus Hristos s-au oprit asupra lui, citindu-i caracterul și istoria vieții. Firea lui impulsivă, inima lui iubitoare și înțelegătoare, ambiția lui și încrederea în sine, istoria căderii lui, pocăința, activitatea și moartea lui de martir, toate acestea le-a citit Mântuitorul și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care tâlmăcit înseamnă Petru)”.

„A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galilea și a găsit pe Filip și i-a zis: «Vino după Mine».” Filip a ascultat porunca și îndată a devenit lucrător pentru Hristos.

Filip l-a chemat pe Natanael. Acesta din urmă se aflase și el în mulțime, când Ioan Botezătorul arătase către Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Când a privit la Isus, Natanael a fost dezamăgit. Se putea ca omul acesta, care purta semnele sărăciei și muncii, să fie Mesia? Cu toate acestea, Natanael nu se putea hotărî să-L lepede pe Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunseseră în inimă.

În timpul când Filip îl căuta, Natanael era retras într-o livadă liniștită, pentru a medita la cele spuse de Ioan și la cele scrise de profeți cu privire la Mesia. El s-a rugat ca, dacă persoana arătată de Ioan era Liberatorul, să i se facă lucrul acesta cunoscut, și Duhul Sfânt a venit asupra lui, dându-i asigurarea că Dumnezeu a cercetat pe poporul Său, ridicându-i un Mântuitor. Filip știa că prietenul lui cercetează profețiile și, în timp ce Natanael se ruga sub un smochin, Filip a descoperit ascunzișul lui. În locul acesta liniștit, adăpostit de frunziș, se rugaseră ei de multe ori împreună.

Cuvintele: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și proorocii” i-au apărut lui Natanael ca un răspuns direct la rugăciunea lui. Dar Filip avea încă o credință șovăielnică. El a adăugat plin de îndoială: „Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”. Din nou s-au ridicat prejudecăți în inima lui Natanael. El a exclamat: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

Filip n-a intrat în dispută. El i-a zis: „Vino și vezi!” „Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: «Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleșug».” Surprins, Natanael a exclamat: „De unde mă cunoști?” „Drept răspuns Isus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin».”

Era destul. Spiritul dumnezeiesc care venise asupra lui Natanael, ca urmare a rugăciunii lui sub smochin, îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Cu toate că se îndoia și avea anumite prejudecăți, Natanael a venit la Hristos

cu o sinceră dorință după adevăr și iată că dorința lui s-a împlinit. Credința lui a trecut dincolo de aceea a celui care-l adusese la Isus. El a răspuns și a zis: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel”.

Natanael nu l-ar fi găsit niciodată pe Isus, dacă s-ar fi încrezut în rabini, ca ei să-l conducă. El a devenit ucenic numai pentru că a căutat să vadă și să judece singur. La fel este și cazul multora de astăzi, care stau deoparte din cauza prejudecăților. Cât de deosebită ar fi urmarea, dacă ar veni și ar vedea!

Cât timp își pun încrederea în priceperea oamenilor, nici unul dintre ei nu va ajunge la o cunoaștere mântuitoare a adevărului. Ca și Natanael, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină.

Prin chemarea lui Ioan, a lui Andrei și a lui Simon, a lui Filip și a lui Natanael, a început întemeierea bisericii creștine. Ioan a îndrumat la Hristos pe doi dintre ucenicii Săi. Apoi unul dintre aceștia, Andrei, l-a găsit pe fratele lui și l-a chemat la Mântuitorul. După aceea a fost chemat Filip, și acesta s-a dus să-l caute pe Natanael. Exemplele acestea trebuie să ne arate ce importanță au eforturile personale de a face un apel la rudele noastre, la prietenii și vecinii noștri. Sunt oameni care toată viața l-au cunoscut pe Hristos, dar n-au făcut niciodată vreun efort personal să aducă măcar un singur suflet la Mântuitorul. Ei lasă toată lucrarea pe seama slujitorului Evangheliei. Se poate ca acesta să fie bine înzestrat, dar nu poate face ceea ce Dumnezeu a lăsat în seama membrilor bisericii.

Sunt mulți oameni care au nevoie de lucrarea unor inimi iubitoare de creștini. Mulți oameni ruinați ar fi putut totuși să fie salvați, dacă vecinii lor,

oameni obișnuiți, ar fi făcut un efort personal pentru ei. Mulți așteaptă ca cineva să li se adreseze direct. Chiar în familie, între vecini, în orașul în care trăim, este de lucru pentru noi ca misionari ai lui Hristos. Dacă suntem creștini, lucrul acesta va fi plăcerea noastră. Un om nu este cu adevărat convertit câtă vreme în inima lui nu s-a născut dorința de a face cunoscut și altora ce prieten scump a găsit el în Isus. Adevărul care mântuiește și sfințește nu poate fi ascuns în inimă.

Toți cei consacrați lui Dumnezeu vor fi canale de lumină. Dumnezeu face din ei mijloacele Sale, prin care să dea și altora din bogățiile harului Său. Făgăduința Lui este: „Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi ploaie binecuvântată.” (Ezechiel 34, 26.)

Filip i-a spus lui Natanael: „Vino și vezi”. El nu i-a cerut să primească mărturia altuia, ci să caute personal să-L vadă pe Hristos. Acum, când Isus S-a înălțat la cer, ucenicii sunt reprezentanții Lui între oameni și una dintre căile cele mai eficiente de a-i câștiga pe oameni pentru El este exemplificarea caracterului Său în viața noastră zilnică. Influența noastră asupra altora nu depinde atât de mult de ceea ce spunem, cât de ceea ce suntem. Oamenii pot să combată și să desconsidere logica noastră, se pot împotrivi și apelurilor noastre, dar o viață plină de iubire dezinteresată este un argument căruia nu i se pot împotrivi. O viață în care faptele se potrivesc cu vorbele, caracterizată prin umilința lui Hristos, este o putere în lumea aceasta.

Învățătura lui Hristos era exprimarea unei convingeri trăite în viață și cei care învață de la El vor deveni învățători după modelul dumnezeiesc. Cuvântul lui Dumnezeu, vorbit de cel care a fost personal sfințit prin el, are o putere dătătoare de viață, care-l face atrăgător pentru ascultători și-i convinge că acesta e o realitate vie. Când cineva a primit adevărul din iubire, va da pe față aceasta prin puterea de convingere a comportamentului său și prin tonul

cu care vorbește. El face cunoscut ceea ce el însuși a auzit, a văzut și a pipăit cu privire la Cuvântul vieții, ca alții să aibă părtașie cu el prin cunoașterea lui Hristos. Cuvintele mărturiei lui, pornite de pe buze atinse de cărbunele aprins de pe altar, sunt adevăr pentru o inimă primitoare și lucrează sfințirea asupra caracterului.

Omul care caută să lumineze pe altul va fi el însuși binecuvântat. Va fi o ploaie binecuvântată pentru toți. „Cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbe 11, 25.) Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru; dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor.

Cele dintâi cuvinte ale lui Natanael, prin care își exprima credința, atât de pline de zel și sincere, au ajuns la urechile lui Isus ca o muzică plăcută. El i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea”. Mântuitorul privea plin de bucurie în viitor, la lucrarea Sa de a vesti Evanghelia celor umili, de a alina inima zdrobită și de a vesti libertatea celor legați de Satana. Gândindu-se la binecuvântările scumpe pe care El le-a dat oamenilor, Isus a adăugat: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului”.

De fapt, prin aceste cuvinte, Hristos spunea: Pe țărmurile Iordanului, cerul s-a deschis și Duhul S-a coborât asupra Mea ca un porumbel. Scena aceasta n-a fost decât un semn că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă veți crede astfel în Mine, credința voastră va fi mai vie. Veți vedea că cerurile sunt deschise și că nu se vor mai închide niciodată. Eu le-am deschis pentru voi. Îngerii lui Dumnezeu se înalță, ducând rugăciunile celor înstrăinați și împovărați la Tatăl de sus, și se coboară cu binecuvântare și nădejde, curaj, ajutor și viață pentru fiii oamenilor.

Îngerii lui Dumnezeu merg neîncetat de la pământ la cer și de la cer la pământ. Minunile lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați au fost făcute de puterea lui Dumnezeu, prin slujirea îngerilor. Și tot prin Hristos și serviciul trimișilor Lui din cer e adusă orice binecuvântare de la Dumnezeu la noi. Îmbrăcându-Se în corp omenesc, Mântuitorul nostru unește interesele Sale cu cele ale copiilor căzuți ai lui Adam, în timp ce, prin dumnezeirea Lui, El îmbrățișează tronul lui Dumnezeu. Și în felul acesta Hristos este mijlocul de comunicare al oamenilor cu Dumnezeu și al lui Dumnezeu cu oamenii.

Capitolul 15

La nunta din Cana

Capitol bazat pe textele din Ioan 2, 1-11.

Isus nu și-a început lucrarea săvârșind vreo faptă deosebită în fața Sinedriului din Ierusalim. La o întâlnire familială dintr-un mic sat galilean, puterea Lui s-a manifestat pentru a contribui la bucuria unei sărbători de nuntă. În felul acesta, și-a arătat iubirea față de oameni și dorința de a lucra pentru fericirea lor. În pustia ispitei, El băuse un pahar de durere. După aceea, a venit să le dea oamenilor un pahar de fericire, ca, prin binecuvântarea Lui, să sfințească relațiile din viața oamenilor.

De la Iordan, Isus S-a reîntors în Galilea. La data aceea, urma să aibă loc o nuntă în Cana, un sătuleț nu departe de Nazaret; mirii erau rude cu Iosif și cu Maria; și Isus, aflând despre această adunare în familie, S-a dus la Cana, unde a fost invitat să rămână la masă împreună cu ucenicii Săi.

Din nou S-a întâlnit cu mama Sa, de care Se despărțise de câțva timp. Maria auzise de cele petrecute la Iordan, la botezul Lui. Veștile fuseseră duse până la Nazaret și i-au readus în minte scenele care timp de mulți ani fuseseră ascunse în inimă. Ca toți ceilalți din Israel, Maria fusese profund mișcată de lucrarea lui Ioan Botezătorul. Ea își aducea aminte de profeția dată la nașterea lui. Auzind acum că el s-a întâlnit cu Isus, speranțele ei s-au reaprins.

Dar mai ajunsese la ea și vestea că Isus plecase în mod tainic în pustie și inima ei era cuprinsă de prevestiri tulburătoare.

Din ziua în care auzise cuvintele îngerului în casa ei din Nazaret, Maria căutase să adune toate dovezile că Isus era Mesia. Viața lui blândă și neegoistă o asigura că El nu putea fi decât Cel trimis de Dumnezeu. Cu toate acestea, avusese unele îndoieli și dezamăgiri și aștepta acum cu mult dor să vadă clipa în care slava Lui urma să se descopere. Moartea o despărțise de Iosif, care împărtășise cu ea cunoștința și taina nașterii lui Isus. Acum nu mai avea cui să-i spună nădejdlile și temerile ei. Cele două luni trecute fuseseră pline de întristare. Era despărțită de Isus, în a cărui iubire găsea mângâiere; se gândea mereu la cuvintele lui Simeon: „Sufletul tău va fi străpuns de o sabie” (Luca 2, 35) și și-a amintit de cele trei zile de durere, când crezuse că L-a pierdut pe Isus pentru totdeauna; și cu inima plină de nerăbdare aștepta reîntoarcerea Lui.

La nuntă, L-a întâlnit tot ca pe un fiu bun și serviabil. Cu toate acestea, nu mai era același. Fața Lui era schimbată. Păstra încă urmele unei lupte pe care o dusesse în pustie și o nouă expresie de demnitate și de putere dădea dovadă despre misiunea Lui cerească. Împreună cu El era un grup de tineri, ai căror ochi Îl urmăreau cu respect și care Îl numeau „Învățător”. Aceștia i-au povestit Mariei ce văzuseră și auziseră la botez și prin alte locuri. Ei au încheiat, declarând: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și prooroci.” (Ioan 1, 45.)

Când oaspeții s-au adunat, părea că mulți sunt preocupați de lucruri foarte importante. O emoție ascunsă stăpânea adunarea. Grupuri mici discutau în șoaptă, dar cu interes vădit și priviri întrebătoare se îndreptau spre Fiul Mariei. Când a auzit cuvintele ucenicilor cu privire la Isus, Maria s-a bucurat la gândul că speranțele pe care le nutrise ea atâta vreme nu erau zadarnice. Totuși ar fi trebuit ca ea să fie mai mult decât om ca să nu se fi amestecat în această bucurie sfântă și o urmă de mândrie și afecțiune de mamă. Când a văzut privirile îndreptate spre Isus, ar fi dorit ca El să le dea o dovadă celor adunați acolo că era într-adevăr Cel onorat de Dumnezeu. Ea spera că se va ivi prilejul ca El să facă o minune în fața lor.

Obiceiul timpului era ca petrecerea de nuntă să țină mai multe zile. De data aceasta, înainte ca petrecerea să ia sfârșit, s-a observat că nu mai era vin. Constatarea aceasta a adus multă îngrijorare familiei. Era un lucru neobișnuit ca la asemenea ocazii să nu fie vin și lipsa lui ar fi fost un semn de lipsă de ospitalitate. Fiind rudă cu tinerii, Maria ajutase la pregătirile pentru masă și acum I-a spus lui Isus: „Nu mai au vin”. Aceste cuvinte sunau ca o rugămintă ca El să le îplinească lipsa. Dar Isus a răspuns: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul”.

Răspunsul acesta, pe cât ni se pare nouă de aspru, nu exprimă răceală sau lipsă de politețe. Felul în care Mântuitorul S-a adresat mamei Sale era după felul în care se vorbea în Orient. Așa se vorbea față de persoanele cărora voia cineva să le arate respect. Orice faptă a vieții pământești a lui Hristos era în armonie cu învățătura pe care El Însuși o dăduse: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” (Exod 20, 12.) Pe cruce, ultima dată când El a dovedit milă față de mama Sa, a vorbit la fel când a lăsat-o în grija celui mai iubit ucenic al Său. Atât la nuntă, cât și pe cruce, iubirea exprimată prin glasul, privirea și gesturile Lui tălmăcea cuvintele Sale.

Când în copilărie a mers la templu, unde I s-a descoperit taina misiunii Sale, Hristos i-a spus Mariei: „Nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 49.) Cuvintele acestea prezentau cheia întregii Sale vieți și lucrări. Totul era secundar față de misiunea Lui, lucrarea cea mare de răscumpărare, pentru împlinirea căreia venise în lume. Acum a repetat învățătura. Exista primejdia ca Maria să creadă că legăturile ei cu Isus i-ar da anumite drepturi asupra Lui, că până la un anumit punct putea să-L îndrume în misiunea Sa. Timp de treizeci de ani, El fusese față de ea un fiu supus și iubitor, și iubirea Lui nu se schimbase; dar acum trebuia să aibă grijă de lucrarea Tatălui Său. Ca Fiu al Celui Preaînalt și Mântuitor al lumii, nici o legătură pământească nu trebuia să-L oprească de la lucrarea Lui sau să-L influențeze în purtare. El trebuia să rămână liber pentru a face voia lui

Dumnezeu. Trebuie să învățăm și noi lucrul acesta. Cerințele lui Dumnezeu sunt mai presus chiar decât legăturile omenești de rudenie. Nici o atracție pământească nu trebuie să ne abată picioarele de pe calea pe care El ne îndeamnă să mergem.

Singura nădejde de scăpare pentru neamul nostru este în Hristos; Maria nu putea găsi mântuire decât prin Mielul lui Dumnezeu. În ea însăși, nu avea nici un merit. Legătura ei cu Isus nu o așeza într-o poziție spirituală deosebită de a oricărei alte ființe omenești. Lucrul acesta voiau să-l spună cuvintele Mântuitorului. El a făcut să se vadă bine deosebirea dintre legătura Lui cu ea ca Fiu al omului și ca Fiu al lui Dumnezeu. Legăturile de rudenie dintre ei nu o așeza în nici un caz pe aceeași treaptă cu El.

Cuvintele „Nu Mi-a sosit încă ceasul” arată că fiecare faptă din viața de pe pământ a lui Hristos era o împlinire a planului care exista din zilele veșniciei. Înainte ca El să vină pe pământ, s-a aflat în fața Lui planul desăvârșit în toate amănunțele. Însă, în timp ce trăia printre oameni, El era călăuzit pas cu pas de voința Tatălui. El nu S-a dat înapoi de a lucra la timpul hotărât. Cu aceeași supunere, El a așteptat până la venirea timpului.

Spunându-i Mariei că încă nu I-a venit ceasul, Isus a dat un răspuns gândurilor ei nemărturisite -- un răspuns la așteptările pe care ea le nutrea, ca tot poporul din care ea făcea parte. Ea spera că El Se va descoperi ca Mesia și va lua în stăpânire tronul lui Israel. Dar nu venise încă timpul. Isus primise soarta omului nu ca împărat, ci ca un „Om al durerii și obișnuit cu suferința”.

Dar, cu toate că nu înțelegea bine lucrarea lui Hristos, Maria se încredea în El fără nici o rezervă. Isus a dat un răspuns credinței ei. Cea dintâi minune a fost săvârșită pentru a onora încrederea Mariei și pentru a întări credința ucenicilor Săi. Ucenicii urmau să întâmpine multe și grele ispite la necredință. Pentru ei, profețiile erau foarte clare și nu mai putea fi

loc de discuție asupra faptului că Isus era Mesia. Ei se așteptau ca învățătorii religioși să-L primească pe Isus cu o încredere chiar mai mare decât a lor. Ei spuneau tuturor ce lucrări minunate săvârșise Hristos și ce convingeri aveau ei despre misiunea Lui; dar erau surprinși și dezamăgiți de necredința, de multele prejudecăți și de vrăjmășia față de Isus, pe care le dădeau pe față preoții și rabinii. Cele dintâi minuni ale Mântuitorului i-au întărit pe ucenici, ca să poată rezista acestei împotriviri.

Fără a fi cumva tulburată de cuvintele lui Isus, Maria le-a zis celor ce slujeau la masă: „Să faceți orice vă va zice”. Ea a făcut tot ce putea pentru a pregăti calea pentru lucrarea lui Isus.

La intrare, se aflau șase vase mari de piatră și Isus le-a spus slujitorilor să le umple cu apă. Așa s-a făcut. Apoi, pentru că aveau nevoie imediat de vin, Isus a zis: „Scoateți acum și aduceți nunului”. În locul apei, cu care fuseseră umplute vasele, a început atunci să curgă vin. Nici nunul, nici oaspeții nu aflaseră că se sfârșise vinul. Când a gustat din băutura adusă de slujitori, nunul a constatat că era mult mai bună decât cea pe care o avuseseră mai înainte și că se deosebea foarte mult de aceea servită la începutul mesei. Îndreptându-se spre mire, i-a spus: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun, dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”.

După cum oamenii servesc întâi vinul cel bun și după aceea pe cel rău, la fel face și lumea cu darurile ei. Ceea ce oferă poate să fie plăcut ochiului și să încânte simțurile, dar în cele din urmă se dovedește a fi nesatisfăcător. Vinul se schimbă în amărăciune și veselia se schimbă în întristare. Ceea ce s-a început cu cântece și veselie se încheie cu oboseală și dezgust. În schimb, darurile lui Isus sunt totdeauna noi și proaspete. Ospățul pe care El îl oferă sufletului nu e niciodată lipsit de mulțumire și bucurie. Fiecare dar nou mărește capacitatea primitorului de a aprecia și a se bucura de binecuvântările Domnului. El dă har peste har. La El nu poate fi lipsă. Dacă

rămâi în El, faptul că astăzi ai primit un dar bogat îți asigură primirea unuia și mai bogat mâine. Cuvintele lui Isus către Natanael exprimă legea purtării lui Dumnezeu față de fiii credinței. Cu fiecare nouă descoperire a iubirii Sale, El spune inimii primitoare: „Crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” (Ioan 1, 50.)

Darul lui Hristos la nuntă era un simbol. Apa reprezenta botezul în moartea Lui, vinul arăta sângele Lui care avea să se verse pentru păcatele lumii. Apa cu care au fost umplute vasele era adusă de mâini omenești, dar numai cuvântul lui Hristos a fost în stare să-i dea putere dătătoare de viață. Tot astfel stau lucrurile cu ceremoniile care ținesc către moartea Mântuitorului. Numai prin puterea lui Hristos, care lucrează prin credință, ele ajung să hrănească sufletul.

Cuvintele lui Hristos au asigurat cele necesare pentru sărbătoare. Tot atât de îmbelșugat este harul Său, care șterge nelegiuirile oamenilor și care înnoiește și susține viața spirituală.

La cea dintâi sărbătoare la care El a luat parte împreună cu ucenicii, Isus le-a dat paharul care simboliza lucrarea Lui pentru mântuirea lor. La cea din urmă cină, le-a dat din nou paharul în instituirea acelei orânduiri sfinte, prin care urma să fie vestită moartea Lui „până va veni El.” (1 Corinteni 11, 26.) Iar întristarea ucenicilor când s-au despărțit de Domnul lor a fost alungată de făgăduința că se vor întâlni din nou, căci le-a zis: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăția Tatălui Meu.” (Matei 26, 29.)

Vinul pe care l-a făcut Isus la nuntă era must din struguri, la fel ca acela pe care l-a dat ucenicilor Săi ca un simbol al sângelui Său. Acesta e vinul despre care amintește Isaia când vorbește de vinul nou „în strugure” și zice: „Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el.” (Isaia 65, 8.)

Însuși Hristos a vorbit în Vechiul Testament, când l-a înștiințat pe Israel că „vinul este batjocoritor, băuturile sunt gălăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.” (Proverbe 20, 1.) De aceea El n-a dat nimănui asemenea băuturi. Satana îi ispitește pe oameni să folosească lucruri care întunecă rațiunea și slăbesc puterile spirituale, dar Hristos ne învață să ținem în supunere joshnicia firii noastre. Toată viața Lui a fost o pildă de lepădare de sine. Pentru ca să înfrângem puterea poftelor, El a suferit pentru noi cea mai grea încercare pe care o poate suferi omul. Hristos a fost Acela care a dat îndrumarea ca Ioan Botezătorul să nu bea nici vin, nici băutură îmbătătoare. Tot El a ordonat o abstenență asemănătoare pentru soția lui Manoah. El a mai pronunțat și un blestem asupra omului care va da o băutură îmbătătoare semenului său. Hristos nu și-a contrazis învățătura. Vinul nefermentat, făcut de El pentru oaspeții de la nuntă, a fost o băutură sănătoasă și înviorătoare. Efectul ei a fost acela că a pus din nou gustul în armonie cu un apetit sănătos.

Când au observat calitatea vinului, oaspeții au început să vorbească despre el și să pună întrebări, așa că slujitorii au început să povestească minunea. Ei au fost câtva timp așa de mult mirați de lucrul acesta, încât nici nu s-au gândit la Acela care făcuse minunea. Când L-au căutat în cele din urmă, au descoperit că Se retrăsese atât de liniștit, încât nici ucenicii Lui nu observaseră aceasta.

Atenția oaspeților s-a îndreptat atunci către ucenici. Pentru prima dată, ei au avut ocazia să dea mărturie despre credința lor în Isus. Ei au povestit ce au văzut și au auzit la Iordan și în inima multora s-a aprins nădejdea că Dumnezeu a ridicat un Mântuitor pentru poporul Său. Vestea despre această minune s-a răspândit peste tot prin partea locului și a mers până la Ierusalim. Cu un interes nou, preoții și bătrânii au cercetat profețiile care arătau spre venirea lui Hristos. Oamenii doreau să știe care este misiunea acestui nou învățător, care se ivise între ei în chip așa de puțin pretențios.

Lucrarea lui Hristos era într-un contrast izbitor cu aceea a bătrânilor iudei. Atenția pe care o dădeau tradiției și formelor făcuse să dispară orice urmă de libertate în cugetare și acțiune. Ei trăiau într-o continuă groază de a nu se întina. Pentru ca să nu se atingă de cei „necurați”, trăiau retrași nu numai față de neamuri, ci și față de marea mulțime a celor de un neam cu ei, necăutând nici să le vină în ajutor, nici să le câștige prietenia. Stăruind neconținut numai asupra acestor lucruri, mintea li se pipernicise, iar cercul vieții lor devenise foarte strâmt. Pilda lor încuraja egoismul și intoleranța în toate clasele neamului lor.

Isus și-a început lucrarea de reformă, intrând în strânse legături de iubire cu oamenii. În timp ce arăta cel mai mare respect față de Legea lui Dumnezeu, El muștra evlavie plină de pretenții a fariseilor și căuta să-i elibereze pe oameni de rânduieșile fără rost cu care erau legați. El căuta să dărâme barierele care despărțeau diferitele clase ale societății, ca să-i poată aduna pe oameni ca membri ai aceleiași familii. Participarea Lui la nuntă era plănuită pentru a face primul pas către această țintă.

Dumnezeu îl îndrumase pe Ioan Botezătorul să locuiască în pustie, ca să poată fi ferit de influența preoților și rabinilor și să fie pregătit pentru o lucrare deosebită. Dar viața sa aspră și izolată nu avea să fie un model de urmat pentru toți oamenii. Nici Ioan nu le-a spus ascultătorilor lui să-și lase ocupațiile de mai înainte. El le-a poruncit să aducă dovezi că s-au pocăit, că sunt credincioși față de Dumnezeu acolo unde i-a chemat El.

Isus muștra îngăduința de sine sub toate formele ei, dar era cât se poate de sociabil. El Se bucura de ospitalitatea tuturor claselor, vizitând familii de bogați și de săraci, de învățați și de neînvățați și căutând să înalțe gândurile lor de la lucrurile obișnuite ale vieții la cele spirituale și veșnice. El n-a îngăduit risipa și nici o umbră de ușurătate lumească n-a pătat conduita Sa;

cu toate acestea, Se bucura de scenele de fericire nevinovată și, prin prezența Lui, a aprobat adunările de societate. Nunta la iudei era o ocazie impresionantă și bucuriile ei nu erau neplăcute pentru Fiul omului. Luând parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituție divină.

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumpărați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine”. „Nu te vor mai numi «Părăsită»... Ci te vor numi «Plăcerea Mea este în ea» ... căci Domnul Își pune plăcerea în tine”. „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Isaia 62, 5.4; Țefania 3, 17.) Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: «Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit»... «Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului.»” (Apocalipsa 19, 6.7.9.)

Isus vedea în orice persoană un om căruia trebuia să-i fie prezentată chemarea la Împărăția Lui. El câștiga inima oamenilor, trăind între ei ca Unul care le dorea binele. El îi căuta pe străzi, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe țărmurile lacului și la ospățul de nuntă. Stătea de vorbă cu ei la ocupațiile lor zilnice și Se interesa de nevoile lor pământești. El aducea învățătura Lui în familii, făcându-le ca în casa lor să simtă influența prezenței Lui dumnezeiești. Iubirea puternică pe care o arăta față de fiecare om ajuta la câștigarea inimilor. Adesea, Se retrăgea prin munți pentru rugăciune liniștită, dar aceasta era o pregătire pentru activitatea Lui între oamenii ocupați cu grijile vieții. Totdeauna revenea din acele locuri de liniște

pentru ca din nou să-i vindece pe cei bolnavi, să-i învețe pe cei neștiutori și să sfărâme lanțurile celor înrobiți de Satana.

Tot prin legături personale și prin viețuire laolaltă făcea Isus și educația ucenicilor. Uneori îi învăța stând între ei pe coasta muntelui; alteori le descoperea tainele Împărăției lui Dumnezeu lângă mare sau mergând cu ei pe cale. El nu ținea predici, cum fac oamenii astăzi. Oriunde inimile erau deschise să primească solia dumnezeiască, El desfășura adevărurile planului de mântuire. El nu le-a poruncit ucenicilor Lui să facă un anumit lucru, ci le-a spus: „Urmați-Mă”. În călătoriile prin sate și orașe, îi lua cu El ca să poată vedea cum îi învață pe oameni. El făcea ca interesele lor să fie unite cu ale Sale, iar ei se uneau cu El la lucru.

Pilda lui Hristos, care era preocupat de ceea ce îi interesa pe oameni, ar trebui să fie urmată de toți aceia care vestesc Cuvântul Lui și de toți aceia care primesc Evanghelia harului Său. Noi nu trebuie să renunțăm la legătura cu societatea. Nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni. Pentru a lucra cu toate clasele, trebuie să-i găsim pe oameni acolo unde sunt. Rareori ne vor căuta din proprie inițiativă. Nu numai de la amvon e atinsă inima oamenilor de adevărul dumnezeiesc. Mai este un alt câmp de lucru, poate mai umil, dar îmbelșugat și roditor, și anume în căsuța celor umili și în palatul celor mari; acolo ni se dă ospitalitate și în adunările pentru bucurii sociale nevinovate.

Ca ucenici ai lui Hristos, noi nu trebuie să ne amestecăm în lume numai din dorința de a avea plăceri și de a ne uni cu ea la nebunii. Asemenea legături nu pot aduce decât rău. Niciodată nu trebuie să aprobăm păcatul prin cuvintele sau prin faptele noastre, prin tăcerea sau prin prezența noastră. Oriunde am merge, trebuie să ducem cu noi pe Isus și să descoperim și altora cât de scump este Mântuitorul nostru. Dar aceia care caută să-și apere credința, ascunzând-o între ziduri de piatră, pierd ocazii prețioase de a face binele. Prin legăturile sociale, creștinismul vine în contact cu lumea. Toți aceia care au primit lumina dumnezeiască trebuie să lumineze cărarea

acelora care nu cunosc lumina vieții.

Toți trebuie să devenim martori pentru Isus. Puterea legăturilor sociale, sfințită prin harul lui Hristos, trebuie să fie dezvoltată pentru a câștiga suflete pentru Mântuitorul. Să facem astfel, încât lumea să vadă că noi nu suntem absorbiți în mod egoist numai de interese proprii, ci dorim să dăm și altora din binecuvântările și privilegiile noastre. Să-i facem să vadă că religia noastră nu ne face insensibili sau pretențioși. Toți aceia care susțin că L-au găsit pe Hristos să lucreze ca El pentru binele oamenilor.

Niciodată n-ar trebui să dăm lumii impresia falsă că cei ce sunt creștini sunt oameni posomorâți și nefericiți. Dacă ochii noștri sunt ațintiți la Isus, vom vedea pe Răscumpărătorul cel atât de milostiv și vom prinde lumina feței Sale. Oriunde domnește Duhul Lui, acolo se găsește pacea. Și acolo va fi și bucurie, deoarece există o încredere liniștită și sfântă în Dumnezeu.

Hristos este bucuros când urmașii Lui dovedesc că, deși sunt oameni, sunt totuși părtași de natură dumnezeiască. Ei nu sunt statui, ci bărbați și femei vii. Inima lor, înviorată de roua harului divin, se deschide și se lărgeste în fața Soarelui Neprihănirii. Prin fapte luminate de iubirea lui Hristos, ei reflectă asupra celorlalți lumina care strălucește asupra lor.

Capitolul 16

În templul Său

Capitol bazat pe textele din Ioan 2, 12-22.

„După aceea, s-a coborât la Capernaum împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile. Paștele iudeilor era aproape, și Isus S-a suit la Ierusalim.”

În timpul acestei călătorii, Isus S-a alăturat uneia dintre marile cete care mergeau spre capitală. El nu făcuse încă publică misiunea Sa și S-a amestecat printre oameni fără a fi observat. La aceste ocazii, venirea lui Mesia, căruia lucrarea lui Ioan Botezătorul îi dăduse atâta însemnătate, era adesea subiect de discuție. Se vorbea despre nădejdea măreției naționale cu un entuziasm înflăcărat. Isus știa că această nădejde avea să fie dezamăgită, deoarece era întemeiată pe o interpretare greșită a Scripturilor. Cu toată seriozitatea, El lămuria profețiile și căuta să-i facă pe oameni să cerceteze mai de aproape Cuvântul lui Dumnezeu.

Mai marii iudeilor îi învățaseră pe oameni că la Ierusalim aveau să fie învățați să se închine lui Dumnezeu. Aici se adunau în timpul săptămânii Paștelor un mare număr de oameni, venind din toate părțile Palestinei și chiar din țări depărtate. Curțile templului erau pline de o mulțime amestecată. Mulți nu puteau aduce cu ei jertfele care aveau să fie prezentate ca simbol al Marelui Sacrificiu. Pentru a veni în ajutorul acestora, animalele se vindeau și se cumpărau în curtea din afara templului. Aici se adunau toate clasele de oameni, ca să-și cumpere jertfele. Aici se schimbau toți banii străini în bani ai templului.

Fiecare iudeu trebuia să plătească în fiecare an o jumătate de siclu „pentru răscumpărarea sufletului”, și banii astfel adunați erau folosiți pentru întreținerea templului. (Exod 30, 12-16.) Pe lângă aceasta, se aduceau sume mari de daruri de bunăvoie, pentru a fi depuse în tezaurul templului. Se cerea ca toți banii străini să fie schimbați în siclul templului, care era primit pentru slujba de la sanctuar. Schimbarea banilor dădea loc la fraude și înșelăciune și se transformase într-un comerț dezgustător, care era un izvor de câștig pentru preoți.

Vânzătorii cereau prețuri grozav de mari pentru animalele vândute și-și împărțeau câștigurile cu preoții și conducătorii, care astfel se îmbogățeau pe seama credincioșilor. Închinătorii fuseseră învățați să creadă că, dacă nu oferă jertfe, binecuvântarea lui Dumnezeu nu va veni asupra copiilor și țărinilor lor. În felul acesta, se putea obține un preț mai mare pentru animale, deoarece, după ce parcurseseră atâta drum, oamenii nu s-ar fi întors acasă fără să fi îndeplinit faptele pioase pentru care veniseră.

Foarte multe jertfe se aduceau la Paște și vânzările la templu erau foarte mari. Mișcarea și zgomotul dădeau, din cauza aceasta, impresia că acolo ar fi mai mult un târg de vite decât un templu sfânt al lui Dumnezeu. Se auzeau târguieli în gura mare, mugete de vite, behăit de oi, gungurit de porumbei, amestecate cu zornăitul banilor și cu certuri mânioase. Atât de mare era confuzia, încât închinătorii erau tulburați și cuvintele înălțate către Cel Preaînalt se înecau în tumultul care stăpânea templul. Iudeii erau foarte mândri de evlavia lor. Se bucurau de templul lor și priveau ca hulă orice cuvânt care s-ar fi spus în defavoarea lui; ei erau foarte riguroși în îndeplinirea ceremoniilor de acolo, dar iubirea de bani biruise scrupulele lor. Nici nu le trecea prin minte cât de mult se rătăciseră de la scopul pe care-l urmărise Dumnezeu prin instituirea serviciului divin la început.

Când Domnul Se coborâse pe Muntele Sinai, locul a fost sfințit prin prezența Lui. Moise primise ordin să pună anumite îngrădiri împrejurul

muntelui și să-l sfințească, și cuvântul Domnului a fost auzit avertizând: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți; dobitoc sau om, nu va trăi.” (Exod 19, 12.13.) În felul acesta, s-a dat învățătura că orice loc unde Se descoperă Dumnezeu cu prezența Lui este un loc sfânt. Și împrejurimile templului lui Dumnezeu trebuiau socotite ca fiind sfinte. Dar, în goana după câștig, toate acestea se pierduseră din vedere.

Preoții și conducătorii poporului erau chemați ca reprezentanți ai lui Dumnezeu față de neamul lor; ei ar fi trebuit să corecteze abuzurile din curtea templului. Ar fi trebuit să le dea oamenilor o pildă de cinste și de milă. În loc să caute câștigul lor, ar fi trebuit să cerceteze situația și nevoile credincioșilor și să fie gata să-i ajute pe aceia care nu erau în stare să cumpere jertfele cerute. Dar ei n-au făcut lucrul acesta. Avariția le împietrise inima.

La sărbătoarea aceasta veneau oameni suferinzi, săraci și nenorociți. Erau acolo orbi, schilozi și surzi. Unii erau aduși pe paturile lor. Mulți dintre ei erau prea săraci ca să poată cumpăra măcar cel mai umil dar pentru Domnul, prea săraci ca să poată cumpăra măcar hrana cu care să-și astâmpere foamea. Oamenii aceștia erau foarte întristați din cauza cerințelor preoțimii. Preoții se făleau cu evlavie lor; ei pretindeau că sunt păzitorii poporului, dar nu aveau nici milă, nici iubire. În zadar cereau săracii și bolnavii muribunzi să li se dea un ajutor cât de mic. Suferințele lor nu trezeau milă în inima preoților.

Când a intrat în templu, Isus a văzut tot ce se petrecea acolo. A văzut tranzacțiile necinstite. A văzut durerea săracilor, care credeau că fără jertfire de sânge nu puteau obține iertare de păcate. El a văzut curtea din afară a templului transformată într-un loc de negustorie nesfântă. Cuprinsul locului sfânt ajunsese un imens târg.

Hristos a văzut că trebuie să se facă ceva. I se cerea poporului să îndeplinească numeroase ceremonii, dar nu i se dădea învățătură ca să înțeleagă însemnătatea lor. Oamenii aduceau jertfe fără să priceapă că ele erau numai un simbol al Jertfei desăvârșite. Iar lângă ei, necunoscut și neonorat, se afla Acela care era simbolizat de întregul lor ritual. El dăduse îndrumări cu privire la jertfe. Înțelegea valoarea lor simbolică și acum vedea că sunt rău îndeplinite și greșit înțelese. Închinarea spirituală aproape dispăruse. Nu exista nici o legătură între preoți și conducători și Dumnezeuul lor. Lucrarea lui Hristos trebuia să aducă o închinare cu totul deosebită.

Cu privire cercetătoare, Hristos a cuprins scena din fața Lui, în timp ce stătea pe treptele curții templului. Cu ochiul Lui profetic privește în viitor și vede nu numai peste ani, ci peste secole. El vede cum preoții și conducătorii urmau să-i îndeparteze pe nevoiași de la dreptul lor și să împiedice predicarea Evangheliei la cei săraci. Vede cum iubirea lui Dumnezeu urmează să fie ascunsă de la păcătoși, iar oamenii să facă negoț cu harul Lui. În timp ce privește aceste scene, indignarea, autoritatea și puterea se zugrăvesc pe chipul Lui. Atenția oamenilor este atrasă către El. Ochii celor angajați în negustoria lor nesfântă sunt pironiți asupra feței Lui. Ei nu pot să-și desprindă privirea de la El. Simt că Omul acesta le citește ascunzișurile inimii și le descoperă toate gândurile. Unii încearcă să-și ascundă fața, ca și cum faptele lor rele le-ar fi fost scrise pe frunte, și să scape de ochii aceia cercetători.

Larma s-a stins. Strigătele negustorilor și ale târguierilor au încetat. Tăcerea a devenit dureroasă. Adunarea este stăpânită de un sentiment de groază. Li se pare că se află în fața judecății lui Dumnezeu, ca să dea seamă de faptele lor. Privesc la Hristos și văd cum dumnezeirea străbate prin veșmântul naturii umane. Maiestatea cerului stă așa cum va sta Judecătorul în zilele din urmă -- fără nimbul de slavă de care va fi înconjurat atunci, dar cu aceeași putere de a citi în inimă. Ochii Lui aleargă pe deasupra mulțimii,

cercetând pe fiecare în parte. Statura Lui se înalță cu o demnitate stăpânitoare asupra lor, în timp ce o lumină dumnezeiască Îi luminează fața. El vorbește și glasul Lui lămurit și răsunător -- același care pe Muntele Sinai a proclamat Legea pe care preoții și mai marii o călcau -- se aude lovind arcadele templului: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie”.

Coborând încet pe scări și ridicând biciul, intră în locul acela și le porunci celor ce stăteau acolo pentru negustorie să plece din templu. Cu un zel și cu o severitate pe care nu le manifestase niciodată mai înainte, El răsturnă mesele schimbătorilor. Banii se vărsară, sunând ascuțit pe marmura pavajului. Nici unul nu îndrăzni să pună la îndoială autoritatea Lui. Nici unul nu îndrăznea să se plece pentru a-și aduna banii câștigați prin înșelăciune. Isus nu a lovit cu biciul, dar, în mâna Lui, biciul acela simplu părea îngrozitor, ca o sabie de foc. Slujitorii templului, preoții speculanți, samsarii și negustorii de vite, împreună cu oile și boii lor, au fugit din locul acela cu unica dorință de a scăpa de prezența Lui acuzatoare.

Un sentiment de panică a străbătut prin mulțimea care s-a simțit umbrită de dumnezeirea Lui. Strigăte de groază ieșeau de pe sute de buze palide. Până și ucenicii tremurau. Ei erau uluiți de cuvintele și purtarea lui Isus, așa de neobișnuite la El. Își aminteau că stă scris despre El: „Râvna casei Tale Mă mănâncă.” (Psalmii 69, 9.) Foarte repede templul Domnului a fost golit de gloata zgomotoasă și de mărfurile ei. Curțile au fost curățate de negoțul acela josnic și, în locul scenelor de mai înainte, s-a așternut o liniște adâncă și solemnă. Prezența Domnului, care sfințise pe vremuri muntele, a sfințit acum templul ridicat în cinstea Sa.

Prin curățirea templului, Isus și-a anunțat misiunea Sa mesianică și și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Domnul să sălășluiască în el prin prezența Lui, avea ca scop să fie o învățătură vie pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare

ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca Templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre destinul înalt pus în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu. Curțile Templului din Ierusalim, pline de zgomot și negustorie nesfântă, reprezentau prea bine templul inimii, întinat de prezența patimilor senzuale și de gânduri nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a făcut cunoscută misiunea Lui de a curăța inima de mînjirea păcatului -- de dorințele pământești, de plăcerile egoiste și de obiceiurile rele, care strică sufletul. „Deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul.” (Maleahi 3, 1-3.)

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3, 16.17.) Nici un om nu poate scoate singur relele care au pus stăpânire pe inima lui. Numai Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu va forța intrarea. În inimă, El nu vine ca în templul de pe vremuri, ci zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.) El va veni nu numai pentru o zi, deoarece spune: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor ... și ei vor fi poporul Meu”. „Va călca în picioare

nelegiuirile noastre și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (2 Corinteni 6, 16; Mica 7, 19.) Prezența Lui va curăți și va sfinți sufletul, așa încât să poată fi „un templu sfânt în Domnul” și „un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni, 2, 21.22.)

Stăpâniți de groază, preoții și conducătorii au fugit din curtea templului și din fața privirii cercetătoare care le citea inimile. În fuga lor, au întâlnit pe alții care mergeau spre templu și au stăruit ca ei să se întoarcă, povestindu-le ce au văzut și auzit. Hristos privea la oamenii aceștia fugari cu multă milă pentru teama și neștiința lor în ceea ce privește adevărata închinare. În scena aceasta, El a văzut simbolizată împrăștierea întregii națiuni iudaice din cauza nelegiuirii și nepocăinței ei.

Și pentru ce au fugit preoții din templu? De ce nu au stat să se apere? Cel care le poruncise să plece era fiul unui tâmplar, un galilean sărac, fără titluri și fără putere pământească. De ce nu I s-au împotrivit? Pentru ce și-au părăsit câștigul adunat cu atâta nelegiuire și au fugit la porunca Unuia a cărui înfățișare era atât de umilă?

Hristos a vorbit cu autoritatea unui împărat, iar în înfățișarea și în tonul glasului Său era ceva căruia n-aveau putere să i se împotrivescă. Când s-a auzit porunca, și-au dat seama, ca niciodată mai înainte, că sunt cu adevărat fățarnici și hoți. Când dumnezeirea a strălucit prin corpul omenesc, nu au văzut numai indignarea pe fața lui Hristos, ci și-au dat seama de importanța cuvintelor Lui. Ei se simțeau ca în fața tronului veșnicului Judecător, cu sentința hotărâtă atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. Câtva timp au fost convinși că Hristos era un profet; și mulți au crezut că El este Mesia. Duhul Sfânt a făcut să lumineze în mintea lor cuvintele profețiilor cu privire la Hristos. Se vor supune ei acestor convingeri?

Să se pocăiască, nu voiau. Știau că fusese deșteptată mila lui Hristos

pentru cei săraci. Știau foarte bine că erau vinovați de înșelăciune în purtarea lor față de oameni. Ei Îl urau acum pe Hristos, pentru că El le citise gândul. Mustrarea în fața mulțimii fusese umilitoare pentru îngâmfwarea lor și îi făcea să fie geloși pentru influența Lui crescândă între oameni. Ei s-au hotărât să-L provoace să spună cu ce putere i-a dat afară și cine I-a dat această putere.

Încet și gânditori, dar cu inima plină de ură, ei s-au întors la templu. Dar ce schimbare se făcuse acolo în lipsa lor! Când ei fugiseră, săracii rămăseseră pe loc, iar acum priveau la Isus, al cărui chip exprima iubire și milă. Cu lacrimi în ochi, El le-a spus celor din jurul Său: „Nu vă temeți, Eu vă voi mântui, iar voi Mă veți slăvi. Pentru aceasta am venit în lume”.

Oamenii se îngrămădeau în fața lui Isus și-L rugau stăruitor, în cuvinte pline de durere: „Doamne, binecuvântează-mă”. Urechea Lui auzea orice strigăt. Cu o milă mai mare decât a unei mame duioase, El Se apleca asupra copilașilor suferinzi. Toți erau luați în seamă. Toți cei de față au fost vindecați de bolile lor. Mușilor li s-au deschis buzele și ei au început să-L laude pe Domnul; orbilor li s-a dat vederea și ei au privit pe Vindecătorul lor. Inima tuturor suferinzilor a fost umplută de bucurie.

Când preoții și slujbașii templului au privit această mare lucrare, ce revelație au fost pentru ei cuvintele care le-au izbit auzul! Oamenii povesteau ce dureri suferiseră mai înainte, disperarea în care erau, povesteau despre zilele lor de chin și nopțile lipsite de somn. Când părea că ultima licărire de nădejde pierise, le-a venit și lor vindecarea prin Isus Hristos. „Povara fusese prea grea, zicea unul; dar am găsit pe Cineva care m-a ajutat. El este Hristosul lui Dumnezeu și eu îmi voi consacra viața ca să-L slujesc pe El.” Părinții le spuneau copiilor: „El v-a salvat viața; acum înălțați vocea și lăudați-L”. Glasurile copiilor și ale tinerilor, ale taților și ale mamelor, ale prietenilor și ale tuturor celor ce fuseseră de față s-au unit în mulțumire și laudă. Inima le era plină de speranță și de bucurie. Pacea a venit în sufletul lor. Erau vindecați la corp și la suflet și se reîntorceau acasă vestind

pretutindeni iubirea cea mare a lui Isus.

La răstignirea lui Hristos, cei care fuseseră vindecați în felul acesta nu s-au unit cu gloata turbată, când striga: „Răstignește-L, răstignește-L!” Îl iubeau pe Isus, pentru că simțiseră iubirea Lui cea mare și puterea Lui era minunată. Ei știau că El este Mântuitorul lor, deoarece le dăduse sănătate la trup și la suflet. Aceștia au ascultat predica apostolilor și Cuvântul lui Dumnezeu, care le-a pătruns în inimă, le-a dat pricepere. Ei s-au făcut purtători ai harului lui Dumnezeu și unelte ale mântuirii Sale.

Mulțimea, care fugise din curtea templului, după câtva timp a venit încet înapoi. În parte, oamenii își reveniseră din panica ce pusese stăpânire pe ei, dar fața lor exprima nehotărâre și timiditate. Ei au privit cu uimire la lucrările lui Isus și erau convinși că se împlinesc cu El profețiile cu privire la Mesia. Păcatul profanării templului le revenea în mare parte preoților. Numai ei erau vinovați pentru că se făcuse din curtea templului un loc de negustorie. Poporul aproape că nu era vinovat. Oamenii erau impresionați de autoritatea divină a lui Hristos, dar influența preoților și a conducătorilor îi stăpânea. Ei au privit misiunea Lui ca pe ceva nou și au pus la îndoială dreptul Lui de a Se amesteca în cele rânduite de autoritățile templului. Se simțeau chiar ofenșați că se oprise vânzarea și astfel au desconsiderat convingerile aduse de Duhul Sfânt.

Mai mult decât toți ceilalți, preoții și conducătorii ar fi trebuit să vadă în Isus pe Unsul Domnului, deoarece în mâinile lor erau cărțile sfinte, care descriau misiunea Lui, și ei știau că la curățirea templului s-a manifestat o putere mai mult decât omenească. Oricât de mult L-ar fi urât pe Isus, nu puteau să scape de ideea că El era un profet trimis de Dumnezeu ca să restatornicească sfințenia templului. Cu respectul pe care-l aducea teama aceasta, au mers la El și L-au întrebat: „Prin ce minune ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?”

Isus le arătase semnul. Prin faptul că a potopit cu lumină inima lor și a făcut în fața lor lucrările pe care trebuia să le facă Mesia, le dăduse dovada convingătoare despre caracterul Lui. De data aceasta, când I-au cerut un semn, El le-a răspuns printr-o parabolă, arătând că El a citit răutatea lor și a văzut până unde are să-i ducă. „Stricați templul acesta”, le-a zis Isus, „și în trei zile îl voi ridica.”

Aceste cuvinte însemnau două lucruri. El vorbea nu numai de nimicirea templului și a serviciului religios iudaic, ci și de moartea Sa, nimicirea templului corpului Său. Lucrul acesta îl complotau iudeii chiar de pe atunci. Când s-au întors la templu, preoții și conducătorii erau hotărâți să-L omoare pe Isus și să scape astfel de Acela care-i tulbura. Cu toate acestea, când El le-a spus ce au ei de gând, nu L-au înțeles. Cuvintele Lui le-au aplicat numai la Templul din Ierusalim și, plini de indignare, au strigat: „Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Acum au considerat că Isus le dăduse dovada că nu trebuiau să creadă în El și s-au hotărât și mai mult să-L lepede.

Hristos nu căutase ca vorbele Lui să fie înțelese atunci de iudeii necredincioși și nici chiar de ucenici. El știa că ele vor fi rău interpretate de vrăjmași și că vor fi întoarse împotriva lui. La judecată, cuvintele acestea urmau să fie aduse ca o acuzație, iar pe Golgota urmau să I se azvârle în față ca o insultă. Dar, dacă le-ar fi explicat acum, ar fi însemnat să le vorbească ucenicilor despre suferințele Sale și să aducă asupra lor o întristare pe care acum n-o puteau suporta. O explicație a lor ar fi arătat înainte de vreme iudeilor urmările prejudecății și necredinței lor. Din clipa aceea, ei au pornit pe o cale pe care urmau să meargă neîncetat, până când Îl vor duce ca pe un miel la junghiere.

Cuvintele acestea ale lui Hristos au fost rostite pentru binele acelora

care aveau să creadă în El. El știa că ele urmau să fie repetate. Rostite la Paște, urmau să fie auzite de mii de oameni și să fie duse în toate părțile pământului. După învierea Lui din morți, însemnătatea lor urma să fie cunoscută. Pentru mulți, ele urmau să fie o dovadă hotărâtoare a dumnezeirii Lui.

Din cauza nepriceperii lor spirituale, de multe ori nici ucenicii lui Isus nu înțelegeau învățăturile Lui. Dar multe învățături de felul acesta erau lămurite de evenimentele care aveau să se petreacă mai târziu. Când n-a mai fost cu ei, cuvintele Lui au fost îmbărbătare pentru inima lor.

În ce privește legătura cu Templul din Ierusalim, cuvintele Mântuitorului: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica” aveau o însemnătate mai adâncă decât puteau să înțeleagă ascultătorii. Hristos era temelia și viața templului. Serviciile care se săvârșeau acolo simbolizau jertfa Fiului lui Dumnezeu. Preoția era rânduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întregul plan al slujbei, al jertfelor, era o umbră a morții Mântuitorului pentru răscumpărarea lumii. Din momentul în care marele eveniment spre care arătau de atâtea veacuri aceste sacrificii urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nici o valoare.

Întrucât întregul ritual era numai un simbol al lui Hristos, nu avea nici o valoare fără El. Atunci când au pecetluit lepădarea lui Hristos, dându-L la moarte, iudeii au lepădat tot ce dădea însemnătate templului și slujbelor lui. Sfințenia lui se depărtase. Era sortit distrugerii. Din ziua aceea, darurile pentru jertfe și slujbele din templu în legătură cu jertfele nu mai aveau nici un rost. Ca și sacrificiul lui Cain, ele nu mai exprimau credința în Mântuitorul. Dându-L pe Hristos la moarte, iudeii distrugeau de fapt templul lor. La răstignirea lui Hristos, perdeaua dinăuntru templului a fost sfâșiată de sus până jos, dând dovadă că marele sacrificiu final fusese adus și că sistemul jertfelor se terminase pentru totdeauna.

„În trei zile îl voi ridica.” La moartea Mântuitorului, puterile întunericului păreau că au câștigat biruința și se bucurau de triumful lor. Dar, din mormântul deschis al lui Iosif, a apărut Isus ca biruitor. „A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii după ce a ieșit biruitor asupra lor.” (Coloseni 2, 15.) În virtutea morții și învierii Lui, El S-a făcut slujitor al „adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” (Evrei 8, 2.) Tabernacolul iudeilor a fost înălțat de oameni, oamenii au clădit templul iudeilor; dar Sanctuarul de sus, care era modelul celui pământesc, n-a fost ridicat de un arhitect omenesc. „Iată un Om, al cărui nume este Odrasla.... Va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va șede și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie.” (Zaharia 6, 12.13.)

Serviciul jertfelor care arătau spre Hristos a trecut; dar ochii oamenilor au fost îndreptați către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoția pământească a încetat; dar noi privim la Isus, slujitorul noului legământ, și la „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. „Drumul în Locul preasfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini ... și a intrat o dată pentru totdeauna în Locul prea sfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” (Evrei 12, 24; 9, 8-12.)

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7, 25.) Cu toate că lucrarea de mijlocire avea să fie mutată din templul pământesc în cel ceresc, cu toate că sanctuarul și Marele nostru Preot urmau să nu mai fie vizibile pentru ochiul omenesc, ucenicii nu aveau să sufere prin aceasta nici o pierdere. Din cauza lipsei Mântuitorului, ei nu urmau să simtă vreo întrerupere a legăturilor și nici slăbirea puterilor. În timp ce Isus slujește în Sanctuarul de sus, El este, prin Duhul lui cel Sfânt, și slujitor în biserica de

pe pământ. Pentru ochiul fizic, El este departe, dar de fapt se împlinește făgăduința pe care El a dat-o la înălțare: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20.) În timp ce slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, prezența Lui întăritoare este totdeauna cu biserica Lui.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4, 14-16.)

Capitolul 17

Nicodim

Capitol bazat pe textele din Ioan 3, 1-17.

Nicodim avea o poziție înaltă și de mare răspundere în națiunea iudeilor. Educația lui fusese dintre cele mai alese, avea talente puțin obișnuite și era un membru onorat al consiliului național. Împreună cu alții, el fusese mișcat de învățătura lui Isus. Cu toate că era bogat, învățat și onorat, fusese atras în mod neînțeles de umilul Nazarinean. Învățăturile pornite de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult și dorea să cunoască mai mult din aceste adevăruri minunate.

Autoritatea manifestată de Isus la curățirea templului deșteptase ura neîmpăcată a preoților și conducătorilor. Ei se temeau de puterea acestui străin. Îndrăzneala aceasta din partea unui galilean necunoscut nu trebuia să fie tolerată. Ei erau înclinați să pună capăt lucrării Lui. Dar nu toți erau de acord cu acest plan. Unii se temeau să se împotrivescă Aceluia care era călăuzit în mod vizibil de Duhul lui Dumnezeu. Își aminteau cum fuseseră omorâți profeții pentru că mustraseră păcatele conducătorilor lui Israel. Știau că robia neamului iudeu sub o națiune păgână era urmarea lepădării cu încăpățănare a mustrărilor lui Dumnezeu. Se temeau ca nu cumva, uneltind împotriva lui Isus, preoții și conducătorii să pornească pe urmele părinților lor și să aducă alte nenorociri asupra națiunii. Și Nicodim împărtășea aceste simțăminte. Într-un consiliu al Sinedriului, când discutau măsurile ce trebuie să se ia cu privire la Isus, Nicodim a recomandat prevedere și moderație. El a susținut că, dacă Isus era într-adevăr investit cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi fost primejdios ca ei să respingă avertizările Lui. Preoții n-au îndrăznit să nesocotească acest sfat și, pentru o vreme, n-au luat măsuri pe față împotriva Mântuitorului.

De când auzise de Isus, Nicodim începuse să studieze cu râvnă profețiile despre Mesia și, cu cât studia mai mult, cu atât era mai mult convins că El era Cel care trebuia să vină. Ca mulți alții din Israel, fusese întristat de profanarea templului. Fusese de față când Isus îi izgonise pe cumpărători și pe vânzători; văzuse manifestarea cea minunată a puterii dumnezeiești; L-a văzut pe Mântuitorul primind pe cei săraci și vindecând pe cei bolnavi; văzuse privirea lor plină de bucurie și ascultase cuvintele lor de laudă și nu putea pune la îndoială faptul că Isus din Nazaret era trimisul lui Dumnezeu.

El dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ferea să meargă la El pe față. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor să dea pe față simpatie pentru un învățător al iudeilor până atunci atât de puțin cunoscut. Și dacă vizita lui ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor. Așa că s-a hotărât să aibă o întâlnire tainică, scuzându-se pe motivul că, dacă ar fi mers pe față, și alții ar fi urmat pilda lui. Aflând prin cercetări anume făcute că locul unde Se retrage Mântuitorul este pe Muntele Măslinilor, el a așteptat până când orașul s-a cufundat în liniște și după aceea L-a căutat.

În fața lui Hristos, Nicodim a simțit o stranie timiditate, pe care a căutat să o ascundă sub o aparență de calm și demnitate. „Învățătorule”, zise el, „știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Vorbind de darurile deosebite pe care le avea Isus ca învățător, precum și de puterea Lui uimitoare de a face minuni, el spera să netezească drumul spre această ocazie. Cuvintele lui aveau ca scop să exprime și să producă încredere, dar de fapt exprimau necredință. El nu L-a recunoscut pe Isus ca Mesia, ci numai ca pe un Învățător trimis de Dumnezeu.

În loc să răspundă la aceste cuvinte de salutare, Isus și-a îndreptat privirea asupra vorbitorului ca și când ar fi citit în sufletul lui. În înțelepciunea Sa nețărmurită, a văzut în fața Sa un om care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și, cu dorința de a adânci și mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct, spunând solemn, dar blând: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 3.)

Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuție cu El, dar Isus i-a vorbit despre principiile fundamentale ale adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoștințe teoretice ai nevoie atât de mult, ci de renaștere spirituală. Nu trebuie să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cerești. Până când nu se produce această schimbare, care face toate lucrurile noi, nu-ți va fi de nici un folos să discuți autoritatea sau misiunea Mea.

Nicodim ascultase predica lui Ioan Botezătorul despre pocăință și botez și auzise cum îi îndruma pe oameni către Acela care trebuia să boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că între iudei era o mare lipsă de viață spirituală, că erau stăpâniți într-o mare măsură de bigotism și de ambiție lumească. Nădăjduise după o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Dar solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul nu lucrase în el convingerea de păcat. Era un fariseu dintre cei mai plini de râvnă și se lăuda cu faptele lui bune. Era mult mai stimat pentru binefacerile și dărnicia cu care susținea serviciul din templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu. Se înfiora la gândul unei împărății care era prea curată ca el să o poată vedea în starea lui actuală.

Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosise Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el a înțeles că vorbele lui Isus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea

nașterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Israel.

Luat prin surprindere, i-a răspuns lui Hristos în cuvinte pline de ironie: „Cum se poate naște un om bătrân?” Asemenea multora când li se prezintă adevăruri tăioase, a dat pe față faptul că omul firesc nu primește lucrurile Duhului Sfânt. În el nu este nimic care să răspundă la lucrurile spirituale, pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual.

Dar Mântuitorul n-a răspuns argumentelor lui cu explicații. Ridicându-și mâna cu demnitate solemnă, El a rostit adevărul cu o siguranță și mai mare: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Nicodim știa că Isus vorbea acum despre botezul cu apă și despre înnoirea inimii prin Duhul lui Dumnezeu. El era convins că se află în fața Aceluia despre care profetizase mai înainte Ioan Botezătorul.

Isus a continuat: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. Din fire, inima este rea și „cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” (Iov 14, 4.) Nici o născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. „Din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterele, desfrânările, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.” (Romani 8, 7; Matei 15, 19.) Mai înainte ca pârâul să devină curat, trebuie curățit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate. Nu este nici o siguranță pentru acela care are o religie

legalistă, o formă de evlavie. Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

Nicodim era încă nedumerit și Isus a folosit vântul ca ilustrație pentru cuvintele Sale: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”.

Vântul se aude prin ramurile pomilor, fremătând printre frunze și flori, dar nu se vede și nimeni nu știe de unde vine sau unde se duce. Tot așa este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Nu poate fi explicată mai mult decât mișcarea vântului. Cineva poate că nu ar fi în stare să spună timpul sau locul anumit sau să urmărească toate amănuntele lucrării de întoarcere la Dumnezeu, dar lucrul acesta nu dovedește că nu este convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca și vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii. Puțin câte puțin, poate fără ca primitorul lor să-și dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot să vină prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului de la un predicator. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. Mulți numesc aceasta o convertire bruscă, dar ea este rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, o lucrare făcută cu multă răbdare.

Cu toate că nu se vede, vântul produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Duhului asupra sufletului se descoperă în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui salvatoare. Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui

Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu.

Este cu neputință pentru o minte mărginită să înțeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece știința omenească; dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaște începutul mântuirii printr-o experiență personală. Urmările se văd în decursul veacurilor veșnice.

În timp ce Isus vorbea, câteva raze de adevăr au pătruns în mintea conducătorului. Influența mângâietoare și cuceritoare a Duhului Sfânt i-a impresionat inima. Cu toate acestea, n-a înțeles deplin cuvintele Mântuitorului. El nu se gândea atât la nevoia de a fi născut din nou, cât la felul în care se poate face lucrul acesta. El a zis cu uimire: „Cum se poate face așa ceva?”

„Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?” a întrebat Isus. Fără îndoială că un om căruia i se dăduse instruirea religioasă a oamenilor nu trebuia să fie necunoscător al unor adevăruri așa de importante. Cuvintele Sale au transmis învățătura că, în loc să se simtă iritat de cuvintele spuse așa de clar, Nicodim ar fi trebuit să-și formeze o părere umilă despre sine, datorită ignoranței lui spirituale. Cu toate acestea, Hristos vorbea așa de solemn și demn, iar privirea și glasul Lui exprimau atâta iubire sinceră, încât Nicodim nu s-a simțit jignit când și-a dat seama de situația umilă în care se afla.

Dar, când Isus i-a explicat că misiunea Sa pe pământ era aceea de a întemeia o împărăție spirituală, și nu una pământească, ascultătorul Său a început să se tulbure. Văzând lucrul acesta, Isus a mai adăugat: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” Dacă Nicodim nu putea să primească

învățătura lui Hristos, prin care ilustra lucrarea harului asupra inimii, cum ar fi putut să înțeleagă natura slavei Împărăției cerești? Pentru că nu înțelegea natura lucrării lui Hristos pe pământ, nu putea să înțeleagă nici lucrarea Lui din ceruri.

Iudeii pe care îi izgonise din templu pretindeau că sunt fiii lui Avraam, dar ei fugeau din fața Mântuitorului, pentru că nu puteau suporta slava lui Dumnezeu care se manifesta prin El. În felul acesta, dovedeau că nu erau pregătiți prin harul lui Dumnezeu să ia parte la slujbele sfinte din templu. Erau plini de râvnă să păstreze înfățișarea sfințeniei, dar neglijau sfințenia inimii. În timp ce țineau cu toate puterile de litera legii, ei o călcau continuu în spiritul ei. Lucrul de care ei aveau mai multă nevoie era tocmai acea transformare de care îi vorbise Hristos lui Nicodim -- o renaștere morală, o curățire de păcat și o înnoire a cunoașterii și a sfințeniei.

Orbirea lui Israel în ce privește lucrarea de renaștere n-avea nici o scuză. Sub inspirația Duhului Sfânt, Isaia scrisese: „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită”. David se ruga și el: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic”. Iar prin Ezechiel se dăduse făgăduința: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți Legile Mele.” (Isaia 64, 6; Psalmii 51, 10; Ezechiel 36, 26.27.)

Nicodim citise cuvintele acestea cu o minte întunecată, dar acum începea să-și dea seama de înțelesul lor adevărat. El a văzut că numai ascultarea rece de litera legii, așa cum era aplicată la viața exterioară, nu poate să dea nimănui dreptul de a intra în Împărăția cerurilor. După aprecierea oamenilor, viața lui fusese dreaptă și onorabilă; dar, în fața lui Hristos, el și-a simțit inima pătată și viața nesfântă.

Nicodim era atras spre Hristos. În timp ce Mântuitorul i-a explicat despre nașterea din nou, el a dorit ca și în el să se producă această schimbare. Prin ce mijloace se putea realiza? Isus răspunse la această întrebare nerostită: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul șarpelui înălțat îi explica misiunea Mântuitorului. Pe când poporul Israel murea din cauza mușcăturii șerpilor înfocați, Dumnezeu îl învățase pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l înalțe în mijlocul adunării. După aceea, s-a dat de veste în toată tabăra că toți cei care vor privi la șarpe vor trăi. Oamenii știau bine că șarpele n-avea în sine nici o putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vină ca Mântuitor al lor. (Romani 8, 3.) Mulți israeliți considerau că slujbele și jertfele aveau în ele puterea de a-i elibera de păcat, dar Dumnezeu dorise să-i învețe că n-aveau mai mare valoare ca șarpele de aramă. Rolul lor era de a îndruma mintea spre Mântuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor, fie că era vorba de iertarea păcatelor, ei nu puteau face nimic altceva, decât să arate credință în Darul lui Dumnezeu. Ei aveau să privească și să trăiască.

Poate că cei mușcați de șarpe întârziu să privească. Poate s-au întrebat cum se făcea că acel simbol de aramă avea putere. Poate că au cerut o explicație științifică. Dar nu s-a dat nici o explicație. Ei trebuiau să accepte Cuvântul lui Dumnezeu dat lor prin Moise. Dacă refuzau să privească, piereau.

Nu prin certuri și discuții se luminează un suflet. Trebuie să privim și să trăim. Nicodim a primit învățătura și a luat-o cu el. A cercetat Scripturile

într-un chip nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viață pentru suflet. El a început să vadă Împărăția cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt.

Și astăzi, mii de oameni au nevoie să învețe același adevăr care i-a fost dat ca învățătură lui Nicodim, prin simbolul cu șarpele înălțat. Ei se încred în ascultarea de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum poate să se facă aceasta?”

Asemenea lui Nicodim, trebuie să fim gata să intrăm în viață la fel ca și cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4, 12.) Prin credință primim harul lui Dumnezeu; dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă nici un câștig. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, care înseamnă vindecare de păcat. Și nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” (Faptele Apostolilor 5, 31.) Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea.

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-și supună totul.

Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule.” (Psalmii 40, 8.)

În convorbirea cu Nicodim, Isus a descris planul de mântuire și misiunea Lui în lume. În nici o altă cuvântare n-a descris El mai complet, pas cu pas, lucrarea ce trebuie să se facă în inima oamenilor care vor moșteni Împărăția cerurilor. Chiar la începutul lucrării Lui, a descoperit adevărul unuia dintre membrii Sinedriului -- mintea cea mai receptivă, un învățător oficial al poporului. Dar conducătorii lui Israel n-au primit lumina. Nicodim a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu se părea că va aduce roadă.

Dar Isus cunoștea pământul în care aruncase sămânța. Cuvintele spuse în timpul nopții unui singur ascultător, pe dealul singuratic, nu s-au pierdut. Câtva timp, Nicodim nu l-a mărturisit în public pe Hristos, dar l-a preocupat viața Lui și l-a cercetat învățăturile. În sfatul Sinedriului, s-a opus neîncetat la uneltirile preoților de a-L distruge. Când, în cele din urmă, Isus a fost înălțat pe cruce, Nicodim și-a adus aminte de cele învățate pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Lumina adusă de întrevederea aceea tainică a luminat crucea de pe Golgota și Nicodim a recunoscut în Isus pe Mântuitorul lumii.

După înălțarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăștiți din cauza persecuțiilor, Nicodim a ieșit plin de curaj în față. El și-a folosit averea pentru susținerea bisericii care tocmai se născuse, atunci când iudeii se așteptau ca, la moartea lui Isus, ea să fie desființată. În timp de primejdie, omul acesta, pe vremuri atât de fricos și îndoielnic, a fost tare ca stânca, încurajând credința ucenicilor și ajutându-i cu mijloace pentru a duce Evanghelia mai departe. A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri. A ajuns sărac în ce privește bunurile pământești, dar n-a scăzut în ce privește credința aceea care-și avea începutul în noaptea când a

stat de vorbă cu Isus.

Nicodim i-a povestit lui Ioan istoria acelei întâlniri și prin care până la urmă a fost scrisă pentru învățătura a milioane de oameni. Adevărurile spuse atunci au și astăzi aceeași valoare ca în noaptea aceea solemnă pe dealul umbrit, când unul din marii iudeilor a venit să învețe calea vieții de la Învățătorul umil din Galilea.

Capitolul 18

“Trebuie ca El să crească”

Capitol bazat pe textele din Ioan 3, 22-36.

Pentru o vreme, influența lui Ioan Botezătorul asupra națiunii a fost mai mare decât a conducătorilor, preoților și prinților. Dacă ar fi declarat că el este Mesia și ar fi pornit o răscoală împotriva Romei, preoții și poporul s-ar fi adunat în mare număr sub stindardul lui. Satana pregătise pentru Ioan Botezătorul felurite onoruri, care fac apel la ambiția cuceritorilor. Cu toată dovada puterii pe care o avea, el a refuzat neconținut oferta aceasta strălucită. Atenția care fusese ațintită asupra lui o îndreptase către un Altul.

A văzut apoi cum valul popularității s-a îndreptat de la el către Mântuitorul. În fiecare zi, mulțimea din jurul lui scădea. Când Isus a venit de la Ierusalim în părțile Iordanului, lumea s-a adunat să-L asculte. Numărul ucenicilor Săi creștea zilnic. Mulți veneau pentru botez și, deoarece Isus nu boteza, El i-a împuternicit pe ucenici să administreze această rânduială. În felul acesta, a pus sigiliul Său asupra lucrării înainte-mergătorului Său. Dar ucenicii lui Ioan priveau cu gelozie popularitatea crescândă a lui Isus. Ei erau porniți să critice lucrarea Lui și, nu peste multă vreme, au găsit ocazia. Între ei și iudei a început o discuție cu privire la botez, dacă are vreo putere de a curăți sufletul de păcat; ei susțineau că botezul lui Isus se deosebea cu totul de al lui Ioan. În curând, au început să se certe cu ucenicii lui Hristos în privința formulării cuvintelor ce trebuiau să fie rostite la botez și, în cele din urmă, și cu privire la dreptul lui Isus să boteze.

Ucenicii lui Ioan au venit plini de supărare, zicând: „Învățătorule, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată că botează

și toți oamenii se duc la El”. Prin aceste cuvinte, Satana îl ispitea pe Ioan. Deși misiunea lui Ioan aproape se încheiase, tot ar fi putut să pună piedici lucrării lui Hristos. Dacă ar fi început să se laude, dacă s-ar fi supărat sau dacă ar fi exprimat descurajare pentru faptul că a fost lăsat în umbră, el ar fi semănat semințele dezbinării, ar fi încurajat invidia și gelozia și ar fi împiedicat în mod serios înaintarea Evangheliei.

Din fire, Ioan avea defectele și slăbiciunile caracteristice oamenilor, dar atingerea iubirii dumnezeiești îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism și de ambiție și mult deasupra miasmelor geloziei. El n-a aprobat nemulțumirea ucenicilor săi, ci le-a arătat cât de clar înțelegea legăturile sale cu Mesia și cu câtă voie bună Îl primise pe Acela pentru care pregătise calea.

El a zis: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori, că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui”. Ioan s-a prezentat ca un prieten care lucra ca sol între cei doi logodnici, pregătind calea pentru căsătorie. Când mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului a încetat. El s-a bucurat de fericirea acelora pentru unirea cărora a stăruit. Tot așa și Ioan fusese chemat să-i îndrepte pe oameni la Isus și el avusese bucuria de a fi martor la succesele lucrării Mântuitorului. El a zis: „Această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez”.

Fiindcă privise în credință la Mântuitorul, Ioan se ridicase până la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine, ci să înalțe sufletele lor mai sus și tot mai sus, până ce ele vor găsi odihnă la Mielul lui Dumnezeu. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el a acceptat tăcerea și rămânerea în umbră, ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către Lumina vieții.

Aceia care sunt sinceri în chemarea lor ca soli pentru Dumnezeu nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine va fi copleșită de iubirea pentru Hristos. Rivalitatea nu va mânji scumpa lucrare a Evangheliei. Vor recunoaște că lucrarea lor este aceea de a proclama la fel ca Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Ei vor înălța pe Isus și împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălțat. „Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.” (Isaia 57, 15.)

Sufletul profetului, golit de eu, a fost plin de lumina Dumnezeirii. În mărturia depusă pentru slava Mântuitorului, cuvintele lui erau ca o continuare a celor pe care Hristos le rostise la întâlnirea cu Nicodim. Ioan a zis: „Cel ce vine din cer, este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai presus de toți.... Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură”. Isus putea să zică: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.” (Ioan 5, 30.) Lui I s-a spus: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Evrei 1, 9.) Tatăl „nu-I dă Duhul cu măsură”.

La fel se întâmplă și cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi lumina cerească numai dacă suntem gata să fim goliți de eul nostru. Nu putem înțelege caracterul lui Dumnezeu, nici nu putem primi pe Hristos în credință, decât atunci când suntem dispuși să aducem orice gând ca rob al ascultării de Hristos. Tuturor acelora care procedează astfel li se dă Duhul Sfânt fără măsură. În Hristos „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El.” (Coloseni 2, 9.10.)

Ucenicii lui Ioan spuneau că toți oamenii veneau la Hristos; dar, având o viziune mai clară, Ioan a zis: „Nimeni nu primește mărturia Lui”. Așa de puțini erau dispuși să-L accepte ca Mântuitor din păcat. Dar „cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” (Ioan 3, 33.) „Cine crede în Fiul are viață veșnică.” Nu este nevoie de dezbatere ca să știm dacă botezul lui Hristos sau al lui Ioan curățește de păcate. Numai harul lui Hristos dă viață sufletului. Lipsit de Hristos, botezul, ca oricare altă slujbă, este o formă fără valoare. „Cine nu crede în Fiul nu va vedea viața.”

Succesul lucrării lui Hristos, pe care Ioan îl primise cu atâta bucurie, a fost vestit și cârmuitorilor din Ierusalim. Preoții și rabinii fuseseră geloși datorită influenței lui Ioan, când au văzut că oamenii părăsesc sinagogile și se duc în pustie; dar aici era Cineva care avea o putere și mai mare de a atrage mulțimile. Acești conducători în Israel nu erau dispuși să zică împreună cu Ioan: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez”. Ei s-au ridicat cu o nouă hotărâre de a pune capăt acestei lucrări, care îi îndepărta pe oameni din jurul lor.

Isus știa că ei nu vor cruța nici un mijloc pentru a crea neînțelegeri între ucenicii Săi și ai lui Ioan. El știa că furtuna care se apropia urma să smulgă pe unul dintre cei mai mari profeți din câți au fost dați lumii. Din dorința de a evita orice ocazie de neînțelegeri sau de ceartă, El și-a oprit în liniște lucrarea și S-a retras în Galilea. Și noi, rămânând credincioși față de adevăr, trebuie să evităm orice lucru care ar duce la dezbinare și la înțelegere greșită. Căci ori de câte ori se ivește așa ceva, urmarea nu este decât pierderea de suflete. Oriunde se ivesc împrejurări care amenință să ducă la dezbinare, trebuie să urmăm pilda lui Isus și a lui Ioan Botezătorul.

Ioan fusese chemat să fie în frunte ca reformator. Din cauza aceasta, ucenicii erau în primejdie să-și îndrepte atenția asupra lui, crezând că

succesul lucrării ar depinde de lucrarea lui și pierzând din vedere faptul că el era numai o unealtă prin care lucrase Dumnezeu. Dar lucrarea lui Ioan nu era îndeșulătoare pentru a pune temelia bisericii creștine. După încheierea misiunii lui, trebuia să se facă altă lucrare, pe care mărturisirea lui n-o putea îndeplini. Ucenicii lui n-au înțeles lucrul acesta. Când L-au văzut pe Hristos venind ca să preia lucrarea, s-au umplut de gelozie și nemulțumire.

Și astăzi există această primejdie. Dumnezeu cheamă un om pentru a face o anumită lucrare; și când a dus-o până acolo unde a putut, Domnul aduce pe alții s-o poarte mai departe. Dar, ca și ucenicii lui Ioan, mulți gândesc că succesul lucrării depinde de primul lucrător. Atenția este legată de om, în loc să fie legată de Dumnezeu, începe gelozia și lucrarea lui Dumnezeu este compromisă. Cel care este onorat în felul acesta necuvenit este ispitit să cultive încrederea în sine. El nu-și dă seama că depinde de Dumnezeu. Oamenii sunt învățați să se încreadă în om pentru călăuzire; în felul acesta, cad în rătăcire și ajung departe de Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să poarte chipul și amprenta omenească. Din timp în timp, Dumnezeu va scoate la iveală oameni prin care se pot realiza mai bine planurile Lui. Fericiți sunt aceia care sunt atunci gata să spună împreună cu Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez”.

Capitolul 19

La fântâna lui Iacov

Capitol bazat pe textele din Ioan 4, 1-42.

În drum spre Galilea, Isus a trecut prin Samaria. La timpul prânzului, a ajuns în frumoasa vale a Sihemului. La intrarea acestei văi se afla fântâna lui Iacov. Obosit de călătorie, S-a așezat lângă fântână, în timp ce ucenicii Săi s-au dus să cumpere de mâncare.

Iudeii și samaritenii erau în mare vrăjmășie și, pe cât mai mult cu putință, evitau legăturile între ei. Comerțul cu samaritenii, în caz de nevoie, era socotit de rabini ca fiind legal; dar era condamnată orice legătură socială cu ei. Un iudeu n-ar fi cerut cu împrumut de la samariteni și n-ar fi primit de la ei o binefacere, nici măcar o bucățică de pâine sau un pahar cu apă. Mergând să cumpere hrană, ucenicii lucrau în armonie cu obiceiul națiunii lor. Dar dincolo de aceasta nu treceau. Să ceară de la un samaritean să le facă bine sau ei să-l ajute, nu intra nici în mintea ucenicilor lui Hristos.

Când S-a așezat pe marginea fântânii, Isus era slăbit de foame și sete. Călătoria începută dis-de-dimineată fusese îndelungată și acum soarele de la amiază Îl toropise. Setea Lui creștea și mai mult gândindu-Se la apa rece și înviorătoare, atât de aproape și, cu toate acestea, atât de inaccesibilă pentru El, deoarece n-avea nici frânghie, nici vas, iar fântâna era adâncă. El era la fel ca ceilalți oameni și aștepta ca cineva să vină să scoată apă.

O femeie din Samaria s-a apropiat și, părând că nu ia seama la prezența Lui, și-a umplut ulciorul cu apă. Când s-a întors să plece, Isus i-a cerut să-I dea de băut. Un oriental n-ar fi refuzat un astfel de lucru. În răsărit, apa era

numită „darul lui Dumnezeu”. A da de băut unui călător însetat era considerat ca o datorie atât de sfântă, încât arabii din deșert și-ar fi părăsit drumul numai pentru scopul acesta. Ura dintre iudei și samariteni o oprea pe femeie să-I facă un bine lui Isus, dar Mântuitorul căuta un drum către inima ei și, cu tactul izvorât din iubirea Sa divină, a cerut, nu a oferit, o facere de bine. Un dar oferit ar fi fost refuzat, dar încrederea trezește încredere. Împăratul cerului a venit la această ființă disprețuită, cerându-i un serviciu. Acela care a făcut oceanul, care stăpânește apele adâncului celui mare, Acela care a deschis izvoarele și pâraiele pământului Se odihnea de oboseală la fântâna lui Iacov și avea nevoie de bunăvoința unui străin pentru a primi apă în dar.

Femeia a văzut că Isus era iudeu. Surprinsă, a uitat să-I împlinească cererea și a încercat să-I ceară un motiv pentru aceasta. „Cum se face”, a zis ea, „Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?”

Isus a răspuns: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie”. Te miri că am cerut de la tine un bine atât de mic, cum ar fi să scoți apă din fântână. Dacă ai fi cerut de la Mine, ți-aș fi dat să bei din apa vieții veșnice.

Femeia n-a înțeles cuvintele lui Hristos, dar a simțit importanța lor solemnă. Purtarea ei ușuratică și batjocoritoare a început să se schimbe. Crezând că Isus vorbea despre fântâna la care se afla, I-a zis: „Doamne, n-ai cu ce să scoți apă și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși?” În fața ei vedea un biet călător însetat, obosit de cale și prăfuit. În minte L-a comparat cu respectatul patriarh Iacov. Cultiva gândul atât de firesc că n-ar mai exista o fântână mai bună ca aceea dată de părinți. Ea privea înapoi la părinți, înainte -- spre venirea lui Mesia, cu toate că Nădejdea părinților, Mesia în persoană, era

lângă ea și nu-L cunoștea. Câte ființe însetate și astăzi se găsesc lângă fântâna de apă vie și cu toate acestea caută să se depărteze de izvorul vieții! „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Hristos din cer.) Sau: Cine se va pogori în adânc? (Să scoale adică pe Hristos din morți).... Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta ... Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10, 6-9.)

Isus n-a răspuns îndată la întrebarea privitoare la Sine, ci cu seriozitate solemnă a zis: „Oricui bea apă din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”.

Acela care caută să-și stingă setea la fântânile acestei lumi va bea numai ca să înseteze iarăși. Pretutindenii se găsesc oameni nemulțumiți. Ei doresc ceva care să le umple lipsa din suflet. Unul singur este Cel care le poate împlini această lipsă. Nevoia lumii, Cel pe care-L doresc toate popoarele, este Hristos. Harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, este ca o apă vie, care curăță, înviorează și dă putere sufletului.

Isus nu voia să spună că o singură înghițitură de apă ar fi îndestulătoare pentru primitor. Acela care gustă o dată din iubirea lui Hristos va dori mereu să mai primească din ea și nu mai caută nimic altceva. Bogățiile, onorurile și plăcerile lumii nu-l mai atrag. Strigătul continuu al inimii sale este: „Mai mult din Tine”. Iar Acela care îi descoperă sufletului nevoile sale este gata să-i aline foamea și setea. Toate proviziile și tot ajutorul omenesc dau greș. Rezervoarele se vor goli, lacurile vor seca, dar Mântuitorul este o fântână care nu seacă. Putem să bem și iar să bem și de fiecare dată provizia este înnoită. Acela în care locuiește Hristos are în sine însuși o fântână de binecuvântări -- „un izvor de apă din care va țâșni viața veșnică”. Din acest izvor, poate scoate tărie și har pentru toate nevoile.

În timp ce îi vorbea despre apa vie, femeia privea la El cu atenție, dar și cu uimire. El îi trezise interesul și dorința după darul de care vorbea. Și-a dat seama că El nu vorbea de apa din fântâna lui Iacov, căci din aceasta băuse ea și însetase mereu. „Doamne”, I-a zis ea, „dă-mi această apă ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”

Isus a schimbat deodată conversația. Înainte ca ființa aceasta să primească darul pe care El voia să i-l dea, trebuia ca ea să recunoască păcatul și pe Mântuitorul său. „Du-te”, i-a zis El, „de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.” Ea a răspuns: „N-am bărbat”. În felul acesta, ea spera să evite orice discuție în direcția aceasta. Dar Mântuitorul a continuat: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care îl ai acum, nu îți este bărbat. Aici ai spus adevărul”.

Femeia s-a cutremurat. O mână misterioasă întorcea paginile din istoria vieții ei și scotea la iveală lucrurile pe care ea le credea ascunse pentru totdeauna. Cine era Acela care putea să citească tainele vieții ei? I-au venit în minte gânduri cu privire la veșnicie, la judecata viitoare, când toate cele ascunse vor fi descoperite. În lumina aceasta, conștiința ei s-a trezit.

Nu putea să nege nimic; dar a încercat să ocolească orice aluzie cu privire la un subiect atât de neplăcut. Cu adânc respect, I-a zis: „Doamne, văd că ești prooroc”. Atunci, nădăjduind să-și aducă la tăcere conștiința, s-a îndreptat spre probleme de controversă religioasă. Dacă Acesta era cu adevărat un profet, fără îndoială că putea să-i dea îndrumări asupra acestor probleme, care fuseseră atât de mult discutate.

Cu răbdare, Isus i-a îngăduit să ducă vorba acolo unde voia. Dar, în același timp, a folosit ocazia pentru a-i aduce la cunoștință adevărul. „Părinții noștri”, a zis ea, „s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim

este locul unde să se închine oamenii.” Chiar în față se afla muntele Garizim. Templul lui fusese dărâmat și nu rămăsese decât altarul. Locul de închinare formase obiectul unei neîntrerupte certe între iudei și samariteni. Unii dintre strămoșii acestora din urmă făcuseră parte pe vremuri din Israel; dar, din cauza păcatelor lor, Domnul îngăduise să fie înfrânți de un neam idolatru. Vreme de multe generații, ei avuseseră legături cu oameni idolatri, a căror religie a molipsit treptat credința lor. Este adevărat, ei susțineau că idolii nu făceau decât să le reamintească despre Dumnezeu cel viu, Conducătorul universului; cu toate acestea, oamenii erau mânați să se închine la chipurile lor cioplite.

Când templul din Ierusalim a fost rezidit în timpul lui Ezra, samaritenii au vrut să dea și ei ajutor. Li s-a refuzat însă acest privilegiu și de atunci a izbucnit o vrăjmașie cruntă între cele două popoare. Samaritenii au clădit un templu rival pe muntele Garizim. Aici se închinau lui Dumnezeu după ritualul mozaic, deși nu renunțaseră deplin la idolatrie. Dar peste ei au venit dezastre, templul lor a fost dărâmat de vrăjmași și părea că se află sub blestem; cu toate acestea, se țineau de tradițiile și de formele lor de închinare. Ei nu voiau să recunoască Templul de la Ierusalim ca locaș al lui Dumnezeu, nici să admită că religia iudeilor era superioară religiei lor.

Răspunzându-i femeii, Isus i-a zis: „Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei”. Isus îi dovedise că era liber de prejudecățile iudeilor față de samariteni. Acum căuta să nimicească prejudecata femeii samaritence contra iudeilor. Deși amintise faptul că religia samaritenilor era stricată din cauza idolatriei, El a spus că adevărurile cele mai mari cu privire la mântuire au fost încredințate iudeilor și că dintre ei trebuia să vină Mesia. În scrierile sacre, ei aveau o descriere lămurită a caracterului lui Dumnezeu și a principiilor guvernării Sale. Isus Se așeza între iudei ca între aceia căroră Dumnezeu le dăduse o dreaptă cunoștință despre Sine.

El dorea să înalțe gândurile femeii deasupra lucrurilor care priveau ceremoniile și formele, deasupra controverselor. „Vine ceasul”, a zis El, „și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui trebuie să se închine în duh și adevăr.”

Aici este făcut cunoscut același adevăr pe care Domnul Isus i l-a descoperit și lui Nicodim, când a zis: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 3.) Oamenii nu ajung în comuniune cu cerul, cercetând un munte sfânt sau un templu sacru. Religia nu trebuie să fie mărginită la forme și ceremonii exterioare. Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Acesta va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este fructul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet caută pe Dumnezeu, se dă pe față lucrarea Duhului și Dumnezeu Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui.

În timp ce vorbea cu Isus, femeia a fost impresionată de cuvintele Lui. Ea n-a auzit niciodată asemenea lucruri nici de la preoții poporului ei și nici de la iudei. Când i-a fost descris trecutul vieții, și-a dat seama de lipsa ei cea mare. A simțit setea sufletului, pe care apele fântânii din Sihar n-o puteau stinge niciodată. Nimic din ceea ce întâlnise până aici n-a atras-o către o țintă mai înaltă. Isus a convins-o că citea tainele vieții ei și cu toate acestea a simțit că îi este prieten, plin de milă și de iubire. În timp ce curăția prezenței Lui îi condamnase păcatul, El nu rostise nici un cuvânt de acuzare, dar îi vorbise de harul Lui care-i putea înnoi sufletul. Ea a început să se convingă

despre natura Lui. În mintea ei s-a ridicat întrebarea: „Nu cumva acesta este Mesia așteptat de atâta vreme?” Ea a zis: „Știu că are să vină Mesia (cărui se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile”. Isus i-a răspuns: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”.

Când femeia a auzit aceste cuvinte, în inima ei a răsărit credința. Ea a primit vestea cea minunată din gura Învățătorului divin.

Femeia aceasta era capabilă să înțeleagă. Era gata să primească cea mai nobilă descoperire; pentru că se interesa de Scripturi, și Duhul Sfânt îi pregătise mintea pentru a primi mai multă lumină. Studiase făgăduința Vechiului Testament: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de El!” (Deuteronom 18, 15.) Ea dorea să înțeleagă această profeție. Mintea i-a fost deodată luminată. Apa vieții, viața spirituală pe care Hristos o dă fiecărui suflet însetat, a început să țâșnească în inima ei. Duhul Domnului lucra în ea.

Declarația lămurită făcută de Hristos acestei femei nu putea fi făcută unui iudeu plin de îndreptățire de sine. Hristos era mult mai rezervat când vorbea față de ei. Ceea ce a fost oprit de la iudei, ceea ce mai târziu chiar ucenicii au păstrat în taină, a fost descoperit față de ea. Isus a văzut că ea va folosi cunoștințele câștigate pentru a face și altora parte de harul Lui.

Când s-au întors, ucenicii au fost surprinși văzând că Mântuitorul vorbea cu femeia. El nu luase apa răcoritoare pe care o dorise și nici nu s-a oprit să mănânce din hrana adusă de ucenicii Lui. După ce femeia a plecat, ucenicii L-au rugat să mănânce. L-au văzut tăcut, absorbit în meditare. Fața Lui strălucea de lumină și se temeau să nu-L întrerupă din legătura cu cerul. Dar știau că este obosit și că-I este foame, așa că au socotit ca o datorie a lor să-I reamintească de nevoile Lui fizice. Isus a recunoscut interesul lor plin de iubire și a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți”.

Ucenicii s-au întrebat cine I-ar fi putut aduce de mâncare; dar El le-a explicat: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4, 34.) Când cuvintele Lui au deșteptat conștiința femeii, Isus S-a bucurat. A văzut că ea bea din apa vieții și atunci foamea și setea Lui au fost satisfăcute. Împlinirea misiunii, pentru realizarea căreia părăsise cerul, Îl îmbărbăta pe Mântuitorul în lucrarea Lui și-L înălța mai presus de nevoile omenești. Când slujea unui suflet care înfometa și înseta după adevăr, era mai plăcut pentru El decât să mănânce sau să bea. Pentru El, aceasta era o mângâiere și o înviore. Facerea de bine era viață pentru sufletul Lui.

Răscumpărătorul nostru însetează după recunoștință. El flămânzește după simpatia și iubirea acelor pe care i-a răscumpărat cu sângele Său. El așteaptă cu o dorință de nespus ca ei să vină la El și să aibă viață. După cum mama așteaptă zâmbetul de recunoaștere de la copilășul ei, care este un semn că inteligența se dezvoltă, așa și Hristos caută să vadă expresia de iubire recunoscătoare, care să arate că viața spirituală a început în suflet.

Femeia s-a umplut de bucurie când a ascultat cuvintele lui Hristos. Descoperirea minunată aproape că a copleșit-o. Lăsând vasul de apă, s-a întors în cetate, să ducă vestea și altora. Isus cunoștea cauza plecării. Faptul că ea lăsase vasul de apă spunea, fără îndoială, ce efect au avut cuvintele Lui. Dorința arzătoare a sufletului ei era să primească apa vie; ea uitase de ce venise la fântână, uitase de setea Mântuitorului, pe care dorise să o împlinească. Cu inima prea plină de bucurie, ea s-a grăbit să ducă și altora lumina prețioasă pe care o primise.

„Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut”, le-a spus ea oamenilor din cetate. „Nu cumva este acesta Hristosul?” Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe fața ei era o nouă expresie, întreaga ei înfățișare se

schimbare. Ar fi vrut și ei să-L vadă pe Isus. „Ei au ieșit din cetate și veneau spre El.”

Pe când stătea încă pe marginea fântânii, Isus a privit peste holdele întinse în fața lor; verdele delicat era mângâiat de auriul luminii soarelui. Arătând ucenicilor Săi această scenă, a folosit-o ca simbol: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”. În timp ce vorbea, El Se uita la grupele care veneau spre fântână. Mai erau patru luni până la seceratul grâului, dar aici se găsea o recoltă gata pentru seceriș.

„Cine seceră”, a zis El, „primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci în această privință este adevărată zicerea: «Unul seamănă, iar altul seceră».” Aici, Domnul Hristos arată serviciul sfânt datorat lui Dumnezeu de cei ce primesc Evanghelia. Ei trebuie să fie instrumentele Lui vii. El cere o slujire individuală. Și fie că semănăm, fie că secerăm, lucrăm pentru Dumnezeu. Unul seamănă sămânța, altul adună recolta; și amândoi, atât secerătorul, cât și semănătorul, primesc o plată. Ei se bucură de răspândirea muncii lor.

Isus le-a zis ucenicilor: „Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor!” Mântuitorul privea în viitor, la marea adunare din Ziua Cincizecimii. Ucenicii nu trebuiau să privească aceasta ca un rezultat al eforturilor lor. Ei intrau în osteneala altor oameni. Începând de la căderea lui Adam, Hristos încredințase sămânța Cuvântului servilor Săi credincioși, pentru a o semăna în inima oamenilor. Un slujitor nevăzut, chiar o forță atotputernică, lucrase în tăcere, dar cu succes, pentru a produce recolta. Roua, ploaia și lumina harului lui Dumnezeu se dăduseră pentru a înprospăta și a hrăni sămânța adevărului. Hristos era pe punctul de a uda sămânța cu sângele Său. Ucenicii aveau privilegiul de a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Ei erau împreună-

lucrători cu Hristos și cu bărbații sfinți de pe vremuri. Prin revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, mii de oameni s-au convertit într-o singură zi. Aceasta a fost urmarea semănatului lui Hristos, recolta lucrării Lui.

În cuvintele spuse femeii la fântână se semănase sămânța bună și cât de repede se ajunsese la recoltă. Samaritenii au venit, L-au ascultat pe Isus și au crezut în El. Adunându-se în jurul Lui la fântână, L-au asaltat cu întrebări și au primit cu bucurie explicațiile Sale cu privire la multe lucruri pe care nu le înțeleseseră. În timp ce ascultau, neclaritățile lor au început să dispară. Ei erau ca niște oameni într-o mare întunecime, care urmăresc o rază de lumină până găsesc ziua. Dar nu erau mulțumiți cu această convorbire scurtă. Ei doreau să audă mai mult și împreună cu ei să-L asculte și prietenii lor pe acest minunat Învățător. L-au invitat în cetatea lor și L-au rugat să rămână cu ei. Timp de două zile a rămas în Samaria și mult mai mulți au crezut în El.

Fariseii disprețuiau simplitatea lui Isus. Ei nu voiau să ia seama la minunile Lui și cereau un semn că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar samaritenii n-au cerut nici un semn și Isus n-a făcut altă minune între ei decât să descopere femeii samaritence la fântână tainele vieții ei. Și, cu toate acestea, mulți L-au primit. În bucuria lor cea nouă, i-au spus femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”.

Samaritenii credeau că Mesia trebuia să vină nu numai ca Răscumpărător al iudeilor, ci al lumii întregi. Duhul Sfânt a prevestit prin Moise că Mesia trebuia să vină ca un profet trimis de Dumnezeu. Prin Iacov, se spusese că la El se vor aduna popoarele; iar prin Avraam, că în El vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Locuitorii din Samaria își întemeiau credința în Mesia pe aceste pasaje din Scriptură. Deoarece iudeii dăduseră o greșită interpretare profețiilor de mai târziu, atribuind primei veniri a lui Hristos slava de la a doua Sa venire, samaritenii se simțiseră

îndemnați să desconsidere celelalte Scripturi, făcând excepție numai cu cele venite prin Moise. Dar, din moment ce Mântuitorul dăduse la o parte aceste interpretări greșite, mulți dintre ei au primit atât profețiile de mai târziu, cât și cuvintele lui Hristos spuse cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.

Isus începuse să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și neamuri și să predice lumii mântuirea. Cu toate că era iudeu, a mers foarte bucuros între samariteni, fără a mai lua în seamă deprinderile fariseice ale neamului Său. În ciuda prejudecăților lor, El a primit ospitalitatea acestui popor disprețuit. A dormit sub acoperișul lor, a mâncat cu ei la mesele lor -- gustând din hrana pregătită și servită de mâinile lor -- a învățat pe străzile lor și i-a tratat cu cea mai mare amabilitate și curtenie.

În Templul de la Ierusalim, un zid scund despărțea curtea din afară de părțile celelalte ale clădirii sacre. Pe zidul acesta erau inscripții în diferite limbi, făcând cunoscut că numai iudeii aveau dreptul să treacă de acest hotar. Dacă cineva dintre neamuri ar fi îndrăznit să treacă de zidul acela, însemna că a desconsiderat templul și avea să plătească această vină cu viața. Dar Isus, care rânduise templul și slujbele lui, a atras neamurile către Sine prin legături de simpatie omenească, în timp ce harul Lui dumnezeiesc le aducea mântuirea pe care iudeii o lepădaseră.

Rămânerea lui Isus în Samaria trebuia să fie o binecuvântare pentru ucenici, care se găseau încă sub influența bigotismului iudaic. Ei gândeau că, din credincioșie față de națiunea lor, li se cerea să cultive ură față de samariteni. Se mirau văzându-L pe Isus cum Se poartă. Cu toate acestea, n-au putut refuza să urmeze exemplul Lui și, în cele două zile cât au rămas în Samaria, și-au stăpânit prejudecățile, din respect față de Isus; dar în inima lor nu erau mulțumiți. Înțelegeau cu greu că, în locul disprețului și urii, trebuie să cultive mila și iubirea. Dar, după înălțarea Domnului, și-au adus aminte de învățăturile Lui și le-au înțeles mai bine. După revărsarea Duhului Sfânt, ei și-au adus iarăși aminte de privirea Mântuitorului, de cuvintele Lui, de

respectul și de duiosia cu care Se purta față de străinii aceștia disprețuiți. Mai târziu, când a mers în Samaria, Petru a arătat același spirit în lucrarea sa. Ioan, când a fost chemat la Efes și la Smirna, și-a adus aminte de cele întâmplare la Sihem și inima lui s-a umplut de recunoștință pentru Învățătorul dumnezeiesc, care, prevăzând dificultățile pe care ei trebuiau să le întâmpine, le-a dat ajutor prin pilda Sa.

Mântuitorul împlinește acum aceeași lucrare ca atunci când a oferit apa vieții femeii din Samaria. Aceia care se numesc urmași ai Lui pot disprețui și alunga pe cei disprețuiți de oameni; dar nici împrejurările nașterii sau naționalitatea, nici modul de viață nu pot îndepărta iubirea Lui de la fiii oamenilor. Oricărui suflet, oricât de păcătos ar fi, Isus îi zice: „Dacă ai fi cerut de la Mine, ți-aș fi dat apă vie”.

Chemarea Evangheliei nu trebuie să fie restrânsă și prezentată numai câtorva aleși, despre care noi credem că ne-ar face onoare dacă ar primi-o. Solia trebuie să fie adresată tuturor. Oriunde se găsesc inimi deschise pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învățătură. El le descoperă pe Tatăl și închinarea plăcută Aceluia care citește inima. Pentru unii ca aceștia, nu vorbește în pilde. Atât lor, cât și femeii la fântână, El le zice: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”.

Când S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, Isus venea din Iudea, unde lucrarea Lui adusese puține roade. El fusese lepădat de preoți și de rabini și înșiși oamenii care pretindeau că sunt ucenicii Săi nu ajunseseră să înțeleagă caracterul Său dumnezeiesc. Era obosit și flămând; cu toate acestea, nu a neglijat ocazia de a vorbi unei singure femei, deși era străină, fără legături cu Israel, și ducea o viață de păcat fățiș.

Mântuitorul nu a așteptat să se adune lume multă. Adesea, începea să dea învățătură fiind de față numai câțiva, dar, unul câte unul, trecătorii se

opreau să asculte, până când o mulțime de oameni ascultau cu uimire și temere cuvintele lui Dumnezeu vorbite de Învățătorul trimis de sus. Cel care lucrează pentru Hristos nu trebuie să se lase dus de ideea că n-ar putea vorbi cu aceeași râvnă la câțiva ascultători, ca și la o mare adunare. S-ar putea întâmpla să fie un singur ascultător al soliei; dar cine poate spune cât de mare va fi influența acestuia? Pare un lucru mic chiar și pentru ucenici ca Mântuitorul să-și petreacă vremea cu o femeie din Samaria. Dar El a discutat mai serios și mai elocvent cu ea decât cu împărații, sfetnicii sau marii preoți. Învățăturile pe care i le-a spus acelei femei au fost repetate până în cele mai îndepărtate părți ale pământului.

Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promițător. Gândurile lor erau ațintite asupra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioții săi.

Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieții.

Capitolul 20

Numai dacă vedeți semne și minuni

Capitol bazat pe textele din Ioan 4, 43-54.

Galileenii care s-au întors de la sărbătoarea Paștelor au adus vestea despre lucrările minunate săvârșite de Isus. Cele spuse de conducătorii de la Ierusalim despre faptele Lui Îi deschideau calea în Galilea. Mulți deplâneau abuzurile de la templu, lăcomia și aroganța preoților. Ei sperau că Omul acesta, care-i alungase pe conducători, ar putea fi Eliberatorul mult așteptat. Veștile sosite păreau să confirme așteptările lor atât de strălucite. Se spunea că profetul ar fi declarat că El este Mesia.

Dar locuitorii din Nazaret nu credeau în El. Pentru motivul acesta, Isus n-a vizitat Nazaretul în drumul Său spre Cana. Mântuitorul le-a spus ucenicilor că un profet nu este onorat în țara lui. Oamenii apreciază caracterul după capacitatea lor de apreciere. Cei cu vederi strâmte și lumești Îl judecau pe Hristos după nașterea Lui umilă, după îmbrăcămintea Lui simplă și după munca de toate zilele. Ei nu puteau să aprecieze curăția spiritului Aceluia care nu avea nici o urmă de păcat.

Vestea despre revenirea lui Hristos la Cana s-a răspândit prin toată Galilea, dând speranță celor suferinzi și nenorociți. În Capernaum, veștile au ajuns la un nobil iudeu, care era ofițer în slujba împăratului. Un fiu al acestui slujbaș era bolnav de o boală care părea să nu aibă leac. Medicii îl sortiseră morții, dar, atunci când a auzit de Isus, tatăl s-a hotărât să-I ceară ajutor. Copilașul era foarte slăbit și se temeau că nu va trăi până la întoarcerea lui; dar nobilul a socotit că trebuie să prezinte personal cazul. Spera că rugămințile unui părinte aveau să trezească mila Marelui Medic.

Ajungând la Cana, a găsit o mulțime de oameni în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare, și-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credința lui a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf și obosit de călătorie. S-a îndoit că această Persoană ar putea face ceea ce el venise să-I ceară; cu toate acestea, a cerut să stea de vorbă cu Isus, I-a povestit pentru ce a venit și L-a rugat pe Mântuitorul să vină cu el acasă. Dar întristarea lui era mai de mult cunoscută de Isus. Înainte ca acest slujbaş să plece de acasă, Mântuitorul văzuse durerea lui.

El mai știa că tatăl își pusese în minte anumite condiții ca să creadă în Isus. Dacă cererea lui nu avea să fie împlinită, nu avea să-L primească drept Mesia. În timp ce slujbaşul disperat aștepta răspunsul, Isus a zis: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți”.

În ciuda tuturor dovezilor că Isus era Hristosul, petiționarul se hotărâse să creadă în El numai cu condiția împlinirii cererii lui. Mântuitorul a văzut contrastul dintre necredința aceasta ce ridică întrebări și credința simplă a samaritenilor, care nu ceruseră nici un semn, nici o minune. Cuvântul Său, dovada mereu prezentă a dumnezeirii Lui, avea o putere convingătoare, care pătrundea inima lor. Domnului Hristos Îi părea rău că poporul Său, căruia îi fuseseră încredințate proorociile sfinte, nu înțelegea glasul lui Dumnezeu care le vorbea prin Fiul Său.

Slujbaşul împărătesc avea totuși oarecare credință, pentru că el venise să ceară ceea ce, după părerea lui, era cea mai prețioasă dintre toate binecuvântările. Isus avea de dat un dar mai mare. El dorea nu numai să vindece copilul, dar să facă pe slujbaş și familia lui părtași la binecuvântarea mântuirii și să aprindă o lumină în Capernaum, care, în curând, avea să fie câmpul Său de activitate. Dar slujbaşul împărătesc trebuia totuși să-și dea seama de nevoile sale înainte de a dori harul lui Hristos. Curteanul acesta

reprezenta pe mulți alții din neamul lui. Ei căutau să aibă legături cu Isus din motive egoiste. Sperau să aibă un oarecare câștig de la puterea Lui și credința lor era legată de realizarea acestui câștig; în schimb, nu-și dădeau seama de boala lor spirituală și nu vedeau nevoia harului divin.

Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au făcut lumină în inima slujbașului împărătesc. El și-a dat seama că motivele pentru care Îl căuta pe Isus erau egoiste. Credința lui șovăitoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere, și-a dat seama că îndoiala sa putea să coste viața fiului său. A simțit că era în fața Cuiva care putea să citească gândurile și căruia totul Îi era cu putință. În disperarea sa, a strigat: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu!” Credința lui s-a prins de Hristos ca și Iacov când, în lupta cu îngerul, a strigat: „Nu te las până când nu mă vei binecuvânta.” (Geneza 32, 26.)

La fel ca Iacov, a biruit. Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruință ajutor în nevoia lui. „Du-te, i-a zis El, fiul tău trăiește.” Slujbașul împărătesc a plecat de la Mântuitorul cu o pace și o bucurie pe care nu le cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar, cu o credință puternică, s-a încrezut în Hristos ca Răscumpărător.

În același ceas, cei care vegheau lângă copilașul muribund, în căminul din Capernaum, au observat o bruscă și tainică schimbare. Umbra morții a pierit de pe fața bolnavului. Febra a făcut loc unei stări plăcute, aducătoare de sănătate. Ochii întunecați au început să strălucească de inteligență și în corpul lui slăbit și ros de suferință a revenit vigoarea. Nici un semn de boală nu mai era în copil. Carnea lui aprinsă s-a făcut moale și plină de viață și el s-a cufundat într-un somn liniștit. Febra îl părăsise chiar în zăduful zilei. Familia era uimită și bucuria era mare.

Cana nu era așa departe de Capernaum, iar ofițerul putea să ajungă acasă chiar în seara aceleiași zile în care se întâlnise cu Isus; dar el nu s-a grăbit pe drumul spre casă. Abia a doua zi dimineată a ajuns la Capernaum. Ce sosire a fost! Când plecase după Isus, inima lui era împovărată de întristare. Lumina soarelui i se părea o cruzime, iar cântecul păsărelelor, o batjocură. Cât de deosebite erau acum simțămintele lui! Întreaga natură avea o nouă înfățișare. El vedea totul cu alți ochi. Pe când mergea în liniștea zorilor dimineții, i se părea că toată natura Îl laudă pe Dumnezeu împreună cu el. Când se afla încă departe de casă, slugile i-au ieșit în întâmpinare cu dorința de a-i ușura povara sufletească pe care erau siguri că o simțea. Nu s-a arătat surprins de vestea adusă de ei, dar cu un mare interes, pe care ei nu-l înțelegeau, a întrebat la care ceas a început să-i fie mai bine. Ei au răspuns: „Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile!” Chiar în clipa în care credința tatălui pusese stăpânire pe asigurarea: „Fiul tău trăiește”, iubirea dumnezeiască atinsese copilașul muribund.

Tatăl a dat fuga să-și vadă fiul. L-a strâns la pieptul său de parcă ar fi fost ridicat dintre morți și Îl lauda fără încetare pe Dumnezeu pentru această vindecare minunată.

Slujbașul acesta împărătesc dorea să cunoască mai mult despre Hristos. După ce, mai târziu, a auzit învățăturile Lui, el și toți din casa lui au devenit ucenici. Durerea lor a fost sfințită spre convertirea întregii familii. Vestea despre această minune s-a răspândit în toate părțile, iar în Capernaum, unde au fost săvârșite multe minuni ale Lui, s-a pregătit calea pentru lucrarea personală a lui Hristos.

Acela care l-a binecuvântat pe slujbașul împărătesc din Capernaum vrea tot așa de mult să ne binecuvânteze și pe noi. Dar, la fel ca tatăl îndurerat, noi Îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori din dorința de a câștiga bunuri pământești; noi avem încredere în iubirea Lui numai când ni se împlinesc cererile. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât

acelea pe care le cerem; și întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă și cât de mult avem nevoie de harul Lui. El nu vrea să-L căutăm din motive egoiste. Când mărturisim starea noastră rea și lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbașul împărătesc voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă; dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată și binecuvântarea dată. Și noi trebuie să învățăm același lucru. Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Când venim la El în credință, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în același timp că le primim și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, siguri fiind că binecuvântarea se va da atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învățat să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult”, „potrivit cu bogăția slavei Sale” și „după lucrarea puterii tăriei Lui.” (Efeseni 3, 20.16; 1, 19.)

Capitolul 21

Betesda și Sinedriul

Capitol bazat pe textele din Ioan 5.

„În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.”

Din când în când, apele scaldătorii erau agitate și se credea că lucrul acesta era rezultatul unei puteri supranaturale și că oricine ar fi coborât primul în apă după tulburarea ei se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Sute de suferinzi mergeau acolo, dar, când se tulbura apa, gloata era așa de mare, încât în goana lor călcau în picioare bărbați, femei și copii mai slabi ca ei. Mulți nu puteau să ajungă până la marginea scaldătorii. Mulți dintre cei ce ajungeau până acolo mureau alături de ea. Pe locul acela se ridicaseră adăposturi, ca bolnavii să fie apărați de arșița zilei și de răcoarea nopții. Unii își petreceau noaptea în pridvoarele acestea și în fiecare zi se târau până la marginea scaldătorii, cu speranța zadarnică de vindecare.

Isus era din nou la Ierusalim. Mergând singur și părând adâncit în meditație și rugăciune, a ajuns la scaldătoare. I-a văzut pe suferinzii aceia nenorociți așteptând ceea ce credeau că este singura lor nădejde de vindecare. El dorea să folosească puterea Sa vindecătoare, ca să-i facă bine pe toți bolnavii. Dar era o zi de Sabat. Mulțimile se duceau la templu să se roage și El știa că un asemenea act de vindecare ar fi stârnit atât de mult prejudecățile iudeilor, încât ar fi pus repede capăt lucrării Lui.

Dar Mântuitorul a văzut un caz foarte nenorocit. Era acolo un bolnav

neajutorat, paralizat de treizeci și opt de ani. Suferința lui era în mare măsură urmarea propriilor păcate și era socotită ca o judecată de la Dumnezeu. Singur și lipsit de prieteni, simțind că nu avea dreptul la îndurarea lui Dumnezeu, suferindul îndurase ani mulți de mizerie. Pe când se aștepta ca apele să fie tulburate, aceia care se milostiveau de nenorocirea lui îl duceau la pridvoare. Dar, în clipa favorabilă, n-avea pe nimeni să-l ajute. Văzuse el că apa se mișcă, dar nu fusese niciodată în stare să treacă dincolo de marginea scaldătorii. Alții, mai puternici decât el, săreau în apă înaintea lui. El nu putea să lupte ca să biruie gloata egoistă și gata de ceartă. Eforturile lui stăruitoare în direcția aceasta, grija și continua dezamăgire făcuseră să-i piară și restul de puteri.

Bolnavul zăcea pe rogojina lui și tot ridica ochii să vadă scaldătoarea, când un chip blând și milostiv S-a aplecat asupra lui și cuvintele: „Vrei să te faci sănătos?” i-au atras atenția. Nădejdea îi reînvie în inimă. Simțea că va fi ajutat cumva. Dar valul de curaj a scăzut îndată. Și-a adus aminte de câte ori încercase să ajungă până la apă și acum avea puțină nădejde să mai trăiască până când să se tulbure apa din nou. El și-a întors obosit privirea, zicând: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare când se tulbură apa și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea”.

Isus nu i-a cerut acestui bolnav să creadă în El; i-a zis doar: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă”. Credința omului se prinse de cuvânt. Fiecare mușchi și fiecare nerv vibrau de viață nouă și o putere vindecătoare se cobora în picioarele lui paralizate. Fără să mai întrebe, și-a supus voința să asculte porunca lui Isus și toți mușchii au răspuns voinței lui. Sărind în picioare, se simțea ca un om în toate puterile.

Isus nu-l asigurase cu privire la ajutorul divin. Omul putea să se îndoiască și să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar a crezut cuvântul lui Hristos și, acționând în virtutea lui, a primit putere.

Prin aceeași credință, putem primi și noi vindecare spirituală. Prin păcat, am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate. Prin noi înșine, nu suntem în stare să trăim o viață sfântă, cum nici omul neputincios nu era în stare să meargă. Mulți își dau seama de starea lor de slăbiciune și doresc acea viață spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu; în zadar ei se luptă să o câștige. În disperare, ei strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7, 24.) Acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra acelor pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, zicând cu nespusă duioșie și milă: „Vrei să te faci sănătos?” El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești sănătos. Crede cuvântul Lui și el se va împlini. Pune voința ta de partea voinței lui Hristos. Slujește-L și, lucrând după cuvântul Lui, vei primi putere. Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea, care din cauza îndelungatei practicări a robii sufletului și trupului, Hristos e în stare și dorește să te elibereze. El va da viață sufletului „mort în greșeli.” (Efeseni 2, 1.) El îl va elibera pe robul prins în slăbiciune de nenorocire și de lanțurile păcatului.

Paraliticul vindecat s-a plecat să-și ia patul -- o rogojină și o pătură -- și, cu un sentiment de ușurare, s-a ridicat iarăși și s-a uitat împrejur, ca să-L vadă pe Eliberatorul său; dar Isus Se pierduse în mulțime. Omul se temea că nu-L va recunoaște când Îl va vedea din nou. Pe când mergea grăbit pe drum, cu pasul hotărât și ușor, laudând pe Dumnezeu și bucurându-se de sănătatea câștigată, a întâlnit câțiva farisei și le-a povestit îndată despre vindecarea sa. A fost surprins de răceala cu care îi ascultau povestea.

Cu fruntea încruntată, l-au întrerupt și l-au întrebat de ce-și ducea patul în zi de Sabat. I-au amintit că în ziua Domnului era interzis să ducă poveri. În bucuria lui, omul uitase că e Sabat; cu toate acestea, nu se simțea muștrat pentru faptul că ascultase porunca Unuia care avea o astfel de putere de la Dumnezeu. El a răspuns plin de curaj: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis:

«Ridică-ți patul și umblă»”. Ei l-au întrebat cine era Acela care făcuse acest lucru, dar n-a putut să spună. Acești conducători știau bine că numai Unul Se dovedise în stare să facă această minune, dar doreau o dovadă directă că era Isus, ca să-L poată condamna ca fiind călcător al Sabatului. După judecata lor, nu călcase legea numai pentru că îl vindecase pe bolnav în Sabat, ci comisese și sacrilegiul de a-l pune pe om să-și ducă patul.

Iudeii denaturaseră legea atât de mult, încât făcuseră din ea un jug de robie. Pretențiile lor fără sens deveniseră proverbiale printre celelalte neamuri. Îndeosebi Sabatul era îngreunat cu tot soiul de restricții fără rost. El nu era pentru ei o plăcere, sfânt pentru Domnul și onorat. Cărturarii și fariseii făcuseră din ținerea legii o povară greu de suportat. Unui iudeu nu-i era îngăduit să aprindă focul în zi de Sabat, nici măcar o lumânare. Din cauza aceasta, ei erau dependenți de persoane luate dintre neamuri pentru multe servicii pe care rânduielele nu le îngăduiau să le facă personal. Ei nu se mai gândeau că, dacă lucrurile acestea constituiau un păcat, aceia care foloseau pe alții pentru a le săvârși erau tot așa de vinovați ca și când le-ar fi făcut personal. Ei socoteau că mântuirea e numai pentru iudei și că starea tuturor celorlalți, fiind oricum fără speranță, nu putea deveni mai rea. Dar Dumnezeu n-a dat porunci care să nu poată fi ținute de toți. Legile Sale nu aprobă restricții necugetate sau egoiste.

Isus l-a întâlnit în templu pe omul pe care-l vindecase. El venise ca să aducă o jertfă pentru păcat și o jertfă de mulțumire pentru marea îndurare de care se făcuse părtaș. Găsindu-l printre închinători, Isus i S-a făcut cunoscut prin cuvintele acestea de avertizare: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”.

Omul vindecat a fost extrem de bucuros când L-a întâlnit pe Eliberatorul său. Necunoscând vrăjmășia manifestată față de Isus, el le-a spus fariseilor care îl chestionaseră că Acesta era cel care înfăptuise vindecarea. „Din pricina aceasta, iudeii au început să urmărească pe Isus și

căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.”

Isus a fost adus înaintea Sinedriului, pentru a răspunde la acuzația că a călcat Sabatul. Dacă în timpul acela iudeii ar fi fost o națiune independentă, o acuzație de felul acesta ar fi constituit un motiv pentru a-L omorî. Lucrul acesta a fost împiedicat de faptul că erau supuși romanilor. Iudeii nu aveau putere să condamne cu pedeapsa capitală, iar acuzația pe care o aduceau ei împotriva lui Isus n-ar fi avut nici o greutate în fața tribunalului roman. Cu toate acestea, ei sperau să realizeze alte lucruri. În ciuda eforturilor lor de a pune piedici lucrării Lui, Hristos câștiga și la Ierusalim o influență asupra poporului, mai mare chiar decât a lor. Mulțimea, care nu se interesa de discursurile rabinilor, era atrasă de învățătura lui Hristos. Oamenii puteau să înțeleagă cuvintele Lui și inima lor se încălzea și era mângâiată. El vorbea despre Dumnezeu nu ca despre un judecător plin de răzbunare, ci ca despre un tată milos și descoperea chipul lui Dumnezeu ca fiind oglindit în propria persoană. Cuvintele Lui erau ca un balsam pentru sufletele rănite. Atât prin cuvinte, cât și prin lucrările milei Sale, El distrugea puterea apăsătoare a vechilor tradiții și a poruncilor omenești și prezenta iubirea lui Dumnezeu în bogăția ei inepuizabilă.

În una din cele dintâi profeții despre Hristos, stă scris: „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo; și de El vor asculta popoarele [sau la El se vor aduna popoarele].” (Geneza 49, 10.) Oamenii se adunau în jurul lui Hristos. Inima voioasă a mulțimii prefera să primească învățăturile Lui pline de iubire și îndurare decât ceremoniile reci, pretinse de preoți. Dacă preoții și rabinii nu ar fi lucrat împotriva, învățătura Lui ar fi produs o reformă cum lumea nu mai văzuse până la data aceea. Dar, pentru a-și păstra puterea, acești conducători s-au hotărât să distrugă influența lui Isus. Aducerea Lui în fața Sinedriului și condamnarea oficială a învățăturilor Lui aveau să producă tocmai lucrul acesta, deoarece oamenii aveau încă respect față de conducătorii lor religioși. Oricine îndrăznește să condamne pretențiile rabinilor

sau încerca să micșoreze poverile puse de ei asupra poporului era privit ca fiind vinovat nu numai de hulă, ci și de trădare. Pe temeiul acesta, rabinii sperau să dea naștere la bănuială față de Hristos. Ei Îl prezentau ca și cum încerca să distrugă obiceiurile existente, cauzând astfel despărțiri în popor și pregătind calea pentru completa lor înrobire de către romani.

Dar planurile pe care acești rabini căutau așa de zelos să le pună în aplicare porniseră din alt sfat decât cel al Sinedriului. După insuccesul de a-L birui pe Hristos în pustie, Satana și-a combinat forțele pentru a I se împotrivi în lucrare și, dacă ar fi fost cu putință, să o zădărnicească. Ceea ce nu izbutise prin eforturi directe și personale, se hotărâse să facă prin vicleșug. Îndată ce s-a retras din lupta dusă în pustie, el a mers în sfatul îngerilor căzuți și a făcut planuri amănunțite de a orbi și mai departe mintea poporului iudeu, ca oamenii să nu-L recunoască pe Răscumpărătorul lor. El plănuse să lucreze prin agenții săi omenești din lumea religioasă, umplându-i cu ura lui împotriva Apărătorului adevărului. El avea să-i determine să-L lepede pe Hristos și să-I facă viața cât mai amară cu putință, nădăjduind să-L descurajeze în lucrarea Lui. Astfel, conducătorii lui Israel s-au făcut unelte ale lui Satana, luptând împotriva Mântuitorului.

Isus venise să „vestească o lege mare și minunată”. El nu urmărea să-i scadă demnitatea, ci să i-o mărească. Scriptura zice: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa până va așeza dreptatea pe pământ.” (Isaia 42, 21.4.) El venise pentru a elibera Sabatul de cerințele care-l împovărau, care făcuseră din el un blestem, în loc de binecuvântare.

Din motivul acesta a ales El ca în Sabat să facă lucrarea de vindecare la Betesda. El ar fi putut să-l vindece pe bolnav în oricare din zilele săptămânii sau ar fi putut să-l vindece fără să-i spună să-și ducă patul. Dar aceasta nu i-ar fi dat ocazia pe care o dorea. Fiecare faptă a lui Hristos pe pământ avea la bază un scop înțelept. Tot ce făcea era important în sine, precum și prin învățătura pe care o dădea. Dintre nenorociții de la scaldătoare, El a ales

cazul cel mai grav ca să exercite asupra lui puterea Sa vindecătoare și i-a poruncit omului să-și ducă patul prin oraș, ca să vestească lucrarea mare săvârșită asupra lui. Lucrarea aceasta a stârnit discuții cu privire la ce anume era îngăduit să se facă în Sabat și a dat ocazie ca El să denunțe restricțiile impuse de iudei cu privire la Ziua Domnului și să declare fără valoare tradițiile lor.

Isus le-a declarat că lucrarea de a-i vindeca pe cei bolnavi era în armonie cu legea privitoare la Sabat. Era în armonie cu lucrarea îngerilor lui Dumnezeu, care urcă la cer fără încetare și coboară pentru a da ajutor omenirii suferinde. Isus a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”. Toate zilele sunt ale lui Dumnezeu, ca să realizeze în timpul lor planurile Lui pentru neamul omenesc. Dacă felul iudeilor de a interpreta legea era corect, atunci era greșit Iehova, a cărui lucrare ajută și ține orice viețuitoare din prima clipă de când au fost puse temeliile pământului, atunci Acela care a zis despre lucrarea Lui că e bună și a instituit Sabatul pentru a comemora terminarea ei trebuia să-și facă lucrul în răstimpuri și să oprească mișcarea nesfârșită a universului.

Să oprească Dumnezeu soarele din lucrarea lui în Sabat, să nu mai trimită razele lui blânde ca să încălzească pământul și să hrănească vegetația? Să oprească sistemele lumilor în ziua aceasta sfântă? Să poruncească El apelor să se oprească și să nu mai ude câmpurile și pădurile și să spună valurilor mării să se oprească din mișcarea lor neîncetată? Grâul și porumbul să se oprească din creștere, iar strugurii în pârg să-și întârzie coacerea? Pomii și florile să nu mai dea muguri și să nu mai înflorească în Sabat?

În cazul acesta, oamenii n-ar mai avea nimic din roadele pământului sau din binecuvântările care fac viața plăcută. Natura trebuie să-și continue mersul ei neschimbat! Dacă Dumnezeu și-ar opri mâna pentru o clipă, omul ar cădea și ar muri. Și omul are o lucrare de făcut în ziua aceasta. Nevoile

vieții trebuie satisfăcute, bolnavii trebuie îngrijiți, lipsurile celor în nevoie trebuie împlinite. Acela care neglijează să-i ajute în Sabat pe suferinzi nu va fi socotit fără vină. Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om și faptele de milă sunt în armonie desăvârșită cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca făpturile Lui să sufere nici măcar o oră fie în Sabat, fie în altă zi, dacă acea suferință poate să fie îndepărtată.

Cererile adresate lui Dumnezeu în ziua de Sabat sunt mult mai numeroase ca în alte zile. În ziua aceasta, copiii Săi părăsesc lucrurile lor obișnuite și petrec timpul în meditație și rugăciune. Ei cer îndurarea lui Dumnezeu mai mult în Sabat decât în alte zile. Ei cer atenția Lui deosebită. Ei imploră binecuvântările Lui alese. Dumnezeu nu așteaptă întâi să treacă Sabatul, ca numai după aceea să le îndeplinească cererile. Lucrarea cerului nu încetează niciodată și nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului; munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze; nici o osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi; ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat.

Isus afirma că are drepturi egale cu Dumnezeu, făcând o lucrare la fel de sfântă și de același caracter cu a Tatălui din cer. Dar fariseii s-au aprins și mai mult. După vederile lor, El nu călcuse numai legea, dar, zicând că Dumnezeu este Tatăl Său, Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu. (Ioan 5, 18.)

Toți iudeii Îl numeau pe Dumnezeu Tatăl lor, de aceea n-ar fi trebuit să se înfurie așa de rău când Hristos a spus că și El era în aceeași legătură cu Dumnezeu. Dar ei L-au acuzat de hulă, zicând că El pretinde lucrul acesta în

înțelesul cel mai înalt.

Acești adversari ai lui Hristos n-aveau argumente cu care să întâmpine adevărurile prezentate de El conștiinței lor. Ei puteau doar să citeze obiceiurile și tradițiile lor, iar acestea păreau slabe și serbede când erau comparate cu argumentele aduse de Isus din Cuvântul lui Dumnezeu și din nesfârșita mișcare a naturii. Dacă rabinii ar fi dorit cât de puțin să primească lumina, ar fi fost convinși că Isus rostea adevărul. Dar ei au ocolit cele spuse de Isus cu privire la Sabat și au căutat să stârneasă mânia contra Lui, deoarece pretindea că este egal cu Dumnezeu. Furia conducătorilor nu cunoștea margini. Dacă nu s-ar fi temut de popor, preoții și rabinii L-ar fi ucis pe Isus pe loc. Dar poporul ținea la El. Mulți recunoșteau în Isus pe prietenul care le vindecase bolile și-i mângâiasse în întristările lor și ei considerau ca fiind bună vindecarea săvârșită la Betesda. Astfel, pentru o vreme, conducătorii au fost obligați să-și înfrâneze ura.

Isus a respins acuzația de hulă. Autoritatea Mea, a spus El, pentru a face lucrările de care Mă acuzați, provine din faptul că sunt Fiul lui Dumnezeu, una cu El în natură, în voință și în scop. În toate lucrările Sale de creație și călăuzire, Eu conlucrez cu Dumnezeu. „Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.” Preoții și rabinii găseau o vină Fiului lui Dumnezeu tocmai pentru că făcea lucrarea pentru împlinirea căreia fusese trimis în lume. Prin păcatele lor, ei se despărțiseră de Dumnezeu și, în îngâmfwarea lor, lucrau independent de El. Se simțeau în stare să facă totul singuri și nu-și dădeau seama că au nevoie de o înțelepciune mai înaltă, care să-i îndrume la lucru. Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinței Tatălui și dependent de puterea Lui. Așa de mult Se golise Isus de Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. Accepta planurile pe care Dumnezeu Tatăl le făcea pentru El și I le dezvăluia în fiecare zi. Tot așa ar trebui să fim și noi dependenți de Dumnezeu, astfel încât viața noastră să fie o împlinire a voinței Sale.

Când Moise era aproape să construiască sanctuarul ca locuință pentru Dumnezeu, a fost îndrumat să facă toate lucrurile după modelul care i se arătase pe munte. Moise era plin de zel pentru lucrarea lui Dumnezeu și avea la îndemână oamenii cei mai talentați și mai iscușiți pentru a realiza îndrumările lui. Cu toate acestea, el nu trebuia să facă nici un clopoțel, nici o rodie, nici un ciucure, nici o podoabă, nici o perdea, nici un vas al sanctuarului, decât după modelul ce-i fusese arătat. Dumnezeu l-a chemat pe munte și i-a descoperit lucrurile cerești. Domnul l-a acoperit cu slava Lui, ca să poată vedea modelul, și după acesta s-au făcut toate lucrurile. Așa și lui Israel, din care voia să facă locuința Lui, i-a descoperit strălucitul Lui ideal cu privire la caracter. Modelul i-a fost arătat pe munte, când s-a dat legea pe Sinai și când Domnul a trecut prin fața lui Moise, proclamând: „Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” (Exod 34, 6.7.)

Israel alesese propriile căi. El nu clădise după model; dar Hristos, adevăratul templu pentru sălășuirea lui Dumnezeu, și-a modelat fiecare amănunt al vieții Sale pe pământ după idealul dumnezeiesc. El a zis: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 8.) Tot așa și caracterele noastre trebuie să fie clădite ca „un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.” (Efeseni 2, 22.) Noi trebuie să facem totul după chipul care este chiar Acela care „a suferit pentru noi și ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui.” (Evrei 8, 5; 1 Petru 2, 21.)

Cuvintele lui Hristos ne învață că ar trebui să ne considerăm legați cu totul de Dumnezeu, Tatăl nostru din cer. Oricare ne-ar fi poziția, suntem dependenți de Dumnezeu, care ține soarta tuturor în mâinile Sale. El ne-a dat o lucrare de făcut și ne-a înzestrat cu puteri și mijloace pentru această lucrare. Atâta vreme cât ne supunem voința lui Dumnezeu și ne încredem în tăria și înțelepciunea Lui, vom fi călăuziți pe căi sigure, pentru a împlini partea pe care o avem în marele Său plan. Dar acela care se încrede în

înțelepciunea și în puterea proprie se desparte de Dumnezeu. În loc să lucreze în armonie cu Hristos, el împlinește planul vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului.

Mântuitorul a zis mai departe: „Tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.... După cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul, dă viață cui vrea”. Saducheii susțineau că nu va fi înviere a corpului, dar Isus le-a spus că una din lucrările cele mai de seamă ale Tatălui Său este aceea de a învia pe morți și că El are putere să facă aceeași lucrare. „Vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-L vor asculta vor învia.” Fariseii credeau în învierea morților. Hristos a declarat că, și în timpul acela, puterea care dă viață morților se afla între ei și ei n-aveau decât să privească manifestarea ei. Aceeași putere de înviere dă viață și celui „mort în greșeli și păcate” (Efeseni 2, 1.) Duhul acela dă viață din Hristos Isus, „puterea învierii Sale”, îi izbăvește pe oameni de „legea păcatului și a morții.” (Filipeni 3, 1; Romani 8, 2.) Stăpânirea răului este sfărâmată, iar, prin credință, sufletul este apărat de păcat. Acela care deschide inima față de Duhul lui Hristos devine părtaș al acelei forțe mărețe, care va ridica din mormânt corpul său.

Umilul Nazarinean și-a arătat adevăratul Său titlu de noblețe. El S-a ridicat deasupra neamului omenesc, a îndepărtat vălul păcatului și al ocării și S-a descoperit ca Slăvitul oștilor îngerești, Fiul lui Dumnezeu, una cu Creatorul universului. Ascultătorii Săi stăteau fermecați. Nici un om nu vorbise ca El, nimeni nu se purtase cu o așa demnitate împărătească. Toate cuvintele Lui erau clare și înțelese, declarând în întregime misiunea Sa și datoria lumii. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește nici pe Tatăl, care L-a trimis. După cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat Fiului să aibă viață în Sine. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.”

Preoții și conducătorii luaseră poziție de judecători, pentru a condamna lucrarea lui Hristos, dar El S-a declarat Judecătorul lor și Judecătorul întregului pământ. Lumea este încredințată lui Hristos și prin El se transmit neamului omenesc decăzut toate binecuvântările lui Dumnezeu. El a fost Răscumpărător atât înainte, cât și după întruparea Sa. Îndată ce s-a ivit păcatul, a existat și un Mântuitor. El a dat și dă tuturor viață și lumină și fiecare va fi judecat după lumina primită. El, care a dat lumina, care i-a urmărit pe oameni cu cea mai duioasă stăruință, căutând să-i câștige de la păcat la sfințenie, este în același timp și Apărătorul, și Judecătorul lor. De la începerea marii lupte în cer, Satana și-a menținut lucrarea prin înșelăciune; dar Hristos a lucrat și lucrează pentru a-i dezvălui planurile și a-i distruge puterea. El, care S-a luptat cu amăgitorul și care, în decursul tuturor veacurilor, a căutat să-i smulgă pe captivi din prinsoarea lui, va judeca fiecare ființă.

Și Dumnezeu „I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului”. Întrucât a gustat până la drojdie durerile și ispitele oamenilor și înțelege slăbiciunile și păcatele lor, întrucât pentru binele nostru a stat neclintit în fața ispitelor lui Satana și Se va purta cu dreptate și milă cu ființele pentru salvarea cărora a vărsat însuși sângele Său -- pentru toate acestea Fiul omului a fost rânduit să execute judecata.

Însă misiunea lui Hristos nu era să judece, ci să salveze. „Dumnezeu în adevăr n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3, 17.) El declară deci în fața Sinedriului: „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5, 24.)

Cerându-le ascultătorilor Lui să nu se mire, Hristos a descoperit înaintea lor, într-o priveliște tot mai cuprinzătoare, taina lucrurilor viitoare. „Vine ceasul”, a zis El, „când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au

făcut răul vor învia pentru judecată.” (Ioan 5, 28.29.)

Asigurarea aceasta de viață veșnică era așteptată cu mult dor de toți israeliții și ei sperau să o primească la venirea lui Mesia. Unica lumină care putea să lumineze în întunericul mormântului strălucea deasupra lor. Dar încăpățânarea este oarbă. Isus călcăse tradițiile rabinilor și desconsiderase autoritatea lor și de aceea nu voiau să-L creadă.

Timpu, locul, împrejurarea, sentimentele vii care stăpâneau adunarea, totul se combina pentru a face și mai impresionante cuvintele lui Isus în fața Sinedriului. Autoritățile religioase cele mai înalte căutau viața Aceluia care Se declarase reziditor al lui Israel. Domnul Sabatului era în fața unui tribunal pământesc, pentru a răspunde la acuzația că a călcat legea Sabatului. Când le-a arătat fără teamă care era misiunea Sa, judecătorii L-au privit cu uimire și cu mânie; dar la cuvintele Lui n-aveau ce să răspundă. Ei nu puteau să-L condamne. El a respins dreptul preoților și al rabinilor de a-L interoga sau de a se amesteca în lucrarea Lui. Lor nu li se dăduse o astfel de autoritate. Pretențiile lor se întemeiau pe propria îngâmfare și aroganță. El a refuzat să Se dezvinovățească de acuzațiile lor sau să le dea vreun răspuns.

În loc să scuze fapta săvârșită sau să explice ce anume a urmărit prin aceasta, Isus S-a ridicat împotriva mai marilor și acuzatul a devenit acuzator. El i-a muștrat pentru împietrirea inimii lor și pentru ignoranța lor cu privire la Scripturi. Le-a spus că au lepădat Cuvântul lui Dumnezeu pentru faptul că-L lepădau pe El, care era trimisul lui Dumnezeu. „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5, 39.)

În toate paginile, de istorie, de învățătură sau de profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt luminate de slava Fiului lui Dumnezeu. Întrucât era o instituție dumnezeiască, întregul sistem al iudaismului era o prefigurare

concisă a Evangheliei. Despre Hristos, „toți proorocii mărturisesc.” (Faptele Apostolilor 10, 43.) De la făgăduința dată lui Adam, prin tot șirul patriarhilor și până la sistemul legii, lumina slavei cerești arată clar urmele Răscumpărătorului. Profeții văzuseră steaua din Betleem, pe Silo care trebuia să vină, când lucrurile viitoare le-au trecut în goană prin fața ochilor, în tainică procesiune. Moartea lui Hristos se arăta în fiecare jertfă. Neprihănirea Lui se înălța la cer o dată cu norul frumos mirositor. Numele Lui era rostit prin trâmbița jubiliară. Slava Lui locuia în taina înfricoșată a Sfintei Sfintelor.

Iudeii aveau în stăpânire Scripturile și credeau că, prin cunoașterea superficială a Scripturilor, aveau viața veșnică. Dar Isus a zis: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi”. Pentru că Îl lepădaseră pe Hristos în Cuvântul Său, Îl lepădau și în persoană. „Nu vreți să veniți la Mine”, zicea El, „ca să aveți viață.”

Conducătorii iudei studiaseră învățăturile profetilor cu privire la împărăția lui Mesia, dar nu făcuseră lucrul acesta cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, ci cu scopul de a găsi dovezi care să le susțină speranțele ambițioase. Când Hristos a venit într-un mod contrar așteptărilor lor, n-au vrut să-L primească; și, pentru a se scuza, au încercat să-L dovedească a fi un înșelător. O dată ce și-au așezat piciorul pe această cărare, i-a fost ușor lui Satana să-i întărească în împotrivirea lor față de Hristos. Chiar cuvintele care ar fi trebuit să fie dovada dumnezeirii Lui au fost interpretate împotriva Lui. În felul acesta, ei au schimbat adevărul dumnezeiesc în minciună și, cu cât Mântuitorul le vorbea mai direct despre lucrările Sale pline de har, cu atât erau mai hotărâți să se împotrivescă luminii.

Isus a zis: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni”. El nu căuta nici influența Sinedriului și nici aprobarea lui. El nu ar fi fost mai onorat dacă ei Îl aprobau. El era împuternicit cu onoarea și cu autoritatea cerului. Dacă ar fi dorit, îngerii ar fi venit să I se închine, Tatăl ar fi dat din

nou mărturie pentru dumnezeirea Lui. Dar, pentru binele lor, pentru binele națiunii ai cărei conducători erau, El a dorit ca mai marii iudeilor să înțeleagă caracterul Său și să primească binecuvântările pe care venise să le aducă.

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” Isus venise în baza autorității lui Dumnezeu, purtând chipul Lui, împlinind Cuvântul Lui și căutând slava Lui; și, cu toate acestea, nu a fost primit de conducătorii lui Israel; atunci când alții urmau să vină, luând înfățișarea caracterului lui Hristos, dar mânați de propria voință și căutând propria slavă, pe aceia urmau să-i primească. Și pentru ce? Pentru că acela care caută slava sa se folosește de îngâmfarea care e în alții. La asemenea chemări, iudeii ar fi răspuns bucuroși. Ei urmau să primească pe învățătorul fals pentru că le măgulea mândria prin aceea că aproba părerile și tradițiile cultivate de ei. Dar învățăturile lui Hristos nu se potriveau cu ideile lor. Ele erau spirituale și cereau sacrificarea eului; de aceea nu voiau să-L primească. Ei nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și pentru ei glasul Lui vorbind prin Hristos era glasul unui străin.

Nu se repetă și astăzi același lucru? Nu sunt mulți astăzi, până și conducătorii religioși, care își împietresc inima față de Duhul Sfânt și fac imposibilă recunoașterea glasului lui Dumnezeu? Nu leapădă ei Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ține tradiția lor?

„Dacă ați crede în Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” Hristos era Acela care vorbise lui Israel prin Moise. Dacă ar fi ascultat glasul divin, care vorbise prin marele lor conducător, l-ar fi recunoscut în învățăturile Domnului Hristos. Dacă l-ar fi crezut pe Moise, ar fi crezut pe Cel despre care scrisese Moise.

Isus știa că preoții și rabinii erau hotărâți să-I ia viața; cu toate acestea, le-a dat explicații lămurite despre unitatea Sa cu Tatăl și legătura Sa cu lumea. Ei au înțeles că nu aveau scuză în împotrivirea lor față de Hristos, dar cu toate acestea ura lor criminală nu s-a stins. Îi cuprindea teama când vedeau puterea de convingere care însoțea lucrarea Lui; dar au rezistat la chemările Lui și s-au zăvorât în întuneric.

Ei nu izbutiseră să ruineze autoritatea lui Isus sau să îndepărteze respectul și atenția cu care Îl înconjurau oamenii, dintre care o mare parte erau convingși de cuvintele Lui. Chiar și conducătorii simțeau o mare vină când El le făcuse cunoscute de aproape greșelile lor; dar lucrul acesta n-avusese altă urmare decât să-i ridice și mai mult împotriva Lui. Ei erau hotărâți să-I ia viața. Au trimis soli prin toată țara, să-i avertizeze pe oameni împotriva lui Isus, ca fiind un amăgitor. Au fost trimiși spioni care să-L supravegheze și să raporteze ce zicea și ce făcea El. Scumpul Mântuitor Se găsea acum cu atât mai mult sub umbra crucii.

Capitolul 22

Închiderea și moartea lui Ioan Botezătorul

Capitol bazat pe textele din Matei 11, 1-11; Mate 14, 1-11; Marcu 6, 17-28; Luca 7, 19-28.

Ioan Botezătorul fusese cel dintâi care a vestit Împărăția lui Hristos și a fost, de asemenea, și cel dintâi la suferință. Acum, prin zidurile unei celule de închisoare, era despărțit de aerul liber al pustiei și de mulțimea de oameni care ascultaseră cuvintele lui. El a ajuns prizonier în fortăreața lui Irod Antipa. Ioan săvârșise o mare parte a lucrării sale în partea de răsărit a Iordanului, care era în stăpânirea lui Antipa. Însuși Irod ascultase predica lui Ioan Botezătorul. Regele desfrânat tremurase la auzul chemării la pocăință. „Irod se temea de Ioan fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; și, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă neștiind ce să facă și-l asculta cu plăcere.” Ioan s-a purtat în mod credincios față de el, acuzându-l de nelegiuirea legătură pe care o încheiase cu Irodiada, soția fratelui său. O vreme, Irod căutase cumva să sfărâme lanțul plăcerilor care-l lega; dar Irodiada îl cuprindea și mai mult în plasa vicleniei ei și s-a răzbunat pe Ioan, făcându-l pe Irod să-l arunce în închisoare.

Viața lui Ioan Botezătorul fusese plină de activitate, iar întunericul, tristețea și lipsa de mișcare din închisoare apăsau tare greu asupra lui. Deoarece săptămânile treceau fără să aducă vreo schimbare, îndoiala și deznădejdea au pus stăpânire pe el. Ucenicii săi nu-l uitaseră. Li se îngăduia să meargă la el în închisoare și îi aduceau vești despre lucrarea lui Isus și povesteau cum alergau mulțimile la El. Dar se întrebau de ce, dacă acest nou Învățător era Mesia, nu făcea nimic pentru a-l elibera pe Ioan. Cum putea El să îngăduie ca înainte-mergătorul Lui atât de credincios să fie lipsit de libertate, ba să i se ia chiar viața?

Întrebările acestea n-au rămas fără efect. Îndoieli, care altfel nu s-ar fi ivit, îi erau sugerate lui Ioan. Satana se bucura să audă cuvintele acestor ucenici și să vadă cum sfâșiau sufletul acestui trimis al Domnului. De câte ori aceia care se socotesc prietenii unui om bun și care sunt gata să-și arate loialitatea se dovedesc a fi vrăjmașii cei mai primejdioși ai lui! De câte ori, în loc de a-i întări credința, cuvintele lor aduc apăsare și descurajare!

Ca și ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înțelegea natura Împărăției lui Hristos. El se aștepta ca Isus să ia tronul lui David; și, pentru că timpul trecea și Mântuitorul nu ridica nici o pretenție la autoritatea împărătească, Ioan a început să se tulbure și să se neliniștească. El declarase poporului că, pentru a fi pregătită calea înaintea Domnului, trebuie să se împlinească proorocia lui Isaia; munții și dealurile trebuiau să se coboare, căile strâmbe să se îndrepte, iar locurile gloduroase să fie netezite. El se așteptase ca locurile înalte, de mândrie și putere omenească, să fie doborâte la pământ. El vorbise despre Mesia ca despre Acela care Își avea lopata în mână și care urma să-și curețe cu desăvârșire aria, să adune grâul în grâнар și pleava să o ardă într-un foc veșnic. Întocmai ca profetul Ilie, în spiritul și puterea căruia venise la Israel, el aștepta ca Domnul să Se descopere ca un Dumnezeu care răspunde prin foc.

În misiunea sa, Ioan Botezătorul stătuse ca un neînfricat muștrător al nedreptății, atât în locurile înalte, cât și în cele umile. Îndrăznise să dea ochii cu împăratul Irod, muștrându-l hotărât pentru păcatul lui. El nu-și socotise viața ca fiind scumpă, cu gândul să poată face lucrarea ce i se încredințase. Și acum, din închisoarea în care se găsea, aștepta ca Leul din seminția lui Iuda să trântescă la pământ îngâmfarea asupritorului și să-i elibereze pe săraci și pe aceia care plângeau. Părea însă că Isus Se mulțumea să adune ucenici în jurul Său, să vindece și să învețe pe oameni. Mânca la masa vameșilor, în timp ce zilnic jugul roman apăsa tot mai greu asupra lui Israel, în timp ce împăratul Irod și ticăloasa lui concubină își împlineau orice dorință, iar

strigătele săracului și ale suferindului se înălțau la cer.

Pentru proorocul din pustie, toate acestea păreau o taină care întrecea puterea lui de pricepere. Veneau ceasuri când șoaptele demonilor îi chinuiau mintea și umbra unei temeri îngrozitoare se întindea asupra lui. Se putea oare ca Eliberatorul de atâta vreme așteptat să nu fi venit? Atunci ce însemna solia pe care el însuși fusese silit să o vestească? Ioan fusese amar dezamăgit în ce privește rezultatul lucrării sale. El se așteptase ca solia de la Dumnezeu să aibă același efect pe care îl avusese citirea legii în zilele lui Iosia și ale lui Ezra (2 Cronici 34; Neemia 8, 9), o profundă lucrare de pocăință și întoarcere la Domnul. Pentru succesul acestei lucrări își sacrificase întreaga viață. Fusese lucrul acesta în zadar?

Ioan era tulburat și de faptul că ucenicii săi, din dragoste pentru el, cultivau necredință față de Isus. Fusese neroditoare lucrarea lui pentru ei? Fusese necredincios în misiunea sa, ca acum să fie îndepărtat din lucrare? Dacă Eliberatorul făgăduit Se arătase, iar Ioan fusese găsit credincios în lucrarea sa, nu urma ca Isus să răstoarne puterea asupra lui și să-l elibereze pe înainte-mergătorul Său?

Dar Ioan Botezătorul n-a părăsit credința față de Hristos. Amintirea glasului venit din cer și a porumbelului care se coborâse, curăția neprihănită a lui Isus, puterea Duhului Sfânt, care se așezase asupra lui Ioan atunci când a venit în fața Mântuitorului, și mărturia dată de profețiile Scripturii -- totul mărturisise că Isus din Nazaret era Cel făgăduit.

Ioan nu voia să discute îndoielile și tulburările cu însoțitorii săi. El s-a hotărât să ceară lămuriri de la Isus. Lucrul acesta l-a încredințat la doi dintre ucenicii săi, nădăjduind că o întrevvedere cu Mântuitorul le va întări credința și le va aduce nădejde fraților lor. Mai dorea un cuvânt de la Hristos, spus numai pentru el.

Ucenicii au venit la Isus cu o întrebare: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

Cât de puțin timp trecuse de la data când Ioan Botezătorul, arătând spre Isus, strigase: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” „El este Acela care vine după mine și care este înaintea mea.” (Ioan 1, 29.27.) Și acum întrebarea: „Tu ești Acela care are să vină?” Era un lucru amar și foarte descurajator pentru natura omenească. Dacă Ioan, credinciosul înaintemergător, nu pricepea lucrarea lui Hristos, ce putea să aștepte de la mulțimea nepăsătoare?

Mântuitorul nu a răspuns îndată la întrebarea ucenicilor. În timp ce ei se mirau de tăcerea Lui, bolnavii și suferinzii veneau la El pentru a fi vindecați. Orbii își căutau drumul bătând prin mulțime, bolnavii din toate clasele sociale, unii făcându-și singuri drum, alții purtați de prietenii lor, se înghesuiau cu nerăbdare în fața lui Isus. Glasul puternicului Vindecător pătrundea în urechile surde. Un cuvânt sau o atingere a mâinii Sale deschidea ochii orbilor, pentru a vedea lumina zilei, tablourile din natură, fețele prietenilor și fața Mântuitorului. Isus muștra boala și izgonea frigurile. Glasul Lui ajungea la urechile muribunzilor și ei se ridicau plini de sănătate și de vigoare. Demonizații și paralizații ascultau de cuvântul Lui, nebunia îi părăsea și veneau să I se închine. În timp ce le vindeca bolile, El îi învăța pe oameni. țăranii și muncitorii săraci, care erau evitați de rabini ca fiind necurați, se adunau în jurul Lui, iar El le vorbea cuvintele vieții veșnice.

Așa a trecut ziua, în timp ce ucenicii lui Ioan au văzut și au auzit totul. În cele din urmă, Isus i-a chemat lângă El și i-a invitat să meargă la Ioan și să-i spună ce văzuseră, adăugând: „Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.” (Luca 7, 23.) Dovada dumnezeirii Lui se vedea în adaptarea la nevoile neamului omenesc suferind. Slava se arăta în mila Lui

față de starea noastră umilă.

Ucenicii au dus răspunsul, care a fost îndestulător. Ioan și-a adus aminte de profeția despre Mesia: „Domnul M-a uns să duc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului.” (Isaia 61, 1.2.) Lucrările lui Hristos nu numai că Îl prezentau ca fiind Mesia, dar arătau în ce chip avea să se întemeieze împărăția Lui. Lui Ioan i se descoperise același adevăr care i se dăduse lui Ilie, când „înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Și după foc, Dumnezeu a vorbit profetului printr-un susur blând și subțire.” (1 Împărați 19, 11-12.) Așa urma și Isus să-și facă lucrarea, nu prin zăngănitul armelor și prin răsturnarea tronurilor și împărățiilor, ci vorbind la inimile oamenilor printr-o viață de îndurare și sacrificiu de sine.

Principiul vieții lui Ioan Botezătorul, de lepădare de sine, era principiul împărăției lui Mesia. Ioan știa bine cât de străin era lucrul acesta de principiile și nădejdele conducătorilor lui Israel. Ceea ce pentru el era o dovadă convingătoare despre dumnezeirea lui Hristos nu urma să fie o dovadă pentru ei. Ei așteptau un Mesia care nu fusese făgăduit. Ioan a văzut că lucrarea Mântuitorului nu putea să câștige de la ei decât ură și condamnare. El însuși, înainte-mergătorul, gusta doar din paharul pe care Hristos urma să-l soarbă până la drojdii.

Cuvintele Mântuitorului: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” erau o delicată muștrare pentru Ioan. Ele nu au rămas fără efect. Înțelegând acum mai limpede natura misiunii lui Hristos, el s-a consacrat lui Dumnezeu pentru viață sau pentru moarte, cum era mai bine pentru lucrarea pe care o iubea.

După plecarea solilor, Isus le-a vorbit oamenilor despre Ioan. Inima Mântuitorului era plină de milă pentru martorul credincios, îngropat acum în închisoarea lui Irod. El nu voia ca lumea să creadă că Dumnezeu îl uitase pe Ioan sau că acestuia i-ar fi scăzut credința în ziua încercării. „Ce ați ieșit să vedeți în pustie?” a zis El. „O trestie clătinată de vânt?”

Trestiile înalte, care creșteau lângă Iordan, aplecându-se la fiecare adiere de vânt, îi reprezentau pe rabini, care luaseră poziția de critici și judecători ai lucrării lui Ioan Botezătorul. Ei erau clătinați într-o parte și în alta de vânturile concepțiilor populare. Ei nu voiau să se umilească pentru a primi solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul, dar, de teama poporului, nu îndrăzniseră să se împotrivescă pe față lucrării lui. Dar solul lui Dumnezeu nu avea un spirit atât de laș. Mulțimile care se adunaseră în jurul lui Hristos fuseseră martore ale lucrării lui Ioan. Ei ascultaseră cuvintele lui pline de curaj prin care muștra păcatul. Pentru fariseii plini de îndreptățire de sine, pentru preoții din rândul saducheilor, pentru împăratul Irod și curtea lui, pentru prinți și soldați, pentru vameși și țărani, Ioan vorbise la fel de lămurit. El nu era o trestie bătută de vântul laudelor sau prejudecăților omenești. În închisoare, loialitatea lui față de Dumnezeu și zelul lui pentru neprihănire au rămas aceleași ca atunci când predica solia lui Dumnezeu în pustie. În credincioșia lui față de principii, el era tot așa de statornic ca o stâncă.

Isus a continuat: „Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților”. Ioan fusese chemat să mustre păcatele și excesele timpului său, și îmbrăcămintea lui simplă și viața lui plină de sacrificiu de sine erau în armonie cu caracterul lucrării sale. Îmbrăcămintea bogată și luxul acestei vieți nu sunt partea servilor lui Dumnezeu, ci a acelor care locuiesc „în casele împăraților”, mai marii acestei lumi, cărora le aparțin puterea și bogăția ei. Isus dorea să îndrepte atenția la contrastul dintre îmbrăcămintea lui Ioan și aceea purtată

de preoți și de conducători. Acești slujbași se îmbrăcau în veșminte bogate și podoabe scumpe. Le plăcea viața plină de strălucire și doreau să-i uimească pe oameni, pentru a le impune și mai mult respect. Ei erau mai interesați să câștige admirația oamenilor decât să obțină curăția de inimă, care ar fi primit aprobarea lui Dumnezeu. În felul acesta, arătau că inima lor nu era predată lui Dumnezeu, ci împărăției lumii acesteia.

„Atunci ce ați ieșit să vedeți?” a spus mai departe Isus. „Un prooroc? Da, vă spun, și mai mult decât un prooroc; căci el este acela despre care este scris:

Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, Care îți va pregăti calea înaintea Ta.

Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a născut nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul.” Atunci când Zaharia primise vestea despre nașterea lui Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului.” (Luca 1, 15.) După aprecierea cerului, în ce constă această mărime? Nu ce socotește lumea este mărime; nu bogăția, sau rangul, sau noblețea de neam, sau darurile intelectuale în ele însele. Dacă puterea intelectuală, despărțită de oricare altă considerație mai înaltă, este vrednică de onoare, atunci trebuie să dăm cinste lui Satana, ale cărui puteri intelectuale nu au fost egale de nici un om. Dar, dacă este pervertit pentru interesul personal, cu cât darul e mai mare, cu atât devine un blestem mai mare. Valoarea morală este aceea pe care o prețuiește Dumnezeu. Iubirea și curăția sunt însușirile pe care El le apreciază mai presus de toate. Ioan era mare înaintea Domnului atunci când, în fața trimișilor Sinedriului, a poporului și a propriilor ucenici, s-a abținut să caute onoare pentru sine și i-a îndrumat pe toți la Isus, ca fiind Cel făgăduit. Bucuria lui neegoistă în slujba lui Hristos prezintă cel mai înalt tip de noblețe care s-a descoperit vreodată în om.

Cei care auziseră mărturisirea lui Isus spuneau după moartea lui Ioan: „Ioan n-a făcut nici un semn; dar tot ce a spus Ioan despre omul acesta era adevărat.” (Ioan 10, 41.) Nu i-a fost dat lui Ioan să facă să se coboare foc din cer sau să învie morții, cum a făcut Ilie, nici nu a purtat toiagul puterii în Numele lui Dumnezeu, ca Moise. El a fost trimis să vestească venirea Mântuitorului și să-i cheme pe oameni la pregătire pentru venirea Lui. Atât de credincios și-a împlinit lucrarea, încât, atunci când își aminteau de cele ce îi învățase despre Isus, oamenii puteau spune: „Tot ce a spus Ioan despre omul acesta era adevărat”. O mărturisire asemănătoare despre Hristos trebuie să dea oricare ucenic al Său.

Ca înainte-mergător al lui Mesia, Ioan era „mai mult ca un profet”. Căci, în timp ce profeții văzuseră de departe venirea lui Hristos, lui Ioan i se dăduse să-L vadă, să audă mărturisirea cerului în favoarea Lui ca Mesia și să-L prezinte lui Israel ca trimis al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus a zis: „Cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el”.

Profetul Ioan era inelul de legătură între cele două așezăminte. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat să arate legătura legii și profetilor cu dispensațiunea creștină. El era lumina mai mică, ce avea să fie urmată de alta mai mare. Minteia lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, ca să poată revărsa lumină asupra neamului său; dar nici o altă lumină n-a luminat vreodată și nici nu va lumina așa de clar asupra omului căzut ca lumina izvorând din învățăturile și pilda lui Isus. Hristos și lucrarea Lui fuseseră înțelese numai într-un chip întunecos din simbolurile și jertfele umbrei. Nici Ioan nu înțelese pe deplin viața viitoare, nemurirea prin Mântuitorul.

Afară de bucuria pe care Ioan o simțea în lucrarea sa, viața i-a fost plină de întristare. Rareori a fost auzit glasul lui în alt loc decât în pustietate. Partea lui a fost singurătatea. Nu i s-a îngăduit să vadă rezultatul propriei lucrări. N-a avut privilegiul de a fi cu Hristos și de a vedea manifestarea puterii dumnezeiești, care însoțea lumina mai mare. Nu a avut parte să-i vadă

pe orbi recâștigându-și vederea, pe bolnavi vindecați, pe morți aduși la viață. El n-a văzut lumina care strălucea din fiecare cuvânt al lui Hristos, răspândind slavă asupra făgăduințelor din profeție. Cel mai mic ucenic care vedea lucrările puternice ale lui Hristos și auzea cuvintele Lui era astfel mai privilegiat decât Ioan Botezătorul și de aceea se zice că era mai mare decât el.

Prin mulțimile de oameni care ascultaseră predica lui Ioan, faima lui se răspândise în toată țara. Un profund interes a fost observat ca urmare a închiderii lui. Totuși viața lui nepătată și sentimentul puternic al mulțimii în favoarea lui făceau să se creadă că nu se vor lua măsuri violente împotriva lui.

Irod credea că Ioan era un profet de la Dumnezeu și avea de gând să-l pună în libertate. Dar și-a amânat planul, de frica Irodiadei.

Irodiada știa că, prin măsuri directe, nu putea niciodată să obțină consimțământul lui Irod pentru omorârea lui Ioan și s-a hotărât să-și atingă ținta printr-o stratagemă. De ziua nașterii împăratului, urma să aibă loc o petrecere, la care să vină înalții demnitari ai statului și nobilii de la curte. Cu ocazia aceasta, urma să se mănânce și să se bea. În felul acesta, Irod avea să-și piardă judecata sănătoasă și să fie influențat după cum voia ea.

Când a venit ziua cea mare și împăratul cu oamenii lui petreceau și beau, Irodiada și-a trimis fiica în sala de banchet, să danseze pentru distracția oaspeților. Salomea era în floarea vârstei și frumusețea ei voluptoasă a captivat simțurile acestor petrecăreți desfrânați. Nu era obiceiul ca femeile de la curte să apară la asemenea petreceri și lui Irod i s-au prezentat complimente când această fiică a preoților și prinților lui Israel a dansat pentru distracția oaspeților lui.

Împăratul era orbit de vin. Pasiunile îl stăpâneau și rațiunea era detronată. A văzut numai sala de petrecere cu oaspeții beți, masa banchetului, vinul sclipitor, luminile scânteietoare și pe tânăra aceea dansând în fața lui. În nesocotința clipei, a dorit să facă ceva deosebit, care să-l înalțe în fața oamenilor de seamă din împărăția lui. Cu jurământ, el i-a făgăduit fiicei Irodiadei că-i va da orice ar cere, chiar și jumătate din împărăția lui.

Salomea s-a dus degrabă la mama ei, să întrebe ce să ceară. Răspunsul era pregătit -- capul lui Ioan Botezătorul. Salomea nu cunoștea setea de răzbunare din inima mamei și n-a îndrăznit să prezinte o astfel de cerere; dar hotărârea Irodiadei a fost mai tare. Fata s-a întors cu cererea îngrozitoare: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.” (Marcu 6, 25.)

Irod a rămas încremenit, neștiind ce să răspundă. Veselia aceea desfrânată s-a oprit și o tăcere amețitoare s-a lăsat peste scena de beție. Împăratul era îngrozit la gândul de a-i lua viața lui Ioan. Cu toate acestea, își dăduse cuvântul și nu voia să pară nestatornic sau pripit. Jurământul fusese dat în cinstea oaspeților săi și, dacă unul ar fi spus un cuvânt împotriva făgăduinței lui, bucuros i-ar fi cruțat viața profetului. Le-a dat ocazia să vorbească în favoarea celui închis. Ei făcuseră drumuri lungi ca să-l audă pe Ioan predicând și-l știau un om fără nici o vină și un slujitor al lui Dumnezeu. Deși loviți de cererea tinerei, ei erau prea amețiți ca să protesteze. Nici un glas nu s-a ridicat să salveze viața trimisului ceresc. Oamenii aceștia ocupau poziții înalte și de încredere în națiunea lor și asupra lor planau răspunderi grele; cu toate acestea, se dedaseră atât de mult la petrecere și beție, încât simțurile lor erau paralizate. Minte le era amețită de muzică și de dansul ațățător, iar conștiința lor adormise. Prin tăcerea lor, au pronunțat sentința de moarte asupra profetului lui Dumnezeu, pentru a mulțumi răzbunarea unei femei blestamate.

În zadar a așteptat Irod să fie eliberat de jurământul său; cu părere de

rău, a poruncit ca profetul să fie executat. Imediat a fost adus capul lui Ioan Botezătorul în fața împăratului și a oaspeților. Veșnic sigilate erau buzele acelea care, pline de credincioșie, îl avertizaseră pe Irod să se întoarcă de la viața lui de păcat. Niciodată nu avea să mai fie auzit glasul acela care îi chema pe oameni la pocăință. Orgiile unei nopți costaseră viața unuia dintre cei mai mari profeți.

De câte ori viața celor nevinovați a fost jertfită din cauza necumpătării acelor care ar fi trebuit să fie apărătorii dreptății! Cel care duce paharul amețitor la gură se face răspunzător de toate nedreptățile pe care le poate comite sub puterea lui amețitoare. Adormindu-și simțurile, el nu mai este în stare să judece liniștit sau să facă o deosebire clară între bine și rău. El deschide o cale pentru ca Satana să lucreze prin el, apăsând și distrugând pe cel nevinovat. „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.” (Proverbe 20, 1.) Astfel s-a ajuns până acolo, încât „adevărul s-a poticnit ... și cel ce se depărtează de rău e jefuit”. (Isaia 59, 14.15.) Cei care au jurisdicția asupra vieții semenilor lor ar trebui să fie considerați ca fiind vinovați de crimă atunci când devin sclavii necumpătării. Toți aceia care execută legile trebuie să fie oameni care țin legea. Trebuie să fie oameni care știu să se stăpânească. Ei au nevoie să fie cu totul stăpâni pe forțele lor fizice, mintale și morale, ca să poată avea o inteligență vie și un înalt simț de dreptate.

Capul lui Ioan Botezătorul a fost dus la Irodiada, care l-a primit cu o satisfacție diabolică. Ea a tresăltat în răzbunarea ei și s-a mângâiat cu gândul că, de acum încolo, conștiința lui Irod nu va mai fi tulburată. Dar n-a câștigat nici o fericire din păcatul săvârșit. Numele ei a ajuns să fie urât de toată lumea, iar Irod era acum mai frământat de remușcări decât fusese tulburat de muștrările profetului. Influența învățăturilor lui Ioan nu a fost adusă la tăcere; ea trebuia să cuprindă mai departe toate generațiile, până la sfârșitul timpului.

Irod era urmărit continuu de păcatul său. El căuta fără încetare să găsească scăpare de sub acuzațiile conștiinței sale vinovate. Încrederea lui în Ioan nu fusese zguduită. Când își aducea aminte de viața lui plină de sacrificiu de sine, de chemările lui solemne și stăruitoare, de judecata lui sănătoasă, atunci când dădea un sfat, și când își mai amintea și cum ajunsese la moarte, Irod nu putea găsi odihnă. Ocupat cu treburile statului, primind onoruri de la oameni, el păstra o față zâmbitoare și o înfățișare plină de demnitate, în timp ce inima lui era tulburată și apăsată de teamă că asupra lui era un blestem.

Irod fusese adânc impresionat de cuvintele lui Ioan că nimic nu poate fi ascuns de Dumnezeu. Era convins că Dumnezeu era de față în orice loc, că El văzuse orgia din sala de petrecere, că auzise porunca dată pentru a tăia capul lui Ioan și că văzuse îngâmfarea Irodiadei și insulta cu care întâmpinase capul celui care o mustra. Și multe lucruri pe care Irod le auzise de pe buzele profetului vorbeau acum conștiinței lui mult mai limpede decât predica din pustie.

Când Irod a auzit despre lucrările lui Hristos, a fost tulburat peste măsură. El credea că Dumnezeu îl ridicase pe Ioan dintre morți și că-l trimisese, cu o putere mult mai mare, ca să condamne păcatul. Trăia într-o frică neîntreruptă că Ioan își va răzbuna moartea, aruncând blestemul asupra lui și asupra casei lui. Irod culegea acum ceea ce spusese Dumnezeu că vor fi roadele unei vieți pline de păcate -- „inima fricoasă, ochii lâncezi și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înaintea, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta. În groaza care-ți va umple inima și în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii, dimineața vei zice: O, de ar veni seara! Și seara vei zice: O, de ar veni dimineața!” (Deuteronom 28, 65-67.) Acuzatorii păcătosului sunt propriile cugete și nu poate fi tortură mai chinuitoare decât înțepăturile unei conștiințe vinovate, care nu-i dă liniște nici ziua, nici noaptea.

Pentru mulți oameni, o taină profundă învăluie soarta lui Ioan Botezătorul. Ei se întreabă de ce a trebuit ca el să zacă și să moară în închisoare. Viziunea noastră omenească nu poate pătrunde taina acestei întunecate providențe; dar încrederea noastră în Dumnezeu nu se poate clătina, dacă ne amintim că Ioan a fost părtaș la suferințele lui Hristos. Toți aceia care Îl urmează pe Hristos vor purta coroana sacrificiului. Cu siguranță, ei vor fi greșit înțeleși de oamenii egoiști și vor deveni o țintă pentru sălbaticile atacuri ale lui Satana. El și-a întemeiat împărăția pentru a distruge principiul jertfirii de sine și va lupta împotriva lui oriunde acesta se va da pe față.

Copilăria, tinerețea și viața matură a lui Ioan s-au caracterizat prin statornicie și prin putere morală. Când glasul lui s-a auzit în pustie, zicând: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările” (Matei 3, 3), Satana a început să se teamă pentru siguranța împărăției lui. Grozăvia păcatului era descoperită în așa fel, încât oamenii tremurau. Puterea lui Satana, care pe mulți îi ținuse sub stăpânirea lui, a fost frântă. Fusese neobosit în străduințele lui de a-l abate pe Ioan Botezătorul de la o viață de predare completă față de Dumnezeu, dar nu izbutise. Nu izbutise să-L biruie nici pe Isus. În ispitirea din pustie, Satana fusese înfrânt și mânia lui era mare. Acum se hotărâse să aducă întristarea asupra lui Hristos, lovind pe Ioan. Aceluia pe care nu-L putuse întina prin păcat, Îi provoca suferințe.

Isus n-a căutat să-L elibereze pe slujitorul Său. El știa că Ioan va rezista în încercare. Bucuros s-ar fi dus Mântuitorul la Ioan, să lumineze întunericul închisorii prin prezența Sa. Dar nu trebuia să Se arunce în mâinile vrăjmașilor și să primejduiască propria lucrare. L-ar fi eliberat bucuros pe slujitorul Său credincios. Dar, pentru binele miilor de oameni care în anii următori urmau să treacă de la închisoare la moarte, Ioan trebuia să bea paharul martirajului. Când urmașii lui Isus aveau să zacă în celule singuratice sau să piară de sabie, pe scaunul de tortură sau pe rug, în aparență părăsiți de Dumnezeu și de oameni, ce încurajare avea să fie pentru inima lor gândul că

Ioan Botezătorul, despre a cărui credincioșie mărturisise Însuși Domnul Hristos, trecuse printr-o experiență asemănătoare!

Lui Satana i s-a îngăduit să scurteze viața pământească a trimisului lui Dumnezeu; dar viața aceea care „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” nu putea să fie atinsă de pierzător. (Coloseni 3, 3.) El se bucura la gândul că Îl întristase pe Hristos, dar nu izbutise să pună stăpânire pe Ioan. Moartea însăși nu făcuse altceva decât să-l așeze pentru totdeauna în afara ispitei. În lupta aceasta, Satana își descoperea caracterul. În fața universului, care stătea ca martor, el își dovedea vrăjmășia față de Dumnezeu și de oameni.

Cu toate că nu a fost eliberat printr-o minune, Ioan nu a fost uitat. Totdeauna a avut tovărășia îngerilor cerești, care-i deschideau înțelesul profețiilor privitoare la Hristos și al scumpelor făgăduințe din Scriptură. Acestea îi dădeau putere, așa cum aveau să dea poporului lui Dumnezeu în veacurile viitoare. Pentru Ioan Botezătorul, ca și pentru aceia care veneau după el, era dată asigurarea: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20.)

Dumnezeu nu conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfârșitul și dacă ar înțelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună-lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onorați decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1, 29.) Și din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare și onoarea cea mai înaltă.

Capitolul 23

“Împărăția lui Dumnezeu este aproape”

„Isus a venit în Galilea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu, este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.»” (Marcu 1, 14.15.)

Venirea lui Mesia se vestise mai întâi în Iudea. În Templul din Ierusalim, nașterea înainte-mergătorului îi fusese prevestită lui Zaharia, pe când slujea în fața altarului. Pe dealurile Betleemului, îngerii au vestit nașterea lui Isus. La Ierusalim, magii au venit să-L caute. În templu, Ana și Simeon au mărturisit despre dumnezeirea Lui. „Ierusalimul și toată Iudea” ascultaseră predicarea lui Ioan Botezătorul, iar delegația trimisă de Sinedriu împreună cu toată mulțimea auziseră mărturia lui despre Isus. În Iudea, Hristos îi primise pe cei dintâi ucenici ai Săi. Aici petrecuse El o mare parte din timp, la începutul lucrării Sale. Străfulgerarea dumnezeirii Sale la curățirea templului, minunile Sale de vindecare și învățăturile pline de adevăr dumnezeiesc ce porneau de pe buzele Sale, toate proclamau ceea ce declarase El în fața Sinedriului, după vindecarea săvârșită la Betesda, că era Fiul Celui Veșnic.

Dacă L-ar fi primit, Hristos i-ar fi onorat pe conducătorii lui Israel ca soli ai Săi, care să ducă lumii Evanghelia. Lor li s-a dat întâi ocazia de a deveni vestitori ai împărăției și ai harului lui Dumnezeu. Dar Israel n-a cunoscut timpul cercetării lui. Gelozia și neîncrederea conducătorilor iudei se transformaseră într-o ură fățișă și inima poporului a fost îndepărtată de Isus.

Sinedriul lepădase solia lui Hristos și era hotărât să-L omoare; de aceea, Isus S-a îndepărtat de Ierusalim și de preoți, de templu, de

conducătorii religioși, de poporul care fusese învățat în ale legii și S-a îndreptat către o altă clasă de oameni, pentru a le vesti solia și pentru a-i aduna pe aceia care urmau să vestească Evanghelia la toate națiunile.

După cum Hristos, lumina și viața oamenilor, a fost lepădat de autoritățile ecleziastice în zilele Lui, la fel a fost lepădat și în generațiile următoare. Iarăși și iarăși s-a repetat istoria retragerii lui Hristos din Iudea. Atunci când au predicat Cuvântul lui Dumnezeu, reformatorii nu se gândiseră să se despartă de biserica existentă; dar conducătorii religioși n-au vrut să tolereze lumina, iar aceia care o purtau au fost siliți să caute pe alții care tânjeau după adevăr. În zilele noastre, puțini dintre cei care susțin că sunt urmașii reformatorilor sunt mânați de spiritul lor. Puțini ascultă de glasul lui Dumnezeu și sunt gata să primească adevărul fără să țină seama de modul în care el poate fi prezentat. Adesea, aceia care merg pe urmele reformatorilor sunt obligați să se îndepărteze de bisericile pe care le iubesc, pentru ca să poată vesti învățătura lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. Și, de multe ori, aceia care caută lumina sunt obligați de către aceeași învățătură să părăsească biserica părinților lor, ca să-i poată da ascultare.

Locuitorii Galileii erau disprețuiți de rabinii din Ierusalim ca fiind oameni grosolani și neînvățați, dar, cu toate acestea, ofereau un câmp mai favorabil pentru lucrarea Mântuitorului. Ei erau mai zeloși și mai sinceri; fiind mai puțin stăpâniți de bigotism, mintea lor era mai primitoare pentru adevăr. Mergând în Galilea, Isus nu a căutat singurătatea sau izolarea. Pe vremea aceea, provincia era plină de locuitori și amestecul de naționalități era mai mare decât în Iudea.

Când Isus a călătorit în Galilea, învățând și vindecând, mulțimile au alergat la El din orașe și din sate. Mulți au venit chiar și din Iudea și din provinciile învecinate. Adesea, era obligat să Se ascundă de oameni. Entuziasmul era atât de mare, încât era nevoie să se ia măsuri de prevedere, ca nu cumva autoritățile romane să se teamă de răscoală. Niciodată nu mai

fusese un timp ca acesta pentru lume. Cerul se coborâse pe pământ. Sufletele flămânde și însetate, care așteptaseră multă vreme mântuirea lui Israel, se ospătau acum din harul unui Mântuitor milostiv.

Tema predicării lui Hristos era: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. În felul acesta, solia Evangheliei, așa cum era prezentată de Mântuitorul Însuși, se întemeia pe profeții. „Timpul” despre care El spunea că s-a împlinit era perioada făcută cunoscută lui Daniel de către îngerul Gabriel. „Șaptezeci de săptămâni”, zicea îngerul, „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei și până la ungerea Sfântului sfinților.” (Daniel 9, 24.) În profeție, o zi reprezintă un an. (Numeri 14, 34; Ezechiel 4, 6.) Cele șaptezeci de săptămâni, sau patru sute nouăzeci de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani. Se dă un punct de plecare pentru această perioadă: „Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi, timp de șaiszeci și două de săptămâni” (Daniel 9, 25), adică patru sute optzeci și trei de ani. Porunca pentru rezidirea Ierusalimului, așa cum a fost completată prin decretul lui Artaxerxe Longimanus (vezi Ezra 6, 14; 7, 1.9), a fost pusă în aplicare în toamna anului 457 î.Hr. De la data aceasta, patru sute optzeci și trei de ani se întind până în toamna anului 27 d.Hr. După cele spuse în profeție, această perioadă trebuia să ajungă la Mesia, Cel Uns. În anul 27 d.Hr., Isus a primit, la botezul Său, ungerea Duhului Sfânt și curând după aceea și-a început lucrarea. Atunci s-a vestit solia: „S-a împlinit vremea”.

Apoi îngerul a zis: „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână [șapte ani]”. Timp de șapte ani de când Isus și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie predicată îndeosebi iudeilor, trei ani și jumătate prin Hristos personal, apoi prin apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să

înceteze jertfa și darul de mâncare.” (Daniel 9, 27.) În primăvara anului 31 d.Hr., adevărata jertfă a fost oferită pe Golgota. Atunci catapeteasma templului a fost sfâșiată în două, arătând că se retrăseseră sfințenia și însemnătatea de la serviciul jertfelor. Venise timpul să înceteze jertfele și darurile în templul de pe pământ.

Săptămâna aceasta -- șapte ani -- s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin omorârea lui Ștefan cu pietre, iudeii au sigilat lepădarea Evangheliei; ucenicii, răspândiți în toate părțile din cauza persecuțiilor, „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 8, 4) și nu mult după aceasta s-a convertit Saul, persecutorul, care a devenit Pavel, apostolul neamurilor.

Timpul venirii lui Hristos, ungerea Lui prin Duhul Sfânt, moartea Lui și vestirea Evangheliei la neamuri erau arătate cu precizie. Iudeii avuseseră privilegiul de a înțelege aceste profeții și a le recunoaște împlinirea în lucrarea lui Isus. Hristos a stăruit ca ucenicii Lui să înțeleagă însemnătatea studiului profețiilor. Referindu-Se la profeția dată lui Daniel cu privire la timpul lor, El le-a zis: „Cine citește să înțeleagă.” (Matei 24, 15.) După înviere, El le-a explicat ucenicilor din toți profeții „ce era cu privire la El.” (Luca 24, 27.) Mântuitorul vorbise prin toți profeții. „Duhul lui Hristos care era în ei ... vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.” (1 Petru 1, 11.)

Îngerul Gabriel, următorul în rang după Fiul lui Dumnezeu, a fost acela care a venit la Daniel cu solia dumnezeiască. Tot Gabriel, îngerul Său, a fost trimis de Hristos să-i dezvăluie viitorul lui Ioan cel iubit; pentru aceia care citesc și aud cuvintele profeției și țin lucrurile scrise în ea, e făgăduită o binecuvântare. (Apocalipsa 1, 3.)

„Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa

slujitorilor Săi prooroci.” Deși „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru”, „lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie.” (Amos 3, 7; Deuteronom 29, 29.) Dumnezeu ne-a dat aceste lucruri și binecuvântarea Lui va însoți cercetarea cu respect și cu rugăciune a scrierilor profetice.

După cum solia primei veniri a lui Hristos vestea împărăția harului Său, tot astfel solia celei de-a doua veniri a Lui vestește împărăția slavei Sale. A doua solie, ca și cea dintâi, se întemeiază pe profeție. Cuvintele îngerului către Daniel cu privire la zilele din urmă aveau să fie înțelese în timpul sfârșitului. Atunci „mulți o vor citi și cunoștința va crește”. „Cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.” (Daniel 12, 4.10.) Mântuitorul a dat semne pentru venirea Lui și El zice: „Când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21, 31.34.36.)

Am ajuns la timpul prevestit de aceste profeții. A venit timpul sfârșitului, viziunile profeților sunt desigilate și avertizările lor solemne arată că venirea Domnului nostru în slavă s-a apropiat.

Iudeii au interpretat greșit și au aplicat greșit Cuvântul lui Dumnezeu și n-au cunoscut timpul cercetării lor. Anii de lucrare ai Mântuitorului și ai apostolilor Lui -- ultimii ani prețioși ai harului pentru poporul ales -- i-au petrecut complotând nimicirea trimișilor Domnului. Erau stăpâniți de ambiții pământești și darul împărăției spirituale le-a fost dat în zadar. La fel și astăzi, împărăția acestei lumi stăpânește gândurile oamenilor și ei nu iau seama cât de repede se împlinesc profețiile și nici nu recunosc semnele grăbitei

apropieri a Împărăției lui Dumnezeu.

„Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” Cu toate că nu putem să știm ceasul revenirii Domnului, tot putem să cunoaștem apropierea venirii Lui. „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji.” (1 Tesaloniceni 5, 4-6.)

Capitolul 24

“Nu este el fiul tâmplarului?”

Capitol bazat pe textele din Luca 4, 16-30.

Asupra zilelor strălucite ale lucrării lui Hristos în Galilea a coborât o umbră. Oamenii din Nazaret L-au lepădat. „Nu este El fiul tâmplarului?” ziceau ei.

În timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a luat parte la serviciul de cult împreună cu frații Săi, în sinagoga din Nazaret. De când Își începuse lucrarea, nu mai fusese printre ei, dar ei nu erau în necunoștință cu privire la ce se întâmplase cu El. Când S-a arătat din nou printre ei, interesul și așteptările lor au fost stârnite până la încordare. Erau acolo fețele cunoscute ale acelora pe care îi cunoscuse din copilărie. Erau acolo mama Lui, frații și surorile Lui și toți ochii s-au îndreptat spre El, când a intrat în sinagogă în ziua Sabatului și a luat loc între credincioși.

În slujba obișnuită a zilei, cel mai în vârstă citea din profeți și-i îndemna pe oameni să nădăjduiască și mai departe în venirea Celui Făgăduit, care va aduce cu Sine o domnie plină de slavă și va alunga orice apăsare. El căuta să-i încurajeze pe ascultători, repetându-le dovezile că venirea lui Mesia era aproape. Descria slava venirii Lui, scoțând în evidență ideea că El avea să Se arate în fruntea unei oștiri, ca să elibereze pe Israel.

Când un rabin era de față în sinagogă, se aștepta ca el să țină predica și oricare dintre israeliți putea citi din profeți. În Sabatul acela, Isus a fost rugat să ia parte la săvârșirea cultului. El „S-a sculat să citească și I s-a dat cartea proorocului Isaia.” Cuvintele pe care le-a citit erau socotite ca vorbind despre

Mesia:

„Duhul Domnului este peste Mine, Pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, Să propovăduiesc robilor de război slobozenia, Și orbilor căpătarea vederii; Să dau drumul celor apăsați, Și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

„În urmă, a închis cartea și a dat-o înapoi îngrijitorului.... Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.... Și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui.” (Luca 4, 20-22.)

Isus stătea în picioare înaintea oamenilor ca un viu tălmăcitor al profețiilor care vorbeau despre El. Lămurindu-le cuvintele pe care le citise, le-a vorbit despre Mesia, descriindu-L ca pe un mângâietor al celor apăsați, un eliberator al celor prinși în robie, un vindecător al celor suferinzi, unul care dă vedere orbilor și descoperă lumii lumina adevărului. Felul impresionant al vorbirii Lui și însemnătatea minunată a cuvintelor Sale i-au mișcat pe ascultători cu o putere pe care ei nu o simțiseră niciodată până atunci. Valul influenței dumnezeiești a doborât orice piedică; asemenea lui Moise, ei au vorbit cu Cel Nevăzut. În timp ce inima le era mișcată de Duhul Sfânt, ei răspundeau prin călduroase aminuri și laude la adresa Domnului.

Dar când Isus a rostit: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”, deodată au început să se gândească la ei și la cele susținute de Acela care le vorbea. Ei, israeliții, copii ai lui Avraam, fuseseră înfățișați ca robi. Li se vorbise ca unor robi care trebuie să fie eliberați de sub puterea răului, ca fiind în întuneric și având nevoie de lumina adevărului. Mândria lor a fost jignită și temerile lor au început să iasă la iveală. Cuvintele lui Isus au arătat că lucrarea pe care El trebuia să o facă pentru ei era cu totul deosebită de aceea pe care ei o doreau. Faptele lor

puteau fi cercetate prea de aproape. În ciuda rigurozității lor în ceremoniile exterioare, au început să dea înapoi în fața privirilor acelea limpezi și cercetătoare.

Cine este acest Isus? Întrebau ei. Acela care pretinsese pentru Sine slava lui Mesia era fiul unui tâmplar și lucrase împreună cu tatăl Său, Iosif, această meserie. Îl văzuseră lucrând în diferite locuri, îi cunoșteau bine pe frații și pe surorile Lui și nu erau străini de viața și munca Lui. Îl văzuseră crescând din copilărie la tinerețe și din tinerețe la vârsta de bărbat. Cu toate că viața Lui fusese nepătată, nu voiau să creadă că El era Cel Făgăduit.

Ce contrast între învățătura Lui cu privire la noua împărăție și aceea pe care o auziseră de la conducătorul lor! Isus nu spusese nimic cu privire la eliberarea lor de sub romani. Ei auziseră despre minunile Lui, speraseră că puterea Lui va fi folosită în interesul lor, dar nu văzuseră nici o dovadă că se va petrece acest lucru.

Deschizând ușa pentru îndoială, inima lor s-a împietrit cu atât mai mult cu cât se muiase deja mai înainte. Satana era hotărât ca în ziua aceea să nu se deschidă ochii orbi și nici să nu fie eliberate ființe care se găseau în robie. Cu mare putere a căutat să-i lege în necredință. Ei n-au ținut seama de semnul care li se dăduse mai înainte, când ajunseseră la convingerea că Acela care le vorbea era Răscumpărătorul lor.

Dar Isus le-a dat acum o dovadă despre dumnezeirea Lui, descoperind gândurile lor tainice. El le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: «Doctore, vindecă-te pe tine însuși»; și Îmi veți zice: «Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum».” Dar, a adăugat El, „adevărat vă spun, că nici un prooroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve

în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la nici una dintre ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei; și totuși nici unul din ei n-a fost curățit afară de Naaman, sirianul.” (Luca 4, 23-27.)

Amintind aceste întâmplări din viața profeților, Isus răspundea la întrebările din inima ascultătorilor Săi. Slujitorilor lui Dumnezeu, pe care El îi alesese pentru o lucrare deosebită, nu li se îngăduise să lucreze pentru un popor împietrit la inimă și necredincios. Dar aceia care aveau inimă să simtă și credință să creadă fuseseră în mod deosebit favorizați cu dovezi ale puterii Sale care lucra prin profeți. În zilele lui Ilie, israeliții se îndepărtaseră de Dumnezeu. Ei se agățau de păcatele lor și lepădau avertizările date de Duhul, prin trimișii Domnului. În felul acesta, ei se rupeau de mijloacele prin care puteau să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Domnul a trecut pe lângă casele israeliților și a găsit un adăpost pentru slujitorul Său într-o țară păgână, la o femeie care nu făcea parte din poporul ales. Dar femeia aceasta a fost favorizată pentru că urmase lumina pe care o primise, iar inima îi era deschisă să primească o lumină mai mare, pe care Dumnezeu i-o trimitea prin profetul Său.

Pentru același motiv au fost trecuți cu vederea și leproșii din Israel în timpul lui Elisei. Dar Naaman, un nobil păgân, fusese credincios față de convingerile sale în ce privește dreptatea și simțise că avea mare nevoie de ajutor. El era în stare să primească darurile harului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, pe lângă faptul că a fost curățit de lepră, a fost binecuvântat și cu o cunoaștere a adevăratului Dumnezeu.

Starea noastră înaintea lui Dumnezeu nu depinde de mărimea luminii pe care am primit-o, ci de felul în care ne folosim de ea. De aceea, până și păgânii, care aleg să facă binele în măsura în care îl cunosc, sunt într-o stare mai favorabilă decât aceia care au avut o lumină mai mare și care pretind că slujesc lui Dumnezeu, dar care de fapt disprețuiesc lumina și, prin viața lor

de toate zilele, contrazic mărturisirea lor.

Cuvintele spuse de Isus ascultătorilor Săi din sinagogă au lovit la rădăcina neprihănirii lor, punând în inima lor adevărul amar că se depărtaseră de Dumnezeu și că pierduseră dreptul de a se mai numi poporul Lui. Fiecare cuvânt tăia ca un cuțit, când li se puneă în față adevărata lor stare. Acum ei luau în râs credința cu care îi inspirase Isus la început. Ei nu voiau să admită că Acela care Se ridicase din sărăcie și condiție socială umilă era mai mult decât un om de rând.

Necredința lor a dat naștere la brutalitate. Satana îi stăpânea și, plini de mânie, au început să strige împotriva Mântuitorului. Ei se îndepărtaseră de Acela a cărui misiune era de a vindeca și de a reface; și acum dădeau pe față însușirile pierzătorului.

Când Isus a amintit binecuvântările date neamurilor, apriga mândrie națională a ascultătorilor Săi s-a deșteptat și cuvintele Lui s-au pierdut într-un mare tumult de glasuri. Oamenii aceia se lăudaseră că țin legea; dar acum, când prejudecățile lor fuseseră jignite, erau gata să facă o crimă. Cei prezenți s-au ridicat și, punând mâna pe Isus, L-au dat afară din sinagogă și L-au izgonit din oraș. Toți păreau grăbiți să-L omoare. L-au dus în grabă la marginea unei prăpăstii, voind să-L arunce jos. țipete și blesteme umpleau văzduhul. Unii aruncau cu pietre în El, când deodată Isus a dispărut din mijlocul lor. Trimișii cerului, care fuseseră lângă El în sinagogă, se găseau lângă El și în mijlocul mulțimii înfuriate. Ei L-au ascuns de privirea vrăjmașilor Lui și L-au condus într-un loc sigur.

Așa l-au protejat îngerii pe Lot și l-au condus în siguranță departe de Sodoma. Așa l-au ocrotit și pe Elisei în mica cetate de munte, când dealurile din jur erau pline de caii și carele împăratului Siriei și de o mare oștire a oamenilor lui înarmați și când Elisei a văzut colinele dealului acoperite de

oștile lui Dumnezeu -- cai și care de foc adunate în jurul slujitorului Domnului.

Tot la fel au fost îngerii în apropierea urmașilor credincioși ai lui Hristos în toate timpurile. Vasta confederație a răului îi atacă pe toți aceia care vor să câștige biruința; dar Hristos dorește ca noi să privim la lucrurile care nu se văd, la oștile cerești, care stau de strajă în jurul aceluia care-L iubesc pe Dumnezeu, ca să-i poată scăpa. Noi nu vom ști de câte primejdii văzute și nevăzute am fost feriți prin mijlocirea îngerilor, decât atunci când, în lumina veșniciei, vom vedea providența lui Dumnezeu. Atunci vom afla că întreaga familie cerească s-a interesat de familia de aici, de jos, și că trimișii de la tronul lui Dumnezeu au urmărit zi de zi pașii noștri.

Când a citit din profeție în sinagogă, Isus S-a oprit înainte de sfârșitul cuvintelor spuse despre lucrarea lui Mesia. După ce a citit cuvintele: „Să vestesc anul de îndurare al Domnului”, El a lăsat la o parte cuvintele „și o zi de răzbunare a Domnului nostru”. (Isaia 61, 2.) Partea aceasta a profeției era tot atât de adevărată ca și aceea de la început și, prin tăcerea Sa, Isus n-a negat adevărul. Dar tocmai asupra acestei ultime expresii le făcea mai mult plăcere ascultătorilor Săi să zăbovească și aceasta doreau ei mai mult să se împlinească. Ei proclamau judecățile împotriva păgânilor, fără a se gândi că vina lor era mai mare decât a altora. Tocmai ei aveau cea mai mare nevoie de mila pe care cu atâta grabă o refuzau păgânilor. În ziua aceea, când Isus a stat în picioare în sinagoga lor, au avut ocazia de a primi chemarea cerească. Acela căruia „Îi place îndurarea” (Mica 7, 18) ar fi vrut să-i salveze de ruina pe care o chemau păcatele lor.

Nu putea să-i părăsească fără să-i cheme din nou la pocăință. Spre sfârșitul lucrării Sale în Galilea, El a mai vizitat încă o dată locul copilăriei Sale. De la data când Îl lepădaseră, vestea despre minunile și predicarea Lui umpluse țara. Nici unul dintre ei nu mai putea să nege acum că El avea mai mult decât o putere omenească. Oamenii din Nazaret știau că El a mers

pretutindeni, făcând bine și vindecând pe toți aceia care erau apăsați de diavol. În jurul lor erau sate unde nu se mai auzea nici un geamăt de durere în nici o casă, deoarece El trecuse prin ele și vindecase pe toți bolnavii. Îndurarea descoperită în fiecare faptă a vieții Sale mărturisea în favoarea ungerii Sale divine.

Din nou au fost mișcați nazarinii de Duhul Sfânt, când au auzit cuvintele Lui. Dar nici acum n-au vrut să admită că Omul acesta, care crescuse în mijlocul lor, era mai mare decât ei. Încă își mai aminteau cu ură că, atunci când susținuse că este Cel Făgăduit, El spusese hotărât că ei n-au parte cu Israel, deoarece le arătase că sunt mai puțin vrednici de îndurarea lui Dumnezeu decât un bărbat sau o femeie dintre păgâni. Din cauza aceasta, cu toate că se întrebau: „De unde are omul acesta înțelepciune și lucrările acestea mari?”, ei nu voiau să-L primească pe Isus ca pe Hristosul Domnului. Din cauza necredinței lor, Mântuitorul n-a putut să facă multe minuni între ei. Numai câteva inimi au fost mișcate pentru a primi binecuvântările Lui și, cu părere de rău, El i-a părăsit pentru a nu mai reveni niciodată.

O dată ce necredința a pus stăpânire pe ei, ea a continuat să stăpânească pe oamenii din Nazaret. Tot astfel a pus stăpânire pe membrii Sinedriului și pe popor. Atât pentru preoți, cât și pentru popor, cea dintâi lepădare a dovezilor aduse de puterea Duhului Sfânt era începutul sfârșitului. Pentru a dovedi că prima lor împotrivire era îndreptățită, au continuat să batjocorească cele spuse de Hristos. Lepădarea Duhului Sfânt a ajuns la culme la crucea de pe Golgota, apoi când a fost dărâmat orașul lor și când au fost răspândiți pe toată fața pământului.

Cât de mult dorea Isus să dezvăluie lui Israel comorile prețioase ale adevărului! Dar orbirea spirituală era atât de mare, încât I-a fost cu neputință să descopere adevărurile cu privire la împărăția Lui. Oamenii se prindeau de crezul lor și de ceremoniile fără valoare, în timp ce adevărul cerului aștepta să fie primit. Cheltuiau argintul pentru pleavă, în timp ce pâinea vieții le era

la îndemână. De ce n-au mers ei la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să cerceteze cu stăruință și să vadă dacă sunt sau nu în rătăcire? Scripturile Vechiului Testament arătau lămurit fiecare amănunt al lucrării lui Hristos și mereu, mereu, El cita din profeți și spunea: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”. Dacă ar fi cercetat sincer Scripturile și dacă ar fi examinat teoriile lor în fața Cuvântului lui Dumnezeu, Isus n-ar mai fi plâns din cauza nepocăinței lor. N-ar mai fi fost nevoie să spună: „Iată că vi se lasă casa pustie.” (Luca 13, 35.) Ei ar fi putut să înțeleagă dovezile date de lucrarea Lui ca Mesia și ar fi evitat nenorocirea care a făcut din orașul lor îngâmfat o grămadă de ruine. Dar mintea iudeilor se strâmtase din cauza bigotismului lor irațional. Învățăturile lui Hristos descopereau lipsurile din caracterul lor și nevoia de pocăință. Dacă ar fi primit învățăturile Lui, practicile lor ar fi trebuit să se schimbe și nădejtile cultivate de ei ar fi trebuit părăsite. Pentru a fi onorați de Dumnezeu, ar fi trebuit să sacrifice onoarea oamenilor. Dacă ar fi ascultat de cuvintele acestui nou rabi, ar fi trebuit să meargă pe altă cale decât aceea arătată de marii cugetători și învățători ai timpului.

Adevărul nu era popular în zilele lui Hristos. Nu este popular nici în zilele noastre. N-a fost popular de când Satana a rostit pentru prima oară minciuni care să ducă pe om la înălțarea de sine. Nu găsim și noi azi teorii și învățături care n-au nici o temelie în Cuvântul lui Dumnezeu? Oamenii se agață de ele cu aceeași încăpățănare cu care se agațau iudeii de tradițiile lor.

Conducătorii iudei erau plini de mândrie spirituală. Dorința lor de slăvire a eului se dădea pe față până și în serviciul templului. Le plăceau cele mai înalte locuri din sinagogă. Le plăcea să fie salutați prin piețe și erau măguliți auzind titlurile lor rostite de buzele oamenilor. În timp ce adevărata evlavie scădea, ei deveneau tot mai geloși pentru tradițiile și ceremoniile lor.

Pentru că priceperea lor era întunecată de prejudecăți egoiste, nu puteau să armonizeze puterea convingătoare a cuvintelor lui Hristos cu umilința

vieții Lui. Ei nu puteau să aprecieze faptul că măreția adevărată poate să se lipsească de strălucirea exterioară. Sărăcia acestui om părea cu totul nepotrivită cu susținerea Lui de a fi Mesia. Ei întrebau de ce este El atât de puțin prietenos, dacă într-adevăr era ceea ce pretindea că este. Dacă El respingea folosirea forței armelor, ce se va întâmpla cu națiunea lor? Cum ar putea gloria și puterea așa de mult așteptate să ducă la supunere națiunile față de cetatea iudeilor? Nu dăduseră preoții învățătura că Israel trebuia să domnească peste întregul pământ? Și se putea oare ca marii învățători religioși să fie în rătăcire?

Dar nu numai lipsa de strălucire exterioară din viața Lui îi făcea pe iudei să-L respingă pe Isus. El era întruparea curăției, dar ei erau necurați. El a locuit între oameni ca pildă de integritate nepătată. Viața Lui neprihănită arunca lumină asupra inimii lor. Sinceritatea Lui descoperea nesinceritatea lor. Ea făcea să se vadă goliciunea pretenției lor de evlavie și descoperea nedreptatea din ei în caracterul ei odios. O asemenea lumină nu era binevenită.

Dacă Hristos ar fi îndreptat atenția către farisei și ar fi lăudat învățătura și evlavia lor, ei L-ar fi proslăvit cu mare bucurie. Dar când vorbea despre împărăția cerurilor ca despre un așezământ de îndurare pentru toată omenirea, El înfățișa un aspect al religiei pe care ei nu voiau să îl îngăduie. Pilda și învățătura lor nu făceau de dorit slujirea lui Dumnezeu. Când L-au văzut pe Isus dând atenție tocmai acelor pe care îi urau și-i respingeau, s-au deșteptat în ei cele mai rele patimi ale inimilor lor îngâmfate. În ciuda lăudăroșeniei lor că, sub „Leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5, 5), Israel avea să fie înălțat deasupra tuturor popoarelor, ei preferau să sufere dezamăgirea pentru neîmplinirea speranțelor lor ambițioase decât muștrările lui Hristos pentru păcatele lor și condamnarea pe care o simțeau chiar prin faptul că se găseau în fața curăției Sale.

Capitolul 25

Chemarea la mare

Capitol bazat pe textele din Matei 4, 18-22; Marcu 1, 16-20; Luca 5, 1-11.

Se lumina de ziuă deasupra Mării Galileii. Ucenicii, obosiți de o noapte de muncă neroditoare, încă se mai aflau în corăbiile lor, pe lac. Isus venise să petreacă o oră de liniște lângă apă. Spera ca în zorii zilei să poată găsi puțină odihnă, departe de mulțimea care Îl urma zi după zi. Dar n-a trecut mult și oamenii au început să se adune în jurul Lui. Numărul lor a crescut cu repeziciune, astfel încât El era asaltat din toate părțile. Între timp, ucenicii au sosit la țărm. Pentru a scăpa de îmbulzeala mulțimii, Isus S-a urcat în corabia lui Petru și i-a spus să o îndepărteze puțin de mal. De aici, Isus putea să fie mai bine văzut și auzit de toți și, din barcă, a început să învețe mulțimea adunată la țărm.

Ce priveliște era aceasta pentru îngeri; slăvitul lor Conducător stătea într-o corabie de pescari, legănată într-o parte și alta de valurile fără odihnă, predicând vestea cea bună a mântuirii mulțimii care asculta îmbulzindu-se pe malul apei! Acela care era Proslăvitul cerului le dezvăluia oamenilor de rând lucrurile mari ale Împărăției Sale. Cu toate acestea, nu s-ar fi găsit un loc mai potrivit pentru lucrarea Lui. Lacul, munții, câmpiile întinse, lumina soarelui care se revărsa pe pământ, totul Îi puneă la îndemână mijloace de a ilustra învățăturile Sale și de a le imprima în minte. Și nici o învățătură a lui Hristos nu a fost rostită fără să aducă rod. Fiecare solie pornită de pe buzele Lui atingea o inimă, ca un cuvânt al vieții veșnice.

Cu fiecare clipă, se aduna pe țărm tot mai multă lume. Bătrâni

sprijinindu-se în toiegele lor, săteni vânjoși veniți de la munte, pescari veniți de la munca lor pe lac, negustori și rabini, bogați și învățați, bătrâni și tineri, aducând pe bolnavii și pe suferinzii lor, se îmbulzeau să asculte cuvintele Învățătorului divin. Proorocii au privit înainte la scene de felul acesta și au scris:

„Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, Înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor, Norodul acesta, care zăcea în întuneric, A văzut o mare lumină; Și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, A răsărit lumina.”

Afară de mulțimea de pe țărmurile Ghenezaretului, Isus mai avea în minte, când ținea predica la mare, și pe alți ascultători. Privind de-a lungul veacurilor, i-a văzut pe cei credincioși ai Lui duși la închisoare și la judecată, în singurătate, în ispită și în suferință. Fiecare scenă de bucurie, de luptă sau de disperare era deschisă de El. În cuvintele pe care le rostea celor adunați, El spunea și celorlalte suflete cuvinte potrivite, care aveau să fie solie de mângâiere în întristare, de speranță în încercare, de lumină cerească în întuneric. Prin Duhul Sfânt, glasul acela care vorbea din corabia pescarului pe Marea Galileii urma să fie auzit rostind pace inimii omenești din timpul sfârșitului.

O dată încheiată cuvântarea, Isus S-a întors către Petru și l-a rugat să depărteze corabia la adânc și să arunce mrejele pentru pescuire. Dar Petru era descurajat. Toată noaptea nu prinsese nimic. Cât fusese singur, se gândise la soarta lui Ioan Botezătorul, care zăcea singur în închisoare. Se gândise la ceea ce îi aștepta pe Isus și pe urmașii Lui, la rezultatul slab al lucrării din Iudea și la răutatea preoților și rabinilor. Până și ocupația pe care o avea nu-l mai slujea și, în timp ce se uita la mrejele goale, viitorul i se arăta întunecat și plin de descurajare. „Învățătorule”, a zis el, „toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele.”

Noaptea era singurul timp favorabil pentru pescuit cu năvoadele în apa limpede a lacului. După ce muncise din greu toată noaptea fără succes, părea fără nădejde să arunce năvoadele ziua; dar Isus dăduse poruncă și iubirea pentru Domnul lor i-a făcut pe ucenici să asculte. Simon și fratele lui au coborât mrejele. Când au încercat să le scoată, era așa de mult pește în ele, încât începeau să se rupă. Au fost nevoiți să-i cheme pe Iacov și pe Ioan în ajutor. După încărcarea peștelui, amândouă corăbiile erau atât de pline, încât amenințau să se scufunde.

Dar Petru nu se gândea la belșug sau la corăbii. Minunea aceasta, care le întrecea pe toate cele la care fusese martor, era pentru el manifestarea puterii dumnezeiești. În Isus l-a văzut pe Acela care ținea sub stăpânirea Sa toată natura. Prezența dumnezeirii dăduse pe față cât era el de păcătos. Iubirea pentru Învățătorul, rușinea pentru necredința lui, recunoștința pentru îndurarea lui Hristos și, mai presus de toate, simțul necurăției personale în fața infinitei purități l-au copleșit. În timp ce tovarășii lui puneau la loc sigur peștele din mreje, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului și I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”.

Era prezența aceleiași sfințenii dumnezeiești, care îl făcuse pe profetul Daniel să cadă ca mort înaintea îngerului lui Dumnezeu. El zicea: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit și am pierdut orice vlagă”. Tot astfel s-a întâmplat când Isaia a privit slava Domnului; el a exclamat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate ... și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor.” (Daniel 10, 8; Isaia 6, 5.) Natura umană, cu slăbiciunea și păcatul ei, ajunsese față în față cu desăvârșirea dumnezeirii și el se simțea cu totul nedemn și nesfânt. La fel s-au petrecut lucrurile cu toți cei cărora li s-a îngăduit să vadă măreția și maiestatea lui Dumnezeu.

Petru a zis: „Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”, dar s-a agățat de picioarele lui Isus, simțind că nu poate să fie despărțit de El. Mântuitorul

i-a răspuns: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”. Lui Isaia i s-a încredințat solia dumnezeiască după ce și-a dat seama de sfințenia lui Dumnezeu și de nevrednicia sa. Petru a primit chemarea în lucrarea lui Hristos numai după ce a fost dus la lepădare de sine și la dependență desăvârșită de puterea dumnezeiască.

Până la data aceasta, nici unul dintre ucenici nu se unise deplin cu Isus ca împreună-lucrător cu El. Ei fuseseră martori la multe minuni ale Lui și ascultaseră învățătura Lui; dar nu părăsiseră cu totul ocupațiile lor de mai înainte. Închiderea lui Ioan Botezătorul fusese pentru ei o amară dezamăgire. Dacă așa se întâmplase cu lucrarea lui Ioan, speranța pentru Învățătorul lor era foarte mică, deoarece toți conducătorii religioși se uniseră împotriva Lui. În împrejurările acestea, era bine pentru ei să se întoarcă pentru un timp scurt la pescuit. Dar acum Isus i-a chemat să părăsească viața de mai înainte și să se unească pentru totdeauna cu El. Petru a primit chemarea. Ajungând la țarm, Isus i-a chemat și pe ceilalți trei ucenici: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Îndată ei au lăsat totul și L-au urmat.

Înainte de a le cere să părăsească mrejele și corăbiile lor de pescuit, Isus le-a dat asigurarea că Dumnezeu le va împlini toate nevoile. Folosirea corăbiei lui Petru pentru lucrarea Evangheliei a fost bogat răsplătită. El, care este „bogat ... pentru toți cei ce-L cheamă”, a zis: „Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra.” (Romani 10, 12; Luca 6, 38.) Cu măsura aceasta a răsplătit El lucrarea ucenicilor. Orice sacrificiu făcut pentru lucrarea Lui va fi răsplătit după „nemărginita bogăție a harului Său.” (Efeseni 3, 20; 2, 7.)

În timpul acelei nopți triste pe lac, atunci când au fost despărțiți de Hristos, ucenicii au fost greu apăsați de necredință și oboșiți de munca fără reușită. Dar prezența Lui le-a aprins iarăși credința și le-a adus bucurie și izbândă. Așa se întâmplă și cu noi; despărțiți de Hristos, lucrarea noastră este neroditoare și e ușor să ajungem la neîncredere și nemulțumire. Dar, când El

este aproape, iar noi lucrăm sub conducerea Lui, ne bucurăm văzând dovada puterii Lui. Lucrarea lui Satana este aceea de a descuraja sufletul; lucrarea lui Hristos este de a inspira credință și nădejde.

Învățătura profundă pe care minunea le-a dat-o ucenicilor este, de asemenea, o învățătură și pentru noi, și anume că Acela, al cărui Cuvânt poate să adune peștii din mare, poate să impresioneze și inimile oamenilor și să-i atragă cu funiile iubirii Sale, așa încât slujitorii Săi să poată ajunge „pescari de oameni”.

Pescarii aceștia din Galilea erau oameni umili și neînvățați; dar Hristos, Lumina lumii, era în stare să le dea putere din belșug, în vederea lucrării pentru care fuseseră aleși. Mântuitorul n-a disprețuit educația, deoarece, atunci când e cărmuită de iubirea lui Dumnezeu și consacrată în slujba Lui, cultura intelectuală este o binecuvântare. Dar El a lăsat la o parte pe înțelepții timpului Său, deoarece ei erau atât de încrezători în sine, încât nu puteau să aibă milă de suferințele oamenilor și să devină împreună-lucrători cu Omul din Nazaret. În bigotismul lor, socoteau ca o batjocură să fie învățați de Hristos. Domnul Isus caută conlucrarea acelor care vor să devină mijloace desăvârșite pentru transmiterea fără încetare a harului Său. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l învețe toți aceia care vor să devină lucrători împreună cu Dumnezeu este lecția neîncrederii în sine; atunci sunt pregătiți să li se dea caracterul lui Hristos. Acesta nu se poate primi prin educație în școlile cele mai înalte. Este rodul înțelepciunii, care se poate primi numai de la Învățătorul ceresc.

Isus a ales pescari needucați, deoarece ei nu fuseseră școliți în tradițiile și obiceiurile greșite din vremea lor. Erau oameni cu daruri înnăscute și erau umili și gata să primească învățătură -- oameni pe care El îi putea educa pentru lucrarea Sa. Pe căile obișnuite ale vieții, sunt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice, dar care nu-și dau seama că au anumite capacități care, dacă ar fi puse la lucru, i-ar ridica la același nivel cu oamenii

cei mai onorați ai lumii. E nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi facultăți adormite. Isus a chemat oameni de felul acesta pentru a fi conlucrătorii Lui și le-a dat privilegiul de a fi împreună cu El. Oamenii mai mari ai lumii n-au avut niciodată un asemenea învățător. La sfârșitul educației date de Mântuitorul, ucenicii nu mai erau neștiutori și inculți. Ei deveniseră asemenea Lui la minte și la caracter, iar oamenii și-au dat seama că fuseseră împreună cu Isus.

Lucrarea cea mai înaltă a educației nu este de a da numai cunoștințe, ci de a împărtăși acea energie dătătoare de viață, care este primită prin legătura dintre o minte și altă minte, dintre o inimă și altă inimă. Numai viața poate să dea viață. Ce privilegiu minunat au avut ei să fie în legătură zilnică, timp de trei ani, cu acea viață dumnezeiască, de la care a pornit orice impuls dătător de viață, care a binecuvântat lumea! Mai presus decât tovarășii lui, Ioan, ucenicul iubit, s-a predat puterii acestei minunate iubiri. El spune: „Viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată”. „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har.” (1 Ioan 1, 2; Ioan 1, 16.)

Apostolii Domnului nostru nu aveau nimic care să aducă slavă persoanei lor. Era evident că succesul lucrării lor se datora numai lui Dumnezeu. Viața acestor oameni, caracterul pe care și l-au format și lucrarea cea mare pe care Dumnezeu a adus-o la îndeplinire prin ei constituie o dovadă puternică de ceea ce va face El pentru aceia care sunt ascultători și gata de a învăța.

Acela care Îl iubește mai mult pe Hristos va face cel mai mult bine. Nelimitată va fi eficiența celui care, dând eul la o parte, dă prilej Duhului Sfânt să lucreze asupra inimii și trăiește o viață deplin consacrată lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor suporta disciplina necesară fără să se plângă și fără să slăbească pe cale, Dumnezeu îi va învăța în fiecare oră și în fiecare zi. El dorește să descopere îndurarea Sa. Dacă poporul Său va îndepărta

pedicile, El va revărsa apele mântuirii ca niște râuri bogate, care să curgă prin canale omenești. Dacă oamenii cu viață umilă ar fi fost încurajați să facă tot binele pe care l-ar putea face, dacă nu s-ar fi așezat asupra lor mâini care să le înăbușe zelul, ar fi fost o sută de lucrători pentru Hristos acolo unde astăzi nu e decât unul.

Dumnezeu îi ia pe oameni așa cum sunt și le face educația pentru lucrarea Sa, dacă se supun Lui. Duhul lui Dumnezeu, primit în suflet, va înviora toate puterile. Sub conducerea Duhului Sfânt, mintea care s-a predat fără rezervă lui Dumnezeu se dezvoltă în chip armonios și este întărită să înțeleagă și să împlinească cerințele lui Dumnezeu. Caracterul slab și nehotărât se transformă într-un caracter plin de putere și de statornicie. Consacrarea continuă produce o legătură atât de strânsă între Isus și ucenicii Lui, încât creștinul devine asemenea Lui la minte și la caracter. Prin legătura cu Hristos, el va avea vederi mai clare și mai cuprinzătoare. Puterea lui de înțelegere va fi mai pătrunzătoare, judecata lui mai echilibrată. Cel ce dorește să fie în slujba lui Hristos este atât de înviorat de puterea dătătoare de viață a Soarelui Neprihănirii, încât poate să aducă mai multă roadă pentru slava lui Dumnezeu.

Oamenii care au cea mai înaltă educație în arte și știință au luat învățături prețioase de la creștinii cu viața smerită, pe care lumea i-a socotit neînvățați. Dar acești neînsemnați ucenici primiseră o educație în cea mai înaltă școală. Ei au stat la picioarele Aceluia care a vorbit cum „n-a vorbit un om niciodată”.

Capitolul 26

La Capernaum

În intervalele dintre călătoriile sale în diferite locuri, Isus a locuit în cetatea Capernaum și astfel a ajuns să fie denumită „cetatea Sa”. Era așezată pe țărmul Mării Galileii, aproape de hotarul frumoasei câmpii a Ghenezaretului.

Depresiunea adâncă a lacului asigura acestei câmpii, care se întindea de la țărmurile lui, climatul minunat de sud. Pe vremea lui Hristos, creșteau aici palmieri și măslini, erau multe livezi și vii, lanuri roditoare și flori deosebit de frumoase, toate fiind udate de pâraiele care țâșneau din stânci. țărmurile lacului și dealurile care îl înconjurau la o mică depărtare erau presărate cu târguri și sate. Fața lacului era străbătută de multe corăbii de pescari. Pretutindeni se vedea agitația unei vieți active și aglomerate.

Însăși cetatea Capernaum era potrivită să fie centrul lucrării Mântuitorului. Fiind situată pe drumul cel mare, care ducea de la Damasc la Ierusalim, spre Egipt și Marea Mediterană, era ca o răscruce de drumuri. Oamenii din multe țări treceau prin oraș sau se opreau acolo să se odihnească din călătoriile lor într-o parte sau alta. Isus putea să întâlnească aici toate națiunile și toate clasele sociale, pe cel bogat și însemnat, ca și pe cel sărac și umil, iar învățăturile Lui puteau să fie duse în alte țări și în multe case. În felul acesta avea să fie provocată cercetarea profeților și atenția lumii să fie îndreptată către Mântuitorul, iar misiunea Lui avea să fie prezentată lumii.

Fără să țină seama de acțiunea Sinedriului împotriva lui Isus, acești oameni așteptau cu nerăbdare creșterea lucrării Lui. Tot cerul era pus în mișcare. Îngerii pregăteau calea pentru lucrarea Lui, influențând inimile

oamenilor și atrăgându-le la Mântuitorul.

În Capernaum, fiul slujbașului împărătesc, pe care Hristos îl vindecase, era o mărturie a puterii Lui. Iar slujbașul împărătesc împreună cu cei din casa lui, plini de bucurie, își mărturiseau credința. Când s-a aflat că Învățătorul Însuși Se găsea între ei, toată cetatea s-a pus în mișcare. Mulțimea alerga să-L vadă. În ziua de Sabat, oamenii au venit în număr atât de mare la sinagogă, încât mulți dintre ei au fost nevoiți să se întoarcă, pentru că n-au putut intra.

Toți cei care Îl auzeau pe Mântuitorul „erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere”. „El îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Luca 4, 32; Matei 7, 29.) Învățătura cărturarilor și a bătrânilor era rece și formalistă, ca o lecție învățată pe dinafară. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu nu avea putere de viață. Ideile și tradițiile lor erau puse în locul învățăturilor Lui. În slujba obișnuită, făcută după rânduielele lor, pretindeau că explicau legea, dar nici inimile lor, nici ale ascultătorilor nu erau mișcate de o inspirație de la Dumnezeu.

Isus nu avea nimic de a face cu diferitele învățături care aduceau despărțire între iudei. Lucrarea Lui era să prezinte adevărul. Cuvintele Lui revărsau un potop de lumină asupra învățăturilor patriarhilor și profeților, iar Scripturile ajungeau la oameni ca o nouă descoperire. Niciodată mai înainte nu simțiseră ascultătorii Lui o așa profunzime a înțelesului Cuvântului lui Dumnezeu.

Isus îi întâmpina pe oameni pe terenul lor, ca Unul care era obișnuit cu greutățile lor. El făcea adevărul să fie frumos, prezentându-l în chipul cel mai direct și cel mai simplu. Limba folosită de El era curată, aleasă și limpede ca apa unui pârâu. Glasul Lui era ca o melodie pentru cei care ascultaseră rostirile monotone ale rabinilor. Cu toate că învățătura Lui era simplă, El vorbea ca unul care avea autoritate. Caracteristica aceasta punea învățătura

Lui în contrast cu a tuturor celorlalți. Rabinii vorbeau cu îndoială și ezitare, ca și cum Scripturile puteau fi interpretate ca să însemne o dată un lucru și altă dată exact invers. Ascultătorii ajungeau în fiecare zi într-o și mai mare nesiguranță. Dar Isus prezenta Scripturile ca pe o autoritate ce nu mai putea fi pusă la îndoială. Oricare ar fi fost subiectul, El îl prezenta cu putere, astfel încât cuvintele Lui să nu fie puse la îndoială.

El vorbea însă cu ardoare mai degrabă decât cu patimă. El vorbea ca unul care are de îndeplinit un obiectiv bine definit. El aducea la lumină realitățile lumii veșnice. În orice subiect îl descoperea pe Dumnezeu. Isus căuta să destrame farmecul orbirii, care îi ține pe oameni absorbiți de lucrurile pământești. El așeza lucrurile acestei vieți în adevărata lor relație, ca fiind subordonate celor de interes veșnic, dar nu trecea cu vederea importanța lor. El învăța că cerul și pământul sunt în strânsă legătură și că o cunoaștere a adevărului dumnezeiesc îl pregătește mai bine pe om să îndeplinească datoriile vieții de toate zilele. El vorbea ca unul care cunoaște bine cerul, conștient de legătura Sa cu Dumnezeu, și în același timp recunoscând faptul că este unit cu fiecare membru al familiei omenești.

Soliile pline de har erau făcute să se potrivească ascultătorilor Lui. Știa „să învioreze cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50, 4); căci harul era turnat pe buzele Lui, ca să poată transmite oamenilor în chipul cel mai atrăgător comorile adevărului. El avea tact ca să întâmpine mintea plină de prejudecăți și îi surprindea cu ilustrații prin care le câștiga atenția. Prin imaginație ajungea la inimă. Ilustrațiile Lui erau luate din lucrurile vieții zilnice și, cu toate că erau simple, aveau în ele un înțeles minunat de adânc. Păsările cerului, crinii de pe câmp, sămânța, păstorul și oile -- cu aceste exemple a ilustrat Hristos adevăruri nemuritoare; iar după aceea, ori de câte ori aveau să vadă aceste lucruri ale naturii, ascultătorii Lui își reaminteau de cuvintele Sale. Ilustrațiile lui Hristos repetau neîncetat învățăturile Lui.

Hristos nu-i lingușea niciodată pe oameni. Niciodată nu spunea ceva

care să hrănească fanteziile și închipuirile lor și nici nu-i lăuda pentru iscusitele lor născociri; dar cugetătorii profunzi și lipsiți de prejudecăți primeau învățătura Lui și vedeau că aceasta le proba înțelepciunea. Erau plini de uimire pentru faptul că adevărul spiritual era exprimat în vorbirea cea mai simplă. Oamenii cu educația cea mai înaltă erau încântați de cuvintele Lui, iar cei needucați aveau totdeauna de câștigat. El avea o solie pentru cei neînvățați și îi făcea chiar și pe păgâni să înțeleagă că are o solie pentru ei.

Duioasa Lui milă venea ca o atingere vindecătoare asupra inimilor obosite și tulburate. Chiar și în mijlocul agitației vrăjmașilor mânioși, El era înconjurat de o atmosferă plină de pace. Frumusețea înfățișării Lui, farmecul caracterului Lui și, mai presus de toate, iubirea exprimată în privire și în tonul vorbirii Lui îi atrăgeau pe toți aceia care nu erau împietriți în necredință. Fără spiritul acela plăcut și plin de iubire, care răsărea din orice privire și din orice cuvânt, n-ar fi putut să atragă atâta lume. Suferinzii care veneau la El simțeau că Se interesa de ceea ce îi interesa pe ei, ca un prieten duios și credincios, și doreau să afle mai mult din adevărurile pe care El le învăța. Cerul era adus aproape. Ei doreau să rămână în prezența Lui, ca să primească fără încetare mângâierea iubirii Sale.

Isus observa cu multă seriozitate schimbarea feței ascultătorilor Săi. Chipurile care exprimau interes și plăcere Îi dădeau mare satisfacție. Când săgețile adevărului pătrundeau în suflet, sfărâmând porțile egoismului, dând naștere la pocăință și în cele din urmă la recunoștință, Mântuitorul Se bucura din inimă. Când privirea Lui se rotea deasupra mulțimii ascultătorilor și recunoștea printre ei fețe pe care le mai văzuse, chipul Lui se lumina de bucurie. El vedea cu speranță în ei supuși ai Împărăției Sale. Când adevărul vorbit limpede lovea vreun idol iubit, observa schimbarea feței, privirea rece și împotrivoitoare, ceea ce dovedea că lumina nu era primită. Când îi vedea pe oameni refuzând solia păcii, inima Îi era sfâșiată până în adâncul ei.

Odată, Isus vorbea în sinagogă despre Împărăția pe care venise s-o

întemeieze și despre misiunea Lui de a-i elibera pe cei legați de Satana. Deodată, a fost întrerupt de un strigăt de groază. Un om cu mintea bolnavă s-a aruncat printre oameni, strigând: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu”.

Toți s-au tulburat și s-au alarmat. Atenția oamenilor a fost atrasă de la Hristos și cuvintele Lui nu mai erau ascultate. Tocmai lucrul acesta l-a urmărit și Satana, îndreptându-și victima spre sinagogă. „Dar Isus a certat demonul, zicând: «Taci și ieși afară din omul acesta»”. Și duhul cel rău, după ce l-a trântit în mijlocul adunării, a ieșit afară din el, fără să-i facă vreun rău.

Mintea acestui bolnav nenorocit fusese întunecată de Satana, dar, în prezența Mântuitorului, o rază de lumină a străbătut negura. El a început să dorească eliberarea de sub puterea lui Satana; dar demonul se împotriva puterii lui Hristos. Când omul a încercat să-L roage pe Isus să-l ajute, duhul cel rău i-a pus alte cuvinte în gură și el a început să strige cuprins de groază. Demonizatul înțelegea întrucâtva că era în fața Unuia care putea să-l elibereze, dar, când a încercat să se apropie de mâna aceea atotputernică, voința altuia l-a ținut pe loc, cuvintele altuia i-au venit pe buze. Lupta dintre puterea lui Satana și dorința sa după eliberare era grozavă.

Acela care îl biruise pe Satana în pustia ispitei era din nou față în față cu vrăjmașul Său. Demonul își folosea toată puterea ca să-și stăpânească mai departe victima. Dacă ar fi pierdut terenul aici, ar fi însemnat că-I acordă o biruință lui Isus. Părea că omul torturat își va pierde viața în lupta cu vrăjmașul care-i ruinase existența. Mântuitorul a vorbit cu autoritate și l-a eliberat pe prizonier. Omul care fusese posedat stătea acum, în fața oamenilor uimiți, fericit în libertatea stăpânirii de sine. Până și demonul mărturisise despre puterea dumnezeiască a Mântuitorului.

Omul Îl preamărea pe Dumnezeu pentru libertatea lui. Ochii aceia, care

luciseră până atunci de sălbaticul foc al nebuniei, străluceau acum de inteligență și lăseau să curgă lacrimi de recunoștință. Oamenii erau muți de uimire. Îndată ce și-au revenit, au zis unul către altul: „Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!” (Marcu 1, 27.)

Cauza tainică a suferinței, care făcuse din omul acesta un spectacol îngrozitor pentru prietenii lui și o povară pentru sine însuși, se afla chiar în viața lui. Fusesse fascinat de plăcerile păcatului și voise să facă din viață un carnaval. El nu visase că va ajunge o teroare pentru lume și o rușine pentru familia sa. Socotise că putea să-și petreacă timpul în nebunii nevinovate. Dar, o dată ajuns pe povârniș, piciorul i-a alunecat repede. Necumpătarea și viața ușuratică au stricat nobilele însușiri ale ființei lui, iar Satana a ajuns să pună stăpânire pe el cu totul.

Remușcărilor au venit prea târziu. Când ar fi fost dispus să sacrifice bogăția și plăcerile pentru a-și recâștiga sănătatea, devenise o victimă fără putere în ghearele celui rău. Se așezase pe terenul vrăjmașului și Satana pusese stăpânire pe toate puterile lui. Ispititorul îl amăgise cu multe din darurile lui fermecătoare; dar, îndată ce omul nenorocit a ajuns în puterea lui, vrăjmașul a devenit nemilos în cruzimea lui și îngrozitor în pretențiile lui nemiloase. Așa se va întâmpla cu toți aceia care se supun celui rău; plăcerea și fascinația începutului vieții lor sfârșesc în negura disperării sau în nebunia unui suflet ruinat.

Același duh rău, care-L ispitise pe Hristos în pustie și care avea stăpânire asupra demonizatului din Capernaum, îi stăpânea și pe iudeii necredincioși. Dar față de ei acesta își lua un aer de evlavie, căutând să-i înșele în ce privește motivele respingerii Mântuitorului. Starea lor era și mai deznădăjduită decât a demonizatului, deoarece nu simțeau nevoia de Hristos și, din cauza aceasta, erau ținuți cu putere de Satana.

Timpul în care Hristos a lucrat personal între oameni a fost timpul celei mai intense activități pentru puterile împărăției întunericului. Veacuri de-a rândul, Satana, împreună cu îngerii lui răi, căutase să stăpânească trupul și mintea oamenilor, pentru a-i aduce la păcat și la suferință; apoi l-a acuzat pe Dumnezeu de toată nenorocirea aceasta. Isus le descoperea oamenilor caracterul lui Dumnezeu. El sfărâma puterea lui Satana și îi elibera pe cei prinși. Viața nouă, iubirea și puterea coborâte din cer lucrau asupra inimilor oamenilor și prințul răului s-a ridicat la luptă, pentru ca împărăția lui să-și păstreze dominația. Satana și-a adunat toate forțele și la fiecare pas lucra împotriva lui Hristos.

Așa va fi lupta cea mare de la sfârșit între neprihănire și păcat. În timp ce viața, lumina și puterea nouă coboară de sus asupra ucenicilor lui Hristos, o viață nouă izvorăște și de jos, dând putere agenților lui Satana. Fiecare element pământesc se manifestă cu o putere sporită. Cu iscusința câștigată în decursul veacurilor de luptă, prințul răului lucrează sub o înfățișare amăgitoare. El se arată îmbrăcat ca un înger de lumină, iar mulțimile „se alipesc de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” (1 Timotei 4, 1.)

În zilele lui Hristos, conducătorii și învățătorii lui Israel nu aveau putere să se împotrivescă lucrărilor lui Satana. Ei neglijau tocmai acele mijloace prin care ar fi putut să țină piept duhurilor rele. Hristos nu l-a biruit pe cel rău decât prin Cuvântul lui Dumnezeu. Mai marii lui Israel pretindeau că sunt interpreții Cuvântului lui Dumnezeu, dar ei îl studiaseră numai pentru a-și susține tradițiile și pentru a impune rânduielile făcute de oameni. Prin interpretarea pe care o dădeau, ei îl făceau să exprime idei pe care Dumnezeu niciodată nu le dăduse. Interpretările lor obscure făceau să apară într-o formă neclară lucrările pe care El le făcuse ușor de înțeles. Se certau pentru detalii lipsite de importanță, dar în practică negau cele mai de seamă adevăruri. Din cauza aceasta, necredința se răspândea. Cuvântul lui Dumnezeu era jefuit de puterea lui și duhurile rele lucrau după bunul lor plac.

Istoria se repetă. Având Biblia deschisă în fața lor și susținând că onorează învățăturile ei, mulți conducători religioși din timpurile noastre nimicesc credința în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se ocupă de disecarea Cuvântului și pun păreri lor mai presus de declarațiile lui lămurite. În mâinile lor, Cuvântul lui Dumnezeu își pierde puterea regeneratoare. Din cauza aceasta, necredința se dezlănțuie și nelegiuirea înflorește.

O dată ce a subminat credința în Biblie, Satana îi îndreaptă pe oameni la alte izvoare pentru lumină și putere. În felul acesta, el își pregătește locul. Aceia care se îndepărtează de învățăturile lămurite ale Scripturii și de puterea convingătoare a Duhului lui Dumnezeu îi invită pe demoni să-i stăpânească. Examinarea critică și speculativă a Scripturii a deschis calea pentru spiritism și teozofie -- forme modernizate ale păgânismului din vechime -- pentru a câștiga teren chiar și în bisericile care pretind că sunt ale Domnului Isus Hristos.

Alături de aceia care predică Evanghelia lucrează ființe care nu sunt decât unelte ale duhurilor înșelătoare. Foarte mulți oameni vin în legătură cu ele mai mult din curiozitate, dar, având dovada că acolo lucrează o putere supraomenească, ei sunt fermecați din ce în ce mai mult, până când ajung să fie stăpâniți de o voință mai tare ca a lor. Ei nu pot să scape de puterea ei misterioasă.

Zidurile de apărare ale sufletului sunt dărâmate și el rămâne fără opreliști împotriva păcatului. O dată ce a lepădat restricțiile Cuvântului lui Dumnezeu și ale Duhului Său, nimeni nu știe până la ce adâncimi ale decăderii va ajunge. Păcate ascunse sau patimi puternice pot face din el un captiv, tot așa de neajutorat ca și demonizatul din Capernaum. Cu toate acestea, starea lui nu este lipsită de nădejde.

Mijlocul prin care Îl putem birui pe cel rău este același prin care a biruit Hristos -- puterea Cuvântului. Dumnezeu nu ne stăpânește mintea fără consimțământul nostru, dar, dacă dorim să cunoaștem și să facem voia Lui, ni se dă și nouă făgăduința: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască ... învățătura.” (Ioan 8, 32; 7, 17.) Prin credință în aceste făgăduințe, oricare om poate fi eliberat de cursele rătăcirii și de domnia păcatului.

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea lui Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana; cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimți să intre în legământ cu Dumnezeu cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine.” (Isaia 27, 5.) Duhurile întunericului se vor lupta pentru cel care odată a fost sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câștiga biruința. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa: Căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi.” (Isaia 49, 24.25.)

În timp ce oamenii adunați în sinagogă erau încă înmărmuriți de groază, Isus S-a retras acasă la Petru, ca să Se odihnească puțin. Dar și aici se coborâse o umbră. Mama soției lui Petru zăcea bolnavă, lovită de „friguri mari”. Isus a muștră boala și suferința s-a sculat și a început să slujească pe Domnul și pe ucenicii Lui.

Veștile despre lucrările săvârșite de Hristos s-au răspândit cu repeziciune prin Capernaum. De teama rabinilor, oamenii n-au îndrăznit să vină în timpul Sabatului pentru a fi vindecați; dar, îndată ce soarele a dispărut sub orizont, s-a pornit o mișcare. Din case, din ateliere, din piețe, locuitorii orașului s-au îngrămădit spre umila locuință în care Se adăpostea Isus. Bolnavii erau aduși pe paturi, veneau sprijinindu-se în cârje sau, fiind ajutați de prieteni, veneau tremurând și șovăind în fața Mântuitorului.

Oră după oră veneau și plecau, căci nimeni nu știa dacă Vindecătorul va fi și mâine între ei. Niciodată nu trăise cetatea Capernaum o zi ca aceasta. Văzduhul era plin de glas de biruință și de strigăte de eliberare. Mântuitorul Se bucura de fericirea pe care o deșeptase. Când vedea suferințele celor care veneau la El, inima Lui se umplea de milă și tresălta de bucurie, pentru că avea putere să le readucă sănătatea și fericirea.

Isus nu și-a încetat lucrul până n-a fost vindecat și cel din urmă suferind. Era noaptea târziu când mulțimea s-a retras și liniștea s-a așezat asupra casei lui Simon. Ziua cea lungă și plină de agitație trecuse și Isus căuta odihnă. Dar, pe când orașul era încă învăluit de somn, „pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu și Se ruga acolo”.

Așa a petrecut Isus zilele vieții Sale pe pământ. Adesea le dădea drumul ucenicilor Săi să meargă acasă și să se odihnească; dar El refuza cu delicatețe stăruințele lor de a-L lua de la lucrările Lui. Toată ziua muncea, învățând pe cei neștiutori, vindecând pe bolnavi, dând vedere celor orbi, hrănind mulțimea; iar la apusul soarelui sau în zorii zilei ieșea în sanctuarul munților pentru comuniunea cu Tatăl Său. Adesea petrecea noaptea întregă în rugăciune și meditație, revenind la lucrul Său printre oameni când se revărsa de ziuă.

În zorii zilei, Petru și tovarășii săi au venit la Isus, spunându-I că oamenii din Capernaum au și început să-L caute. Ucenicii fuseseră amar dezamăgiți din cauza primirii care I se făcuse lui Hristos până aici. Autoritățile de la Ierusalim căutau să-L omoare, până și oamenii din orașul Lui încercaseră să-I ia viața; dar la Capernaum fusese primit cu mare entuziasm și speranța ucenicilor a reînviat. Poate că printre galileenii iubitori de libertate se vor găsi susținătorii noii împărății. Dar cu uimire au auzit cuvintele lui Hristos: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis”.

În agitația care se produsese la Capernaum, era primejdia ca scopul misiunii Lui să fie pierdut din vedere. Isus nu Se mulțumea să atragă atenția asupra Sa doar ca la un făcător de minuni sau ca la un vindecător de boli ale trupului. El căuta să-i atragă pe oameni la El ca fiind Mântuitorul lor. În timp ce oamenii se grăbeau să creadă că El venise ca împărat, să întemeieze o împărăție pământească, El dorea să le îndepărteze mintea de la cele pământești și să-i conducă la cele spirituale. Succesul numai în cele lumești s-ar fi așezat în calea lucrării Sale.

Admirația mulțimii ușuratice Îl supăra totdeauna. El nu urmărea deloc în viață să Se înalțe pe Sine. Omagiul pe care lumea îl dă rangului, bogăției sau talentului era străin de Fiul omului. Isus n-a folosit nici unul dintre mijloacele pe care le folosesc oamenii pentru a câștiga supunerea și pentru a impune respectul. Cu sute de ani înainte de naștere, I se făcuse această proorocie: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe; trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa până va așeza dreptatea pe pământ.” (Isaia 42, 2-4.)

Fariseii căutau să se distingă prin împlinirea scrupuloasă a ceremoniilor, precum și prin milosteniile și rugăciunile lor care izbeau privirile. Ei își dovedeau râvna pentru religie, făcând din ea subiect de

discuție. Certurile între sectele adverse erau zgomotoase și îndelungate și nu era ceva neobișnuit să se audă pe străzi glasul înverșunat al cărturarilor certându-se pentru credință.

Viața lui Isus era în contrast izbitor cu toate acestea. În viața Lui nu s-a văzut vreodată o dispută zgomotoasă, o rugăciune bătătoare la ochi sau o faptă menită să-I atragă laude. Hristos era ascuns în Dumnezeu și Dumnezeu Se descoperea în caracterul Fiului Său. Către această descoperire dorea Isus să fie îndreptate inimile oamenilor și acesteia să i se dea cinstire.

Soarele Îndreptării n-a răsărit asupra lumii în strălucire, pentru a copleși simțurile cu slava Lui. Stă scris despre Hristos: „El Se ivește ca zorile dimineții.” (Osea 6, 3.) În liniște și pace lumina zilei răsare asupra pământului, împrăștiind umbra întunericului și deșteptând lumea la viață. Așa a răsărit Soarele Îndreptării, „cu tămăduirea sub aripile Sale.” (Maleahi 4, 2.)

Capitolul 27

“Poți să mă curățești”

Capitol bazat pe textele din Matei 8, 2-4; Matei 9, 1-8; Matei 9, 32-34; Marcu 1, 40-45; Marcu 2, 1-12; Luca 5, 12-28.

Dintre toate bolile cunoscute în Orient, lepra era cea mai de temut. Caracterul ei incurabil și contagios și efectul grozav pe care-l avea asupra victimelor îi umpleau de groază chiar și pe cei mai curajoși oameni. Printre iudei, ea era socotită ca o pedeapsă pentru păcate. Și din cauza aceasta era numită „bătaia”, „degetul lui Dumnezeu”. Pătrunzând adânc, fiind cu neputință de vindecat și provocând moartea, era privită ca un simbol al păcatului. Prin legea ceremonială, leprosul era declarat necurat. Ca și când ar fi murit deja, el era îndepărtat din locuințele omenești. Tot ce atingea el era necurat. Aerul era contaminat prin respirația lui. Cel bănuit că are boala trebuia să se înfățișeze la preoți, care aveau să cerceteze și să hotărască în cazul lui. Dacă era declarat lepros, era despărțit de familie, alungat din adunarea lui Israel și sortit să stea numai în tovărășia acelor care erau la fel de loviți ca el. Legea era neînduplecată în cererile ei. Nici chiar împărații sau conducătorii nu erau scutiți. Un monarh care ar fi fost atacat de această boală îngrozitoare trebuia să predea sceptra și să fugă din societate.

Departate de prietenii și rudele lui, leprosul trebuia să poarte blestemul bolii sale. Era obligat să-și strige boala în gura mare, să-și sfâșie hainele și să dea semnalul de alarmă, prevenindu-i pe toți să fugă de prezența lui molipsitoare. Strigătul „necurat, necurat!”, venind în tonuri jalnice de la exilații singuratici, era semnalul pe care oamenii îl auzeau cu groază și cu oroare.

În regiunea în care lucra Hristos, erau mulți asemenea suferinzi și vestea despre lucrarea Lui a ajuns la ei, aducându-le o rază de speranță. Dar din zilele profetului Elisei nu se mai auzise ca să se vindece un om de care se prinsese această boală. Ei nici nu îndrăzneau să spere că Isus va face pentru ei ceea ce nu făcuse pentru nimeni. Cu toate acestea, s-a găsit unul în a cărui inimă credința a început să încolțească. Dar omul bolnav nu știa cum să ajungă la Isus. Dacă era împiedicat să vină în legătură cu semenii lui, cum ar putea oare să se înfățișeze înaintea Vindecătorului? Se întreba dacă Hristos ar vrea să-l vindece. Oare Se va opri El să Se uite la un om despre care se credea că suferă pedeapsa lui Dumnezeu? Nu cumva, la fel ca fariseii sau chiar ca doctorii, va rosti un blestem asupra lui și-i va spune să fugă din regiunile locuite de oameni? Se gândea la tot ce i se povestise despre Isus. Nici unul dintre aceia care căutaseră ajutorul Lui nu fusese izgonit. Bietul om s-a hotărât totuși să-L găsească pe Mântuitorul. Cu toate că era alungat din orașe, putea să-I iasă în cale undeva, pe o cărare mărginașă prin munți, sau să-L găsească învățând pe oameni afară din oraș. Greutățile erau mari, dar aceasta era singura lui nădejde.

Leprosul a fost îndrumat către Mântuitorul. Isus învăța lângă lac pe oamenii adunați în jurul Său. Stând departe, leprosul prinde câteva cuvinte de pe buzele Mântuitorului. Îl vede punându-și mâinile peste bolnavi, îi vede pe ologi, pe orbi, pe slăbănogi și pe aceia care erau gata să moară de felurite boli cum se ridică plini de sănătate, laudând pe Dumnezeu pentru eliberarea lor. Credința din inimă i se întărește. Vine mai aproape și tot mai aproape de mulțimea adunată acolo. Restricțiile care-i erau impuse, protecția oamenilor și teama cu care îl privesc toți sunt uitate. El se gândește numai la fericirea sperată a vindecării.

Înfățișarea lui era îngrozitoare. Boala a săpat fâgașe adânci și corpul lui în descompunere e îngrozitor la privit. La arătarea lui, oamenii se dau înapoi îngroziți. Se îmbulzesc unii în alții, vrând să scape de atingerea lui. Unii încearcă să-l oprească să se apropie de Isus, dar în zadar. Nu-i vede și nu-i

aude. Cuvintele lor de scârbă nu-l impresionează. Îl vede numai pe Fiul lui Dumnezeu. Aude numai glasul care rostește viață celor care sunt gata să moară. Înaintând către Isus, se aruncă la picioarele Lui cu strigătul: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”.

Isus îi răspunse: „Da, vreau, fii curățit” și puse mâna pe el. (Matei 8, 3.)

Îndată o schimbare s-a petrecut cu leprosul. Carnea lui s-a însănătoșit, nervii lui au început să simtă, iar mușchii au prins putere. Pielea aspră, solzoasă, care caracterizează lepra, a dispărut și o prospețime ca pielea unui copil sănătos i-a luat locul.

Isus i-a poruncit omului să nu spună ce lucrare se făcuse cu el, ci să se înfățișeze îndată cu un dar la templu. Un asemenea dar nu putea să fie primit până când preoții nu făceau o cercetare și nu se pronunțau că omul s-a vindecat. Oricât ar fi fost ei de lipsiți de bunăvoință să facă acest serviciu, nu puteau să nu facă cercetarea și să nu dea verdictul asupra cazului.

Cuvintele Scripturii arată hotărârea cu care Hristos i-a spus omului ce trebuie să facă, dar și obligația să tacă și să lucreze repede. „Isus i-a poruncit cu tot dinadinsul și i-a spus să plece numaidecât, și i-a zis: «Vezi să nu spui nimănui nimic, ci du-te de te arată preotului și adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei.»” Dacă preoții ar fi cunoscut faptele legate de vindecarea leprosului, ura lor față de Hristos putea să-i ducă la o hotărâre necinstită. Isus dorea ca omul să se înfățișeze la templu înainte ca vreo veste despre această minune să ajungă la ei. În felul acesta se putea obține o hotărâre nepărtinitoare și leprosului vindecat să i se îngăduie întâlnirea cu familia și cu prietenii lui.

Mai erau și alte motive pe care Hristos le avea în vedere atunci când îi ceruse omului să tacă. Mântuitorul știa că vrăjmașii Lui căutau neconținut să-

I restrângă activitatea și să-i îndepărteze pe oameni de la El. Știa că, dacă vindecarea leprosului era popularizată în toate părțile, alți oameni care sufereau de aceeași boală s-ar fi adunat în jurul Lui și s-ar fi zis că oamenii se puteau molipsi venind în atingere cu ei. Mulți leproși n-ar fi folosit darul sănătății ca să facă din el o binecuvântare pentru ei și pentru alții. Atrăgându-i pe leproși în jurul Său, ar fi dat ocazie să fie acuzat că încalcă restricțiile legii ceremoniale. În felul acesta, lucrarea de predicare a Evangheliei ar fi fost împiedicată.

Evenimentul a îndreptățit măsurile luate de Isus. O mulțime de oameni fuseseră de față la vindecarea leprosului și ei erau interesați să afle hotărârea preoților. La întoarcerea omului între prietenii lui, a avut loc o mare mișcare. Fără să țină seama de sfatul lui Isus, omul n-a făcut nici un efort să ascundă vindecarea lui. Desigur, ar fi fost cu neputință să ascundă, însă leprosul a răspândit pretutindeni această întâmplare. Socotind că numai modestia lui Isus era aceea care-i impunea această restricție, el a mers în toate părțile, vestind puterea acestui Mare Vindecător. El n-a înțeles că fiecare manifestare de felul acesta îi făcea pe preoți și pe bătrâni și mai hotărâți să-L distrugă pe Isus. Omul vindecat simțea că darul sănătății era foarte scump. El se bucura de vigoare și de faptul că fusese redat familiei și societății și simțea că nu-i era cu putință să se oprească de a da slavă Medicului care-l vindecase. Dar faptul că el trâmbița în toate părțile lucrul acesta a făcut ca lucrarea Mântuitorului să fie împiedicată. Lumea a venit la El într-un număr atât de mare, încât a fost obligat ca pentru o vreme să-și înceteze lucrarea.

Fiecare act săvârșit de Hristos în lucrarea Sa avea o țintă larg cuprinzătoare. Aceasta cuprindea mai mult decât părea la prima vedere. Așa era și în cazul leprosului. În timp ce Isus îi ajuta pe toți aceia care veneau la El, dorința Lui era să le dea o binecuvântare și acelor care nu veneau. În timp ce-i atrăgea pe vameși, pe păgâni și pe samariteni, El dorea să ajungă la inima preoților și învățătorilor care se închiseseră în prejudecată și în tradiție. El n-a lăsat neîncercat nici un mijloc prin care Se putea apropia de ei.

Trimițând pe leprosul vindecat la preot, El le-a dat o dovadă al cărei scop era să le dezarmeze prejudecățile.

Fariseii susținuseră că învățătura lui Hristos se împotriva legii pe care Dumnezeu o dăduse prin Moise; dar îndrumarea dată leprosului vindecat de a duce un dar, așa cum cerea legea, dovedea netemeinicia acestei acuzații. Aceasta era o mărturie îndestulătoare pentru toți aceia care doreau să fie convinși.

Conducătorii din Ierusalim trimiseseră iscoade să găsească un pretext pentru a-L da pe Hristos la moarte. El le-a răspuns dându-le o dovadă despre iubirea Lui față de neamul omenesc, despre respectul Lui față de lege și despre puterea pe care o avea de a-i scăpa pe oameni de păcat și de moarte. Astfel, El a mărturisit despre ei: „Ei Îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea Mea.” (Psalmii 109, 5.) El, care a dat pe munte învățătura aceasta: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”, a dat personal pildă de trăire a principiului, neîntorcând „rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, dimpotrivă, binecuvântând.” (Matei 5, 44; 1 Petru 3, 9.)

Aceiași preoți care îl condamnaseră pe lepros la izolare adevereau acum vindecarea lui. Sentința aceasta, adusă la cunoștință în mod public și trecută în registru, era o mărturie de netăgăduit în favoarea lui Hristos. Și atunci când omul vindecat a fost din nou primit în adunarea lui Israel, pe temeiul asigurării preoților că nu mai era nici o urmă de boală asupra lui, el însuși era o mărturie vie pentru Binefăcătorul său. Plin de bucurie, el a adus darul și a proslăvit Numele lui Isus. Preoții erau convinși de puterea dumnezeiască a Mântuitorului. Lor li se dăduse ocazia să cunoască adevărul și să fie binecuvântați cu lumină. Dacă o lepădau, ea s-ar fi îndepărtat fără să mai revină vreodată. Mulți lepădaseră lumina; dar ea n-a fost dată în zadar. Multe inimi au fost mișcate, dar pentru o vreme n-au dat nici un semn. În timpul vieții Mântuitorului, lucrarea Lui părea să trezească puțină iubire din partea preoților și învățătorilor, dar după înălțarea Lui „o mare mulțime de

preoți veneau la credință.” (Faptele Apostolilor 6, 7.)

Lucrarea lui Hristos pentru curățirea leprosului de această boală grozavă este o ilustrație cu privire la lucrarea Lui de curățire a sufletului de păcat. Omul care a venit la Isus era „plin de lepră”. Otrava ei mortală îi îmbibase tot corpul. Ucenicii căutaseră să-L ferească pe Domnul ca nu cumva să Se atingă de el, fiindcă oricine atingea un lepros devenea el însuși necurat. Dar, așezându-și mâna asupra leprosului, Isus n-a fost infectat. Atingerea Lui a dat putere de viață. Lepra a fost curățită. Tot așa stau lucrurile și cu lepra păcatului, adânc înrădăcinată, ucigătoare și cu neputință de a fi curățită de putere omenească. „Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până în creștet nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie.” (Isaia 1, 5-6.) Dar Isus, venind să locuiască în corp omenesc, nu Se întinează. Prezența Lui are putere vindecătoare pentru păcătos. Oricine cade la picioarele Lui, spunând în credință: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”, va auzi răspunsul: „Da, vreau, fii curățit!” (Matei 8, 2.3.)

În unele cazuri de vindecare, Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Dar în cazuri de lepră, când I se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau se poate ca Dumnezeu să ne dea altceva decât ceea ce cerem, dar nu așa se întâmplă când cerem să fim scăpați de păcat. Dorința Lui este tocmai să ne curățe de păcat, să facă din noi copii ai Lui și să ne dea putere pentru a trăi o viață sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.” (Galateni 1, 4.) Și „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” (1 Ioan 5, 14.15.) „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9.)

La vindecarea slăbănogului din Capernaum, Hristos a dat aceeași învățătură. El a săvârșit minunea pentru a da dovadă despre puterea de a ierta păcatele. Vindecarea slăbănogului ilustrează și alte adevăruri prețioase. Ea este plină de nădejde și de încurajare, iar din cele întâmplate cu fariseii porniți pe ceartă, ea are și o învățătură plină de avertizări.

Ca și leprosul, slăbănogul pierduse orice speranță de vindecare. Boala lui era urmarea unei vieți de păcat și suferințele lui erau făcute și mai amare din cauza remușcărilor. De multă vreme ceruse el ajutor fariseilor și doctorilor, sperând să fie scăpat de suferințele lui spirituale și durerile fizice. Dar ei îl declaraseră cu răceală ca fiind nevindecabil și fusese lăsat să sufere mânia lui Dumnezeu. Fariseii priveau suferința ca o dovadă a dizgrației divine și se țineau departe de cei bolnavi și de cei suferinzi. Se întâmplă însă adesea ca tocmai aceia care se credeau așa de sfinți să fie mai vinovați decât oamenii suferinzi, pe care îi condamnau.

Omul paralizat era cu totul lipsit de ajutor și, văzând că nu mai e nădejde să-i vină de undeva scăpare, el a căzut în disperare. Atunci a auzit de lucrările minunate ale lui Isus, i s-a spus că alții, tot așa de păcătoși și deznădăjduiți ca el, fuseseră vindecați, că până și leproșii fuseseră curățați. Prietenii care i-au spus lucrurile acestea i-au dat curaj să creadă că și el ar putea să fie vindecat, dacă ar fi dus la Isus. Dar nădejdea lui s-a spulberat când și-a adus aminte în ce chip venise boala asupra lui. Se temea ca nu cumva Medicul cel neprihănit să nu-l suporte în fața Lui.

Dar, mai mult decât vindecarea fizică, el dorea eliberarea de povara păcatului. Dacă ar fi putut să-L vadă pe Isus și să primească asigurarea iertării și a păcii cu Cerul, el ar fi fost mulțumit fie să trăiască, fie să moară, după voia lui Dumnezeu. Strigătul omului pe moarte a fost: „O, de-aș putea ajunge în fața Lui!” Nu era timp de pierdut; carnea lui prăpădită începea să

dea semne de descompunere. Cu lacrimi în ochi i-a rugat pe prietenii lui să-l ducă pe pat până la Isus, lucru pe care ei l-au făcut cu mare plăcere. Dar mulțimea care se adunase înăuntrul și împrejurul casei în care era Mântuitorul era așa de deasă, încât era cu neputință pentru bolnav și pentru prietenii lui să ajungă la El sau chiar numai până acolo de unde să-I audă glasul.

Isus predica în casa lui Petru. După obicei, ucenicii Lui ședeau acolo. Au venit și „niște farisei și învățători ai legii, din toate satele Galileii, și Iudeii, și din Ierusalim”. Aceștia veniseră ca iscoade, căutând o acuzație împotriva lui Isus. În afară de aceste persoane oficiale, în mulțimea amestecată se înghesuiau oameni mânați de zel, de evlavie, de curiozitate și chiar necredincioși. Erau reprezentate acolo diferite naționalități și toate clasele sociale. „Iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece.” Duhul vieții plana asupra adunării, dar fariseii și cărturarii nu l-au simțit prezența. Ei nu și-au simțit lipsa, și vindecarea nu era pentru ei. „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale.” (Luca 1, 53.)

Cei care îl duceau pe omul paralizat au încercat de nenumărate ori să-și facă drum prin mulțime, dar în zadar. Bolnavul privea în jur într-o grozavă disperare. Când ajutorul de atâta vreme căutat era așa de aproape, cum putea să renunțe la speranța sa? După îndemnul lui, prietenii l-au urcat pe acoperișul casei și, desfăcând învelișul, l-au lăsat înăuntru, la picioarele lui Isus. Cuvântarea Sa a fost întreruptă. Mântuitorul a privit la fața plină de durere și a văzut ochii rugători ațintiți asupra Lui. A înțeles totul, căci El atrăsese la Sine pe această ființă deznădăjduită și îndoielnică. În timp ce omul paralizat era încă acasă, Mântuitorul îi adusese convingerea în conștiință. Când s-a pocăit de păcatele lui și a crezut în puterea lui Isus de a-l vindeca, îndurările dătătoare de viață ale Mântuitorului au căzut de prima dată ca o binecuvântare asupra inimii lui însetate. Isus urmărise cea dintâi scânteie de credință, care crescuse până la convingerea că El era singurul ajutor al păcătosului și văzuse cum aceasta devine tot mai puternică, o dată

cu fiecare efort de a veni înaintea Lui.

Acum, în cuvintele care atinseră urechea suferindului ca o melodie plăcută, Mântuitorul a zis: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Povara disperării cade de pe inima omului bolnav, pacea iertării se așează asupra duhului său și strălucește pe chipul său. Durerea fizică s-a dus și întreaga lui ființă e transformată. Slăbănogul nenorocit este vindecat! Păcătosul vinovat este iertat!

În credință simplă, el primise cuvintele lui Isus ca fiind darul unei vieți noi. El n-a mai cerut nimic, ci a rămas într-o tăcere plină de fericire, prea plin de bucurie pentru a mai putea vorbi. Lumina cerească strălucea asupra feței lui și oamenii priveau uimiți la scena aceasta.

Rabinii așteptaseră plini de nerăbdare să vadă ce hotărâre ia Hristos în cazul acesta. Și-au adus aminte că omul venise la ei după ajutor și că ei refuzaseră să-i dea nădejde sau să-i arate simpatie. Nemulțumindu-se numai cu atât, declaraseră că omul suferea un blestem dumnezeiesc pentru păcatele lui. Lucrurile acestea le-au revenit cu putere în minte când l-au văzut pe omul bolnav înaintea lor. Au observat interesul cu care toți urmăreau scena și au simțit o teamă nespusă că-și vor pierde influența asupra poporului.

Acești demnitari n-au schimbat între ei nici un cuvânt, dar, privind unii la alții, au citit același gând, și anume că trebuie făcut ceva pentru a opri valul simțămintelor. Isus declarase că păcatele slăbănogului erau iertate. Fariseii au considerat aceste cuvinte ca o hulă și au plănuit să prezinte lucrurile acestea ca un păcat vrednic de moarte. Ei și-au zis în inima lor: „Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?” (Marcu 2, 7.)

Ațintindu-și privirile asupra lor, priviri sub care ei au început să tremure și să se dea înapoi, Isus a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Păcatele îți sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te și umblă?» Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă»”.

Atunci, acela care fusese adus la Isus pe o targă se ridică pe picioarele sale, care prinseseră din nou elasticitate și tăria tinereții. Sângele dătător de viață aleargă prin venele lui. Fiecare organ al trupului pornește deodată la lucru. Strălucirea sănătății ia locul palorii morții atât de aproape „și îndată slăbănogul s-a sculat, și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: «Niciodată n-am mai văzut așa ceva!»”

O, minunată iubire a lui Hristos, care Se apleacă să-i vindece pe păcătoși și pe suferinzi! Divinitatea simte împreună cu omul, ușurându-i durerile și suferințele! O, minunată putere dată astfel pe față pentru fiii oamenilor! Cine se mai poate îndoii de solia mântuirii? Cine poate da la o parte îndurările unui Mântuitor plin de milă?

A fost nevoie de putere creatoare pentru a reface sănătatea aceluia trup în stare de descompunere. Același glas, care a chemat la viață pe omul făcut din țărâna pământului, a rostit cuvinte de viață și pentru slăbănogul muribund. Și aceeași putere, care a dat viață trupului, a reînnoit și inima. Acela care la creațiune „a zis și s-a făcut”, care „poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33, 9), rostise o hotărâre de viață pentru omul mort în greșeli și păcate. Vindecarea trupului era o dovadă a puterii care înnoiește inima. Hristos i-a poruncit slăbănogului să se ridice și să meargă, „ca să știți”, a zis El, „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele”.

Slăbănogul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât și pentru corp. Vindecarea spirituală a fost urmată de vindecarea fizică. Învățătura aceasta nu trebuie să fie trecută cu vederea. Astăzi sunt mii de oameni care suferă de boli fizice, care, ca și slăbănogul, ar dori să audă cuvintele: „Păcatele tale sunt iertate”. Povara păcatului, cu neliniștea și cu dorințele lui neîmplinite, este cauza bolilor lor. Ei nu pot să afle odihnă câtă vreme nu vin la Vindecătorul sufletelor lor. Pacea, pe care numai El o poate oferi, va da putere minții și sănătate corpului.

Isus a venit „să nimicească lucrările diavolului”. „În El era viață”, și El zice: „Am venit ca oile Mele să aibă viață și să o aibă din belșug”. El este „duh dătător de viață.” (1 Ioan 3, 8; Ioan 1, 4; 10, 10; 1 Corinteni 15, 45.) El are și acum aceeași putere dătătoare de viață, ca și atunci când vindeca bolnavii pe pământ și rostea iertare pentru păcătoși. „El îți iartă fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale.” (Psalmii 103, 3.)

Efectul produs asupra oamenilor prin vindecarea slăbănogului era ca și când s-ar fi deschis cerul și s-ar fi descoperit slava unei lumi mai bune. Când omul vindecat a trecut prin mulțime, binecuvântându-L pe Dumnezeu la fiecare pas și purtându-și povara ca și când ar fi fost ușoară ca un fulg, oamenii s-au dat înapoi ca să-i facă loc și cu fața înspăimântată priveau spre el, șoptind unul către altul: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite”.

Fariseii erau muți de uimire și copleșiți din cauza înfrângerii. Ei văzuseră că aici nu e loc pentru ca gelozia lor să aprindă mulțimea. Minunea săvârșită asupra omului pe care ei îl părăsiseră sub mânia lui Dumnezeu îi impresionase pe oameni atât de mult, încât pentru un timp rabinii au fost uitați. Ei au văzut că Hristos are puterea pe care ei o atribuiau numai lui Dumnezeu; cu toate acestea, demnitatea purtării Lui amabile era într-un contrast izbitor cu purtarea lor îngâmfată. Ei erau dezorientați și umiliți, recunoscând, dar nemărturisind că în fața lor e o ființă superioară. Cu cât era mai puternică dovada că Isus avea putere pe pământ să ierte păcatele, cu atât

mai mult ei se afundau în necredință. Din casa lui Petru, unde îl văzuseră pe slăbănog vindecat prin Cuvântul Domnului, ei au plecat să născocescă noi planuri pentru a-L aduce la tăcere pe Fiul lui Dumnezeu.

Bolile trupești, oricât de rele și înrădăcinate, erau vindecate prin puterea lui Hristos; dar boala sufletească își înfîgea rădăcinile tot mai adânc în aceia care închideau ochii față de lumină. Lepra și paralizia nu erau așa de îngrozitoare ca bigotismul și necredința.

În familia slăbănogului a fost o mare bucurie când el s-a întors acasă, ducând cu ușurință patul pe care foarte încet fusese luat din fața lor cu puțin timp mai înainte. Ei s-au adunat cu lacrimi în ochi în jurul lui, abia îndrăznind să-și creadă ochilor. El stătea în fața lor plin de putere. Brațele pe care ei le văzuseră lipsite de viață acum erau gata să se supună voinței lui. Carnea lui zbârcită și vânătă era acum fragedă și rumenă. El mergea cu pas hotărât și liber. Bucuria și speranța erau scrise pe fiecare trăsătură a feței lui și o expresie de curăție și de pace luase locul urmelor păcatului și ale suferinței. Mulțumiri pline de bucurie se înălțau din casa lor și Dumnezeu era proslăvit prin Fiul Său, care redase nădejde celui dezamăgit și tărie celui zdrobit. Omul acesta și familia lui erau gata să-și dea viața pentru Isus. Nici o îndoială nu le umbrea credința, nici o urmă de necredință nu păta încrederea în Acela care adusesse lumină în casa lor întunecată.

Capitolul 28

Levi-Matei

Capitol bazat pe textele din Matei 9, 9-17; Marcu 2, 14-22; Luca 5, 27-39.

Dintre toți slujbașii romani ai Palestinei, cei mai nesuferiți erau vameșii. Faptul că birurile erau impuse de o putere străină era totdeauna o iritare pentru iudei, deoarece le amintea despre pierderea independenței lor. Afară de aceasta, cei care adunau birurile nu se mulțumeau să fie numai agenți ai opresiunii romane; ei căutau ca prin înșelăciune să se îmbogățească în dauna oamenilor. Un iudeu care primea această slujbă de la romani era privit ca unul care a trădat onoarea neamului său. El era disprețuit ca un apostaziat și așezat pe cea mai de jos treaptă a societății.

Din clasa aceasta făcea parte Levi-Matei, care, după cei patru ucenici de la Ghenezaret, a fost următorul care a fost chemat în slujba lui Hristos. Fariseii îl judecaseră pe Matei după ocupația lui, dar Isus a văzut în omul acesta o inimă deschisă pentru a primi adevărul. Matei ascultase învățăturile Mântuitorului. Când Spiritul convingător al lui Dumnezeu îi descoperise păcătoșenia, el a dorit să caute ajutor la Hristos; dar fusese obișnuit cu purtarea exclusivistă a rabinilor și nu se așteptase ca Marele Învățător să-l bage în seamă.

Într-o zi, stând la masa lui, vameșul L-a văzut pe Isus apropiindu-Se. Mare i-a fost uimirea când a auzit spunându-i-se cuvintele: „Vino după Mine”.

Matei „a lăsat totul, s-a sculat și a mers după El”. N-a fost nici o

ezitare, nici o îndoială, nici un gând pentru faptul că el urma să schimbe ocupația lui bănoasă cu sărăcia și greutatea. Îi era de ajuns că avea să fie împreună cu Isus, că putea asculta cuvintele Lui și că se putea uni cu El în lucrare.

Așa se întâmplase și cu ucenicii chemați mai înainte. Când Isus i-a invitat pe Petru și pe tovarășii lui să-L urmeze, ei au părăsit îndată corăbiile și plasele lor. Unii dintre acești ucenici aveau prieteni care depindeau de sprijinul lor; dar, când au primit chemarea Mântuitorului, n-au ezitat și n-au întrebat: „Cum voi trăi și cum îmi voi întreține familia?” Ei au ascultat chemarea; și când, mai târziu, Isus i-a întrebat: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?”, ei au răspuns: „De nimic.” (Luca 22, 35.)

Pentru Matei în bogăția lui, ca și pentru Andrei și Petru în sărăcia lor, a venit aceeași încercare; fiecare dintre ei s-a consacrat la fel. În clipa succesului, când plasele erau pline de pești și când pornirile vieții vechi erau foarte puternice, Isus i-a chemat pe ucenici de la mare să părăsească totul pentru lucrarea Evangheliei. În felul acesta este încercat fiecare suflet, pentru a dovedi dacă dorința pentru bunurile trecătoare e mai tare decât dorința după comuniune cu Hristos.

Principiile au întotdeauna cerințe severe. Nici un om nu poate să aibă succes în serviciul lui Dumnezeu, dacă nu e cu toată inima la lucru și dacă nu socotește toate lucrurile o pierdere pentru a ajunge la înalta cunoaștere a lui Hristos. Nici un om care își face rezerve nu poate fi ucenic al lui Hristos, cu atât mai puțin colaborator al Lui. Când un om prețuiește mântuirea cea mare, atunci jertfirea de sine care s-a dat pe față în viața lui Hristos se va vedea și în viața lui. Oricare ar fi drumul pe care El îi conduce, ei vor fi bucuroși să-L urmeze.

Chemarea lui Matei de a fi unul dintre ucenicii lui Hristos a dat naștere la o mare mânie. Ca un învățător în ale credinței să aleagă un vameș pentru a fi unul dintre ajutoarele lui apropiate era o jignire la adresa obiceiurilor religioase, sociale și naționale. Făcând apel la prejudecățile poporului, fariseii nădăjduiau să schimbe curentul sentimentelor poporului împotriva lui Isus.

Între vameși se crease un foarte mare interes. Inimile lor erau atrase către Învățătorul divin. În bucuria noii sale situații de ucenic al Domnului, Matei dorea să-L prezinte pe Isus și foștilor lui colegi. Ca urmare, el a dat o masă mare la el acasă, unde și-a adunat rudele și prietenii. Nu numai că între ei se găseau vameși, dar erau și alții cu o purtare îndoielnică și care erau disprețuiți de vecinii lor mai evlavioși.

Masa aceea a fost dată în onoarea lui Isus și El nu a stat la îndoială dacă să primească această invitație amabilă. Știa că lucrul acesta va jigni partida fariseilor și Îl va compromite în fața oamenilor, dar acțiunile Lui nu erau influențate de considerente politice. Pentru El, lucrurile exterioare nu aveau nici o valoare. Ceea ce Îi mișca inima era un suflet însetat după apa vieții.

Isus a stat ca un oaspete onorat la masa vameșilor, arătând, prin simpatie și amabilitate, că recunoștea demnitatea ființei umane, iar oamenii doreau să devină vrednici de încrederea Lui. Cuvintele Lui cădeau cu putere binecuvântată și dătătoare de viață asupra inimii lor însetate. Noi imbolduri erau deșteptate și acești lepădați ai societății își dădeau seama că este cu putință să trăiască o viață nouă.

La adunări ca acestea, nu puțini au fost mișcați de învățătura Mântuitorului și aceștia L-au mărturisit numai după înălțare. Când S-a revărsat Duhul Sfânt și trei mii de oameni s-au convertit într-o zi, între ei se

găseau mulți care auziseră adevărul prima dată la masa vameșilor, iar unii dintre ei au ajuns vestitori ai Evangheliei. Chiar pentru Matei, pilda dată de Isus la masă a fost o învățătură neștearsă. Vameșul disprețuit a devenit unul dintre cei mai devotați evangheliști, urmându-L îndeaproape pe Mântuitorul în lucrarea Lui.

Când au auzit că Isus Se află la masa dată de Matei, rabinii au folosit ocazia pentru a-L acuza. Dar ei au ales să lucreze prin ucenici. Deșteptându-le prejudecățile, sperau să-i înstrăineze de Domnul. Ei foloseau tactica de a-L acuza pe Hristos față de ucenici și pe ucenici față de Hristos, îndreptându-și săgețile acolo unde puteau să rănească mai rău. Aceasta este calea prin care a lucrat Satana chiar de la despărțirea de cer și toți aceia care încearcă să dea naștere la neînțelegeri și înstrăinare sunt stăpâniți de spiritul lui.

„Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?”
Întrebau rabinii invidioși.

Isus n-a așteptat răspunsul ucenicilor la această învinuire, ci a replicat El Însuși: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!» Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Fariseii pretindeau că sunt sănătoși în ce privește spiritul și că n-au nevoie de medic, în timp ce socoteau că vameșii și neamurile mor din cauza bolilor sufletului. Prin urmare, nu era lucrarea Lui ca Medic să meargă la aceia care aveau nevoie de ajutorul Său?

Deși aveau gânduri înalte despre ei înșiși, fariseii erau de fapt într-o stare mai rea decât a acelor pe care îi disprețuiau. Vameșii erau mai puțin stăpâniți de bigotism și mulțumire de sine și din cauza aceasta erau mai deschiși față de influența adevărului. Isus le-a zis rabinilor: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!»” În felul acesta a arătat că,

deși ei pretindeau că sunt propovăduitorii Cuvântului lui Dumnezeu, erau cu totul necunoscători ai spiritului lui.

Pentru o vreme, fariseii au fost aduși la tăcere, dar numai pentru a deveni și mai hotărâți în vrăjmășia lor. Ei au căutat pe ucenicii lui Ioan Botezătorul și au încercat să-i ațâțe împotriva Mântuitorului. Fariseii aceștia nu primiseră lucrarea lui Ioan Botezătorul. Cu dispreț vorbiseră despre viața lui abstinentă, despre obiceiurile lui simple, despre îmbrăcămintea lui aspră și îl declaraseră fanatic. Pentru că le demascase fățarnicia, ei se împotriviseră cuvintelor lui și începuseră să ridice poporul împotriva lui. Duhul lui Dumnezeu mișcase inima acestor batjocoritori, convingându-i de păcat; dar ei lepădaseră sfatul lui Dumnezeu și declaraseră că Ioan era stăpânit de un demon.

Când Isus a venit și S-a amestecat cu oamenii, mâncând și bând la mesele lor, L-au acuzat că bea și mănâncă. Dar tocmai aceia care acuzau erau ei înșiși vinovați. După cum Dumnezeu este rău înfățișat de Satana, care Îi pune în seamă attributele lui, tot așa și trimișii Domnului au fost prezentați greșit de acești oameni nelegiuți.

Fariseii nu voiau să ia în considerație că Isus mânca împreună cu vameșii și cu păcătoșii pentru a aduce lumina cerului acelor care erau în întuneric. Ei nu voiau să vadă că fiecare cuvânt dat de Învățătorul divin era o sămânță vie, care ar putea să încolțească și să aducă roade pentru slava lui Dumnezeu. Ei se hotărâseră să nu primească lumina; cu toate că se împotriviseră lucrării lui Ioan Botezătorul, erau acum gata să caute prietenia ucenicilor lui, nădăjduind să-și asigure colaborarea lor împotriva lui Isus. Ei Îl reprezentau pe Isus ca distrugând vechile tradiții și puneau în contrast evlavie aspră a lui Ioan Botezătorul cu felul în care Isus mânca împreună cu vameșii și păcătoșii.

Ucenicii lui Ioan erau în vremea aceasta într-o mare întristare. Era tocmai înainte de a merge ei la Isus cu solia de la Ioan. Învățătorul iubit era în închisoare și ei își petreceau zilele în jale. Isus nu încerca să-l elibereze pe Ioan, ba dădea impresia că aruncă dispreț asupra învățaturii lui. Dacă Ioan fusese trimis de Dumnezeu, pentru ce trăiau Isus și ucenicii Lui o viață așa de deosebită?

Ucenicii lui Ioan nu înțelegeau clar lucrarea lui Hristos; ei socoteau că acuzațiile fariseilor trebuie să aibă temei. Ei țineau multe din rânduielile date de rabini și chiar nădăjduiau să fie îndreptățiți prin faptele legii. Postul era practicat de iudei ca fiind o faptă de merit și cei mai stăruitori dintre ei posteau de două ori pe săptămână. Fariseii și ucenicii lui Ioan tocmai posteau, când cei din urmă au venit la Isus cu întrebarea: „De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?”

Isus le-a răspuns cu multă bunătate. El n-a încercat să le corecteze concepția greșită cu privire la post, ci numai să-i lămurească în ceea ce privește lucrarea Sa. Și El a făcut lucrul acesta folosindu-Se de aceeași imagine de care se folosiseră Ioan Botezătorul când L-a mărturisit pe Isus. Ioan spusese: „Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.” (Ioan 3, 29.) Nu se putea ca ucenicii lui Ioan să nu-și aducă aminte de cuvintele învățătorului lor atunci când Isus, folosind aceeași ilustrație, le-a zis: „Oare puteți face pe nuntași să postească în timpul cât mirele este cu ei?”

Prințul cerului era în mijlocul poporului Său. Fusese dat lumii cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Bucurie pentru săraci, deoarece Hristos venise să-i facă moștenitori ai Împărăției Lui. Bucurie pentru bogați, căci El voia să-i învețe cum să câștige bogățiile veșnice. Bucurie pentru neînvățați, deoarece El voia să-i facă înțelepți pentru mântuire. Bucurie pentru învățați, căci El voia să le dezvăluie taine mai adânci decât cele pătrunse de ei; adevăruri

ascunse de la întemeierea lumii urmau să fie desfășurate în fața oamenilor prin lucrarea Mântuitorului.

Ioan Botezătorul se bucurase să-L privească pe Mântuitorul. Ce ocazie de bucurie pentru ucenicii care aveau privilegiul de a umbla și a vorbi zilnic cu Maiestatea cerului! Acesta nu era un timp de jelire și de post. Ei trebuiau să-și deschidă inima pentru a primi lumina slavei Lui, pentru a fi în stare să reverse lumină asupra acelor care se găseau în întuneric și în umbra morții.

Tabloul zugrăvit de cuvintele lui Hristos era strălucit, dar peste ei zăcea o umbră deasă, pe care numai ochiul Lui o putea întrezări: „Vor veni zile”, a zis El, „când va fi luat mirele de la ei; atunci vor posti în acele zile”. Când ei urmau să vadă că Domnul lor este trădat și răstignit, ucenicii aveau să jelească și să postească. În ultimele Sale cuvinte din camera de sus, El le-a zis: „Peste puțină vreme nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțină vreme Mă veți vedea”. „Adevărat, adevărat vă spun, că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, iar întristarea voastră se va preface în bucurie.” (Ioan 16, 19.20.)

La învierea Lui din mormânt, întristarea lor urma să se preschimbe în bucurie. După înălțare, urma ca El să nu mai fie de față în persoană; dar prin Mângâietorul avea să fie mereu cu ei, și atunci nu trebuiau să-și mai petreacă timpul plângând. Satana ar fi dorit ca atunci ei să dea lumii impresia că fuseseră înșelați și dezamăgiți; dar, prin credință, ei aveau să privească la Sanctuarul de sus, unde Isus slujea pentru ei; aveau să-și deschidă inimile pentru Duhul Sfânt, reprezentantul Său, și să se bucure în lumina prezenței Sale. Cu toate acestea, aveau să vină zile de încercări și ispite, când ei urmau să fie aduși în conflict cu mai marii acestei lumi și cu conducătorii împărăției întunericului; atunci când Hristos nu va fi personal cu ei și când ei nu vor fi în stare să simtă pe Mângâietorul, atunci va fi mai potrivit pentru ei să postească.

Fariseii căutau să se mândrească prin ținerea strictă a formelor, în timp ce inima lor era plină de invidie și ceartă. „Iată”, zice Scriptura, „postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie? Să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig, și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?” (Isaia 58, 4.5.)

Adevăratul post nu este numai o slujbă făcută de formă. Scriptura descrie astfel postul ales de Dumnezeu: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug”; dă „mâncarea ta celui flămând” și „satură sufletul lipsit.” (Versetul 6.10.) Aici se arată adevăratul spirit și adevăratul caracter al lucrării lui Hristos. Întreaga viață a fost un sacrificiu de sine pentru salvarea lumii. Fie că postea în pustietatea ispitirii sau mânca la masa lui Matei împreună cu vameșii, Își dădea viața pentru mântuirea celor pierduți. Nu în plângere deșartă, nu doar într-o umilire trupească și în mulțimea jertfelor se dă pe față adevăratul spirit de devoțiune, ci în predarea de bunăvoie a eului în slujba lui Dumnezeu și a omului.

Continuându-și răspunsul dat ucenicilor lui Ioan, Isus a rostit o parabolă, zicând: „Nimeni nu rupe dintr-o haină nouă un petic ca să-l pună la o haină veche; altminteri rupe și haina cea nouă și nici peticul luat de la ea nu se potrivește la cea veche”. Solia lui Ioan Botezătorul nu trebuia să fie amestecată cu tradiția și superstițiile. Încercarea de a amesteca pretențiile fariseilor cu evlavia lui Ioan nu făcea decât să arate și mai mult prăpastia dintre ele.

Nici principiile învățaturii lui Hristos nu puteau să fie unite cu formele fariseismului. Hristos nu urma să acopere prăpastia creată de învățăturile lui

Ioan. El urma să arate și mai clar deosebirea dintre ce era vechi și ce era nou. Isus a ilustrat mai departe lucrul acesta, zicând: „Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altminteri vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă și burdufurile se prăpădesc”. Burdufurile care se foloseau ca vase pentru a pune vinul nou se uscau după câțva timp și se scorojeau și nu mai erau bune de folosit pentru acest scop. În această ilustrație familiară, Isus arăta starea conducătorilor iudei. Preoții, cărturarii și mai marii își urmăreau neabătuți șirul de ceremonii și tradiții. Inima lor se strânsese ca burdufurile de vin uscate, cu care El îi comparase. Atâta timp cât ei se mulțumeau cu o religie legalistă, era cu neputință să ajungă depozitarii adevărului viu al cerului. Ei gândeau că e îndestulătoare neprihănirea personală și nu doreau ca un element nou să fie adus la religia lor. Ei nu priveau bunăvoința lui Dumnezeu față de oameni ca pe ceva care vine din afară, ci o uneau cu meritul propriu adus de faptele lor bune. Credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul nu putea să găsească teren comun cu religia fariseilor, formată din ceremoniile și rânduielile omenești. Efortul de a uni învățăturile lui Isus cu religia existentă avea să fie zadarnic. Adevărul vital al lui Dumnezeu, ca și vinul în fermentare, urma să prăpădească burdufurile vechi și stricate ale tradiției fariseice.

Fariseii se socoteau prea înțelepți pentru a mai avea nevoie de învățătură, prea neprihăniți pentru a mai avea nevoie de mântuire, prea onorați pentru a mai avea nevoie de onoarea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a îndepărtat de ei pentru a găsi pe alții, doritori de a primi solia cerului. În pescarii neînvățați, în vameșul din piață, în femeia din Samaria, în oamenii de rând care Îl ascultau cu plăcere, El a găsit noile Sale vase pentru vinul cel nou. Instrumentele care urmează să fie folosite în lucrarea Evangheliei sunt acele suflete care primesc cu bucurie lumina trimisă de Dumnezeu. Aceștia sunt agenții Lui pentru a duce lumii cunoștința adevărului. Dacă prin harul lui Hristos copiii Săi vor deveni vase noi, El îi va umple cu vinul cel nou.

Învățătura lui Hristos, deși era reprezentată prin vinul cel nou, nu era o doctrină nouă, ci descoperirea aceleia care se dăduse la început. Dar, pentru farisei, adevărul lui Dumnezeu își pierduse semnificația și frumusețea de la început. Învățătura lui Hristos era pentru ei, aproape în toate privințele, ceva nou și era nerecunoscută și neștiută de ei.

Isus a atras atenția asupra faptului că învățătura falsă are puterea să distrugă capacitatea de a aprecia și de a dori adevărul. „Nimeni”, a zis El, „după ce a băut vin vechi, nu voiește vin nou, căci zice: «Este mai bun cel vechi»”. Tot adevărul care se dăduse lumii prin patriarhi și profeți strălucea într-o frumusețe nouă în cuvintele lui Hristos. Dar cărturarii și fariseii nu doreau vinul cel nou atât de prețios. Până când nu se goleau de tradițiile vechi, de obiceiurile și practicile lor, ei nu mai aveau loc pentru învățăturile lui Hristos în minte și în inimă. Ei se agățau de formele moarte și se îndepărtau de adevărul cel viu și de puterea lui Dumnezeu.

Tocmai lucrul acesta a adus ruina iudeilor și va aduce ruina multor oameni din zilele noastre. Mii de oameni fac aceeași greșală pe care au făcut-o fariseii pe care Hristos i-a muștrat la masa lui Matei. Decât să renunțe la vreo idee cultivată cu plăcere sau să părăsească vreun idol al părerilor proprii, mulți refuză adevărul care coboară de la Tatăl luminii. Ei se încred în propria persoană și se bazează pe înțelepciunea lor și nu-și dau seama de sărăcia lor spirituală. Ei stăruie să fie salvați printr-un mijloc care să le dea ocazia să facă vreo lucrare însemnată. Când văd că nu este posibil să amestece eul în lucrare, ei leapădă mântuirea oferită.

O religie a formelor niciodată nu poate să conducă sufletele la Hristos; căci este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul și rugăciunea care vin dintr-un spirit doritor de a se îndreptăți sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, șirul ceremoniilor religioase, umilința exterioară, sacrificiile impunătoare arată că acela care face astfel de lucruri se consideră neprihănit și având drept la cer; dar totul

este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea.

Cum era în zilele lui Hristos, așa este și astăzi. Fariseii nu-și cunosc lipsa spirituală. Lor li se spune: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.” (Apocalipsa 3, 17.18.) Credința și iubirea sunt aurul curățit prin foc. Dar, în viața multora, aurul și-a pierdut strălucirea și comoara cea scumpă a fost pierdută. Îndreptățirea lui Hristos este pentru ei ca un veșmânt nepurtat, ca o fântână neatinsă. Lor li se spune: „Ce am împotriva ta este că ți-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 2, 4.5.)

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” (Psalmii 51, 17.) Omul trebuie să fie golit de eul lui înainte de a putea fi, în înțelesul deplin al cuvântului, un credincios în Isus. Când s-a renunțat la eu, Domnul poate face din om o făptură nouă. Vase noi pot să cuprindă vin nou. Iubirea lui Hristos îl va însufleți pe credincios cu o viață nouă. În acela care privește la Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, se va manifesta caracterul lui Hristos.

Capitolul 29

Sabatul

Sabatul a fost sfințit la creațiune. Fiind rânduit pentru om, originea sa este timpul acela când „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38, 7.) Pacea odihnea asupra lumii, deoarece pământul era în armonie cu cerul. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” și El S-a odihnit în bucuria lucrării Sale încheiate. (Geneza 1, 31.)

Deoarece El S-a odihnit în Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” -- a pus-o deoparte pentru un scop sfânt. El i-a dat-o lui Adam ca o zi de odihnă. Era un semn de aducere aminte a lucrării de creațiune și, în felul acesta, un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale. Scriptura zice: „El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui”. „Însușirile nevăzute ale Lui ... se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” (Geneza 2, 3; Psalmii 111, 4; Romani 1, 20.)

Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu.... Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1, 1-3.) Și deoarece Sabatul este o amintire a lucrării creațiunii, el este o dovadă a iubirii și puterii lui Hristos.

Sabatul ne îndreaptă gândurile spre natură și ne aduce în legătură cu Creatorul. În cântecul păsărelelor, în foșnetul pomilor, în muzica mării, putem încă să auzim vocea Aceluia care a vorbit cu Adam în Eden, în răcoarea zilei. Când admirăm puterea Lui în natură, găsim mângâiere,

deoarece Cuvântul care a creat toate lucrurile dă viață și ființei lăuntrice. El, „care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4, 6.)

Tocmai gândul acesta a făcut să răsunе cântecul:

„Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, Și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, Și cât de adânci sunt gândurile Tale.” (Psalmii 92, 4.5)

Iar Duhul Sfânt, prin profetul Isaia, zice: „Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna?... Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului? El șade deasupra cercului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o maramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el.... «Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește. Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește.... El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul.” Solia aceasta este scrisă în natură și Sabatul are drept scop să o păstreze în memorie. Atunci când Domnul i-a cerut lui Israel să sfințească Sabatele Sale, El a zis: „Ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!”

(Isaia 40, 18-29; 1, 10; 45, 22; Ezechiel 20, 20.)

Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai, dar nu atunci a fost făcut cunoscut pentru prima dată ca zi de odihnă. Israelii aveau cunoștință de el înainte de a veni la Sinai. Până să ajungă acolo, ei au ținut Sabatul. Când unii l-au profanat, Domnul i-a muștrat și a zis: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” (Exod 16, 28.)

Sabatul n-a fost dat numai pentru Israel, ci el a fost dat pentru lumea întreagă. El a fost făcut cunoscut omului în Eden și, asemenea celorlalte precepte ale Decalogului, este obligatoriu pentru totdeauna. „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Atâta vreme cât există cerul și pământul, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. Și atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei ce sunt sub soare. „În fiecare Sabat”, locuitorii pământului nou, slăvit, vor veni „să se închine înaintea mea -- zice Domnul.” (Matei 5, 18; Isaia 66, 23.)

Nici o altă instituție încredințată iudeilor n-a urmărit așa de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a făcut-o Sabatul. Dumnezeu a intenționat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărțirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, Domnul a mai spus și „Să-Mi fiți niște oameni sfinți.” (Exod 20, 8; 22, 31.) Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe israeliți ca închinători ai lui Dumnezeu.

Când iudeii s-au depărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca prin

credință să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalțe pe sine și să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că era semnul puterii lui Hristos. Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerințe apăsătoare. În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici decât caracterul Părintelui ceresc, iubitor. Rabinii Îl prezentau pe Dumnezeu ca unul care dă legi de care oamenii nu pot să asculte. Ei îi determinau pe oameni să-L vadă pe Dumnezeu ca un tiran și să-și închipuie că ținerea Sabatului, așa cum o cerea El, îi făcea pe oameni să fie aspri și cruzi. Lucrarea lui Hristos era tocmai aceea de a îndrepta părerile lor greșite. Cu toate că rabinii îl urmăreau cu vrăjmășie neîmpăcată, El n-a lăsat nici măcar să creadă că se supune pretențiilor lor, ci a mers înainte, păstrând Sabatul așa cum cerea Legea lui Dumnezeu.

Într-o zi de Sabat, când Mântuitorul și ucenicii Lui se întorceau de la locul de rugăciune, au trecut printr-un lan de grâu care dădea în copt. Isus lucrase până târziu și, când au trecut prin holdă, ucenicii au început să smulgă spice și să mănânce boabele, după ce le frecaseră în palme. În oricare altă zi, lucrul acesta n-ar fi adus nici o discuție, deoarece un om care trece pe lângă o holdă, o livadă sau o vie era liber să ia și să mănânce după dorință. (Vezi Deuteronom 23, 24-25.) Dar, dacă ar fi făcut cineva lucrul acesta în zi de Sabat, se socotea o profanare. Nu numai că adunarea spicelor era un fel de seceriș, dar frecarea lor în palme era un fel de treierat. Așadar, după părerea rabinilor, Sabatul era de două ori profanat.

Iscoadele I s-au plâns îndată lui Isus, zicând: „Iată că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului”.

Când a fost acuzat că a călcat Sabatul la Betesda, Isus Se apărase, susținând că este Fiul lui Dumnezeu și declarând că lucra în armonie cu

Tatăl. Acum, când ucenicii au fost atacați, El le amintește acuzatorilor, ca exemple din Vechiul Testament, fapte îndeplinite în Sabat de către aceia care erau în slujba lui Dumnezeu.

Învățătorii iudei se lăudau cu propriile cunoștințe din Scriptură, dar în răspunsul Mântuitorului se cuprindea o muștrare pentru necunoașterea Scripturilor sfinte. „Oare n-ați citit ce a făcut David”, zise El, „când a flămânzit el și cei ce erau cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a mâncat din ele, și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. „N-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în templu, și totuși sunt nevinovați? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât templul”. „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” (Luca 6, 3.4; Marcu 2, 27.28; Matei 12, 5.6.)

Dacă era drept ca David să-și astâmpere foamea mâncând din pâinea pusă la o parte pentru un scop sfânt, atunci era drept și pentru ucenici să-și împlinească nevoile de hrană, rupând spice în ceasurile sfinte ale Sabatului. Și iarăși preoții din templu lucrau mai mult în Sabat decât în alte zile. Aceeași lucrare în alte scopuri pământești ar fi fost un păcat, dar lucrarea preoților era în slujba lui Dumnezeu. Ei săvârșeau ritualul care îi îndruma pe oameni la puterea mântuitoare a lui Hristos și munca lor se împăca foarte bine cu scopul pe care îl avea Sabatul. Dar acum Hristos Însuși venise. Făcând lucrarea lui Hristos, ucenicii se găseau în slujba lui Dumnezeu și tot ce era necesar pentru săvârșirea acestei lucrări era drept să se facă în zi de Sabat.

Hristos voia să-i învețe pe ucenici și pe vrăjmașii Lui că primul loc trebuie să-l ocupe slujirea lui Dumnezeu. ținta lucrării Lui în lumea aceasta este mântuirea omului, prin urmare tot ce este necesar să se facă în Sabat pentru săvârșirea acestei lucrări este în acord cu legea privitoare la Sabat. Isus a încununat apoi argumentația Sa, declarându-Se „Domn al Sabatului” --

Unul care era mai presus de orice discuție și mai presus de orice lege. Acest Judecător veșnic îi achită pe ucenici de vină, făcând apel chiar la legea pe care ei erau acuzați că o calcă.

Isus n-a lăsat ca lucrul acesta să treacă fără să-i mustre pe vrăjmașii Săi. El a spus că, în orbirea lor, ei înțelegeau greșit rostul Sabatului. El a zis: „Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfe», n-ați fi osândit pe niște nevinovați.” (Matei 12, 7.) Ritualurile lor lipsite de căldură nu puteau să umple golul adus de lipsa acelei credincioase și duioase iubiri, care îi va caracteriza totdeauna pe adevărații închinători ai lui Dumnezeu.

Hristos a repetat adevărul că sacrificiile nu aveau valoare în ele însele. Ele erau un mijloc, și nu un scop. Ținta lor era să-i îndrume pe oameni la Mântuitorul și în felul acesta să-i aducă în armonie cu Dumnezeu. Dumnezeu prețuiește numai un serviciu făcut din iubire. Dacă lipsește aceasta, tot șirul ceremoniilor este pentru El o ofensă. Tot așa este și cu Sabatul. El avea ca scop să-i aducă pe oameni în legătură cu Dumnezeu; dar, dacă mintea era stăpânită de forme obositoare, adevăratul rost al Sabatului era zădărnicit. Păzirea lui exterioară era doar o batjocură.

Într-un alt Sabat, când Isus a intrat în sinagogă, a văzut acolo un om cu mâna uscată. Fariseii Îl urmăreau să vadă ce va face. Mântuitorul știa bine că, dacă va vindeca pe cineva în Sabat, va fi privit ca un călcător al legii, dar El nu a ezitat să dărâme zidul restricțiilor tradiționale care împresurau Sabatul. Isus l-a chemat pe bolnav să stea în mijloc și apoi a întrebat: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau să o pierzi?” Printre iudei, circula maxima că, dacă un om n-a făcut bine atunci când a avut prilejul, înseamnă că a făcut rău; dacă cineva nu făcea ce trebuia ca să scape o viață, însemna că a ucis. În felul acesta, Isus i-a întâmpinat pe rabini pe terenul lor. „Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: «Întinde-ți mâna!» El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.” (Marcu 3, 4.5.)

Când a fost întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?”, Isus a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este, deci, un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” (Matei 12, 10-12.)

Fariseii care-L urmăreau n-au îndrăznit să-I răspundă lui Isus în fața mulțimii, de teamă să nu intre în vreo încurcătură. Știau că El vorbise adevărul. Ca să nu calce vreo tradiție, ei ar fi lăsat pe un om să sufere, dar tot ei ar fi scăpat o vită pentru ca proprietarul ei să nu sufere vreo pagubă din această pricină. De aceea, ei arătau mai multă purtare de grijă pentru un animal necuvântător decât pentru om, care e făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează lucrarea tuturor religiilor neadevărate. Ele își au obârșia în dorința omului de a se înălța mai presus de Dumnezeu, dar urmarea a fost că omul a decăzut mai jos ca animalele. Orice religie care se luptă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu îl jefuiește pe om de slava pe care a avut-o la creațiune și care trebuie să fie redată prin Hristos. Orice religie falsă îi învață pe adeptii ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia pune asupra omenirii un preț mare, pentru că este răscumpărată cu sângele lui Hristos, și promovează o grijă duioasă față de nevoile și suferințele omului. Domnul zice: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir.” (Isaia 13, 12.)

Când Isus S-a îndreptat către farisei cu întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă, El le-a pus în față planurile lor nelegiuite. Ei vânau viața Lui cu ură înverșunată, în timp ce El scăpa viața oamenilor și aducea fericire mulțimilor. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei, sau să vindeci pe bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept să ai ucidere în inimă în sfânta zi a lui Dumnezeu decât iubire pentru toți oamenii, iubire care își găsește expresia în fapte de milă?

Vindecând pe omul cu mâna uscată, Isus a condamnat tradiția iudeilor și a făcut ca porunca a patra să rămână așa cum o dăduse Dumnezeu. „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat”, a declarat El. Îndepărtând restricțiile fără rost ale iudeilor, Hristos a onorat Sabatul, în timp ce aceia care se plâneau de El dezonorau sfânta zi a lui Dumnezeu.

Aceia care susțin că Hristos a desființat legea învață că El a călcat Sabatul și i-a îndreptățit pe ucenicii Lui să facă la fel. În felul acesta, ei iau aceeași poziție ca iudeii care Îl calomniau pe Isus. În această privință, ei contrazic mărturia dată de Hristos Însuși, care a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” (Ioan 15, 10.) Nici Mântuitorul, nici urmașii Lui n-au călcat legea privitoare la Sabat. Hristos era un reprezentant viu al legii. În viața Lui nu s-a găsit nici o călcare a preceptelor ei sfinte. Privind o întreagă națiune de martori care căutau ocazia să-L condamne, El putea zice fără ca cineva să-L poată contrazice: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8, 46.)

Mântuitorul nu venise să dea la o parte cele spuse de patriarhi și profeți, deoarece El Însuși vorbise prin acești oameni reprezentativi. Toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pietre prețioase fuseseră greșit zidite. Lumina lor prețioasă fusese mistificată pentru a servi rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din templul rătăcirii și să fie așezate din nou în edificiul adevărului. Lucrul acesta putea să-l facă numai o mână dumnezeiască. Pus în legătură cu rătăcirea, adevărul fusese făcut să ajute lucrarea vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze în poziția aceea de unde să dea slavă lui Dumnezeu și să lucreze la mântuirea omenirii.

„Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat”, a zis Isus. Instituțiile pe care le-a rânduit Dumnezeu sunt pentru binele omenirii. „Toate

aceste lucrări se petrec în folosul vostru.” „Fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4, 15; 1 Corinteni 3, 22.23.) Legea Celor Zece Porunci, din care Sabatul este o parte, a fost dată de Dumnezeu poporului Său ca o binecuvântare. „Domnul ne-a poruncit atunci”, a zis Moise, „să împlinim toate aceste legi, să ne temem de Domnul Dumnezeu nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață.” (Deuteronom 6, 24.) Iar prin psalmist s-a dat această solie lui Israel: „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!” (Psalmii 100, 2-4.) Și despre „toți cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească”, Domnul zice: „Îl voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-l voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune.” (Isaia 56, 6.7.)

„De aceea Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” Aceste cuvinte sunt pline de învățătură și mângâiere. Deoarece a fost făcut pentru om, Sabatul este ziua Domnului. El aparține lui Hristos, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1, 3.) Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus deoparte, ca un semn de amintire al lucrării creației. Sabatul arată spre El, dovedindu-L că este Creator și Sfințitor. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este conducătorul bisericii și că prin puterea Lui noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” -- îi fac sfinți. (Ezechiel 20, 12.) Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.

Domnul mai zice: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L ... atunci te vei putea desfăta în Domnul.” (Isaia 58, 13.14.) Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzând pe Hristos în Sabat, ei se desfătă în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11, 28.)

Capitolul 30

Alegerea celor doisprezece

Capitol bazat pe textele din Marcu 3; 13-19; Marcu 6, 12-16.

„În urmă, Isus s-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască.”

Chemarea celor doisprezece la apostolat și Predica de pe Munte au avut loc la adăpostul copacilor, pe o colină a muntelui, nu departe de Marea Galileii. Câmpurile și dealurile erau locurile preferate ale lui Isus și mare parte din învățătura Lui a fost dată sub cerul liber, mai mult decât în templu sau în sinagogi. Nici o sinagogă n-ar fi putut cuprinde mulțimea de oameni care-L urma; dar nu numai pentru motivul acesta a ales El să-i învețe pe oameni în câmpii și în crânguri. Lui Isus Îi plăceau scenele din natură. Pentru El, fiecare loc retras și liniștit era un templu sfânt.

Primii locuitori ai pământului își aleseseră un sanctuar sub umbra pomilor Edenului. Acolo comunicase Hristos cu părintele omenirii. Când au fost izgoniți din Paradis, primii noștri părinți încă se mai închinau în câmpii și crânguri și acolo i-a întâlnit Isus, aducându-le Evanghelia harului Său. Hristos a fost Acela care a vorbit cu Avraam sub stejarii lui Mamre, a vorbit și cu Isaac când mergea să se roage pe câmpie, în amurgul serii, cu Iacov pe o colină la Betel, cu Moise în munții Madianului și cu tânărul David în timp ce-și veghea turma. Tot sub îndrumările lui Hristos, timp de cincisprezece veacuri, poporul iudeu își părăsise casele pentru o săptămână în fiecare an și locuise în colibe făcute din ramuri verzi, „din pomii cei frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu.” (Leviticul 23, 40.)

Pentru a-i pregăti pe ucenici, Isus a ales să-i scoată din larma oraşului în liniştea câmpiilor şi dealurilor, care erau mai potrivite cu lecţiile de lepădare de sine pe care El dorea să-i înveţe. În timpul lucrării Sale, El avea plăcerea să-i adune pe oameni în jurul Său, sub cerul albastru, undeva pe o coastă înverzită de deal sau pe ţarm, lângă lac. Aici, înconjurat de lucrările propriei creaţiuni, El putea să îndrepte gândurile ascultătorilor de la cele artificiale la cele naturale. În creşterea şi dezvoltarea naturii se descopereau principiile Împărăţiei Sale. Atunci când îşi ridicau privirea către dealurile lui Dumnezeu şi admirau lucrările minunate ale mâinilor Sale, oamenii puteau să primească învăţăturile preţioase ale adevărului dumnezeiesc. Învăţătura dată de Hristos urma să le fie repetată de lucrările din natură. La fel se întâmplă şi cu toţi aceia care ies în natură, avându-L pe Hristos în inima lor. Ei se vor simţi înconjuraţi de o influenţă sfântă. Lucrurile din natură conţin pildele Domnului şi repetă sfaturile date de El. Având comuniune cu Dumnezeu prin natură, mintea se înalţă şi inima găseşte odihnă.

Acum s-a făcut primul pas pentru a organiza biserica, pentru ca, după plecarea lui Hristos, ea să fie reprezentanta Lui pe pământ. Ei nu aveau la dispoziţie un sanctuar somptuos, însă Mântuitorul i-a condus pe ucenici la locul liniştit pe care-l prefera şi, în mintea lor, experienţele sfinte din ziua aceea aveau să fie pentru totdeauna legate de frumuseţea muntelui, a văilor şi a mării.

Isus îi chemase pe ucenici ca să-i poată trimite ca martori ai Săi, pentru a vesti lumii ce văzuseră şi ce auziseră de la El. Slujba care le fusese încredinţată era cea mai importantă la care au fost chemate vreodată fiinţe omeneşti şi era, ca însemnătate, imediat după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu pentru salvarea lumii. După cum în Vechiul Testament cei doisprezece patriarhi au fost reprezentanţii lui Israel, tot aşa cei doisprezece apostoli trebuiau să fie reprezentanţii bisericii formate de Evanghelie.

Mântuitorul cunoștea caracterul oamenilor pe care îi alesese; cunoștea toate slăbiciunile și nedesăvârșirile lor; El cunoștea toate primejdiile prin care ei urmau să treacă, precum și răspunderea care trebuia să fie pusă asupra lor și inima Lui era plină de grijă pentru acești aleși. Singur, pe un munte aproape de Marea Galileii, El a petrecut toată noaptea în rugăciune pentru ei, în timp ce aceștia dormeau la picioarele muntelui. Îndată ce s-au arătat primele raze ale dimineții, i-a chemat să vină la El, deoarece avea să le comunice un lucru important.

Ucenicii aceștia fuseseră câtva timp împreună cu Hristos în lucrarea Lui. Ioan și Iacov, Andrei și Petru, împreună cu Filip, Natanael și Matei fuseseră într-o legătură mai strânsă cu El decât ceilalți și fuseseră martori la mai multe minuni ale Lui. Petru, Iacov și Ioan se găseau într-o legătură deosebită cu El. Ei erau aproape totdeauna cu El, fiind martori la minunile Lui și ascultând cuvintele Lui. Ioan era și mai strâns legat de Isus, așa încât el era cunoscut ca fiind ucenicul pe care îl iubea Isus. Mântuitorul îi iubea pe toți, dar Ioan avea inima cea mai primitoare. Era mai tânăr ca toți ceilalți și, cu multă încredere copilărească, își deschidea inima față de Isus. În felul acesta, el a ajuns într-o legătură mai strânsă de iubire cu Hristos și prin el s-a transmis poporului Său cea mai profundă învățătură spirituală a Mântuitorului.

În fruntea uneia dintre grupele în care sunt împărțiți apostolii se găsește numele lui Filip. El a fost cel dintâi ucenic căruia Isus i-a adresat porunca: „Urmează-Mă”. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. El ascultase învățătura lui Ioan Botezătorul și auzise cum Îl prezentase pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Filip era un căutător sincer după adevăr, dar, în ceea ce privește credința, era zăbavnic cu inima. Deși se unise cu Hristos, din felul în care a vorbit cu Natanael se vede că el nu era cu totul convins de divinitatea lui Isus. Deși Hristos fusese proclamat ca Fiu al lui Dumnezeu printr-un glas din cer, pentru Filip, El era „Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”

(Ioan 1, 45.) Din nou s-a arătat lipsa de credință a lui Filip când au fost hrăniți cei cinci mii de oameni. Pentru a-l încerca, Isus a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?” Răspunsul lui Filip înclina către necredință: „Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari n-ar ajunge ca fiecare să capete puținel din ele.” (Ioan 6, 5-7.) Isus S-a întristat. Cu toate că Îi văzuse lucrările și-I simțise puterea, Filip totuși nu avea credință. Când grecii l-au întrebat cu privire la Isus, Filip n-a folosit acest prilej pentru a-i prezenta Mântuitorului, ci s-a dus să-i spună lui Andrei. Până și în ultimele ceasuri dinaintea răstignirii, cuvintele lui Filip erau de natură să descurajeze credința. Când Toma l-a spus lui Isus: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?”, Isus i-a răspuns: „Eu sunt calea, adevărul și viața.... Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu”. De la Filip a venit un răspuns al necredinței: „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.” (Ioan 14, 5-8.) Atât de greoi la inimă, atât de slab în credință era ucenicul acela care timp de trei ani fusese cu Isus.

În contrast cu necredința lui Filip era încrederea copilărească a lui Natanael. El era de fel un om foarte sincer, un om care vedea prin credință realitățile nevăzute. Cu toate acestea, Filip era un elev în școala lui Hristos și Învățătorul divin suporta cu răbdare necredința și încetineala lui. Când S-a revărsat Duhul Sfânt asupra ucenicilor, Filip a devenit un învățător după voia lui Dumnezeu. El știa despre ce vorbea și-i învăța pe oameni cu o siguranță care aducea convingere ascultătorilor.

În timp ce Isus îi împuternicea pe ucenici, unul care nu fusese chemat în mod deosebit a stăruit să fie acceptat între ei. Acesta era Iuda Iscarioteanul, un om care pretindea că este urmaș al lui Hristos. El s-a prezentat și a cerut cu stăruință un loc în acest cerc intim al ucenicilor. Cu multă seriozitate și cu o aparentă sinceritate, el a zis: „Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge”. Isus nici nu l-a respins, nici nu i-a zis bun-venit, ci numai a rostit aceste cuvinte triste: „Vulpile au vizuini și păsările

cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Matei 8, 19.20.) Iuda credea că Isus este Mesia și, unindu-se cu apostolii, nădăjduia să-și asigure o poziție înaltă în împărăția cea nouă. Isus urmărea să nimicească această speranță, mărturisindu-și sărăcia.

Ucenicii țineau mult ca Iuda să facă parte din numărul lor. Înfățișarea lui era impunătoare, era un om ager la minte și talentat în lucrările lui și ei l-au recomandat lui Isus ca pe un om care l-ar fi putut ajuta foarte mult în lucrare. Au fost însă surprinși că Isus l-a primit cu atâta răceală.

Ucenicii fuseseră foarte mult dezamăgiți pentru faptul că Isus nu încercase să-și asigure colaborarea conducătorilor lui Israel. Ei considerau ca o greșeală faptul că nu-și întărește lucrarea prin asigurarea sprijinului acestor oameni cu influență. Dacă El l-ar fi respins pe Iuda, în mintea lor ei ar fi pus la îndoială înțelepciunea Domnului lor. Cele petrecute mai târziu cu Iuda aveau să le arate primejdia de a îngădui considerentelor omenești să precumpănească hotărârea cu privire la destoinicia oamenilor pentru lucrarea lui Dumnezeu. Colaborarea unor astfel de oameni pe care ucenicii erau nerăbdători să-i câștige ar fi trădat lucrarea în mâna celor mai înverșunați vrăjmași ai ei.

Cu toate acestea, atunci când s-a alăturat ucenicilor, Iuda nu era insensibil la frumusețea caracterului lui Hristos. Simțea influența acelei puteri dumnezeiești, care atrăgea sufletele la Mântuitorul. Acela care nu venise să zdrobească trestia frântă, nici să stingă mukul care fumegă nu voia să respingă acest suflet, chiar dacă doar o slabă dorință îl îndemna către lumină. Mântuitorul a citit în inima lui Iuda; El cunoștea adâncurile nelegiuirii în care avea să se cufunde Iuda, dacă nu avea să fie eliberat prin harul lui Dumnezeu. Aducându-l pe acest om în legătură cu Sine, El l-a așezat în situația ca în fiecare zi să fie adus în legătură cu revărsarea iubirii Sale neegoiste. Dacă și-ar fi deschis inima față de Hristos, harul dumnezeiesc ar fi îndepărtat demonul egoismului, iar Iuda ar fi devenit un supus al

Împărăției lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi ia pe oameni așa cum sunt, cu trăsături omenești în caracterul lor, și îi pregătește pentru serviciul Său, dacă vor să fie disciplinați și să învețe de la El. Ei nu sunt aleși pentru că sunt desăvârșiți, ci, în ciuda nedeșăvârșirilor, sunt aleși pentru ca, prin cunoașterea și trăirea adevărului și prin harul lui Hristos, ei să poată fi transformați după chipul Său.

Iuda a avut aceleași ocazii pe care le-au avut și ceilalți ucenici. A ascultat aceleași învățături prețioase. Dar trăirea adevărului pe care o cerea Hristos nu se potrivea cu dorințele și scopurile lui Iuda și el nu voia să-și sacrifice ideile pentru a primi înțelepciunea dumnezeiască.

Cât de delicat S-a purtat Mântuitorul cu acela care avea să fie trădătorul Lui! În învățăturile Sale, Isus stăruia asupra principiilor binefacerii, care loveau lăcomia la rădăcină. El a făcut să treacă prin fața lui Iuda înfățișarea urâtă pe care o are lăcomia și de multe ori acest ucenic și-a dat seama că i se descrie caracterul și se arată păcatul lui; dar nu voia să mărturisească și să-și părăsească nelegiuirea. Era încrezut în sine și, în loc să se împotrivescă ispitei, a continuat să-și urmeze practicile înșelătoare. Hristos stătea în fața lui ca o pildă vie de ceea ce trebuia să ajungă el, dacă folosea mijlocirea și ajutorul dumnezeiesc; dar învățăturile au ajuns la urechile lui Iuda una câte una, fără a fi luate în seamă.

Isus nu l-a muștrătat aspru pentru lăcomia lui, ci l-a suportat pe acest om cu răbdare divină, chiar atunci când îi dădea dovadă că citește în inima lui ca într-o carte deschisă. El îi prezenta cele mai înalte motive pentru a face ce este drept și, lepădând lumina cerului, Iuda a rămas fără scuză.

În loc să meargă în lumină, Iuda a ales să-și păstreze defectele. A cultivat cu plăcere dorințe rele, patimi pline de răzbunare, gânduri negre și

urâte, până când Satana a pus deplină stăpânire pe el. Iuda a devenit reprezentantul vrăjmașului lui Hristos.

Când I s-a alăturat lui Isus, el avea câteva trăsături de caracter prețioase, care ar fi putut ajunge o binecuvântare pentru biserică. Dacă ar fi fost dispus să poarte jugul lui Hristos, ar fi fost printre apostolii de frunte; dar și-a înăspriț inima atunci când i-au fost arătate defectele și, cu mândrie și răzvrătire, a ales ambițiile lui egoiste; în felul acesta, s-a făcut nepotrivit pentru lucrarea pe care Dumnezeu ar fi dorit să i-o dea.

Toți ucenicii aveau defecte însemnate atunci când Isus i-a chemat în slujirea Sa. Chiar și Ioan, care a avut o legătură mai strânsă cu Cel blând și umil, nu era din fire blând și binevoitor. El și fratele lui erau numiți „fiii tunetului”. Când au venit la Isus, orice manifestare de dispreț față de El stârnea indignare și spirit de ceartă. Iritabilitate, dorință de răzbunare și spirit de critică, toate se găseau la ucenicul iubit. El era mândru și ambiția lui era să fie cel dintâi în Împărăția lui Dumnezeu. Dar zi după zi, în contrast cu spiritul său violent, a admirat blândețea și îndelunga răbdare a lui Isus și a ascultat învățăturile Lui despre umilință și răbdare. Și-a deschis inima față de influența dumnezeiască și a devenit nu numai un ascultător, ci și un împlinitor al cuvintelor Mântuitorului. Eul a fost ascuns în Hristos. A învățat să poarte jugul lui Hristos și să ducă povara Lui.

Isus îi muștra pe ucenici și îi avertiza; dar Ioan și frații lui nu L-au părăsit; ei L-au ales pe Isus în ciuda acestor muștrări. Mântuitorul nu S-a depărtat de la ei pentru motivul că erau plini de slăbiciuni și greșeli. Ei au împărtășit cu El până la sfârșit încercările și au învățat lecțiile din viața Lui. Privind la Hristos, caracterul lor a fost transformat.

Apostolii se deosebeau mult unii de alții prin obiceiuri și temperament. Între ei se aflau vameșul Levi-Matei și zelotul aprins Simon, vrăjmașul

neîmpăcat al autorității Romei; generosul și impulsivul Petru și Iuda cel cu spirit josnic; Toma cel sincer, totuși timid și fricos; Filip, zăbavnic cu inima și înclinat spre îndoială, și ambițioșii fii ai lui Zebedei, atât de direcți cu frații lor. Aceștia au fost adunați, fiecare cu greșelile lui diferite, având toți tendințe către rău, moștenite sau cultivate; dar în și prin Hristos ei trebuiau să rămână în familia lui Dumnezeu, învățând să rămână una în credință, în învățatură, în spirit. Ei urmau să aibă încercările lor, supărările lor și deosebirile lor de părere; dar, în timp ce Hristos locuia în inimă, nu puteau fi neînțelegeri între ei. Iubirea Lui avea să-i facă să se iubească unul pe altul; învățăturile lui Hristos urmau să-i facă să se împace, în ciuda tuturor deosebirilor dintre ei, aducându-i pe ucenici la unitate până când aveau să fie un singur gând și o singură judecată. Hristos fiind marele centru, ei urmau să se apropie unul de altul exact în măsura în care se apropiau de centru.

După ce i-a pregătit pe ucenici, Isus a adunat grupa cea mică în jurul Lui și, îngenunchind în mijlocul lor și punându-și mâinile pe capul lor, a înălțat o rugăciune, consacrandu-i pentru lucrarea Sa cea sfântă. În felul acesta, Domnul i-a împuternicit pe ucenici pentru lucrarea Evangheliei.

Ca reprezentanți ai Lui între oameni, Hristos nu alege îngeri care n-au căzut niciodată, ci ființe omenești, oameni cu aceleași patimi ca aceia pe care caută să-i salveze. Hristos S-a îmbrăcat cu natura omenească pentru a putea ajunge la oameni. Dumnezeirea avea nevoie de natura omenească, deoarece trebuia să se împletească divinul cu umanul pentru a aduce lumii mântuirea. Dumnezeu avea nevoie de natura omenească, pentru ca să ofere un mijloc de comuniune între Dumnezeu și om. La fel stau lucrurile cu servii și trimișii lui Hristos. Omul are nevoie de o putere din afara lui și mai mare ca el pentru a reface în el chipul lui Dumnezeu și pentru a-l face în stare să săvârșească lucrarea lui Dumnezeu; dar aceasta nu face ca lucrarea omului să fie lipsită de importanță. Natura omenească se bizuie pe puterea divină. Hristos locuiește în inimă prin credință și, prin colaborare cu Divinitatea, puterea omului ajunge în stare să facă binele.

Acela care i-a chemat pe pescarii din Galilea îi cheamă încă pe oameni în serviciul Său. El este așa de binevoitor să dea pe față puterea Sa prin noi cum a făcut-o cu cei dintâi ucenici. Oricât am fi de nedesăvârșiți și de păcătoși, Domnul ne oferă părtășia cu El și ucenicia lui Hristos. El ne invită să luăm parte la învățăturile dumnezeiești, pentru ca, unindu-ne cu Hristos, să putem face lucrările lui Dumnezeu.

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Corinteni 4, 7.) Din cauza aceasta predicarea Evangheliei a fost încredințată oamenilor supuși greșelii, și nu îngerilor. Se vede foarte bine că puterea care lucrează prin slăbiciune omenească este puterea lui Dumnezeu; și în felul acesta suntem încurajați să credem că puterea care poate să-i ajute pe alții la fel de slabi ca noi poate să ne ajute și pe noi. Și aceia care personal sunt „cuprinși de slăbiciune” trebuie să fie „îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți.” (Evrei 5, 2.) Deoarece ei înșiși au fost în pericol, cunosc primejdiile și greutatea drumului și pentru motivul acesta sunt chemați să meargă să-i ajute pe alții care sunt în aceeași primejdie. Există suflete apăsate de îndoială, împovărate de slăbiciuni, lipsite de tărie în credință și neîn stare să-L înțeleagă pe Cel Nevăzut; dar un prieten pe care îl pot vedea, venind în locul lui Hristos, poate să fie inelul de legătură, care să prindă de Hristos credința lor șovăitoare.

Noi trebuie să fim împreună-lucrători cu îngerii cerești pentru a-L prezenta lumii pe Isus. Cu o ardoare aproape nerăbdătoare, îngerii ne așteaptă să conlucrăm cu ei, deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul. Și atunci când ne predăm lui Hristos cu devotament, din toată inima, îngerii se bucură că pot să vorbească prin glasul nostru, pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu.

Capitolul 31

Predica de pe munte

Capitol bazat pe textele din Matei 5; Matei 6; Matei 7.

Rareori i-a adunat Isus numai pe ucenici pentru a primi cuvintele Sale. El nu i-a ales ca ascultători numai pe aceia care cunoșteau calea vieții. Lucrarea Lui era de a ajunge la mulțimile care zăceau în ignoranță și rătăcire. El împărțea învățăturile Sale pline de adevăr acolo unde puteau ajunge la mințile întunecate. El Însuși, care era Adevărul, stătea cu coapsele încinse și cu brațele mereu întinse pentru a binecuvânta și, prin cuvinte de avertizare, de îndemn și de încurajare, căuta să-i înalțe pe toți cei care veneau la El.

Cu toate că a fost destinată ucenicilor, Predica de pe Munte a fost rostită în auzul mulțimii. După întărirea apostolilor prin binecuvântare, Isus a mers cu ei pe malul lacului. Aici, începuseră să se adune oameni încă din zorii zilei. Afară de mulțimea obișnuită de prin cetățile Galileii, se găseau și oameni din Iudea și chiar din Ierusalim, din Perea, din Decapole, din Idumea, tocmai din sudul Iudeii; de asemenea, erau și din Tir și Sidon, cetăți feniciene pe țărmul Mării Mediterane. „Când au auzit tot ce făcea, au venit”, „ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor ... din El ieșea o putere care îi vindeca pe toți.” (Marcu 3, 8; Luca 6, 17-19.)

Țărmul îngust nu oferea condiții prielnice ca glasul Lui să fie auzit de cei care doreau, de aceea Isus S-a retras pe coasta muntelui. Ajungând la un podiș care oferea un loc plăcut de adunare pentru mulțimea nenumărată, S-a așezat pe iarbă, iar ucenicii și mulțimea I-au urmat pilda.

Locul ucenicilor era întotdeauna lângă Isus. Oamenii se îmbulzeau

mereu în jurul Lui, totuși ucenicii înțelegeau că ei nu trebuie să fie dați la o parte din fața Lui. Ei se așezau chiar lângă El, ca să nu piardă nici un cuvânt din învățăturile Lui. Erau ascultători atenți, doritori să înțeleagă adevărurile pe care urmau să le propovăduiască în toate țările și pentru toate vremurile.

Cu simțământul că acum trebuie să se aștepte la ceva neobișnuit, s-au strâns lângă Învățătorul lor. Ei credeau că împărăția trebuie să se întemeieze în curând și din evenimentele dimineții primiseră asigurarea că acum trebuie să se vestească ceva cu privire la această împărăție. Un sentiment de așteptare stăpâna și mulțimea și fețele oamenilor dădeau dovadă de marele lor interes. În timp ce oamenii stăteau pe coasta înverzită a dealului, așteptând cuvintele Învățătorului divin, inima le era plină de gânduri despre slava viitoare. Erau acolo cărturari și farisei care așteptau ziua când să stăpânească peste romanii priviți cu atâta ură și să aibă bogățiile și splendoarea marelui imperiu universal. Țăranii săraci și pescarii sperau să audă cuvinte de încurajare, și anume că sărăcăcioasele lor colibe, hrana lor neîndestulătoare, viața lor de muncă, teama lor de lipsă trebuie să fie schimbate în palate pline de belșug și zile de viață ușoară. În locul hainelor aspre cu care se îmbrăcau ziua și în locul învelitorii cu care se acopereau noaptea, ei nădăjduiau ca Hristos să le dea hainele scumpe și bogate ale asupritorilor. Inima lor tresălta plină de speranță îngâmfată că Israel trebuia să fie onorat în curând în fața națiunilor ca popor ales al Domnului, iar Ierusalimul să fie așezat în fruntea unui imperiu universal.

Hristos a dezamăgit nădejdea unei măreții lumești. În Predica de pe Munte, El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greșită educație și să le dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepție despre Împărăția și despre caracterul Său. Dar El n-a atacat direct rătăcirile oamenilor. El a văzut mizeria lumii adusă de păcat, dar nu le-a pus în față o descriere vie a stării lor de nelegiuire. I-a învățat lucruri nemărginit mai bune decât acelea pe care le cunoscuseră. Fără a combate ideile lor despre Împărăția lui Dumnezeu, El le-a făcut cunoscute condițiile intrării în această Împărăție, lăsându-i pe ei să

tragă concluziile privitoare la natura ei. Adevărurile pe care El le-a învățat nu sunt de mai mică însemnătate pentru noi decât pentru mulțimea care-L urma pe Isus. Nu mai puțin ca ei, noi trebuie să învățăm principiile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu.

Cele dintâi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunați pe munte au fost cuvinte de binecuvântare. Fericiți sunt aceia, a zis El, care își recunosc sărăcia spirituală și simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să fie predicată săracilor. Ea nu este descoperită celor îngâmfați spiritual, celor care susțin că sunt bogați și n-au nevoie de nimic, ci celor umili și întristați. Un singur izvor s-a descoperit pentru păcat, un singur izvor pentru cei săraci cu duhul.

Inima mândră se luptă să câștige mântuirea, dar atât vrednicia, cât și titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos. Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când, convins de propria slăbiciune și scăpat de încrederea în sine, nu se predă conducerii lui Dumnezeu. Atunci el poate să primească darul pe care Dumnezeu așteaptă să-l reverse. Nimic nu este reținut de la cel care își simte nevoia. El poate să vină fără nici o piedică direct la Acela în care locuiește toată plinătatea. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.»” (Isaia 57, 15.)

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați.” Prin cuvintele acestea, Hristos nu ne învață că plânsul are putere în sine să ridice vina păcatului. El nu aprobă prefăcătorii sau umilința voită. Plânsul de care vorbește El aici nu înseamnă nici deprimare și nici lamentări. Deși ne întristăm din cauza păcatului, noi trebuie să ne bucurăm de prețioasele privilegii pe care le avem ca fii ai lui Dumnezeu.

Adesea, noi ne întristăm și plângem din cauză că faptele rele aduc urmări neplăcute pentru noi, dar aceasta nu e pocăință. Adevărata întristare pentru păcat este urmarea lucrării Duhului Sfânt. Duhul descoperă nerecunoștința inimii care L-a disprețuit și întristat pe Mântuitorul și ne aduce în pocăință la piciorul crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; și atunci când privim la Acela pe care noi L-am străpuns, plângem pentru păcatele care au adus chin și suferință asupra Lui. Un astfel de plâns va duce la renunțarea la păcat.

Omul lumesc poate spune că întristarea aceasta este o slăbiciune; dar ea este puterea care leagă pe omul pocăit de Cel veșnic cu legături ce nu pot fi sfărâmate. Ea arată că îngerii lui Dumnezeu aduc înapoi binecuvântările pierdute prin împietrirea inimii și prin neascultare. Lacrimile celui care se pocăiește sunt doar picăturile de ploaie ce vin înaintea soarelui sfințeniei. Întristarea aceasta prevestește o bucurie care va fi ca un izvor viu pentru suflet. „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincios Domnului Dumnezeului tău”; „nu voi arunca o privire întunecată împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul.” (Ieremia 3, 13.12.) „Să dau celor întristați din Sion”, are El în gând, „să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit.” (Isaia 61, 3.)

Există mângâiere și pentru aceia care plâng în timp de întristare și încercare. Amărăciunea adusă de durere și umilință e mult mai de preț decât dedarea la păcate. Prin întristare, Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracter, pentru ca prin harul Său să ne putem înfrânge defectele. Ne sunt descoperite capitole necunoscute ale vieții noastre și ni se dă ocazia să arătăm dacă primim mustrarea și sfatul lui Dumnezeu. Când suntem aduși în încercare, nu trebuie să ne irităm și să ne plângem. Nu trebuie să ne revoltăm și să ne smulgem de sub mâna lui Hristos. Trebuie să ne umilim sufletul în fața lui Dumnezeu. Căile Domnului sunt întunecate și triste pentru acela care așteaptă ca lucrurile să se desfășoare potrivit dorințelor sale. Pentru firea

noastră omenească, ele se arată întunecoase și lipsite de bucurie. Dar căile lui Dumnezeu sunt căi pline de îndurare și sfârșitul este mântuirea. Ilie nu știa ce face atunci, în pustie, când zicea că nu-i mai trebuie viața și se ruga să moară. Domnul, în îndurarea Sa, nu S-a luat după cuvântul lui. În fața lui Ilie se afla încă o mare lucrare de făcut; și când lucrarea lui s-a terminat, el nu trebuia să piară în descurajare și în singurătatea pustietății. El nu avea să se pogoare în țărâna mormântului, ci să se înalțe în slavă, cu convoiul carelor cerești la tronul de sus.

Cuvântul spus de Dumnezeu pentru cel întristat zice: „I-am văzut căile și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și îl voi mângâia pe el și pe cei ce plâng împreună cu el”. „Le voi preface jalea în veselie și le voi da bucurie după necazurile lor.” (Isaia 57, 18; Ieremia 31, 13.)

„Ferice de cei blânzi.” Greutățile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult ușurate de umilința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umilința Domnului, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta să răspândească întuneric asupra spiritului nostru. Cea mai înaltă dovadă de noblețe la un creștin este stăpânirea de sine. Acela care, atunci când e tratat cu cruzime și insulte, nu păstrează un spirit calm și încrezător Îi răpește lui Dumnezeu dreptul de a descoperi în el desăvârșirea Sa de caracter. Umlința inimii este tăria care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturilor lor cu cerul.

„Domnul este înălțat; totuși vede pe cei smeriți.” (Psalmii 138, 6.) Aceia care dau pe față spiritul blând și smerit al lui Hristos sunt priviți cu duioșie de Dumnezeu. Poate că lumea îi privește cu dispreț, dar în ochii Lui ei sunt de mare valoare. Nu numai cei înțelepți, cei mari, cei bogați vor câștiga dreptul de a pătrunde în curțile cerești; nu numai lucrătorul activ, plin de zel, care muncește neîncetat. Nu! Cel sărac în duh, care flămânzește după prezența lăuntrică a lui Hristos, cel smerit cu inima, pentru care ambiția cea

mai înaltă este să facă voia lui Dumnezeu, și aceștia vor câștiga o intrare îmbelșugată. Ei vor face parte din numărul celor care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde spre ei cortul Lui.” (Apocalipsa 7, 15.)

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire.” Simțământul de nevrednicie va face inima să flămânzească și să înseteze după neprihănire și dorința aceasta nu va fi dezamăgită. Aceia care Îi fac loc lui Isus în inima lor Îi vor simți iubirea. Toți aceia care doresc să ajungă la un caracter asemănător cu al lui Dumnezeu vor fi satisfăcuți. Niciodată Duhul Sfânt nu lasă neajutorat pe cel care-L caută pe Isus. El ia din lucrurile lui Hristos și i le descoperă. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încetează până când sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui. Elementul curat al iubirii va face sufletul să crească, dându-i destoinicia să ajungă la ținte mai înalte și să aibă cunoștințe mai mari în lucrurile cerești, așa încât el nu va rămâne neîmplinit. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.”

Cei îndurători vor afla îndurare, iar cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Orice gând necurat pângărește sufletul, distruge simțul moral și tinde să șteargă influențele Duhului Sfânt. El întunecă înțelegerea spirituală, așa că oamenii nu mai pot vedea pe Dumnezeu. Domnul poate și chiar iartă pe păcătosul care se căiește; dar, cu toate că este iertat, sufletul rămâne pătat. Acela care dorește să aibă o vie cunoaștere a adevărului spiritual trebuie să evite orice necurăție în vorbire sau în cuget.

Dar cuvintele lui Hristos cuprind mai mult decât eliberare de necurățiile senzuale, mai mult decât eliberarea de acele întinări ceremoniale, de care iudeii se fereau cu atâta grijă. Ceea ce ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu este egoismul. Spiritul egoist judecă pe Dumnezeu ca fiind asemenea lui. Câtă vreme n-am renunțat la acest spirit, noi nu-L putem

înțelege pe Acela care este iubire. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil și încrezător Îl va vedea pe Dumnezeu ca fiind „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie.” (Exod 34, 6.)

„Ferice de cei împăciuitori.” Pacea lui Hristos se naște din adevăr. Ea este în armonie cu Dumnezeu. Lumea este în vrăjmășie cu Legea lui Dumnezeu; păcătoșii sunt în vrăjmășie cu Creatorul lor și, ca urmare, sunt în vrăjmășie unii cu alții. Dar psalmistul spune: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nici o nenorocire.” (Psalmii 119, 165.) Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omenești pentru înnobilarea și înălțarea oamenilor sau a societății nu vor fi în stare să producă pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când acesta este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta și dezbinarea. „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul”, iar pustietatea vieții „se va veseli și va înflori ca trandafirul.” (Isaia 55, 13; 35, 1.)

Mulțimile erau uimite de această învățătură, care se deosebea atât de mult de preceptele și de purtarea fariseilor. Oamenii ajunseseră să creadă că fericirea constă în deținerea de bunuri lumești și că renumele și onoarea oamenilor merită să fie dorite. Li se părea foarte plăcut să fie numiți „rabi” și să fie lăudați ca fiind înțelepți și evlavioși, de aceea își înșirau virtuțile în fața lumii. Acestea erau privite ca o încununare a fericirii. Dar, în fața acestei mulțimi nenumărate, Isus a spus că bogățiile și onoarea lumească erau singura răsplată pe care aveau să o primească asemenea persoane. El vorbea cu siguranță și cuvintele Lui erau însoțite de o putere convingătoare. Oamenii au tăcut și un simțământ de teamă i-a pătruns. Tulburați, au început să se privească unul pe altul. Care dintre ei putea să fie mântuit, dacă învățăturile Omului acestuia erau adevărate? Mulți dintre ei erau convinși că Învățătorul acesta atât de deosebit era mânat de Duhul lui Dumnezeu și că ideile exprimate de El erau dumnezeiești.

După ce a explicat ce constituie adevărata fericire și cum poate să fie obținută, Isus a arătat mai clar datoria ucenicilor, ca învățători aleși de Dumnezeu pentru a-i conduce pe alții pe cărarea neprihănită și a vieții veșnice. El știa că ei vor suferi adesea dezamăgiri și descurajare și că vor da piept cu o împotrivire hotărâtă, că vor fi insultați și că mărturia lor va fi lepădată. El știa bine că, în împlinirea misiunii lor, oamenii umili, care ascultau atât de atent cuvintele Sale, aveau să sufere calomnie, tortură, închisoare și moarte și de aceea a continuat:

„Ferice de cei prizonieri din pricina neprihănită, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizonieri, vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonierit pe prorocii care au fost înainte de voi.”

Lumea iubește păcatul și urăște neprihănită și aceasta a fost cauza vrăjmășiei față de Isus. Toți aceia care refuză iubirea Lui nemărginită vor socoti creștinismul ca un izvor de tulburări. Lumina lui Hristos îndepărtează întunericul care acoperă păcatele lor și nevoia de reformă se dă pe față. În timp ce aceia care se predau influenței Duhului Sfânt încep să se lupte cu ei înșiși, aceia care se alipesc de păcat se luptă împotriva adevărului și a reprezentanților lui.

În felul acesta izbucnește conflictul, iar urmașii lui Hristos sunt acuzați că provoacă tulburări. Însă comuniunea lor cu Dumnezeu este aceea care le aduce vrăjmășia din partea lumii. Ei suferă ocara lui Hristos. Ei merg pe cărarea urmată de oamenii cei mai nobili de pe pământ. Ei trebuie să facă față persecuției nu cu întristare, ci cu bucurie. Orice încercare de foc este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru curățirea lor. Cu fiecare încercare, ei sunt mai pregătiți să fie împreună-lucrători cu El. Fiecare luptă își are locul ei în bătălia cea mare pentru neprihănită și fiecare va spori bucuria triumfului

lor final. Având în vedere lucrul acesta, încercarea credinței și a răbdării lor va fi primită cu voie bună, nu cu teamă și nici cu gândul de a o înlătura. Dornici să-și îndeplinească misiunea față de lume și așteptând aprobarea lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să-și împlinescă toată datoria fără să țină seama de teamă sau de favoarea oamenilor.

„Voi sunteți sarea pământului”, a zis Isus. Nu vă retrageți din lume pentru a scăpa de persecuții. Voi trebuie să rămâneți între oameni, pentru ca gustul iubirii dumnezeiești să poată fi ca o sare care să protejeze lumea de stricăciune.

Inimile care răspund influenței Duhului Sfânt sunt canalele prin care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă aceia care slujesc pe Dumnezeu ar fi luați de pe pământ și dacă Duhul Lui ar fi retras de la oameni, lumea aceasta ar fi lăsată pradă pustiirii și nimicirii, care sunt rodul stăpânirii lui Satana. Deși cei nelegiuți nu recunosc, ei datorează chiar și binecuvântările vremelnice prezenței poporului lui Dumnezeu în lume, pe care ei îl disprețuiesc și îl apasă. Dar, dacă sunt creștini doar cu numele, ei sunt ca sarea care și-a pierdut gustul. Ei n-au nici o influență spre bine în lume. Pentru că reprezintă greșit pe Dumnezeu, ei sunt mai răi decât necredincioșii.

„Voi sunteți lumina lumii.” Iudeii limitau binecuvântările mântuirii la națiunea lor; dar Hristos le-a arătat că mântuirea este ca lumina soarelui. Ea aparține întregii lumi. Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarțele unei cărți, nici între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie să fie scoasă la iveală cu anumite ocazii pentru folosul nostru și apoi să fie pusă cu grijă înapoi. Ea trebuie să sfințească viața de toate zilele și să se dea pe față în toate tranzacțiile de afaceri și în toate legăturile noastre sociale.

Adevăratul caracter nu este ceva ce se realizează în afara noastră și care ne acoperă, ci el radiază dinăuntru. Dacă dorim să-i conducem pe alții pe

calea neprihănirii, principiile neprihănirii trebuie să se găsească mai întâi în inima noastră. Mărturisirea noastră de credință poate face cunoscută teoria religiei, dar religia noastră practică este aceea care proclamă cuvântul adevărului. O viață consecventă, o purtare sfântă, o integritate neclintită, un spirit activ și binevoitor, o pildă de evlavie, toate acestea sunt mijloacele prin care se dă lumii lumină.

Isus nu a insistat asupra prevederilor legii, dar nici nu i-a lăsat pe ascultătorii Săi să tragă concluzia că El a venit să anuleze cererile ei. El știa că se găseau acolo iscoade, care căutau să prindă orice cuvânt pe care l-ar fi putut folosi pentru a sluji scopului lor. El cunoștea prejudecățile care existau în mintea multora dintre ascultători și n-a spus nimic care să clatine credința lor în religia și instituțiile încredințate lor prin Moise. Hristos Însuși dăduse atât Legea morală, cât și legea ceremonială. El nu venise pentru a distruge încrederea în propria învățătură. Tocmai datorită marelui respect pentru lege și profeți căuta El să dărâme zidul pretențiilor tradiționale, care îi ținea în loc pe iudei. În timp ce îndepărta greșitele interpretări ale legii, El îi avertiza cu grijă pe ucenicii Lui să nu părăsească adevărurile vitale încredințate poporului iudeu.

Fariseii se mândreau cu ascultarea lor față de lege; cu toate acestea, cunoșteau atât de puțin din principiile ei în viața de toate zilele, încât cuvintele Mântuitorului sunau a erezie. Când El îndepărta molozul sub care fusese îngropat adevărul, li se părea că dă la o parte chiar adevărul. Ei șopteau unul către altul că El desființa legea. El le-a citit gândurile și le-a răspuns, zicând:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea și Proorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc.” Prin cuvintele acestea, Isus îndepărta acuzația fariseilor. Misiunea Lui în lume era ca să apere cerințele sacre ale acestei legi, pe care ei Îl acuzau că o strică. Dacă Legea lui Dumnezeu s-ar fi putut schimba sau desființa, n-ar fi fost nevoie ca Hristos să sufere urmările

neascultării noastre. El a venit să explice legătura legii cu omul și să ilustreze preceptele ei prin viața Lui de ascultare.

Dumnezeu ne-a dat sfintele Sale precepte pentru că iubește omenirea și pentru a ne apăra de rezultatele neascultării. El ne descoperă principiile neprihănirii. Legea este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu; când este primită în Hristos, ea devine gândul nostru. Ea ne înalță mai presus de puterea dorințelor și a înclinațiilor firești, mai presus de ispitele care duc la păcat. Dumnezeu dorește să fim fericiți și ne-a dat preceptele legii, pentru ca, prin ascultare de ele, să avem bucurie. Când îngerii au cântat la nașterea lui Isus:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, Și pace pe pământ, între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2, 14),

ei făceau cunoscute principiile legii pe care El venise s-o proclame și s-o onoreze.

Când a fost dată legea pe Sinai, Dumnezeu a făcut cunoscută oamenilor sfințenia caracterului Său, pentru ca, prin contrast, ei să vadă păcătoșenia lor. Legea a fost dată pentru a-i convinge de păcat și a descoperi nevoia lor după un Mântuitor. Pe calea aceasta, principiile ei erau sădite în inimă prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta se face și astăzi. Principiile legii sunt explicate în viața lui Hristos; și când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, când lumina lui Hristos descoperă oamenilor nevoia lor după sângele Lui curățător și după neprihănirea Lui îndreptățitoare, legea continuă să fie un mijloc care ne duce la Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” (Psalmii 19, 7.)

„Câtă vreme nu va trece cerul și pământul”, a zis Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate

lucrurile.” Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. „Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” (Luca 16, 17.) Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu avea să fie desființat la moartea Lui; dar preceptele Decalogului sunt tot așa de imutabile ca și tronul lui Dumnezeu.

Deoarece „Legea Domnului este desăvârșită”, orice îndepărtare de la ea trebuie privită ca păcat. Aceia care nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu și învață pe alții să facă la fel sunt condamnați de Hristos. Viața de ascultare a Mântuitorului a susținut cerințele legii; ea a arătat că legea poate să fie ținută de oameni și a dovedit ce caracter frumos se poate dezvolta prin ascultare. Toți aceia care ascultă ca El declară la fel, că Legea este „sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7, 12.) Pe de altă parte, toți aceia care calcă poruncile lui Dumnezeu susțin pretențiile lui Satana, că Legea e nedreaptă și că nu poate fi ascultată. În felul acesta, ei sprijină amăgirile marelui vrăjmaș și aruncă dezonoare asupra lui Dumnezeu. Ei sunt copiii celui rău, care s-a răsculat cel dintâi împotriva Legii lui Dumnezeu. A-i primi în cer ar duce din nou elementele discordiei și revoltei acolo și ar primejdi fericirea universului. Nici un om care de bunăvoie desconsideră un principiu al legii nu va intra în Împărăția cerului.

Rabinii socoteau că neprihănirea lor le dădea dreptul să intre în cer, dar Isus a declarat-o neîndestulătoare și fără valoare. Neprihănirea fariseilor se întemeia pe ceremonii exterioare și pe cunoașterea teoretică a adevărului. Rabinii pretindeau că sunt sfinți prin propriile eforturi de păzire a legii; dar faptele lor despărțiseră neprihănirea de religie. În timp ce erau foarte minuțioși în ținerea formelor rituale, viața lor era imorală și josnică. Așa-zisa lor neprihănire niciodată nu putea să intre în Împărăția cerului.

Cea mai mare eroare a minții omenești în zilele lui Hristos era aceea că

o simplă cunoaștere a adevărului constituie neprihănirea. În toată experiența omenească, s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevărului nu este îndestulătoare pentru mântuire. Ea nu produce roadele neprihănirii. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori însoțit de o ură față de adevărul curat, așa cum se manifestă în viață. Capitolele cele mai întunecate ale istoriei sunt împovărate de crimele săvârșite de bigoți religioși. Fariseii pretindeau că sunt fii ai lui Avraam și se lăudau că au în stăpânire cuvintele lui Dumnezeu, dar aceste avantaje nu i-au ferit de egoism, răutate, lăcomie după câștig și fățarnicia cea mai josnică. Ei se considerau cei mai religioși oameni din lume, dar așa-zisa lor drept-credincioșie i-a făcut să-L răstignească pe Domnul măririi.

Aceeași primejdie există și astăzi. Mulți se socotesc adevărați creștini pentru faptul că subscriu la anumite declarații teologice. Dar ei n-au adus adevărul în viața de toate zilele. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit, de aceea n-au primit puterea și harul aduse de sfințirea prin adevăr. Oamenii își pot mărturisi credința în adevăr; dar, dacă acesta nu-i face sinceri, amabili, răbdători, îngăduitori și cu un caracter ceresc, el este un blestem pentru ei și, prin influența lor, este un blestem pentru lume.

Neprihănirea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții față de voia lui Dumnezeu. Oamenii păcătoși pot să devină dreți numai dacă au credință în Dumnezeu și dacă păstrează o vie legătură cu El. Atunci adevărata evlavie va înălța gândurile și va înnobila viața. Atunci formele exterioare ale religiei sunt în armonie cu curăția creștină lăuntrică. Atunci ceremoniile cerute în slujba lui Dumnezeu nu sunt ritualuri fără rost ca ale fariseilor fățarnici.

Isus a luat fiecare poruncă în parte și a explicat adâncimea și lărgimea cerințelor ei, în loc de a îndepărta o frântură din puterea lor. El arată cât de larg cuprinzătoare sunt principiile lor și demască fatala greșală a iudeilor în manifestarea lor exterioară de ascultare. El spune că, printr-un gând rău sau

printr-o privire poftitoare, Legea lui Dumnezeu este călcată. Acela care acceptă parțial cea mai mică nedreptate calcă Legea și își înjosește propria natură morală. Uciderea se găsește întâi în minte. Acela care face loc urii în inimă își pune piciorul pe cărarea ucigașilor și jertfele lui sunt o urâciune în fața lui Dumnezeu.

Iudeii cultivau un spirit de răzbunare. În ura lor față de romani, ei rosteau cuvinte aspre și făceau jocul celui rău, dând pe față atributele lui. În felul acesta, ei erau formați să săvârșească faptele groaznice la care îi condusesese el. În viața religioasă a fariseilor nu se găsea nimic care să îndemne pe neamuri la evlavie. Isus i-a rugat să nu se lase amăgiți de gândul că în inima lor se puteau revolta împotriva opresorilor și să cultive dorința de răzbunare pentru răutățile suferite.

Este adevărat, există o indignare îndreptățită chiar și pentru urmașii lui Hristos. Când ei văd că Dumnezeu este dezonorat și slujirea Lui este batjocorită, când văd pe cel nevinovat apăsător, sufletul lor este mișcat de o dreaptă indignare. O asemenea mânie, născută dintr-o conștiință morală sensibilă, nu este păcat. Dar aceia care la orice presupusă provocare se simt liberi să se mânia și să cultive resentimente își deschid inima lui Satana. Amărăciunea și spiritul de ceartă trebuie să fie izgonite din suflet, dacă vrem să fim în armonie cu cerul.

Mântuitorul merge și mai departe. El zice: „Dacă-ți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de te împacă cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul”. Mulți sunt plini de zel în servicii religioase, în timp ce între ei și frații lor sunt nefericite neînțelegeri, pe care le-ar putea rezolva. Dumnezeu le cere să facă tot ce le stă în putere pentru a readuce armonia. Cât timp ei nu fac lucrul acesta, El nu poate primi slujirea lor. Datoria creștinilor în această problemă este arătată clar.

Dumnezeu revarsă asupra tuturor binecuvântările Sale. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.” El este „bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi.” (Luca 6, 35.) El ne invită să fim asemenea Lui. „Binecuvântați pe cei ce vă blestemă”, zicea Isus; „faceți bine celor ce vă urăsc ... ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”. Acestea sunt principiile legii care constituie izvoarele vieții.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească. „Fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Porunca aceasta este o făgăduință. Planul de Mântuire urmărește recuperarea noastră totală de sub puterea lui Satana. Hristos desparte totdeauna de păcat pe cel zdrobit. El a venit să nimicească lucrările diavolului și a luat măsuri ca Duhul Sfânt să fie dat oricărei ființe care se pocăiește, pentru a o feri de păcat.

Lucrarea ispititorului nu trebuie să fie socotită ca o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că aceia care se numesc urmași ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvârșirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Este posibil ca fiecare copil al lui Dumnezeu pocăit și credincios să aibă un caracter sfânt și o viață asemănătoare cu a lui Hristos.

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. După cum Fiul omului a fost desăvârșit în viața Sa, tot așa și urmașii Lui trebuie să fie desăvârșiți în viața lor. În toate lucrurile, Isus a fost făcut asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup așa cum suntem și noi. A fost flămând, însetat și obosit. El a fost întărit prin hrană și înviorat prin somn. El a împărtășit viața omului; cu toate acestea, a fost Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Despre aceia care cred în

El, Domnul zice: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” (2 Corinteni 6, 16.)

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov sprijinindu-se pe pământ, cu capătul de sus ajungând la poarta cerului, tocmai la hotarul slavei. Dacă scara aceasta n-ar fi ajuns la pământ cu o singură treaptă, am fi fost pierduți. Dar Hristos vine la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8, 3), El a trăit o viață fără păcat. Acum, prin dumnezeirea Sa, stăpânește pe tronul cerului, în timp ce prin natura Sa omenească vine la noi. El ne invită ca prin credință în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să fim desăvârșiți, după cum și Tatăl nostru „ceresc este desăvârșit”.

Isus arătase în ce constă neprihănirea și dovedise că Dumnezeu este izvorul ei. Acum S-a îndreptat către datoriile practice. În milostenie, în rugăciune și în post, a zis El, să nu se facă nimic pentru a atrage atenția sau a câștiga lauda. Dați cu sinceritate pentru ajutorul săracilor și al suferinzilor. În rugăciune, faceți ca sufletul să comunice cu Dumnezeu. În timpul postului, omul să nu meargă cu capul plecat și cu inima plină de gânduri egoiste. Inima unui fariseu este un teren gol și neroditor, în care nu se poate dezvolta nici o sămânță de viață dumnezeiască. Numai acela care se predă fără rezervă lui Dumnezeu Îi va servi în modul cel mai plăcut Lui. Căci, prin comuniunea cu Dumnezeu, oamenii devin împreună-lucrători cu El în a prezenta caracterul Său în natura umană.

Serviciul făcut din sinceritatea inimii are o mare răsplată. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” Prin viața pe care o trăim prin harul lui Hristos se formează caracterul. Frumusețea de la început începe să se refacă în suflet. Atributele caracterului lui Hristos ne sunt dăruite și chinul dumnezeiesc începe să strălucească. Chipul bărbaților și al femeilor care merg și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerului. Ei sunt înconjurați de

atmosfera cerului. Pentru aceștia, Împărăția lui Dumnezeu a început. Ei au bucuria lui Hristos, bucuria de a fi o binecuvântare pentru omenire. Ei au onoarea de a fi primiți să servească pe Domnul; lor li s-a încredințat să facă lucrarea în Numele Lui.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Nu putem sluji lui Dumnezeu cu o inimă împărțită. Religia Bibliei nu este o influență printre multe altele; influența ei trebuie să fie supremă, depășind și stăpânind totul. Ea nu trebuie să fie ca niște pete de vopsea împrăștiate pe pânză, ci să cuprindă întreaga viață, ca și când pânza ar fi fost cufundată în vopsea, până când fiecare fir al țesăturii a prins o culoare intensă, de neșters.

„Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.” Curăția și statornicia scopului sunt condițiile primirii luminii de la Dumnezeu. Acela care dorește să cunoască adevărul trebuie să fie gata să primească tot ce îi descoperă acesta. El nu poate face nici un compromis cu rătăcirea. Dacă cineva este nestatornic și nehotărât în ceea ce privește adevărul, va alege întunericul rătăcirii și al amăgirii satanice.

Metodele lumești și principiile neabătute ale neprihănirii nu se amestecă pe neobservate, asemenea culorilor curcubeului. Între ele, veșnicul Dumnezeu a tras o linie apăsată și clară. Asemănarea cu Hristos se deosebește tot așa de mult de asemănarea cu Satana, după cum miezul zilei este în contrast cu miezul nopții. Și numai aceia care trăiesc viața lui Hristos sunt conlucrătorii Lui. Dacă se cultivă în suflet un păcat sau dacă se păstrează în viață un obicei rău, întreaga ființă este molipsită. Omul devine o unealtă a nelegiurii.

Toți aceia care au ales slujirea lui Dumnezeu urmează să se încreadă în grija Lui. Hristos a apărat păsările care zboară pe cer și florile de pe câmp și

i-a îndemnat pe ascultători să mediteze la aceste creații ale lui Dumnezeu. „Nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” a zis El. (Matei 6, 26.) Măsura grijii dumnezeiești față de un obiect oarecare este proporțională cu treapta pe care o ocupă pe scara existenței. Providența are grijă de fiecare vrăbiuță. Florile câmpului, iarba care acoperă pământul ca un covor au parte de atenția și grijă Tatălui nostru ceresc. Marele Artist S-a gândit la crini, făcându-i așa de strălucitori, încât umbresc cu frumusețea lor slava lui Solomon. Cu cât mai mult Se îngrijește El de om, care este chipul și slava lui Dumnezeu. El dorește ca fiii Săi să manifeste un caracter asemănător cu al Său. După cum raza soarelui dă florilor culorile delicate și variate, tot așa și Dumnezeu dă ființei omenești din frumusețea caracterului Său.

Toți aceia care aleg împărăția iubirii, a neprihănirii și a păcii lui Hristos, punând toate interesele ei mai presus de orice, sunt legați de lumea de sus și primesc orice binecuvântare de care au nevoie în această viață. În cartea providenței dumnezeiești, în volumul vieții, avem fiecare câte o pagină. Pagina aceasta cuprinde amănuntele istoriei noastre; până și perii capului ne sunt numărați. Copiii lui Dumnezeu nu sunt niciodată uitați de El.

„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine.” (Matei 6, 34.) Noi trebuie să-L urmăm pe Hristos în fiecare zi. Dumnezeu nu dă ajutor pentru ziua de mâine. El nu dă fiilor Săi, pentru călătoria vieții, toate îndrumările deodată, ca ei să nu-și piardă cumpătul. El le spune numai cât pot să țină minte și să facă. Puterea și înțelepciunea acordate sunt pentru nevoile actuale. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea” -- pentru ziua de astăzi -- „s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” (Iacov, 1, 5.)

„Nu judecați ca să nu fiți judecați.” Nu vă considerați mai buni ca alții și nu vă așezați ca judecători ai lor. Datorită faptului că nu puteți să deosebiți motivele, nu sunteți în stare să judecați pe altul. Criticându-l, aduceți o sentință asupra voastră, deoarece arătați că sunteți părtași cu Satana,

pârătorul fraților. Domnul zice: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă”. Aceasta e lucrarea noastră. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.” (2 Corinteni 13, 5; 1 Corinteni 11, 31.)

Pomul cel bun face roade bune. Dacă rodul este fără gust și fără valoare, pomul este rău. Tot așa și rodul adus în viață mărturisește despre starea inimii și despre desăvârșirea caracterului. Faptele bune nu pot plăti mântuirea, dar ele sunt o dovadă pentru credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Și cu toate că răsplata nu este acordată pentru meritele noastre, totuși va fi în raport cu lucrarea săvârșită prin harul lui Hristos.

În felul acesta, Hristos a subliniat principiile Împărăției Sale și le-a considerat marea regulă a vieții. Pentru a face ca învățătura să se imprime și mai bine, El a adăugat o ilustrație. Nu e de ajuns, a zis El, să auzi cuvintele Mele. Prin ascultare, trebuie să faceți din ele temelia caracterului vostru. Eul nu este decât nisip nesigur. Dacă voi clădiți pe teorii și invenții omenești, casa voastră se va prăbuși. Ea va fi spălată de vânturile ispitelor și de furtunile încercărilor. Dar principiile acestea, pe care vi le-am dat, vor rămâne. Primiți-Mă, clădiți pe cuvintele Mele.

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.” (Matei 7, 24.25.)

Capitolul 32

Sutașul

Capitol bazat pe textele din Matei 8, 5-13; Luca 7, 1-17.

Hristos îi spusese slujbaşului împărătesc căruia îi vindecase fiul: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!” (Ioan 4, 48.) El era întristat de faptul că însuși poporul Său cerea semne exterioare despre mesianitatea Sa. În repetate rânduri Se mirase de necredința lor. Dar S-a mirat și de credința sutașului care a venit la El. Sutașul n-a pus la îndoială puterea Mântuitorului. Nici n-a cerut măcar ca El să vină în persoană să săvârșească minunea. „Zi numai un cuvânt”, a zis el, „și robul meu va fi tămăduit.”

Robul sutașului fusese lovit de paralizie și zăcea în pat, fiind pe moarte. La romani slujitorii erau sclavi, care se vindeau și se cumpărau în piață și erau tratați în chip abuziv și crud; dar sutașul era atașat de slujitorul său și-i dorea foarte mult vindecarea. El a crezut că Isus poate să-l vindece. Nu-L văzuse pe Mântuitorul, dar veștile auzite îi inspirau credință. Fără a ține seama de formalismul iudeilor, romanul acesta era convins că religia lor era superioară. Trecuse de piedicile prejudecății naționale și ale urii care îi despărteau pe cuceritori de poporul cucerit. Arătase respect față de slujirea lui Dumnezeu și se purtase frumos față de iudei, ca unii care erau închinătorii Lui. În învățătura lui Hristos, așa cum i se transmisese, el găsea ceva care împlinea nevoile sufletului. Tot ce era spiritual în el răspundea la cuvintele Mântuitorului. Dar se simțea nevrednic să vină în fața lui Isus și i-a rugat pe bătrânii iudeilor să facă cereri pentru vindecarea slujitorului său. Ei Îl cunoșteau pe Marele Învățător și, gândea el, se vor pricepe cum să se arate în fața Lui, pentru a-I câștiga favoarea.

Când a intrat în Capernaum, Isus a fost întâmpinat de o delegație a bătrânilor, care I-au spus dorința sutașului. Ei au stărui, zicând: „Face să-i faci acest bine, căci iubește neamul nostru, și el ne-a zidit sinagoga”.

Isus a plecat îndată către locuința slujbașului; dar, din cauza mulțimii care era în jurul Său, înainta încet. Vestea despre venirea Lui L-a precedat și sutașul, în neîncrederea sa în sine, a trimis să I se spună: „Doamne, nu Te mai osteni atâta; pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu”. Dar Mântuitorul a mers mai departe și sutașul, îndrăznind în cele din urmă să se apropie de El, a completat cele spuse înainte, zicând: „Nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași, și zic unuia: «Du-te!» Și se duce; altuia: «Vino!» Și vine; și robului meu: «Fă cutare lucru!» Și-l face”. După cum eu reprezint puterea Romei și soldații mei recunosc autoritatea mea ca fiind de netăgăduit, așa și Tu reprezinți puterea nemărginitului Dumnezeu și toate câte sunt create ascultă de cuvântul Tău. Tu poți să comanzi bolii să plece și ea va asculta de Tine. Tu poți să dai ordin trimișilor Tăi cerești și ei vor aduce puterea vindecătoare. Zi numai un cuvânt și slujitorul meu se va tămădui.

„Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș. S-a întors către norodul care mergea după El și a zis: «Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare». Iar către sutaș a zis: «Du-te și făcă-ți-se după credința ta». Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Bătrânii iudeilor care îl recomandaseră pe sutaș lui Hristos arătaseră cât de departe erau de spiritul Evangheliei. Nici ei nu recunoșteau că marea noastră nevoie este aceea de a ne încrede doar în harul lui Dumnezeu. În îndreptățirea lor de sine, ei îl recomandau pe sutaș pentru binele pe care îl făcuse „poporului nostru”. Dar sutașul a spus despre sine: „Nu sunt vrednic”.

Inima lui fusese atinsă de harul lui Hristos. Și-a văzut nevrednicia; totuși s-a temut să rămână fără ajutor. Nu s-a încrezut în propria bunătate; argumentul era nevoia lui cea mare. Credința lui s-a prins de Hristos și de caracterul adevărat. N-a crezut în El doar ca într-un făcător de minuni, ci ca într-un Prieten și un Mântuitor al omenirii.

Astfel trebuie să vină orice păcătos la Hristos. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui.” (Tit 3, 5.) Când Satana îți spune că ești păcătos și că nu poți spera să primești binecuvântarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoși. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu; dar apărarea la care putem să apelăm totdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate. Renunțând la încrederea în noi înșine, trebuie să privim la crucea de pe Golgota și să zicem:

„Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta, azi, pic.”

Iudeii fuseseră învățați din copilărie cu privire la lucrarea lui Mesia. Ei aveau cuvintele inspirate ale patriarhilor și profeților, precum și învățătura simbolică a serviciului jertfelor. Dar ei disprețuiseră lumina și acum nu vedeau în Isus nimic care să-i atragă. Dar sutașul, născut între păgâni, educat în idolatria Romei imperiale, instruit ca soldat, după aparențe despărțit de viața spirituală prin educație și împrejurări și, mai mult, împiedicat de bigotismul iudeilor și de disprețul concetățenilor săi față de poporul Israel -- omul acesta a înțeles adevărul față de care fiii lui Avraam erau orbi. El nu a așteptat să vadă dacă iudeii aveau să-L primească pe Acela care pretindea că este Mesia. Când „adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 1, 9) a luminat asupra lui, el, deși era departe, a înțeles slava Fiului lui Dumnezeu.

Pentru Isus, lucrul acesta era un semn care prevestea lucrarea pe care Evanghelia urma să o săvârșească între neamuri. Plin de bucurie, El a privit în viitor, la strângerea tuturor neamurilor în Împărăția Sa. Cu adâncă mâhnire, le-a descris iudeilor urmările lepădării harului: „Vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Vai, cât de mulți sunt aceia care și acum se pregătesc pentru aceeași fatală dezamăgire! În timp ce ființe din întunericul păgânătății primesc harul Său, cât de mulți în țările creștine nu fac decât să disprețuiască lumina harului care strălucește peste ei.

La o depărtare de peste treizeci de kilometri de Capernaum, pe un podiș care privește spre câmpia întinsă și frumoasă a Ezdraelonului, se găsește satul Nain, și către el și-a îndreptat apoi Isus pașii. Erau cu El mulți dintre ucenici și alți oameni, iar pe parcursul drumului mai veneau și alții, doritori să audă cuvintele Lui de iubire și de milă, aducându-și bolnavii să fie vindecați și având neîncetat nădejdea că Acela care avea o putere așa de minunată Se va descoperi odată ca Împărat al lui Israel. O mare mulțime venea după El, oameni plini de voie bună și de speranță urcau împreună, pe cărarea stâncoasă, spre poarta satului de munte.

Pe când se apropiau, au văzut un cortegiu mortuar ieșind pe poartă. Cu pasul încet și trist, se înaintează către locul de înmormântare. În față, pe o targă deschisă, este purtat trupul celui mort, iar în jurul lui jeluitorii umplu aerul cu bocetele lor. Părea că toți oamenii din localitate s-au adunat pentru a-și arăta respectul față de cel mort și împreuna-simțire cu familia.

Priveliștea aceasta trezea milă. Mortul era singurul fiu al unei văduve. Femeia întristată, rămasă singură, îl însoțea la mormânt pe singurul ei sprijin și singura ei mângâiere. „Domnul, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea.” În timp ce ea înainta fără a vedea nimic, plângând, neobservând prezența Lui, El S-a apropiat de ea și i-a zis cu bunătate: „Nu plânge!” Isus era gata să

schimbe întristarea ei în bucurie și n-a vrut să-și oprească această expresie a iubirii Sale duiioase.

„S-a apropiat și S-a atins de raclă.” Pentru El, nici contactul cu moartea nu putea să aducă o necurăție. Cei ce o purtau s-au oprit și plânsul jeluitorilor a încetat. Cele două cete de oameni s-au adunat în jurul raclei, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi. Era de față Cineva care alungase boala și biruise pe demoni; era și moartea supusă puterii Lui?

Cu glas plin de autoritate, El rostește cuvintele: „Tinerele, scoală-te îți spun!” Glasul acesta pătrunde urechile mortului. Tânărul deschide ochii. Isus îl ia de mână și îl ridică. Privirea lui cade asupra aceleia care plânsese lângă el, și mama și fiul se unesc într-o lungă, nedespărțită și bucuroasă îmbrățișare. Mulțimea privește în tăcere, uluită. „Toți au fost cuprinși de frică.” Tăcuți și plini de evlavie, ei au stat câțva timp ca în fața lui Dumnezeu. Apoi au slăvit pe Dumnezeu, zicând: „Un mare prooroc s-a ridicat între noi; Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”. Convoiul mortuar s-a întors la Nain ca o procesiune triumfală. „Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudea și prin toate împrejurimile.”

Acela care a stat lângă mama întristată de la poarta satului Nain priveghează lângă fiecare ființă care plânge lângă o raclă. El este pătruns de milă văzând întristarea noastră. Inima Lui, care a iubit și a avut milă, este o inimă de o duiosie neschimbată. Cuvântul Lui, care l-a chemat pe mort la viață, nu e acum mai slab în putere ca atunci când a vorbit tânărului din Nain. El zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28, 18.) Puterea aceasta n-a scăzut o dată cu trecerea anilor, nici nu s-a epuizat din cauza activității neîncetate a harului Său abundent. Pentru toți aceia care cred, El este încă Mântuitorul viu.

Isus a schimbat întristarea mamei în bucurie atunci când i-a redat fiul;

dar tânărul a fost înviat numai pentru viața aceasta pământească, să îndure amărăciunile, poverile și primejdiile și să treacă din nou sub puterea morții. Dar Isus mângâie întristarea noastră pentru cei morți prin cuvinte care dau o nemărginită speranță: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” (Apocalipsa 1, 18; Evrei 2, 14.15.)

Satana nu-i poate ține în gheara lui pe cei morți, când Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață. El nu poate să țină în moarte spirituală un suflet care primește în credință cuvântul puterii lui Hristos. Dumnezeu le spune tuturor aceluia care sunt morți în păcate: „Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te din morți.” (Efeseni 5, 14.) Cuvântul acesta este viață veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu, care a chemat la viață pe primul om, ne dă și nouă viață; așa cum cuvântul lui Hristos: „Tinerele, scoală-te, îți spun” a dat viață tânărului din Nain, tot așa și cuvântul „scoală-te din morți” este viață pentru sufletul care îl primește. Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.” (Coloseni 1, 13.) Totul se dă prin Cuvântul Său. Dacă primim Cuvântul, avem eliberarea.

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” (Romani 8, 11; 1 Tesaloniceni 4, 16.17.) Acesta este cuvântul de mângâiere cu care El ne îndeamnă să ne mângâiem unii pe alții.

Capitolul 33

Cine sunt frații mei?

Capitol bazat pe textele din Matei 12, 22-50; Marcu 3, 20-35.

Fiii lui Iosif erau departe de a simpatiza pe Isus și lucrarea Lui. Veștile care ajungeau la ei cu privire la viața și lucrarea Lui îi umpleau de uimire și neliniște. Au auzit că petrecea nopți întregi în rugăciune, că în timpul zilei era înconjurat de mari mulțimi de oameni și că nu-și lua prea mult timp pentru masă. Prietenii Lui gândeau că El Se obosește prea mult datorită muncii neîncetate; nu înțelegeau atitudinea Lui față de farisei, iar unii se temeau că I s-a tulburat rațiunea.

Frații Lui au auzit lucrurile acestea, precum și acuzația adusă de farisei că El izgonea demonii prin puterea lui Satana. Ei suportau greu ocară aruncată asupra lor din cauza înrudirii cu Isus. Ei știau ce tulburare provocaseră cuvintele și faptele Lui și nu numai că erau alarmați de declarațiile Lui îndrăznețe, dar erau supărați pentru că El îi muștra pe cărturari și pe farisei. Ei au hotărât că trebuia convins sau constrâns să înceteze acest mod de a lucra și au făcut-o și pe Maria să li se alăture, gândind că iubirea Lui pentru ea L-ar putea face să fie mai prevăzător.

Cu puțin timp înainte de lucrul acesta, Isus făcuse a doua minune de vindecare a unui demonizat, orb și mut, iar fariseii repetaseră acuzația: „Cu ajutorul domnului dracilor scoate El dracii!” (Matei 9, 34.) Hristos le-a spus lămurit că, dacă pun lucrarea Duhului Sfânt în seama lui Satana, ei rup legătura cu izvorul binecuvântărilor. Cei care au vorbit împotriva lui Isus fără să fie conștienți de caracterul Lui divin pot primi iertare, deoarece prin Duhul Sfânt ei pot să fie aduși să-și vadă greșeala și să se pocăiască. Oricare

ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăiește și crede, vina este spălată prin sângele lui Hristos; dar acela care leapădă lucrarea Duhului Sfânt se așează într-o situație în care pocăința și credința sunt cu neputință. Numai prin Duhul Sfânt lucrează Dumnezeu în inimă; când leapădă în mod deliberat Duhul lui Dumnezeu și declară că El este de la Satana, oamenii taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei. Când, în cele din urmă, Duhul Sfânt este respins, Dumnezeu nu mai poate face nimic.

Fariseii, cărora le vorbise Isus și le dăduse această avertizare, nu credeau nici ei personal acuzația pe care o aduceau împotriva Lui. Nu era nici unul dintre acești oameni de seamă care să nu se fi simțit atras de Mântuitorul. Ei auziseră glasul Duhului vorbind în inima lor și dovedind că Isus este Unsul lui Israel, îndemnându-i să se declare și ei ucenici ai Lui. În lumina prezenței Sale, ei își dăduseră seama că sunt lipsiți de sfințenie și doriseră neprihănirea pe care nu o puteau realiza. Dar, după ce L-au lepădat, ar fi fost prea umilitor să-L primească pe Isus ca Mesia. O dată ce au pus piciorul pe cărarea necredinței, erau prea mândri ca să-și mărturisească rătăcirea. Iar pentru a evita recunoașterea adevărului, au încercat cu o violență disperată să combată învățătura Mântuitorului. Dovada puterii și a harului Său i-a umplut de mânie. Nu puteau să-L împiedice pe Mântuitorul să facă minuni, nici nu puteau aduce la tăcere învățătura Lui; dar au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-L prezenta greșit și a răstălmăci cuvintele Lui. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu îi urmărea cu puterea Lui convingătoare, iar ei trebuiau să ridice multe obstacole pentru a se împotrivi puterii Lui. Duhul Sfânt, cea mai eficientă forță care poate să lucreze cu inima omenească, lupta cu ei, dar ei nu voiau să se supună.

Nu Dumnezeu este acela care orbește ochii oamenilor sau care le împietrește inima. El le trimite lumină pentru a-și îndepărta greșelile și a-i conduce pe cărări sigure; dar, prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească și inima să se împietrească. De multe ori, lucrul acesta se întâmplă încetul cu încetul și aproape pe nesimțite. Lumina vine în suflet prin

Cuvântul lui Dumnezeu, prin servii Săi sau prin lucrarea directă a Duhului Său. Dar când o rază de lumină este neluată în seamă, sensibilitatea spirituală scade, iar o altă descoperire a luminii este înțeleasă și mai greu. Și astfel întunericul se tot întinde, până când noaptea cuprinde tot sufletul. Așa a fost și cu acești conducători ai iudeilor. Ei erau convinși că Hristos era ajutat de o putere dumnezeiască, dar, pentru a se împotrivi adevărului, ei puneau lucrarea Duhului Sfânt pe seama lui Satana. Făcând lucrul acesta, ei alegeau în mod deliberat amăgirea, se predau lui Satana și de aici încolo erau stăpâniți de puterea lui.

Strâns legată de avertizarea lui Hristos cu privire la păcatul împotriva Duhului Sfânt este o avertizare împotriva cuvintelor rele și fără rost. Cuvintele sunt o dovadă a ceea ce se găsește în inimă. „Din prisosul inimii vorbește gura.” Însă cuvintele sunt mai mult decât un indiciu al caracterului; ele au puterea să influențeze caracterul. Oamenii sunt influențați de propriile cuvinte. Adesea, mânați de un impuls venit pe neașteptate, ațâțați de Satana, ei rostesc cuvinte de gelozie sau de bănuieli rele, exprimând ceea ce nu cred în realitate; dar cuvintele acționează asupra gândurilor. Ei sunt înșelați de cuvintele lor și ajung să creadă cu adevărat ceea ce au vorbit sub îndemnul lui Satana. O dată ce au exprimat o părere sau o hotărâre, ei sunt adesea prea mândri pentru a retrage cele spuse și încearcă să aducă dovezi că au dreptate, până când ajung să creadă că o și au. E primejdios să rostești un cuvânt de îndoială, e primejdios să pui semnul întrebării și să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod necuviincios și cu ușurătate acționează asupra caracterului, producând lipsă de respect și de credință. Mulți oameni care și-au îngăduit acest obicei au mers inconștienți către primejdie, până acolo încât au ajuns să critice și să lepede lucrarea Duhului Sfânt. Isus a zis: „În ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care îl vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit”.

Apoi a adăugat o avertizare pentru aceia care fuseseră impresionați de

cuvintele Lui, care Îl ascultaseră cu plăcere, dar care nu se predaseră ca Duhul Sfânt să locuiască în ei. Un suflet se ruinează nu numai prin împotrivire, ci și prin neglijență. Isus a zis: „Duhul necurat, când a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. Atunci zice: «Mă voi întoarce în casa mea» și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el; intră în casă și locuiesc acolo”.

Erau mulți în zilele lui Hristos, cum sunt și astăzi, asupra cărora părea că stăpânirea lui Satana a fost sfărâmată; prin harul lui Dumnezeu, ei fuseseră eliberați de duhurile rele care le stăpâniseră sufletul. Ei se bucurau în iubirea lui Dumnezeu, dar, ca și ascultătorii asemenați în pildă cu pământul pietros, ei nu au rămas în iubirea Lui. Ei nu s-au predat zilnic lui Dumnezeu, pentru ca Hristos să poată locui în inimă; și când duhul cel rău s-a întors „cu alte șapte duhuri mai rele decât el”, ei au ajuns să fie cu totul stăpâniți de puterea celui rău.

Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău. În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați

strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfințite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțva timp, putem da la o parte tovărășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El, în fiecare clipă putem fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem supuși bunului plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui.

„Starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi.” Tocmai așa, a zis Isus, „se va întâmpla cu acest neam viclean”. Nimeni nu este atât de împietrit ca aceia care au respins chemarea lui Dumnezeu și au disprețuit Duhul harului. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt este continua neglijare de a asculta invitația cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos este un pas spre lepădarea mântuirii și spre păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Lepădând pe Hristos, poporul iudeu a comis păcatul de neiertat; refuzând invitația harului, și noi putem comite aceeași greșală. Noi Îl insultăm pe Domnul vieții și-L facem de ocară înaintea sinagogii lui Satana și în fața universului ceresc, atunci când nu mai ascultăm de solii Lui împuterniciți și ascultăm în schimb de agenții lui Satana, care îndepărtează sufletul de la Hristos. Atâta vreme cât cineva face lucrul acesta nu poate avea nădejde de iertare și, în cele din urmă, va pierde orice dorință de împăcare cu Dumnezeu.

În timp ce Isus îi învăța încă pe oameni, ucenicii I-au adus vestea că mama și frații Lui erau afară și doreau să-L vadă. El știa ce este în inima lor și i-a răspuns celui ce Îi adusese știrea aceasta: „Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?” Apoi și-a întins mâna spre ucenici și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă”.

Toți aceia care Îl primeau pe Hristos prin credință erau uniți cu El printr-o legătură mai strânsă decât aceea a înrudirii omenești. Ei deveneau una cu El, după cum și El era una cu Tatăl. Fiind credincioasă și împlinind cuvintele Lui, mama Sa era într-o legătură mai apropiată cu El decât prin rudenie naturală. Frații Lui nu aveau nici un câștig din legătura cu El, decât dacă Îl primeau ca Mântuitor personal.

Ce sprijin ar fi găsit Hristos în rudele Sale pământești, dacă acestea ar fi crezut că El este trimisul cerului și dacă ar fi conlucrat cu El pentru a face lucrarea lui Dumnezeu! Necredința lor a aruncat o umbră asupra vieții pământești a lui Isus. Aceasta era o parte din amărăciunea paharului cu dureri pe care El l-a sorbit pentru noi.

Vrăjmășia aprinsă în inima oamenilor împotriva Evangheliei a fost adânc simțită de Fiul lui Dumnezeu și a fost cu atât mai dureroasă, cu cât o simțea și în familia Sa, deoarece inima Sa era plină de bunătate și iubire și avea numai simțăminte plăcute pentru legăturile familiale. Frații Săi doreau ca El să Se supună părerilor lor, dar o asemenea purtare ar fi fost într-un dezacord total cu misiunea Lui dumnezeiască. Socoteau că El are nevoie de sfatul lor. Îl judecau din punctul lor de vedere omenesc și gândeau că, dacă El ar fi vorbit numai lucruri plăcute pentru farisei și cărturari, ar fi evitat cearta neplăcută pe care o produceau cuvintele Lui. Ei socoteau că El Se supraaprecia atunci când pretindea că are autoritate divină și când Se așeza mai presus de rabini și îi mustra pentru păcatele lor. Ei știau că fariseii căutau ocazia să-L acuze și părerea lor era că El le adusesse destule ocazii.

Cu priceperea lor mărginită, ei nu puteau cuprinde misiunea pe care El venise s-o îndeplinească și de aceea nu puteau să simpatizeze cu El în încercările Lui. Cuvintele lor aspre, lipsite de apreciere, dovedeau că ei nu înțelegeau așa cum trebuie caracterul Lui și nu pricepeau că natura divină era

împletită cu cea omenească. Ei Îl vedeau adesea plin de întristare, dar, în loc să-L mângâie, spiritul și cuvintele lor nu făceau altceva decât să-I rănească inima. Ființa Lui sensibilă era torturată, motivele Lui erau greșit înțelese, lucrarea Lui era neînțeleasă.

Frații Lui Îi prezentau adesea filozofia fariseilor, învechită și încâlcită, și se încumetau să creadă că pot să-L învețe pe Acela care înțelegea tot adevărul și pricepea toate tainele. Ei condamnau fără nici o sfiială ceea ce nu puteau să înțeleagă. Reproșurile lor Îl necăjeau și astfel sufletul Lui era obosit și întristat. Ei mărturiseau credința în Dumnezeu și socoteau că Îl apără, deși Dumnezeu era cu ei în trup, fără ca ei să-L cunoască.

Aceste lucruri făceau ca drumul pe care El îl avea de parcurs să fie o cale spinoasă. Atât de mult Îl durea pe Hristos faptul că nu era înțeles de familia Sa, încât era o ușurare să meargă acolo unde nu exista atâta lipsă de înțelegere. Era o familie unde Îi plăcea să meargă -- familia lui Lazăr, a Mariei și a Martei; deoarece, în atmosfera credinței și a iubirii, inima Lui găsea odihnă. Și, cu toate acestea, nu era nimeni pe pământ care să poată pricepe misiunea Lui dumnezeiască sau să cunoască povara pe care El o purta în locul oamenilor. Adesea, El Își putea găsi liniștea numai când Se afla singur, în comuniune cu Tatăl Său ceresc.

Cei chemați să sufere pentru cauza lui Hristos, care au de suferit neînțelegere și neîncredere până și în propria familie, pot găsi mângâiere la gândul că și Isus a suferit la fel. El îi înțelege, îi cheamă lângă El, ca să afle ușurare tot acolo unde a aflat și El, în comuniune cu Tatăl.

Aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal nu sunt părăsiți ca niște orfani, lăsați să-și ducă singuri povara vieții. El îi primește ca membri ai familiei cerești; îi invită să-L numească pe Tatăl Lui, Tatăl lor. Ei sunt „cei micuți” ai Săi, scumpi inimii lui Dumnezeu, legați de El prin

legăturile cele mai gingașe și mai dăinuitoare. El are față de ei o iubire nespasă, cu atât mai mare decât aceea pe care tatăl și mama noastră au simțit-o pentru noi când eram fără ajutor, cu cât cele divine sunt mai presus decât cele omenești.

În legile date lui Israel, este o frumoasă ilustrație cu privire la legăturile dintre Hristos și poporul Lui. Când un evreu era silit, din cauza sărăciei, să se despartă de moștenirea lui și să se vândă chiar pe sine ca rob, datoria de a-l răscumpăra pe el și averea lui îi revenea celei mai apropiate rude. (vezi Leviticul 25, 25.47-49; Rut 2, 20.) Tot așa, lucrarea răscumpărării noastre și a moștenirii noastre pierdute prin păcat a căzut asupra Lui, care este ruda noastră cea mai apropiată. El a devenit ruda noastră pentru a ne putea mântui. Mai aproape decât tata, mama, fratele, prietenul sau cel ce ne iubește, este Domnul și Mântuitorul nostru. „Nu te teme”, zice El, căci „Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu”. „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.” (Isaia 43, 1.4.)

Hristos iubește ființele cerești care înconjoară tronul Său; dar cum poate fi măsurată iubirea cea mare cu care ne-a iubit pe noi? Noi nu putem s-o înțelegem, dar putem ști din experiență că e adevărată. Iar dacă păstrăm legătura de rudenie cu El, cu câtă iubire vom privi la aceia care sunt frații și surorile noastre în Domnul! Nu ar trebui să ne grăbim să recunoaștem pretențiile rudeniei noastre dumnezeiești? Fiind adoptați în familia lui Dumnezeu, nu ar trebui să onorăm pe Tatăl nostru și rudenia noastră?

Capitolul 34

Invitația

Capitol bazat pe textele din Matei 12, 28-30.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”

Aceste cuvinte de mângâiere au fost adresate mulțimii care Îl urma pe Isus. Mântuitorul spusese că numai prin El oamenii pot ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu. El vorbise despre ucenicii Săi ca despre niște oameni cărora li se dăduse cunoștința lucrurilor cerești. Dar n-a lăsat pe nimeni să se simtă îndepărtat de grija și de iubirea Lui. Toți cei obosiți și împovărați pot să vină la El.

Cărturarii și fariseii, cu toată rigurozitatea lor pentru formele religioase, aveau simțământul unei nevoi pe care ritualurile lor nu o puteau împlini. Vameșii și păcătoșii puteau pretinde că sunt mulțumiți cu cele senzuale și pământești, dar inima lor era plină de neîncredere și teamă. Isus privea la cei deznădăjduiți și împovărați cu inima, care nu mai aveau nici o nădejde și care căutau să-și liniștească dorința sufletului cu desfătări pământești, și îi chema pe toți să găsească odihnă în El.

Cu bunătate, El îi invita pe cei apăsăți: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

În aceste cuvinte, Hristos vorbește fiecărei ființe omenești. Fie că-și dau seama sau nu, ei sunt obosiți și împovărați. Toți sunt doborâți de poverile pe care numai Hristos le poate îndepărta. Povara cea mai grea pe

care o ducem este povara păcatului. Dacă am fi lăsați să o purtăm, această povară ne-ar strivi. Dar Cel Nevinovat a luat locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53, 6.) El a purtat povara vinei noastre. El va lua sarcina de pe umerii noștri oboșiți. El ne va da odihnă. Povara grijilor și întristărilor o va duce tot El. Domnul ne invită să aruncăm asupra Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă pe inima Lui.

Fratele mai mare al neamului nostru este la tronul cel veșnic. El privește la oricare suflet ce-și îndreaptă fața spre El, ca Mântuitor. El cunoaște din experiență care sunt slăbiciunile omenești, care sunt lipsurile noastre și în ce stă tăria ispitelor noastre; deoarece El a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. El priveghează asupra ta, fiu șovăielnic al lui Dumnezeu. Ești ispitit? El te scapă. Ești slab? El îți dă puteri. Ești neștiutor? El te luminează. Ești rănit? El te vindecă. Domnul „socotește numărul stelelor” și tot El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor.” (Psalmii 147, 4.3.) „Veniți la Mine” este chemarea Lui. Oricare ar fi grijile și încercările, înfățișează cazul tău înaintea Domnului. Inima ta va fi întărită, ca să poată rezista. Se va deschide o cale ca să poți scăpa din greutate și încurcături. Cu cât îți dai seama că ești mai slab și mai fără ajutor, cu atât vei deveni mai puternic în tăria Lui. Cu cât este mai grea povara, cu atât este mai binecuvântată odihna, când le arunci pe toate asupra Purtătorului de poveri. Odihna oferită de Hristos este condiționată, și aceste condiții sunt clar arătate. Toți le pot îndeplini. El ne spune cum putem găsi această odihnă.

„Luați jugul Meu asupra voastră”, zice Isus. Jugul este un instrument al servirii. Vitele sunt înjugate pentru muncă și jugul este absolut necesar pentru ca lucrul lor să fie eficient. Prin ilustrația aceasta, Hristos ne învață că noi suntem chemați să servim tot timpul vieții noastre. Trebuie să luăm jugul Lui asupra noastră, ca să putem fi împreună -- lucrători cu El.

Jugul care ne leagă în slujire este Legea lui Dumnezeu. Marea lege a iubirii, descoperită în Eden, proclamată pe Sinai, iar în Noul Legământ scrisă

în inimă, este cea care îl unește pe lucrătorul omenesc cu voința lui Dumnezeu. Dacă am fi lăsați să ne urmăm pornirile, să mergem acolo unde ne duce voința noastră, ne-am alinia în rândurile lui Satana și am ajunge să avem trăsăturile lui. De aceea Dumnezeu ne conduce prin voința Sa, care este nobilă și înălțătoare. El dorește ca noi să ne îndeplinim cu răbdare și înțelepciune toate îndatoririle slujirii. Chiar Hristos, în natura Lui omenească, a purtat jugul slujirii, zicând: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 8.) „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” (Ioan 6, 38.) Iubirea pentru Dumnezeu, râvna pentru slava Lui și iubirea pentru omenirea decăzută L-au adus pe Isus pe pământ ca să sufere și să moară. Aceasta a fost puterea care a condus viața Sa. El ne invită să ne însușim acest principiu.

Sunt mulți oameni a căror inimă este chinuită sub povara grijilor, deoarece ei caută să atingă standardul acestei lumi. Ei au ales slujirea lumii, au acceptat neliniștea ei și au adoptat obiceiurile ei. În felul acesta, caracterul le este pervertit și viața lor a ajuns un chin. Pentru a-și mulțumi ambiția și dorințele lumești, ei își rănesc conștiința și se încarcă și cu o povară în plus, aceea a remușcărilor. Neliniștea aceasta continuă le secătuiește puterea de viață. Domnul dorește ca ei să lase la o parte acest jug al robiei. Îi invită să primească jugul Său. El zice: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. El îi învață să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa și făgăduința Lui este că vor primi pe deasupra toate lucrurile de care au nevoie în viața aceasta. Frământarea este oarbă și nu poate să deosebească viitorul; dar Isus vede sfârșitul de la început. În orice greutate, El are o cale pregătită pentru a aduce ușurare. Tatăl nostru cere să are o mie de căi pe care ne poate veni în ajutor și despre care nu știm nimic. Aceia care se călăuzesc după principiul că slujirea și cinstirea lui Dumnezeu trebuie să fie ținta supremă vor constata că necazurile pier și că înaintea lor se deschide o cărare netedă.

„Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”, zice Isus, „și veți găsi odihnă.” Noi trebuie să intrăm în școala lui Hristos, pentru a învăța de la El umilința și blândețea. Mântuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile și practicile învățate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu.

În inima lui Hristos, în care domnea o desăvârșită armonie cu Dumnezeu, era pace desăvârșită. El nu era niciodată măgulit de laude și nici zdrobit de acuzații și dezamăgiri. Chiar în timpul celei mai mari împotriviri și celei mai crude purtări față de El, avea încă inima plină de curaj. Dar mulți dintre cei care se numesc urmași ai Lui au inima plină de grijă și neliniștită, deoarece se tem să se încreadă cu totul în Dumnezeu. Ei nu se predau Lui cu totul, deoarece se tem de urmările pe care le-ar avea un asemenea lucru. Fără o predare totală, ei nu pot găsi pace.

Iubirea de sine aduce neliniște. Dacă suntem născuți de sus, vom avea gânduri cum a avut Isus, gânduri care L-au făcut să Se umilească, pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci nu vom mai căuta lucrurile cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El. Vom înțelege că valoarea lucrării noastre nu constă în a face paradă și zgomot în lume sau în a fi activi și zeloși în propria putere. Valoarea lucrării noastre este proporțională cu împărtășirea cu Duhul Sfânt. Încrederea în Dumnezeu ne sfințește puterile minții, așa încât, în răbdare, să ne putem stăpâni sufletele.

Jugul este pus pe gâtul boilor pentru a-i ajuta să ducă povara mai ușor. Tot așa este și jugul lui Hristos. Când voința noastră este cufundată în voința lui Dumnezeu și când ne folosim darurile pentru a fi o binecuvântare pentru alții, vom vedea că povara vieții este ușoară. Acela care umblă în calea poruncilor lui Dumnezeu merge împreună cu Hristos și, în iubirea Lui, inima găsește pace. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi căile Tale; atunci Te voi

cunoaște”, Domnul i-a răspuns: „Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă”. Iar prin profeți s-a dat solia aceasta: „Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!»” (Exod 33, 13.14; Ieremia 6, 16.) Și El zice: „O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.” (Isaia 48, 18.)

Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și predau ființa lor purtării Sale de grijă și viața lor ca El să o conducă vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită, este odihnă desăvârșită. Domnul zice: „Celui cu inima tare Tu-i cheazășuiești pacea, căci se încrede în Tine.” (Isaia 26, 3.) Viața poate părea încurcată; dar, predându-ne înțeleptului Maestru-lucrător, El va scoate de acolo o viață și un caracter model, spre mărirea Lui. Și caracterul care ajunge să se asemene cu caracterul slăvit al lui Hristos va fi primit în Paradisul lui Dumnezeu. O omenire nouă va umbla împreună cu El în alb, căci este vrednică.

Când intrăm în odihna lui Hristos, cerul începe de aici. Noi răspundem la chemarea Sa: „Veniți să învățați de la Mine” și, venind, începem viața veșnică. Cerul e o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult și mai aproape de El, cu atât și chiar mai mult ni se va descoperi slava Sa; și cu cât vom cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă mergem cu Isus în această viață, vom fi copleșiți de iubirea Lui și întăriți de prezența Lui. Tot ce poate să suporte natura omenească putem primi încă de aici. Dar ce sunt toate acestea în fața celor viitoare? Ei stau acolo, „înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domniei Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele

apei vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7, 15-17.)

Capitolul 35

Taci, fii liniștită!

Capitol bazat pe textele din Matei 8, 23-34; Marcu 4, 35-41; Marcu 5, 1-20; Luca 8, 22-39.

Fusese o zi plină de evenimente în viața lui Isus. Lângă lacul Galileii, El rostise primele Sale parabole, explicându-le oamenilor din nou, prin ilustrații ușor de înțeles, natura Împărăției Sale și felul în care ea avea să fie întemeiată. El a asemănat lucrarea Sa cu cea a semănătorului, dezvoltarea Împărăției Sale cu creșterea seminței de muștar și cu efectul aluatului în măsura de făină. Marea despărțire finală a celor neprihăniți de cei nelegiuți fusese ilustrată prin parabola cu grâul și neghina și prin pilda cu năvodul. Valoarea nemărginită a adevărilor vestite de El fusese ilustrată prin comoara ascunsă și mărgăritarul de mare preț, iar în parabola cu stăpânul casei, îi învățase pe ucenici cum să lucreze ca reprezentanți ai Săi.

Toată ziua învățase și vindecase; iar la venirea serii, gloatele încă se îmbulzeau în jurul Lui. Zi după zi lucrase pentru ei, abia luându-și timp pentru masă sau odihnă. Criticile răutăcioase și răstălmăcite, cu care fariseii Îl urmăreau continuu, făceau ca lucrarea Lui să fie cu atât mai grea și mai obositoare; acum sfârșitul zilei L-a găsit atât de obosit, încât S-a hotărât să caute adăpost într-un loc retras, dincolo de lac.

Țărmul răsăritean al lacului Ghenezaret nu era nelocuit, deoarece se mai găseau câteva sate ici și colo, pe lângă lac; dar era o regiune pustie în comparație cu țărmul apusean. Avea populație mai mult păgână decât iudaică și avea legături puține cu Galilea. În felul acesta, Îi oferea lui Isus adăpostul retras pe care-l căuta și de aceea El i-a îndemnat pe ucenici să-L însoțească

acolo.

După ce a dat drumul gloatei să plece, ei L-au luat în corabie, chiar „așa cum era”, și au plecat cu grăbire. Dar nu aveau să plece singuri. Se mai aflau și alte corăbii de pescari la țarm și acestea s-au umplut repede cu oamenii care Îl urmau pe Isus, doritori să-L vadă și să-L asculte.

În cele din urmă, scăpat de îmbulzeala mulțimii și frânt de oboseală și foame, Mântuitorul S-a întins pe fundul bărcii și a adormit repede. Seara fusese calmă și plăcută și liniștea domnea peste lac; dar deodată cerul s-a întunecat, vântul s-a prăvălit sălbatic prin trecătorile muntelui, de-a lungul țărmului de răsărit, și o furtună îngrozitoare a izbucnit pe lac.

Soarele coborâse la apus și întunecimea nopții se lăsase peste apa biciuită de furtună. Valurile, agitate cu furie de vântul sinistru, se aruncau cu îndrăzneală asupra bărcii ucenicilor și amenințau să o înghită. Pescarii aceștia oțeliți își petrecuseră viața pe lac și își conduseseră barca în siguranță prin multe furtuni; de astă dată însă, tăria și priceperea lor n-au ajutat la nimic. Ei erau neputincioși în ghearele furtunii și, când vedeau că barca li se umplea cu apă, nădejdea îi părăsea.

Absorbiți de eforturile lor de a se salva singuri, uitaseră că Isus era cu ei în barcă. Acum, văzând că munca le este zadarnică și că îi așteaptă moartea, și-au amintit cine le poruncise să traverseze marea. Singura lor speranță era Isus. În slăbiciunea și disperarea lor, au strigat: „Învățătorule! Învățătorule!” Dar întunericul cel des Îl ascundea din fața lor. Glasurile lor au fost înghițite de vuietul furtunii și n-a venit nici un răspuns. Îndoiala și temerea i-au cuprins. Oare să-i fi uitat Isus? El, care biruise boala, demonii și chiar moartea, nu era în stare să-i ajute pe ucenicii Lui acum? Nu Se gândea oare că ei sunt într-o asemenea nenorocire?

Au strigat din nou, dar nu s-a auzit alt răspuns, decât urletul apei înfuriate. Barca aproape se scufunda. O clipă și părea că vor fi înghițiți de valurile înfuriate.

Deodată, lumina unui fulger străbate întunericul și ei Îl văd pe Isus dormind netulburat de zgomot. Cu uimire și disperare, ei au strigat: „Învățătorule, nu-ți pasă că noi pierim?” Cum se poate ca El să Se odihnească așa de liniștit când ei sunt în primejdie și se luptă cu moartea?

Strigătul lor Îl trezește pe Isus. La lumina fulgerului, ei văd pe fața Lui o pace dumnezeiască; citesc în privirea Lui uitare de sine, iubire duiosă, iar inima lor, îndreptându-se către El, strigă: „Doamne, scapă-ne că pierim”.

Niciodată nu a rostit un suflet strigătul acesta fără să fie luat în seamă. În timp ce ucenicii înalță vâslele pentru a face o ultimă efortare, Isus Se ridică. El stă în picioare în mijlocul ucenicilor, în timp ce furtuna urlă, valurile se sfărâmă peste ei, iar fulgerul Îi luminează fața. Își ridică mâna, atât de des folosită în fapte de milă, și spune mării înfuriate: „Taci, fii liniștită!”

Furtuna încetează. Valurile se liniștesc. Norii se retrag, se arată stelele. Corabia plutește lin pe apa liniștită. Întorcându-Se către ucenicii Săi, Isus îi întreabă cu tristețe: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” (Marcu 4, 40.)

O tăcere grea s-a lăsat asupra ucenicilor. Nici Petru nu îndrăznește să-și exprime groaza care-i umplea inima. Corăbiile care porniseră să-L însoțească pe Isus fuseseră în aceeași primejdie ca aceea a ucenicilor. Teroarea și disperarea stăpâniseră și peste oamenii din ele, dar porunca lui Isus a adus liniștea asupra acelei scene îngrozitoare. Furia furtunii adunase corăbiile la un loc și toți cei care erau pe ele văzuseră minunea. În calmul care a urmat,

temerea a fost uitată. Oamenii șopteau între ei: „Ce fel de om este acesta de-
L ascultă până și vânturile și marea?”

Când a fost trezit pentru a întâmpina furtuna, Isus era perfect liniștit. Nu era nici urmă de teamă în cuvânt sau privire, pentru că în inima Lui nu era teamă. Dar El nu era liniștit pentru că puterea Sa era nemărginită. Nu ca un „Domn al cerului și al pământului” stătea El așa liniștit. El renunțase la puterea aceea, pentru că zice: „De la Mine Însuși nu pot face nimic.” (Ioan 5, 30.) El Se încredea în puterea Tatălui. Isus Se sprijinea pe credință -- credință în iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu -- și puterea acelui cuvânt care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu.

După cum Isus Se sprijinea prin credință pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mântuitorului nostru. Dacă s-ar fi încrezut în El, ucenicii ar fi rămas liniștiți. Teama lor în timpul primejdiei le-a descoperit necredința. În strădania lor de a se salva singuri, ei au uitat de Isus; și numai atunci când, ajunși la disperare, nu s-au mai încrezut în ei înșiși, ci s-au îndreptat către El, Isus a putut să le dea ajutor.

De câte ori nu avem și noi aceeași experiență ca ucenicii! Când se adună furtuna ispitelor, când fulgerele sălbatice strălucesc și când valurile se prăvălesc peste noi, ne luptăm singuri cu furtuna, uitând că este Unul care ne poate ajuta. Ne încredem în propria putere, până când pierdem orice nădejde și suntem aproape de pieire. Atunci ne aducem aminte de Isus și, dacă-L strigăm să ne mântuiască, chemarea noastră nu va fi în zadar. Deși, plin de întristare, El muștră necredința și încrederea noastră în noi înșine, niciodată nu ne lasă fără ajutor când avem nevoie. Fie pe uscat, fie pe mare, dacă avem pe Mântuitorul în inima noastră, nu trebuie să ne temem. Credința vie în Răscumpărătorul va liniști marea vieții și El ne va scăpa din primejdie, cum știe că este mai bine.

Mai e încă o învățătură spirituală în această minune a liniștirii furtunii. Experiența fiecărui om mărturisește în favoarea adevărului cuvintelor Scripturii: „Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști... Cei răi n-au pace, zice Dumnezeu meu.” (Isaia 57, 20.21.) Păcatul ne-a distrus pacea. Cât timp eul este nesupus, nu putem găsi odihnă. Patimile cele mai mari ale inimii nu pot fi stăpânite de nici o putere omenească. În privința aceasta, suntem la fel de fără putere ca ucenicii, care nu erau în stare să liniștească furtuna ce urla. Dar Acela care a liniștit valurile Mării Galileii prin Cuvântul Său are un cuvânt aducător de pace pentru orice om. Oricât de grozavă ar fi furtuna, aceia care se îndreaptă spre Isus cu strigătul: „Doamne, mântuiește-ne” vor fi eliberați. Harul Lui, care împacă sufletul cu Dumnezeu, liniștește frământarea patimilor omenești și, în iubirea Lui, inima găsește odihnă. „A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit.” (Psalmii 107, 29-30.) „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie.” (Romani 5, 1; Isaia 32, 17.)

În zorii zilei, Mântuitorul și însoțitorii Lui au ajuns la țărm și lumina soarelui răsărind atinge apa și uscatul ca o binecuvântare de pace. Dar de abia coborâseră pe țărm și au avut înaintea ochilor o priveliște mai cumplită decât furia furtunii. Dintr-un ascunziș aflat între morminte, s-au aruncat asupra lor, ca și cum ar fi vrut să-i sfâșie, doi demonizați. De oamenii aceștia erau agățate bucăți din lanțurile pe care le sfărâmaseră când au scăpat din închisoare. Pe corp aveau răni care sângerau, acolo unde se tăiaseră cu pietre ascuțite. Ochii lor priveau rătăciți prin părul lung și murdar și orice asemănare cu ființele omenești părea că fusese ștersă de către demonii care îi stăpâneau; semănau mai mult a fiare decât a oameni.

Ucenicii și însoțitorii lor au fugit cuprinși de groază; dar deodată și-au

dat seama că Isus nu era cu ei și s-au întors să-L caute. El era acolo unde Îl lăsaseră. El, care liniștise furtuna, care îl întâmpinase mai înainte pe Satana și-l biruise, n-a fugit din fața acestor demoni. Când, dezamăgiți, scrâșnind din dinți și făcând spume la gură, acești oameni s-au apropiat de El, Isus a ridicat mâna care poruncise valurilor să se liniștească, și ei nu s-au putut apropia mai mult. Urlau fără putere în fața Lui.

Cu autoritate, El a poruncit duhurilor necurate să iasă din ei. Cuvintele Lui au pătruns în mintea întunecată a acelor nenorociți. Slab de tot, ei și-au dat seama că aproape de ei se afla Cineva care putea să-i scape de sub stăpânirea chinuitoare a demonilor. Au căzut la picioarele Mântuitorului, să I se închine; dar, când au deschis gura să-I ceară milă, demonii au vorbit prin ei, strigând cu putere: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui”.

Isus a întrebat: „Care îți este numele?” Și răspunsul a fost: „Numele meu este «Legiune», pentru că suntem mulți”. Folosindu-i pe acești nenorociți ca mijloace de comunicare, ei L-au rugat pe Isus să nu-i alunge din regiunea aceea. Pe coasta muntelui, nu departe de acolo, păștea o turmă de porci. Demonii au cerut îngăduința să intre în ei și Isus le-a îngăduit. Deodată turma a fost cuprinsă de panică. Porcii au alergat nebunește spre stânci și, nefiind în stare să se oprească pe țărnișă, s-au aruncat în apă și au pierit.

Între timp, o schimbare minunată avusese loc cu demonizații. În mintea lor pătrunsese lumina. Ochii lor străluceau de inteligență. Fața lor, atâta vreme deformată după chipul lui Satana, s-a împlânzit deodată, mâinile pătate de sânge s-au liniștit și, cu vocea veselă, oamenii preamăreau pe Dumnezeu pentru eliberare.

Din vârful stâncilor, păzitorii porcilor au văzut cele petrecute și au

alergat să ducă veștile acestea atât stăpânilor lor, cât și celorlalți oameni. Cu frică și uimire, întreaga populație a alergat înaintea lui Isus. Cei doi demonizați fuseseră groaza ținutului. Nimeni nu avea curaj să treacă pe unde se aflau ei, căci se puteau arunca oricând asupra trecătorilor cu furie diavolească. Acum, oamenii aceștia erau îmbrăcați și cu mintea întreagă, stând la picioarele lui Isus, ascultând cuvintele Lui și slăvind Numele Aceluia care îi vindecase. Însă oamenii care au văzut această scenă minunată nu s-au bucurat. Pierderea porcilor îi afecta mai mult decât eliberarea acestor captivi ai lui Satana.

Pentru binele stăpânilor acestor porci se îngăduise să vină asupra lor această pagubă. Ei erau absorbiți de lucrurile pământești și nu se îngrijeau de marile nevoi ale vieții lor spirituale. Isus dorea să spulbere vraja nepăsării lor egoiste, ca ei să poată primi harul Său. Dar regretul și indignarea pentru pierderea trecătoare le-au orbit ochii, așa că nu au mai văzut îndurarea Mântuitorului.

Manifestarea puterii supranaturale a stârnit prejudecățile oamenilor și a provocat temerile lor. Puteau să vină nenorociri și mai mari, dacă Străinul acesta rămânea între ei. S-au temut de ruină materială și s-au hotărât să se lipsească de prezența Lui. Cei care trecuseră lacul împreună cu Isus au povestit tot ce se întâmplase în noaptea trecută: despre primejdia din mijlocul furtunii și despre felul în care au fost liniștite vântul și marea. Dar cuvintele lor erau fără efect. Cu groază, oamenii s-au strâns în jurul lui Isus și L-au rugat stăruitor să plece de la ei; și El i-a ascultat, luând corabia îndată către țărnul opus.

Oamenii din Gherghesa aveau în fața lor dovada vie despre puterea și îndurarea lui Hristos. Ei i-au văzut pe oamenii cărora le fusese redată puterea de judecată; dar se temeau așa de mult să nu-și primejduiască interesele pământești, încât Acela care biruise pe domnul întunericului în fața lor era tratat ca un nepoftit și Darul ceresc a fost alungat de la ușile lor. Noi nu avem

ocazia să ne îndepărtăm de persoana lui Isus așa cum au făcut cei din Gherghesa; sunt totuși mulți care refuză să asculte de cuvântul Lui, deoarece ascultarea ar însemna sacrificarea unor interese lumești. Pentru ca nu cumva prezența Lui să le pricinuiască vreo pierdere bănească, mulți leapădă harul Lui și îndepărtează Duhul Lui de la ei.

Dar cu totul altele au fost sentimentele demonizaților vindecați. Ei doreau să fie în tovărășia Eliberatorului lor. În prezența Lui se simțeau la adăpost de puterea demonilor, care le chinuseră viața și le irosiseră puterile. Când Isus era gata să urce în corabie, s-au ținut strâns de El, au îngenuncheat la picioarele Lui și L-au rugat să-i țină aproape, ca să poată asculta mereu cuvintele Lui. Dar Isus le-a poruncit să meargă acasă și să vestească ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei.

Ei aveau ceva de lucru: să meargă acasă, între păgâni, și să povestească despre binecuvântările primite de la Isus. Era greu pentru ei să se despartă de Mântuitorul lor. Cu siguranță că urmau să aibă multe greutăți în mijlocul concetățenilor păgâni. Și îndelunga lor despărțire de societate părea să-i fi făcut neîn stare de lucrarea ce le era încredințată. Dar, îndată ce Isus le-a arătat datoria, ei au fost gata să asculte. Ei nu numai că au povestit în familie și între vecini despre Isus, ci au mers prin Decapole, vestind pretutindeni puterea Lui mântuitoare și povestind cum au fost eliberați de demoni. Făcând lucrul acesta, ei primeau o binecuvântare mai mare decât aceea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas în prezența Lui. Atunci când lucrăm, pentru a duce mai departe vestea cea bună a mântuirii, suntem aduși mai aproape de Mântuitorul.

Cei doi demonizați vindecați au fost cei dintâi misionari pe care i-a trimis Hristos să predice Evanghelia în regiunea Decapole. Oamenii aceștia avuseseră prilejul să asculte învățăturile lui Hristos numai câteva clipe. Nu avuseseră niciodată ocazia să asculte o predică a Lui. Ei nu puteau să-i învețe pe oameni ca ucenicii care fuseseră zilnic cu Hristos. Dar purtau în propria

persoană dovada că Isus era Mesia. Ei puteau spune ceea ce știau, ce văzuseră, ce auziseră și ce simțiseră singuri din puterea lui Hristos. Lucrul acesta îl poate face oricine a fost atins în inima lui de harul lui Dumnezeu. Ioan, ucenicul iubit, scria: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții.... Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă.” (1 Ioan 1, 1-3.) Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ceea ce știm despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea piere.

Deși oamenii din Gherghesa nu L-au primit pe Isus, El nu i-a lăsat în întunericul pe care îl aleseră. Când L-au rugat să plece, încă nu auziseră cuvintele Lui. Nu știau ce resping. Din cauza aceasta, El le-a trimis din nou lumină, prin aceia pe care nu puteau refuza să-i asculte.

Făcând să piară porcii, Satana avea ca scop să-i îndepărteze pe oameni de la Mântuitorul și să împiedice predicarea Evangheliei în ținutul acela. Dar tocmai întâmplarea aceasta a trezit toată regiunea aceea, cum nimic altceva nu ar fi fost în stare s-o facă, și a îndreptat atenția tuturor către Hristos. Deși Mântuitorul a plecat, oamenii pe care El îi vindecase au rămas ca martori ai puterii Lui. Aceia care fuseseră instrumentele domnului întunericului au devenit canale de lumină, trimiși ai Fiului lui Dumnezeu. Oamenii se minunau când ascultau aceste vești nemaipomenite. În întreaga regiune s-a deschis o ușă pentru Evanghelie. Când Isus a revenit în Decapole, lumea s-a adunat în jurul Lui și, timp de trei zile, nu numai locuitorii unui oraș, ci mii de oameni din toate împrejurimile au ascultat solia mântuirii. Până și puterea demonilor este sub stăpânirea Mântuitorului nostru și lucrarea răului este întoarsă spre bine.

Întâlnirea cu demonizații din Gherghesa cuprindea o învățătură pentru ucenici. Ea arăta adâncimea degradării în care caută Satana să târască întregul neam omenesc și misiunea lui Hristos de a-i elibera pe oameni de sub puterea celui rău. Ființele acelea nenorocite, care locuiau printre morminte, posedate de demoni, robite de patimi nestăpânite și de plăceri scârboase, ne arată ce ar fi ajuns omenirea, dacă ar fi fost lăsată sub stăpânirea lui Satana. Influența lui Satana se exercită neconținut asupra oamenilor, ca să tulbure simțurile, să stăpânească mintea pentru rău și să ațâțe la violențe și crime. El slăbește corpul, întunecă inteligența și înjosește sufletul. Ori de câte ori leapădă invitația Mântuitorului, oamenii se supun lui Satana. În toate domeniile vieții, în familie, în afaceri și chiar în biserică, mulți oameni fac astăzi același lucru. Din cauza aceasta s-au răspândit pe pământ violența și crima, iar întunericul moral, ca o mantie a morții, învăluie casele oamenilor. Prin ispitele lui iscusite, Satana îi face pe oameni să se dedea la rele tot mai mari, până când ajung la decădere morală și la ruină. Unica siguranță împotriva puterii lui se află în prezența lui Isus. Înaintea oamenilor și a îngerilor, Satana a fost descoperit ca vrăjmaș și distrugător al omului; Hristos, ca prietenul și eliberatorul omului. Spiritul Său va dezvolta în om ceea ce înobilează caracterul și umple de demnitate ființa sa. Va înălța pe om pentru gloria lui Dumnezeu în corp, suflet și spirit. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Timotei 1, 7.) El ne-a chemat ca să căpătăm „slava” -- caracterul -- Domnului nostru Isus Hristos; ne-a chemat ca să fim „ asemenea chipului Fiului Său.” (2 Tesaloniceni 2, 14; Romani 8, 29.)

Iar oamenii care au fost înjosiți până au ajuns instrumente ale lui Satana sunt și acum transformați, prin puterea lui Hristos, în soli ai neprihănirii și trimiși de Fiul lui Dumnezeu să spună „tot ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut milă de tine”.

Capitolul 36

Atingerea credinței

Capitol bazat pe textele din Matei 9, 18-26; Marcu 5, 21-43; Luca 8, 40-56.

Revenind de la Gherghesa pe țărmul apusean, Isus a găsit acolo o mulțime de oameni, care L-au primit și L-au salutat cu bucurie. El a rămas pe țărm câțva timp, învățând și vindecând, apoi S-a îndreptat spre casa lui Levi-Matei, pentru a lua masa împreună cu vameșii. Aici L-a găsit Iair, mai marele sinagogii.

Acest conducător al iudeilor a venit foarte întristat la Isus și s-a aruncat la picioarele Lui, spunând: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască”.

Îndată Isus a plecat spre casa acestui fruntaș. Deși văzuseră atât de multe fapte de milă, ucenicii au fost foarte surprinși de îndeplinirea cererii acestui rabin îngâmfat; L-au însoțit totuși pe Domnul lor, iar lumea a venit după ei, plină de curiozitate și de nerăbdare.

Casa fruntașului nu era prea departe, dar Isus și însoțitorii Lui înaintau încet, deoarece mulțimea îi înconjură din toate părțile. Tatăl, nerăbdător, nu putea să mai suporte întârzierea; dar Isus, milostiv cu oamenii, Se oprea ici și colo să ușureze suferințele cuiva sau să mângâie o inimă tulburată.

În timp ce se aflau încă pe drum, un om și-a făcut loc prin mulțime, aducându-i lui Iair vestea că fiica lui a murit și că nu mai avea rost să-L supere pe Învățătorul. Cuvântul a ajuns la urechea lui Isus. „Nu te teme”, a

zis El, „crede numai, și va fi tămăduită.”

Iair s-a apropiat mai mult de Mântuitorul și împreună s-au grăbit spre casa fruntașului. Bocitorii plătiți și cântăreții din fluier sosiseră deja și umpleau văzduhul cu strigătele lor. Prezența mulțimii și frământarea ei au mișcat inima lui Isus. El a încercat să-i liniștească pe oameni, zicând: „Pentru ce faceți atâta zarvă și pentru ce plângeți? Copila n-a murit, ci doarme”. Ei s-au supărat auzind cuvintele Străinului. O văzuseră pe copilă în brațele morții și au început să-și bată joc de El. După ce a cerut ca toți să iasă din casă, Isus a luat cu El pe tatăl și mama fetei și pe cei trei ucenici, Petru, Iacov și Ioan, și au intrat împreună în camera copilei.

Isus S-a apropiat de pat și, luând mâna copilei în mâna Sa, a rostit încet, în limbajul folosit în casa ei, cuvintele: „Fetițo, scoală-te, îți zic!”

Deodată un fior a străbătut corpul care zăcea inert. Pulsul vieții a bătut iarăși. Buzele s-au deschis zâmbind. Ochiul s-au deschis mari, ca după somn, și fetița a privit cu uimire la grupul de lângă ea. S-a ridicat, și părinții au îmbrățișat-o și au plâns de bucurie.

În drum spre casa fruntașului, Isus întâlnește în mulțime o femeie care de doisprezece ani suferea de o boală care făcea ca viața ei să fie o povară. Ea își cheltuisese toți banii pe doctori și leacuri, ca în cele din urmă să i se spună că nu se poate vindeca. Dar speranțele ei s-au redeșteptat, când a auzit de vindecările făcute de Hristos. Era sigură că, dacă s-ar fi putut atinge măcar de El, ar fi fost vindecată. În slăbiciune și suferință, ea a mers la marginea apei unde învăța Isus și a încercat să se strecoare prin mulțime, dar în zadar. Din nou L-a urmărit până la casa lui Levi-Matei, dar nici acum nu a fost în stare să se apropie. Începuse deja să dispere când, făcându-și drum prin mulțime, Isus ajunse aproape de locul în care se afla ea.

Ocazia de aur venise. Se afla în prezența Marelui Medic. Dar, în emoția ei, n-a fost în stare să-I vorbească și nici nu a putut decât să-I zărească o clipă fața. De teamă să nu piardă singura ocazie de vindecare, s-a înghesuit, zicând în sine: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui”. În timp ce El trecea, ea s-a întins și a izbutit să-I atingă doar marginea veșmântului. Dar în clipa aceea a știut că era vindecată. În această unică atingere, era adunată credința întregii ei vieți și deodată durerile și slăbiciunile au făcut loc puterii și sănătății depline.

Cu inima plină de recunoștință, a încercat apoi să se retragă din mulțime; dar deodată Isus S-a oprit și oamenii s-au oprit o dată cu El. S-a întors și, privind în jur, a întrebat cu o voce care s-a auzit clar peste murmurul mulțimii: „Cine s-a atins de Mine?” Oamenii au rămas mirați de această întrebare. Mântuitorul era îmbulzit din toate părțile și împins într-o parte și alta, așa că întrebarea părea ciudată.

Petru, gata întotdeauna să vorbească, a zis: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc și mai întreb: Cine s-a atins de Mine?” Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere”. Mântuitorul putea să deosebească atingerea credinței de atingerea întâmplătoare a mulțimii nepăsătoare. O asemenea încredere nu trebuia să fie lăsată să treacă fără a fi luată în seamă. El voia să-i spună femeii umilite cuvinte de mângâiere, care să fie pentru ea un izvor de bucurie, cuvinte care aveau să fie o binecuvântare pentru urmașii Săi, la sfârșitul timpului.

Privind spre femeie, Isus a stăruit să afle cine L-a atins. Văzând că e zadarnic să se mai ascundă, ea a înaintat tremurând și s-a aruncat la picioarele Lui. Cu lacrimi de recunoștință, a povestit cât a suferit și cum a fost vindecată. Isus a zis cu blândețe: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, du-te în pace”. El n-a dat ocazia superstiției, lăsând să se creadă că simpla atingere a hainei Lui ar avea putere de vindecare. Nu prin atingerea exterioară de El, ci prin credința care a luat în stăpânire puterea Lui divină s-

a făcut vindecarea.

Mulțimea mirată, care se îmbulzea aproape de Isus, n-a simțit nici un fel de putere venind de la El. Dar, când a întins mâna pentru a-L atinge, crezând că va fi însănătoșită, femeia suferindă a simțit puterea vindecătoare. Tot așa stau lucrurile și în cele spirituale. Dacă vorbești de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință vie, nu ajungi la nimic. O credință numai cu numele, care-L primește pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecarea sufletului. Credința spre mântuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. Acela care așteaptă ca mai întâi să aibă toată cunoștința și abia după aceea să-și manifeste credința nu poate primi binecuvântări de la Dumnezeu. Nu e de ajuns să credem despre Hristos; trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca Mântuitor personal, care-și însușește meritele Lui. Mulți consideră credința ca o părere. Credința mântuitoare este un contact prin care cei ce-L primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu. Credința adevărată este viață. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare.

După vindecarea femeii, Isus a dorit ca ea să recunoască binecuvântările primite. Darurile pe care le oferă Evanghelia nu trebuie câștigate în ascuns sau folosite în taină. De aceea, Domnul cere de la noi să mărturisim despre bunătatea Lui. „Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43, 12.)

Mărturia noastră despre credincioșia Sa e mijlocul pe care cerul l-a ales pentru a descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime; dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul

deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînvinc, care lucrează pentru salvarea oamenilor.

Când cei zece leproși au venit la Isus pentru vindecare, El i-a îndemnat să meargă și să se arate preotului. Pe drum, au fost curățiți, dar numai unul dintre ei s-a întors să-I dea slavă. Ceilalți au mers în drumul lor, uitându-L pe Acela care-i făcuse sănătoși. Câți oameni fac astăzi la fel! Domnul lucrează neîncetat pentru binele omenirii. El împarte fără încetare din bunătățile Sale. El îi ridică pe bolnavi din patul lor de suferință. El îi scapă pe oameni din primejdia pe care ei n-o văd, El trimite îngeri din cer să-i salveze din nenorocire, să-i apere „de ciurma care umblă în întuneric” și „de molima care bântuie ziua-n amiaza mare” (Psalmii 91, 6), dar inimile nu le sunt impresionate. El a dat toate bogățiile cerului pentru a-i răscumpăra, dar ei nu iau seama la marea Lui iubire. Prin nemulțumirea lor, ei își închid inima față de harul lui Dumnezeu. Asemenea buruienilor deșertului, care nu cunosc binele, sufletele lor locuiesc în locurile uscate ale pustiei.

Este spre binele nostru să ținem proaspătă amintirea fiecărui dar de la Dumnezeu. În felul acesta, credința este întărită pentru a cere și a primi mai mult. Este mai mare încurajare pentru noi în cea mai mică binecuvântare pe care o primim de la Dumnezeu decât în toate binecuvântările pe care le putem găsi în credința și experiența altora. Sufletul care răspunde la harul lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea lui va crește repede; lumina lui va răsări în întuneric și slava Domnului se va vedea peste el. Să ne aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului și de mulțimea îndurărilor Lui. Asemenea poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de amintire și să înscriem pe ele istoria prețioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. Și când revedem felul Lui de purtare, în pelerinajul nostru, să spunem din inimi pline de recunoștință: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față

de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului. Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Său popor.”
(Psalmii 116, 12-14.)

Capitolul 37

Cei dintâi evangheliști

Capitol bazat pe textele din Matei 10; Marcu 6, 7-11; Luca 9, 1-6.

Apostolii erau membri ai familiei lui Isus, care L-au însoțit în călătoriile Lui pe jos prin Galilea. Ei au fost părtași împreună cu El la munca și greutățile ce au venit peste ei. Au ascultat cuvântările Lui, au umblat și au vorbit cu Fiul lui Dumnezeu și din instruirea Lui zilnică au învățat cum să lucreze pentru înălțarea neamului omenesc. În timp ce Isus slujea mulțimii de oameni care se adunase în jurul Lui, ucenicii Săi se aflau între cei de față, doritori să împlinească cererile Lui și să-I ușureze munca. Ei dădeau ajutor la aranjarea oamenilor, îi aduceau pe cei bolnavi la Mântuitorul și contribuiau la mângâierea tuturor. Ei îi căutau pe ascultătorii interesați, le explicau Scripturile și lucrau pentru binele lor spiritual pe diferite căi. Îi învățau pe alții tot ce aflaseră de la Isus și în fiecare zi câștigau o experiență mai bogată. Dar aveau nevoie și de experiența de a lucra singuri. Mai aveau nevoie de multă învățătură, îndelungă răbdare și blândețe. Acum, când era cu ei, pentru a le arăta greșelile, pentru a-i sfătui și îndrepta, Mântuitorul i-a trimis ca reprezentanți ai Lui.

Cât fuseseră cu El, ucenicii se găsiseră deseori în încurcătură din cauza învățaturii preoților și a fariseilor, dar aduseseră greutățile lor la Isus. El le prezentase adevărurile Scripturii în contrast cu tradiția. În felul acesta, le-a întărit credința în Cuvântul lui Dumnezeu și, într-o mare măsură, i-a eliberat de teama de rabini și de robia tradiției. În pregătirea ucenicilor, exemplul vieții Mântuitorului era mult mai eficient decât toate celelalte învățături doctrinale. Când au fost despărțiți de El, fiecare privire, fiecare ton și fiecare cuvânt le-au revenit în minte. Adesea, când erau în luptă cu vrăjmașii Evangheliei, au repetat cuvintele Lui și, când au văzut efectul asupra

oamenilor, s-au bucurat foarte mult.

Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, i-a trimis să meargă doi câte doi prin orașe și prin sate. Nici unul nu a fost trimis singur, ci frate a fost asociat cu frate și prieten cu prieten. În felul acesta, se puteau ajuta și încuraja unul pe altul, se puteau sfătui și ruga împreună, tăria unuia venea în ajutorul slăbiciunii celuilalt. În același fel i-a trimis mai târziu pe cei șaptezeci. Ținta Mântuitorului a fost ca solii Evangheliei să fie asociați în felul acesta. Chiar în zilele noastre, lucrarea de evanghelizare ar avea mult mai mare succes dacă acest exemplu ar fi urmat mai de aproape.

Solia ucenicilor era aceeași ca a lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos Însuși: „Împărăția cerurilor este aproape”. Ei nu trebuiau să intre în dispută cu oamenii cu privire la întrebarea dacă Isus din Nazaret este sau nu Mesia; dar în Numele Lui trebuiau să facă aceleași lucrări pline de milă pe care le făcuse El. El le-a spus: „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

În timpul lucrării Sale, Hristos a devotat mai mult timp pentru vindecarea bolnavilor decât pentru predicare. Minunile Lui mărturiseau despre adevărul cuvintelor Sale, că El n-a venit să nimicească, ci să mântuiască. Neprihănirea mergea înaintea Lui și slava Domnului era înapoia Lui. Oriunde Se ducea, veștile despre faptele Sale de milă mergeau înainte. Pe unde trecuse, cei ce avuseseră parte de mila Lui se bucurau de sănătate și puneau la lucru puterile pe care le recâștigaseră. Mulțimi de oameni se adunau în jur să audă de pe buzele lor lucrurile pe care le făcuse Domnul. Glasul Lui era cel dintâi sunet pe care-l auziseră unii în viața lor. Numele Lui era primul cuvânt pe care-l rostiseră alții, fața Lui era cea dintâi pe care o priviseră. Cum să nu-L iubească pe Isus și să nu-L laude? În timp ce trecea prin orașe și sate, El era ca un curent vital, răspândind viață și bucurie prin toate locurile pe unde trecea.

Urmașii lui Hristos trebuie să lucreze ca El. Noi trebuie să-i hrănim pe cei înfomețați, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să-i mângâiem pe cei suferinzi și întristați. Trebuie să-i ajutăm pe cei sperați, să le aducem nădejde celor deznădăjduiți. Și cu noi se va împlini aceeași făgăduință: „Neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.” (Isaia 58, 8.) Iubirea lui Hristos, manifestată printr-o slujire neegoistă, va avea mai mare putere de a schimba pe făcătorul de rele decât sabia sau tribunalul. Acestea sunt necesare ca să îngrozească pe călcătorul de lege, dar misionarul plin de iubire face mult mai mult. Adesea inima se înăsprește când e sub muștrare, dar ea se îmblânzește sub iubirea lui Hristos. Misionarul nu numai că poate să vindece bolile corpului, ci îl poate conduce pe păcătos la Marele Medic, care curățește sufletul de lepra păcatului. Prin slujitorii Săi, Dumnezeu dorește ca bolnavii, nenorociții, cei posedați de duhuri rele să audă glasul Lui. Prin lucrătorii Săi luați dintre oameni, El dorește să fie un Mângâietor așa cum lumea nu cunoaște.

În prima călătorie misionară, ucenicii trebuiau să meargă numai la „oile pierdute ale casei lui Israel”. Dacă ar fi predicat Evanghelia la neamuri sau la samariteni, ei și-ar fi pierdut influența față de iudei. Stârnind prejudecățile fariseilor, ei s-ar fi amestecat în certuri, care i-ar fi descurajat chiar de la începutul lucrării lor. Chiar apostolii înțelegeau cu greu că Evanghelia trebuia să fie dusă la toate neamurile. Atâta timp cât ei înșiși nu puteau să pătrundă acest adevăr, nu erau pregătiți să lucreze pentru neamuri. Dacă iudeii primeau Evanghelia, Dumnezeu intenționa ca ei să devină solii Săi pentru neamuri. De aceea trebuia ca ei să fie primii care auzeau solia.

În tot câmpul activității lui Hristos, erau persoane care deveneau conștiente de nevoile lor, flămânzind și însetând după adevăr. Venise timpul să se ducă vestea despre iubirea Lui și acestor ființe doritoare. La toți aceștia, ucenicii trebuiau să meargă ca reprezentanți ai Lui. Credincioșii aveau să-i considere ca învățători rânduiți de Dumnezeu și, când Mântuitorul urma să

fie luat de la ei, nu aveau să rămână fără povăţuitori.

În această primă călătorie, ucenicii urmau să meargă numai acolo unde Isus fusese mai înainte și câștigase prieteni. Pregătirea lor pentru călătorie avea să fie cât se poate de simplă. Nimic nu trebuia să le abată mintea de la marea lor lucrare sau să trezească în vreun fel opoziția și să închidă poarta pentru lucrarea lor viitoare. Nu trebuia ca ei să adopte îmbrăcămintea învățătorilor religioși, nici să folosească ceva în înfățișarea lor pentru a se deosebi de sătenii umili. Nu trebuia să intre în sinagogi și să-i invite pe oameni la slujbe publice; stăruința lor trebuia să fie depusă în lucrarea din casă în casă. Ei nu trebuiau să piardă timpul cu saluturi nefolositoare sau să meargă din casă în casă pentru plăcerea lor. Dar în fiecare loc aveau să primească ospitalitatea celor ce erau vrednici, aceia care aveau să-i primească din toată inima ca pe Hristos Însuși. Ei trebuiau să intre în casă cu frumoasa salutare: „Pacea să fie peste această casă.” (Luca 10, 5.) Casa aceasta urma să fie binecuvântată prin rugăciunile lor, prin cântările lor de laudă și prin desfășurarea Scripturilor în cercul familiei.

Acești ucenici aveau să fie vestitori ai adevărului, să pregătească drumul pentru venirea Domnului lor. Solia pe care trebuiau să o aducă era solia vieții veșnice și destinul oamenilor depindea de primirea sau lepădarea ei. Pentru a-i impresiona pe oameni cu solemnitatea ei, Isus le-a poruncit ucenicilor: „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea”.

Acum, ochiul Mântuitorului pătrunde viitorul; El privește la câmpul mai întins în care, după moartea Lui, ucenicii aveau să mărturisească pentru El. Privirea Lui profetică cercetează toate experiențele slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor, până va veni El a doua oară. El le arată urmașilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine. El descoperă caracterul și planul luptei.

El le prezintă pericolele pe care trebuiau să le întâlnească, sacrificiul de sine care li se va cere. El dorește ca ei să știe cât vor avea de suferit, ca să nu fie luați pe neașteptate de către vrăjmași. Lupta lor nu va fi dusă „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6, 12.) Ei se vor lupta cu forțe supranaturale, dar sunt asigurați de ajutor supranatural. Toate ființele inteligente cerești se află în oștirea aceasta. Și în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oștirii Domnului, Se coboară pentru a îndruma lupta. Slăbiciunile noastre pot să fie multe, păcatele și greșelile noastre pot să fie urâte; dar harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-l caută cu pocăință. Tăria Atotputerniciei e rânduită să dea ajutor celor ce se încred în Dumnezeu.

„Iată”, a zis Isus, „Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.” Hristos Însuși n-a lăsat nerostit nici un singur cuvânt din adevăr, dar a vorbit totdeauna cu iubire. El a dat pe față cel mai mare tact și o atenție deosebită și plină de bunătate în legăturile Lui cu oamenii. El n-a fost niciodată aspru, niciodată n-a rostit un cuvânt sever dacă nu era nevoie, niciodată n-a provocat unei inimi sensibile o suferință care să nu fie necesară. El n-a muștră cu asprime slăbiciunea omenească. Fără teamă a demascat fățarnicia, necredința și nedreptatea, dar în glasul Lui erau lacrimi când rostea muștrările Sale usturătoare. A plâns pentru Ierusalim, cetatea iubită de El care a refuzat să primească pe Acela care era calea, adevărul și viața. Oamenii L-au lepădat pe Mântuitorul, dar El i-a privit cu duioșie milostivă și cu întristare așa de mare, că I se sfâșia inima. Fiecare ființă era prețioasă în ochii Lui. Deși totdeauna S-a purtat cu demnitate dumnezeiască, El S-a plecat cu cea mai duioasă purtare de grijă asupra fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu. În toți, El vedea oameni căzuți, pe care avea misiunea să îi salveze.

Slujitorii lui Hristos nu trebuie să urmeze îndemnul inimii lor firești. Ei trebuie să aibă o strânsă comuniune cu Dumnezeu, ca nu cumva, fiind

provocați, eul să se manifeste și ei să verse un torent de cuvinte nefolositoare, care nu sunt ca roua sau ca ploaia liniștită ce înviorează plantele ofilite. Satana ar dori ca ei să se poarte astfel, pentru că acestea sunt metodele lui. Balaurul se mânie; duhul lui Satana este acela care se dă pe față în mânie și acuzații. Dar servii lui Dumnezeu trebuie să fie reprezentanții Săi. El dorește ca ei să folosească numai moneda cerului, adevărul care poartă imaginea și pecetea Sa. Puterea prin care ei trebuie să biruie răul este puterea lui Hristos. Slava lui Hristos este tăria lor. Ei trebuie să-și ațintească ochii spre frumusețea Lui. Atunci ei pot să prezinte Evanghelia cu tact și blândețe divină. Spiritul care rămâne blând sub provocare vorbește cu mai multă forță în favoarea adevărului decât oricare argument, oricât de puternic.

Cei care sunt aduși în conflict cu vrăjmașii adevărului au de dat piept nu numai cu oameni, ci și cu Satana și agenții lui. Ei să-și aducă aminte de cuvintele Mântuitorului: „Iată vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.” (Luca 10, 3.) Ei să se sprijine pe iubirea lui Dumnezeu și spiritul va fi păstrat calm, chiar atunci când sunt rău tratați. Domnul îi va îmbrăca într-o armură divină. Duhul Său Sfânt va influența mintea și inima, așa încât glasul lor nu se va asemăna deloc cu urletul lupilor.

Continuând să le dea îndrumări ucenicilor Săi, Isus a spus: „Păziți-vă de oameni”. Ei nu trebuie să se încreadă fără rezervă în cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și să le dezvăluie planurile, pentru că lucrul acesta ar da un avantaj agenților lui Satana. Adesea, viclenia oamenilor împiedică planurile lui Dumnezeu. Cei care clădesc templul Domnului trebuie să clădească după modelul arătat pe munte -- după asemănarea divină. Dumnezeu este dezonorat și Evanghelia este trădată când servii Săi depind de sfatul oamenilor și nu se află sub conducerea Duhului Sfânt. Înțelepciunea acestora este nebunie înaintea lui Dumnezeu. Cei care se vor sprijini pe ea se vor rătăci cu siguranță.

„Vă vor da în judecata soboarelor... Din pricina Mea, veți fi duși

înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor.” (Matei 10, 17-18.) Persecuția va contribui la răspândirea luminii. Servii lui Hristos vor fi duși înaintea oamenilor mari ai lumii, care altfel n-ar fi putut niciodată să audă Evanghelia. Adevărul le-a fost prezentat greșit acestor oameni. Ei au ascultat acuzații false cu privire la credința ucenicilor lui Hristos. Adesea, singurul mijloc de a cunoaște adevăratul ei caracter este mărturia celor aduși în fața lor spre a fi judecați pentru credința lor. Fiind cercetați, ei trebuie să răspundă, iar judecătorii lor trebuie să asculte mărturia adusă. Harul lui Dumnezeu va fi dat slujitorilor Săi pentru a face față nevoilor. „Ce veți avea de spus”, zice Isus, „vă va fi dat chiar în ceasul acela, fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.” Când spiritul lui Dumnezeu luminează mintea slujitorilor Săi, adevărul va fi prezentat în valoarea și puterea lui divină. Cei care leapădă adevărul vor fi de față, ca să acuze și să apese pe ucenici. Dar, chiar dacă trec prin greutăți și suferințe sau dacă înfruntă chiar moartea, copiii Domnului trebuie să dea pe față blândețea dumnezeiescului lor Model. În felul acesta, se va putea face deosebire între agenții lui Satana și reprezentanții lui Hristos. Mântuitorul va fi înălțat în fața mai marilor și a poporului.

Ucenicii nu au fost înzestrați cu tăria și curajul de martiri până când nu au avut nevoie de harul acesta. Atunci s-a împlinit făgăduința Mântuitorului. Când Petru și Ioan au mărturisit în fața Sinedriului, oamenii „s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus.” (Faptele Apostolilor 4, 13.) Despre ștefan stă scris că „toți cei care stăteau în Sobor s-au uitat țintă la ștefan și fața lui li s-a arătat ca fața unui înger”. Oamenii nu erau în stare „să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.” (Faptele Apostolilor 6, 15.10.) Și Pavel, scriind despre judecata lui la curtea cezarilor, zice: „La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit.... Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin, prin mine, și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului.” (2 Timotei 4, 16.17.)

Slujitorii lui Hristos nu trebuiau să pregătească discursuri pe care să le rostească atunci când erau duși la judecată. Pregătirea lor trebuia să se facă în fiecare zi, adunând adevărurile prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu și întărindu-și credința prin rugăciune. Când erau aduși la judecată, Duhul Sfânt urma să le reamintească exact adevărurile de care aveau nevoie.

O stăruință zilnică, plină de râvnă, de a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El, avea să aducă puterea și priceperea pentru suflet. Cunoștința câștigată prin cercetarea zeloasă a Scripturilor va veni în minte ca un fulger la timpul potrivit. Dar, dacă unii au neglijat să ia seama la cuvintele lui Hristos, dacă nu au pus la probă puterea harului Său în încercare, nu se pot aștepta ca Duhul Sfânt să le amintească de cuvintele Lui. Ei trebuie să-I servească lui Dumnezeu în fiecare zi cu o iubire neîmpărțită și apoi să se încreadă în El.

Așa de înverșunată avea să fie vrăjmășia împotriva Evangheliei, încât și cele mai duioase legături pământești aveau să fie nesocotite. Ucenicii lui Hristos aveau să fie dați la moarte chiar de către membrii familiei lor. „Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu”, a adăugat El; „dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” (Marcu 13, 13.) Dar El i-a îndemnat să nu se expună singuri, fără a fi nevoie, la persecuții. El Însuși adeseori a părăsit un câmp de lucru pentru un altul, pentru a scăpa de cei care căutau să-I ia viața. Când a fost lepădat la Nazaret și propriii concetățeni au încercat să-L omoare, El a mers la Capernaum și acolo oamenii au rămas uimiți de învățătura Lui, „pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4, 32.) Tot astfel și slujitorii Lui nu trebuiau să fie descurajați din cauza persecuției, ci să caute un loc unde să mai poată încă să lucreze pentru salvarea semenilor lor.

Servul nu este mai presus ca stăpânul. Domnul cerului a fost numit Beelzebul și ucenicii Lui vor fi calomniați în același fel. Dar, oricare ar fi

primejdia, urmașii lui Hristos trebuie să mărturisească pe față principiile lor. Ei trebuie să disprețuiască tănuirea. Ei nu pot rămâne inactivi până se asigură că nu e nici o primejdie dacă mărturisesc adevărul. Ei sunt puși ca santinele, să-i avertizeze pe oameni de primejdia în care se află. Adevărul primit de la Hristos trebuie împărtășit tuturor, fără plată și pe față. Isus a zis: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor”.

Isus nu și-a asigurat niciodată pacea prin compromis. Inima Lui era plină de iubire pentru întregul neam omenesc, dar niciodată n-a fost îngăduitor cu păcatul. El le era prea bun prieten ca să poată tăcea când ei mergeau pe o cale care le ruina viața -- viața răscumpărată prin sângele Său. El a lucrat ca omul să fie sincer față de sine însuși, sincer față de interesele cele mai mari și veșnice. Slujitorii lui Hristos sunt chemați la aceeași lucrare și trebuie să se ferească, pentru ca nu cumva, căutând să evite conflictul, să abandoneze adevărul. Ei trebuie să urmărească „lucrurile care duc la pace” (Romani 14, 19), dar adevărata pace nu poate fi asigurată prin compromis față de principii. Și nimeni nu poate fi credincios față de principii fără să provoace împotrivire. Un creștinism spiritual va avea de suferit împotrivire din partea fiilor neascultării. Dar Isus i-a îndemnat pe ucenicii Săi astfel: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul”. Cei credincioși față de Dumnezeu n-au motiv să se teamă de puterea oamenilor, nici de vrăjmășia lui Satana. În Hristos, viața lor veșnică este asigurată. Singura lor teamă să fie să nu părăsească adevărul, trădând astfel încrederea cu care i-a onorat Dumnezeu.

Satana lucrează pentru a umple de îndoială inima oamenilor. El îi face să privească la Dumnezeu ca la un judecător aspru. Îi ispitește la păcat și apoi îi face să se considere prea răi ca să se mai apropie de Tatăl lor ceresc sau să facă apel la mila Lui. Domnul înțelege toate acestea. Isus îi asigură pe ucenicii Săi de iubirea dumnezeiască față de ei în nevoie și slăbiciuni. Orice suspin, orice durere și orice întinare a voastră își găsesc răspunsul în inima

Tatălui.

Biblia ne arată pe Dumnezeu în locul Lui înalt și sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere și singurătate, ci înconjurat de zece mii de ori zece mii și mii de inteligențe sfinte, toate așteptând să facă voia Lui. Pe căi pe care noi nu le putem pricepe, El este în legătură vie cu fiecare parte a stăpânirii Sale. Dar tocmai în această parte a lumii, în oamenii pentru care L-a dat pe unicul Său Fiu spre a-i mântui, este concentrat interesul Lui și al întregului cer. Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsăți. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi înalță pe cei întristați și oboșiți. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare.

Nici chiar o vrăbie nu cade pe pământ fără ca Tatăl să nu știe. Ura lui Satana împotriva lui Dumnezeu îl face să-i urască pe toți aceia de care Se îngrijește Mântuitorul. El caută să strice lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și are plăcere să distrugă până și creaturile necuvântătoare. Numai prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt apărate păsările, pentru a ne înveseli cu cântecele lor de bucurie. Dar El nu uită nici vrăbiile măcar. „Nu vă temeți deci; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.”

Isus spune mai departe: După cum voi Mă veți mărturisi înaintea oamenilor, tot așa și Eu voi da mărturie pentru voi înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți. Voi trebuie să fiți martorii Mei pe pământ, canale prin care harul Meu poate să se reverse pentru vindecarea lumii. În același fel, Eu voi fi Reprezentantul vostru în cer. Tatăl nu vede caracterul vostru plin de greșeli, ci vă vede îmbrăcați în desăvârșirea Mea. Eu sunt Mijlocitorul prin care vin la voi binecuvântările cerului. Și toți cei care mărturisesc despre Mine, luând parte la sacrificiul Meu pentru aceia care erau pierduți, vor fi mărturisiți ca părtași la slava și fericirea celor răscumpărați.

Cel care vrea să-L mărturisească pe Hristos trebuie să-L aibă pe Hristos în el. Nimeni nu poate să dea mai departe ce n-a primit. Ucenicii ar putea să vorbească fluent despre punctele credinței, ar putea să repete cuvintele lui Hristos; dar, dacă nu au o blândețe și o iubire asemănătoare cu ale lui Hristos, ei nu mărturisesc despre El. Un spirit contrar Spiritului lui Hristos Îl tăgăduiește, oricare ar fi cuvintele. Oamenii pot să-L tăgăduiască pe Hristos prin vorbire neînțeleaptă, prin cuvinte neadevărate și lipsite de iubire. Ei pot să-L tăgăduiască atunci când ocolesc datoriile vieții și când urmăresc plăceri vinovate. Pot să-L tăgăduiască printr-o asemănare cu lumea, printr-un comportament lipsit de amabilitate, prin iubirea părerilor personale, prin îndreptățirea de sine, prin cultivarea îndoielilor, prin adăugarea de griji de la alții și prin rămânerea în întuneric. În toate aceste situații, ei declară că Hristos nu este în ei. „De oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor”, zice El, „Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”

Mântuitorul i-a îndemnat pe ucenicii Săi să nu spere că vrăjmășia lumii față de Evanghelie va fi biruită și că, după câțva timp, împotrivirea față de ea va înceta. El a spus: „N-am venit să aduc pacea, ci sabie”. Cauza acestei lupte nu este Evanghelia, ci împotrivirea dovedită față de ea. Dintre toate persecuțiile, cel mai greu de suportat este neînțelegerea în familie, înstrăinarea celor mai scumpi prieteni. Dar Isus declară: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine”.

Misiunea slujitorilor lui Hristos este o mare onoare și o însărcinare sfântă: „Cine vă primește pe voi”, zice El, „Mă primește pe Mine, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. Nici o faptă de bunătate, făcută pentru ei în Numele Lui, nu va rămâne necunoscută și nerăsplătită. În aceeași duioasă recunoaștere, El cuprinde și pe cel mai slab și pe cel mai umil din familia lui Dumnezeu. „Oricine va da de băut numai un

pahar de apă rece unuia dintre acești micuți” -- cei care sunt ca niște copii în credința lor și în cunoașterea lui Hristos -- „în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”

Astfel și-a încheiat Mântuitorul învățătura. În Numele lui Hristos, cei doisprezece aleși au mers, la fel ca El, „să vestească săracilor Evanghelia ... să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dea drumul celor apăsați și să vestească anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4, 18.19.)

Capitolul 38

Veniți să vă odihniți

Capitol bazat pe textele din Matei 14, 1.2.12.13; Marcu 6, 30-32; Luca 9, 7-10.

Revenind din călătoria misionară, „apostolii s-au adunat la Isus și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni. Isus le-a zis: «Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin». Căci erau mulți care veneau și se duceau și ei n-aveau vreme nici să mănânce”.

Ucenicii au venit la Isus și I-au spus tot. Legătura strânsă pe care o aveau cu El i-a încurajat să aducă în fața Lui experiențele lor favorabile și nefavorabile, bucuria de a vedea rezultatele aduse de lucrarea lor, precum și întristarea pentru greșelile săvârșite, pentru înfrângerile și pentru slăbiciunile lor. Ei făcuseră greșeli în prima lor lucrare misionară ca evangheliști și, pe măsură ce povesteau cu sinceritate experiențele lor lui Hristos, El vedea că aveau nevoie de multă învățătură. El a mai văzut că ei obosiseră din cauza lucrului și că aveau nevoie de odihnă.

Dar unde se aflau acum nu puteau să găsească locul acela retras de care aveau nevoie, „căci erau mulți care veneau și se duceau, și ei n-aveau vreme nici măcar să mănânce”. Oamenii veneau cu grămada după Hristos, așteptând cu nerăbdare să fie vindecați și dorind să asculte cuvintele Lui. Mulți se simțeau atrași către El, pentru că vedeau în El un izvor de binecuvântări. Mulți dintre cei care se îmbulzeau în jurul Lui, pentru a primi darul cel prețios al sănătății, Îl primeau ca Mântuitor al lor. Mulți alții, temându-se atunci din cauza fariseilor să mărturisească despre El, au fost convertiți la coborârea Duhului Sfânt și L-au cunoscut ca Fiu al lui

Dumnezeu înaintea preoților și mai marilor înfuriați.

Dar acum Hristos dorea un loc retras, ca să poată fi cu ucenicii Săi, deoarece avea să le spună multe. În lucrarea lor trecuseră prin lupte și întâlniseră împotriviri în diferite feluri. Până aici, ei se sfătuiseră cu Isus în toate lucrurile; dar, pentru un timp, fuseseră singuri și în anumite ocazii fuseseră în mare cumpănă, neștiind ce trebuie să facă. Ei găsiseră multă încurajare în lucrarea lor, deoarece Hristos nu-i trimisese fără Duhul Sfânt și, prin credință în El, săvârșiseră multe minuni; dar acum aveau nevoie să fie hrăniți din Pâinea Vieții. Aveau nevoie să meargă într-un loc retras, unde să poată sta în comuniune cu Hristos și să primească îndrumări pentru lucrarea lor viitoare.

„Isus le-a zis: «Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin».” Hristos este plin de bunătate și de milă pentru toți cei ce sunt în serviciul Său. El voia să le arate ucenicilor Săi că Dumnezeu nu cere jertfă, ci milă. Ei își pusese tot sufletul pentru a lucra spre binele oamenilor, și aceasta le istovise puterea fizică și intelectuală. Era datoria lor să se odihnească.

Când au văzut succesul lucrării lor, ucenicii s-au aflat în primejdia de a se încrede în ei înșiși, de a cultiva îngâmfarea spirituală și astfel de a cădea pradă ispitelor lui Satana. În fața lor se afla o mare lucrare și, mai înainte de toate, trebuiau să învețe că tăria lor nu se află în ei, ci în Dumnezeu. Asemenea lui Moise în pustia Sinai, asemenea lui David pe dealurile Iudeii sau asemenea lui Ilie la pârâul Cherit, ucenicii aveau nevoie să se retragă din lucrarea lor obositoare și să fie în comuniune cu Hristos, cu natura și cu propriile inimi.

Pe când ucenicii se aflau în călătoria lor misionară, Isus vizitase alte orașe și sate, predicând Evanghelia împărăției. Cam în acest timp, El a primit

veștile despre moartea lui Ioan Botezătorul. Evenimentul acesta l-a arătat cu claritate care avea să fie sfârșitul drumului Său. Umbre tot mai întunecate se adunau asupra cărării Sale. Preoții și rabinii căutau momentul potrivit pentru a-L omorî, iscoadele erau pe urmele Lui și în toate părțile se înmulțeau comploturile pentru distrugerea Lui. Veștile despre predicarea apostolilor prin Galilea au ajuns până la Irod, atrăgându-i atenția asupra lui Isus și a lucrării Lui. „Acesta este Ioan Botezătorul”, a zis el; „a înviat din morți”; și și-a exprimat dorința de a-L vedea pe Isus. Irod se temea necontenit ca nu cumva să se facă pe ascuns vreo revoluție, cu scopul de a-l detrona și de a scutura jugul roman care apăsa asupra națiunii iudaice. Spiritul de nemulțumire și de răscoală pusese stăpânire pe întreaga națiune. Se vedea bine că lucrarea publică a lui Hristos în Galilea nu mai putea continua multă vreme. Scenele suferinței Lui se apropiau și El dorea ca pentru o vreme să fie departe de neliniștea mulțimii.

Cu inima întristată, ucenicii lui Ioan au adus trupul mutilat la locul îngropăciunii. „Apoi s-au dus și au dat de știre lui Isus.” Ucenicii aceștia fuseseră geloși pe Hristos, atunci când li s-a părut că îi îndepărtează pe oameni de la Ioan. Ei fuseseră de partea fariseilor, acuzându-L atunci când stătuse cu vameșii la masa lui Matei. Ei se îndoiseră de misiunea Lui dumnezeiască, pentru că nu îl eliberase pe Ioan Botezătorul, dar acum, când învățătorul lor murise și inima lor dorea după mângâiere în marea lor întristare și după călăuzire în lucrarea lor viitoare, au venit la Isus și s-au unit cu El. Chiar și ei aveau nevoie de un timp de liniște pentru comuniune cu Mântuitorul.

Aproape de Betsaida, la capătul de miazănoapte al lacului, era o regiune singuratică, acum înfrumusețată de iarba proaspătă de primăvară, care oferea un loc plăcut pentru Isus și pentru ucenicii Lui. Au plecat către acest loc, străbătând lacul cu barca. Aici urmau să fie departe de oboselile călătoriei și de îmbulzeala și agitația orașului. Scenele naturii erau ele însele o odihnă, o schimbare plăcută pentru simțurile lor. Aici puteau să asculte

cuvintele lui Hristos, fără să mai audă întreruperile mânioase, ripostele și acuzațiile cărturarilor și fariseilor. Aici puteau să se bucure pentru puțină vreme de o părtășie prețioasă în tovărășia Domnului lor.

Odihna pe care și-au îngăduit-o Domnul și ucenicii nu era o odihnă egoistă. Timpul petrecut în locul acela retras n-a fost dedicat căutării de plăceri. Acolo a vorbit despre lucrarea lui Dumnezeu și despre posibilitatea de a face ca lucrarea lor să fie mai eficientă. Ucenicii fuseseră cu Hristos și puteau să-L înțeleagă; lor nu era nevoie să le vorbească în parabole. El le-a corectat greșelile și le-a explicat calea cea mai bună pentru a se apropia de oameni. Ei au primit tărie din puterea divină și au fost inspirați cu nădejde și curaj.

Cu toate că Isus putea să facă minuni și ar fi putut să-i împuternicească și pe ucenici să facă minuni, El i-a îndrumat pe slujitorii Săi obosiți să meargă la țară și să se odihnească. Atunci când a spus că secerișul era mare și lucrătorii puțini, n-a stăruit ca ucenicii Săi să muncească fără încetare, ci a zis: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Matei 9, 38.) Dumnezeu a rânduit fiecărui om o anumită lucrare, după puterile lui (Efeseni 4, 11-13) și El nu vrea ca un număr mic de lucrători să fie împovărat cu răspunderi, iar alții să nu poarte nici o povară, să nu facă nimic pentru semenii lor.

Cuvintele de compătimire ale lui Hristos sunt rostite către lucrătorii Săi de astăzi tot așa de sigur ca și atunci când au fost spuse ucenicilor Săi. „Veniți la o parte ... și odihniți-vă puțin”, spune El către cei obosiți și apăsați. Nu este un lucru înțelept să fii fără încetare sub tensiunea lucrului și a solicitărilor de tot felul, chiar dacă sunt în slujba nevoilor spirituale ale oamenilor, pentru că în felul acesta este neglijată evlavlia personală, iar puterile minții, ale sufletului și ale corpului sunt istovite. De la ucenicii lui Hristos se cere lepădare de sine și să facă sacrificii; dar ei trebuie să aibă grijă ca nu cumva, prin zelul lor exagerat, Satana să se folosească de

slăbiciunile naturii omenești și lucrarea lui Dumnezeu să fie defăimată.

După aprecierea rabinilor, esența religiei consta în a fi totdeauna într-o activitate intensă. Ei se legau de unele fapte exterioare pentru a-și arăta înalta lor evlavie. În felul acesta se despărțeau de Dumnezeu și se zideau în mulțumirea de sine. Primejdia aceasta există și astăzi. Pe măsură ce activitatea crește și avem succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, apare primejdia de a ne încrede în planurile și metodele omenești. Există tendința de a ne ruga mai puțin și de a avea credință puțină. Ca și ucenicii, suntem în primejdia de a pierde din vedere dependența noastră de Dumnezeu și de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră. Trebuie să privim fără încetare la Isus și să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care săvârșește lucrarea. Deși trebuie să lucrăm cu râvnă pentru mântuirea celor pierduți, trebuie să ne luăm timp și pentru meditație, pentru rugăciune și pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai lucrul săvârșit cu multă rugăciune și sfințit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine.

Nici o altă viață nu a fost așa împovărată cu muncă și răspundere ca viața lui Isus; și, cu toate acestea, cât de des Se ruga El! Cât de constantă era comuniunea Lui cu Dumnezeu! Mereu și mereu, în istoria vieții Sale pământești, se găsesc rapoarte ca acestea: „Pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo”. „Oamenii se strângeau cu grămada ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor. Iar El Se ducea în locuri pustii și Se ruga.” „În zilele acelea Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” (Marcu 1, 35; Luca 5, 15-16; 6, 12.)

Într-o viață cu totul devotată pentru binele altora, Mântuitorul a considerat că este necesar să Se retragă din oboselile călătoriei și din mijlocul gloatei care-L urma în fiecare zi. El trebuia să Se retragă dintr-o viață de neîncetată activitate și din contactul cu nevoile omenești, pentru a

căuta un loc liniștit și o comuniune neîntreruptă cu Tatăl Său. Fiind una cu noi, părtăș la nevoile și slăbiciunile noastre, El era cu totul dependent de Dumnezeu și, în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină ca să poată merge mai departe înarmat pentru a-și împlini datoria și pentru a înfrunta încercările. Într-o lume de păcat, Isus a avut de suportat lupte și chinuri sufletești. În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să Se despovăreze de întristările care Îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere și bucurie.

În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, înălța cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Printr-o continuă comuniune, El a primit viață de la Dumnezeu, ca să poată da viață lumii. Experiența Lui trebuie să fie și experiența noastră.

„Veniți singuri la o parte”, ne îndeamnă El. Dacă vom lua seama la cuvintele Lui, vom fi mai puternici și mai folositori. Ucenicii L-au căutat pe Isus și I-au spus totul; iar El i-a încurajat și i-a învățat. Dacă azi ne-am lua timp să mergem la Isus și să-I spunem nevoile noastre, n-am fi dezamăgiți; El ar fi la dreapta noastră pentru a ne ajuta. Avem nevoie de mai multă simplitate, de mai multă încredere și credință în Mântuitorul nostru. El, al cărui nume este „Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”, El, despre care stă scris: „Domnia va fi pe umărul Lui”, este Sfetnicul Minunat. Suntem invitați să cerem înțelepciune de la El. El „dă tuturor cu mână largă și fără mustrare.” (Isaia 9, 6; Iacov 1, 5.)

În toți aceia care se așează sub instruirea lui Dumnezeu trebuie să se descopere o viață care nu e în armonie cu lumea, cu obiceiurile și practicile ei; fiecare are nevoie de o experiență personală în obținerea cunoașterii voinței lui Dumnezeu. Trebuie ca fiecare dintre noi să-L auzim vorbind inimii noastre. Când orice glas amuțește și așteptăm în liniște înaintea Lui, tăcerea sufletului face și mai clar glasul lui Dumnezeu. El ne îndeamnă: „Fiți

liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” (Psalmii 46, 10.) Numai aici poate fi găsită adevărata odihnă. Și aceasta e pregătirea adevărată pentru aceia care lucrează pentru Dumnezeu. În mijlocul mulțimii grăbite și în vârtoarea activității intense a vieții, sufletul astfel înviorat va fi înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. Viața va răspândi un miros plăcut și va descoperi o putere divină, care va ajunge la inima oamenilor.

Capitolul 39

“Dați-le voi să mănânce”

Capitol bazat pe textele din Matei 14, 13-21; Marcu 6, 32-44; Luca 9, 10-17; Ioan 6, 1-13.

Hristos se retrăsese cu ucenicii Săi într-un loc liniștit, dar această ocazie rară de liniște a fost curând întreruptă. Ucenicii credeau că s-au retras într-un loc unde nu vor fi tulburați; dar, îndată ce mulțimea a simțit lipsa Învățătorului, a întrebat: „Unde este?” Câțiva observaseră direcția în care plecase Isus cu ucenicii. Mulți au plecat pe uscat, pe când alții au plecat după ei cu corabia. Paștele era aproape și, din locuri apropiate sau depărtate, grupe de pelerini în drumul lor către Ierusalim se adunau să-L vadă pe Isus. Au mai venit pe lângă ei și alții, până când s-au adunat la un loc cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. Înainte ca Isus să ajungă la țărm, o mare mulțime Îl aștepta. Dar El a coborât fără să fie observat și a rămas câtva timp la o parte cu ucenicii Lui.

De pe coasta muntelui, El a privit la mulțimea în mișcare și inima Lui s-a umplut de milă. Cu toate că era întrerupt și că I se răpea odihna, nu era lipsit de răbdare. Când S-a uitat la oamenii care veneau mereu, a văzut că acolo era o nevoie mai mare, care trebuia să fie luată în seamă. „I S-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care nu aveau păstor.” Părăsind locul Său retras, a găsit un loc potrivit de unde putea să le dea ajutor. Ei nu primiseră nici un ajutor de la preoți și conducători, dar de la Hristos porneau valuri de viață vindecătoare atunci când îi învăța pe oameni calea mântuirii.

Oamenii ascultau cuvintele pline de îndurare care porneau cu îmbelșugare de pe buzele Fiului lui Dumnezeu. Ei ascultau cuvintele pline de

har, dar atât de clare și de simple, încât erau ca un balsam din Ghilead pentru sufletele lor. Vindecarea dată de mâna Lui dumnezeiască aducea voie bună și viață pentru muribund, ușurare și sănătate pentru bolnavi. În ziua aceea, li s-a părut că cerul s-a coborât pe pământ și nici nu-și dădeau seama câtă vreme trecuse de când nu mai mâncaseră ceva.

În cele din urmă, ziua s-a sfârșit. Soarele cobora spre apus și, cu toate acestea, lumea rămânea pe loc. Isus lucrase toată ziua fără să mănânce sau să Se odihnească. Era palid de oboseală și de foame, iar ucenicii L-au rugat să înceteze munca. Dar El nu Se putea retrage din mulțimea care se îmbulzea în jurul Lui.

În cele din urmă, ucenicii au venit la El și au stăruit, spunând că este spre binele oamenilor să fie trimiși acasă. Mulți veniseră de departe și nu mâncaseră nimic de dimineață. În orașele și satele învecinate puteau să cumpere hrană. Dar Isus a zis: „Dați-le voi să mănânce” și, întorcându-se către Filip, a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâine ca să mănânce oamenii aceștia?” A spus lucrul acesta ca să încerce credința acestui ucenic. Filip a privit spre marea aceea de capete și s-a gândit că era cu neputință să se procure hrană pentru a împlini nevoile unei asemenea mulțimi. El a răspuns că pâinile care s-ar fi putut lua cu două sute de dinari nici n-ar ajunge să împartă la fiecare câte puțin. Isus a întrebat ce s-ar fi putut găsi de mâncare la oameni. „Este aici un băiețel”, a zis Andrei, „care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” Isus a cerut să fie aduse la El. Apoi le-a poruncit ucenicilor să așeze oamenii pe iarbă în cete de câte cincizeci sau o sută, pentru a ține ordine și pentru ca toți să fie martori la ceea ce voia să facă. O dată împlinit lucrul acesta, Isus a luat hrana „și, ridicându-și ochii spre cer, a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Au mâncat toți și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu firimituri și cu ce mai rămăsese din pești”.

El, care arăta oamenilor calea pe care să-și câștige pacea și fericirea, S-a îngrijit de nevoile lor vremelnice în aceeași măsură ca de cele spirituale. Oamenii erau oboșiți și slăbiți. Erau acolo mame cu copilași în brațe și copii mici, care se agățau de rochiile lor. Mulți stătuseră ore întregi în picioare. Ei fuseseră atât de profund interesați de cuvintele lui Hristos, încât nici nu se gândiseră să stea jos, iar mulțimea era atât de numeroasă, încât exista primejdia să se calce în picioare. Isus voia să le dea ocazia să se odihnească și i-a invitat să stea jos. În locul acela era iarbă multă și toți se puteau odihni bine.

Hristos nu a făcut minuni decât atunci când a fost absolut necesar și fiecare minune avea însușirea de a-i conduce pe oameni la pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor. Hrana modestă, împărțită de mâinile ucenicilor, cuprindea o mare comoară de învățături. Ceea ce se oferise era o hrană simplă, peștii și pâinile de orz erau hrana zilnică a pescarilor din jurul Mării Galileii. Hristos ar fi putut să întindă înaintea oamenilor o masă bogată, dar hrana pregătită numai pentru mulțumirea poftelor n-ar fi adus nici o învățătură pentru binele lor. Hristos i-a învățat prin aceasta că proviziile naturale date omului de Dumnezeu fuseseră folosite rău. Și niciodată n-au avut oamenii atâta bucurie la ospetele strălucitoare, pregătite pentru mulțumirea unui gust stricat, cum s-au bucurat acești oameni de odihna și hrana simplă date de Hristos atât de departe de locuințele omenești.

Dacă oamenii de astăzi ar fi simpli în obiceiurile lor, trăind în armonie cu legile naturii, ca Adam și Eva la început, ar fi mijloace îndestulătoare pentru nevoile familiei omenești. Ar fi mai puține nevoi închipuite și mai multe ocazii de a lucra după voia lui Dumnezeu. Dar egoismul și satisfacerea gusturilor necurate au adus în lume păcatul și mizeria, unul din cauza excesului, iar altul din cauza lipsei.

Isus n-a căutat să-i atragă pe oameni prin satisfacerea dorinței după

belșug. Pentru această mare mulțime, obosită și flămândă după o zi încărcată și plină de încordare, hrana simplă era o asigurare nu numai a puterii Sale, ci și a purtării Sale de grijă pentru nevoile obișnuite ale vieții. Mântuitorul nu le-a făgăduit urmașilor Săi belșugul lumii; hrana lor poate să fie simplă și chiar puțină; partea lor poate să fie sărăcia, dar Cuvântul Lui dă asigurarea că nevoile lor vor fi împlinite, iar El a făgăduit lucruri mai bune decât bunurile pământești, și anume prezența Lui mângâietoare.

Prin hrănirea celor cinci mii, Isus a ridicat vălul care acoperă lumea naturală și a descoperit puterea care lucrează neconținut pentru binele nostru. În creșterea roadelor pământului, Dumnezeu face în fiecare zi o minune. Aceeași lucrare care s-a produs prin hrănirea mulțimii se realizează pe cale naturală. Oamenii pregătesc pământul și seamănă sămânța, dar viața dată de Dumnezeu este aceea care face să germineze sămânța. Ploaia, aerul și lumina de la Dumnezeu fac să apară „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4, 28.) Dumnezeu hrănește zilnic milioane de ființe cu roadele pământului. Oamenii sunt chemați să conlucreze cu Dumnezeu la îngrijirea semințelor și la facerea pâinii și din cauza aceasta ei pierd din vedere lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu dau lui Dumnezeu slava datorată Numelui Său sfânt. Lucrarea puterii Lui era pusă în seama cauzelor naturale sau a ființelor omenești, în locul lui Dumnezeu este slăvit omul, iar darurile milostive ale lui Dumnezeu sunt rău folosite pentru un scop egoist și ajung un blestem, în loc să fie o binecuvântare. Dumnezeu caută să schimbe toate acestea. El dorește ca priceperea noastră greoaie să fie înviorată, pentru a deosebi bunătatea Lui milostivă, și să-L slăvim pentru lucrarea puterii Sale. El dorește să-L recunoaștem în darurile Sale, pentru ca ele să fie așa cum au fost plănuite, o binecuvântare pentru noi. Tocmai pentru scopul acesta au fost săvârșite minunile lui Hristos.

După ce mulțimea a fost hrănită, a mai rămas hrană din belșug. Dar El, care are la îndemână toate izvoarele puterii nesfârșite, a zis: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic”. Cuvintele acestea

însemnau mai mult decât a pune pâinea în coșuri. Învățătura era dublă. Nimic nu trebuie să se piardă. Nu trebuie să lăsăm nefolosite ocaziile trecătoare. Să nu neglijăm nimic ce ar putea fi de folos pentru o ființă omenească. Să se adune tot ce ar putea ajuta la potolirea foamei celor flămânzi de pe pământ. Aceeași grijă să fie și în cele spirituale. Când s-au adunat coșurile cu firimituri, oamenii s-au gândit la prietenii lor de acasă. Doreau ca și ei să aibă parte de pâinea binecuvântată de Hristos. Conținutul coșurilor a fost împărțit aceluia din mulțime care doreau și dus prin toate satele din jur. În felul acesta, aceia care luaseră parte la masă urmau să dea și altora pâinea care se cobora din cer, pentru a potoli foamea sufletului. Ei urmau să repete ceea ce învățaseră din lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Nimic nu trebuia să se piardă. Nici un cuvânt despre mântuirea veșnică nu trebuia să cadă la pământ, fără folos.

Minunea cu pâinile ne învață lecția dependenței de Dumnezeu. Când Hristos a hrănit pe cei cinci mii, hrana nu se găsea la îndemână. În mod evident, Hristos nu avea la dispoziție cele necesare. Iată-L în pustie cu cinci mii de oameni, afară de femei și copii. El nu-i invitase să vină după El; veniseră acolo fără să fi fost chemați sau obligați; dar El știa că, după ce ascultaseră atâta timp învățăturile Lui, oamenii erau flămânzi și obosiți, deoarece și El, asemenea lor, avea nevoie de hrană. Erau departe de casă și noaptea se apropia. Mulți dintre ei nu aveau mijloace ca să-și cumpere hrană. El, care pentru binele lor postise patruzeci de zile în pustie, nu voia ca ei să se întorcă flămânzi la casele lor. Providența lui Dumnezeu Îl așezase pe Isus acolo unde Se afla, și El era dependent de Tatăl Său ceresc pentru mijloacele care urmau să împlinească nevoile lor.

Când suntem aduși în situații dificile, trebuie să depindem de Dumnezeu. Trebuie să folosim înțelepciune și chibzuință în orice lucru în viață, pentru ca nu cumva, prin acțiunile noastre necugetate, să ajungem singuri în încercare. Nu trebuie să ne aruncăm în greutăți, neglijând mijloacele rânduite de Dumnezeu și folosind rău darurile pe care El ni le-a

dat. Lucrătorii lui Hristos trebuie să asculte necondiționat de învățăturile Lui. Lucrarea este a lui Dumnezeu și, dacă vrem să ducem altora binecuvântarea, trebuie să urmăm planurile Lui. Eul nu trebuie niciodată să fie așezat în centrul atenției, nu trebuie să i se aducă onoruri. Dacă facem planuri după ideile noastre, Domnul ne va lăsa în greșelile noastre. Dar, atunci când urmăm îndrumările Lui și suntem totuși aduși în situații grele, El ne va elibera. Nu trebuie să ne lăsăm pradă descurajării, ci în toate cazurile să căutăm ajutor la Acela care are la îndemână resurse inepuizabile. Adesea vom fi în situații grele și atunci, cu cea mai deplină încredere, trebuie să depindem de Dumnezeu. El va ocroti orice ființă care a ajuns în greutăți din cauză că a ținut stăruitor la calea Domnului.

Hristos ne-a îndemnat prin profetul Isaia: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând” „și satură sufletul lipsit”; „dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău” și „adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost.” (Isaia 58, 7-10.) El ne-a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16, 15.) Dar de câte ori nu ne simțim inima grea și credința slăbind, când vedem cât de mari sunt nevoile și cât de slabe sunt mijloacele pe care le avem la îndemână! Asemenea lui Andrei, care privea la cele cinci pâini de orz și la cei doi peștișori, exclamăm: „Ce sunt acestea pentru atâția?” Adesea ezităm, nevrând să dăm tot ce avem, temându-ne să cheltuim și să fim cheltuiți pentru alții. Dar Isus ne-a invitat: „Dați-le voi să mănânce”. Porunca Lui este o făgăduință și în spatele ei se găsește aceeași putere care a hrănit mulțimea de pe malul lacului.

În lucrarea lui Hristos de a împlini nevoile trecătoare ale mulțimii înfometate, este cuprinsă o învățătură spirituală profundă pentru toți lucrătorii Săi. Hristos a primit de la Tatăl, El a împărțit ucenicilor, aceștia au dat mai departe mulțimii, iar oamenii au dat unii altora. În felul acesta, toți cei care sunt uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții, hrana cerească, și o vor împărți altora.

Cu deplină încredere în Dumnezeu, Isus a luat cele câteva pâini; și cu toate că ele ar fi fost prea puține chiar pentru mica grupă a ucenicilor Săi, El nu i-a chemat să mănânce, ci a început să le împartă, spunându-le să-i servească pe oameni. Hrana s-a înmulțit în mâinile Lui și mâinile ucenicilor întinse către Hristos, care este Pâinea Vieții, nu erau niciodată goale. Cantitatea aceea mică a fost îndestulătoare pentru toți. După ce au fost împlinite nevoile oamenilor, au fost adunate firimiturile, iar Hristos și ucenicii Săi au mâncat împreună din hrana aceasta cerească, atât de prețioasă.

Ucenicii erau mijlocul de legătură dintre Hristos și oameni. Aceasta trebuie să fie o mare încurajare pentru ucenicii Săi de astăzi. Hristos este marele centru, izvorul a toată puterea. Ucenicii Lui vor primi de la El tot ce le trebuie. Cei mai inteligenți și cei mai spirituali nu pot să dea decât ceea ce au primit. Nu pot să dea nimic de la ei pentru satisfacerea nevoilor sufletului. Noi suntem în stare să dăm altora numai ceea ce primim de la Hristos și nu putem primi decât dacă dăm altora. Dacă vom da altora, atunci vom primi și noi fără încetare și, cu cât dăm mai mult, cu atât primim mai mult. În felul acesta putem să avem credință și încredere, putem primi și putem da.

Lucrarea de clădire a Împărăției lui Dumnezeu va înainta, cu toate că, după toate aparențele, se mișcă încet și cu toate că neputința noastră atestă dificultatea înaintării. Lucrarea este a lui Dumnezeu și El va da mijloace și va trimite ca ajutoare ucenici sinceri și credincioși, ale căror mâini se vor umple cu hrană pentru mulțimea înfometată. Dumnezeu nu-i părăsește pe aceia care lucrează în iubire pentru a da cuvântul vieții acelor care pier și care, la rândul lor, întind mâinile să primească hrană, ca să poată da și altor inimi înfometate.

În lucrarea noastră pentru Dumnezeu, există primejdia de a ne încrede

prea mult în ceea ce poate face omul cu talentele și iscusința lui. Din cauza aceasta pierdem din vedere pe unicul Maestru-Lucrător. Prea des, cel care lucrează pentru Hristos nu-și dă seama de răspunderea pe care o are. El este în primejdie să lase poverile sale pe seama organizațiilor, în loc să se încreadă în Acela care este izvorul oricărei puteri. Este o mare greșeală să ne încredem în înțelepciunea omenească sau în numărul celor ce lucrează pentru Dumnezeu. Lucrarea cu succes pentru Hristos nu depinde atât de mult de număr sau de talent, cât de curăția scopurilor, de adevărata simplitate a unei credințe pline de zel și care se bizuie cu totul pe puterea lui Dumnezeu. Trebuie să ne asumăm răspunderi personale, trebuie să ne îndeplinim fiecare datoria, trebuie făcute eforturi personale pentru aceia care nu Îl cunosc pe Hristos. În loc să arunci răspunderile personale asupra altuia, pe care-l socotești mai înzestrat decât tine, lucrează potrivit cu propria capacitate.

Când vi se ridică în inimă întrebarea: „De unde să cumpărăm pâine, ca toți aceștia să poată mânca?”, nu lăsați ca răspunsul vostru să fie răspunsul necredinței. Când ucenicii au auzit îndrumarea dată de Mântuitorul: „Dați-le voi să mănânce”, în mintea lor s-au ivit tot felul de greutăți. Ei au pus întrebarea: „Să mergem prin sate să cumpărăm hrană?” Tot astfel și acum, când oamenii duc lipsă de pâinea vieții, copiii lui Dumnezeu întreabă: „Să trimitem după cineva, care să vină să le dea hrană?” Dar ce a zis Hristos? „Spuneți oamenilor să stea jos”; și i-a hrănit acolo. Tot astfel, când sunteți înconjurați de suflete în nevoie, să știți că Isus este și El prezent acolo. Comunicați cu El. Aduceți pâinile voastre de orz la Isus.

Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt îndestulătoare pentru lucru; dar, dacă vom porni înainte în credință, având încredere în puterea atotîndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelșugate se vor deschide în fața noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuși va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire. El va răsplăti încrederea simplă, cinstită, în El. Puținul care este folosit cu înțelepciune și cu economie în slujba Domnului cerului va crește chiar prin faptul că este

împărtășit altora. În mâna lui Hristos, cantitatea cea mică de hrană nu a scăzut până când mulțimea înfometată nu a fost săturată. Dacă mergem la Izvorul puterii cu brațele credinței deschise pentru a primi, vom fi susținuți în lucrarea noastră chiar în împrejurările cele mai descurajatoare și vom fi făcuți în stare să dăm altora pâinea vieții.

Domnul zice: „Dați, și vi se va da”. „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.... Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna din toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună, după cum este scris:

«A împrăștiat, a dat săracilor, Neprihănirea lui rămâne în veac.»

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană, vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.” (Luca 6, 38; 2 Corinteni 9, 6-11.)

Capitolul 40

O noapte pe lac

Capitol bazat pe textele din Matei 14, 22-33; Marcu 6, 45-52; Ioan 6, 14-21.

Șezând pe câmpia înverzită, în amurgul serii de primăvară, oamenii au mâncat din hrana pe care le-o dăduse Hristos. Cuvintele pe care le auziseră în ziua aceea ajunseseră la ei ca un glas al lui Dumnezeu. Numai puterea divină putea să îndeplinească lucrările de vindecare la care ei fuseseră martori. Dar minunea cu pâinile i-a mișcat pe toți oamenii din această mare mulțime. Toți fuseseră părtași la binecuvântările ei. În zilele lui Moise, Dumnezeu hrănise pe Israel cu mană în pustie; dar cine era Cel care-i hrănise în ziua aceea, dacă nu Mesia despre care proorocise Moise? Nici o putere omenească n-ar fi putut crea din cinci pâini de orz și din doi peștișori atâta hrană pentru a sătura mii de oameni înfometați. Și au spus unul către altul: „Cu adevărat, acesta este proorocul cel așteptat în lume”.

Toată ziua, convingerea aceasta sporise și căpătase putere. Actul acesta suprem era asigurarea că mult așteptatul Eliberator era între ei. Nădejdiile oamenilor creșteau mereu și mereu. Acesta este Cel care va face din Iudea un paradis pământesc, o țară în care să curgă lapte și miere. El poate să împlinească orice dorință. El poate să sfărâme puterea romanilor atât de detestați. El poate să elibereze pe Iuda și Ierusalimul. El poate să vindece pe soldații răniți în luptă. El poate să asigure hrană pentru oști întregi. El poate să cucerească neamuri și să dea lui Israel stăpânirea de mult căutată.

În entuziasmul lor, oamenii sunt gata să-L încoroneze ca împărat. Ei văd însă că El nu face nici un efort pentru a atrage atenția sau pentru a-și

atrage onorurile mulțimii. Aici Se deosebește cu totul de preoți și de mai mari și ei se tem că niciodată El nu va cere să ia tronul lui David. După ce s-au sfătuit, s-au înțeles să-L ia cu forța și să-L proclame împărat al lui Israel. Ucenicii se unesc cu mulțimea, declarând că tronul lui David Îi revine de drept Domnului lor. Numai modestia, ziceau ei, Îl face pe Hristos să refuze o asemenea onoare. Însă oamenii trebuie să-L înalțe ca Eliberator al lor. Preoții cei aroganți și mai marii să fie constrânși să-L onoreze pe Acela care vine îmbrăcat cu autoritatea lui Dumnezeu.

Cu nerăbdare se pregătesc să-și aducă planul la îndeplinire, dar Isus vede ce se pregătește și înțelege mai bine ca ei care va fi urmarea unei asemenea mișcări. Chiar acum preoții și mai marii Îi vânează viața. Îl acuză că îi îndepărtează pe oameni de la ei. Urmarea încercării de a-L pune pe tron ar fi violența și răscoala, iar lucrarea împărăției spirituale ar fi împiedicată. Fără întârziere, mișcarea trebuie oprită. Chemându-i pe ucenici, Isus le spune să ia corabia, să se reîntoarcă de îndată la Capernaum, lăsându-L pe El să dea drumul oamenilor.

Niciodată nu li se păruse o altă poruncă a lui Hristos mai greu de îndeplinit. De multă vreme ucenicii nădăjduiseră într-o mișcare a mulțimii care să-L așeze pe Isus pe tron; ei nu puteau suporta gândul că tot acest entuziasm urma să se irosească în van. Mulțimile care se adunau pentru a sărbători Paștele doreau să vadă pe noul profet. Pentru ucenicii Săi, aceasta părea ocazia de aur de a-L pune pe Domnul lor iubit pe tronul lui Israel. În înflăcărarea acestei noi ambiții, le era greu să plece de bunăvoie și să-L părăsească pe Isus pe țărmul acela pustiu. Au protestat împotriva acestei hotărâri, dar Isus le-a vorbit de astă dată cu o autoritate pe care niciodată mai înainte nu o folosise față de ei. Știau că ar fi în zadar să se împotrivescă mai departe și în tăcere s-au îndreptat către lac.

Isus le poruncește acum oamenilor să se împrăștie, iar gesturile Lui sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu îndrăznește să se împotrivescă.

Cuvintele de laudă și de proslăvire li s-au oprit pe buze. Pașii li se opresc în momentul în care se pregăteau să-L proclame împărat și de pe fața lor dispar bucuria și nerăbdarea. În mulțimea aceea sunt oameni cu inteligență puternică și cu voință tare, dar puterea împărătească a lui Isus și cele câteva cuvinte liniștite ale poruncii opresc tumultul și le împiedică planurile. Recunosc în El o putere mai presus de autoritatea pământească și, fără altă întrebare, se supun.

Rămas singur, „Isus S-a suit în munte, la o parte, ca să Se roage”. Ceasuri întregi a stăruit în rugăciune către Dumnezeu. Nu pentru Sine erau aceste rugăciuni, ci pentru oameni. El a cerut putere pentru a le descoperi oamenilor caracterul divin al misiunii Sale, pentru ca Satana să nu le orbească mintea și să nu le strice judecata. Mântuitorul știa că zilele pentru lucrarea personală pe pământ aproape se sfârșiseră și că puțini aveau să-L primească drept Răscumpărător. Cu durere și luptă sufletească, S-a rugat pentru ucenici. Ei urmau să fie greu încercați. Nădejtile lor multă vreme cultivate, întemeiate pe o amăgire atât de răspândită, urmau să fie înșelate în modul cel mai dureros și mai umilitor. În locul înălțării pe tronul lui David, aveau să fie martori la răstignirea Lui. Aceasta urma să fie adevărata Lui încoronare. Dar ei nu înțelegeau lucrul acesta și, ca urmare, aveau să vină peste ei ispite mari, pe care cu greu le puteau recunoaște ca ispite. Fără Duhul Sfânt care să le lumineze mintea, să le lărgescă puterea de înțelegere, credința ucenicilor avea să slăbească. Era dureros pentru Isus să vadă că părerile lor despre Împărăția Lui erau în așa măsură mărginite la mărirea și onoarea lumească. Pentru ei avea El o grea povară pe inimă și și-a revărsat rugăciunile cu strigăte dureroase și cu lacrimi.

Ucenicii nu s-au depărtat îndată de la țărâm, cum le spusese Isus. Ei au așteptat un timp, nădăjduind că Domnul va veni la ei. Dar, văzând că se lasă întunericul, „s-au suit într-o corabie și treceau marea ca să se ducă la Capernaum”. L-au părăsit pe Isus cu inima nemulțumită, mai agitați ca niciodată de când Îl recunoscuseră ca Domn al lor. Murmurau din cauză că

nu le îngăduise să-L proclame împărat. Se muștrău între ei pentru că se supuseseră așa de ușor la porunca Lui și au ajuns să creadă că, dacă ar fi fost mai insistenți, și-ar fi realizat planul.

Necredința puna stăpânire pe mintea și pe inima lor. Dorul după onoare îi orbise. Știau că Isus era urât de farisei și erau nerăbdători să-L vadă înălțat acolo unde socoteau că trebuie să fie. Să fie în strânsă legătură cu un Învățător care putea săvârși minuni puternice și totuși să fie insultați ca niște înșelători era o încercare pe care cu greu o puteau suporta. Urmau să fie mereu priviți ca fiind urmașii unui profet mincinos? Nu-și va lua Hristos niciodată autoritatea de împărat? De ce El, care avea o putere atât de mare, nu Își descoperea adevărata identitate, ca să le facă viața mai puțin chinuită? Pentru ce nu l-a scăpat El pe Ioan Botezătorul de la moarte năprasnică? Astfel au vorbit între ei ucenicii, până au adunat în jurul lor o mare întunecime spirituală. Se întrebau chiar dacă nu cumva Hristos ar fi un înșelător, cum pretindeau fariseii.

Ucenicii fuseseră martori în ziua aceea la lucrările minunate ale lui Hristos. Li se păruse că cerul se coborâse pe pământ. Amintirea acelei zile scumpe și slăvite ar fi trebuit să le umple inimile de credință și nădejde. Dacă din prisosul inimii ar fi vorbit despre lucrurile acestea, n-ar fi ajuns la ispită. Dar dezamăgirea le absorbise gândurile. Nu luaseră în seamă cuvintele lui Hristos: „Adunați ce-a rămas, ca nimic să nu se piardă”. Acelea fuseseră ceasuri de mari binecuvântări pentru ucenici, dar ei le uitaseră. Se găseau în mijlocul apelor frământate. Gândurile lor erau furtunoase și nebunești, și Domnul le-a dat altceva pentru a le ocupa mintea și pentru a le mișca sufletele. Deseori, Dumnezeu face lucrul acesta atunci când oamenii își creează singuri poveri și greutate. Ucenicii nu aveau nici un motiv real pentru care să se frământa. Dar primejdia se apropia cu repeziciune.

O furtună violentă se năpusti asupra lor, iar ei erau nepregătiți. Era un contrast izbitor, căci ziua fusese liniștită; și, când vântul i-a lovit, s-au

însăimântat. Au uitat nemulțumirea, necredința și nerăbdarea. Fiecare lupta ca barca să nu se scufunde. Erau aproape de Betsaida, locul unde așteptau să-L găsească pe Isus și, pe vreme obișnuită, călătoria nu le-ar fi luat mai mult de câteva ore; dar acum erau mânați din ce în ce mai departe de locul urmărit. Până la a patra strajă din noapte au muncit la vâsle. Atunci, oamenii oboșiți s-au predat pierzării. În furtună și întuneric, marea i-a învățat cât erau de fără putere și doreau prezența Domnului lor.

Isus nu-i uitase. Veghetorul de pe țărm i-a văzut pe acești oameni loviți de panică luptându-se cu furtuna. Cu cea mai mare grijă, ochii Lui urmăriseră corabia lovită de furtună împreună cu valoroasa ei încărcătură, deoarece oamenii aceia aveau să fie lumina lumii. După cum o mamă veghează cu duioșie asupra copilășului său, așa veghea și Domnul milostiv asupra ucenicilor. Când inimile lor s-au supus, când ambiția lor nesfântă s-a stins și în umilință au cerut ajutor în rugăciune, li s-a răspuns.

În clipa în care ei se credeau pierduți, o rază de lumină le-a descoperit o ființă învăluită în mister venind spre ei pe apă. Dar nu știau că este Isus. Îl credeau vrăjmaș pe Acela care venea să îi ajute. Groaza puse stăpânire pe ei. Mâinile care vâsleau cu mușchi ca de fier slăbesc. Barca începe să joace în bătaia valurilor, toți ochii sunt ațintiți asupra acelei ființe care calcă pe valurile albe de spumă ale mării frământate.

Ei cred că este o nălucă și că le prevestește pieirea și încep să strige de groază. Isus înaintează ca și când ar vrea să treacă pe lângă ei; ei Îl recunosc și strigă, cerându-I ajutor. Domnul lor iubit Se întoarce, glasul Lui le potolește teama: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”.

În clipa în care ei și-au dat seama de această minune, Petru aproape și-a ieșit din fire de bucurie. Întrucât de abia îi venea să creadă, a strigat: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă. «Vino», i-a zis

Isus”.

Privind la Isus, Petru merge cu pasul sigur; dar, când mulțumit de sine privește înapoi către tovarășii săi din barcă, ochii i se îndepărtează de la Mântuitorul. Vântul este grozav. Valurile se înalță tot mai sus și se așează chiar între el și Isus și i se face frică. Pentru o clipă, Hristos este ascuns de ochii lui și credința dispare. Începe să se scufunde. Dar, în timp ce valurile urlă de moarte, Petru își ridică privirea de la apele înfuriate și, ațintind-o la Isus, strigă: „Doamne, scapă-mă”. Îndată Isus prinde mâna întinsă, zicând: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Mergând unul lângă altul, mâna lui Petru fiind în mâna Domnului, s-au urcat în barcă împreună. Dar Petru era acum supus și tăcut. Nu avea motive să se mândrească față de tovarășii săi, deoarece, prin necredință și înălțare de sine, fusese aproape să-și piardă viața. Când și-a întors privirea de la Isus, și-a pierdut mersul sigur și s-a cufundat în mijlocul valurilor.

De câte ori și noi, când ajungem în greutăți, suntem asemenea lui Petru! Privim la valuri, în loc să ținem ochii ațintiți la Mântuitorul. Picioarele ne alunecă și apele mândriei se înalță peste sufletul nostru. Isus nu l-a chemat pe Petru la El ca apoi să-l lase să piară; El nu ne cheamă să-L urmăm, ca apoi să ne uite. „Nu te teme de nimic”, zice El, „căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău.” (Isaia 43, 1-3.)

Isus citise caracterul ucenicilor Săi. El știa cât de greu avea să fie încercată credința lor. În întâmplarea aceasta pe mare, El dorea să-i descopere lui Petru propria slăbiciune -- să-i arate că siguranța lui era numai în continua dependență de puterea dumnezeiască. În mijlocul furtunii de

ispite, el putea să meargă în siguranță numai dacă, într-o totală neîncredere în sine, avea să se sprijine doar pe Mântuitorul. Petru era slab chiar în punctul în care se credea tare și numai atunci când și-a dat seama de slăbiciunea sa a putut înțelege nevoia de a se sprijini pe Hristos. Dacă ar fi învățat lecția pe care Isus a dorit să i-o dea prin cele petrecute pe mare, el n-ar fi căzut atunci când a venit asupra lui încercarea cea mare.

În fiecare zi Dumnezeu îi învață pe copiii Săi. Prin împrejurările vieții de toate zilele, El îi pregătește să facă lucrarea pe un plan mai larg, rânduit de providența Lui. Felul în care ei își îndeplinesc micile datorii de toate zilele hotărăște biruința sau înfrângerea lor în crizele mari ale vieții.

Aceia care nu-și dau seama că sunt fără încetare dependenți de Dumnezeu vor fi înfrânți de ispită. Astăzi poate vom zice că piciorul nostru este sigur și că niciodată nu ne vom clătina. Poate zicem: „Știu în cine am crezut, nimic nu poate să zdruncine credința mea în Dumnezeu și în Cuvântul Lui”. Dar Satana plănuiește să folosească trăsăturile de caracter moștenite sau cultivate și să ne orbească în așa fel, încât să nu ne vedem nevoile și defectele. Numai când ne dăm seama de propria slăbiciune și privim tot timpul țintă la Isus putem merge în siguranță.

După ce Isus a luat loc în barcă, vântul a încetat „și corabia a sosit îndată la locul spre care mergea”. Noaptea aceea înspăimântătoare a trecut și s-a arătat lumina zorilor. Ucenicii și ceilalți care mai erau în corabie s-au plecat la picioarele lui Isus cu inimile pline de recunoștință, zicând: „Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Capitolul 41

Criza din Galilea

Capitol bazat pe textele din Ioan 6, 22-71.

Când le-a interzis oamenilor să-L proclame împărat, Isus știa că ajunsese la un punct hotărâtor din viața Sa. Mulțimea, care astăzi voia să-L înalțe pe tron, mâine avea să-I întoarcă spatele. Dezamăgiți de nesatisfacerea ambiției lor egoiste, ei urmau să schimbe iubirea în ură și laudele în blesteme. Dar, cu toate că știa lucrurile acestea, El n-a luat nici o măsură pentru a evita criza. De la început, El nu susținuse nici o nădejde a urmașilor Săi pentru răsplătiri pământești. Unuia, care venise cu dorința de a deveni ucenicul Său, El i-a zis: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Matei 8, 20.) Dacă oamenii ar fi putut să aibă și lumea împreună cu Hristos, mulțimile I s-ar fi supus; dar El nu putea să primească o astfel de slujire. Dintre aceia care acum se aflau în jurul Lui, mulți erau atrași de nădejdea unei împărății pământești. Ei nu trebuiau să rămână înșelați în așteptările lor. Învățătura spirituală profundă din minunea cu pâinile nu fusese înțeleasă. Trebuia să fie acum explicată. Și această nouă descoperire să aducă după sine o încercare mai mare.

Minunea cu pâinile ajunsese cunoscută prin toate părțile și a doua zi dimineața oamenii au alergat la Betsaida, să-L vadă pe Isus. Ei au venit în număr mare, pe uscat și pe apă. Cei care Îl lăsaseră noaptea trecută au venit iarăși, sperând să-L găsească încă acolo, deoarece nu se afla nici o corabie cu care să poată trece apa. Dar cercetarea lor a fost zadarnică și mulți au pornit spre Capernaum, căutându-L fără încetare.

Între timp, El a ajuns la Ghenezaret, după o absență de o zi. Îndată ce s-

a auzit că a debarcat, oamenii „au alergat prin toate împrejurimile și au început să aducă pe bolnavi în paturi, pretutindeni pe unde se auzea că era El.” (Marcu 6, 55.)

După un timp, El S-a dus la sinagogă și acolo L-au găsit cei care veniseră de la Betsaida. Ei au aflat de la ucenici cum trecuse marea. Grozăvia furtunii și ceasurile îndelungate de luptă zadarnică împotriva vânturilor, apariția lui Hristos mergând pe apă, frica lor, cuvintele Lui liniștitoare, aventura lui Petru și urmările ei, precum și brusca încetare a furtunii și debarcarea, totul a fost povestit în amănunt mulțimii cuprinse de mirare. Totuși, nefiind mulțumiți cu aceasta, mulți s-au strâns în jurul lui Isus, întrebându-L: „Învățătorule, când ai venit aici?” Ei sperau să afle din gura Lui o descriere a minunii.

Isus nu le-a satisfăcut curiozitatea. Cu tristețe le-a zis: „Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat”. Ei nu-L căutau din cauză că Îl prețuiau în mod deosebit, ci, întrucât fuseseră hrăniți cu pâine, sperau să mai primească și alte bunuri trecătoare, dacă I s-ar fi alăturat. Mântuitorul le-a zis: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne, pentru viața veșnică”. Nu căutați numai bunuri trecătoare. Nu căutați numai îndeplacerea pentru viața aceasta, ci gândiți-vă la hrana spirituală, și anume la înțelepciunea aceea care rămâne în viața veșnică. Aceasta o poate da numai Fiul lui Dumnezeu; „căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui”.

Pentru o clipă, interesul ascultătorilor a fost trezit. Ei au exclamat: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Ei făcuseră multe eforturi să îndeplinească obligații împovărătoare, pentru a se asigura că sunt plăcuți înaintea lui Dumnezeu, și erau gata să plece urechea la orice rânduială nouă, pentru a-și asigura un merit mai mare. Întrebarea lor voia să zică: Ce trebuie să facem pentru a merita cerul? Care este prețul ce ni se cere pentru a câștiga viața viitoare?

„Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El».” Prețul cerului este Isus. Calea spre cer este credința în „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.)

Dar oamenii au preferat să respingă aceste cuvinte ale adevărului divin. Isus săvârșise chiar lucrarea pe care profeția arăta că o va face Mesia, dar ei n-au văzut ceea ce așteptările lor egoiste zugrăviseră ca lucrare a Lui. Într-adevăr, Hristos hrănise o dată mulțimea cu pâine, dar, în zilele lui Moise, Israel fusese hrănit cu mană patruzeci de ani, iar de la Mesia se așteptau binecuvântări și mai mari. Inimile lor nemulțumite se frământau cu întrebarea: Pentru ce, dacă Isus era în stare să săvârșească atâtea minuni cum văzuseră ei, n-ar fi fost El în stare să dea sănătate, tărie și bogăție întregului Său popor, să-l elibereze și să-l înalțe în putere și onoare? Faptul că El pretindea că este trimisul lui Dumnezeu și totuși refuza să fie împăratul lui Israel era o taină pe care ei n-o înțelegeau. Refuzul Lui era greșit interpretat. Mulți au ajuns la concluzia că nu îndrăznea să-și susțină pretențiile, pentru că El Însuși Se îndoia de caracterul divin al misiunii Sale. În felul acesta, își deschideau inima pentru necredință și semințele pe care le semăna Satana și-au adus roadele: înțelegere greșită și necredință.

Cu un aer disprețuitor, un rabin a întrebat: „Ce semn faci Tu, deci, ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: «Le-a dat să mănânce pâine din cer»”.

Iudeii îl onorau pe Moise ca fiind cel care a dat mana, aducând laudă uneltei prin care fusese săvârșită minunea și trecând cu vederea pe Acela care era Autorul ei. Părinții lor murmuraseră împotriva lui Moise, puseseră la îndoială și negaseră misiunea lui dumnezeiască. Acum, în același spirit, copiii lor Îl lepădau pe Acela care le aducea solia lui Dumnezeu. „Isus le-a

zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer».” Cel care dăduse mana Se afla între ei. Hristos Însuși era Acela care îi condusesse pe evrei prin pustie și-i hrănise zilnic cu pâine cerească. Hrana aceasta era un simbol al adevăratei pâini din cer. Spiritul dătător de viață, pornind de la nemărginita plinătate a lui Dumnezeu, este adevărata mană. Isus a zis: „Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.” (Ioan 6, 33.)

Socotind că Isus Se referea tot la hrana trecătoare, câțiva dintre ascultătorii Lui au exclamat: „Doamne, dă-ne totdeauna această pâine”. Atunci Isus a vorbit lămurit: „Eu sunt Pâinea vieții”.

Ilustrația aceasta pe care o folosise Isus era cunoscută de iudei. Moise spusese prin inspirația Duhului Sfânt: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului”. Iar proorocul a scris: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.” (Deuteronom 8, 3; Ieremia 15, 16.) Rabinii înșiși aveau obiceiul să spună că mâncau pâine; în înțeles spiritual, însemna studierea legii și practicarea faptelor bune; și se spunea adesea că, la venirea lui Mesia, tot Israelul avea să fie hrănit. Învățătura profeților lămurea lecția spirituală profundă din minunea cu pâinile. Isus căuta să facă înțeleasă această lecție pentru ascultătorii Săi în sinagogă. Dacă ei ar fi înțeles Scripturile, ar fi înțeles și cuvintele Lui, când zicea: „Eu sunt Pâinea vieții”. Numai cu o zi înainte, mulțimea, slăbită și obosită, fusese hrănită cu pâinea pe care El o dăduse. După cum primiseră din pâinea aceea putere și reînviore fizică, tot așa puteau primi de la Hristos putere spirituală pentru viața veșnică. „Cine vine la Mine”, a zis El, „nu va flămânzi niciodată și cine nu crede în Mine nu va înseta niciodată”. Dar a adăugat: „Voi M-ați văzut și tot nu credeți”.

Ei Îl văzuseră pe Hristos prin mărturia dată de Duhul Sfânt, prin descoperirea dată de Dumnezeu sufletului lor. Dovezile vii ale puterii Sale fuseseră în fața lor zi după zi, dar cereau alt semn. Dacă li s-ar fi dat, ei ar fi

rămas tot așa de necredincioși ca mai înainte. Dacă nu erau convinși prin ceea ce văzuseră și auziseră, ar fi fost fără folos să li se arate minuni și mai mari. Necredința va găsi totdeauna o scuză pentru îndoială și va căuta argumente care să răstoarne chiar și dovada cea mai clară.

Hristos a făcut un nou apel la aceste inimi împietrite. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Toți cei care L-au primit în credință, a zis El, vor avea viață veșnică. Nici unul nu va fi pierdut. Nu e nevoie ca fariseii și saducheii să se tot certe cu privire la viața viitoare. Oamenii nu trebuie să-și mai plângă morții cu durere disperată. „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

Dar mai marii poporului erau ofenșați și ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum dar zice El: «Eu M-am pogorât din cer»?” Ei căutau să dea naștere la prejudecăți, amintind în mod batjocoritor de originea umilă a lui Isus. Făceau aluzie cu dispreț la viața Lui de lucrător galilean și la familia Lui săracă și umilă. Pretențiile acestui tâmplar needucat, ziceau ei, nu meritau atenție. Iar pentru că nașterea Lui fusese neînțeleasă, căutau să strecoare ideea că ar exista îndoieli cu privire la legitimitatea ei, prezentând astfel împrejurările omenești ale nașterii Lui ca o pată asupra vieții Sale.

Isus n-a căutat să explice taina nașterii Sale. El n-a dat nici un răspuns la întrebările privitoare la coborârea Sa din ceruri, după cum n-a răspuns nici la întrebările cu privire la traversarea lacului. El n-a atras atenția asupra minunilor care Îi caracterizau viața. De bunăvoie, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat asupra-și chip de rob. Dar cuvintele și faptele Sale erau o descoperire a caracterului Său. Toți aceia a căror inimă era deschisă pentru lumina dumnezeiască puteau să recunoască în El pe singurul născut din Tatăl, „plin de har și de adevăr.” (Ioan 1, 14.)

Prejudecata fariseilor era și mai profundă decât voiau să arate întrebările lor, ea își avea rădăcina în perversitatea inimii lor. Orice cuvânt spus de Isus și orice faptă a Sa produceau în ei împotrivire, deoarece spiritul cultivat de ei nu avea nimic comun cu El.

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: «Toți vor fi învățați de Dumnezeu». Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” Nimeni nu va veni vreodată la Isus Hristos, dacă nu va răspunde atracției iubirii Tatălui. Dar Dumnezeu atrage la Sine toate inimile și numai cei care se împotrivesc acestei atracții vor refuza să vină la Hristos.

În cuvintele: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu”, Isus amintea profeția lui Isaia: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi.” (Isaia 54, 13.) Iudeii aplicau aceste cuvinte la poporul lor. Se lăudau că Dumnezeu este Învățătorul lor. Dar Isus le-a arătat cât de zadarnică este această pretenție, deoarece El zice: „Oricine a ascultat pe Tatăl Meu și a primit învățătura Lui, vine la Mine”. Numai prin Hristos ei puteau să-L cunoască pe Tatăl. Natura omenească n-ar fi putut să suporte vederea slavei Sale. Cei care învățaseră de la Dumnezeu au ascultat de glasul Fiului Său și, în Isus din Nazaret, L-au recunoscut pe Acela care, prin natură și revelație, L-a descoperit oamenilor pe Tatăl.

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine crede în Mine, are viață veșnică.” Prin Ioan cel iubit, care a ascultat aceste cuvinte, Duhul Sfânt declară bisericilor: „Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viață.” (1 Ioan 5, 11.12.) Iar Isus a zis: „Eu îl voi învia în ziua de apoi”. Hristos S-a făcut una în trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni una în duh cu El. În virtutea acestei uniri vom ieși noi afară din morminte, nu numai ca o manifestare a

puterii lui Hristos, ci din cauză că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Aceia care Îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter și-L primesc în inimă au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul; iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice.

Oamenii I-au amintit lui Hristos de mana pe care părinții lor au mâncat-o în pustie, ca și cum asigurarea acelei hrane ar fi fost o minune mai mare decât aceea săvârșită de Isus, dar El arată cât de mic era darul acela în comparație cu binecuvântările pe care venise să le reverse. Mana putea să susțină numai viața aceasta pământească; ea nu putea să prevină moartea, nici să asigure nemurirea, dar pâinea vieții urma să hotărască sufletul pentru viața veșnică. Mântuitorul a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. La această figură de stil, Hristos a mai adăugat una. Numai murind putea El să dea viață oamenilor și în cuvintele ce urmează arată spre moartea Sa ca fiind mijlocul de salvare. El zice: „Pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”.

Iudeii se pregăteau să serbeze Paștele la Ierusalim, în amintirea nopții în care a fost eliberat Israel, când îngerul nimicitor a lovit casele Egiptului. În mielul pascal, Dumnezeu voia ca ei să-L vadă pe Mielul lui Dumnezeu și, prin acest simbol, să-L primească pe Acela care Se dăruia pentru viața lumii. Dar iudeii ajunseseră să dea simbolului toată importanța, în timp ce însemnătatea lui o treceau cu vederea. Ei nu puteau să deosebească trupul Domnului. Adevărul simbolizat prin serviciul pascal era prezentat acum în cuvintele lui Hristos. Dar era încă neînțeleș.

De astă dată, rabinii au exclamat cu mânie: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?” Ei se făceau că înțeleg cuvintele lui Hristos în sens literal, ca și Nicodim, când a întrebat: „Cum se poate naște din nou

un om bătrân?” (Ioan 3, 4.) Până la un anumit punct, ei înțeleseseră ce voia să zică Isus, dar nu voiau să recunoască pe față. Dând o greșită interpretare cuvintelor Lui, ei sperau să producă în oameni prejudecăți împotriva Lui.

Hristos n-a îndulcit reprezentările Lui simbolice. El a repetat adevărul printr-un limbaj și mai puternic: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el”.

A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-l primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem făcuți desăvârșiți în El. Admirând iubirea Lui, stăruind asupra ei, sorbind-o, devenim părtași ai naturii Sale. Ceea ce e hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu este de folos decât atunci când o mâncăm, când devine o parte din ființa noastră. La fel și Hristos n-are nici o valoare pentru noi, dacă nu-L recunoaștem ca Mântuitor personal. O cunoaștere a Lui din teorie nu ne este de nici un folos. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Lui trebuie să fie asimilate.

Dar nici ilustrațiile acestea nu pot să reprezinte pe deplin privilegiul legăturilor credinciosului cu Hristos. Isus a zis: „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine”. După cum Fiul lui Dumnezeu a trăit prin credința în Tatăl, tot astfel și noi trebuie să trăim prin credința în Hristos. Isus Se predase pe deplin voinței lui Dumnezeu, încât în viața Lui nu apărea decât Tatăl. Deși ispitit în toate ca și noi, El a stat în fața lumii nepătat de relele care Îl înconjurau. Și noi trebuie să biruim cum a biruit Hristos.

Ești tu urmaș al lui Hristos? Atunci tot ce stă scris despre viața spirituală este scris pentru tine și poate fi realizat prin unirea persoanei tale cu Hristos. A adormit zelul tău? S-a răcit iubirea ta dintâi? Primește iarăși iubirea oferită de Hristos. Mănâncă trupul Lui, bea sângele Lui și vei ajunge una cu Tatăl și cu Fiul.

Iudeii necredincioși n-au vrut să vadă nici un alt înțeles în cuvintele Mântuitorului, decât pe cel literal. Prin legea ceremonială, li se interzicea chiar numai să guste sânge și au făcut ca cele spuse de Hristos să apară ca un sacrilegiu și se certau între ei cu privire la acest lucru. Mulți, chiar dintre ucenicii Săi, ziceau: „Vorbirea aceasta este prea de tot, cine poate să o sufere?”

Mântuitorul le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”.

Viața lui Hristos, care dă viață lumii, este în Cuvântul Său. Prin Cuvântul Său, Hristos a vindecat bolile și a alungat demonii; prin Cuvântul Său, a liniștit marea și a înviat morții; iar oamenii mărturiseau că în Cuvântul Său era putere. El a rostit Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a vorbit prin toți proorocii și prin învățătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul dorea să lege de Cuvânt credința urmașilor Săi. Atunci când prezența Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuiau să trăiască „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4, 4.)

După cum viața fizică este susținută prin hrană, tot așa și viața spirituală este susținută prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și orice om trebuie să

primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu. După cum trebuie să mâncăm noi înșine ca să fim hrăniți, tot astfel trebuie să primim și Cuvântul pentru noi înșine. Noi nu trebuie să-l primim numai prin mijlocirea altei minți. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt pentru ca să înțelegem Cuvântul Său. Trebuie să luăm un verset și să ne concentrăm mintea, ca să înțelegem gândul pe care Dumnezeu l-a pus acolo pentru noi. Trebuie să stăruim asupra aceluși gând până când ni-l însușim și știm „ce zice Domnul”.

Isus îmi adresează mie făgăduințele și avertizările Sale. Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe unicul Său Fiu, ca eu, crezând, să nu pier, ci să am viață veșnică. Experiențele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină experiențele mele. Rugăciunea și făgăduința, învățătura și avertismentul sunt ale mele. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.” (Galateni 2, 20.) Atunci când credința primește și asimilează astfel principiile adevărului, ele devin o parte a ființei, o parte care pune în mișcare viața. Cuvântul lui Dumnezeu primit în suflet modelează gândurile și determină dezvoltarea caracterului.

Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânzesc și însetează. Ei vor simți că Hristos e un Mântuitor personal. Hărându-se din Cuvântul Lui, ei constată că este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce la ucenici; ei devin o făptură nouă. Iubirea ia locul urii și inima este refăcută după modelul divin. Aceasta înseamnă a trăi „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă a mânca pâinea care se coboară din cer.

Hristos a rostit un adevăr sfânt și veșnic cu privire la legătura dintre El și urmașii Săi. El cunoștea caracterul acelor care pretindeau că sunt ucenicii Lui și cuvintele Lui au pus la încercare credința lor. El a declarat că ei trebuiau să creadă și să lucreze după învățătura Lui. Toți aceia care Îl primeau urmau să se împărtășească de natura Lui și să se asemene cu caracterul Său. Aceasta ar fi urmat să însemne renunțarea la ambițiile cultivate de ei cu plăcere. Ar fi cerut o deplină predare de sine față de Isus. Erau chemați să se sacrifice, să fie blânzi și umili cu inima. Ei trebuiau să meargă pe calea îngustă pe care a umblat Omul calvarului, dacă voiau să aibă parte de darul vieții și de slava cerului.

Încercarea era prea mare. Entuziasmul celor care căutaseră să-L ia cu forța și să-L facă împărat se răcea. Cuvântarea aceasta ținută în sinagogă, ziceau ei, le-a deschis ochii. Acum nu mai erau înșelați. Pentru mintea lor, cuvintele erau o mărturisire directă că nu era Mesia și că nimeni nu avea să câștige vreo răsplată pământească din legătura cu El. Ei salutaseră cu bucurie puterea Lui făcătoare de minuni, erau nerăbdători să fie eliberați de boală și suferință, dar nu voiau să aibă nici o legătură cu viața Lui de sacrificiu. Nu-i interesa împărăția spirituală tainică de care vorbea El. Cei nesinceri și egoiști, care Îl căutaseră, nu-L mai doreau. Dacă El nu voia să-și consacre puterea și influența pentru a-i elibera de sub romani, nici ei nu voiau să mai aibă de a face cu El.

Isus le-a spus lămurit: „Sunt unii din voi, care nu cred”, adăugând: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu”. El dorea ca ei să înțeleagă că, dacă nu erau atrași către El, aceasta se datora faptului că inima lor nu era deschisă față de Duhul Sfânt. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” (1 Corinteni 2, 14.) Numai prin credință putem vedea slava lui Hristos. Această slavă este ascunsă până când se aprinde în suflet credința prin Duhul Sfânt.

Pentru că au fost muștrați în public din cauza necredinței lor, acești ucenici s-au înstrăinat și mai mult de Hristos. Ei erau foarte nemulțumiți și, dorind să-L rănească pe Mântuitorul și să satisfacă răutatea fariseilor, I-au întors spatele și L-au părăsit cu dispreț. Ei făcuseră alegerea, luaseră forma fără spirit, coaja fără sâmbure. Niciodată mai târziu nu și-au mai schimbat hotărârea, deoarece nu mai mergeau cu Isus.

„Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânar.” (Matei 3, 12.) Acesta era un timp de curățire. Cuvintele adevărului făceau ca neghina să fie despărțită de grâu. Pentru motivul că erau prea îngâmfați și încrezuți în propria dreptate pentru a primi muștrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de umilință, mulți s-au îndepărtat de Isus. Mulți fac și astăzi la fel. Oamenii sunt și astăzi încercați ca acei ucenici din sinagoga din Capernaum. Când adevărul pune stăpânire pe inimă, văd că viața nu le este în acord cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei totale schimbări, dar nu vor să primească o lucrare care cere lepădare de sine. Din cauza aceasta se mânia atunci când li se descoperă păcatele. Ei pleacă ofensați ca ucenicii care L-au părăsit pe Isus, spunând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o suferă?”

Lauda și lingușelile ar fi plăcute urechilor lor, dar adevărul nu este bine primit; ei nu pot să-l asculte. Când oamenii vin cu grămada și mulțimile sunt hrănite și se aud strigăte de biruință, glasurile lor se ridică laudând, dar când Spiritul cercetător al lui Dumnezeu le descoperă păcatul și îi îndeamnă să-l părăsească, întorc spatele adevărului și nu mai merg cu Isus.

De îndată ce acești ucenici nemulțumiți s-au depărtat de Isus, au fost luați în stăpânire de un alt spirit. N-au mai văzut nimic atrăgător în Acela pe care odată Îl găsiseră atât de interesant. Au mers să caute pe vrăjmașii Lui, deoarece erau în armonie cu spiritul și lucrarea lor. Au interpretat greșit

cuvintele Lui, au răstălmăcit declarațiile Lui și au combătut motivele Lui. Ei își susțineau purtarea, aducând orice lucru care putea să fie întors împotriva Lui; și o asemenea indignare a fost produsă de aceste relatări false, încât viața Lui era în primejdie.

S-a răspândit repede vestea că, după propriile mărturisiri, Isus din Nazaret nu era Mesia. În felul acesta, curentul simpatiei poporului din Galilea era întors împotriva Lui, după cum se întâmplase în Iudea cu un an mai înainte. Vai de Israel! Ei Îl lepădau pe Mântuitorul lor pentru că doreau un cuceritor care să le dea putere lumească. Doreau hrana care piere, și nu pe aceea care rămâne în viața veșnică.

Cu inima îndurerată, Isus i-a văzut pe aceia care fuseseră ucenici plecând de la El, care era Viața și Lumina oamenilor. Conștienta faptului că bunătatea Lui nu era apreciată, iubirea Lui nu era împărtășită, harul Lui era disprețuit, mântuirea Lui lepădată L-a umplut de o întristare ce nu se putea exprima. Lucrul acesta a făcut din El un om al durerii, obișnuit cu suferința.

Fără a încerca să-i oprească pe aceia care Îl părăseau, Isus S-a întors către cei doisprezece și le-a zis: „Voi nu vreți să vă duceți?”

Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice”, a adăugat el. „Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”

„La cine să ne ducem?” Învățătorii lui Israel erau robi ai formalismului. Fariseii și saducheii erau în lupte continue. A părăsi pe Isus însemna a ajunge între cei legați de ritualuri și ceremonii și între oameni ambițioși, care căutau propria slavă. Ucenicii aflaseră mai multă pace și bucurie de când Îl primiseră pe Hristos decât în toată viața lor de mai înainte. Cum puteau ei să meargă înapoi la aceia care batjocoriseră și persecutaseră pe Prietenul

păcătoșilor? Multă vreme Îl așteptaseră ei pe Mesia; acum venise și nu puteau să plece din fața Lui, să meargă la aceia care voiau să-I ia viața și care îi persecutaseră pentru că deveniseră ucenici ai Săi.

„La cine să ne ducem?” Nu puteau să plece de la învățătura lui Hristos, de la cuvintele Lui pline de iubire și de milă, ca să meargă în întunericul necredinței, în ticăloșia lumii. În timp ce Mântuitorul era părăsit de mulți dintre aceia care fuseseră martori la minunile Lui, Petru a exprimat credința ucenicilor: „Tu ești Hristosul”. Numai gândul că ar putea pierde această ancoră a sufletului lor îi umplea de groază și de durere. Fără Mântuitorul, era ca și cum ar fi fost lăsați în voia valurilor, pe o mare furtunoasă și întunecată.

Multe dintre cuvintele și faptele lui Isus se arată pline de taină pentru mințile mărginite, dar fiecare cuvânt și fiecare faptă au scopul lor anume hotărât în lucrarea mântuirii noastre; fiecare a fost astfel plănuțit, încât să aibă un rezultat bine precizat. Dacă noi am fi în stare să înțelegem planurile Sale, totul ar apărea ca important, complet și în armonie cu misiunea Sa.

Deși nu putem să înțelegem acum lucrările și căile lui Dumnezeu, putem înțelege marea Lui iubire, care stă la baza tuturor procedeelelor Sale cu oamenii. Cel care trăiește aproape de Isus va înțelege mult din taina evlaviei. El va recunoaște mila care muștră, care cercetează caracterul și scoate la lumină planurile inimii.

Prezentând adevărul care avea să-i pună pe ucenici la probă și să-i facă pe mulți să-L părăsească, Isus știa care va fi urmarea cuvintelor Sale, dar El avea de îndeplinit un plan al îndurării. El a prevăzut că, în ceasul ispitei, fiecare dintre ucenicii Săi iubiți va fi greu încercat. Chinurile din Ghetsemani, trădarea și răstignirea Lui urmau să fie o încercare grea pentru ei. Dacă nu ar fi existat această încercare mai înainte, mulți care erau îndemnați doar de motive egoiste ar fi fost încă împreună cu El. Când

Domnul lor a fost condamnat în sala de judecată, când oamenii care Îl proslăviseră ca împărat al lor fluierau după El și-L batjocoreau, când gloata batjocoritoare striga: „Răstignește-L”, când ambițiile lor pământești erau înșelate, acești egoiști, renunțând la legătura lor cu Isus, ar fi adus asupra ucenicilor o întristare amară și sfâșietoare de inimă, pe lângă durerea și dezamăgirea lor produse de năruirea celor mai dulci speranțe. În ceasul acela întunecat, pilda celor care s-au îndepărtat de la El ar fi fost urmată și de alții. Dar Isus a provocat această criză în timp ce era încă alături de ei și prezența Sa le putea întări credința urmașilor Săi sinceri.

Milosul Mântuitor, care cunoștea foarte bine sfârșitul care-L aștepta, a netezit cu duioșie calea pentru ucenici, i-a pregătit pentru încercarea cea mare și i-a întărit pentru proba finală.

Capitolul 42

Tradiția

Capitol bazat pe textele din Matei 15, 1-20; Marcu 7, 1-23.

Sperând să-l vadă pe Isus la Paște, cărturarii și fariseii Îi pregătiseră o cursă. Dar, știind lucrul acesta, Isus a lipsit de la această adunare. „Atunci niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus.” Fiindcă n-a mers El la ei, au venit ei la El. Câtva timp, păruse că galileenii L-ar primi pe Isus ca Mesia și că puterea autorităților religioase în ținutul acela ar fi sfârșită. Misiunea celor doisprezece a arătat însă întinderea lucrării lui Isus și i-a adus pe ucenici în conflict direct cu rabinii, provocând din nou gelozia mai marilor din Ierusalim. Iscoadele trimise la Capernaum, la începutul lucrării Lui, care încercaseră să-L acuze de călcarea Sabatului, fuseseră puse în încurcătură, iar rabinii erau hotărâți să-și înfăptuiască planul. De astă dată, a fost trimisă o nouă delegație, să-I urmărească mișcările și să găsească vreo acuzație împotriva Lui.

Ca și mai înainte, motivele de plângere împotriva Lui erau că nu lua în seamă tradițiile care împovărau Legea lui Dumnezeu. După cum se spunea, aceste tradiții aveau ca scop să susțină păzirea legii, dar ajunseseră să fie privite ca fiind mai sfinte decât legea însăși. Când veneau în conflict cu poruncile date pe Sinai, erau puse mai presus preceptele rabinilor.

Între datinile asupra cărora se stăruia mai mult era și aceea a curățirii ceremoniale. Neglijarea săvârșirii unor ritualuri înainte de a mânca era socotită ca un păcat foarte mare, care trebuia pedepsit atât în lumea de acum, cât și în cea viitoare; omorârea celui care călca datina era privită ca o mare virtute.

Rânduielile cu privire la curățire erau nenumărate. Viața întreagă de abia ajungea ca cineva să le cunoască pe toate. Viața acelor care încercau să țină cerințele rabinice era o luptă neîncetată împotriva unor întinări ceremoniale și un șir nesfârșit de spălări și curățiri. În timp ce oamenii erau ocupați cu lucruri și cu detalii lipsite de importanță și cu ritualuri pe care Dumnezeu nu le ceruse, atenția le era îndepărtată de la marile principii ale Legii Sale.

Hristos și ucenicii Lui nu respectau aceste spălări ceremoniale și iscoadele au făcut din aceasta temeiul acuzațiilor lor. Cu toate acestea, nu L-au atacat direct pe Hristos, ci au venit la El criticându-i pe ucenici. Când au ajuns în fața mulțimii, au spus: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă”.

Ori de câte ori solia adevărului cercetează sufletele cu putere deosebită, Satana își trimite agenții pentru a începe o luptă asupra lucrurilor de mică însemnătate. În felul acesta, el caută să îndepărteze mintea de la adevărata problemă. Ori de câte ori începe o lucrare bună, se găsesc și batjocoritori gata să intre în ceartă cu privire la forme sau amănunte tehnice, pentru a îndepărta gândirea de la realitățile vii. Când se simte că Dumnezeu lucrează în chip deosebit pentru poporul Său, acesta să nu se lase atras în controverse care vor aduce numai ruina sufletelor. Problemele care trebuie să ne preocupe sunt: Am eu credință mântuitoare în Fiul lui Dumnezeu? Este viața mea în armonie cu Legea divină? „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața.” „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.” (Ioan 3, 36; 1 Ioan 2, 3.)

Isus n-a făcut nici o încercare să Se apere pe Sine sau pe ucenici. El n-a făcut nici o referire la acuzațiile aduse împotriva Sa, ci a căutat să arate spiritul care-i stăpânea pe aceia care se țineau de ceremonii omenești. El le-a

dat o pildă despre ceea ce făceau fără încetare și chiar înainte de a veni să-L caute pe El. „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu”, a zis El, „ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta»; și «cine va grăi de rău pe tatăl și pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea». Voi dimpotrivă ziceți: «Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale: Ori cu ce te-aș putea ajuta, este „Corban”, adică dat lui Dumnezeu, face bine, și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa».” Ei dădeau la o parte porunca a cincea, ca și cum n-ar fi fost de nici o valoare, dar se țineau cu multă stăruință de tradițiile bătrânilor. Ei îi învățau pe oameni că dedicarea averii lor templului era o datorie mai sfântă decât ajutorarea părinților lor și că, oricât ar fi fost de mare nevoia, era un sacrilegiu să dai tatălui sau mamei vreo parte din ceea ce se consacrase în felul acesta. Un copil care nu-și împlinea datoria putea să pronunțe cuvântul „Corban” asupra proprietății sale, consacrand-o în felul acesta lui Dumnezeu, și putea să o păstreze pentru folosul propriu toată viața, iar după moarte o pune în slujba templului. În felul acesta el era liber ca, atât în viață, cât și la moarte, să nu-i onoreze pe părinți și să-i lipsească de drepturile lor sub pretextul unei așa-zise consacări lui Dumnezeu.

Hristos n-a diminuat niciodată prin cuvânt sau faptă obligația omului de a aduce daruri sau jertfe lui Dumnezeu. Hristos Însuși a dat îndrumările din lege cu privire la zecimi și daruri. Când era pe pământ, a lăudat-o înaintea oamenilor pe femeia sărmană, care a dat în tezaurul templului tot ce avea. Dar zelul fățarnic pentru Dumnezeu al preoților și rabinilor era o aparență cu care să-și acopere dorința de înălțare. Oamenii erau înșelați. Ei purtau sarcini grele, pe care Dumnezeu nu le impusese. Nici chiar ucenicii lui Hristos nu erau liberi cu totul de jugul care fusese pus asupra lor prin prejudecățile moștenite și prin autoritatea rabinică. Acum, dezvăluind adevăratul spirit al rabinilor, Isus a căutat să elibereze din sclavia tradiției pe toți aceia care doreau din toată inima să slujească pe Dumnezeu.

„Fățarnicilor”, a zis El, adresându-Se iscoadelor șirete, „bine a

proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești»”. Cuvintele lui Hristos erau o acuzație pentru întregul sistem fariseic. El declară că, așezând pretențiile lor mai presus de principiile divine, rabinii se așezau mai presus de Dumnezeu.

Delegații de la Ierusalim s-au umplut de mânie. Ei nu puteau să-L acuze pe Hristos că a călcat legea dată pe Sinai, deoarece El vorbea ca apărător al ei împotriva tradițiilor. Marile precepte ale legii pe care El le prezentase se arătau într-un contrast izbitor cu rânduielile meschine inventate de om.

Atât față de mulțime, cât și, mai târziu, mai pe deplin față de ucenici, Isus a arătat că întinarea nu vine din afară, ci dinăuntru. Atât curăția, cât și necurăția aparțin inimii. Fapta rea, cuvântul rău, gândul rău, călcarea Legii lui Dumnezeu întinează pe om, și nu neglijarea lucrurilor din afară.

Ucenicii au observat mânia manifestată de iscoade, când a fost demascată învățătura lor rătăcită. Ei au văzut privirile lor încruntate și au auzit cuvintele spuse printre dinți, prin care își arătau nemulțumirea și dorința de răzbunare. Uitând de câte ori Isus dăduse dovadă că El citea în inimă ca într-o carte deschisă, ei I-au vorbit despre efectele cuvintelor Sale. Sperând că ar putea să împace pe acești funcționari de stat înfuriați, ei I-au spus lui Hristos: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?”

El a răspuns: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină”. Obiceiurile și tradițiile așa de mult apreciate de rabini erau din lumea aceasta, nu din cer. Oricât de mare era autoritatea lor față de popor, ele nu puteau să reziste, dacă erau puse la probă de Dumnezeu. Orice

invenție omenească pusă în locul poruncilor lui Dumnezeu va fi socotită ca fiind fără valoare, în ziua aceea când „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12, 14.)

Înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu prin precepte omenești n-a încetat. Chiar și între creștini se găsesc așezăminte și practici care n-au o temelie mai bună decât tradițiile părinților. Asemenea întocmiri, întemeiate pe autoritatea omenească, le-au înlocuit pe cele dumnezeiești. Oamenii se agață de tradițiile lor, onorează obiceiurile și cultivă ura împotriva acelor care caută să le arate greșeala. Astăzi, când suntem invitați să atragem atenția asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, vedem aceeași vrăjmășie care s-a dat pe față și în zilele lui Hristos. Despre poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, stă scris: „Balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12, 17.)

„Dar orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.” În locul autorității așa-numiților părinți ai bisericii, Dumnezeu ne poruncește să primim cuvântul Părintelui veșnic, Domnul cerului și al pământului. Numai aici se află adevărul neamestecat cu rătăcirea. David spune: „Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale.” (Psalmii 119, 99.100.) Toți aceia care primesc autoritatea omenească, obiceiurile bisericii sau tradițiile părinților să ia aminte la avertizarea cuprinsă în cuvintele lui Hristos: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești”.

Capitolul 43

Barierele sfărâmate

Capitol bazat pe textele din Matei 15, 21-28; Marcu 7, 24-30.

După întâlnirea cu fariseii, Isus S-a retras din Capernaum și, străbătând Galilea, a mers către ținutul muntos de la hotarele Feniciei. Privind spre apus, putea să vadă, pe câmpia de la poale, orașele vechi, Tirul și Sidonul, cu templele lor păgânești, palatele lor mărețe, târgurile și porturile pline de corăbii. În depărtare, se întindea fața albastră și nemărginită a Mediteranei, peste care trimișii Evangheliei aveau să ducă vestea cea bună până la centrele marelui imperiu universal. Dar încă nu venise timpul. Lucrarea care-I stătea înaintea avea să-i pregătească pe ucenici pentru misiunea lor. Venind în această regiune, El spera să găsească locul liniștit și retras pe care nu-l afluase în Betsaida. Dar nu numai acesta era scopul pentru care pornise în această călătorie.

„Iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.»” (Matei 15, 22.) Oamenii din ținutul acesta erau din neamul vechilor canaaniti. Ei erau idolatri și erau disprețuiți și urâți de iudei. Din această clasă făcea parte și femeia care a venit la Isus. Era păgână și, din cauza aceasta, exclusă de la avantajele de care se bucurau iudeii în fiecare zi. Printre fenicienii, trăiau mulți iudei și vestea despre lucrarea lui Hristos pătrunsese în această regiune. Unii oameni ascultaseră cuvintele Lui și fuseseră martori la lucrările Lui minunate. Femeia aceasta auzise despre profetul care, după cum se spunea, vindeca tot felul de boli. Când a auzit despre puterea Lui, nădejdea a încolțit în inima ei. Inspirată de iubirea maternă, s-a hotărât să-I înfățișeze cazul fiicei sale. Hotărârea puternică era să aducă durerea ei la Isus. El trebuia să-i vindece copila. Căutase ajutor la

zeii păgâni, dar nu primise nici o ușurare. Și din când în când era ispitită să se gândească: Ce poate să facă pentru mine acest Învățător iudeu? Dar se spunea că El vindecă tot felul de boli, indiferent dacă cei care vin la El pentru ajutor sunt bogați sau săraci. S-a hotărât să nu piardă unica ei ocazie.

Hristos cunoștea situația acestei femei. Știa că ea dorea să-L vadă și i-a ieșit în cale. Ajutând-o în necazul ei, putea să dea o exemplificare a lecției pe care intenționa să o lase. Din cauza aceasta îi adusesese și pe ucenici în această regiune. El dorea ca ei să vadă neștiința din orașele și satele vecine cu țara lui Israel. Oamenii cărora li se dăduse orice ocazie de a înțelege adevărul nu cunoșteau nevoile celor din jurul lor. Nici un efort nu se făcea pentru a ajuta sufletele care se aflau în întuneric. Zidul de despărțire pe care-l ridicase mândria iudeilor îi făcea chiar și pe ucenici să nu aibă iubire față de lumea păgână. Dar aceste bariere trebuiau să fie sfărâmate.

Hristos n-a răspuns imediat la cererea femeii. El a primit-o pe această reprezentantă a unui neam disprețuit așa cum ar fi făcut un iudeu. El dorea ca ucenicii să fie impresionați de purtarea rece și fără inimă, pe care iudeii ar fi manifestat-o față de această femeie, și de felul milostiv în care El voia ca ei să trateze asemenea dureri, cum s-a dovedit mai târziu, când i-a împlinit cererea.

Cu toate că Isus n-a răspuns, femeia nu și-a pierdut credința. În timp ce El mergea mai departe, ca și cum n-ar fi auzit-o, ea L-a urmat, stăruind în cererile ei. Supărați de vorbele ei plictisitoare, ucenicii I-au cerut lui Isus să-i spună femeii să plece. Ei vedeau că Domnul o trata cu indiferență și, din cauza aceasta, gândeau că Lui Îi face plăcere prejudecata iudeilor împotriva canaanitilor. Dar femeia se ruga de un Mântuitor milos și, ca răspuns la cererea ucenicilor, Isus a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Deși acest răspuns părea să fie în acord cu prejudecata iudeilor, era mai mult o mustrare pentru ucenici, pe care ei au înțeles-o când și-au amintit ceea ce le spusese El adesea -- că a venit în lume să mântuiască

pe toți cei care voiau să-L primească.

Femeia a cerut cu și mai mare stăruință să fie ascultată, plecându-se la picioarele lui Hristos și strigând: „Doamne, ajută-mă”. Isus, făcându-Se că încă respinge rugămintea ei, așa cum cerea prejudecata nemiloasă a iudeilor, a răspuns: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței”. Aceasta voia să spună că nu era drept să reverse binecuvântările aduse pentru poporul favorizat de Dumnezeu asupra celor îndepărtați și străini de Israel. Răspunsul ar fi descurajat-o pe o persoană mai puțin hotărâtă. Dar femeia a văzut că șansa ei venise. Sub refuzul aparent al lui Isus, ea a văzut o milă pe care El n-a putut să o ascundă. „Da, Doamne”, a răspuns ea, „dar și cățeeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor.” În timp ce copiii stăpânului mănâncă la masa tatălui lor, cățeeii nu rămân nici ei flămânzi. Ei au dreptul la firimiturile care cad de la masa îmbelșugată. Tot astfel, dacă lui Israel i s-au dat multe binecuvântări, nu se găsea o binecuvântare și pentru ea? Ea era privită ca un câine, dar atunci nu putea să aibă pretenție, ca și un câine, să primească o fărâmbă din belșugul Lui?

Isus tocmai plecase din câmpul Său de lucru, din cauză că fariseii și cărturarii căutau să-I ia viața. Ei murmurau și se plângeau. Dădeau pe față necredință și ură și refuzau salvarea oferită atât de generos. Aici Hristos întâlnește pe cineva dintr-un neam nefericit și disprețuit, care nu fusese favorizat cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu; totuși ea se supune îndată influenței divine a lui Hristos și are credință în puterea Lui de a-i da ajutorul cerut. Ea se roagă pentru firimiturile care cad de la masa Stăpânului. Dacă poate să aibă privilegiile unui câine, e bucuroasă să fie privită ca un câine. Ea n-are prejudecăți religioase sau naționale, nici mândrie care să-i influențeze conduita și Îl recunoaște îndată pe Isus ca Mântuitor și ca fiind în stare să împlinească tot ceea ce ea cere de la El.

Mântuitorul e mulțumit. A pus la probă credința ei în El. Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de

Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtășească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea, cu o privire plină de milă și de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești”. Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoșit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisind pe Mântuitorul ei, fericită că i s-a împlinit rugăciunea.

Aceasta a fost singura minune săvârșită de Isus în timpul acestei călătorii. Tocmai pentru împlinirea acestei fapte a mers El la hotarele Tirului și Sidonului. El dorea să vină în ajutorul femeii îndurerate și, în același timp, să lase o pildă a lucrării Sale pline de har față de un neam disprețuit, pentru folosul ucenicilor Săi, atunci când El urma să nu mai fie împreună cu ei. El voia să-i întoarcă de la exclusivismul iudaic la interesul de a lucra și pentru alții, nu numai pentru poporul lor.

Isus voia să dezvăluie tainele adânci ale adevărului, care fuseseră ascunse timp de veacuri, și anume ca neamurile să fie împreună-moștenitoare cu iudeii și să ia parte „la aceeași făgăduință în Hristos, prin Evanghelie.” (Efeseni 3, 6.) Ucenicii înțelegeau greu acest adevăr și Învățătorul divin le-a dat învățatură peste învățatură. Răsplătind credința sutașului din Capernaum și predicând Evanghelia locuitorilor din Sihar, El dăduse și mai înainte dovadă că nu împărtășește intoleranța iudeilor. Dar samaritenii aveau oarecare cunoștință despre Dumnezeu, iar sutașul făcuse bine lui Israel. Acum Isus i-a pus pe ucenici în legătură cu o păgână, pe care o socoteau ca neavând vreun motiv în plus față de alții din neamul ei să aștepte un bine de la El. Domnul voia să dea o pildă de felul cum trebuie să fie tratate asemenea persoane. Ucenicii se gândeau că El împărțise prea ușor darurile harului Său. El voia să le arate că iubirea Sa nu trebuie să fie mărginită la o anumită rasă sau națiune.

Când a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”,

El a spus adevărul și, în lucrarea Sa pentru femeia canaanită, El Își îndeplinea însărcinarea. Femeia aceasta era una dintre oile pierdute, pe care copiii lui Israel ar fi trebuit să le salveze. Hristos îndeplinea tocmai însărcinarea dată lor, lucrarea pe care o neglijaseră ei.

Faptul acesta a deschis mai bine mintea ucenicilor pentru lucrarea pe care urmau să-o facă între neamuri. Ei au văzut un foarte mare câmp de lucru în afara Iudeii. Au văzut ființe apăsate de întristări necunoscute celor mai favorizați. Între aceia pe care fuseseră învățați să îi disprețuiască, erau suflete care doreau ajutor de la puternicul Vindecător, flămânzind după lumina adevărului, care fusese dată iudeilor cu atâta îmbelșugare.

Mai târziu, când iudeii s-au îndepărtat și mai mult de ucenici, deoarece declaraseră că Isus este Mântuitorul lumii, și când zidul de despărțire dintre iudei și neamuri fusese sfărâmat prin moartea lui Hristos, învățătura aceasta și altele asemănătoare, care arătau către lucrarea Evangheliei neîmpiedicată de obiceiuri sau de naționalitate, au avut o puternică influență asupra trimișilor lui Hristos, pentru a-i îndruma în lucrarea lor.

Vizita Mântuitorului în Fenicia și minunea săvârșită acolo aveau un scop mai mare. Lucrarea n-a fost săvârșită numai pentru femeia nenorocită și pentru ucenicii Săi și aceia care primeau lucrarea lor, ci și pentru ca „voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viață în Numele Lui.” (Ioan 20, 31.) Aceleași puteri care îi despărțeau pe oameni de Hristos acum peste o mie opt sute de ani sunt la lucru și azi. Spiritul care a ridicat zidul de despărțire dintre iudei și neamuri lucrează încă. Mândria și prejudecata au înălțat puternice ziduri de despărțire între diferitele clase de oameni. Hristos și misiunea Sa au fost înfățișate greșit și mulți oameni simt că sunt despărțiți cu totul de lucrarea Evangheliei. Dar ei nu trebuie să se simtă despărțiți de Hristos. Nu există bariere pe care Satana să le poată ridica și pe care credința să nu le depășească.

În credință, femeia din Fenicia s-a ridicat împotriva barierelor ridicate între iudei și neamuri. Fără a ține seama de descurajare sau de aparențele care ar fi dus-o la îndoială, ea s-a încrezut în iubirea Mântuitorului. Astfel dorește Hristos ca noi să ne încredem în El. Binecuvântările mântuirii sunt pentru orice ființă. Nimic altceva decât propria alegere îl poate face pe orice om să devină părtăș la făgăduința lui Hristos prin Evanghelie.

Dumnezeu urăște ideea de clasă privilegiată. El nu vrea să știe nimic despre lucruri de felul acesta. Înaintea Lui, viața tuturor oamenilor are aceeași valoare. El „a făcut ca toți oamenii ieșiți dintr-unul singur să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi”. Fără deosebire de vârstă, rang, naționalitate sau privilegiu religios, toți sunt invitați să vină la El și să trăiască. „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine, deoarece nu este deosebire.” „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod.” „Bogatul și săracul se întâlnesc; Domnul i-a făcut și pe unul, și pe altul.” „Toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 17, 26.27; Galateni 3, 28; Proverbe 22, 2; Romani 10, 11-13.)

Capitolul 44

Adevăratul semn

Capitol bazat pe textele din Matei 15, 29-39; Matei 16, 1-12; Marcu 7, 31-37; Marcu 8, 1-21.

„Isus a părăsit ținutul tirului și a venit iarăși prin Sidon la Marea Galileii, trecând prin ținutul Decapole.” (Marcu 7, 31.)

În ținutul Decapole, fuseseră vindecați cei doi demonizați din Gherghesa. În locul acesta, oamenii, alarmați de pierderea porcilor, stăruiseră pe lângă Isus să plece din mijlocul lor. Dar ei auziseră între timp cuvintele solilor lăsați de El în urmă și se născuse în ei dorința de a-L vedea. Când a venit din nou în ținutul acela, oamenii s-au adunat în jurul Lui și I-au adus un om surd, care vorbea anevoie. Isus nu l-a vindecat pe om așa cum avea obiceiul, numai prin cuvânt. Luându-l la o parte din mulțime, a pus degetele în urechile lui și i-a atins limba; privind spre cer, El a suspinat, gândindu-Se la urechile care nu voiau să se deschidă înaintea adevărului și la limbile care refuzaseră să-L recunoască pe Mântuitorul. La cuvântul „Deschide-te!”, omul a putut din nou să vorbească și, neținând seamă de porunca de a nu spune nimănui, a povestit pretutindeni istoria vindecării lui.

Isus a urcat pe un munte și acolo mulțimea a alergat la El, aducându-i pe bolnavi și pe schilozi și așezându-i la picioarele Lui. El i-a vindecat pe toți și oamenii, așa păgâni cum erau, preamăreau pe Dumnezeuul lui Israel. Timp de trei zile au continuat să se adune în jurul Mântuitorului, dormind noaptea sub cerul liber, iar ziua îmbulzindu-se, gata să asculte cuvintele lui Hristos și să vadă lucrările Lui. După trei zile, hrana lor se isprăvisese. Isus nu voia să le dea drumul flămânzi și le-a spus ucenicilor să le dea ei de mâncare.

Ucenicii și-au manifestat din nou necredința. La Betsaida ei văzuseră cum, prin binecuvântarea lui Hristos, puținul pe care-l aveau îndestulase cu hrană toată mulțimea, dar acum ei n-au adus tot ce aveau cu încrederea în puterea Lui de a-l înmulți pentru gloatele înfometate. Mai mult, cei pe care îi hrănise la Betsaida erau iudei, dar aceștia erau neamuri și păgâni. Prejudecata iudaică era încă plină de putere în inima ucenicilor și ei I-au răspuns lui Isus: „Cum ar putea cineva să sature cu pâine pe oamenii aceștia, aici, într-un loc pustiu?” Dar, ascultători de cuvântul Lui, au adus ceea ce aveau -- șapte pâini și doi pești. Mulțimea a fost hrănită și s-au adunat șapte coșuri mari de firimituri. Patru mii de bărbați, afară de femei și copii, au fost întăriți prin hrană și Isus le-a dat drumul să plece cu inima voioasă și recunoscătoare.

Luând apoi o corabie, a străbătut marea împreună cu ucenicii spre Magdala, la capătul de miazăzi al câmpiei Ghenezaretului. În ținutul Tirului și al Sidonului, inima Lui fusese reînviată de încrederea deplină a femeii siro-feniciene. Locuitorii păgâni din Decapole Îl primiseră cu bucurie. Acum, când a coborât din nou în Galilea, unde puterea Lui se manifestase mai mult decât oriunde, unde se săvârșiseră cele mai multe fapte de îndurare ale Lui și unde dăduse învățăturile Sale, a fost întâmpinat cu necredință disprețuitoare.

O delegație de farisei se unise cu reprezentanții saducheilor bogați și semeți, partid al preoților, al necredincioșilor și al aristocrației neamului. Cele două partide fuseseră într-o vrăjmășie grozavă. Saducheii căutau să câștige prin lingușiri favoarea puterii cârmuitoare, pentru a-și menține poziția și autoritatea. Pe de altă parte, fariseii cultivau ura poporului împotriva romanilor, așteptând cu nerăbdare timpul când puteau să scuture jugul cuceritorilor. Dar fariseii și saducheii s-au unit acum împotriva lui Hristos. Cei care se aseamănă se adună și răul, oriunde ar exista, se unește cu răul pentru nimicirea binelui.

De astă dată, fariseii și saducheii au venit la Hristos, cerând un semn din cer. Când israeliții, în zilele lui Iosua, au mers să se lupte cu canaanii la

Bet-Horon, soarele s-a oprit la porunca celui care îi conducea până a fost câștigată biruința și multe minuni asemănătoare se săvârșiseră în istoria lor. Un semn asemănător se cerea de la Isus. Dar nu de astfel de semne aveau nevoie iudeii. Lor nu le era de folos un simplu semn exterior. Ceea ce le trebuia nu era o iluminare intelectuală, ci o înnoire spirituală.

„Fățarnicilor”, le-a zis Isus, „fața cerului știți s-o deosebiți” -- studiind cerul, ei puteau să prevadă vremea -- „și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?” Chiar cuvintele lui Hristos, rostite în puterea Duhului Sfânt care îi convingea de păcat, erau semnul pe care Dumnezeu îl dăduse pentru mântuirea lor. Și semne direct din cer se dăduseră pentru a adevăra misiunea lui Hristos. Cântecele îngerilor către păstori, steaua care îi călăuzise pe magi, porumbelul și glasul care au venit din cer la botezul Lui erau mărturii date în favoarea Lui.

„Isus a suspinat adânc în duhul Său și a zis: «Pentru ce cere neamul acesta un semn?»” „Nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona”. După cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, și Hristos trebuia să stea același timp „în inima pământului”. Și după cum predica lui Iona fusese un semn pentru cei din Ninive, tot așa și predica lui Hristos trebuia să fie un semn pentru generația Lui. Dar ce contrast în primirea Cuvântului! Locuitorii metropolei păgâne s-au cutremurat când au auzit avertizarea de la Dumnezeu. Regi și nobili s-au umilit, cei mari și cei mici au strigat împreună către Dumnezeul cerului și lor le-a fost dat harul Său. „Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecății”, a spus Isus, „și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.” (Matei 12, 40.41.)

Fiecare minune săvârșită de Isus era un semn al divinității Sale. El săvârșea întocmai lucrarea prevestită despre Mesia; dar, pentru farisei, aceste fapte ale milei erau o reală ofensă. Mai marii iudeilor priveau cu o crudă indiferență la suferințele oamenilor. În multe cazuri, egoismul și nedreptățile

lor cauzaseră suferința pe care o alina Hristos. În felul acesta, minunile Lui erau o muștrare pentru ei.

Ceea ce-i făcea pe iudei să lepede lucrarea Mântuitorului era tocmai cea mai puternică dovadă a caracterului Său divin. Însemnătatea cea mai mare a minunilor Sale se vedea în faptul că ele erau împlinite pentru binecuvântarea oamenilor.

Cea mai evidentă dovadă că El venea de la Dumnezeu era faptul că viața Lui descoperea caracterul lui Dumnezeu. El împlinea lucrările și rostea cuvintele lui Dumnezeu. O astfel de viață este cea mai mare minune. Când, în zilele noastre, este prezentată solia adevărului, se găsesc mulți care, asemenea iudeilor, strigă: „Arată-ne un semn! Fă o minune!” Hristos n-a săvârșit nici o minune la cererea fariseilor. El n-a făcut în pustie nici o minune, ca răspuns la insinuările lui Satana. Nici nouă nu ne dă putere pentru a ne răzbuna sau pentru a satisface cererile necredinței sau ale mândriei. Dar Evanghelia nu e lipsită de semnul originii ei dumnezeiești. Nu e o minune faptul că noi putem să ne smulgem din robia lui Satana? Vrăjmășia împotriva lui Satana nu izvorăște din inima omului, ci este sădită prin harul lui Dumnezeu. Când cineva, care a fost stăpânit de o voință încăpățanată și rătăcită, este eliberat și se supune din toată inima atracției puterii lui Dumnezeu, se săvârșește o minune, ca atunci când cineva, care a fost într-o mare rătăcire, ajunge să înțeleagă adevărul moral. De fiecare dată când o persoană se convertește și învață să-L iubească pe Dumnezeu și să țină poruncile Lui, se împlinește făgăduința lui Dumnezeu: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou.” (Ezechiel 36, 26.) Schimbarea în inima omului și transformarea caracterului constituie o minune care descoperă un Mântuitor pururea viu, care lucrează pentru a mântui. O viață statornică în Hristos este o mare minune. În predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, semnul care trebuie să se dea pe față acum și totdeauna este prezența Duhului Sfânt, care să facă din Cuvânt o putere de renaștere pentru aceia care îl aud. Aceasta este mărturia dată de Dumnezeu în fața lumii despre misiunea

dumnezeiască a Fiului Său.

Cei care doreau un semn de la Isus își împietriseră atât de mult inimile în necredință, încât n-au văzut în caracterul Său chipul lui Dumnezeu. Ei nu voiau să vadă că misiunea Lui era o împlinire a profețiilor Scripturilor. În parabola cu omul bogat și săracul Lazăr, Isus le-a spus fariseilor: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16, 31.) Nu mai putea fi dat nici un semn în cer sau pe pământ care să-i ajute.

Isus „a suspinat adânc în duhul Său” și, întorcându-Se de la grupul batjocoritor, S-a urcat în corabie cu ucenicii. Într-o tăcere tristă, ei au străbătut lacul din nou. Cu toate acestea, nu s-au întors la locul din care pleaseră, ci s-au îndreptat spre Betsaida, aproape de locul unde fuseseră hrăniți cei cinci mii. În timp ce se apropiau de locul acela, Isus a zis: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor”. Iudeii obișnuiau, din zilele lui Moise, să îndepărteze aluatul din casele lor în timpul Paștelui, căci fuseseră învățați să-l socotească un simbol al păcatului. Dar ucenicii nu L-au înțeles pe Isus. La plecarea lor grăbită de la Magdala, uitaseră să ia pâine și nu aveau cu ei decât o singură pâine. De astă dată, au crezut că Hristos îi avertiza să nu cumpere pâinea fariseilor sau a saducheilor. Lipsa lor de credință și de pătrundere spirituală îi făcuse de multe ori să înțeleagă greșit cuvintele lui Isus. Acum, Isus i-a muștrat pentru că au crezut că El, care a hrănit mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești, S-ar fi gândit în solemnele Lui avertizări mai mult la hrana pământească, pieritoare. Există primejdia ca raționamentele iscusite ale fariseilor și saducheilor să-i influențeze și pe ucenicii Săi prin necredință, făcându-i să se gândească în mod ușuratic la lucrările lui Hristos.

Ucenicii erau înclinați să creadă că Domnul ar fi trebuit să îplinească cererea pentru un semn din cer. Ei credeau că El este în stare să facă lucrul acesta și că un semn i-ar fi redus pe vrăjmașii Lui la tăcere. Ei nu

observaseră fățarnicia acestor batjocoritori.

După luni de zile, „când se strânseseră noroadele cu miile, așa că se călcau unii pe alții”, Isus a repetat aceeași învățătură. El „a început să spună ucenicilor Săi: «Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia.»” (Luca 12, 1.)

Aluatul pus în făină lucrează pe neobservate, schimbând toată plămădeala, făcând-o asemenea lui [1 Corinteni 5, 6 u.]. Tot astfel, dacă se îngăduie fățarniciei să locuiască în inimă, ea pătrunde în caracter și în viață. Un exemplu izbitor de fățarnicie fariseică, pe care Hristos o mustrase condamnând-o, era practica prin care se admitea neglijarea datoriilor filiale sub pretenția unei dărnicii față de templu, care era numită „Corban”. Cărturarii și fariseii strecurau învățături amăgitoare. Ei ascundeau adevărata tendință a învățăturilor lor și foloseau orice ocazie pentru a le strecura cu măiestrie în mintea ascultătorilor lor. Aceste principii false, o dată primite, lucrau asemenea aluatului în făină, pătrunzând și transformând caracterul. Tocmai învățătura aceasta înșelătoare făcea ca oamenii să primească așa de greu cuvintele lui Hristos.

Aceleași influențe lucrează și astăzi prin aceia care caută să explice Legea lui Dumnezeu în așa fel, încât să se conformeze cu practicile lor. Oamenii aceștia nu atacă legea pe față, ci prezintă teorii speculative, care îi subminează principiile. Ei o explică în așa fel, încât să-i distrugă puterea.

Fățarnicia fariseilor era rezultatul egoismului. ținta vieții lor era proslăvirea proprie. Lucrul acesta i-a făcut să pervertească și să aplice greșit Scripturile și i-a orbit față de misiunea lui Hristos. Până și ucenicii Domnului Hristos erau în primejdia de a cultiva acest rău subtil. Aceia care se numărau printre urmașii lui Isus, dar nu părăsiseră totul pentru a deveni ucenicii Lui, erau influențați într-o mare măsură de raționamentele fariseilor. Adesea, ei se

zbăteau între credință și necredință și nu pătrundeau comorile de înțelepciune ascunse în Hristos. Nici măcar ucenicii, deși pe dinafară părăsiseră totul pentru Hristos, nu încetaseră în inima lor să umble după lucruri mari. Spiritul acesta provocase cearta cu privire la cine trebuie să fie mai mare. Spiritul acesta s-a așezat între ei și Hristos, făcându-i să aibă așa de puțină simpatie față de misiunea Sa plină de sacrificiu de sine și să înțeleagă așa de greu taina mântuirii. După cum aluatul, dacă este lăsat să-și desăvârșească lucrarea, va produce stricăciune și decădere, tot astfel spiritul egoist, dacă e cultivat, produce pervertirea și ruina sufletului.

Cât de răspândit este acest păcat subtil și înșelător între urmașii de astăzi ai Domnului, ca și pe vremuri! De câte ori slujirea lui Hristos și părtașia noastră unul cu altul sunt întinate de dorința tainică de a înălța eul! Cât de grăbit este gândul ca eul să fie satisfăcut și cât de mare dorința după aprobarea oamenilor! Iubirea de sine și dorința de a găsi o cale mai ușoară decât cea rânduită de Dumnezeu duc la înlocuirea preceptelor dumnezeiești cu teorii și tradiții omenești. Chiar pentru ucenicii Săi sunt rostite cuvintele de avertizare ale lui Hristos: „Luați seama și feriți-vă de aluatul fariseilor”.

Religia lui Hristos este însăși sinceritatea. Zelul pentru slava lui Dumnezeu este motivul sădit de Duhul Sfânt și numai lucrarea puternică a Duhului îl poate sădi. Numai puterea lui Dumnezeu poate să izgonească egoismul și fățarnicia. Semnul lucrării Sale este schimbarea aceasta. Când credința pe care o primim distruge egoismul și fățarnicia, dacă ne conduce să căutăm slava lui Dumnezeu, și nu slava proprie, putem ști că este o religie adevărată. „Tată, proslăvește Numele Tău” (Ioan 12, 28) a fost nota dominantă a vieții lui Hristos și, dacă Îl urmăm, aceasta va fi și nota dominantă a vieții noastre. El ne poruncește „să umblăm cum a umblat El” și „prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.” (1 Ioan 2, 6.3.)

Capitolul 45

Umbrele crucii

Capitol bazat pe textele din Matei 16, 13-28; Marcu 8, 27-38; Luca 9, 18-27.

Lucrarea lui Hristos pe pământ înainta cu grabă către sfârșit. În fața Lui, se conturau în mod viu scenele către care se îndreptau pașii Săi. Încă înainte de a lua asupra-și natura omenească, El a văzut în întregime drumul pe care trebuia să meargă pentru a mântui ce era pierdut. Fiecare durere care-I sfâșia inima, fiecare insultă aruncată asupra capului Său, fiecare lipsă pe care era chemat să o îndure fuseseră descoperite în fața Lui, înainte de a lăsa coroana și haina împărătească și a Se coborî de pe tron pentru a îmbrăca dumnezeirea cu natura omenească. Drumul de la staul până la Golgota fusese descoperit înaintea ochilor Săi. Cunoștea groaza care avea să vină asupra Lui. Știa totul și, cu toate acestea, a zis: „Iată-Mă că vin -- în sulul cărții este scris despre Mine -- vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele.” (Psalmii 40, 7.8.)

El avea fără încetare înaintea Sa rezultatele lucrării Sale. Viața Sa pământească, plină de muncă grea și sacrificiu de sine, era înviorată de gândul că munca aceasta nu va fi în zadar. Dând viața Sa pentru viața oamenilor, El urma să recâștige lumea pentru ascultarea de Dumnezeu. Cu toate că trebuia să primească mai întâi botezul sângelui, cu toate că păcatele lumii aveau să apese asupra sufletului Său nevinovat, cu toate că asupra Lui se lăsase umbra unor suferințe de nedescris, totuși, pentru bucuria ce-I era așezată înainte, a ales să sufere crucea și a disprețuit ocara.

Pentru cei aleși să-I fie conlucrători în lucrarea Sa, scenele care stăteau

în fața Lui erau încă ascunse; dar se apropia vremea când trebuiau să privească agonia Lui. Ei trebuiau să-L vadă pe Acela pe care-L iubeau și în care se încredeau dat în mâinile vrăjmașilor Săi și atârnat pe crucea Calvarului. În curând, El trebuia să-i părăsească și ei aveau să dea piept cu lumea, fără mângâierea prezenței Sale vizibile. El știa cât de grozav urmau să-i persecute ura și necredința și dorea să-i pregătească pentru aceste încercări.

Isus și ucenicii veniseră acum într-unul din orașele din Cezarea lui Filip. Se aflau acum dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune unde predomina idolatria. Aici ucenicii erau scoși de sub influența atotstăpânitoare a iudaismului și puși în situația de a înțelege ce înseamnă închinarea idolatră. În jurul lor erau reprezentate formele de superstiție care existau în toate părțile lumii. Isus dorea ca aceste realități să le aducă simțământul răspunderii față de păgâni. În timpul rămânerii Sale în această regiune, El voia să înceteze să mai învețe mulțimea și să Se devoteze mai mult ucenicilor Săi.

El voia să le vorbească despre suferințele care Îl așteptau. Dar întâi a mers deoparte singur și S-a rugat ca inima lor să fie pregătită pentru a primi cuvintele Sale. După ce a venit la ei, nu le-a spus îndată tot ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face lucrul acesta, le-a dat ocazia de a-și mărturisi credința în El, ca să fie întăriți pentru încercarea viitoare. El a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Cu tristețe, ucenicii au fost obligați să recunoască faptul că Israel nu izbutise să-L primească pe Mesia venit la ei. Câțiva, într-adevăr, când au văzut minunile Lui, au declarat că El este Fiul lui David. Mulțimea care fusese hrănită la Betsaida dorise să-L proclame împărat peste Israel. Mulți erau gata să-L accepte ca profet, dar nu credeau că El este Mesia.

Isus a pus atunci o a doua întrebare, adresându-Se chiar ucenicilor: „Dar voi cine ziceți să sunt?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

De la început, Petru a crezut că Isus e Mesia. Mulți alții, care fuseseră convingși de predicarea lui Ioan Botezătorul și-L primiseră pe Hristos, începuseră să se îndoiască de misiunea lui Ioan atunci când a fost închis și omorât și acum se îndoiau că Isus e Mesia, pe care-L așteptaseră atâta vreme. Mulți dintre ucenicii care așteptaseră cu mare înfrigurare ca Hristos să-și ocupe locul pe tronul lui David L-au părăsit când au înțeles că El nu are această intenție. Dar Petru și tovarășii lui nu s-au îndepărtat de credința lor. Purtarea nesigură a celor care ieri proslăveau și azi condamnau nu a distrus credința adevăraților urmași ai Mântuitorului. Petru a declarat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. El n-a așteptat ca onorurile împăratești să-L încoroneze pe Domnul său și L-a primit când era în umilință.

Petru a exprimat credința celor doisprezece. Dar ucenicii erau încă departe de a înțelege misiunea lui Hristos. Împotrivirea și greșita interpretare provenite de la preoți și conducători, deși nu-i puteau îndepărta de la Hristos, totuși îi puneau într-o mare dilemă. Ei nu vedeau lămurit calea lor. Influența educației primite din copilărie, învățăturile rabinilor, puterea tradiției încă îi împiedicau să vadă adevărul. Din timp în timp, raze prețioase de lumină pornite de la Isus străluceau asupra lor, dar adesea ei erau asemenea unor oameni care bâjbâie prin întuneric. Dar în ziua aceasta, înainte ca ei să fie puși față în față cu încercarea cea mare a credinței lor, Duhul Sfânt a venit cu putere asupra lor. Pentru un scurt timp, ochii lor au fost îndepărtați de la „lucrul văzute”, pentru a privi „lucrul nevăzute.” (2 Corinteni 4, 18.) Sub veșmântul naturii omenești, ei au zărit slava Fiului lui Dumnezeu.

Isus i-a răspuns lui Petru, zicând: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care

este în ceruri”.

Adevărul mărturisit de Petru este temelia credinței credincioșilor. Hristos Însuși a zis că în aceasta constă viața veșnică. Dar faptul că cineva avea această cunoștință nu era un motiv de proslăvire de sine. Petru nu primise această descoperire datorită înțelepciunii sau datorită bunătății sale. Niciodată natura omenească nu poate, de la sine, să ajungă să cunoască cele dumnezeiești. „Cât cerurile-i de înaltă; ce poți face? Mai adâncă decât locuința morților; ce poți ști?” (Iov 11, 8.) Numai Duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit”. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2, 9.10.) „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El” și faptul că Petru a priceput slava lui Hristos era o dovadă că el fusese „învățat de Dumnezeu.” (Psalmii 25, 14; Ioan 6, 45.) Ah, cu adevărat, „ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta”.

Isus a vorbit mai departe: „Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile locuinței morților nu o vor birui”. Cuvântul Petru înseamnă piatră -- o piatră care se rostogolește. Petru nu a fost stâncă pe care biserica a fost întemeiată. Porțile iadului l-au biruit când L-a tăgăduit pe Domnul Său cu jurământ. Biserica a fost clădită pe Acela pe care nu-L putea birui locuința morților.

Cu sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, Moise îi îndreptase pe oameni către Stâncă de mântuire a lui Israel. Psalmistul cântase despre „Stâncă puterii mele”. Isaia a scris: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, o temelie puternică.»” (Deuteronom 32, 4; Psalmii 62, 7; Isaia 28, 16.) Petru însuși, scriind prin inspirație, aplică această profeție la Isus. El zice: „Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiați-vă de

El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească.” (1 Petru 2, 3-5.)

„Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus.” (1 Corinteni 3, 11.) „Pe această piatră”, a zis Isus, „voi zidi biserica Mea.” În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența oștilor nevăzute ale locuinței morților, Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie. Stânca aceasta este El Însuși -- corpul Său, frânt și zdrobit pentru noi. Porțile locuinței morților nu pot să biruie o biserică ridicată pe această temelie.

Cât de slabă părea biserica în vremea când Hristos a spus aceste cuvinte! Era numai o mână de credincioși, împotriva cărora urma să se ridice toată puterea demonilor și a oamenilor răi; cu toate acestea, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Întemeiați și clădiți pe Stânca puterii lor, ei nu puteau să fie doborâți.

Timp de șase mii de ani, credința s-a zidit pe Hristos. Timp de șase mii de ani, torențele și furtunile mâniei satanice au lovit în Stânca mântuirii noastre, dar ea a stat neclintită.

Petru a exprimat adevărul care este temelia credinței bisericii și Isus l-a onorat acum ca pe un reprezentant al întregului corp al celor ce cred. El a zis: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”.

Expresia „cheile Împărăției cerurilor” se referă la cuvintele rostite de Hristos. Toate cuvintele din Sfânta Scriptură sunt ale Sale și sunt cuprinse aici. Cuvintele acestea au putere să închidă și să deschidă cerul. Ele fac cunoscute condițiile în care oamenii sunt primiți sau lepădați. În felul acesta,

lucrarea acelora care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu e un miros de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Lucrarea lor aduce după sine rezultate veșnice.

Mântuitorul nu a încredințat lucrarea Evangheliei numai lui Petru. Mai târziu, repetând cuvintele spuse lui Petru, El le-a aplicat direct la biserică. Și același lucru l-a spus în fond și celor doisprezece, ca reprezentanți ai corpului credincioșilor. Dacă Isus ar fi dat o putere specială unuia dintre ucenici mai mult decât altora, nu i-am fi găsit așa de des certându-se cine să fie mai mare. Ei s-ar fi supus dorinței Domnului lor și l-ar fi onorat pe acela pe care El îl alesese.

În loc de a rându-i pe unul ca să fie mai mare peste ceilalți, Hristos le-a zis ucenicilor: „Voi să nu vă numiți Rabi”; „să nu vă numiți «Dascăli»; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul.” (Matei 23, 8.10.)

„Hristos este Capul oricărui bărbat.” Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Mântuitorului, „L-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” (1 Corinteni 11, 3; Efeseni 1, 22.23.) Biserica este clădită pe Hristos, ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos, capul ei. Nu trebuie să fie stăpânită de om și nici să depindă de om. Mulți pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce trebuie să facă ceilalți oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenție. Mântuitorul declară: „Voi toți sunteți frați”. Toți sunteți expuși ispitei și supuși greșelii. Nu ne putem încrede în nici o ființă mărginită pentru a ne conduce. Temelia credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică. În aceasta poate să se încreadă și cel mai slab, iar aceia care se socotesc cei mai tari se vor dovedi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos ajutorul lor. „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor.” Domnul „este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite”. „Ferice de toți câți se încred în El.” (Ieremia 17, 5; Deuteronom 32, 4; Psalmii 2, 12.)

După mărturisirea lui Petru, Isus le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El era Hristosul. Porunca aceasta a fost dată din cauza împotrivirii hotărâte a cărturarilor și a fariseilor. Mai mult încă, oamenii, chiar și ucenicii, aveau o părere greșită despre Mesia, astfel că o vestire a Lui în mod public nu le-ar fi dat o idee adevărată despre caracterul sau lucrarea Lui. Dar zi după zi El li Se descoperea ca Mântuitor și, în felul acesta, dorea să le dea o concepție adevărată despre Sine ca Mesia.

Ucenicii încă mai așteptau ca Hristos să guverneze ca un domnitor vremelnic. Deși Își ascunsese atâta vreme intențiile, ei credeau că El nu va rămâne totdeauna în sărăcie și în umbră; se apropia timpul când El trebuia să-și întemeieze Împărăția. Că ura preoților și rabinilor nu va fi niciodată biruită, că Hristos va fi lepădat de propria națiune, condamnat ca înșelător și răstignit ca răufăcător -- gândurile acestea nu încăpuseră niciodată în mintea ucenicilor. Dar ceasul puterii întunericului se apropia și Isus trebuia să le dezvăluie ucenicilor lupta ce trebuia să vină. El era trist atunci când vestea mai dinainte încercarea.

Până aici, El Se reținuse să le spună ceva cu privire la suferințele și moartea Sa. În convorbirea cu Nicodim, spusese: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 14.15.) Dar ucenicii nu auziseră lucrul acesta și, chiar dacă ar fi auzit, n-ar fi înțeles. Acum însă fuseseră cu Isus, ascultaseră cuvintele Lui, văzuseră faptele Lui până când, neținând seama de împrejurările umile în care Se afla sau de împotrivirea preoților și a poporului, s-au putut uni să mărturisească împreună cu Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu”. Venise timpul să fie tras vâlul care acoperea viitorul. „De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât și a treia zi să învie.”

Nefiind în stare din cauza durerii și uimirii să mai spună ceva, ucenicii ascultară. Hristos acceptase cuvintele prin care Petru Îl recunoscuse ca Fiul lui Dumnezeu și acum cuvintele Sale, prin care le vestea suferința și moartea Sa, li se păreau cu neputință de înțeles. Petru n-a putut să tacă. El s-a agățat de Domnul său, voind parcă să-L tragă înapoi de la ce avea să I se întâmple în curând, și a zis: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!”

Petru Îl iubea pe Domnul, dar Isus nu l-a lăudat pentru faptul că dădea pe față în felul acesta dorința să-L apere de suferință. Cuvintele lui Petru nu erau de natură să-L ajute și să-L mângâie pe Isus în greutățile și încercările de față. Ele nu erau în armonie cu planurile pline de har ale lui Dumnezeu pentru o lume pierdută și nici cu lecția de jertfire de sine pe care Isus venise să o dea prin exemplul Său. Petru nu voia să vadă crucea în lucrarea lui Hristos. Cuvintele lui puteau să creeze o impresie cu totul opusă aceleia pe care dorea Hristos să o facă în mintea urmașilor Săi și Mântuitorul a trebuit să rostească una dintre cele mai aspre muștrări care au pornit de pe buzele Sale: „Înapoia Mea, Satano; tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor”.

Satana încerca să-L descurajeze pe Isus și să-L întoarcă de la lucrarea Lui; iar Petru, în iubirea lui oarbă, dădea glas ispitei. Domnul răutății era autorul acestui gând. Înapoia acestui apel stăruitor, era provocarea venită de la el. În pustie, Satana Îi oferise lui Hristos stăpânirea lumii, cu condiția de a părăsi cărarea sacrificiului și umilinței. Acum înfățișa ucenicului lui Hristos aceeași ispită. El căuta să fixeze atenția lui Petru asupra măririi pământești, pentru ca el să nu poată privi crucea spre care voia Isus să-i îndrepte privirea. Prin Petru, Satana arunca din nou ispita asupra lui Isus. Dar Mântuitorul nu a luat seama la ea; gândul Îi era la ucenicul Său. Satana se așezase între Petru și Domnul lui, pentru ca inima ucenicului să nu fie mișcată la vederea umilirii lui Hristos pentru mântuirea lui. Cuvintele lui Hristos nu au fost

rostate către Petru, ci către acela care încerca să-l despartă pe Petru de Răscumpărătorul lui. „Înapoia Mea, Satano.” Nu te mai așeza între Mine și servul Meu rătăcit. Lasă-Mă să stau față în față cu Petru, ca să-i pot descoperi taina iubirii Mele.

Petru a înțeles cu greu această învățătură amară, și anume că drumul lui Hristos pe pământ trecea prin luptă și umilință. Ucenicul se dădea înapoi în fața părtășiei cu Domnul său în suferință. Dar, în văpaia focului din cuptor, el trebuia să învețe binecuvântarea adusă de aceasta. Multă vreme după aceea, când ființa lui atât de activă era aplecată sub povara anilor și a muncii, a scris: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.” (1 Petru 4, 12.13.)

Isus le-a explicat acum ucenicilor Săi că viața Lui de abnegație era un exemplu pentru ceea ce trebuia să fie viața lor. Chemând în jurul Său, împreună cu ucenicii, pe oamenii care se apropiaseră, El a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Crucea era asociată cu puterea Romei. Era instrumentul celei mai crude și mai umilitoare forme de moarte. Criminalii cei mai decăzuți erau puși să-și poarte crucea până la locul de execuție și adesea, când urma să le fie pusă în spinare, se împotriveau cu disperare până când erau biruiți și instrumentul de tortură le era legat în spinare. Dar Isus le-a poruncit urmașilor Săi să-și ia crucea și să o poarte după El. Pentru ucenici, cuvintele Lui, deși slab înțelese, arătau că trebuie să fie supuși până la cea mai mare umilință -- supunere până la moarte pentru Numele lui Hristos. Cuvintele lui Hristos n-ar fi putut să descrie mai bine ce înseamnă o totală predare de sine. Pe toate acestea El le primise pentru binele lor. Isus nu socotise cerul un loc de dorit, atâta timp cât noi eram pierduți. El părăsise curțile cerești pentru o viață de înjosire și insultă și o moarte rușinoasă. El, care era bogat în comorile neprețuite ale cerului, S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui noi să

putem fi îmbogățiți. Noi trebuie să mergem pe cărarea pe care a mers El.

Iubirea față de sufletele pentru care a murit Hristos înseamnă răstignirea eului. De aici înainte, cel care este copil al lui Dumnezeu va privi la persoana sa ca la un inel de legătură în lanțul aruncat pentru salvarea lumii, una cu Hristos în planul milei Sale, mergând înainte cu El pentru a căuta și salva pe cei pierduți. Creștinul trebuie să-și dea totdeauna seama că s-a consacrat lui Dumnezeu și că trebuie să descopere lumii pe Hristos în caracter. Sacrificiul de sine, simpatia, iubirea, date pe față în viața lui Hristos, trebuie să se arate din nou în viața celui care lucrează pentru Dumnezeu.

„Oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie o va câștiga.” Egoismul înseamnă moarte. Nici un organ al corpului nu poate să trăiască, dacă își mărginește activitatea numai la sine. Dacă inima nu va trimite sângele dătător de viață la mână și la cap, în curând își va pierde puterea. Asemenea sângelui dătător de viață, iubirea lui Hristos este difuzată în toate părțile corpului spiritual al lui Hristos. Noi suntem membre unii pentru alții și cel care nu vrea să dea va pieri. „Și ce-ar folosi”, zice Hristos, „unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”

Trecând peste umilința și sărăcia timpului de față, El a îndreptat privirea ucenicilor către venirea Sa în slavă, nu în strălucirea unui tron pământesc, ci în slava lui Dumnezeu și a oștilor cerului. Și apoi a zis: „Atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. După aceea, pentru încurajarea lor, a dat făgăduința: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa”. Dar ucenicii n-au înțeles cuvintele Lui. Slava părea prea îndepărtată. Ochii lor erau ațintiți la cele ce se vedeau mai aproape: sărăcia vieții pământești, umilința și suferința. Să renunțe ei la strălucitoarele lor așteptări cu privire la domnia mesianică? Să nu vadă ei pe Domnul lor înălțat

pe tronul lui David? Să admită ei ca Hristos să ducă o viață de peregrin umil, fără adăpost, pentru a fi disprețuit, lepădat și omorât? Întristarea le apăsa inima, deoarece ei Îl iubeau pe Domnul. De asemenea, îndoiala se zbătea în gândurile lor, deoarece părea de neînțeles ca Fiul lui Dumnezeu să fie supus la o asemenea crudă umilință. Ei se întrebau de ce să meargă de bunăvoie la Ierusalim, ca să suporte suferințele despre care El le vorbise. Cum putea să Se resemneze cu o soartă ca aceasta și să-i lase într-un întuneric mai mare decât acela în care bâjbâiseră înainte de a li Se descoperi?

În ținutul Cezareii lui Filip, gândeau ucenicii, Hristos era dincolo de limitele puterii lui Irod și Caiafa. N-avea să Se teamă de ura iudeilor sau de puterea romanilor. Pentru ce să nu lucreze acolo, mai departe de farisei? Pentru ce era nevoie să Se dea morții? Dacă avea să moară, cum putea să se întemeieze Împărăția Sa așa de bine, încât porțile iadului să n-o biruie? Pentru ucenici, lucrul acesta era cu adevărat o taină.

Chiar acum călătoreau de-a lungul țărmului Mării Galileii, către orașul în care toate speranțele lor aveau să se sfârșească. Ei nu îndrăzneau să discute cu Isus, ci vorbeau între ei încet și plini de întristare despre viitorul lor. Chiar în mijlocul îndoielilor, s-au agățat de gândul că o împrejurare neprevăzută ar putea să împiedice soarta tristă care părea să-L aștepte pe Domnul lor. Astfel, ei au fost străpunși de îndoieli, speranțe și temeri timp de șase zile lungi, pline de mâhnire.

Capitolul 46

Schimbarea la față

Capitol bazat pe textele din Matei 17, 1-8; Marcu 9, 2-8; Luca 9, 28-36.

Se apropia seara, când Isus a chemat la Sine pe trei dintre ucenici, pe Petru, Iacov și Ioan, și i-a condus peste câmpii și în sus, pe o potecă aspră, pe o coastă singuratică de munte. Mântuitorul și ucenicii petrecuseră ziua călătorind și învățând, de aceea urcușul muntelui le sporea oboseala. Hristos despovărase mintea și corpul multor suferinzi; El făcuse să pătrundă vibrația vieții în ființa lor slăbită, dar și El era împovărat de natura omenească și, împreună cu ucenicii, era obosit din cauza urcușului.

Lumina soarelui în apus mai întârzia încă pe vârful muntelui, aurind cu slava lui, gata să dispară, poteca pe care mergeau. Dar curând lumina a pierit atât pe deal, cât și pe vale, soarele s-a ascuns în spatele orizontului la apus și călătorii singuratici au fost învăluiți în întunericul nopții. Tristețea locurilor părea să fie în armonie cu viața lor amărâtă, în jurul căreia se adunau și se îngrămădeau norii.

Ucenicii nu îndrăzneau să-L întrebe pe Hristos unde merg sau cu ce scop. El petrecea adesea nopți întregi în rugăciune pe munte. El, a cărui mână a făcut munții și văile, Se simțea acasă în natură și Se bucura de liniștea ei. Ucenicii mergeau acolo unde-i conducea Hristos; dar se întrebau de ce Domnul îi duce pe o pantă atât de grea, când sunt obosiți și când El Însuși are nevoie de odihnă.

La un moment dat, Hristos le-a spus că nu vor merge mai departe. Îndepărtându-Se puțin de ei, Omul întristării a început să-și reverse cererile,

cu strigăte mari și cu lacrimi. El Se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii. El Însuși avea nevoie de o nouă legătură cu Cel Atotputernic, deoarece numai în felul acesta putea privi viitorul. El Își revărsa dorințele inimii pentru ucenicii Săi, pentru ca, în ceasul puterii întunericului, credința lor să nu scadă. Roua se așternea cu îmbelșugare peste ființa Lui plecată, dar El nu lua seama. Umbrele nopții se adunau tot mai dese în jurul Lui, dar El nu privea la tristețea lor. În felul acesta, orele treceau încetul cu încetul. La început, ucenicii și-au unit rugăciunile cu ale Lui în sinceră consacrare; dar, după un timp, au fost doborâți de oboseală și, încercând încă să mai aibă interes pentru cele din jurul lor, au adormit. Isus le vorbise despre suferințele Lui; El îi luase cu Sine ca să se poată uni cu El în rugăciune; chiar acum Se ruga pentru ei. Mântuitorul a văzut întristarea ucenicilor și a dorit să le ușureze durerea prin asigurarea că n-a fost în zadar credința lor. Nu toți, chiar și dintre cei doisprezece, puteau să primească descoperirea pe care El dorea să le-o facă. Numai cei trei, care aveau să fie martori la chinurile din Ghetsemani, au fost aleși să fie cu El pe munte. Povara rugăciunii Sale era să li se dea o descoperire a slavei pe care o avusese la Tatăl înainte de a fi lumea, ca Împărăția Sa să se descopere ochilor omenești și ucenicii să fie întăriți pentru a putea să o privească. El Se ruga ca ei să poată fi martorii unei manifestări a dumnezeirii Sale, care să-i mângâie în timpul supremei Sale agonii prin cunoașterea faptului sigur că El este Fiul lui Dumnezeu și că moartea Lui rușinoasă este o parte a Planului de Mântuire.

Rugăciunea Lui a fost ascultată. În timp ce El era plecat în umilință în locul acela stâncos, cerurile s-au deschis deodată, porțile de aur ale Cetății lui Dumnezeu s-au deschis larg și o strălucire sfântă a coborât pe munte, îmbrăcându-L pe Mântuitorul. Natura divină a Domnului Hristos a strălucit prin corpul omenesc și a întâlnit slava venită de sus. Ridicându-Se din prosternare, Hristos stătea în slavă asemenea lui Dumnezeu. Lupta sufletească trecuse. Fața Lui strălucea „ca soarele” și îmbrăcămintea Lui era „albă ca lumina”.

Ucenicii, trezindu-se, au văzut revărsarea de slavă care lumina muntele. Cu teamă și uimire, ei priveau chipul strălucitor al Domnului lor. Când au ajuns în stare să suporte lumina aceea minunată, au văzut că Isus nu este singur. Lângă El erau două ființe cerești, într-o convorbire apropiată cu El. Erau Moise, care pe Sinai vorbise cu Dumnezeu, și Ilie, căruia i se dăduse înaltul privilegiu oferit doar unui alt fiu al lui Adam -- acela de a nu ajunge niciodată sub puterea morții.

De pe muntele Pisga, cu cincisprezece veacuri mai înainte, Moise privise țara Făgăduinței. Dar, din cauza păcatului de la Meriba, el nu avea să intre acolo. Nu el urma să primească bucuria de a conduce oștirile lui Israel la moștenirea părinților lor. Cuvintele lui disperate: „Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul” (Deuteronom 3, 25) n-au fost ascultate. Nădejdea care, timp de patruzeci de ani, luminase întunericul rătăcirilor prin pustie avea să rămână neîmplinită. Capătul acelor ani de muncă și grijă împovărătoare a fost un mormânt în pustie. Dar Acela care „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3, 20) a răspuns la rugăciunea servului Său așa cum El știe să o facă. Moise a trecut sub puterea morții, dar nu avea să rămână în mormânt. Hristos Însuși l-a chemat la viață. Satana, ispitorul, pretinsese corpul lui Moise din pricina păcatului său; dar Hristos, Mântuitorul, l-a scos din mormânt. (Iuda 9.)

Moise, pe muntele schimbării la față, era ca o mărturie pentru biruința lui Hristos asupra păcatului și a morții. El reprezenta pe aceia care vor ieși din mormânt la învierea dreptilor. Ilie, care fusese luat la cer fără să fi văzut moartea, reprezenta pe aceia care vor fi în viață pe pământ la a doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță”, „când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire.” (1 Corinteni 15, 51-53.) Isus a fost îmbrăcat cu lumina cerească, așa cum Se va arăta „a

doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea”, când El „va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Evrei 9, 28; Marcu 8, 38.) Făgăduința Mântuitorului pentru ucenici se împlinea acum. Pe munte, era reprezentată în miniatură Împărăția viitoare a slavei -- Hristos împăratul, Moise ca reprezentant al sfinților înviați, iar Ilie, al celor proslăviți.

Ucenicii nu înțelegeau încă lucrurile din fața lor; dar se bucurau că Învățătorul, plin de răbdare, umil și blând, care umblase pe pământ ca un străin fără ajutor, era onorat de ființele atât de favorizate în cer. Ei credeau că Ilie a venit să vestească Împărăția lui Mesia și că Împărăția lui Hristos era gata a se statornici pe pământ. Erau gata să alunge pentru totdeauna amintirea temerii și a dezamăgirii lor. Ei ar fi vrut să zăbovească aici, unde se descoperea slava lui Dumnezeu. Petru exclamă: „Învățătorule, este bine să stăm aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise, și una pentru Ilie”. Ucenicii credeau că Moise și Ilie fuseseră trimiși să protejeze pe Învățătorul lor și să întărească autoritatea Lui ca împărat.

Dar, înainte de coroană, trebuia să vină crucea. Subiectul convorbirii lor cu Isus nu era instaurarea lui Hristos ca împărat, ci moartea Sa la Ierusalim. Purtând slăbiciunea naturii omenești, împovărat de întristarea și de păcatul ei, Isus a mers singur în mijlocul oamenilor. În timp ce întunecimea ceasurilor viitoare de încercare se abătea asupra Lui, El Se găsea în singurătatea spiritului într-o lume care nu-L cunoștea. Nici măcar ucenicii Lui iubiți, absorbiți de propria întristare, de îndoielile și nădejile lor pline de ambiție, nu ajunseseră să înțeleagă taina misiunii Lui. El locuise în cer, în mijlocul iubirii și într-o părtășie fericită, dar, pe pământul pe care-l crease, era singur. Acum, cerul își trimisese solii la Isus -- nu îngeri, ci oameni care trecuseră prin suferințe și întristare și care puteau să simtă împreună cu Mântuitorul în încercările vieții Sale pe pământ. Moise și Ilie fuseseră conlucrători ai lui Isus. Ei împărtășiseră dorința Lui de a-i mântui pe oameni. Moise se rugase pentru Israel: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci ștergemă din cartea Ta, pe care ai scris-o!” (Exod 32, 32.) Ilie cunoscuse

singurătatea sufletului când, timp de trei ani și jumătate cât a ținut foamea, suportase povara urii unei națiuni și amenințările ei. Singur a stat pentru Dumnezeu pe muntele Carmel. Singur a fugit în pustietate, plin de disperare și deznădejde. Acești oameni, aleși mai presus de toți îngerii din jurul tronului, veniseră să stea de vorbă cu Isus despre suferințele Lui și să-L mângâie cu asigurarea simpatiei cerului. Subiectul convorbirii lor era nădejdea lumii, mântuirea tuturor ființelor omenești.

Fiind biruiți de somn, ucenicii au auzit numai o mică parte din ce au discutat Hristos și trimișii cerului. Fiindcă nu s-au rugat și nu au vegheat, ei nu au primit ceea ce Dumnezeu dorea să le dea -- o cunoaștere a suferințelor lui Hristos și a slavei care trebuia să urmeze. Ei au pierdut binecuvântarea pe care ar fi avut-o, dacă s-ar fi făcut părtași de sacrificiul Lui de sine. Acești ucenici erau puțin credincioși și zăbavnici cu inima, apreciind prea puțin comoara cu care cerul căuta să-i îmbogățească.

Cu toate acestea, au primit multă lumină. Ei au fost asigurați de faptul că tot cerul cunoștea păcatul comis de neamul iudeilor prin lepădarea lui Hristos. Lor li s-a dat să vadă mai adânc lucrarea Răscumpărătorului. Ei au văzut cu ochii lor și au auzit cu urechile lor lucruri care întreceau puterea omenească de înțelegere. Ei au fost martori oculari ai slavei Lui (2 Petru 1, 16) și au înțeles că Isus era într-adevăr Mesia, despre care au mărturisit patriarhii și profeții, și că El era recunoscut ca atare de universul ceresc.

În timp ce încă admirau priveliștea aceea de pe munte, „iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați!»” Privind norul acela plin de slavă, mai strălucitor decât acela care umblase înaintea semințiilor lui Israel în pustie, și auzind glasul lui Dumnezeu vorbind cu o măreție grozavă, care a făcut muntele să se cutremure, ucenicii au căzut la pământ ca loviți. Ei au rămas prosternați, cu fața ascunsă, până când Isus a venit mai aproape și i-a atins, alungându-le

temerile cu glasul Lui binecunoscut: „Sculați-vă, nu vă temeți”. Îndrăznind să-și ridice ochii, au văzut că slava cerească pierise, iar Moise și Ilie nu mai erau acolo. Ei se aflau pe munte numai cu Isus.

Capitolul 47

Service

Capitol bazat pe textele din Matei 17, 9-21; Marcu 9, 9-29; Luca 9, 37-45.

Noaptea întreagă au petrecut-o pe munte; la răsăritul soarelui, Isus și ucenicii au coborât în câmpie. Absorbiți de gânduri, ucenicii erau înspăimântați și tăcuți. Nici Petru nu era în stare să spună vreun cuvânt. Bucuros ar fi zăbovit în locul cel sfânt, care fusese atins de lumina cerească și unde Fiul lui Dumnezeu Își descoperise slava; dar mai era o lucrare de făcut pentru oamenii care Îl căutau pe Isus încoace și încolo.

La piciorul muntelui se adunase un grup mare de oameni, aduși acolo de ucenicii care rămăseseră în urmă, dar care știau unde Se dusesese Isus. Când Mântuitorul S-a apropiat, le-a poruncit celor trei însoțitori să păstreze tăcerea cu privire la cele văzute, zicând: „Să nu spuneți nimănui despre vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți”. Descoperirea făcută ucenicilor trebuia să fie primită numai de inima lor și să nu fie făcută cunoscută altora. Dacă ar fi fost povestită mulțimii, ar fi dat naștere la batjocură sau la uimire zadarnică. Și chiar cei nouă apostoli nu ar fi înțeles scena decât după ce Hristos avea să învie din morți. Cât de greu înțelegeau până și cei trei ucenici privilegiați se vede în faptul că, fără a ține seamă de tot ce spusese Hristos despre evenimentele care Îi stăteau în față, se întrebau între ei ce înseamnă să învie din morți. Cu toate acestea, n-au cerut de la Isus nici o explicație. Cuvintele Lui cu privire la viitor îi umpluseră de întristare; ei nu căutau o nouă descoperire cu privire la ceea ce erau înclinați să creadă că nu va avea loc niciodată.

Când cei din câmpie L-au văzut pe Isus, au dat fuga înaintea Lui, salutându-L cu respect și bucurie. Totuși, ochiul Lui pătrunzător a văzut că ei erau în mare încurcătură. Ucenicii păreau tulburați. Tocmai se întâmplase ceva care-i făcuse să sufere o dezamăgire și o umilire amară.

În timp ce ei așteptau la piciorul muntelui, un tată adusese la ei pe fiul său, pentru a fi eliberat de un duh mut, care-l chinuia. Când Isus îi trimisese pe cei doisprezece să predice în Galilea, le dăduse puterea să scoată duhurile necurate. Cât fuseseră tari în credință, duhurile rele ascultaseră de cuvântul lor. Și de astă dată porunciseră duhului chinuitor, în Numele lui Hristos, să părăsească victima; dar demonul își bătuse joc de ei, desfășurându-și din nou puterea. Ucenicii, nefiind în stare să-și dea seama de înfrângerea lor, au simțit totuși că prin aceasta aduc dezonoare atât asupra lor, cât și asupra Domnului. În mulțime se aflau cărturari care încercaseră să folosească această ocazie cât mai mult pentru a-i umili. Înconjurându-i pe ucenici, i-au asaltat cu întrebări, căutând să arate că și ei, și Domnul lor erau niște înșelători. Iată, strigau rabinii triumfători, aici e un duh rău, pe care nici ucenicii, nici Hristos Însuși nu pot să-l biruie. Oamenii erau înclinați să ia partea cărturarilor și în mulțime domnea un spirit de dispreț și batjocură.

Dar deodată acuzațiile au încetat. Isus și cei trei ucenici au fost văzuți apropiindu-se și, printr-o schimbare rapidă de sentimente, oamenii s-au întors să-i întâmpine. Noaptea comuniunii cu slava cerească lăsase urme pe fața Mântuitorului și a însoțitorilor Lui. Pe chipul lor era o lumină care i-a umplut de respect pe privitori. Speriați, cărturarii s-au dat înapoi, în timp ce oamenii Îl salutau pe Isus.

Ca și când ar fi fost martor la tot ce se întâmplase, Mântuitorul a venit în locul unde avusese loc conflictul și, privind drept la cărturari, a întrebat: „Despre ce vă întrebați cu ei?”

Dar glasurile curajoase și batjocoritoare mai înainte tăceau acum. Toată ceata amuțise. Tatăl nenorocit și-a făcut drum prin mulțime și, căzând la picioarele lui Isus, și-a mărturisit durerea și dezamăgirea.

„Învățătorule”, zise el, „am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ... M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul și nu au putut.”

Isus a privit în jur la mulțimea speriată, la cărturarii batjocoritori, la ucenicii tulburați. A citit necredința din fiecare inimă și, cu glas plin de întristare, a exclamat: „O, neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?” Apoi a zis tatălui întristat: „Adu aici pe fiul tău”.

Băiatul a fost adus și, când privirea Mântuitorului a căzut asupra lui, duhul cel rău l-a aruncat la pământ în convulsiile agoniei. El se zvârcolea, făcând spume la gură și sfâșiind aerul cu strigăte neomenești.

Prințul vieții Se afla din nou față în față cu prințul puterilor întunericului pe câmpul de bătaie -- Hristos pentru a-și împlini misiunea de a „propovădui robilor de război slobozenia ... și să dea drumul celor apăsați” (Luca 4, 18), iar Satana, căutând să țină victima sub puterea sa. Îngerii luminii și oștile îngerilor răi, nevăzuți, s-au adunat să privească lupta. Pentru o clipă, Isus a îngăduit duhului rău să-și desfășoare puterea, ca privitorii să poată înțelege eliberarea care avea să fie săvârșită.

Mulțimea privea cu răsuflarea tăiată la tatăl aflat în agonia deznădejzii și a spaimei. Isus a întrebat: „Câtă vreme este de când îi vine așa?” Tatăl a povestit despre mulți ani de suferință și apoi, ca și când n-ar mai fi fost în stare să rabde, a strigat: „Dacă poți face ceva, fie-ți milă de noi și ajută-ne”. „Dacă poți.” Până și tatăl pune la îndoială puterea lui Hristos.

Isus răspunse: „Dacă poți.... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” La Hristos nu e lipsă de putere; vindecarea fiului depindea de credința tatălui. Izbucnind în lacrimi, dându-și seama de propria slăbiciune, tatăl s-a predat îndurării lui Hristos: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Isus Se îndreptă către suferind și zise: „Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși afară din copilul acesta și să nu mai intri în el”. Un țipăt s-a auzit, urmat de o luptă de moarte. Plecând, părea că demonul e aproape să prăpădească viața victimei lui. Apoi copilul rămase nemișcat, ca mort. Mulțimea șoptea: „A murit!” Dar Isus l-a apucat de mână și, ridicându-l, l-a predat tatălui său în desăvârșită sănătate la minte și la corp. Tatăl și fiul laudau numele Eliberatorului. Oamenii „au rămas uimiți” de puterea minunată a lui Dumnezeu, în timp ce cărturarii, înfrânți și abătuți, au plecat cu fruntea întunecată.

„Dacă poți face ceva, fie-ți milă de noi și ajută-ne.” Câte suflete apăsate de păcat au făcut să răsune această rugăciune! Și tuturor, Mântuitorul milostiv le răspunde: „Dacă poți ... totul este cu putință celui care crede”. Credința este aceea care ne pune în legătură cu cerul și ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și din cauza aceasta stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6, 37.) Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată!

Într-un timp foarte scurt, ucenicii au avut privilegiul să vadă atât extrema slavei, cât și a umilinței. Au văzut natura omenească schimbată după chipul lui Dumnezeu și, în același timp, înjosită după chipul lui Satana. De pe munte, unde El vorbise cu trimișii cerului și fusese proclamat de glasul din slava strălucitoare ca Fiu al lui Dumnezeu, ei L-au văzut pe Isus cum coboară, pentru a da ochii cu acest spectacol foarte dureros și revoltător -- copilul bolnav, cu fața schimonosită, scrâșnind din dinți în spasmele agoniei pe care nici o putere omenească nu putea s-o aline. Și acest puternic Mântuitor, care cu câteva ore mai înainte fusese proslăvit în fața ucenicilor Săi uimiți, S-a plecat pentru a ridica victima lui Satana de la pământ, unde spumega, și a încredințat copilul sănătos la minte și la corp tatălui și familiei.

Aceasta era o pildă a mântuirii: Cel asemenea lui Dumnezeu a venit din slava Tatălui, S-a coborât să salveze ce era pierdut. Reprezenta, de asemenea, misiunea ucenicilor. Servii lui Hristos nu urmează să trăiască singuri cu Isus, pe vârful muntelui, în timpuri de iluminare spirituală. Ei au de lucru în câmpie. Sufletele robite de Satana așteaptă cuvântul credinței și rugăciunii pentru a fi eliberate.

Cei nouă ucenici se tot gândeau la situația dureroasă a nereușitei lor; și când Isus a fost din nou numai cu ei, L-au întrebat: „Noi de ce nu am putut să scoatem duhul acesta?” Isus le-a răspuns: „Din pricina puținii voastre credințe; adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo» și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu ies afară decât cu rugăciune și cu post”. Necredința care i-a ținut departe de o legătură mai profundă cu Hristos și nepăsarea cu care priveau lucrarea sfântă încredințată lor aduseseră nereușita în lupta cu puterile întunericului.

Cuvintele lui Hristos care arătau spre moartea Sa aduseseră întristare și îndoială. Iar alegerea celor trei ucenici pentru a-L însoți pe Domnul pe munte provocase gelozia celor nouă. Și, în loc de a-și întări credința prin rugăciune

și meditație asupra cuvintelor lui Hristos, ei se agățaseră de descurajările și necazurile lor personale. În starea aceasta de întunecime, porniseră la luptă cu Satana.

Pentru a birui, trebuiau să vină la luptă într-un alt spirit. Credința lor trebuia să fie întărită prin rugăciune arzătoare și post și prin umilirea inimii. Ei trebuiau să fie goliți de eu, să fie umpluți de spiritul și puterea lui Dumnezeu. Numai cererea stăruitoare și sinceră către Dumnezeu în credință -- credința care conduce la dependența totală de Dumnezeu și la o consacrare fără rezerve în lucrarea Lui -- poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva acestei lumi și a duhurilor răutății din locurile cerești.

„Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar”, a zis Isus, „ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo» și s-ar muta.” Deși grăuntele de muștar este așa de mic, conține totuși același principiu tainic de viață care face să crească cel mai înalt copac. Când sămânța de muștar e aruncată în pământ, embrionul cel mic și slab se folosește de fiecare element adus de Dumnezeu pentru hrana lui și repede începe să se dezvolte cu vigoare. Dacă aveți o credință ca aceasta, vă veți folosi de Cuvântul lui Dumnezeu și de toate mijloacele rânduite de El. În felul acesta, credința voastră va crește și va aduce puterea cerească în ajutorul vostru. Piedicile îngrămadite de Satana pe cărarea voastră, deși în aparență de netrecut, ca și dealurile veșnice, vor dispărea în fața cererii credinței. „Nimic nu v-ar fi cu neputință.”

Capitolul 48

“Cine este mai mare?”

Capitol bazat pe textele din Matei 17, 22-27; Matei 18, 1-20; Marcu 9, 30-50; Luca 9, 46-48.

Revenind la Capernaum, Isus n-a mers la locul cunoscut unde îi învățase pe oameni, ci împreună cu ucenicii a căutat în liniște casa care trebuia să fie căminul Său trecător. În timpul rămânerii Sale în Galilea, ținta Lui era să-i instruiască pe ucenici, mai degrabă decât să lucreze pentru mulțime.

În călătoria prin Galilea, Hristos încercase din nou să pregătească mintea ucenicilor pentru evenimentul care Îi stătea înaintea. El le-a spus că trebuie să Se urce la Ierusalim pentru a fi dat la moarte și apoi să învie. Și a adăugat o avertizare ciudată și solemnă: avea să fie trădat și dat pe mâna vrăjmașilor. Ucenicii n-au înțeles cuvintele Sale nici de astă dată. Deși deasupra lor se abătuse umbra unei mari întristări, în inima lor se strecurase un spirit de rivalitate. Se certau între ei, fiecare dorind să fie socotit mai mare în împărăție. Ei credeau că pot să ascundă de Isus această ceartă, de aceea n-au stat ca de obicei aproape de El, ci s-au înșirat în urmă, așa că, atunci când au intrat în Capernaum, El era înaintea lor. Isus le citea gândurile și dorea să le dea sfaturi și să-i învețe. Dar pentru aceasta a așteptat un moment de liniște, când inimile lor vor fi deschise pentru a primi cuvintele Sale.

Curând după intrarea Lui în oraș, cel ce strângea taxa pentru templu a venit la Petru cu întrebarea: „Învățătorul vostru nu plătește darea?” Tributul acesta nu era o taxă civilă, ci o contribuție religioasă, pe care fiecare iudeu era dator să o plătească anual pentru întreținerea templului. Refuzul de a plăti

acest tribut era socotit ca o dovadă de necredincioșie față de templu -- după socoteala rabinilor, un păcat foarte mare. Atitudinea Mântuitorului față de legile rabinilor și felul Său de a muștra pe față pe cei ce apărau tradiția le ofereau un pretext pentru a-L acuza că El caută să desființeze serviciul templului. Acum, vrăjmașii au văzut o ocazie de a-L discredita. Ei au găsit un aliat potrivit în cel ce strângea taxa.

Petru a văzut în întrebarea acestui om o învinuire cu privire la loialitatea lui Hristos față de templu. Plin de râvnă pentru onoarea Învățătorului său, el a răspuns grăbit, fără să-L consulte, că Isus va plăti taxa.

Dar Petru a înțeles numai în parte ce urmărea cel care-l întrebase. Unele categorii de oameni erau scutite de plata dării. În timpul lui Moise, când leviții fuseseră puși deoparte pentru slujba în sanctuar, nu li s-a dat nici o moștenire în mijlocul țării. Domnul a zis: „Levi n-are nici o parte de moșie, nici moștenire cu frații lui; Domnul este moștenirea lui.” (Deuteronom 10, 9.) În zilele lui Hristos, preoții și leviții erau încă priviți ca fiind devotați templului în mod deosebit și nu li se cerea să contribuie anual pentru întreținerea lui. Și preoții erau scutiți de taxă. Cerând tribut de la Isus, rabinii înlăturau orice pretenție a Lui că ar fi profet sau învățător și Îl tratau ca pe orice persoană de rând. Dacă ar fi refuzat să plătească darea, ar fi însemnat că nu Se poartă credincios față de templu, iar, pe de altă parte, dacă plătea, lucrul acesta ar fi putut fi folosit ca o justificare pentru refuzul lor de a-L recunoaște ca profet.

Numai cu puțin înainte, Petru Îl recunoscuse pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, dar acum pierduse o ocazie de a scoate în evidență originea divină a Învățătorului său. Prin răspunsul său că Isus va plăti taxa, el a întărit de fapt părerea greșită pe care preoții și conducătorii căutau să o răspândească.

Când Petru a intrat în casă, Mântuitorul nu a făcut nici o aluzie la cele întâmplate, ci a întrebat: „Ce crezi, Simone? Împărații pământului de la cine iau dări sau biruri, de la fiii lor sau de la străini?” Petru a răspuns: „De la străini”. Și Isus a zis: „Așadar, fiii sunt scutiți”. În timp ce de la locuitorii unei țări se cereau taxe pentru susținerea regelui, copiii monarhului erau scutiți. Așa și lui Israel, pretinsul popor al lui Dumnezeu, i se cerea să susțină serviciul Său; dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu avea această obligație. Dacă preoții și leviții erau scutiți datorită legăturilor cu templul, cu atât mai mult Acela pentru care templul era casa Tatălui Său.

Dacă ar fi plătit fără nici un protest, Isus ar fi recunoscut justețea acestei pretenții și în felul acesta ar fi tăgăduit divinitatea Sa. Dar, deși a socotit că e bine să îplinească cererea, a combătut pretenția pe care era întemeiată. Procurând mijloace pentru a plăti taxa, El a dat dovadă despre originea Sa divină. El S-a manifestat ca fiind una cu Dumnezeu și prin urmare nu avea aceleași obligații ca un supus oarecare al stăpânirii.

„Du-te la mare”, l-a îndrumat El pe Petru, „aruncă undița și vei trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea o monedă pe care ia-o și dă-le-o pentru Mine și pentru tine.”

Deși El îmbrăcase natura Sa divină cu natura omenească, în minunea aceasta și-a dat pe față slava. Era evident că El era Cel care declarase prin David: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc păsările de pe munți și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce se cuprinde în ea.” (Psalmii 50, 10-12.)

Cu toate că a arătat lămurit că nu avea obligația de a plăti taxa, Isus nu S-a luat la ceartă cu iudeii cu privire la acest lucru, deoarece ei ar fi interpretat greșit cuvintele Sale și le-ar fi îndreptat împotriva Sa. Ca să nu fie

pricină de poticnire prin neplata dării, El a făcut lucrul acesta, care de drept nu I s-ar fi putut cere. Învățătura aceasta urma să fie de mare însemnătate pentru ucenici. În curând, urmau să aibă loc schimbări însemnate în relația lor cu serviciul de la templu și Hristos i-a învățat să nu se așeze împotriva ordinii stabilite fără să fie nevoie. Pe cât era posibil, ei trebuiau să nu dea nici un prilej de răstălmăcire a credinței lor. Deși nu trebuie să sacrifice nici un principiu al adevărului, creștinii trebuie să evite cearta ori de câte ori este posibil.

Când Hristos și ucenicii erau singuri în casă, în timp ce Petru plecase la mare, Isus i-a chemat la Sine pe ceilalți și a întrebat: „Despre ce vorbești unii cu alții pe drum?” Prezența lui Isus și întrebarea Lui i-au făcut să vadă lucrurile într-o lumină cu totul deosebită de aceea în care le văzuseră când se certau pe drum. Rușinea și sentimentul de vinovăție i-au făcut să tacă. Isus le spusese că El avea să moară pentru mântuirea lor, iar ambiția lor egoistă era într-un dureros contrast cu iubirea Lui neegoistă.

Când le spusese că avea să moară și să învie, Isus căutase să-i atragă într-o discuție cu privire la marea încercare a credinței care le stătea înaintea. Dacă ar fi fost gata să primească ce dorea El să le descopere, ar fi fost scutiți de durere și de disperare grozavă. Cuvintele Lui le-ar fi adus mângâiere în ceasul întristării și descurajării. Cu toate că vorbise așa de lămurit despre ceea ce Îl aștepta, faptul că amintise că va merge curând în Ierusalim le aprinsese iarăși speranța că împărăția va fi întemeiată. Lucrul acesta duse la cearta cu privire la cine va ocupa cele mai înalte funcții. Când Petru a revenit de la mare, ucenicii i-au spus și lui despre întrebarea Mântuitorului și, în cele din urmă, unul a îndrăznit să-L întrebe pe Isus: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?”

Mântuitorul i-a adunat pe ucenici în jurul Său și le-a spus: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor!” Aceste cuvinte erau atât de solemne și impresionante, dar

ucenicii erau departe de a le înțelege. Ei nu puteau să vadă ceea ce înțelegea Hristos. Nu înțelegeau natura Împărăției lui Hristos și această neștiință era cauza aparentă a certurilor lor. Dar adevărata cauză era mai profundă. Explicând natura Împărăției Sale, Hristos ar fi putut stinge cearta; dar aceasta n-ar fi înlăturat cauza. Chiar după ce ar fi primit cunoștință deplină, problema cu privire la întâietate ar fi reînnoit neînțelegerea. În felul acesta ar fi adus dezastru asupra bisericii, după plecarea lui Hristos. Cearta pentru locul cel mai de frunte era lucrarea aceluiasi spirit care începuse marea luptă în lumile de sus și care coborâse pe Hristos din cer, ca să moară. În fața Sa El l-a văzut pe Lucifer, „fiul zorilor”, întrecând în slavă pe toți îngerii care înconjurau tronul unit prin legăturile cele mai strânse cu Fiul lui Dumnezeu. Lucifer spusese: „Voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14, 12.14), și dorința după înălțare de sine adusese ceartă în curțile cerești și făcuse să fie alungată o mare parte din oștile lui Dumnezeu. Dacă ar fi dorit cu adevărat să fie asemenea cu Cel Preaînalt, Lucifer n-ar fi dezertat niciodată de la locul ce i se dăduse în cer, deoarece spiritul Celui Preaînalt se dă pe față în lucrarea neegoistă. Lucifer dorea puterea lui Dumnezeu, dar nu caracterul Lui. El căuta pentru sine locul cel mai de frunte și orice ființă care e stăpânită de spiritul lui face la fel. În felul acesta, înstrăinarea, dezbinarea și cearta ajung inevitabile. Stăpânirea ajunge premiul celui mai tare. Împărăția lui Satana este o împărăție a forței; fiecare îi socotește pe toți ceilalți ca o piedică pentru înaintarea sa sau ca o treaptă pe care, călcând, să ajungă la un loc mai înalt.

În timp ce Lucifer socotea ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, Hristos, Cel Proslăvit, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2, 7.8.) Acum crucea era chiar în fața Sa; și propriii ucenici erau așa de plini de gânduri egoiste -- chiar principiul împărăției lui Satana, - - încât nu puteau să simtă ca Domnul lor sau măcar să-L înțeleagă atunci când El vorbea despre umilința Sa pentru ei.

Foarte duios, dar cu multă solemnitate, Isus a încercat să îndrepte răul. El a arătat care este principiul care stăpânește în cer și în ce constă adevărata mărire, așa cum este apreciată după etalonul curților de sus. Cei care erau mânați de îngâmfare și dorință de înălțare de sine se gândeau mai mult la ei și la răsplata pe care urmau să o primească decât la modul în care trebuia să reîntoarcă lui Dumnezeu darurile pe care le primiseră. Ei nu puteau să aibă loc în Împărăția cerurilor, deoarece erau asemenea celor din rândurile lui Satana.

Înainte de onoare este umilința. Pentru a sta într-un loc înalt înaintea oamenilor, Dumnezeu alege pe lucrătorul care, asemenea lui Ioan Botezătorul, ia un loc umil în fața lui Dumnezeu. Ucenicul care seamănă mai mult cu un copil este lucrătorul care are mai mult succes în lucrarea lui Dumnezeu. Inteligențele cerești pot să conlucreze cu acela care nu caută să-și înalțe eul, ci să salveze suflete. Acela care simte mai mult nevoia după ajutorul divin va stăruii mai mult ca să-l aibă; iar Duhul Sfânt i-L va descoperi pe Isus, care va întări și va înălța sufletul. În urma comuniunii cu Hristos, el pleacă să lucreze pentru cei care pier în păcatele lor. El este uns pentru misiunea sa și are succes acolo unde mulți învățați și intelectuali dau greș.

Dar, când oamenii se înalță, gândind că ei sunt necesari pentru ca marele plan al lui Dumnezeu să aibă succes, Domnul face să fie înlăturați. Astfel se arată că Dumnezeu nu este dependent de ei. Lucrarea nu încetează din cauza îndepărtării lor, ci merge mai departe cu putere și mai mare.

Nu era destul pentru ucenicii lui Isus să fie instruiți cu privire la natura Împărăției Sale. Ceea ce le trebuia era o schimbare a inimii, care să-i aducă în armonie cu principiile ei. Chemând la Sine un copilaș, Isus l-a așezat în mijlocul lor; apoi, strângându-l cu gingășie în brațe, El a zis: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Simplitatea, uitarea de sine și iubirea

plină de încredere ale copilașului sunt însușiri pe care cerul le apreciază. Acestea sunt caracteristicile adevăratei mării.

Isus le-a explicat din nou ucenicilor că împărăția Sa nu este caracterizată prin fast și strălucire pământească. La picioarele lui Isus, toate deosebirile sunt uitate. Bogatul și săracul, învățatul și neînvățatul se întâlnesc, neținând cont de castă sau întâietate lumească. Toți se întâlnesc ca ființe răscumpărate prin sânge, la fel de dependente de Acela care i-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

Sufletul sincer și umilit e prețios înaintea lui Dumnezeu. El nu pune semnul Său asupra oamenilor nici după rang, nici după bogăție, nici după inteligență, ci după felul în care ei sunt una cu Hristos. Domnul slavei este mulțumit cu cei umiliți și blânzi cu inima. „Tu îmi dai”, zicea David, „scutul mântuirii Tale ... și îndurarea Ta” -- ca o trăsătură a caracterului omenesc -- „mă face mare.” (Psalmii 18, 35.)

„Oricine primește pe acest copilaș în Numele Meu”, a zis Isus, „Mă primește pe Mine, și oricine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” „Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul așternutul picioarelor Mele.... Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.»” (Isaia 66, 1.2.)

Cuvintele Mântuitorului au trezit în ucenici un simțământ de neîncredere în ei înșiși. Deși răspunsul dat nu viza în mod direct pe cineva anume, Ioan a început să se întrebe dacă într-o anumită împrejurare purtarea lui fusese corectă. Cu spirit ca de copil, el a adus această problemă înaintea lui Isus: „Învățătorule”, a zis el, „noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu mergea după noi”.

Iacov și Ioan erau de părere că îl opriseră pe omul acela pentru a-I da onoare Domnului lor; dar acum au început să vadă că de fapt fuseseră geloși pentru persoana lor. Ei și-au recunoscut greșeala și au primit mustrarea lui Isus. „Nu-l opriți, fiindcă nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea.” Nici unul dintre cei care, într-un fel oarecare, s-au arătat prietenoși față de Isus nu trebuia să fie respins. Mulți fuseseră adânc mișcați de caracterul și lucrarea lui Hristos și inimile lor se deschideau în credință față de El; și ucenicii, care nu puteau cunoaște motivele, trebuiau să fie cu băgare de seamă, pentru a nu descuraja asemenea suflete. Când Isus urma să nu mai fie personal printre ei, iar lucrarea să fie lăsată în mâinile lor, nu trebuiau să-și îngăduie un spirit mărginit, exclusivist, ci să dea pe față aceeași iubire cuprinzătoare, pe care o văzuseră la Învățătorul lor.

Faptul că cineva nu se potrivește în totul cu părerile sau ideile noastre personale nu ne va îndreptăți să-i interzicem să lucreze pentru Domnul. Hristos este marele Învățător; noi nu trebuie să judecăm sau să poruncim, ci fiecare dintre noi să stea cu umilință la picioarele lui Isus și să învețe de la El. Fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a făcut binevoitor este un canal prin care Hristos Își va descoperi iubirea Sa iertătoare. Cât de atenți ar trebui să fim ca nu cumva să descurajăm pe vreunul dintre purtătorii de lumină de la Dumnezeu și astfel să împiedicăm razele cu care El ar vrea să lumineze lumea!

Asprimea sau răceala arătată de ucenici față de o persoană pe care o atrage Hristos -- un act de felul aceluia săvârșit de Ioan când a interzis unui om să facă minuni în Numele lui Hristos -- ar putea avea ca rezultat întoarcerea aceluia om pe calea vrăjmașului, determinând astfel pierderea unui suflet. Cu privire la cel care ar putea face așa ceva, Isus a zis: „Ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare”. Și a adăugat: „Dacă mâna ta te face să păcătuiești, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în

gheenă, în focul care nu se stinge. Dacă piciorul tău te va face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă.” (Marcu 9, 43-45.)

Care era motivul pentru care Isus vorbea atât de hotărât? Deoarece „Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut”. Trebuie să arate ucenicii lui Isus mai puțină atenție față de semenii lor decât a arătat Maiestatea cerului? Fiecare ființă a costat un preț nemărginit și ce grozav e păcatul de a îndepărta un suflet de la Hristos, așa încât pentru el iubirea, umilința și suferințele Mântuitorului să fie zadarnice!

„Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire.” (Matei 18, 7.) Lumea, inspirată de Satana, se va împotrivi cu siguranță urmașilor lui Hristos și va căuta să le distrugă credința; dar vai de acela care a luat Numele lui Hristos și totuși este găsit făcând această lucrare! Domnul nostru suferă ocară pentru aceia care pretind că-L servesc, dar care reprezintă rău caracterul Său; și astfel mulți oameni sunt amăgiți și duși pe căi rătăcite.

Orice practică sau obicei care ar conduce la păcat și care ar aduce ocară asupra lui Hristos a fi mai bine îndepărtate, oricare ar fi sacrificiul. Ceea ce dezonoarează pe Dumnezeu nu poate fi folositor pentru nimeni. Binecuvântarea cerului nu poate să însoțească pe un om care calcă principiile veșnice ale dreptății. Și un singur păcat cultivat cu plăcere este îndestulător pentru a produce degradarea caracterului și pentru a rătăci pe alții. Dacă piciorul sau mâna trebuie tăiate și chiar ochiul trebuie scos pentru a scăpa trupul de moarte, cu cât mai mult ar trebui să fie îndepărtat păcatul, care aduce moartea veșnică!

La serviciul ritual se adăuga sare la fiecare jertfă. Aceasta, asemenea jertfei de tămâie, însemna că numai neprihănirea lui Hristos putea face ca

serviciul să fie primit de Dumnezeu. Referindu-Se la această practică, Isus a zis: „Orice jertfă va fi sărată cu sare”. „Să aveți sare în voi înșivă și să trăiți în pace unii cu alții.” Toți cei ce vor să se prezinte ca „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12, 1) trebuie să primească sarea mântuitoare, neprihănirea Mântuitorului nostru. Atunci ei devin „sarea pământului”, care în mijlocul oamenilor țin răul pe loc, așa cum sarea ferește de stricăciune. (Matei 5, 13.) Dar, dacă sarea și-a pierdut gustul, dacă temerea de Dumnezeu este numai din gură, fără să cuprindă și iubirea lui Hristos, nu e nici o putere spre bine în aceasta. Acea viață nu poate exercita nici o influență mântuitoare asupra lumii. Energia și capacitatea voastră de a ajuta la dezvoltarea Împărăției Mele, zice Isus, depind de primirea Duhului Meu. Voi trebuie să fiți părtași la harul Meu, pentru a fi un miros de viață spre viață. Atunci nu va mai fi nici rivalitate, nici căutarea interesului propriu, nici dorința după locul cel mai de frunte. Voi trebuie să aveți iubirea aceea care nu caută folosul său, ci binele altuia.

Păcătosul care se pocăiește să-și ațintească deci ochii asupra „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29); și, privind, se schimbă. Teama lui e preschimbată în bucurie, îndoielile în nădejde. Se dă pe față recunoștință. Inima de piatră e sfărâmată. Un val de iubire inundă sufletul. Hristos este în el ca un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică. Atunci când vedem pe Isus, Om al durerii, obișnuit cu suferința, lucrând să salveze ce era pierdut, disprețuit, batjocorit, luat în răs, alungat din cetate în cetate, până și-a încheiat misiunea, când privim la El în Ghetsemani, asudând cu picături mari de sânge, și pe cruce, murind în agonie -- când vedem toate acestea, eul nu mai pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne vom rușina de răceala noastră, de letargia și egoismul nostru.

Vom fi voioși să fim orice sau nimic, așa încât să putem servi pe Domnul din inimă. Ne vom bucura atunci să purtăm crucea în urma lui Isus, să îndurăm încercările, ocară sau persecuția pentru Numele Lui cel scump.

„Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.” (Romani 15, 1.) Nici o ființă care crede în Hristos, deși credința sa ar putea să fie slabă și pașii săi să se clatine ca ai unui copilăș, nu ar trebui să fie puțin apreciată. Prin tot ce ne dă un avantaj asupra altora -- fie educație și talent, noblețe de caracter, instruire creștină, experiență religioasă -- suntem datori față de cei mai puțin privilegiați; pe cât ne stă în putință, să îi ajutăm și să îi servim. Dacă suntem tari, să înălțăm brațul celor slabi. Îngeri ai măririi, care văd pururea fața Tatălui din cer, sunt bucuroși să servească celor mai mici ai Lui. Ființe tremurânde, care au multe trăsături de caracter nepotrivite, sunt în grija lor deosebită. Îngerii sunt totdeauna prezenți acolo unde sunt mai necesari, alături de cei ce au de dus lupta cea mai grea cu eul și al căror mediu de viață este mai descurajator. Și în această servire, adevărații urmași ai lui Hristos vor colabora.

Dacă unul dintre acești micuți va fi biruit și va greși împotriva ta, datoria ta e să cauți îndreptarea lui. Nu aștepta ca el să facă prima încercare de împăcare. „Ce credeți?” a zis Isus. „Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește una dintre ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.”

În umilință, luând seama „la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6, 1), mergi la cel greșit și „spune-i între tine și el singur”. Nu-l expune rușinii, punând greșeala lui în fața altora, și nu aduce ocară asupra lui Hristos, făcând să fie cunoscut în public păcatul sau greșeala unuia care poartă Numele Lui. Deseori, adevărul trebuie să fie spus clar către cel care a greșit; el trebuie condus să-și vadă greșeala, ca să poată să se îndrepte. Dar nu trebuie să-l judeci sau să-l condamni. Nu încerca să te îndreptățești. Toată stăruința ta să fie pentru îndreptarea lui. În tratarea rănilor sufletului, este necesară atingerea cea mai delicată și sensibilitatea cea mai aleasă. Numai

iubirea care se revarsă de la Cel ce a suferit pe Golgota poate izbuti în împrejurarea aceasta. Fratele să arate o iubire plină de înțelegere față de fratele său, știind că, dacă izbutește, va „mântui un suflet de la moarte” și va „acoperi o sumedenie de păcate.” (Iacov 5, 20.)

Dar chiar și încercarea aceasta poate să nu izbutească. Atunci, a zis Isus, „mai ia cu tine unul sau doi”. S-ar putea ca influența lor unită să izbutească acolo unde a celui dintâi a fost fără succes. Nefiind amestecați în neînțelegerea aceea, ei vor putea fi mai nepărtinitori și faptul acesta va da mai multă greutate sfatului față de cel greșit.

Dacă nu vrea să asculte de ei, atunci și numai atunci problema să fie adusă înaintea întregii biserici. Membrii bisericii, ca reprezentanți ai lui Hristos, să se unească în rugăciune și să stăruie cu iubire ca acela care a greșit să fie îndreptat. Duhul Sfânt va vorbi prin servii Săi, stăruind de cel rătăcit să se întoarcă la Dumnezeu. Apostolul Pavel, vorbind sub inspirație, zice: „Ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu.” (2 Corinteni 5, 20.) Cel care leapădă această invitație a rupt legătura care-l unea cu Hristos și în felul acesta s-a rupt de părtășia cu biserica. De aici înainte, a zis Isus, „să fie pentru tine ca un păgân și un vameș”. Dar fratele acela nu trebuie să fie privit ca și cum nu ar mai avea drept la mila lui Dumnezeu. Să nu fie disprețuit sau neglijat de către frații lui de mai înainte, ci să fie tratat cu duioșie și compătimire, ca una din oile pierdute pe care Hristos o caută pentru a o aduce la staulul Său.

Învățătura dată de Hristos cu privire la felul în care trebuie să ne purtăm cu cei greșiți repetă într-o formă mai concretă învățătura dată lui Israel prin Moise: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, ca să nu te încarci cu un păcat din pricina lui.” (Leviticul 19, 17.) Adică acela care neglijează datoria pe care i-a încredințat-o Hristos, de a încerca să-i îndrepte pe cei care sunt în rătăcire și păcat, se face părtaș la

păcat. Pentru relele pe care le-am fi putut împiedica, suntem răspunzători ca și când noi le-am fi înfăptuit.

Noi trebuie să discutăm personal cu cel care a greșit și să-i arătăm greșeala pe care a făcut-o. Nu trebuie să facem din aceasta un obiect al discuțiilor și criticilor între noi; nici chiar după ce acest caz a fost prezentat înaintea bisericii nu avem libertatea să repetăm lucrul acesta către alții. Cunoașterea greșelilor săvârșite de creștini va fi o piatră de poticnire pentru lumea necredincioasă; și, stăruind asupra acestor lucruri, noi nu avem decât de pierdut, căci privind suntem transformați. În timp ce căutăm să îndreptăm greșelile unui frate, Spiritul lui Hristos ne va conduce să-l apărăm cât de mult cu putință de criticile oricui, chiar și ale propriilor frați și cu atât mai mult de muștrările lumii necredincioase. Noi înșine greșim și avem nevoie de mila și de iertarea lui Hristos, și El ne îndeamnă să ne purtăm unul cu altul așa cum dorim să Se poarte El cu noi.

„Orice veți lega pe pământ, va fi legat și în ceruri; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în cer.” Voi lucrați ca trimiși împuterniciți ai cerului, și efectele lucrării voastre sunt pentru vecie.

Dar noi nu suntem lăsați să ducem singuri această răspundere mare. Acolo unde Cuvântul Său e ascultat cu o inimă sinceră, Hristos este de față. El este prezent nu numai în adunările bisericii, ci oriunde se adună în Numele Său oricât de puțini ucenici, va fi și El acolo. El zice: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri”.

Isus zice: „Tatăl Meu care este în ceruri”, amintindu-le astfel ucenicilor că, deși prin natura Sa omenească El este legat de ei, este părtaș la încercările lor și simpatizează cu ei în suferințele lor, prin natura Sa dumnezeiască este legat de tronul Celui Nemărginit. Minunată asigurare! Inteligențele cerești se

unesc cu oamenii în iubire și acțiune, pentru a salva ce a fost pierdut. Și toată puterea cerului se unește cu iscusința omenească, pentru a atrage suflete la Hristos.

Capitolul 49

La sărbătoarea corturilor

Capitol bazat pe textele din Ioan 7, 1-15. 37-39.

De trei ori pe an, iudeii erau obligați să se adune la Ierusalim, pentru scopuri religioase. Învăluit în stâlpul de nor, Conducătorul nevăzut al lui Israel dăduse îndrumări cu privire la aceste adunări. În timpul robiei, ele n-au putut fi ținute; dar, când a revenit în țară, poporul a început să țină din nou aceste sărbători. Era planul lui Dumnezeu ca aceste aniversări să-L readucă în mintea oamenilor. Dar, cu puține excepții, preoții și conducătorii națiunii pierduseră din vedere lucrul acesta. Acela care rânduise aceste adunări naționale și care le lămurise însemnătatea era martor la pervertirea lor.

Sărbătoarea Corturilor era ultima adunare din an. Planul lui Dumnezeu era ca, la data aceasta, poporul să se gândească la bunătatea și îndurărilor Lui. Întreaga țară fusese sub ocrotirea Sa, primind binecuvântările Sale. Zi și noapte, El purtase de grijă. Ploaia și soarele făcuseră ca pământul să producă roade. În văile și câmpiile Palestinei, recolta fusese adunată. Măslinile fuseseră culese, iar uleiul prețios fusese adunat în vase. Palmierii își dăduseră fructele. Ciorchinii de struguri purpurii fuseseră călcați în teasc.

Sărbătoarea ținea șapte zile și, pentru sărbătorirea ei, locuitorii Palestinei și israeliții care locuiau în alte țări își părăseau căminele și veneau la Ierusalim. De aproape și de departe, oamenii veneau aducând cu ei semnele bucuriei. Bătrâni și tineri, bogați și săraci, toți aduceau câte un dar oarecare, ca un tribut de recunoștință Aceluia care încununase anul cu bunătați și făcuse ca pașii Lui să reverse belșugul. Se aducea din păduri tot ce putea să fie plăcut ochiului și să dea expresie bucuriei tuturor; orașul avea

înfățișarea unei păduri frumoase.

Sărbătoarea aceasta nu era numai o expresie a recunoștinței pentru recoltă, ci și o amintire a grijii ocrotitoare a lui Dumnezeu pentru Israel în pustie. În amintirea locuirii lor în corturi, în timpul sărbătorii, israeliții locuiau în colibe sau corturi făcute din verdeață. Acestea erau așezate pe străzi, în curțile templului sau pe acoperișuri. Dealurile și văile care înconjurau Ierusalimul erau de asemenea pline cu aceste locuințe înverzite și păreau vii din cauza mulțimii de oameni.

Cu cântări sfinte și cu mulțumiri, închinătorii sărbătoreau această ocazie. Cu puțin înainte de această sărbătoare era Ziua Ispășirii, când, după ce își mărturiseau păcatele, oamenii erau declarați ca fiind în pace cu cerul. În felul acesta, se pregătea calea pentru bucuria sărbătorii. „Lăudați pe Domnul căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci.” (Psalmii 106, 1.) Cuvintele acestea răsunau triumfător, în timp ce tot felul de instrumente, împreună cu strigăte de osana, însoțeau cântarea. Templul era centrul bucuriei tuturor. Aici avea loc solemnitatea ceremoniilor pentru jertfă. Aici, rânduind de o parte și de alta a scării de marmură albă de la clădirea sfântă, corul leviților conducea serviciul cântărilor. Mulțimea credincioșilor, fluturând ramuri de palmier și de mirt, prindea ecoul corului; și iarăși melodia era reluată de glasurile din apropiere și depărtare, până când dealurile din jur răsunau de cântece de laudă.

Noaptea, atât templul, cât și curtea străluceau de lumină artificială. Muzica, unduirea ramurilor de palmier, osanalele voioase, marea adunare de oameni, peste care se revărsa lumina din lămpile suspendate, costumele preoților și măreția ceremoniilor se uneau pentru a da naștere unei priveliști care îi impresiona adânc pe privitori. Dar cea mai impresionantă ceremonie a sărbătorii, care dădea naștere celei mai mari veselii, era aceea care amintea un eveniment petrecut în călătoria prin pustie.

Încă din zorii zilei, preoții sunau prelung și pătrunzător din trâmbițele lor de argint, iar trâmbițele și strigătele oamenilor din colibe lor răsunau pe deal și câmpie, salutând ziua de sărbătoare. Apoi preotul scotea din apele curgătoare ale Chedronului un vas plin cu apă și, ridicându-l, în timp ce trâmbițele sunau, urca pe treptele largi ale templului, cu pas solemn și rar, în timp ce cânta: „Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!” (Psalmii 122, 2.)

El aducea ulciorul cu apă la altarul care se afla în mijlocul curții preoților. Aici erau două vase de argint, iar lângă fiecare dintre ele se afla câte un preot. Ulciorul cu apă era turnat într-un vas, iar în celălalt, un ulcior cu vin; și conținutul acestora curgea, printr-un tub, în pâraul Chedron și ajungea apoi în Marea Moartă. Turnarea acestei ape consacrate reprezenta izvorul care a țâșnit din stâncă la porunca lui Dumnezeu, pentru a stinge setea copiilor lui Israel. Atunci, glasul de bucurie suna mai departe: „Domnul, Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele ... veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12, 2.3.)

În timp ce fiii lui Iosif făceau pregătiri pentru a lua parte la Sărbătoarea Corturilor, au văzut că Hristos nu făcea nici o mișcare pentru a arăta că ar vrea să meargă și El. L-au urmărit cu neliniște. De când cu vindecarea de la Betesda, nu mai luase parte la adunările naționale. Pentru a ocoli certuri zadarnice cu conducătorii din Ierusalim, El Își restrânsese lucrarea la Galilea. Aparenta neglijare a marilor adunări religioase și vrăjmășia fățișă a preoților și rabinilor erau o cauză de neliniște pentru cei din jurul Lui și chiar pentru ucenicii și rudele Sale. În învățăturile Sale, El arătase binecuvântările ascultării de Legea lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, părea indiferent față de slujbele care fuseseră rânduite de Dumnezeu. Faptul că avea de a face cu vameși și cu alți oameni cu nume rău, faptul că nu ținea seama de datinile rabinilor și libertatea cu care nu respecta pretențiile tradiționale cu privire la Sabat, totul părea că-L pune în vrăjmășie cu autoritățile religioase și dădea

naștere la multe întrebări. Frații Săi socoteau drept o greșală îndepărtarea Lui de oamenii mari și învățați ai neamului. Ei gândeau că oamenii aceștia aveau desigur dreptate și că Hristos greșea când li Se împotriva. Dar ei observaseră viața Lui neprihănită și, deși nu se uniseră cu ucenicii, fuseseră adânc impresionați de lucrările Lui. Popularitatea Lui în Galilea le mulțumea ambiția; ei tot mai sperau că va da o dovadă a puterii Lui, care îi va face pe farisei să vadă că El era ceea ce pretindea. Ce ar fi fost dacă El era Mesia, Prințul lui Israel! Ei cultivau gândul acesta cu o satisfacție plină de mândrie.

Erau așa de nerăbdători în privința aceasta, încât au stăruit ca Hristos să meargă la Ierusalim. „Pleacă de aici”, au zis ei, „și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” Acest „dacă” exprima îndoială și necredință. Ei Îl socoteau fricos și slab. Dacă El știa că este Mesia, la ce bun această neînțeleasă rezervă și inactivitate? Dacă avea cu adevărat puterea aceasta, de ce nu merge curajos la Ierusalim să-și susțină pretențiile? Pentru ce să nu facă în Ierusalim minunile de care se dusesse vestea în Galilea? Nu Te ascunde în provincii lăturalnice, ziceau ei, unde să faci marile Tale minuni în folosul unor țărani și pescari nepricepuți. Arată-Te în capitală, câștigă sprijinul preoților și conducătorilor și unește națiunea, pentru a întemeia noua împărăție.

Acești frați ai lui Isus judecau după aceleași motive egoiste, care se află atât de des în inima celor cu ambiție după slavă. Acesta era spiritul ce domnea în lume. Ei erau supărați că, în loc să caute un tron împărătesc, Hristos Se declara ca fiind Pâinea vieții. Ei au fost foarte dezamăgiți când așa de mulți dintre ucenicii Lui L-au părăsit. Ei înșiși se depărtaseră de El, ca să nu fie siliți să recunoască ce arătau și faptele Lui -- că El era trimisul lui Dumnezeu.

„Isus le-a zis: «Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că

mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiți-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea». După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galilea.” Frații Îi vorbiseră oarecum poruncitor, arătându-I ei ce drum trebuie să urmeze. El le-a întors muștrarea, neașezându-i în aceeași categorie cu ucenicii Lui plini de sacrificiu de sine, ci împreună cu lumea. „Pe voi lumea nu vă poate urî”, a zis El; „pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.” Lumea nu-i urăște pe cei ce i se aseamănă în spirit; îi iubește ca pe unii care sunt ai ei.

Pentru Hristos, lumea nu era un loc în care a venit pentru a duce o viață ușoară sau pentru a dobândi mărire personală. El nu căuta să pună mâna pe puterea și slava acestei lumi. Nu aceasta era răsplata pe care o dorea El. Lumea era locul în care fusese trimis de Tatăl Său. El fusese dat pentru viața lumii, pentru a realiza marele Plan al Mântuirii. El Își îndeplinea lucrarea pentru o lume căzută. Dar nu trebuia să Se încumete și nici să grăbească primejdia sau criza. Fiecare eveniment din lucrarea Sa avea ceasul lui anumit. El trebuia să aștepte cu răbdare. El știa că avea să întâmpine ura lumii. Știa că lucrarea Sa se va termina cu moartea, dar nu era voia Tatălui Său ca El să Se expună prea devreme.

De la Ierusalim, vestea despre minunile lui Hristos se împrăștiase peste tot pe unde erau răspândiți iudeii și, deși de mai multe luni lipsise de la sărbători, interesul față de El nu scăzuse. Din toate părțile pământului veniseră mulți la Sărbătoarea Corturilor, în speranța de a-L vedea. La începutul sărbătorilor, mulți întrebaseră despre El. Fariseii și conducătorii Îl așteptau să vină, nădăjduind să găsească un prilej de a-L condamna. Ei întrebau cu nerăbdare: „Unde este?”, dar nimeni nu știa. Oamenii se gândeau la El mai mult decât la orice. De frica preoților și a conducătorilor, nimeni nu îndrăznea să-L recunoască drept Mesia, dar pretutindeni se discuta în ascuns și cu interes despre El. Mulți Îl apărau ca pe un trimis al lui Dumnezeu, în timp ce alții Îl denunțau ca pe un înșelător al poporului.

Între timp, Isus a ajuns la Ierusalim, în mod liniștit. El alesese un drum neumblat, pentru a-i evita pe călătorii care se îndreptau din toate părțile spre cetate. Dacă S-ar fi alăturat uneia dintre caravanele care suiau la sărbătoare, atenția publică ar fi fost atrasă către El la intrarea în cetate și o demonstrație populară în favoarea Sa ar fi ațâțat autoritățile împotriva Lui. Ca să evite aceasta, a ales să facă drumul singur.

În timpul sărbătorii, când frământarea mulțimii cu privire la El ajunsese la culme, a intrat în curtea templului, în mijlocul mulțimii. Din cauza lipsei de la sărbătoare, se spusese că El nu îndrăznea să Se arate în fața preoților și a conducătorilor. Toți au fost surprinși când L-au văzut. Orice glas a fost adus la tăcere. Toți se minunau de demnitatea și curajul arătate în fața vrăjmașilor puternici, care căutau să-I ia viața.

Stând în picioare în mijlocul acestei mari mulțimi, Isus a vorbit așa cum nu mai făcuse nimeni vreodată. Cuvintele Sale dovedeau că El cunoștea legile și instituțiile lui Israel, serviciul jertfelor și învățăturile profeților mult mai bine decât rabinii și preoții. El a sfărâmat barierele formalismului și tradiției. Scenele vieții viitoare păreau să se desfășoare cu claritate în fața Lui. Ca unul care privea nevăzutul, El vorbea despre cele pământești și despre cele cerești, despre cele omenești și despre cele dumnezeiești cu o autoritate absolută. Cuvintele Sale erau foarte clare și convingătoare; și din nou, ca la Capernaum, oamenii se mirau de învățătura Lui, „pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4, 32.) În diferite chipuri, El și-a avertizat ascultătorii despre nenorocirile ce vor veni asupra tuturor aceluia care vor lepăda binecuvântările pe care venise să le aducă. El dăduse toate dovezile posibile că venise de la Dumnezeu și că făcuse orice efort posibil pentru a-i aduce la pocăință. El nu avea să fie respins și ucis de propriul popor, dacă putea să-l scape de vinovăția unei astfel de fapte.

Toți se minunau de cunoștințele pe care le avea din lege și din profeții; și întrebarea aceasta trecea de la unul la altul: „Cum are Omul acesta învățatură, căci n-a învățat niciodată?” Nimeni nu era socotit învățător în cele religioase dacă nu studiasse la școlile rabinice și atât Isus, cât și Ioan Botezătorul erau considerați ca fiind ignoranți, din cauză că nu primiseră această educație. Cei care îi ascultau erau impresionați de cunoștința lor din Scriptură, știind că ei „n-au învățat niciodată”. E adevărat că de la oameni nu învățaseră, dar Dumnezeuul cerului era Învățătorul lor și de la El primiseră cea mai înaltă înțelepciune.

Când Isus a vorbit în curtea templului, oamenii au rămas uimiți. Chiar și oamenii care erau cei mai porniți împotriva Lui s-au simțit neînstare să-I facă vreun rău. În acest timp, toate celelalte interese erau uitate.

Zi după zi, El a învățat norodul, până în ultima zi, „care era ziua cea mare a praznicului”. Dimineața acestei zile i-a găsit pe oameni obosiți de îndelunga durată a serbărilor. Deodată, Isus și-a înălțat glasul, care a răsunat prin curțile templului:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Starea poporului a făcut ca acest apel să fie foarte puternic. Ei stăruiseră în scene de nesfârșită pompă și sărbătoare, ochii lor fuseseră orbiți de lumină și culoare, iar urechile lor, mângâiate de cea mai bogată muzică, dar în tot șirul acestor ceremonii nu fusese nimic care să împlinească lipsurile spirituale, nimic care să aline setea sufletului pentru cele nepieritoare. Isus i-a invitat să vină și să bea din izvorul vieții, din ceea ce avea să fie ca un izvor de apă, curgând în viața veșnică.

De dimineață, preotul săvârșise ceremonia care comemora lovirea stâncii în pustie. Stânca aceea era un simbol al Său, care, prin moartea Sa,

avea să dea ocazie să curgă râuri de mântuire pentru toți cei însetați. Cuvintele lui Hristos erau apa vieții. Acolo, în prezența mulțimii adunate, El S-a oferit să fie lovit, ca apa vieții să se poată revărsa în lume. Lovindu-L pe Hristos, Satana credea că va distruge pe Domnul vieții, dar din Stânca lovită au curs râuri de apă vie. Când Isus a vorbit astfel către popor, inima oamenilor a fost mișcată de o teamă plină de respect și mulți erau gata să zică împreună cu femeia din Samaria: „Dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete.” (Ioan 4, 15.)

Isus cunoștea nevoile sufletului. Fastul, bogățiile și onoarea nu pot mulțumi inima. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine.” Bogatul, săracul, cel de sus și cel de jos sunt toți la fel de bineveniți. El făgăduiește să ușureze mintea împovărată, să mângâie pe cel întristat și să dea nădejde celui descurajat. Mulți dintre cei care Îl ascultau pe Isus erau întristați din cauza nădejdlor spulberate, mulți nutreau dureri ascunse, mulți căutau să-și astâmpere dorința inimii prin bucuriile lumii și lauda oamenilor, dar, când totul era câștigat, vedeau că au muncit din greu numai pentru a ajunge la o fântână crăpată, din care nu puteau să-și aline setea. În mijlocul scânteierii scenei voioase, ei stăteau nemulțumiți și triști. Dar cuvintele lui Isus: „Dacă însetează cineva” i-au trezit brusc din meditația lor întristată și, în timp ce ascultau cuvintele care au urmat, mintea lor s-a luminat de o nouă nădejde. Duhul Sfânt a prezentat simbolul înaintea lor, până când au văzut în El oferta darului neprețuit al mântuirii.

Apelul lui Hristos către sufletul însetat încă mai răsună și ni se adresează cu și mai mare putere decât celor care L-au auzit în templu, în ultima zi a praznicului. Fântâna este deschisă pentru toți. Celor obosiți și zdrobiți, li se oferă băutura înviorătoare a vieții veșnice. Isus încă mai strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. „Celui ce-i este sete să vină. Cine vrea să ia apa vieții fără plată.” „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.” (Apocalipsa

22, 17; Ioan 4, 11.)

Capitolul 50

Printre curse

Capitol bazat pe textele din Ioan 7, 16-36. 40-53; Ioan 8, 1-11.

Tot timpul cât a stat la Ierusalim în cursul praznicului, Isus a fost pândit de iscoade. În fiecare zi căutau mijloace de a-L aduce la tăcere. Preoții și conducătorii căutau să-L prindă în cursă. Au făcut planul de a-L opri prin violență. Dar aceasta nu era totul. Doreau să-L umilească pe acest Învățător galilean în fața poporului.

În prima zi a participării Sale la sărbătoare, conducătorii veniseră la El, întrebându-L cu ce putere învață. Doreau să întoarcă atenția oamenilor de la El la problema dreptului Său de a învăța și, în același timp, la importanța și autoritatea lor.

„Învățătura Mea nu este a Mea”, a zis El, „ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” (Ioan 7, 16-17.) Isus n-a întâmpinat întrebarea acestor batjocoritori răspunzând cu batjocură, ci prin dezvăluirea adevărului necesar pentru mântuirea sufletului. Înțelegerea și aprecierea adevărului, a zis El, depind mai mult de inimă decât de minte. Adevărul trebuie primit în suflet; el pretinde supunerea voinței. Dacă adevărul ar putea să fie supus numai rațiunii, mândria n-ar fi o piedică în calea primirii lui. Dar el trebuie să fie primit prin lucrarea harului în inimă și primirea lui depinde de lepădarea oricărui păcat pe care ni-l descoperă Duhul lui Dumnezeu. Posibilitățile unui om de a cunoaște adevărul, oricât de strălucite ar fi, se vor dovedi nefolositoare câtă vreme inima nu se deschide să primească adevărul și până nu are loc o conștientă lepădare a oricărui

obicei și a oricărei deprinderi potrivnice principiilor lui. Acelora care se predau în felul acesta lui Dumnezeu, cu dorința sinceră de a cunoaște și împlini voința Lui, adevărul li se va descoperi ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea lor. Aceștia vor fi în stare să-l deosebească pe acela care vorbește din partea lui Dumnezeu de acela care vorbește numai de la sine. Fariseii nu așezaseră voința lor de partea voinței lui Dumnezeu. Ei nu căutau să cunoască adevărul, ci să găsească vreo scuză pentru a scăpa de el; Hristos a arătat că, din cauza aceasta, ei nu înțelegeau învățătura Lui.

Apoi a descoperit mijlocul prin care să poată fi deosebit adevăratul învățător de cel fals: „Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate.” (Ioan 7, 18.) Acela care caută slava să vorbească numai de la sine. Spiritul preocupării numai pentru sine își trădează originea. Dar Hristos căuta slava lui Dumnezeu. El rostea cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta era dovada autorității Sale ca Învățător al adevărului.

Isus le-a dat rabinilor o dovadă a divinității Sale, arătându-le că citește în inima lor. De la vindecarea săvârșită la Betesda, ei au pus la cale moartea Lui. În felul acesta, ei înșiși călcau legea pe care pretindeau că o apăra. „Oare nu v-a dat Moise Legea?” a zis El. „Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?”

Ca o străfulgerare, aceste cuvinte le-au descoperit rabinilor prăpastia ruinei în care erau gata să se prăbușească. Pentru o clipă, s-au îngrozit. Ei au văzut că se luptă împotriva unei puteri nemărginite. Dar nu voiau să primească avertizarea. Pentru a-și păstra influența asupra poporului, planurile lor criminale trebuiau să rămână ascunse. Abătându-se de la întrebarea lui Isus, ei exclamară: „Ai drac. Cine caută să Te omoare?” Ei insinuau că minunile lui Isus erau venite de la un duh rău.

Isus n-a ținut seama de această insinuare. El a trecut mai departe, explicând că lucrarea Sa de vindecare la Betesda era în armonie cu legea Sabatului și că era îndreptățită chiar de interpretarea pe care iudeii o dădeau legii. El a zis: „Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur ... și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului”. După lege, fiecare copil trebuia să fie circumcis în ziua a opta. Dacă timpul prescris cădea în Sabat, ritualul trebuia săvârșit atunci. Cu atât mai mult era în armonie cu spiritul legii să fie „însănătoșit un om în ziua Sabatului”. El le-a atras atenția, zicând: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate”.

Conducătorii au fost aduși la tăcere; și mulți din popor ziceau: „Nu este El acela pe care caută ei să-L omoare? Și totuși iată că vorbește pe față și ei nu-I zic nimic; nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul?”

Mulți dintre ascultătorii lui Hristos, care locuiau în Ierusalim și care nu erau în necunoștință de uneltirile celor mari împotriva Lui, se simțeau atrași către El cu o putere irezistibilă. Îi stăpânea convingerea că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar Satana era gata să strecoare îndoiala; și pentru aceasta, calea era pregătită chiar de greșitele lor păreri despre Mesia și venirea Lui. Toți credeau că Hristos trebuia să Se nască la Betleem, dar că după câțiva timp avea să dispară și că, la a doua Lui venire, nimeni nu avea să știe de unde venea. Nu puțini erau aceia care susțineau că Mesia nu avea nici o legătură de rudenie cu neamul omenesc. Deoarece Isus din Nazaret nu satisfăcea așteptările poporului în ce privește slava lui Mesia, mulți se alăturau celor care spuneau: „Dar noi știm de unde este omul acesta; însă când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este”.

În timp ce ei pendulau între îndoială și credință, Isus le-a cunoscut gândurile și le-a răspuns: „Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt. Eu n-am venit de la Mine Însumi, ci Cel ce M-a trimis este adevărat, și voi nu-L cunoașteți”. Ei pretindeau că știu care trebuie să fie obârșia lui Hristos, dar

nu știa nimic despre ea. Dacă ar fi trăit în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu, L-ar fi cunoscut pe Fiul Lui, când El li S-a descoperit.

Ascultătorii ar fi trebuit să înțeleagă cuvintele lui Hristos. Ele erau o repetare lămurită a celor susținute de El în fața Sinedriului, cu multe luni înainte, când S-a declarat Fiul lui Dumnezeu. După cum atunci cei mai mari au căutat să-L dea la moarte, tot astfel era și acum, dar erau împiedicați de o putere nevăzută, care punea o stavilă furiei lor, zicându-le: „Până aici să mergeți și mai departe nu”.

Erau foarte mulți oameni care credeau în El și se întrebau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?” Conducătorii fariseilor, care urmăreau cu nerăbdare mersul lucrurilor, au prins cuvintele de simpatie șoptite de mulțime. Dând fuga la mai marii preoților, au făcut planul să-L aresteze. Totuși au rânduit să-L prindă când era singur, deoarece se temeau să pună mâna pe El în fața poporului. Din nou, Isus a dovedit că le citește gândurile. „Mai sunt cu voi puțină vreme”, a zis El, „și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu veți putea veni”. În curând, urma să găsească un refugiu dincolo de atingerea batjocurilor și a urii lor. El urma să Se înalțe la Tatăl, spre a fi din nou Cel adorat de îngeri; și omorătorii Lui nu puteau să ajungă niciodată acolo.

Batjocoritori, rabinii au zis: „Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-L putem găsi? Doar n-o avea de gând să Se ducă la cei împrăștiați printre greci și să învețe pe greci?” Ei nici nu visau că, prin cuvintele lor batjocoritoare, descriu misiunea lui Hristos! Toată ziua Își întinsese mâinile către un popor neascultător și batjocoritor; totuși El avea să fie găsit de cei ce nu-L căutau, să Se descopere unui popor ce n-a chemat Numele Lui. (Romani 10, 20.21.)

Mulți dintre cei care se convinseseră că Isus era Fiul lui Dumnezeu erau duși în rătăcire de raționamentul fals al preoților și rabinilor. Învățătorii aceștia repetaseră cu mare efect profețiile privitoare la Mesia, că „va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui”, că „El va stăpâni de la o mare la alta și de la Râu până la marginile pământului.” (Isaia 24, 23; Psalmii 72, 8.) Apoi au comparat cu dispreț slava descrisă aici cu înfățișarea umilă a lui Isus. Chiar cuvintele profeției erau în așa fel răstălmăcite, încât să susțină rătăcirea. Dacă ar fi cercetat Cuvântul cu sinceritate pentru ei înșiși, oamenii n-ar mai fi fost duși în rătăcire. Capitolul 61 din Isaia mărturisește că Hristos trebuia să facă tocmai lucrarea pe care o făcea. Capitolul 53 arată lepădarea și suferințele Sale în lume și capitolul 59 descrie caracterul preoților și rabinilor.

Dumnezeu nu-i constrânge pe oameni să dea la o parte necredința. În fața lor se află lumina și întunericul, adevărul și rătăcirea. Ei singuri trebuie să hotărască ce vor să primească. Minte omului este înzestrată cu puterea de a deosebi între bine și rău. Dumnezeu nu vrea ca oamenii să ia hotărâri sub imperiul impulsurilor, ci din cântărirea dovezilor, comparând cu grijă text cu text. Dacă ar fi lăsat la o parte prejudecățile și ar fi comparat profeția scrisă cu faptele ce caracterizau viața lui Isus, iudeii ar fi observat o frumoasă armonie între profeții și împlinirea lor în viața și activitatea umilului Galilean.

Astăzi, mulți sunt înșelați la fel ca iudeii. Învățătorii religioși citesc Biblia în lumina înțelegerii și tradiției proprii, iar oamenii nu cercetează Scriptura pentru ei înșiși și nici nu gândesc pentru ei înșiși, ca să știe care este adevărul; ei își predau judecata și își încredințează sufletul în mâna conducătorilor lor. Predica și învățătura din Cuvântul Său sunt un mijloc rânduit de Dumnezeu pentru răspândirea luminii; dar noi trebuie să comparăm cu Scriptura orice învățătură omenească. Oricine va cerceta Biblia cu rugăciune, dorind să cunoască adevărul, ca să poată asculta de el, va primi lumina dumnezeiască. El va înțelege Scripturile. „Dacă cineva vrea să facă

voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu.” (Ioan 7, 17.)

În cea din urmă zi a praznicului, apozii trimiși de către preoți și conducători să-L aresteze pe Hristos s-au întors fără El. Au fost atunci întrebați cu mânie: „De ce nu L-ați adus?” Cu o înfățișare solemnă, ei au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”.

Inima lor împietrită se înmuiase auzind cuvintele lui Hristos. În timp ce El vorbea în curtea templului, ei se apropiaseră pentru a prinde vreun cuvânt pe care să-l poată întoarce împotriva Lui. Dar, în timp ce ascultau, scopul pentru care veniseră a fost uitat. Au stat ca vrăjiți și Hristos S-a descoperit sufletului lor. Ei au văzut ceea ce preoții și conducătorii nu voiau să vadă -- natura omenească inundată de slava divină. S-au întors plini de gândul acesta, atât de impresionați de cuvintele Lui, încât la întrebarea: „De ce nu L-ai adus?” au putut doar să spună: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”.

Preoții și conducătorii, la prima lor întâlnire cu Hristos, avuseseră aceeași convingere. Inima lor fusese adânc mișcată și gândul acesta venise cu putere în mintea lor: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”. Dar ei înăbușiseră convingerea dată de Duhul Sfânt. Acum, mâniați că până și reprezentanții legii puteau fi influențați de Galileanul hulit, au strigat: „Doar n-ați fi fost duși și voi în rătăcire? A crezut în El vreunul dintre mai marii noștri sau din farisei? Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!”

Aceia cărora li se adresează solia adevărului rareori întreabă: „Este adevărat?”, ci: „De cine e susținută?” Mulțimile o apreciază prin numărul acelor care o primesc și se pune mereu întrebarea: „A crezut cineva dintre învățați sau dintre conducătorii religioși?” Oamenii nu arată astăzi mai mult

interes față de adevărata evlavie decât în zilele lui Hristos. Ei caută și astăzi tot așa de mult bunurile pământești, neglijând comorile cerești, și nu este un argument împotriva adevărului faptul că foarte mulți nu sunt dispuși să-l primească sau că adevărul nu este primit de oamenii mari ai lumii sau chiar de conducătorii religioși.

Preoții și conducătorii au început să facă planuri pentru arestarea lui Isus. Susțineau că, dacă va fi lăsat liber, El îi va îndepărta pe oameni de la conducătorii actuali și deci lucrul cel mai important era să-L aducă imediat la tăcere. În toiul discuției lor, au fost opriți brusc. Nicodim a întrebat: „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” Peste adunare s-a așternut tăcerea. Cuvintele lui Nicodim au pătruns în conștiința lor. Ei nu puteau să condamne un om fără să-l fi ascultat mai întâi. Dar nu numai pentru motivul acesta au amuțit îngâmfații conducători, privind la acela care îndrăznise să vorbească în favoarea dreptății. Ei erau uimiți și le era ciudă că cineva dintre ei fusese atât de impresionat de caracterul lui Isus, încât avea de spus un cuvânt în apărarea Lui. Revenindu-și din uimire, s-au adresat lui Nicodim cu sarcasm: „Și tu ești din Galilea? Cercetează bine și vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat nici un prooroc”.

Totuși, protestul a avut ca rezultat suspendarea ședinței consiliului. Conducătorii nu puteau să-și aducă la îndeplinire planul și să-L condamne pe Isus fără să-L asculte. Înfrânți de astă dată, „s-au întors fiecare acasă. Isus S-a dus la Muntele Măslinilor”.

Departa de frământările și freamătul orașului, de gloatele curioșilor și de rabinii vicleni, Isus a mers în liniștea livezilor de măslini, unde putea să fie singur cu Dumnezeu. Dar, în zorii zilei, a revenit în templu și, când oamenii s-au adunat în jurul Lui, S-a așezat să-i învețe.

Curând, a fost întrerupt. O ceată de farisei și cărturari s-a apropiat de

El, târând cu ei o femeie îngrozită, pe care, prin cuvinte aspre și categorice, o acuzau că a călcat porunca a șaptea. După ce au îmbrâncit-o în fața lui Isus, I-au spus cu un respect fățarnic: „Moise în Lege ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?”

Pretinsul lor respect ascundea o uneltire josnică pentru nimicirea Lui. Ei prinseseră această ocazie pentru a obține condamnarea Lui, gândind că, oricare I-ar fi hotărârea, aveau posibilitatea să-L acuze. Dacă ar fi achitat-o pe femeie, putea să fie acuzat că disprețuiește legea lui Moise. Dacă ar fi declarat-o vrednică de moarte, putea să fie acuzat de către romani că Își asumă o autoritate care le aparține numai lor.

Isus a privit o clipă scena -- victima tremurând, acoperită de ocară, demnitarii cu fața aspră, fără pic de milă omenească. Spiritul Său de nepătată curăție S-a cutremurat în fața acestui tablou. Știa bine pentru care motiv fusese adus acest caz în fața Lui. El citea în inimă și cunoștea caracterul și istoria vieții fiecăruia dintre cei care stăteau în fața Lui. Chiar acești așa-zisi paznici ai dreptății conduseseră victima la păcat, ca să-I poată întinde o cursă lui Isus. Nedând nici un semn că a auzit întrebarea lor, El S-a plecat și, îndreptându-și privirea în jos, a început să scrie pe pământ.

Iritați de întârzierea și aparenta Lui nepăsare, acuzatorii s-au apropiat, făcându-L atent asupra situației. Dar, când privirea lor, urmărind-o pe a lui Isus, a căzut pe pământul de la picioarele Lui, expresia feței lor s-a schimbat. Acolo, în fața lor, erau scrise păcatele ascunse ale vieții lor. Privitorii au văzut schimbarea bruscă de pe fețele lor și s-au îngrămădit să vadă la ce se uitau cu atâta groază și rușine.

Cu toată pretenția lor de respect față de lege, acuzând-o pe femeie, rabinii nesocoteau prescripțiile legii. Era datoria soțului să ia măsuri împotriva ei, și părțile vinovate trebuiau să fie pedepsite deopotrivă.

Acțiunea acuzatorilor era cu totul neautorizată. Isus i-a întâmpinat totuși pe terenul lor. Legea preciza că, în cazul pedepsei cu moartea, trebuia ca martorii să arunce primii cu piatra. Ridicându-Se acum și ațintindu-și privirea asupra bătrânilor complotiști, Isus a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. Și, aplecându-Se, a continuat să scrie pe pământ.

El nu nesocotise legea dată de Moise, nici nu călcase autoritatea Romei. Acuzatorii fuseseră înfrânți. Acum, când haina pretinsei lor sfințenii fusese sfâșiată, ei au rămas în fața nemărginitei curății vinovați și condamnați. Tremurau ca nu cumva nelegiuirile ascunse ale vieții lor să fie descoperite mulțimii și unul câte unul, cu fruntea și ochii plecați, s-au furișat, lăsându-și victima singură cu Mântuitorul milostiv.

Isus S-a ridicat și, privind la femeie, a zis: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești”.

Femeia stătuse în fața lui Isus tremurând de frică. Cuvintele Lui: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” au sunat pentru ea ca o sentință la moarte. Nu îndrăznea să ridice ochii către fața Mântuitorului, ci își aștepta soarta în tăcere. Cu inima cuprinsă de uimire, a văzut cum acuzatorii ei se îndepărtează fără cuvânt și plini de neliniște; apoi au ajuns la urechile ei aceste cuvinte: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești”. Cu inima zdrobită, ea s-a aruncat la picioarele lui Isus, exprimându-și printre suspine iubirea plină de recunoștință și mărturisindu-și păcatele cu lacrimi amare.

Acesta a fost pentru ea începutul unei vieți noi, o viață de curăție și pace, devotată în slujba lui Dumnezeu. În ridicarea acestui suflet căzut, Isus a săvârșit o minune mai mare decât vindecarea celei mai rele boli trupești. El

a vindecat boala spirituală care duce la moarte veșnică. Femeia aceasta pocăită a devenit una dintre cele mai statornice urmașe ale Lui. Prin iubire și devotament, pline de sacrificiu de sine, ea și-a exprimat recunoștința față de harul Lui iertător.

Iertând-o pe această femeie și încurajând-o să ducă o viață mai bună, caracterul lui Isus strălucește în frumusețea neprihănirii desăvârșite. Deși nu acoperă păcatul, nici nu micșorează simțul vinovăției, El nu caută să condamne, ci să mântuiască. Lumea avea numai dispreț și batjocură pentru femeia aceasta păcătoasă, dar Isus îi spune cuvinte de mângâiere și nădejde. Cel nepătat are milă de slăbiciunea celui păcătos și-i întinde o mână de ajutor. În timp ce fariseii ipocriți acuză, Isus îi zice: „Du-te și să nu mai păcătuiești”.

Nu este un adevărat urmaș al lui Hristos acela care, întorcând privirea, se îndepărtează de cel care a greșit, lăsându-l să-și urmeze neîmpiedicat calea spre ruină. Cei care se grăbesc să-i acuze pe alții și, plini de râvnă, îi aduc în fața justiției sunt adesea mai vinovați în propria viață decât cei pe care îi acuză. Oamenii îl urăsc pe păcătos, în timp ce iubesc păcatul. Hristos urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos. Acesta va fi spiritul celor care Îl urmează. Iubirea creștină e înceată la mustrare, grăbită să observe pocăința, gata să ierte, să încurajeze, să-l așeze pe cel greșit pe calea sfințeniei și să-i întărească pașii pe acest drum.

Capitolul 51

“Lumina lumii”

Capitol bazat pe textele din Ioan 8, 12-59; Ioan 9.

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții».”

Când a spus aceste cuvinte, Isus Se afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele de la Sărbătoarea Corturilor. În mijlocul acestei curți se ridicau doi stâlpi înalți, cu candelabre mari. După jertfa de seară, erau aprinse toate lămpile, care își răspândeau lumina asupra Ierusalimului. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină care călăuzise pe Israel în pustie și mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. Oameni încărunțiți, preoții templului și conducătorii poporului se uneau în dansuri festive, în sunetul muzicii instrumentelor și cântărilor leviților.

Prin iluminarea Ierusalimului, poporul își exprima nădejdea în venirea lui Mesia, care avea să-și reverse lumina asupra lui Israel. Dar, pentru Isus, scena avea un înțeles mai profund. După cum lămpile strălucitoare ale templului luminau totul în jurul lor, așa și Hristos, izvorul luminii spirituale, luminează în întunericul lumii. Cu toate acestea, simbolul nu era desăvârșit. Luminătorul cel mare, pe care mâna Sa îl așezase în ceruri, era o reprezentare mai corectă a slavei misiunii Sale.

Era dimineată. Soarele tocmai răsărise deasupra Muntelui Măslinilor, razele lui dădeau o strălucire orbitoare palatelor de marmură și luminau aurul zidurilor templului, când Isus, arătând către acest tablou, a zis: „Eu sunt

Lumina lumii”.

Unul dintre cei care au fost martori la scena aceasta a reluat mai târziu cuvintele Mântuitorului în acest pasaj sublim: „În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o”. „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume.” (Ioan 1, 4.5.9.) Și multă vreme după ce Isus Se înălțase la cer, Petru, de asemenea, scriind sub iluminarea Duhului Sfânt, a reamintit simbolul folosit de Hristos: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2 Petru 1, 19.)

Lumina a fost totdeauna un simbol al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. La început, Cuvântul creator a făcut ca lumina să lumineze în întuneric. Lumina a fost ascunsă în stâlpul de nor, ziua, și în stâlpul de foc, noaptea, călăuzind marile oștiri ale lui Israel. Lumina a strălucit cu măreție înfricoșătoare în jurul Domnului, pe Muntele Sinai. Lumina se odihnea deasupra capacului chivotului din sanctuar. Lumina a umplut Templul lui Solomon, la inaugurarea lui. Lumina a strălucit pe dealurile Betleemului, când îngerii au adus păstorilor care privegheau solia mântuirii.

Dumnezeu este lumină și, în cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii”, Hristos declară unitatea Lui cu Dumnezeu și legătura Sa cu întreaga familie omenească. El a fost Acela care la început a făcut ca lumina să „strălucească în întuneric.” (2 Corinteni 4, 6.) El este lumina soarelui, a lunii și a stelelor. El era lumina spirituală care a luminat asupra lui Israel în simbol, în ceremonii și profeție. Dar lumina n-a fost dată numai lui Israel. După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, astfel și lumina Soarelui dreptății luminează asupra oricărui suflet.

„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.” Lumea și-a avut marii ei învățători, bărbați cu o inteligență uriașă și cu o minunată putere de observație, oameni ale căror cuvinte au stimulat cugetarea și au scos la iveală domenii vaste de cunoaștere; și acești bărbați au fost onorați ca fiind conducătorii și binefăcătorii neamului lor. Dar aici este Unul mai presus de ei. „Tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1, 12.18.) Putem să urmărim șirul marilor învățați ai lumii până acolo unde se întind rapoartele omenești; dar Lumina a fost înainte de ei. După cum luna și stelele sistemului solar strălucesc prin lumina reflectată de la soare, tot astfel, în măsura în care învățătura lor e adevărată, cugetătorii cei mari ai lumii reflectă razele Soarelui neprihănirii. Fiecare perlă a cugetării, fiecare scânteiere a inteligenței sunt de la Lumina lumii. În zilele noastre, auzim mult despre o „înalță educație”. Dar adevărata „înalță educație” este dată de Acela „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Coloseni 2, 3; Ioan 1, 4.) „Cine Mă urmează pe Mine”, a zis Isus, „nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

În cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii”, Isus S-a declarat ca fiind Mesia. În templul în care Hristos învăța acum, bătrânul Simeon vorbise despre El, numindu-L „lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel.” (Luca 2, 32.) Prin aceste cuvinte, el aplica la Isus o profeție cunoscută de tot Israelul. Prin profetul Isaia, Duhul Sfânt declarase: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov, și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Isaia 49, 6.) Profeția aceasta era înțeleasă de toți ca vorbind despre Mesia și, când Isus a zis: „Eu sunt Lumina lumii”, oamenii nu puteau să nu recunoască afirmația Sa că El este Cel Făgăduit.

Pentru farisei și conducători, această afirmație părea o îndrăzneală plină de aroganță. Ei nu puteau să tolereze ca un om asemenea lor să aibă astfel de pretenții. Făcându-se că nu au auzit cuvintele Sale, ei au întrebat: „Cine ești Tu?” Ei stăruiau să-L forțeze să declare că El este Hristosul. Înfașurarea și lucrarea Lui se deosebeau așa de mult de așteptările poporului, încât vrăjmașii Săi înverșunați credeau că, dacă El ar fi afirmat în mod direct că El este Mesia, ar fi fost lepădat ca un impostor.

Dar la întrebarea lor: „Cine ești Tu”, Isus a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt.” (Ioan 8, 25.) Ceea ce se descoperise în cuvintele Lui era vădit și în caracterul Său. El era întruparea adevărurilor pe care le învăța. „Nu fac nimic de la Mine”, a continuat El, „ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” El n-a căutat să aducă dovezi sau argumente în favoarea mesianității Sale, ci a arătat unitatea Sa cu Dumnezeu. Dacă mintea lor ar fi fost deschisă față de iubirea lui Dumnezeu, ei L-ar fi primit pe Isus.

Mulți dintre ascultătorii Lui erau atrași către El prin credință, și lor le-a zis: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”.

Aceste cuvinte i-au ofensat pe farisei. Trecând cu vederea îndelunga supunere a națiunii lor sub jug străin, ei au strigat cu mânie: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: «Veți fi slobozi!»” Isus a privit la acești sclavi ai răutății, oameni ale căror gânduri erau pornite spre răzbunare, și a răspuns trist: „Adevărat vă spun că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului”. Ei se aflau în cel mai rău fel de robie - - stăpâniți de duhul cel rău.

Orice om care refuză să se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. El nu-și aparține. El poate vorbi despre libertate, dar este în cea mai dezgustătoare robie. Lui nu i se îngăduie să vadă frumusețea adevărului, deoarece mintea lui este sub stăpânirea lui Satana. În timp ce, cu îngâmfare, se mângâie cu ideea că urmează hotărârile propriei judecăți, el ascultă de voința domnului întunericului. Hristos a venit pentru a sfărâma cătușele care țin sufletul în robia păcatului. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8, 2.)

În lucrarea de mântuire, nu există constrângere. Nu este folosită nici o forță exterioară. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să servească. În schimbarea care are loc, atunci când omul se predă lui Hristos, se află simțământul celei mai înalte libertăți. Izgonirea păcatului este o acțiune a voinței noastre. E adevărat, nu avem putere să ne eliberăm de sub stăpânirea lui Satana, dar, când dorim să fim eliberați din păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afară și mai presus de noi, puterile noastre sunt îmbibate cu energia divină a Duhului Sfânt și ele ascultă de poruncile lui Dumnezeu, împlinind astfel voința Sa.

Singura condiție prin care este posibilă libertatea omului este aceea de a deveni una cu Hristos. „Adevărul vă va face slobozi” și Hristos este adevărul. Păcatul poate să triumfe numai prin slăbiciunea minții și prin distrugerea libertății sufletului. Supunerea față de Dumnezeu înseamnă refacerea omului -- readucerea lui la slava și demnitatea de om. Legea divină față de care sunt aduși în supunere este „legea slobozeniei.” (Iacov 2, 12.)

Fariseii declaraseră că ei sunt copiii lui Avraam. Isus le-a spus că această pretenție putea fi susținută numai făcând lucrările lui Avraam. Adevărații copii ai lui Avraam aveau să trăiască la fel ca el, o viață de ascultare de Dumnezeu. Ei n-ar fi căutat să-L omoare pe Acela care rostea adevărul dat de Dumnezeu. Complotând împotriva lui Hristos, rabinii nu

făceau faptele lui Avraam. Simpla descendență din Avraam nu avea nici o valoare. Fără o legătură spirituală cu el, care s-ar fi descoperit în manifestarea aceluiasi spirit și săvârșirea acelorași fapte, ei nu erau copiii lui.

Principiul acesta rămâne valabil și într-o problemă care a agitat multă vreme lumea creștină -- problema succesiunii apostolice. Descendența din Avraam era dovedită nu prin nume și legături de rudenie, ci prin asemănarea în caracter. Tot astfel și succesiunea apostolică se întemeiază nu pe transmiterea autorității ecleziastice, ci pe înrudirea spirituală. O viață condusă de spiritul apostolilor, de spiritul, credința și învățătura adevărului predicat de ei -- aceasta este dovada adevărată a succesiunii apostolice. Aceasta este ceea ce face din oameni urmași ai primilor învățători ai Evangheliei.

Isus a tăgăduit că iudeii erau fiii lui Avraam. El a zis: „Voi faceți faptele tatălui vostru”. Batjocoritori, ei au răspuns: „Noi nu suntem copii născuți din desfrânare; avem un singur Tată, pe Dumnezeu”. Cuvintele acestea, ca aluzie la împrejurările nașterii Sale, intenționau să fie ca un atac împotriva lui Hristos în fața acelor care începuseră să creadă în El. Isus nu a luat seama la această insinuare josnică și a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu”.

Faptele dovedeau legătura lor cu acela care era un mincinos și un ucigaș. „Voi aveți de tată pe diavolul”, le-a zis Isus, „și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr... Pentru că spun adevărul, nu Mă credeți”. (Ioan 8, 44.45.) Faptul că Isus spunea adevărul, și îl spunea cu atâta siguranță, era motivul pentru care El nu era primit de conducătorii iudeilor. Adevărul era acela care îi ofensa pe acești oameni plini de îndreptățire de sine. Adevărul demasca falsitatea rătăcirii, condamna învățătura și practicile lor și era rău primit. Mai bine închideau ochii față de adevăr decât să se umilească și să-și mărturisească rătăcirea. Nu iubeau adevărul. Nu-l doreau,

cu toate că era adevăr.

„Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți?” Zi după zi, vreme de trei ani, vrăjmașii Îl urmăriseră pe Hristos, căutând să găsească o pată în caracterul Său. Satana și toată confederația răului căutaseră să-L biruie, dar nu găsiseră în El nimic prin care să câștige un avantaj. Până și demonii erau constrânși să mărturisească: „Ești Sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1, 24.) Isus a trăit legea în fața cerului, în fața lumilor necăzute și în fața oamenilor păcătoși. Înaintea îngerilor, a oamenilor și a demonilor, El rostise, fără să poată fi contrazis, cuvinte care de pe orice alte buze ar fi fost o hulă: „Totdeauna fac ce-I este plăcut”.

Faptul că iudeii nu L-au primit pe Hristos, deși n-au putut găsi nici un păcat în El, dovedea că ei înșiși nu aveau legătură cu Dumnezeu. Ei nu recunoșteau glasul Lui în solia Fiului Său. Ei gândeau că-L judecă pe Hristos, dar, lepădându-L, pronunțau o sentință asupra lor. „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu”, a zis Isus; „voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu”.

Învățătura este adevărată pentru toate timpurile. Mulți oameni, a căror plăcere este să ia în răs, să critice și să caute în Cuvântul lui Dumnezeu ceva pe care să-l pună la îndoială, cred că dau dovadă de gândire independentă și de agerime mintală. Se socotesc judecătorii Bibliei, când adevărul este acela că ea se judecă singură. Ei dau dovadă că nu sunt în stare să aprecieze adevărurile care își au obârșia în cer și cuprind în ele veșnicia. Ei nu sunt cuprinși de teamă în prezența neprihănirii lui Dumnezeu, care se ridică în fața lor ca un munte înalt. Ei aleargă după vreascuri și paie și prin aceasta trădează o fire mărginită și pământească, o inimă care pierde repede puterea de a-L aprecia pe Dumnezeu. Acela a cărui inimă a răspuns la atingerea divină va căuta lucrurile acelea care vor spori cunoștința de Dumnezeu și-i vor curăți și înălța caracterul. După cum o floare se întoarce către soare, ca

razele strălucitoare să aducă la iveală culorile frumuseții, tot astfel sufletul se va întoarce către Soarele neprihănirii, ca lumina cerului să poată înfrumuseța caracterul cu minunatele trăsături ale caracterului lui Hristos.

Isus a continuat, arătând puternicul contrast dintre atitudinea iudeilor și aceea a lui Avraam: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat”.

Avraam dorise foarte mult să-L vadă pe Mântuitorul făgăduit. El a înălțat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să poată vedea pe Mesia. Și L-a văzut pe Hristos. Lui i s-a dat o lumină supranaturală și a recunoscut caracterul divin al lui Hristos. A văzut ziua Lui și s-a bucurat. I s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria experiență, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu, când a primit porunca: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac ... și adu-l ardere de tot.” (Geneza 22, 2.) El l-a pus pe fiul făgăduinței pe altarul de jertfă, fiul în care erau adunate toate nădejdlile lui. Apoi, în timp ce ședea alături de altar, având cuțitul ridicat, gata să asculte de porunca lui Dumnezeu, a auzit un glas din cer, zicând: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” (Geneza 22, 12.)

Prin această încercare grozavă a trebuit să treacă Avraam, ca să poată vedea ziua lui Hristos și să-și dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume -- atât de mare, încât, pentru a o ridica din degradarea ei, a dat pe unicul Său Fiu la cea mai rușinoasă moarte.

Avraam a învățat de la Dumnezeu lecția cea mai mare, care a fost dată celor muritori. Rugăciunea lui de a-L vedea pe Hristos înainte de a muri a fost ascultată. L-a văzut pe Hristos, a văzut tot ce pot vedea cei muritori și să trăiască. Consacrându-se pe deplin, el a fost în stare să înțeleagă viziunea

despre Hristos ce i-a fost dată. I s-a arătat că, dând pe unicul Său Fiu spre a-i salva pe păcătoși de la ruina veșnică, Dumnezeu făcea un sacrificiu mare și minunat, mai presus de ce ar fi putut face vreun om.

Experiența lui Avraam dă răspunsul la întrebarea: „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?” (Mica 6, 6.7.) În cuvintele lui Avraam: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot” (Geneza 22, 8) și în măsurile luate de Dumnezeu pentru a pune o jertfă în locul lui Isaac, se declară că nici un om nu poate săvârși ispășirea de sine. Sistemul păgân de jertfe nu putea fi cu nici un chip primit de Dumnezeu. Nici un tată nu trebuie să ofere pe fiul său sau pe fiica sa ca jertfă pentru păcat. Numai Fiul lui Dumnezeu poate să poarte vinovăția lumii.

Prin suferința sa, Avraam a ajuns să contemple lucrarea de sacrificiu a Mântuitorului. Dar Israel nu voia să înțeleagă ceea ce era așa de potrivnic inimii lor îngâmfate. Cuvintele lui Hristos cu privire la Avraam nu căpătau pentru ascultătorii Lui nici o semnificație adâncă. Fariseii vedeau în ele numai un motiv de luat în răs. Ei au răspuns cu dispreț, ca și cum ar fi vrut să dovedească faptul că Isus este fără minte: „N-ai nici cincizeci de ani și ai văzut pe Avraam?”

Cu solemnă demnitate, Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun, că mai înainte să se nască Avraam EU SUNT”.

Tăcerea s-a așternut asupra acelei adunări. Numele lui Dumnezeu, descoperit lui Moise pentru a exprima ideea prezenței veșnice, fusese pretins de acest Învățător galilean ca aparținându-I. El Se anunțase ca fiind Cel

existent prin Sine Însuși, Cel făgăduit lui Israel, „a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5, 2.)

Din nou au strigat preoții și rabinii împotriva lui Isus, zicând că hulește. Afirmația Sa că este una cu Dumnezeu îi iritase mai înainte până acolo, încât voiau să-I ia viața, iar după câteva luni au și spus lămurit: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru hulă, și pentru că Tu, care ești om, Te faci Dumnezeu.” (Ioan 10, 33.) Pentru că era și susținea că este Fiul lui Dumnezeu, ei erau hotărâți să-L distrugă. Acum, mulți dintre oamenii care erau de partea preoților și rabinilor au luat pietre să arunce în El. „Dar Isus S-a făcut nevăzut și a ieșit din templu, trecând prin mijlocul lor.”

Lumina strălucea în întuneric; „dar întunericul n-a biruit-o [n-a primit-o].” (Ioan 1, 5.)

„Când trecea, Isus a văzut un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învățătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu». După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta și a zis: «Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului (care tâlmăcit înseamnă trimis)». El s-a dus, s-a scaldat și s-a întors văzând bine.”

În general, iudeii credeau că păcatul e pedepsit în viața aceasta. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinților lui. Este adevărat că orice suferință vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu -- ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din

cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos.

În felul acesta, era pregătită calea între iudei să-L lepede pe Isus. Acela care „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” era privit de iudei ca fiind „pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”; și ei și-au întors fața de la El. (Isaia 53, 4.3.)

Dumnezeu dăduse o învățătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Istoria vieții lui Iov arătase că suferința este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire planurile harului Său. Dar Israel n-a înțeles învățătura. Aceeași eroare, pentru care Dumnezeu i-a muștrat pe prietenii lui Iov, a fost repetată de iudei când L-au lepădat pe Hristos.

Credința iudeilor cu privire la relația dintre păcat și suferință era împărtășită și de ucenicii lui Hristos. În timp ce le-a corectat rătăcirea, Isus nu le-a explicat cauza suferinței omului, ci le-a spus care va fi urmarea. Din cauza ei, urma să se descopere puterea lui Dumnezeu. „Cât timp sunt în lume”, a zis El, „sunt Lumina lumii.” Apoi, după ce a uns ochii orbului, l-a trimis să se spele în scaldătoarea Siloamului, și vederea omului a fost restabilită. În felul acesta, Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor în mod practic, după cum răspundea de obicei la toate întrebările care I se puneau din curiozitate. Ucenicii nu erau chemați să discute cine a păcătuit sau n-a păcătuit, ci să înțeleagă puterea și mila lui Dumnezeu manifestate, dând orbului vederea. Era ușor de înțeles că nu era putere de vindecare în tină sau în scaldătoarea la care orbul a fost trimis să se spele, ci puterea era în Hristos.

Fariseii nu puteau fi decât uimiți de vindecare. Totuși, erau plini de ură mai mult ca oricând, deoarece minunea fusese săvârșită în zi de Sabat.

Vecinii tânărului și cei care îl cunoscuseră mai înainte, pe când era orb, ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?” Ei priveau la el cu îndoială, deoarece, de când i se deschiseseră ochii, înfățișarea lui se schimbase și se făcuse mai strălucitoare și el părea un alt om.

Întrebarea aceasta trecea de la unul la altul. Unii ziceau: „El este”; alții: „Seamănă cu el”. Dar cel care primise marea binecuvântare a pus capăt discuției, zicând: „Eu sunt”. El le-a povestit apoi despre Isus și despre felul în care fusese vindecat și ei au întrebat: „Unde este omul acela?” El a răspuns: „Nu știu”.

Apoi l-au adus în fața unui sfat al fariseilor. Din nou omul a fost întrebat cum își recăpătase vederea. „El le-a zis: «Mi-a pus tină pe ochi, m-am spălat și văd».” Atunci, unii dintre farisei au început să zică: „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul”. Fariseii sperau să demonstreze că Isus este păcătos și deci nu este El Mesia. Ei nu știau că tocmai Cel care făcuse Sabatul și cunoștea toate îndatoririle față de ziua sfântă era Acela care îl vindecase pe orb. Ei se arătau foarte zeloși pentru păzirea Sabatului, dar plănuiau uciderea tocmai în ziua aceea. Mulți erau adânc mișcați auzind despre această minune și erau convinși că Acela care deschisese ochii orbului era mai mult decât un om obișnuit. Ca răspuns la acuzația că Isus era un păcătos, pentru că nu ținea ziua Sabatului, ei spuseseră: „Cum poate un om păcătos să facă asemenea semne?”

Rabinii au făcut din nou apel la orb: „Tu ce zici despre El în privința faptului că ți-a deschis ochii?” „Este un prooroc”, le-a spus el. Fariseii susțineau că omul nu se născuse orb și deci că nu-și dobândise vederea acum. I-au chemat pe părinții lui și i-au întrebat, zicând: „Acesta este fiul vostru care spuneți că s-a născut orb?”

Omul însuși era acolo și declara că fusese orb și că își căpătase

vederea, dar fariseii mai bine ar fi tăgăduit dovezile știute chiar de ei decât să admită că greșeau. Atât de puternică este prejudecata, atât de diformă este neprihănirea fariseică!

Fariseii mai aveau o singură speranță, și anume să-i intimideze pe părinții omului. Cu aparentă sinceritate, ei au întrebat: „Cum dar vede acum?” Părinții se temeau să nu se compromită, deoarece se hotărâse ca oricine va mărturisi că Isus este Hristosul „să fie dat afară din sinagogă”, adică să fie exclus din sinagogă treizeci de zile. În acest timp, nici copiii nu puteau fi circumciși, nici morții nu puteau să fie plânși în casa celui vinovat. Condamnarea aceasta era privită ca o mare nenorocire și, dacă cel vinovat nu se pocăia, urma o pedeapsă și mai grea. Deși marea lucrare săvârșită pentru fiul lor îi convinsese pe părinți, ei au răspuns: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește”. În felul acesta, au aruncat orice răspundere de la ei asupra fiului lor, deoarece nu îndrăzneau să-L mărturisească pe Hristos.

Dilema în care erau prinși fariseii, îndoiala și prejudecata lor, refuzul de a recunoaște fapte concrete deschideau ochii mulțimii, mai ales ai oamenilor de rând. Deseori Isus săvârșea minunile Sale în public și lucrarea Lui era totdeauna aceea de a alina suferința. Întrebarea care stăruia în multe minți era: Ar face Dumnezeu asemenea fapte mărețe printr-un înșelător, cum susțineau fariseii că era Isus? Discuția devenea tot mai aprinsă de ambele părți.

Fariseii vedeau că ei înșiși fac publicitate faptei lui Isus. Nu puteau să tăgăduiască minunea. Orbul era plin de bucurie și recunoștință; el privea lucrurile minunate ale naturii și era plin de încântare văzând frumusețea pământului și a cerului. El le-a povestit fără sfială experiența sa fariseilor și ei au încercat iarăși să-l aducă la tăcere, zicând: „Dă slavă lui Dumnezeu; noi știm că Omul acesta este un păcătos”. Adică: Nu mai spune că Omul acesta

ți-a dat vederea. Dumnezeu a făcut lucrul acesta.

Orbul a răspuns: „Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb și acum văd”.

Atunci au întrebat iarăși: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?” Prin multe vorbe au încercat să-l încurce, așa încât să-l facă să creadă că s-a înșelat. Satana și îngerii lui erau de partea fariseilor și uneau puterile și iscusința lor cu mintea omenească, pentru a contracara influența lui Hristos. Ei încercau să ștergă convingerile care se tot adânceau în multe minți. Dar și îngerii lui Dumnezeu se aflau acolo, pentru a-l întări pe omul a cărui vedere fusese redată.

Fariseii nu-și dădeau seama că au de-a face cu altcineva, nu numai cu omul needucat, care se născuse orb; ei nu Îl cunoșteau pe Acela cu care se luptau. Lumina dumnezeiască strălucea în adâncul sufletului celui orb. În timp ce fățarnicii aceștia încercau să-l facă să-și piardă credința, Dumnezeu l-a ajutat să arate, prin puterea și ascuțimea răspunsurilor, că nu poate fi prins în cursă. El a răspuns: „Acum v-am spus, și n-ați ascultat, pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!” Ei l-au ocărât și au zis: „Tu ești ucenicul Lui; noi suntem ucenicii lui Moise. Știm că Dumnezeu a vorbit prin Moise, dar Acesta nu știm de unde este”.

Domnul Isus știa prin ce are de trecut omul și i-a dat har și cuvinte, încât a devenit un martor pentru Hristos. El le-a răspuns fariseilor în cuvinte care erau o mustrare tăioasă pentru cei care îi puseseră întrebări. Ei pretindeau că sunt tălmăcitorii Scripturilor, călăuze religioase ale neamului; cu toate acestea, în fața lor era Cineva care săvârșea minuni, și ei mărturiseau pe față că nu cunosc nici care este izvorul puterii Lui, nici natura sau pretențiile Lui. „Aici este mirarea”, le răspunse omul, „că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii. Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși;

ci dacă cineva este temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.”

Omul îi întâmpinase pe anchetatorii săi pe terenul lor. Logicii lui nu i se puteau împotrivi. Fariseii erau înmărmuriți și au tăcut, încurcați, de cuvintele lui bine spuse și hotărâte. Pentru câteva clipe, s-a făcut tăcere. Apoi preoții și rabinii, încruntați, și-au strâns hainele pe ei, ca și cum s-ar fi temut să nu se molipsească prin atingerea de el; ei au scuturat praful de pe picioare și l-au acuzat cu patimă: „Tu ești născut cu totul în păcat și vrei să ne înveți pe noi?” Și l-au excomunicat.

Isus a auzit ce i se făcuse și, întâlnindu-l curând după aceea, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”

Pentru întâia oară orbul a privit fața Celui care îl vindecase. În fața consiliului, îi văzuse pe părinții săi tulburați și înspăimântați; văzuse fața încruntată a rabinilor; acum, ochii săi se odihneau pe chipul iubitor și plin de pace al lui Isus. Până acum, cu mari sacrificii, el Îl recunoscuse ca un deținător al puterii divine; acum, i se dăduse o descoperire și mai mare.

La întrebarea Mântuitorului: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” orbul răspunse întrebând: „Cine este, Doamne, ca să cred în El?” Și Isus i-a zis: „L-ai văzut și Cel care vorbește cu tine, Acela este”. Omul s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, închinându-I-se. Nu numai vederea fizică i-a fost restabilită, ci și ochii priceperii sale fuseseră deschiși. Hristos Se descoperise sufletului său, și el L-a primit ca pe Cel trimis de Dumnezeu.

Un grup de farisei s-a apropiat și, văzându-i, Isus S-a gândit la continua lor împotrivire față de cuvintele și faptele Sale. El a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să

ajungă orbi”. Hristos venise pentru a deschide ochii orbilor, pentru a da lumină celor ce stăteau în întuneric. El declarase că este Lumina lumii, și minunea săvârșită cu puțin înainte dădea dovadă despre misiunea Sa. Oamenii care L-au văzut pe Mântuitorul la întâia venire erau favorizați față de cei dinaintea lor, prin faptul că fuseseră martori la o mai mare manifestare a prezenței divine decât oricând până atunci. Cunoașterea lui Dumnezeu se descoperise mai limpede. Dar tocmai în această descoperire oamenii erau judecați. Caracterul lor era încercat și soarta lor hotărâtă.

Manifestarea puterii divine, care îi redase orbului și vederea fizică, și pe cea spirituală, îi lăsase pe farisei într-un întuneric și mai adânc. Câțiva dintre ascultătorii Săi, simțind că vorbele lui Hristos îi vizau și pe ei, au întrebat: „Doar n-om fi și noi orbi?” Isus răspunse: „Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat”. Dacă Dumnezeu nu v-ar fi dat posibilitatea să vedeți adevărul, neștiința voastră nu ar fi atras nici o condamnare. „Dar acum ziceți: «Vedem».” Voi vă credeți în stare să vedeți și să lepădați singurele mijloace prin care ați putea primi vederea. Pentru toți cei care își dau seama de nevoia lor, Hristos a venit cu ajutor nemărginit. Dar fariseii nu voiau să-și mărturisească nici o nevoie; ei refuzau să vină la Hristos și de aceea erau lăsați în orbire, orbire pentru care ei singuri erau vinovați. Isus a zis: „Păcatul vostru rămâne”.

Capitolul 52

Păstorul divin

Capitol bazat pe textele din Ioan 10, 1-30.

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.”

Isus a găsit iarăși calea de a ajunge la mintea ascultătorilor Săi, folosind exemple care le erau cunoscute. El Se prezentase ca fiind lumina, izvorul vieții și al bucuriei pentru natură și pentru oameni. Acum, într-un frumos tablou pastoral, ilustrează legătura Sa cu cei care cred în El. Nici un tablou nu era mai cunoscut pentru ascultătorii Săi decât acesta și cuvintele lui Hristos i-au legat pentru totdeauna de Sine. De acum înainte, niciodată ucenicii nu puteau să vadă păstorii păscându-și turmele fără să-și amintească de învățătura Mântuitorului. Ei urmau să-L vadă pe Hristos în fiecare păstor credincios. Iar ei aveau să se vadă în fiecare oaie neajutorată și slabă.

Imaginea aceasta fusese folosită de profetul Isaia, care o aplicase la misiunea lui Mesia, în cuvintele de mângâiere: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetățitorilor lui Iuda: «Iată Dumnezeuul vostru!... El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui.»” (Isaia 40, 9-11.) David cântase: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.” (Psalmii 23, 1.) Iar Duhul Sfânt declarase prin Ezechiel: „Voi pune peste ele un singur Păstor care le va paște”, „voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită”, „voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă”. „Voi încheia cu

ele legământ de pace.” „Nu vor mai fi de jaf între neamuri ... ci vor locui în liniște, și nu le va mai tulbura nimeni” (Ezechiel 40, 23.16.25.28.)

Hristos a aplicat aceste profeții la Sine și a arătat contrastul dintre caracterul Său și cel al conducătorilor lui Israel. Fariseii tocmai izgoniseră o oaie din turmă, deoarece îndrăznește să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei tăiaseră un suflet, pe care adevăratul Păstor îl atrăgea la Sine. Prin aceasta, ei arătau că nu cunosc lucrarea care le fusese încredințată și că sunt nevrednici de încrederea care li se acordase ca păstori ai turmei. Isus le-a prezentat contrastul dintre ei și Păstorul cel bun și a arătat către Sine ca fiind adevăratul păzitor al turmei Domnului. Înainte de a face aceasta însă, El le-a vorbit despre Sine folosind o altă ilustrație.

El a zis: „Cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă este păstorul oilor”. Fariseii n-au înțeles că aceste cuvinte erau rostite împotriva lor. În timp ce se întrebau în inima lor cu privire la înțelesul lor, Isus le-a spus pe față: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.”

Hristos este ușa de la staulul lui Dumnezeu. Prin ușa aceasta au intrat toți copiii Săi, din cele mai vechi timpuri. În Isus, așa cum este arătat în ceremonii, cum este prefigurată în simboluri, cum este prezentat în descoperirea profețiilor, cum este dezvăluit în învățăturile date ucenicilor și în minunile săvârșite în favoarea fiilor oamenilor, ei L-au văzut pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29) și prin El au fost aduși în staulul harului Său. Mulți au venit prezentând alte ținte în care să creadă lumea: s-au inventat ceremonii și sisteme prin care oamenii speră să primească îndreptățire și pace de la Dumnezeu și, în felul acesta, să intre în staulul Său. Dar unica poartă este Hristos; toți cei care au introdus ceva care să-I ia locul lui Isus, care au căutat să pătrundă în staul pe vreo altă cale, sunt

hoți și tâlhari.

Fariseii nu intraseră pe ușă. Ei săriseră în staul pe altă parte decât prin Hristos și nu îndeplineau lucrarea adevăratului păstor. Preoții și conducătorii, cărturarii și fariseii prăpădeau pășunile și murdăreau izvoarele apelor vieții. Cu credincioșie, Cuvântul inspirației îi descrie pe acești păstori mincinoși astfel: „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-duceți înapoi pe cea rătăcită ... ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime.” (Ezechiel 34, 4.)

În toate timpurile, filozofii și învățătorii au prezentat lumii teorii prin care să mulțumească nevoile sufletului omenesc. Fiecare națiune păgână și-a avut marii ei învățători și sistemele sale religioase, care ofereau alte mijloace de mântuire decât Hristos, îndepărtând ochii oamenilor de la fața Tatălui și umplându-le inimile cu teamă față de Acela care le dăduse numai binecuvântări. Tendința lucrării lor este de a jefui pe Dumnezeu de ce este al Său, atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare. Acești învățători mincinoși îl jefuiesc și pe om. Milioane de ființe omenești sunt încovoiate sub lanțurile unor religii false, în sclavia temerii sau a unei indiferențe totale, trudind asemenea vitelor de povară, jefuiți de nădejde, de bucurie sau de aspirație aici și având o teamă disperată de cele viitoare. Numai Evanghelia harului lui Dumnezeu poate înălța sufletul. Contemplarea iubirii lui Dumnezeu, manifestată prin Fiul Său, va mișca inima și va trezi puterile minții, așa cum nimic altceva nu o poate face. Hristos a venit ca să poată crea din nou chipul lui Dumnezeu în om și oricine îi îndepărtează pe oameni de la Hristos îi îndepărtează de la izvorul adevăratei dezvoltări, îi jefuiește de nădejdea, scopul și slava vieții. Cel ce face așa este un hoț și un tâlhar.

„Cine intră pe ușă este păstorul oilor.” Hristos este și Păstorul, și Ușa. El intră prin Sine Însuși. Prin jertfa Sa, El devine păstorul oilor. „Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui, el își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după

el pentru că îi cunosc glasul.”

Oaia este una dintre cele mai timide și mai neajutorate făpturi, și în Orient, grija păstorului pentru turmă este neobosită și neîncetată.

Și pe vremuri, ca și acum, era puțină siguranță în afara orașelor întărite cu ziduri. Tâlharii din triburile rătăcitoare sau fiarele de pradă, din ascunzătorile lor din stânci, stăteau la pândă să prădeze turmele. Păstorul veghea asupra turmei lui, știind că această slujbă ar putea să-l coste chiar viața. Iacov, care păzise turmele lui Laban în pășunile din Haran, descriind munca sa neobosită, zicea: „Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi.” (Geneza 31, 40.) Și tânărul David, pe când păzea oile tatălui său, a avut de înfruntat singur leul și ursul și a scăpat din gura lor mielul furat.

În timp ce păstorul își conduce turma peste înălțimile stâncoase, prin păduri și prin râpe sălbatice, către locurile de pășunat de pe malul râului, în timp ce le supraveghează în munți în noaptea singuratică, ferindu-le de tâlhari și îngrijindu-le cu duioșie pe cele bolnave și slabe, viața lui ajunge să fie una cu a lor. Un atașament puternic și plin de duioșie îl leagă de obiectele grijii lui. Oricât de mare ar fi turma, păstorul cunoaște fiecare oaie. Fiecare are numele ei și răspunde la acest nume, când păstorul o cheamă.

După cum un păstor pământesc își cunoaște oile, tot astfel Păstorul divin Își cunoaște turma răspândită în toată lumea. „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu.” Isus zice: „Te chem pe nume; ești al Meu”. „Te-am săpat pe palmele Mele.” (Ezechiel 34, 31; Isaia 43, 1; 49, 16.)

Isus ne cunoaște pe fiecare în parte și are milă de slăbiciunile noastre. Ne cunoaște pe toți pe nume. Cunoaște chiar casa în care locuim și pe fiecare

dintre cei ce o ocupă. Adeseori, El a dat îndrumări servilor Săi să meargă pe o anumită stradă, într-o anumită cetate, la o anumită casă, pentru a găsi acolo pe una din oile Sale.

Fiecare suflet este atât de bine cunoscut de Isus, ca și când ar fi singurul pentru care a murit Mântuitorul. Durerea fiecăruia Îi mișcă inima. Strigătul de ajutor ajunge la urechile Lui. El a venit pentru a-i atrage pe toți oamenii la Sine. El le zice: „Urmați-Mă”, iar Duhul Său lucrează asupra inimii lor, pentru a-i atrage să vină la El. Mulți nu se lasă atrași. Isus știe cine sunt aceștia. El știe de asemenea și cine primește cu voie bună chemarea Sa și este gata să vină sub supravegherea Sa de păstor. El zice: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. El are grijă de fiecare în parte, ca și cum n-ar mai fi alta pe fața pământului.

„El Își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul ... și oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul.” Păstorul oriental nu silește oile la drum. El nu folosește forța sau frica, ci, mergând înainte, le cheamă. Ele îi cunosc glasul și ascultă de chemarea lui. Tot astfel face și Mântuitorul ca Păstor cu oile Sale. Scriptura zice: „Ai povățuit pe poporul Tău ca pe turmă, prin mâna lui Moise și Aaron”. Prin proorocul, Isus declară: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Nu constrânge pe nimeni să-L urmeze. El zice: „I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste.” (Psalmii 77, 20; Ieremia 31, 3; Osea 11, 4.)

Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în timpul vieții Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, și privirea Lui atrage, liniștește și supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea. Ei aud glasul Lui și-L urmează.

După cum păstorul merge înaintea oilor, dând mai întâi el piept cu

greutățile drumului, tot astfel procedeză și Isus cu poporul Său. „După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor.” Calea către cer este sfințită de urmele pașilor Mântuitorului. Cărarea poate fi prăpăstioasă și aspră, dar Isus a mers pe calea aceasta; picioarele Sale au călcat și îndoit spinii, pentru a face calea mai ușoară pentru noi. Orice povară pe care suntem chemați să o purtăm a fost purtată mai înainte de El.

Cu toate că S-a suit la Tatăl, stă în prezența Sa și este părtaș la tronul universului, Isus n-a pierdut nimic din natura Sa miloasă. Astfel, aceeași inimă duioasă și iubitoare este deschisă pentru toate necazurile lumii. Mâna care a fost străpunsă este astăzi întinsă pentru a binecuvânta și mai îmbelșugat pe poporul Său din lume. „În veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” Sufletul care s-a predat lui Hristos este mai de preț în ochii Lui decât lumea întreagă. Mântuitorul ar fi trecut prin agonia Calvarului, chiar dacă prin aceasta n-ar fi fost mântuit decât un singur om. El nu va părăsi niciodată pe nici unul dintre cei pentru care a murit. El îi va păstra prin puterea Sa pe toți, afară de cazul că urmașii Săi aleg să-L părăsească.

În toate încercările noastre, avem un ajutor care nu lipsește niciodată. El nu ne lasă să luptăm singuri cu ispita, să ne batem cu răul și să fim în cele din urmă zdrobiți sub poveri și întristare. Cu toate că acum este ascuns de privirea muritorilor, urechea credinței poate auzi glasul Lui, zicând: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine”. „Eu sunt cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor.” (Apocalipsa 1, 18.) Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale; și Eu am plâns. Cunosc chiar și durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om. Să nu crezi că ești singur și părăsit. Deși suferința ta nu mișcă nici o coardă sensibilă în vreo inimă de pe pământ, privește la Mine și vei trăi. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile; dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul care are milă de tine.” (Isaia 54, 10.)

Oricât de mult și-ar iubi un păstor oile, el își iubește mai mult fiii și fiicele. Isus nu este numai Păstorul nostru. El ne este și „Părinte veșnic”. Și El zice: „Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl.” (Ioan 10, 14.15.) Ce sublimă declarație! Singurul Fiu, Acela care este la sânul Tatălui, Acela despre care Dumnezeu a declarat că este „Omul care Îmi este tovarăș!” (Zaharia 13, 7), această legătură care există între El și veșnicul Dumnezeu este luată ca model, pentru a arăta relația dintre Hristos și copiii Săi de pe pământ!

Isus ne iubește pentru că noi suntem darul Tatălui Său și răsplătirea lucrării Sale. El ne iubește ca pe copiii Săi. Cititorule, El te iubește. Cerul însuși nu poate da nimic mai mult, nimic mai bun. De aceea, ai încredere!

Isus S-a gândit la toți aceia de pe întreg pământul care au fost duși în rătăcire de păstorii mincinoși. Aceia pe care El dorea să-i adune „ca pe oi ale pășunii Sale” erau împrăștiați printre lupi, și El a zis: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor.” (Ioan 10, 16.)

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau.” Adică: Tatăl Meu v-a iubit așa de mult, încât și pe Mine Mă iubește mai mult pentru că-Mi dau viața pentru răscumpărarea voastră. Pentru că am devenit înlocuitorul și garantul vostru, prin jertfa vieții Mele, pentru că am plătit datoriile voastre și am purtat vina voastră, Eu devin mai scump pentru Tatăl.

„Îmi dau viața, ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși.” În timp ce, ca membru al familiei omenești, era muritor, ca Dumnezeu, El era izvorul vieții pentru oameni. El S-ar fi putut împotrivi atacurilor morții și ar fi putut să

refuze să intre sub stăpânirea ei, dar El și-a dat viața de bunăvoie, pentru ca să poată aduce viața și nemurirea la lumină. El a purtat păcatul lumii, a suferit blestemul lui, și-a dat viața ca jertfă pentru ca oamenii să nu moară veșnic. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53, 4-6.)

Capitolul 53

Ultima călătorie din Galilea

Capitol bazat pe textele din Luca 9, 51-56; Luca 10, 1-24.

Când se apropia încheierea lucrării Sale, Hristos a făcut o schimbare în felul Său de a lucra. Până aici, El căutase să evite agitația și publicitatea. El refuzase omagiul oamenilor și trecuse repede dintr-un loc în altul, atunci când entuziasmul poporului în favoarea Sa părea că trece dincolo de limita până la care putea să fie stăpânit. Deseori poruncise ca nimeni să nu spună că este Hristosul.

În timpul Sărbătorii Corturilor, venise la Ierusalim repede și pe neobservate. Când a fost îndemnat de frații Săi să Se prezinte în public ca Mesia, El le-a răspuns: „Timpul Meu încă n-a sosit.” (Ioan 7, 6.) A făcut drumul la Ierusalim pe neobservate și a intrat în oraș neanunțat și fără să fie onorat de mulțime. Dar nu tot așa s-au petrecut lucrurile la ultima Sa călătorie. El părăsise Ierusalimul pentru câțva timp din cauza răutății preoților și a rabinilor. Dar acum S-a hotărât să vină înapoi, călătorind cât se poate mai în văzul oamenilor, pe un drum mai lung și anunțându-și pretutindeni sosirea, cum nu făcuse niciodată mai înainte. Se îndrepta către scena jertfei celei mari și atenția oamenilor trebuia să fie ațintită asupra acestui act.

„După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuia să fie înălțat și Fiul omului.” (Ioan 3, 14.) După cum întregul Israel și-a îndreptat privirea către șarpele înălțat, simbolul vindecării lor, tot astfel ochii tuturor oamenilor trebuiau să fie atrași către Hristos, jertfa care a adus mântuirea lumii pierdute.

Motivul care îi determinase pe frații Săi să-L îndemne să Se prezinte pe față la Sărbătoarea Corturilor era o greșită concepție despre lucrarea lui Mesia și o lipsă de credință în caracterul divin al lui Isus. Acum, dintr-un spirit asemănător, ucenicii ar fi vrut să-L împiedice să facă această călătorie la Ierusalim. Ei își aduceau aminte de cuvintele prin care El arătase ce-L aștepta acolo, cunoșteau vrăjmășia de moarte a conducătorilor religioși și cu bucurie L-ar fi sfătuit pe Domnul lor să nu meargă acolo.

Pentru inima lui Hristos era o povară grea aceea de a-și croi drum prin temerile, dezamăgirile și necredința ucenicilor Săi iubiți. Îi era greu să-i conducă spre groaza și disperarea care-i aștepta la Ierusalim. Iar Satana se străduia să-L zdrobească pe Fiul omului sub ispitele sale. Pentru ce să meargă acum la Ierusalim, la o moarte sigură? Pretutindeni în jur erau suflete care flămânzeau după pâinea vieții. Pretutindeni se aflau oameni suferinzi, care așteptau cuvântul Său vindecător. Lucrarea care trebuia îndeplinită prin Evanghelia harului Său de abia începuse. Iar El era plin de vigoarea primei tinereți. Pentru ce să nu meargă înainte, către câmpurile întinse ale lumii, ducând cuvintele de har și atingerea puterii vindecătoare? Pentru ce să nu guste bucuria de a da lumină și fericire acelor milioane de oameni care zăceau în întuneric și necaz? Pentru ce să lase adunarea recoltei pe seama ucenicilor atât de slabi în credință, atât de greoi în înțelegere, atât de înceți la lucru? Pentru ce să dea ochii cu moartea acum și să lase lucrarea care era abia la început? Vrăjmașul care dăduse piept cu Hristos în pustie Îl ataca acum cu ispite mari și viclene. Dacă Isus ar fi cedat o singură clipă, dacă, pentru a-și salva viața, și-ar fi schimbat atitudinea în vreun amănunt, oricât de neînsemnat, agenții lui Satana ar fi triumfat, iar lumea ar fi fost pierdută.

Dar Isus și-a „îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim”. Singura lege a vieții Sale era voința Tatălui. Cu ocazia vizitei făcute la templu în copilărie, El îi spusese Mariei: „Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 49.) La Cana, când Maria dorise ca El să-și desfășoare

puterea făcătoare de minuni, răspunsul Lui a fost: „Ceasul Meu încă n-a sosit.” (Ioan 2, 4.) Cu aceleași cuvinte le-a răspuns fraților Săi, când stăruiau ca El să meargă la sărbătoare. Dar în planul cel mare al lui Dumnezeu fusese precizat un timp anume, când El trebuia să Se jertfească pentru păcatele oamenilor, și ceasul acela avea să sune curând. El nu voia să dea greș, nici să Se lase înfrânt. Pașii Lui erau îndreptați spre Ierusalim, unde vrăjmașii Lui uneltiseră timp îndelungat să-I ia viața; acum El voia să o ofere, s-o dea de bunăvoie. Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la persecuție, sacrificiu, lepădare din partea oamenilor, condamnare și moarte.

„A trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit.” Dar oamenii n-au vrut să-L primească, pentru că El Se îndrepta spre Ierusalim. Ei au interpretat lucrul acesta ca și cum Hristos i-ar fi preferat pe iudei, pe care ei îi urau de moarte. Dacă El ar fi venit să refacă templul lor și să Se închine pe Muntele Garizim, L-ar fi primit cu mare bucurie, dar El mergea către Ierusalim și de aceea nu voiau să-L găzduiască. Nu și-au dat seama că îndepărtează de la ușa lor cel mai bun dar al cerului. Isus i-a invitat pe oameni să-L primească, le-a cerut ajutorul, ca să Se poată apropia de ei și să reverse asupra lor cele mai bogate binecuvântări. Pentru orice binefacere făcută față de El, dădea înapoi un dar mai scump. Dar, din cauza prejudecăților și bigotismului lor, samaritenii au pierdut totul.

Iacov și Ioan, trimișii lui Hristos, se simțeau adânc jigniți de insulta adusă Domnului lor. Ei erau plini de indignare pentru faptul că El fusese tratat în felul acesta de către samaritenii pe care îi onora cu prezența Sa. Nu demult, acești ucenici fuseseră cu El pe muntele schimbării la față și Îl văzuseră glorificat de Dumnezeu și onorat de Moise și Ilie. Și acum considerau că această fățișă lipsă de respect din partea samaritenilor nu trebuia să rămână fără o pedeapsă exemplară.

Venind la Hristos, I-au raportat cuvintele oamenilor, spunându-I că

aceștia n-au vrut să-L găzduiască nici măcar o noapte. Ei socoteau că I s-a făcut o mare nedreptate și, văzând în depărtare Muntele Carmel, unde Ilie îi omorâse pe profeții mincinoși, au spus: „Vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Mare le-a fost mirarea văzând că pe Isus Îl dureau cuvintele lor și uimirea lor a crescut și mai mult la cuvintele de muștrare pe care le-au auzit: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți. Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”. Și a mers într-alt sat.

Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru neprihănire, oamenii se asociază cu îngerii răi ca să aducă suferință asupra semenilor lor, pentru a-i converti la ideile lor religioase, dar Hristos Se arată totdeauna plin de îndurare, căutând totdeauna să câștige inimile oamenilor prin descoperirea iubirii Sale. El nu poate să îngăduie un rival în suflet, nici să primească un serviciu făcut pe jumătate; El dorește o slujire de bunăvoie a inimii, sub îndemnul iubirii. Nu poate exista o dovadă mai convingătoare că avem duhul lui Satana, decât tendința de a-i răni și a-i distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau lucrează altfel decât considerăm noi că ar fi bine.

Orice faptură umană, cu trup, suflet și spirit, este proprietatea lui Dumnezeu. Hristos a murit pentru a-i răscumpăra pe toți oamenii. Nimic nu poate fi mai jignitor pentru Dumnezeu, decât atunci când oamenii îi fac pe cei răscumparați prin sângele Mântuitorului să sufere din cauza bigotismului religios.

„Isus a plecat de acolo și a venit în ținutul Iudeii, dincolo de Iordan. Gloatele s-au adunat din nou la El; și, după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe.” (Marcu 10, 1.)

Mare parte din lunile de la încheierea lucrării lui Hristos au fost petrecute în Perea, o provincie a Iudeii, care se afla „dincolo de Iordan”. Aici mulțimea s-a adunat în jurul Său, ca în prima parte a lucrării Sale în Galilea, și au fost repetate multe dintre învățăturile Sale de mai înainte.

După cum îi trimisese pe cei doisprezece, tot astfel „a mai rânduit alți șaptezeci și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El.” (Luca 10, 1.) Acești ucenici stătuseră câtva timp cu El și se pregătiseră pentru această lucrare. Când au fost trimiși cei doisprezece în prima lor lucrare misionară separată, Isus a fost însoțit de alți ucenici în călătoria Sa prin Galilea. În felul acesta, ei au avut privilegiul unei strânse legături cu El și al unei învățături personale directe. Acum, aceștia, mai mulți la număr, trebuiau să meargă în lucrare.

Îndrumările date celor șaptezeci erau asemănătoare cu cele date celor doisprezece, dar porunca primită de cei doisprezece de a nu intra în vreun oraș al neamurilor sau al samaritenilor n-a fost dată și celor șaptezeci. Deși Hristos fusese de curând respins de samariteni, iubirea Lui față de ei nu se schimbase. Când au pornit în Numele Său, cei șaptezeci au vizitat în primul rând orașele Samariei.

Însăși vizita Mântuitorului în Samaria și, mai târziu, aprecierea samariteanului milos și marea bucurie a leprosului samaritean, care fusese singurul, dintre cei zece leproși vindecați, care a venit să-I mulțumească lui Hristos, erau pline de însemnătate pentru ucenici. Învățătura s-a înfipt adânc în inima lor. În însărcinarea pe care le-a dat-o chiar înainte în înălțare, Isus a menționat Samaria, împreună cu Ierusalimul și Iudea, ca locuri unde să predice în primul rând Evanghelia. Învățătura Sa îi pregătise să îndeplinească această însărcinare. Când au mers în Numele Învățătorului lor în Samaria, i-au găsit pe oameni gata să-i primească. Samaritenii auziseră cuvintele de laudă ale lui Hristos și cunoșteau lucrările Sale pline de îndurare pentru oamenii din neamul lor. Ei au văzut că, fără a lua în seamă purtarea lor aspră

față de El, Domnul avea numai gânduri de iubire față de ei și inima lor a fost câștigată. După înălțare, ei i-au primit bine pe solii Mântuitorului, și ucenicii au adunat o recoltă prețioasă dintre aceia care pe vremuri fuseseră cei mai aprigi vrăjmași ai lor. „Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă nu-l stinge; va vesti judecata după adevăr.” „Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.” (Isaia 42, 3; Matei 12, 21.)

Trimițându-i pe cei șaptezeci, Isus le-a poruncit, ca și celor doisprezece, să nu stăruie să rămână acolo unde nu erau bine primiți. „În orice cetate veți intra, și nu vă vor primi”, a zis El, „să vă duceți pe ulițele ei și să ziceți: «Scuturăm împotriva voastră chiar și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.»” Ei nu trebuiau să facă lucrul acesta din resentiment sau pentru că demnitatea lor fusese rănită, ci pentru a arăta cât de grav este să respingem solia Domnului sau pe solii Săi. Lepădarea slujitorilor Domnului înseamnă lepădarea lui Hristos.

„Vă spun”, a adăugat Isus, „că în ziua judecății va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceasta.” Apoi, gândul I s-a dus la orașele din Galilea, unde săvârșise o mare parte din lucrarea Sa. Cu accente de adâncă întristare, El a exclamat: „Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă. De aceea, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în locuința morților”.

Acelor orașe aglomerate din jurul Mării Galileii li se oferiseră cele mai bogate binecuvântări ale cerului. Zi după zi, Domnul vieții umblase prin mijlocul lor. Slava lui Dumnezeu, pe care profeții și împărații doriseră să o vadă, strălucise asupra mulțimilor care se adunau pe urmele Mântuitorului. Totuși oamenii refuzaseră Darul ceresc.

Făcându-se că sunt foarte prevăzători, rabinii îi avertizaseră pe oameni să nu primească noile învățături aduse de acest Învățător, deoarece teoriile și practicile Lui nu se potriveau cu învățăturile din bătrâni. Oamenii au crezut ce au spus preoții și fariseii, în loc să caute să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îi onorau pe preoți și conducători, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu, și lepădau adevărul, ca să poată ține propriile tradiții. Mulți fuseseră impresionați și aproape convinși, dar n-au lucrat după aceste convingeri și n-au fost socotiți ca fiind de partea lui Hristos. Satana le-a prezentat ispitele lui până când lumina a început să pară a fi întuneric. În felul acesta mulți au lepădat adevărul, care s-ar fi dovedit a fi salvarea sufletului lor.

Martorul Credincios zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat.” (Apocalipsa 3, 20.) Fiecare avertizare, fiecare muștrare și fiecare îndemnare, care ni se dau prin Cuvântul lui Dumnezeu sau prin trimișii Săi, reprezintă o bătaie la ușa inimii. Este glasul lui Isus, care cere să intre. Cu fiecare bătaie neluată în seamă, dispoziția de a deschide slăbește. Dacă impresiile din partea Duhului Sfânt sunt disprețuite astăzi, ele nu vor mai fi așa de puternice mâine. Inima devine mai puțin sensibilă și cade într-o inconștiență primejdioasă cu privire la scurtimea vieții și la durata veșniciei. Condamnarea noastră la judecată nu se va datora faptului că am fost duși în rătăcire, ci că am neglijat ocaziile trimise de cer pentru a cunoaște adevărul.

Asemenea apostolilor, cei șaptezeci au primit puteri supranaturale, ca un sigiliu al misiunii lor. Când și-au încheiat lucrarea, s-au întors cu bucurie, zicând: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”. Isus a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”.

Lui Isus I-au venit în minte scenele trecutului și ale viitorului. L-a văzut pe Lucifer când a fost aruncat din locurile cerești. A privit apoi la

scenele viitoare ale agoniei Sale, când caracterul înșelătorului trebuia să se descopere în fața tuturor lumilor. A auzit strigătul: „S-a sfârșit” (Ioan 19, 30), anunțând că mântuirea neamului omenesc era asigurată pentru veșnicie, că Cerul era asigurat pe vecie împotriva acuzațiilor, amăgirilor și pretențiilor pe care le-ar fi născocit Satana.

Dincolo de crucea de pe Golgota, cu suferința și ocară ei, Isus a privit la ziua finală, ziua cea mare, când prințul puterii văzduhului va fi distrus o dată cu pământul, care a fost mutilat atâta vreme prin revolta lui. Isus a văzut lucrarea răului terminată pentru totdeauna și pacea lui Dumnezeu umplând cerul și pământul.

De aici înainte, urmașii lui Hristos trebuiau să privească la Satana ca la un vrăjmaș înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câștige biruința pentru ei; El dorea ca ei să primească biruința aceasta ca fiind a lor. „Iată”, a zis El, „că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpieri, și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă poate vătăma.”

Puterea nemărginită a Duhului Sfânt este apărarea oricărui suflet copleșit de greutate. Hristos nu va îngădui ca vreunul dintre cei care, prin pocăință și credință, au cerut protecția Sa să treacă sub puterea vrăjmașului. Mântuitorul este alături de cei ispitiți și încercați. La El nu poate fi insucces, pierdere, imposibilitate sau înfrângere; noi putem totul prin Acela care ne întărește. Când vin ispitele și încercările, nu aștepta ca mai întâi să birui toate greutățile, ci privește la Isus, ajutorul tău.

Există creștini care gândesc și vorbesc prea mult despre puterea lui Satana. Ei se gândesc la vrăjmașul lor, se roagă în privința lui, vorbesc despre el și, în închipuirea lor, el crește fără încetare. Este adevărat că Satana este o ființă puternică, dar, mulțumim lui Dumnezeu, avem un Mântuitor puternic, care l-a izgonit pe cel rău din cer. Satana simte plăcere când îi

preamărim puterea. De ce să nu vorbim de Isus? De ce să nu preamărim puterea și iubirea Lui?

Curcubeul făgăduinței care înconjoară tronul de sus este o veșnică mărturie că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16.) El mărturisește universului că Dumnezeu nu va părăsi niciodată pe poporul Său în lupta cu cel rău. Aceasta este pentru noi o asigurare că vom primi putere și ocrotire atâta timp cât va dura stăpânirea Sa.

Isus a adăugat: „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri”. Nu vă bucurați că aveți putere, ca să nu pierdeți cumva din vedere dependența voastră de Dumnezeu. Fiți cu băgare de seamă, ca să nu se apropie de voi mulțumirea de sine și să ajungeți să lucrați în propria putere mai degrabă decât în spiritul și tăria Domnului vostru. Eul este totdeauna gata să se laude dacă într-o măsură oarecare lucrarea are succes. Eul se îngâmă și se înalță și cei din jur rămân cu o impresie greșită și nu înțeleg că Dumnezeu este totul în tot. Apostolul Pavel zice: „Când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12, 10.) Când ne dăm seama de slăbiciunea noastră, înțelegem că trebuie să ne sprijinim pe o putere care nu este în noi. Nimic nu poate să pună așa de mult stăpânire pe inimă ca simțământul neclintit al răspunderii noastre față de Dumnezeu. Nimic nu pătrunde mai mult în profunzimea motivelor purtării noastre ca simțământul iubirii iertătoare a lui Hristos. Dacă avem părtășie cu Dumnezeu, atunci suntem umpluți cu Duhul Său cel Sfânt, care ne face în stare să avem părtășie și cu semenii noștri. Bucurați-vă atunci când, prin Hristos, ați devenit legați cu Dumnezeu, membri ai familiei cerești. Dacă priviți totdeauna în sus, veți avea simțământul continuu al slăbiciunii firii voastre omenești. Cu cât veți cultiva mai puțin eul, cu atât veți înțelege mai clar și mai pe deplin măreția Mântuitorului vostru. Cu cât vă veți lega mai strâns de izvorul luminii și al puterii, cu atât va străluci mai multă lumină asupra voastră și cu atât veți avea mai multă putere de a lucra

pentru Dumnezeu. Bucurați-vă că sunteți una cu Dumnezeu, una cu Hristos și cu întreaga familie cerească.

Atunci când cei șaptezeci ascultau cuvintele lui Hristos, Duhul Sfânt imprima în mintea lor realitățile vii și scria adevărul pe tablele inimii lor. Deși erau înconjurați de o mulțime de oameni, li se părea că sunt singuri cu Dumnezeu.

Văzând că ei înțeleg spiritul învățaturii date atunci, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: „Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu. Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl; nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.”

Oamenii onorați ai lumii, considerați oameni mari și înțelepți, cu toată înțelepciunea cu care se mândreau că o au, n-au putut să înțeleagă caracterul lui Hristos. Ei Îl judecau după înfățișare, după umilința la care era supus ca ființă omenească. Dar pescarilor și vameșilor le fusese dat să-L vadă pe Cel Nevăzut. Nici ucenicii nu ajunseseră să înțeleagă tot ce dorea Isus să le descopere, dar puțin câte puțin, atunci când se predau puterii Duhului Sfânt, mintea lor era luminată. Ei își dădeau seama că puternicul Dumnezeu, îmbrăcat în veșmântul trupului omenesc, Se afla între ei. Isus S-a bucurat că, deși cei înțelepți și pricepuți nu aveau această cunoștință, ea fusese descoperită acestor oameni umili. Adesea, când prezentase textele Scripturilor Vechiul Testament și arătase aplicația lor la Sine și la lucrarea Sa de ispășire, oamenii fuseseră treziți de către Duhul Său cel Sfânt și înălțați într-o atmosferă cerească. Ei înțelegeau adevărurile spirituale vorbite prin profeți, mai bine chiar decât înșiși scriitorii lor. De aici înainte ei urmau să citească scrierile Vechiului Testament nu ca pe doctrinele cărturarilor și fariseilor, nici ca pe niște cuvinte ale unor oameni înțelepți care muriseră, ci

ca pe o nouă descoperire de la Dumnezeu. Ei au văzut pe Acela „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.” (Ioan 14, 17.)

Singura cale prin care putem câștiga o cunoștință desăvârșită a adevărului este să ne păstrăm inima plină de iubire și supusă față de Duhul lui Hristos. Inima trebuie să fie curățită de îngâmfare și mândrie și eliberată de tot ce a ținut-o în stăpânire, pentru ca Hristos să poată fi întronat în ea. Știința omenească este prea mărginită ca să înțeleagă lucrarea de ispășire. Planul de Mântuire este așa de larg cuprinzător, încât filozofia nu-l poate explica. Va rămâne totdeauna o taină, pe care cugetarea cea mai adâncă nu o poate cuprinde. Știința mântuirii nu poate fi explicată, dar poate fi cunoscută prin experiență. Numai acela care își vede păcătoșenia poate aprecia valoarea cea nemărginită a Mântuitorului.

Îndrumările date de Hristos, când Își croia drum încet din Galilea către Ierusalim, erau pline de învățături. Oamenii ascultau cuvintele Sale cu multă atenție. În Perea și în Galilea, oamenii erau mai puțin sub stăpânirea bigotismului iudaic decât în Iudea, și învățăturile Sale au găsit un ecou în inimile lor.

În aceste ultime cuvinte ale lucrării Sale, au fost rostite multe dintre parabolele lui Hristos. Preoții și rabinii Îl urmăreau cu o ură mereu crescândă și El a învăluit în simboluri avertizările pe care le dădea. Ei nu puteau înțelege greșit ce voia El să spună, însă nu puteau să găsească în cuvintele Lui nimic pe care să întemeieze o acuzație împotriva Lui. În parabola cu vameșul și fariseul, rugăciunea arogantă: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” era într-un contrast izbitor cu cererea pocăinței: „Ai milă de mine, păcătosul.” (Luca 18, 11.13.) În felul acesta, Hristos a muștră fătărnicia iudeilor. Sub simbolul smochinului neroditor și al cinei celei mari, El a prevestit nenorocirea care trebuia să cadă peste un popor nepocăit. Cei care lepădaseră în mod batjocoritor chemarea la praznicul Evangheliei au

auzit cuvintele sale de avertizare: „Vă spun că nici unul dintre cei poftiți nu va gusta din cina Mea.” (Luca 14, 24.)

Învățătura dată ucenicilor a fost foarte prețioasă. Parabola cu văduva stăruitoare și prietenul care cerea pâine la miezul nopții dădea o nouă putere cuvintelor Sale: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” (Luca 11, 9.) Și adesea, când credința lor se clătina, era întărită prin amintirea că Hristos spusese: „Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.” (Luca 18, 7.8.)

Hristos a repetat acea frumoasă parabolă cu oaia pierdută. El a dezvoltat mai departe învățătura ei prin pilda cu banul de argint pierdut și prin pilda fiului risipitor. Ucenicii nu puteau atunci să înțeleagă pe deplin aceste învățături, dar, după revărsarea Duhului Sfânt, când au văzut cum vin neamurile la credință și mânia aprinsă a iudeilor, au înțeles mai bine învățătura despre fiul risipitor și au putut pătrunde în bucuria cuvintelor lui Hristos: „Trebuie să ne veselim și să ne bucurăm; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” (Luca 15, 32.24.) Și când au mers în Numele Domnului lor, dând piept cu vorbirile de rău, sărăcia și persecuția, adesea și-au îmbărbătat inima, repetând cuvintele pe care le rostise. El în această ultimă călătorie: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul, și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.” (Luca 12, 32-34.)

Capitolul 54

Samariteanul milos

Capitol bazat pe textele din Luca 10, 25-37.

În parabola despre samariteanul milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că ea nu constă din sisteme, crezuri sau ritualuri, ci din îndeplinirea faptelor de iubire, din a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată.

În timp ce Hristos îi învăța pe oameni, „un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»” Cu atenția încordată, mulțimea adunată aștepta răspunsul. Preoții și rabinii crezuseră că-L vor prinde în cursă pe Hristos cu această întrebare. Dar Mântuitorul a evitat controversa. El a cerut răspunsul chiar de la cel care-L întrebase: „Ce este scris în Lege?” a zis El. „Cum citești în ea?” Iudeii încă Îl mai acuzau pe Isus că nu apreciază legea dată pe Sinai. Dar El a legat problema mântuirii de păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Învățătorul legii a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Isus a zis: „Bine ai răspuns; fă așa și vei avea viața veșnică”.

Învățătorul legii nu era mulțumit de poziția pe care o adoptaseră fariseii și nici de faptele lor. El studiase Scripturile cu dorința de a cunoaște adevăratul lor înțeles. Se interesase foarte mult de această problemă și întrebase cu sinceritate: „Ce să fac?” În răspunsul său cu privire la cererile legii, el trecuse cu vederea mulțimea preceptelor privitoare la ceremonii și

ritualuri. El nu susținea că acestea n-au valoare, ci prezentase cele două mari principii de care erau legate legea și proorocii. Răspunsul acesta, lăudat de Hristos, Îl așează pe Mântuitorul pe un teren favorabil față de rabini. Ei nu puteau să-L condamne pentru că aprobase ceea ce fusese prezentat de un învățător al legii.

„Fă așa și vei avea viața veșnică”, a zis Isus. El prezentase legea ca pe un tot divin și în această învățătură arătase că nu este cu putință să ții un precept și să calci un altul, deoarece același principiu le călăuzește pe toate. Viitorul omului va fi determinat de ascultarea lui față de toată legea. Iubirea supremă față de Dumnezeu și iubirea nepărtinitoare față de om sunt principiile care trebuie să ne conducă viața.

Cărturarul acesta și-a dat seama că este un călcător al legii. Cuvintele cercetătoare ale lui Hristos l-au convins de acest lucru. El nu împlinise neprihănirea legii, pe care pretindea că o cunoaște și o înțelege. El nu dovedise iubire față de semenii săi. Se cerea pocăință, dar, în loc să se pocăiască, el a încercat să se îndreptățească. În loc să recunoască adevărul, a căutat să arate cât de grea este împlinirea poruncii. El sperase să înlătore în felul acesta convingerea și să se îndreptățească în fața oamenilor. Cuvintele Mântuitorului arătaseră că întrebarea lui n-avea rost, întrucât fusese în stare să dea singur un răspuns. Totuși a pus o altă întrebare, zicând: „Și cine este aproapele meu?”

Printre iudei, întrebarea aceasta pricinuia o nesfârșită ceartă. Ei n-aveau nici o îndoială cu privire la păgâni și samariteni; aceștia erau străini și vrăjmași. Dar unde trebuia să se facă deosebire, în cadrul propriei națiuni, între diferitele clase ale societății? Pe cine ar trebui să privească preotul, rabinul, mai marele, ca semen al său? Ei își petreceau toată viața într-un șir de ceremonii, prin care căutau să se curățe. Legătura cu gloata neștiutoare, spuneau ei, i-ar fi întinat și le-ar fi cerut eforturi obositoare pentru a se curăți. Să-i privească oare și pe cei „necurați” ca semen ai lor?

Isus nu S-a lăsat nici acum atras în controversă. El n-a dezvăluit bigotismul celor care căutau să-L condamne. Dar a prezentat în fața ascultătorilor Săi, printr-o parabolă simplă, un tablou de prea îmbelșugată iubire cerească, ce a mișcat toate inimile și a scos de la învățătorul legii o mărturisire a adevărului.

Mijlocul prin care se îndepărtează întunericul este primirea luminii. Cea mai bună cale de a trata rățacirea este prezentarea adevărului. Descoperirea iubirii lui Dumnezeu face să iasă la iveală diformitatea și păcătoșenia inimii egoiste.

„Un om”, a zis Isus, „se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora, pe același drum, un preot; și când a văzut pe omul acesta a trecut înainte, pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela, și când l-a văzut, a trecut înainte, pe alături.” (Luca 10, 30-32.) Lucrul acesta nu era ceva închipuit, ci un fapt adevărat, cunoscut ca fiind exact așa cum era prezentat. Preotul și levitul, care trecuseră pe alături, se aflau printre ascultătorii lui Hristos.

Mergând de la Ierusalim la Ierihon, călătorul trebuia să treacă printr-o parte a pustiei Iudeii. Drumul cobora printr-o trecătoare sălbatică, stâncoasă, plină de tâlhari; locul acela era adesea scena multor violențe. Tocmai aici fusese atacat călătorul, i se luase tot ce avea mai de preț, fusese rănit, bătut și lăsat pe marginea drumului, aproape mort. Pe când zăcea astfel, a venit pe drumul acela preotul, dar el a aruncat doar o privire către omul rănit. Apoi s-a arătat levitul. Curios să știe ce se întâmplase, s-a oprit și a privit la cel suferind. El știa prea bine ce ar fi trebuit să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută. Ar fi vrut mai bine să nu fi trecut pe drumul acela, ca să nu-l fi văzut pe rănit. Și-a zis însă că lucrul acela nu-l privea.

Amândoi oamenii aceia aveau ocupații sfinte și pretindeau că sunt tălmăcitori ai Scripturilor. Făceau parte din clasa de oameni aleși în mod deosebit ca reprezentanți ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei trebuiau să fie „îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți” (Evrei 5, 2), ca să-i poată face pe oameni să înțeleagă marea iubire a lui Dumnezeu față de neamul omenească. Lucrarea la care erau chemați se asemena cu lucrarea lui Hristos, pe care El o descrisese astfel: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită; să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați.” (Luca 4, 18.)

Îngerii cerului văd nenorocirea familiei lui Dumnezeu de pe pământ și sunt gata să colaboreze cu oamenii, pentru a îndepărta suferința și apăsarea. În providența Sa, Dumnezeu i-a adus pe preot și pe levit pe această cale, unde zăcea omul rănit, ca ei să vadă nevoia lui de milă și de ajutor. Tot cerul aștepta să vadă dacă inima acestor oameni va fi mișcată de milă față de suferința omenească. Mântuitorul era Acela care îi condusesese pe evrei în pustie; prin stâlpul de nor și de foc, El dăduse o învățătură cu totul deosebită de aceea pe care o primeau oamenii acum de la preoții și învățătorii lor. Măsurile pline de milă prevăzute de lege aveau în vedere până și cele mai umile animale, care nu pot să exprime prin cuvinte nevoia și suferința lor. În privința aceasta, se dăduseră îndrumări fiilor lui Israel prin Moise: „Dacă întâlnești bouul vrăjmașului tău sau măgarul lui rătăcit, să i-l aduci acasă. Dacă vezi măgarul vrăjmașului tău, căzut sub povara lui, să nu treci pe lângă el, și să-i ajuți să ia povara de pe măgar.” (Exod 23, 4.5.) Dar, în omul rănit de tâlhari, Isus prezenta cazul unui frate în suferință. Cu cât mai mult ar fi trebuit să le fie milă de el decât de o vită de povară! Lor li se făcuse cunoscut prin Moise că Domnul Dumnezeul lor, „Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat”, face „dreptate orfanului și văduvei și iubește pe străin”. Și El a poruncit: „Să iubiți de aceea pe străin; să-l iubiți ca pe voi înșivă.” (Deuteronom 10, 17-19; Leviticul 19, 34.)

Iov spusese: „Străinul nu petrece noaptea afară; ci mi-am deschis ușa ca să intre călătorul”. și când cei doi îngeri preschimbați în oameni au venit în Sodoma, Lot s-a plecat cu fața la pământ și a zis: „Domnii mei, intrați vă rog în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte.” (Iov 31, 32; Geneza 19, 2.) Cu toate că aceste învățături erau cunoscute preotului și levitului, ei nu le-au pus în practică în viața lor. Educați în școala bigotismului național, ei deveniseră egoiști, mărginiți și exclusiviști. Când au privit la omul rănit, n-au știut dacă este din neamul lor sau nu. Se gândeau că s-ar putea să fie samaritean și, de aceea, au trecut pe alături.

În purtarea lor, așa cum o descrieseră Hristos, învățătorul legii n-a văzut nimic contrar celor pe care le știa el cu privire la cerințele legii. Dar acum s-a prezentat o nouă scenă.

Un samaritean, fiind în călătorie, ajunge la locul în care era suferindul și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. Nu s-a mai întrebat dacă străinul era iudeu sau dintre neamuri. Dacă cel căzut era iudeu, samariteanul știa bine că, dacă situația ar fi fost inversă, omul l-ar fi scuipat în față și ar fi trecut disprețuitor pe alături. Dar el n-a ezitat din cauza aceasta. Nu s-a gândit nici la faptul că el însuși putea să fie în primejdie, dacă întârzia în locul acela. Îi era de ajuns că avea în față o ființă omenească aflată în nevoie și suferință. Și-a scos haina, ca să-l acopere. Uleiul și vinul luate pentru propria călătorie le-a folosit ca să aline suferința și să întărească pe cel rănit. L-a așezat apoi pe asinul lui și a pornit încet, cu pas domol, așa încât străinul să nu fie mișcat și să sufere mai mult. L-a dus la un han și a avut toată noaptea grijă de el, supraveghindu-l cu multă atenție. Dimineața, întrucât străinul se mai întremase, samariteanul s-a hotărât să meargă mai departe, pe drumul său. Dar, înainte de a face lucrul acesta, l-a dat în grija hangiului, a plătit totul și a mai lăsat și o sumă de rezervă pentru străin; și, nefiind mulțumit numai cu atât, a luat măsuri și pentru alte nevoi, spunând gazdei: „Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere”.

O dată încheiată parabola, Isus și-a îndreptat privirea către învățătorul legii, cu o expresie care părea că-i citește sufletul, și a zis: „Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” (Luca 10, 36.)

Nici acum, învățătorul legii n-ar fi vrut să rostească numele de samaritean cu buzele sale și a răspuns: „Cel ce și-a făcut milă de el”. Isus a zis: „Du-te de fă și tu la fel”.

În felul acesta, s-a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: „Cine este aproapele meu?” Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credința noastră. Nu trebuie să facem nici o deosebire de rasă, culoare sau clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de vrăjmașul. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu.

În parabola despre samariteanul milos, Isus a prezentat tabloul Său și al misiunii Sale. Omul a fost înșelat, rănit, jefuit și ruinat de Satana și lăsat să piară, dar Mântuitorul a avut milă de starea noastră neajutorată. El a părăsit slava Sa, pentru a veni să ne mântuiască. El ne-a găsit când eram aproape de moarte și S-a ocupat de cazul nostru. Ne-a vindecat rănilile. Ne-a acoperit cu haina neprihănirii Sale. Ne-a oferit un loc de scăpare și a luat toate măsurile pentru noi, prin prețul plătit de El. A murit ca să ne răscumpere. Arătând către propriul exemplu, El zice către urmașii Săi: „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții”. „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 15, 17; 13, 34.)

Întrebarea pusă de învățătorul legii lui Isus fusese: „Ce trebuie să fac?” Și Isus, recunoscând că iubirea față de Dumnezeu și față de om este

împlinirea legii, a spus: „Fă așa și vei avea viață”. Samariteanul ascultase de îndemnul unei inimi bune și iubitoare, dovedindu-se astfel un împlinitor al legii. Hristos l-a îndemnat pe învățătorul legii: „Du-te de fă și tu la fel”. De la copiii lui Dumnezeu se așteaptă să facă, nu numai să zică: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2, 6.)

Învățătura aceasta nu este mai puțin necesară astăzi decât pe vremea când a dat-o Isus. Egoismul și formalismul rece aproape au stins focul iubirii și au îndepărtat însușirile plăcute, care trebuie să înfrumusețeze caracterul. Mulți dintre cei care mărturisesc Numele Lui au pierdut din vedere faptul că toți creștinii trebuie să-L reprezinte pe Hristos. Dacă nu se dă pe față jertfire de sine pentru binele altora, în cercul familiei, între vecini, în biserică și oriunde am fi, atunci, oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu suntem creștini.

Hristos a legat interesul Său de cel al oamenilor și ne cere să devenim una cu El pentru salvarea omenirii. „Fără plată ați primit, fără plată să dați”, zice El. (Matei 10, 8.) Păcatul este cel mai mare dintre toate relele și datoria noastră este să avem milă și să-l ajutăm pe păcătos. Sunt mulți care greșesc și care își simt rușinea și nebunia. Ei sunt flămânzi după cuvintele de încurajare. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor până ajung aproape de disperare. Noi nu trebuie să neglijăm aceste suflete. Dacă suntem creștini, nu trebuie să trecem pe alături, ținându-ne cât mai departe tocmai de aceia care au mai multă nevoie de ajutorul nostru. Când vedem ființe omenești în suferință, fie din cauza bolilor, fie din cauza păcatului, să nu zicem niciodată: „Aceasta nu mă privește”.

„Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați pe unul ca acesta cu duhul blândeții.” (Galateni 6, 1.) Prin credință și rugăciune, puterea vrăjmașului este dată înapoi. Spuneți cuvinte de credință și curaj, care vor fi ca un balsam vindecător pentru cel zdrobit și rănit. Mulți, foarte mulți, au slăbit și și-au pierdut curajul în marea bătălie a vieții; un cuvânt de amabilă îmbărbătare i-ar întări ca să biruie. Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet suferind, fără

a căuta să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiați de Dumnezeu.

Toate acestea sunt numai împlinirea principiului legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos și manifestat în viața lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata înseamnă a legii și ne arată ce înseamnă a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și când copiii lui Dumnezeu manifestă îndurare, bunătate și iubire față de toți oamenii, ei dovedesc caracterul rânduinelor cerului. Ei dau mărturie că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” (Psalmii 19, 7.) Și oricine nu manifestă această iubire calcă legea pe care pretinde că o onorează. Atitudinea față de frații noștri arată care este atitudinea noastră față de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea față de aproapele. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Preaiubiților, „dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.” (1 Ioan 4, 20.12.)

Capitolul 55

Fără să atragă privirea

Capitol bazat pe textele din Luca 17, 20-22.

Câțiva farisei au venit la Isus cu întrebarea: „Când va veni Împărăția lui Dumnezeu?” Trecuseră mai mult de trei ani de când Ioan Botezătorul vestise cu sunet de trâmbiță prin țară solia: „Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3, 2.) Dar, până la data aceea, fariseii n-au văzut nici o dovadă despre întemeierea Împărăției. Mulți dintre cei care îl respinseseră pe Ioan și care se împotriveau lui Isus la orice pas lăsau să se înțeleagă că lucrarea Lui dăduse greș.

Isus a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici sau uite-o colo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. Împărăția lui Dumnezeu începe în inimă. Nu căuta manifestări ale puterii pământești, care să arate venirea ei.

„Vor veni zile”, a zis El către ucenici, „când veți dori să vedeți una din zilele Fiului omului, și n-o veți vedea.” Din cauză că nu este însoțită de strălucire lumească, sunteți în primejdia de a nu observa slava misiunii Mele. Nu vă dați seama cât de mare este privilegiul de a avea între voi, deși înveșmântat în corp omenesc, pe Acela care este viața și lumina oamenilor. Vor veni zile când veți privi cu dor înapoi la ocaziile de care vă bucurați acum, când umblați și vorbiți cu Fiul lui Dumnezeu.

Din cauza egoismului și a firii lor pământești, nici ucenicii lui Isus nu puteau înțelege slava spirituală pe care căuta să le-o descopere. Numai după

înălțarea lui Hristos la Tatăl Său și revărsarea Duhului Sfânt asupra credincioșilor, ucenicii au înțeles pe deplin natura și misiunea Mântuitorului. După ce au primit botezul Duhului, au început să-și dea seama că fuseseră chiar în fața Domnului măririi. Când le-au revenit în memorie cuvintele lui Hristos, mintea le-a fost deschisă ca să înțeleagă profețiile și să înțeleagă minunile pe care le făcuse El. Minunile vieții Lui le-au trecut pe dinainte și erau ca niște oameni treziți dintr-un vis. Și-au dat seama că, într-adevăr, „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr; și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1, 14.) Hristos, într-adevăr, a venit de la Dumnezeu într-o lume plină de păcat, pentru a mântui pe fiii și fiicele lui Adam. Ucenicii își dădeau acum mai puțină importanță decât înainte de a-și da seama de lucrul acesta. Niciodată nu oboseau repetând cuvintele și faptele Lui. Învățăturile Lui, pe care le înțeleseseră prea puțin, acum le-au revenit în minte într-o nouă lumină. Scripturile au devenit pentru ei o carte nouă.

Când au studiat profețiile care mărturiseau despre Hristos, ucenicii au intrat în legătură cu Dumnezeirea și au învățat de la Acela care Se înălțase la cer, pentru a încheia lucrarea pe care o începuse pe pământ. Au recunoscut faptul că în El era o știință pe care nici o ființă omenească, lipsită de ajutorul dumnezeiesc, nu o putea înțelege. Ei aveau nevoie de ajutorul Aceluia despre care profetizaseră regi, profeți și oameni neprihăniți. Cu uimire au citit și recitat descrierile profetice ale caracterului și lucrării Sale. Cât de neclare fuseseră pentru ei scrierile profetice! Cât de greoi fuseseră în a primi marile adevăruri care mărturiseau despre Hristos! Privindu-L în umilința Lui, când a umblat printre oameni, ei nu înțeleseseră taina întrupării Sale, caracterul dublu al naturii Sale. Parcă fuseseră legați la ochi, ca să nu poată să recunoască pe deplin dumnezeirea în corpul omenesc. Dar, după ce au fost iluminați de Duhul Sfânt, cum ar mai fi dorit să-L vadă iarăși și să se așeze la picioarele Lui! Cum ar fi dorit să vină la El, ca să le explice pasajele din Scriptură pe care ei nu le înțelegeau! Cât de atenți ar fi ascultat cuvintele Lui! Ce ar vrut să spună Isus când a zis: „Mai am să vă spun multe lucruri,

dar acum nu le puteți purta”? (Ioan 16, 12) Cât ar fi dorit să le știe pe toate! Le părea rău că avuseseră o credință atât de slabă, că ideile lor fuseseră atât de departe de țintă și că greșiseră atât de mult în înțelegerea realității.

Dumnezeu trimisese un sol ca să vestească venirea lui Hristos și să atragă atenția poporului iudeu și a lumii către misiunea Sa, pentru ca oamenii să se poată pregăti să-L primească. Personajul minunat vestit de Ioan fusese printre ei peste treizeci de ani, și ei într-adevăr nu L-au recunoscut ca trimis al lui Dumnezeu. Ucenicii au avut remușcări din cauză că îngăduiseră ca necredința timpului să influențeze și părerile lor și să le întunece înțelegerea. Lumina acestei lumi întunecate strălucise prin negură, iar ei nu fuseseră în stare să înțeleagă de unde veneau aceste raze. Se întrebau pentru ce se purtaseră în așa fel, încât Hristos să fie nevoit să-i mustre. Repetau adesea discuțiile pe care le avuseseră cu El și își ziceau: De ce am îngăduit noi ca ideile pământești și opoziția preoților și rabinilor să ne încurce mintea, așa încât n-am înțeles că Unul mai mare decât Moise era între noi, că Cineva mai înțelept decât Solomon ne învăța? Cât de surde au fost urechile noastre! Cât de slabă a fost înțelegerea noastră!

Toma nu voise să creadă înainte de a pune degetul pe rana făcută de soldații romani. Petru Îl tăgăduise în timpul umilirii și lepădării Lui. Aceste amintiri dureroase le reveneau în minte cu atâta claritate. Ei fuseseră cu El, dar nici nu-L cunoscuseră, nici nu-L apreciaseră. Dar acum, când își recunoșteau necredința, toate aceste lucruri le tulburau atât de mult inimile.

Când preoții și mai marii s-au unit împotriva lor și i-au adus în fața judecătorilor și i-au aruncat în închisoare, urmașii lui Hristos s-au bucurat „că au fost socotiți vrednici să sufere pentru Numele Lui.” (Faptele Apostolilor 5, 41.) S-au bucurat că pot dovedi în fața oamenilor și a îngerilor că au recunoscut slava lui Hristos și au ales să-L urmeze, chiar dacă pentru aceasta aveau să piardă totul.

Și astăzi este tot așa de adevărat ca și pe timpul apostolilor că, fără lumina dată de Duhul Sfânt, natura omenească nu poate să înțeleagă slava lui Hristos. Adevărul și lucrarea lui Dumnezeu nu sunt apreciate de o creștinătate iubitoare de lume și de compromisuri. Dar urmașii Domnului nu vor putea fi întâlniți pe căi ușoare, căutând slava pământească și conformarea cu lumea. Ei sunt mult înaintea pe cărările muncii grele, umilinței și ocării, în fruntea luptei împotriva „căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6, 12.) Și acum, ca și pe vremea lui Hristos, ei sunt greșit înțeleși, ocărați și apăsați de preoții și fariseii timpului lor.

Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel, încât să atragă atenția. Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de lepădare de sine, nu poate să fie niciodată în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt în vrăjmășie. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” (1 Corinteni 2, 14.)

Dar, în lumea religioasă de azi, sunt mulți aceia care cred că trebuie să lucreze pentru întemeierea Împărăției lui Hristos ca organizație pământească, lumească. Ei doresc să facă din Domnul stăpânitorul regatelor lumii acesteia, conducător în curțile, în taberele și în adunările ei legislative, în palatele și piețele ei. Ei așteaptă ca El să domnească prin prevederi legale, impuse de autoritatea omenească. Deoarece acum Hristos nu este aici în persoană, ei vor căuta să acționeze în locul Lui, pentru a pune în aplicare legile Împărăției Sale. Stabilirea unei asemenea împărății este ceea ce doreau iudeii din zilele lui Hristos. Ei L-ar fi primit pe Isus, dacă El ar fi voit să întemeieze o împărăție pământească, să impună ceea ce considerau ei ca fiind legi ale lui Dumnezeu și să-i facă exponenți ai voinței Lui și delegați ai autorității Sale. Dar El a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18, 36.) El nu dorea un tron pământesc.

Cârmuirea din vremea lui Isus era coruptă și persecutoare; în toate părțile erau abuzuri flagrante, oprimare, intoleranță și cruzime. Cu toate acestea, Mântuitorul n-a încercat să facă reforme civile. El n-a atacat abuzurile naționale, nici n-a condamnat pe vrăjmașii națiunii. El nu s-a amestecat în treburile autorităților sau administrației celor de la putere. El, care ne-a fost pildă, s-a ținut departe de guvernele pământești. Nu pentru că era indiferent la suferințele oamenilor, ci pentru că leacul nu era în măsuri omenești și exterioare. Pentru a avea succes, tratamentul trebuia să cuprindă pe fiecare om în parte și trebuia să înnoiască inimile.

Împărăția lui Hristos nu va fi întemeiată prin hotărârile tribunalelor, consiliilor sau ale adunărilor legislative, nici prin patronajul oamenilor mari din lume, ci prin sădirea naturii lui Hristos în natura omenească, prin lucrarea Duhului Sfânt. „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1, 12.13.) Aceasta este singura putere care poate produce înălțarea omenerii. Iar partea omului în săvârșirea acestei lucrări este învățarea și trăirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Când și-a început lucrarea în Corint, orașul acela aglomerat, bogat și stricat, pervertit de nenumăratele vicii ale păgânismului, apostolul Pavel a zis: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2, 2.) Scriind mai târziu unora care mai înainte se întinaseră prin cele mai nebunești păcate, putea zice: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru”. „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos.” (1 Corinteni 6, 11; 1, 4.)

Astăzi, ca și în zilele lui Hristos, lucrarea Împărăției lui Dumnezeu nu este făcută de cei care pretind cu zgomot să fie recunoscuți și sprijiniți de conducătorii pământești și de legile omenești, ci de aceia care vestesc oamenilor, în Numele Său, acele adevăruri spirituale, care-l vor face pe primitor să trăiască experiența lui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2, 20.) Atunci ei vor lucra, la fel ca Pavel, pentru binele oamenilor. El zice: „Noi dar suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos, și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.” (2 Corinteni 5, 20.)

Capitolul 56

Binecuvântarea copiilor

Capitol bazat pe textele din Matei 19, 13-15; Marcu 10, 13-16; Luca 18, 15-17.

Isus a iubit totdeauna copiii. El primea simpatia lor copilărească și iubirea lor sinceră, neprefăcută. Laudele recunoscătoare de pe buzele lor curate erau ca o muzică pentru urechile Sale și Îi înviorau inima, atunci când era abătut din cauza oamenilor vicleni și fățarnici cu care venea în contact. Oriunde mergea Mântuitorul, bunătatea înfățișării Sale și purtarea Sa delicată și amabilă câștigau iubirea și încrederea copiilor.

La iudei era obiceiul ca să fie aduși copiii la un rabin, pentru a-și pune mâinile asupra lor și a-i binecuvânta, dar ucenicii considerau că lucrarea Mântuitorului era prea importantă pentru a fi întreruptă în felul acesta. Când mamele și-au adus copilașii, ucenicii le-au privit cu neplăcere. Ei credeau că acești copii sunt prea mici pentru a avea un folos dintr-o întâlnire cu Isus și apoi presupuneau că Lui Îi este neplăcută prezența lor. Dar El era nemulțumit tocmai de ucenici. Mântuitorul înțelegea grija și povara mamelor, care căutau să le dea copiilor o educație după Cuvântul lui Dumnezeu. El ascultase rugăciunile lor. El le atrăsese la Sine.

O mamă și copilul ei plecaseră de acasă pentru a-L găsi pe Isus. Pe drum, ea a spus unei vecine unde merge și vecina a dorit ca și copiii ei să fie binecuvântați. În felul acesta, au venit multe mame și copiii lor. Unii copii trecuseră de anii prunciei, la copilărie și tinerețe. Când mamele și-au exprimat dorința, Isus a ascultat cu plăcere cererea timidă și înlăcrimată. Dar El aștepta să vadă cum le vor trata ucenicii. Când i-a văzut că le îndepărtează

pe mame, crezând că Îi fac o favoare, El le-a arătat greșeala, zicând: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerului este a celor ca ei”. El i-a luat pe copii în brațe, și-a pus mâinile peste ei și le-a dat binecuvântarea pentru care veniseră.

Mamele au fost mângâiate. Ele s-au întors acasă întărite și binecuvântate de cuvintele lui Hristos. Au fost încurajate să-și ducă poverile cu o nouă bucurie și să lucreze cu nădejde pentru copiii lor. Mamele de astăzi trebuie să primească și ele cuvintele Lui cu aceeași credință. Hristos este și astăzi un Mântuitor personal, ca pe vremea când a trăit ca om între oameni. El este și azi ajutorul mamelor, ca pe vremea când i-a strâns pe cei mici în brațele Sale, pe când era în Iudea. Copiii căminelor noastre sunt răscumpărați prin sângele Său, ca și copiii de pe timpuri.

Isus cunoaște povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă care s-a luptat cu sărăcia și lipsurile simte cu fiecare mamă în lucrările ei. Acela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea unei femei canaanite va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu și care, în agonia Sa pe cruce, și-a amintit de mama Sa este mișcat și astăzi de durerea mamei. În orice suferință și orice nevoie, El va da ajutor și mângâiere.

Să vină dar mamele cu greutatea lor la Isus. Vor găsi har îndestulător ca să le ajute la creșterea copiilor. Porțile sunt deschise pentru oricare mamă care vrea să-și depună poverile la picioarele Mântuitorului. Acela care a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” le invită fără încetare pe mame să-i aducă pe copilașii lor să fie binecuvântați de El. Până și copilul din brațele mamei poate să locuiască la umbra Celui Atotputernic, prin credința mamei care se roagă. Ioan Botezătorul a fost plin de Duhul Sfânt chiar de la naștere. Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, și noi putem aștepta ca Duhul Sfânt să-i modeleze pe micuții noștri chiar din primele clipe.

În copiii aduși la El, Isus vedea bărbați și femei ce urmau să fie moștenitori ai harului Său și supuși ai Împărăției Sale, dintre care unii aveau să devină martiri pentru Numele Său. El știa că acești copii urmau să-L asculte și să-L primească drept Mântuitor al lor mult mai repede decât persoanele adulte, dintre care mulți erau înțelepți în felul lumii și cu inima împietrită. În învățăturile Sale, S-a coborât până la nivelul lor. El, Domnul cerului, nu a socotit ca un lucru neînsemnat să răspundă la întrebările lor și să simplifice învățăturile Lui importante, pentru a fi înțelese de mintea lor de copii. El a pus în inima lor semințele adevărului, care urmau să răsară peste mulți ani și să aducă roade pentru viața veșnică.

Este adevărat și azi faptul că cei mai receptivi la învățăturile Evangheliei sunt copiii; inima lor este deschisă față de influențele divine și este în stare să rețină învățăturile primite. Și copiii mici pot să fie creștini și să aibă o experiență potrivită cu vârsta lor. Ei au nevoie să fie educați în lucrurile spirituale și părinții ar trebui să îi ajute, prin orice mijloc, pentru ca să-și formeze caracterul după asemănarea lui Hristos.

Tații și mamele ar trebui să privească la copiii lor ca la cei mai tineri membri ai familiei Domnului, încredințați lor spre a-i pregăti pentru cer. Învățăturile pe care noi înșine le primim de la Hristos trebuie să le dăm copiilor noștri, așa cum pot înțelege mințile lor tinere, dezvăluindu-le puțin câte puțin din frumusețea principiilor cerului. În felul acesta căminul creștin devine o școală, în care părinții au rolul de suplinitori, în timp ce Hristos este Învățătorul.

Lucrând la convertirea copiilor noștri, nu trebuie să ne așteptăm să vedem emoții deosebite ca dovadă a convingerii de păcat. Nici nu este nevoie să cunoaștem timpul exact al convertirii lor. Trebuie să-i învățăm să vină cu păcatele lor la Isus și să ceară iertare, să creadă că El îi iartă și îi

primește, cum i-a primit și pe copiii care au venit la El atunci când era pe pământ.

Atunci când mama îi învață pe copii s-o asculte pentru că o iubesc, ea îi învață prima lecție din viața de creștin. Iubirea mamei față de copil reprezintă iubirea lui Hristos și cei mici, care se încred în mama lor și ascultă de ea, învață să asculte de Mântuitorul și să se încreadă în El.

Isus a fost un model pentru copii, dar este și o pildă pentru tați. El a vorbit ca Unul care avea autoritate și Cuvântul Său avea putere, dar niciodată, în relațiile cu oamenii aspri și violenți, El n-a spus nici un cuvânt lipsit de amabilitate sau de politețe. Harul lui Hristos în inimă va da o demnitate cerească și un simț al buneicuviințe. El va îmblânzi tot ce este aspru și va supune tot ce este necuviincios sau neprietenos. El îi va face pe părinți să-i trateze pe copiii lor ca pe niște ființe inteligente, așa cum ar vrea ei înșiși să fie tratați.

Părinți, pentru creșterea copiilor voștri, studiați învățăturile pe care Dumnezeu le-a dat în natură! Dacă ați vrea să cultivați o garoafă, un trandafir sau un crin, cum ați proceda? Întrebați-l pe grădinar cum face el să crească așa de frumos fiecare ramură și fiecare frunză, ca să se dezvolte în simetrie și frumusețe. El vă va spune că nu prin atingeri aspre sau prin eforturi violente, deoarece acestea ar frânge lăstarele delicate, ci prin mici atenții, des repetate. El a umezit pământul și a ferit planta în creștere de vânturile puternice și de arșița soarelui și Dumnezeu a făcut-o să înflorească și să crească în mare frumusețe. În purtarea față de copii, urmați metoda grădinarului. Prin atingeri delicate, ajutându-i cu iubire, căutați să modelați caracterele lor după modelul caracterului lui Hristos.

Încurajați-i să-și exprime iubirea față de Dumnezeu și unul față de celălalt. Motivul pentru care în lume sunt așa de mulți bărbați și femei cu

inima împietrită este că adevărata afecțiune a fost privită ca slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Natura mai bună a acestor persoane a fost înăbușită în copilărie; și dacă lumina iubirii divine nu vine să topească egoismul lor rece, fericirea lor va fi ruinată pentru totdeauna. Dacă dorim ca micuții noștri să aibă spiritul duios al lui Isus și simpatia pe care o manifestă îngerii față de noi, trebuie să încurajăm impulsurile generoase și iubitoare ale copilăriei.

Învățați-i pe copii să-L vadă pe Hristos în natură. Luați-i sub cerul liber, sub copacii falnici din grădină și, în toate lucrurile minunate ale creațiunii, învățați-i să vadă expresia iubirii Sale. Învățați-i că El a făcut legile care guvernează toate ființele vii, că El a făcut legi pentru noi și că aceste legi sunt pentru fericirea și bucuria noastră. Nu-i obosiți cu rugăciuni lungi și îndemnuri plictisitoare, ci, prin pilde din natură, învățați-i să asculte de Legea lui Dumnezeu.

Dacă le câștigați încrederea în voi, ca urmași ai lui Hristos, va fi ușor să-i învățați despre marea iubire cu care El ne-a iubit. Când încercați să le lămurii adevărurile mântuirii și să-i îndrumați la Hristos ca Mântuitor personal, îngerii vor fi lângă voi. Domnul va da har taților și mamelor, ca să-i facă pe cei micuți să asculte cu interes scumpa povestire despre Copilașul din Betleem, care este într-adevăr nădejdea întregii lumi.

Când le-a spus ucenicilor să nu-i împiedice pe copii să vină la El, Isus Se adresa ucenicilor din toate veacurile: slujbașilor bisericii, predicatorilor, îngrijitorilor și tuturor creștinilor. Isus îi atrage pe copii la Sine și ne îndeamnă: „Lăsați-i să vină”, ca și cum ar zice: Ei ar veni dacă nu i-ați împiedica voi.

Nu lăsați caracterul vostru necreștinesc să-L reprezinte greșit pe Isus. Nu-i țineți pe copilași departe de El prin răceala și asprimea voastră. Să nu-i

faceți să simtă că cerul nu va fi un loc plăcut, dacă voi sunteți acolo. Nu vorbiți despre religie ca despre ceva ce copiii nu ar putea înțelege și nici nu vă purtați ca și cum de la ei nu s-ar aștepta să-L primească pe Hristos în copilăria lor. Nu le dați falsa impresie că religia lui Hristos este o religie a întristării și că, venind la Mântuitorul, trebuie să renunțe la tot ceea ce aduce bucurie în viață.

Când Duhul Sfânt mișcă inimile copiilor, colaborați cu lucrarea Lui. Învățați-i că Mântuitorul îi cheamă, că nimic nu poate să-I aducă o mai mare bucurie decât faptul că ei se predau Lui acum, în frăgezimea și floarea vârstei.

Mântuitorul privește cu nemărginită duiosie la cei pe care i-a răscumpărat cu sângele Său. Ei sunt pătrunși de iubirea Lui. El privește la ei cu o dorință nespusă. Inima Lui nu este atrasă numai către copiii cu o purtare bună, ci și către cei care au moștenit trăsături rele de caracter. Mulți părinți nu-și dau seama că ei sunt răspunzători pentru aceste trăsături din copiii lor. Ei n-au blândețea și înțelepciunea de a ști cum să se poarte cu cei greșiți, pe care ei i-au făcut ce sunt. Dar Isus privește cu milă la acești copii. El face legătura dintre cauză și efect.

Lucrătorul creștin poate fi un slujitor al lui Hristos care să-i atragă pe copii la Mântuitorul. Prin înțelepciune și tact, el îi poate lega de inima sa, le poate da curaj și nădejde iar prin harul lui Hristos îi poate vedea transformați în caracter, așa încât să se poată spune despre ei: „A unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu”.

Capitolul 57

“Îți mai lipsește un lucru”

Capitol bazat pe textele din Matei 19, 16-22; Marcu 10, 17-22; Luca 18, 18-23.

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat în fața Lui și L-a întrebat: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»”

Tânărul care pusese această întrebare era un conducător. Avea multe averi și deținea o poziție de răspundere. El văzuse iubirea manifestată de Hristos față de copiii aduși la El, văzuse cât de duios îi primise, cum îi luase în brațe și inima lui se aprinse de iubire pentru Mântuitorul. El simțea dorința de a fi ucenicul Lui. Fusesse mișcat atât de adânc, încât, atunci când Isus era gata să pornească la drum, a alergat la El și, îngenunchind la picioarele Lui, a pus, cu sinceritate și stăruință, întrebarea aceasta atât de însemnată pentru sufletul său și pentru sufletul oricărei ființe omenești: „Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

„Pentru ce Mă numești bun?” i-a zis Hristos. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.” Isus dorea să încerce sinceritatea tânărului și să afle de la el în ce chip Îl socotea bun. Își dădea el seama că Acela cu care vorbea era Fiul lui Dumnezeu? Care era adevăratul sentiment al inimii lui?

Conducătorul acesta punea foarte mare preț pe propria neprihănire. El nu se gândea că într-adevăr i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulțumit. El simțea că mai lipsește ceva. Nu s-ar fi putut ca Isus să-l binecuvânteze și pe el cum îi binecuvântase pe copii și să satisfacă lipsa din sufletul său?

Ca răspuns la această întrebare, Isus i-a spus că, dacă dorește să aibă viață veșnică, trebuie să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Și El a citat câteva din poruncile care arătau omului datoria față de semenii lui. Răspunsul conducătorului a fost hotărât: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”

Hristos a privit fața tânărului, parcă citindu-i viața și cercetându-i caracterul. L-a iubit și a dorit să-i dea pacea, harul și bucuria care puteau să-i schimbe cu totul caracterul. „Îți lipsește un lucru”, a zis El; „du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Hristos era atras către acest tânăr. El știa că este sincer în afirmația lui: „Toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea”. Mântuitorul dorea să-i ofere acea putere de discernământ care să-l facă în stare să-și vadă nevoia de consacrare a inimii și de bunătate creștină. Dorea mult să vadă în el o inimă umilă și zdrobită, conștientă că iubirea cea mai mare I se cuvine lui Dumnezeu, să-l vadă ascunzându-și lipsa în desăvârșirea lui Hristos.

Isus a văzut în acest tânăr conducător, dacă devenea conlucrător cu El în lucrarea de mântuire, exact ajutorul de care avea nevoie. Dacă s-ar fi așezat sub călăuzirea lui Hristos, ar fi devenit o putere spre bine. Într-o mare măsură, conducătorul ar fi putut să-L reprezinte pe Hristos; deoarece avea însușiri care, dacă s-ar fi unit cu Mântuitorul, l-ar fi făcut în stare să devină o forță divină între oameni. Privind la caracterul lui, Hristos l-a iubit. În inima conducătorului, s-a trezit iubirea pentru Hristos, căci iubirea dă naștere la iubire. Isus dorea să-l vadă un împreună-lucrător cu El. El dorea să-l facă să-I semene, o oglindă care să reflecte chipul lui Dumnezeu. El dorea să dezvolte partea bună a caracterului acestui om și s-o sfințească pentru servirea Domnului. Dacă s-ar fi predat lui Hristos, tânărul conducător ar fi

crescut în atmosfera prezenței Sale. Dacă ar fi ales partea aceasta, cât de deosebit ar fi fost viitorul lui!

„Un lucru îți lipsește”, a zis Isus. „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă.” Hristos a citit în inima fruntașului. Numai un lucru îi lipsea, dar acesta era un principiu vital. El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu în suflet. Dacă golul acesta nu era umplut, era fatal pentru el; întreaga lui ființă avea să se schimbe în rău. Prin îngăduință, egoismul s-ar fi întărit. Dar, ca să primească iubirea lui Dumnezeu, trebuia să renunțe la iubirea de sine.

Hristos l-a pus la încercare pe acest om. L-a invitat să aleagă între slava pământească și comorile cerești. Comoara cerească îi era asigurată, dacă Îl urma pe Hristos. Dar eul trebuia înfrânt; voința sa trebuia pusă sub conducerea lui Hristos. Însăși sfințenia lui Dumnezeu îi era oferită tânărului conducător. El avea privilegiul să devină un fiu al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Hristos la comoara cerească. Dar trebuia să-și ia crucea și să-L urmeze pe Mântuitorul pe cărarea lepădării de sine.

Cuvintele lui Hristos erau echivalente cu această invitație: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” (Iosua 24, 15.) Alegerea era lăsată pe seama lui. Isus dorea cu ardoare convertirea lui. El îi arătase punctul slab din caracter și cu profund interes urmărea problema, în timp ce tânărul gândea asupra problemei. Dacă se hotăra să-L urmeze pe Hristos, trebuia să asculte în totul de cuvintele Lui. Trebuia să părăsească planurile sale ambițioase. Cu câtă nerăbdare, cu câtă îngrijorare privea Mântuitorul la tânăr, nădăjduind că va da curs invitației Duhului lui Dumnezeu.

Hristos arătase singurele condiții care-l puteau așeza pe fruntaș în situația de a-și desăvârși un caracter creștin. Cuvintele Lui erau pline de înțelepciune, deși păreau severe și pretențioase. Singura nădejde de scăpare

pentru fruntaș era să le primească și să le asculte. Poziția lui înaltă și averile lui aveau o subtilă influență spre rău asupra caracterului său. Dacă se lega de ele, acestea urmau să-L îndepărteze pe Dumnezeu din inima lui. Reținând mai mult sau mai puțin din ale lui Dumnezeu, însemna să rețină ceea ce i-ar fi slăbit forța morală și puterea de lucru; căci dacă sunt cultivate lucrurile acestei lumi, oricât sunt de nesigure și fără valoare, vor ajunge să absoarbă sufletul cu totul.

Fruntașul a înțeles repede tot ce cuprindeau cuvintele lui Hristos și s-a întristat. Dacă și-ar fi dat seama de valoarea darului oferit, în grabă s-ar fi numărat printre cei care-L urmau pe Hristos. El era un membru al onoratului consiliu al iudeilor și Satana îl ispitea cu posibilități atrăgătoare pentru viitor. El dorea comoara cerească, dar în același timp dorea și avantajele trecătoare, pe care le putea aduce bogăția. Îi părea rău că există asemenea situații; dorea viață veșnică, dar nu era dispus la sacrificiu. Prețul vieții veșnice i se părea prea mare și a plecat plin de întristare, „deoarece avea multe bogății”.

Pretenția lui că păzise Legea lui Dumnezeu era o amăgire. El dovedise că avuțiile erau idolul lui. El nu putea să țină poruncile lui Dumnezeu, câtă vreme lumea avea locul cel dintâi în inima lui. Iubea mai mult darurile lui Dumnezeu decât pe Dătător. Hristos îi dăruise tânărului comuniunea cu Sine. „Urmează-Mă”, a spus El. Dar Mântuitorul nu valora pentru el atât cât valora numele pe care îl avea între oameni sau avuțiile lui. Să renunțe la comoara pământească, vizibilă, pentru comoara cerească, nevăzută, era un risc prea mare. El a refuzat darul vieții veșnice și a plecat; de aici înainte, lumea avea să pună cu totul stăpânire pe el. Mii de oameni trec prin aceleași experiențe, având de ales între Hristos și lume; și mulți aleg lumea. Asemenea tânărului fruntaș, ei se îndepărtează de Mântuitorul, zicând în inima lor: „Nu vreau ca Omul acesta să-mi fie conducător”.

Purtarea lui Hristos față de acest tânăr este o pildă pentru noi. Dumnezeu ne-a dat o regulă de purtare, pe care trebuie s-o urmeze fiecare

slujitor al Lui. Este vorba de ascultarea de Legea Sa și nu numai de o ascultare legalistă, ci de o ascultare care pătrunde în viață și este ilustrată în caracter. Dumnezeu a prezentat caracterul Său ca model pentru toți cei care vor să devină supuși ai Împărăției Sale. Numai cei care vor deveni conlucrători cu Hristos, numai cei care vor zice: „Doamne, tot ce am și tot ce sunt este al Tău”, numai aceia vor fi recunoscuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Toți trebuie să-și dea seama ce înseamnă a dori cerul și totuși să renunțe la el din cauza condițiilor puse. Gândiți-vă ce înseamnă a zice „nu” lui Hristos. Fruntașul a zis: „Nu, nu pot să-ți dau totul”. Spunem și noi la fel? Mântuitorul Se oferă să împartă cu noi lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o facem. El ne pune la dispoziție toate mijloacele date nouă de Dumnezeu, pentru a duce mai departe lucrarea Sa în lume. Numai în felul acesta ne putem mântui.

Fruntașului îi fuseseră încredințate mari averi, pentru ca el să se dovedească un ispravnic credincios; el trebuia să folosească aceste bunuri pentru binecuvântarea celor în nevoie. Tot astfel și azi Dumnezeu încredințează oamenilor mijloace, talente și ocazii, ca ei să poată fi slujitorii Săi pentru ajutorarea celor săraci și suferinzi. Acela care folosește darurile încredințate așa cum intenționează Dumnezeu devine un conlucrător cu Mântuitorul. El câștigă suflete la Hristos, deoarece este un reprezentant al caracterului Său.

Acelora care, asemenea tânărului conducător, sunt în posturi de încredere și au averi mari, li se va părea poate un sacrificiu prea mare să părăsească totul pentru a-L urma pe Hristos. Dar aceasta este regula de purtare pentru toți cei care doresc să devină ucenici ai Săi. Nu se primește nimic altceva decât ascultarea. Predarea de sine este miezul învățăturilor lui Hristos. Adesea, ni se pare că ne este impusă într-un limbaj care pare poruncitor, pentru că nu există altă cale de a-l salva pe om, decât de a îndepărta lucrurile care, dacă ar fi cultivate, ar duce la degradarea întregii ființe.

Când urmașii lui Hristos înapoiază Domnului ce este al Lui, ei adună o comoară care li se va da când vor auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”. „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Matei 25, 23; Evrei 12, 2.) Bucuria de a vedea oameni mântuiți, salvați pentru veșnicie, este răsplata tuturor aceluia care pășesc pe urmele Aceluia care a zis: „Urmează-Mă”.

Capitolul 58

“Lazăre, vino afară!”

Capitol bazat pe textele din Luca 10, 38-42; Ioan 11, 1-44.

Lazăr din Betania era unul dintre cei mai statornici ucenici ai lui Hristos. De la prima lor întâlnire, credința lui în Hristos fusese puternică, iubirea pentru El era profundă și el era foarte iubit de Mântuitorul. Pentru Lazăr a și fost săvârșită cea mai mare minune a lui Hristos. Mântuitorul i-a binecuvântat pe toți cei care au căutat ajutorul Său; El iubește toată familia omenească, dar față de unii este legat prin legături deosebite. Inima Lui era prinsă într-o puternică legătură de iubire față de familia din Betania și pentru unul dintre ei a fost făcută cea mai minunată lucrare.

În casa lui Lazăr, Isus găsisse de multe ori odihnă. Mântuitorul nu avea o casă proprie; El depindea de ospitalitatea prietenilor și ucenicilor Săi și adesea, când era obosit, însetat după o părtășie omenească sinceră, El găsea adăpost în familia aceasta pașnică, departe de bănuielile și invidia fariseilor mânioși. Aici găsea o primire sinceră și o prietenie curată și sfântă. Aici putea să vorbească simplu și liber, știind că vorbele Lui erau înțelese și păstrate ca o comoară.

Mântuitorul prețuia o casă liniștită și niște ascultători interesați. El avea nevoie de duiosia, curtenia și iubirea oamenilor. Cei care primeau învățătura cerească, pe care El era gata să o dea, erau mult binecuvântați. În timp ce mulțimile Îl urmau pe Hristos prin câmpiile întinse, El le dezvăluia frumusețile lumii naturale. Căuta să deschidă ochii minții lor, ca să poată vedea cum mâna lui Dumnezeu susține lumea. Pentru ca oamenii să aprecieze bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, El atrăgea atenția

ascultătorilor Săi la roua delicată, la picurarea liniștită a ploii și la lumina strălucitoare a soarelui, care erau date deopotrivă și celor buni, și celor răi. El dorea ca oamenii să-și dea seama pe deplin de grija pe care Dumnezeu o arăta față de ființele omenești create de El. Dar mulțimile nu se grăbeau să asculte; și în familia din Betania, Hristos găsea odihnă de lupta obositoare a vieții publice. Aici, în fața unor ascultători înțelegători, El dezvăluia măreția Providenței. În aceste întrevederi particulare, El desfășura în fața ascultătorilor Săi lucrurile acelea pe care nu putea să le spună mulțimii amestecate. Prietenilor Săi nu trebuia să le vorbească în parabole.

În timp ce Hristos dădea aceste învățături minunate, Maria stătea la picioarele Lui, ca o ascultătoare respectuoasă și devotată. Odată, Marta, foarte ocupată cu pregătirea mesei, a mers la Hristos, zicând: „Doamne, nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute”. Aceasta s-a întâmplat cu ocazia primei vizite a lui Hristos în Betania. Mântuitorul și ucenicii făcuseră o călătorie obositoare pe jos, de la Ierihon. Marta voia să se îngrijească de ei și, în frământarea ei, ea uitase să se poarte delicat față de Oaspete. Isus i-a răspuns în cuvinte blânde și pline de răbdare: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijești și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește: Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Maria își îmbogățea mintea cu prețioasele cuvinte care curgeau de pe buzele Mântuitorului, cuvinte care pentru ea erau mai de preț decât cele mai scumpe bijuterii.

Acel „singur lucru” care îi era necesar Martei era un spirit liniștit, de devoțiune, o mai mare preocupare pentru cunoștințele privitoare la viața veșnică și binecuvântările necesare pentru creșterea spirituală. Ea avea nevoie de mai puțină preocupare pentru cele trecătoare și mai multă pentru cele care rămân veșnic. Isus voia să-i învețe pe copiii Săi să prindă orice ocazie de a câștiga acea cunoștință care-i face înțelepți spre mântuire. Cauza lui Hristos are nevoie de lucrători pricepuți și energici. Cei asemenea Martei, cu zelul lor pentru lucrarea religioasă, au un câmp întins în fața lor. Dar ei

trebuie să stea mai întâi cu Maria, la picioarele lui Isus. Sânguina, promptitudinea și energia trebuie să fie sfințite prin harul lui Hristos și atunci viața va fi o putere neînfrântă spre bine.

Întristarea a intrat în casa pașnică în care Se odihnea Isus. Lazăr s-a îmbolnăvit dintr-o dată și surorile lui au trimis la Mântuitorul să-I spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav”. Ele au văzut gravitatea bolii fratelui lor, dar știau că Hristos Se dovedise în stare să vindece tot felul de boli. Credeau că El va simți împreună cu ele în durere, de aceea n-au stăruit ca El să vină numaidecât, ci au trimis numai vestea care arăta cât de mult se încredeau în El: „Acela pe care-l iubești este bolnav”. Ele credeau că Domnul va răspunde îndată la înștiințarea lor și că va veni în cel mai scurt timp la Betania.

Pline de nerăbdare, așteptau vești de la Isus. Câtă vreme scânteia de viață mai era încă vie în fratele lor, ele s-au rugat și au tot așteptat venirea lui Isus. Dar trimisul s-a întors fără El. Totuși, a adus solia: „Boala aceasta nu este spre moarte”, și ele s-au agățat de nădejdea că Lazăr va trăi. Cu duioșie, au încercat să-i spună cuvinte de mângâiere și încurajare suferindului aproape inconștient. Când Lazăr a murit, ele au fost amar dezamăgite; dar au simțit harul întăritor al lui Hristos, și acesta le-a ferit să gândească rău despre Mântuitorul.

Când Isus a auzit înștiințarea, ucenicii au avut impresia că El a primit-o cu răceală. N-a manifestat întristarea la care se așteptau. Privind la ei, El a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea”. Timp de două zile, a rămas acolo unde Se afla. Întârzierea aceasta era o taină pentru ucenici. Ce mângâiere ar fi fost prezența Lui pentru familia întristată! gândeau ei. Marea Lui iubire pentru familia din Betania era bine cunoscută de ucenici și ei erau surprinși că nu a răspuns imediat la vestea tristă: „Acela pe care-l iubești este bolnav”.

În timpul celor două zile, părea că Hristos nici nu Se mai gândea la vestea adusă, deoarece nu vorbea despre Lazăr. Ucenicii s-au gândit la Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul lui Isus. Ei se miraseră că Isus, care avea atât de mare putere de a săvârși minuni, îngăduise ca Ioan să zacă în închisoare și să moară de o moarte năprasnică. Dacă avea o astfel de putere, pentru ce nu salvase Hristos viața lui Ioan? Deseori fariseii puseseră întrebarea aceasta, ca să aducă un argument de necombătut împotriva susținerii lui Hristos că El este Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul îi avertizase pe ucenici că vor avea de suferit încercări, pierderi și persecuții. Îi va uita El oare și pe ei în vreme de încercare? Unii se întrebau dacă nu cumva s-au înșelat în ce privește misiunea Lui. Toți erau profund tulburați.

După o așteptare de două zile, Isus le-a spus ucenicilor: „Haidem să ne întoarcem în Iudea”. Ucenicii se întrebau de ce așteptase două zile, dacă și așa urma să meargă în Iudea. Dar îngrijorarea pentru Isus și chiar pentru ei îi frământa mai mult. În hotărârea luată de El acum, ei nu vedeau decât primejdia care îi pândea. „Învățătorule”, au zis ei, „acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudea?” Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?” Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, viața Mea este în siguranță. Cele douăsprezece ore ale zilei Mele încă nu s-au sfârșit. Am trecut în ultima parte a zilei, dar cât mai rămâne ceva, Mă aflu în siguranță.

„Dacă umblă cineva ziua”, a spus El mai departe, „nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii acesteia.” Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe drumurile prescrise de Dumnezeu, nu poate să se împiedice și să cadă. Lumina, Spiritul călăuzitor al lui Dumnezeu, îi dă o clară înțelegere a datoriei sale și-l călăuzește pe drumul cel drept până la capătul lucrării sale. „Dar dacă umblă noaptea, se poticnește, pentru că n-are lumină în el.” Acela care merge pe o cărare aleasă de el și unde nu l-a chemat Dumnezeu se va poticni. Pentru el, ziua se schimbă în noapte și, oriunde s-ar afla, nu este

sigur.

„După aceste vorbe le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn».” „Lazăr, prietenul nostru, doarme.” Cât de mișcătoare sunt cuvintele acestea! Ce pline de simpatie! Cu gândul la Ierusalim, ucenicii aproape uitaseră de familia îndurerată din Betania. Dar Hristos nu uitase. Ucenicii s-au simțit muștrați. Fuseseră dezamăgiți pentru că Hristos nu răspunsese mai grabnic la înștiințare. Fuseseră ispitiți să creadă că El n-avea acea călduroasă iubire pentru Lazăr și surorile lui cum crezuseră ei, căci altfel S-ar fi grăbit să meargă cu cel care adusese vestea. Dar cuvintele: „Lazăr, prietenul nostru, doarme” au trezit în mintea lor sentimente mai bune. Erau convinși că Hristos nu-i uitase pe prietenii Lui în suferință.

„Ucenicii I-au zis: «Doamne, dacă doarme, are să se facă bine». Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn.” Hristos le prezintă copiilor Săi credincioși moartea, ca fiind un somn. Viața lor e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, până va suna ultima trâmbiță, cei care mor vor dormi în El.

Atunci Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit. Și Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum haidem să mergem la el”. Toma nu vedea pentru Învățătorul lui nimic altceva decât că-L aștepta moartea, dacă Se ducea în Iudea, dar el și-a făcut curaj și le-a spus celorlalți ucenici: „Haidem să mergem și noi să murim cu El!” El știa cât de mult Îl urau iudeii pe Hristos. Scopul lor era să-L omoare, dar planul acesta nu izbutise, pentru că nu venise încă vremea. În acest timp, Isus era păzit de garda îngerilor cerești și chiar în părțile Iudeii, unde rabinii unelteau să pună mâna pe El și să-L omoare, nu I se putea face nici un rău.

Ucenicii s-au mirat de cuvintele lui Hristos, când a zis: „Lazăr a murit,

și Mă bucur că n-am fost acolo”. După propria alegere stătuse Mântuitorul departe de familia prietenilor în suferință? Aparent, Maria, Marta și muribundul Lazăr fuseseră lăsați singuri. Dar nu erau singuri. Hristos a urmărit toată scena și, după moartea lui Lazăr, surorile întristate au fost susținute de harul Său. Isus a fost martor la întristarea inimilor lor, când fratele lor se lupta cu vrăjmașul cel puternic, moartea. El a simțit toată durerea lor grozavă, când le-a spus ucenicilor: „Lazăr a murit”. Dar Hristos trebuia să Se mai gândească și la alții, afară de cei iubiți din Betania; El trebuia să țină seama de educația ucenicilor. Ei trebuiau să fie reprezentanții Lui în lume, pentru ca binecuvântarea Tatălui să-i poată cuprinde pe toți oamenii. Pentru binele lor a îngăduit El ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea, care era cea mai puternică dovadă a naturii Sale divine, nu s-ar fi putut săvârși.

Dacă Hristos ar fi fost în camera bolnavului, Lazăr n-ar fi murit, deoarece Satana n-ar fi avut putere asupra lui. Moartea n-ar fi putut să-și îndrepte săgeata spre Lazăr în prezența Dătătorului vieții. De aceea Hristos a stat departe. El a îngăduit exercitarea puterii vrăjmașului, ca apoi să-l poată izgoni ca pe un dușman înfrânt. El a îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții; și surorile îndurerate l-au văzut pe fratele lor pus în mormânt. Hristos știa că, atunci când ele aveau să privească fața neînsuflețită a fratelui lor, credința în Răscumpărătorul lor avea să fie greu încercată. Dar știa că, datorită luptei prin care treceau acum, credința lor urma să strălucească și mai puternic. El a suferit toate chinurile întristării pe care ele le-au îndurat. El nu-i iubea mai puțin acum pentru că zăbovisc; dar știa că, pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine și pentru ucenici, urma să fie câștigată o biruință.

„Pentru voi, ca să credeți.” Pentru toți aceia care caută să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, clipa celei mai mari descurajări este timpul când ajutorul divin este cel mai aproape. Ei vor privi înapoi cu recunoștință la partea cea mai întunecată a căii lor. „Domnul știe să izbăvească din

încercare pe oamenii temători de Dumnezeu.” (2 Petru 2, 9.) Din orice ispită și orice încercare, El îi va scoate cu o credință mai tare și o experiență mai bogată.

Întârziind să meargă la Lazăr, Hristos avea un plan de îndurare față de aceia care nu-L primiseră. El a zăbovit pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să poată da poporului Său încăpățânat și necredincios o nouă dovadă că El era într-adevăr „învierea și viața”. Se cutremura la gândul că astfel nu mai era nici o nădejde pentru acest popor, aceste sărmane și rătăcite oi ale casei lui Israel. Inima Lui era zdrobită din cauza nepocăinței lor. În harul Său, intenționa să le mai dea o dovadă că El era Vindecătorul, Acela care singur putea să aducă la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții nu o puteau răstălmăci. Iată motivul pentru care a întârziat să meargă la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, trebuia să pună sigiliul lui Dumnezeu asupra lucrării și afirmațiilor Sale cu privire la originea Sa divină.

În călătoria Sa către Betania, după obiceiul Său, Isus i-a ajutat pe cei bolnavi și pe cei lipsiți. Apropiindu-Se de oraș, a trimis la surori un sol cu vestea sosirii Lui. Hristos n-a intrat îndată în casă, ci S-a oprit într-un loc retras, de lângă drum. Marile ceremonii pe care iudeii obișnuiau să le îndeplinească la moartea prietenilor și rudelor nu se potriveau cu spiritul lui Hristos. El a auzit vaietele bocitorilor plătiți și nu dorea să le întâlnească pe surori în mijlocul zgomotului. Printre prietenii care luau parte la doliu erau și rude ale familiei, dintre care unii dețineau posturi de răspundere în Ierusalim. Printre aceștia, erau chiar vrăjmași foarte înverșunați ai lui Hristos. El le cunoștea planurile și de aceea nu S-a făcut îndată cunoscut.

Vestea i-a fost dusă Martei atât de tainic, încât ceilalți din încăpere n-au știut. Stăpânită de durere, Maria n-a auzit nimic. Ridicându-se îndată, Marta s-a dus să-L întâmpine pe Domnul ei, dar Maria, crezând că merge la locul unde era înmormântat Lazăr, a rămas acolo unde se afla fără a mai spune

ceva.

Marta a mers grăbită să-L întâmpine pe Isus, având inima frământată de emoții contradictorii. Pe fața Lui expresivă, a citit aceeași duioșie și iubire ca și mai înainte. Încrederea ei în El era nezdruccinată, dar se gândea la preaiubitul ei frate, pe care-l iubise și Isus. Cu mare durere în inimă pentru faptul că Hristos nu venise mai înainte, totuși cu nădejdea că și acum putea să facă ceva pentru mângâierea lor, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Iarăși și iarăși repetaseră surorile aceste cuvinte, printre strigătele bocitorilor.

Cu milă omenească și dumnezeiască, Isus a privit fața ei întristată și îngrijorată. Marta nu dorea să povestească cele petrecute; totul era adunat în aceste cuvinte mișcătoare: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Dar, privind fața Sa plină de iubire, a adăugat: „Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu”.

Isus i-a îmbărbătat credința, zicând: „Fratele tău va învia”. Răspunsul Lui nu urmărea să-i dea speranța unei schimbări apropiate. El a dus gândurile Martei dincolo de apropiata înviere a fratelui ei și le-a ațintit asupra învierii dreptilor. A făcut lucrul acesta pentru ca ea să vadă în învierea lui Lazăr o garanție pentru învierea tuturor neprihăniților morți și o asigurare că lucrul acesta se va face prin puterea Mântuitorului.

Marta a răspuns: „Știi că va învia la înviere, în ziua de apoi”.

Căutând să dea și mai departe o bună îndrumare credinței ei, Isus a zis: „Eu sunt învierea și viața”. În Hristos e viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși. „Cine are pe Fiul are viață.” (1 Ioan 5, 12.) Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică. „Cine crede în Mine”, a zis Isus, „chiar dacă ar fi murit, va

trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Hristos privea acum la a doua Sa venire. Atunci, dreptii cei morți vor învia în corp nesupus putrezirii, iar dreptii cei vii vor fi duși în cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o săvârșească, prin învierea lui Lazăr din morți, urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți. Prin cuvântul și lucrările Sale, El S-a declarat ca Autor al învierii. Acela care în curând trebuia să moară pe cruce avea cheile morții, ca biruitor asupra mormântului, și a afirmat dreptul și puterea Sa de a da viață veșnică.

La cuvintele Mântuitorului: „Crezi lucrul acesta?”, Marta răspunse: „Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume!” Ea nu înțelesese toată însemnătatea cuvintelor lui Hristos, dar și-a mărturisit credința în divinitatea Lui și încrederea că El putea să facă tot ce dorea.

„După ce a spus aceste vorbe, s-a dus și a chemat în taină pe sora sa, Maria, și i-a zis: «A venit Învățătorul și te cheamă».” Ea a spus lucrul acesta cât mai discret, deoarece preoții și conducătorii erau pregătiți să pună mâna pe Isus, când li s-ar fi oferit ocazia. Strigătele bocitorilor au făcut ca să nu fie auzite cuvintele ei.

Aflând vestea aceasta, Maria s-a ridicat în grabă și, cu nerăbdarea zugrăvită pe față, a părăsit camera. Crezând că s-a dus la mormânt să plângă, bocitorii au urmat-o. Când ea a ajuns la locul unde aștepta Isus, a îngenuncheat la picioarele Lui și a spus cu buzele tremurânde: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Plânsetul bocitorilor o tulburau, deoarece ea ar fi dorit să vorbească în liniște câteva cuvinte cu Isus. Dar cunoștea invidia și pizma unora dintre cei de față împotriva lui Hristos și lucrul acesta o împiedica să-și exprime durerea.

„Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat.” El citea inimile celor adunați. Vedea la mulți că ceea ce trece drept durere era numai fățarnicie. Știa că unii dintre cei de față, care acum dovedeau o fățarnică întristare, vor plănui în curând să omoare nu numai pe puternicul Făcător de minuni, dar și pe cel care trebuia să fie înviat din morți. Hristos ar fi putut să le smulgă haina de pretinsă întristare. Dar și-a înfrânat indignarea îndreptățită. Cuvintele pe care le-ar fi putut spune, pe bună dreptate, nu le-a rostit din cauza celor iubiți, îngenuncheați la picioarele Lui cu întristare, care credeau cu adevărat în El.

„Unde l-ați pus?” a întrebat El. „Doamne”, I-au răspuns ei, „vino și vezi.” Au pornit împreună spre mormânt. Era o scenă plină de jale. Lazăr fusese foarte iubit și surorile lui plâneau pentru el cu inima zdrobită, pe când cei care îi fuseseră prieteni își amestecau lacrimile cu ale surorilor îndurerate. Din cauza suferinței omenești și văzând că prietenii îl plâneau pe mort în timp ce Mântuitorul lumii era lângă ei, „Isus plânea”. Deși era Fiul lui Dumnezeu, El luase totuși natura omenească și era mișcat de durerea oamenilor. Inima Lui duiosă și miloasă e totdeauna mișcată de iubire față de cel aflat în suferință. El plânește cu cei ce plâng și Se bucură cu cei care se bucură.

Dar Isus nu a plâns numai din cauza simpatiei Lui față de Maria și Marta. În lacrimile Sale era o întristare tot așa de adâncă față de întristarea omenească, pe cât e cerul de înalt față de pământ. Hristos nu plânea pentru Lazăr, căci El era gata să-l cheme afară din mormânt. El plânea pentru că mulți dintre cei care plâneau acum pentru Lazăr urmau să plănuiască în curând moartea Lui, a Aceluia care era învierea și viața. Dar cât de neîn stare erau iudeii necredincioși să înțeleagă ce însemnau lacrimile Lui! Câțiva, care nu puteau să vadă decât partea din afară a scenei din fața lor drept cauză a întristării Lui, au spus în șoaptă: „Iată cât de mult îl iubea”. Alții, căutând să arunce sămânța îndoielii în inima celor prezenți, au spus în batjocură: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?”

Dacă Hristos ar fi putut să-l salveze pe Lazăr, atunci de ce a îngăduit să moară?

Cu ochi profetic, Hristos a văzut vrăjmășia fariseilor și a saducheilor. Știa că ei plănuiesc să-L omoare. Știa că unii dintre aceia care se arătau acum pe dinafară atât de iubitori își vor închide curând ușa nădejzii și porțile cetății lui Dumnezeu. Umilirea și crucificarea Sa, care urmau să aibă loc în curând, aveau să ducă la distrugerea Ierusalimului și atunci nimeni nu mai avea să bocească pe cei morți. Pedepsa care trebuia să vină asupra Ierusalimului se zugrăvea foarte limpede în fața Sa. El vedea Ierusalimul înconjurat de legiunile romane. Știa că mulți dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să moară în timpul asedierii cetății, și pentru moartea lor nu mai era nădejde.

Isus plângea nu numai din cauza scenei din fața Sa. Îl apăsa povara durerii veacurilor. El vedea grozavele urmări ale călcării Legii lui Dumnezeu. Vedea că în istoria lumii, începând cu moartea lui Abel, lupta dintre bine și rău nu încetase nici o clipă. Privind prin anii ce urmau să vină, vedea suferința și întristarea, lacrimile și moartea care trebuiau să fie partea oamenilor. Inima Lui era străpunsă de durerea întregului neam omenesc din toate veacurile și din toată părțile. Durerile neamului păcătos apăseau greu asupra sufletului Său și, în timp ce dorea să aline toate suferințele lor, ochii Săi erau plini de lacrimi.

„Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt.” Lazăr fusese așezat într-o peșteră, în stâncă, și o piatră grea era așezată la intrare. „Dați piatra la o parte”, a zis Hristos. Crezând că dorește numai să vadă mortul, Marta s-a opus, spunând că trupul fusese înmormântat de patru zile și intrase deja în descompunere. Declarația aceasta, dată înainte de învierea lui Lazăr, nu le mai îngăduia vrăjmașilor lui Hristos să spună că totul nu fusese decât o înșelăciune. Mai înainte, fariseii își spusese feluritele lor păreri cu privire la atât de minunata descoperire a puterii lui Dumnezeu. Când o readuse la

viață pe fiica lui Iair, Hristos spusese: „Fata n-a murit, ci doarme.” (Marcu 5, 39.) Întrucât ea fusese bolnavă numai un scurt timp și fusese înviată imediat după moarte, fariseii declaraseră că fata nu fusese moartă, pentru că Hristos Însuși spusese că ea numai doarme. Ei încercaseră să arate că Hristos nu putea să vindece boala, că ceea ce se spunea despre minunile Lui era numai o poveste. Dar, în cazul acesta, nimeni nu putea să susțină că Lazăr nu era mort.

Când Domnul e gata să facă un lucru, Satana ridică pe cineva care să se opună. „Dați piatra la o parte”, a spus Hristos. Pe cât e cu putință, pregătiți calea pentru lucrarea Mea. Dar natura hotărâtă și ambițioasă a Martei s-a arătat și acum. Ea nu voia ca trupul în descompunere să fie scos la lumină. Inima omenească e greoaie în a înțelege cuvintele lui Hristos și credința Martei nu prinsese adevăratul înțeles al făgăduinței Lui.

Hristos a muștrătat-o pe Marta, dar cuvintele Lui erau rostite cu cea mai mare duiosie: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Pentru ce te îndoiești de puterea Mea? De ce te împotrivești cererilor Mele? Ai cuvântul Meu. Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu. Piedicile naturale nu pot să oprească lucrarea Celui Atotputernic. Îndoiala și necredința nu sunt umilință. Credința neclintită în cuvântul lui Hristos -- iată adevărata umilință, adevărata predare de sine.

„Dați voi piatra la o parte.” Hristos ar fi putut să poruncească pietrei să se dea la o parte și ea ar fi ascultat de glasul Lui. El ar fi putut să poruncească îngerilor de lângă El să facă lucrul acesta. La porunca Sa, mâini nevăzute ar fi îndepărtat piatra. Dar trebuia să fie dată la o parte de mâini omenești. În felul acesta, Hristos a vrut să arate că natura omenească trebuie să colaboreze cu divinitatea. Puterea divină nu este chemată să facă ce poate puterea omenească. Dumnezeu nu Se lipsește de ajutorul omului. El îl întărește, lucrând împreună cu acela care folosește puterile și însușirile date lui de Dumnezeu.

Porunca a fost ascultată. Piatra a fost rostogolită. Totul s-a făcut pe față și cu chibzuință. Tuturor li s-a dat ocazia să vadă că nu se practică înșelăciunea. Corpul lui Lazăr zăcea în mormântul lui din stâncă, rece și tăcut. Strigătele bocitorilor amuțiră. Surprinși și plini de nerăbdare, toți stăteau în jurul mormântului, așteptând să vadă ce va urma.

Hristos stătea liniștit în fața mormântului. O sfântă solemnitate îi stăpânea pe toți cei prezenți. Hristos Se apropie de mormânt. Înălțând privirea spre cer, zise: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat”. Nu demult, vrăjmașii lui Hristos Îl acuzaseră de hulă și luaseră pietre să dea în El, pentru că pretinsese că este Fiul lui Dumnezeu. Îl acuzau că face minunile cu puterea lui Satana. Dar acum, Hristos pretindea că Dumnezeu e Tatăl Său și, cu o încredere desăvârșită, Se declara drept Fiu al lui Dumnezeu.

În tot ce făcea, Hristos conlucra cu Tatăl Său. Totdeauna El avusese grijă să dea dovadă că nu lucrează independent. El săvârșise minunile prin credință și rugăciune. Hristos dorea ca toți să cunoască legătura Sa cu Tatăl. „Tată”, spuse El, „Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejurul Meu, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” Aici trebuia să se dea poporului și ucenicilor cea mai convingătoare dovadă cu privire la legătura care există între Hristos și Dumnezeu. Trebuia să li se arate că susținerile lui Hristos nu erau false.

„După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară!»” Glasul Lui clar și pătrunzător străbătu urechea mortului. În timp ce vorbea, dumnezeirea străfulgeră prin natura omenească. Pe fața Sa, luminată de slava lui Dumnezeu, oamenii I-au văzut puterea. Fiecare ochi era ațintit spre intrarea peșterii. Fiecare ureche era atentă să prindă și cel mai slab sunet. Cu interes încordat și dureros, toți așteptau dovada dumnezeirii lui Hristos, dovada care trebuia să susțină pretențiile Lui că e Fiul lui Dumnezeu

sau să stingă nădejdea pentru totdeauna.

În mormântul tăcut se făcu mișcare și cel care fusese mort apăru la intrarea peșterii. Mișcările lui erau împiedicate de îmbrăcămintea cu care fusese înmormântat, iar Isus le-a spus spectatorilor înmărmuriți: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă”. Din nou li s-a arătat că omul trebuie să colaboreze cu Dumnezeu. Oamenii trebuie să lucreze pentru oameni. Fiind dezlegat, Lazăr a stat înaintea celor adunați nu ca un om ros de boală, nu cu membrele slabe și tremurânde, ci ca un om în floarea vieții și în puterea unei bărbății nobile. Ochii lui străluceau de inteligență și de iubire pentru Mântuitorul lui. În adorare, el se aruncă la picioarele lui Isus.

La început, privitorii au rămas muți de mirare. Apoi a urmat o scenă de bucurie și recunoștință ce nu se poate exprima. Surorile l-au primit pe fratele lor înviat ca pe un dar de la Dumnezeu și, cu lacrimi de bucurie, au izbucnit în mulțumiri față de Mântuitorul. Dar, în timp ce fratele, surorile și prietenii se bucurau de această întâlnire, Isus Se retrase. Când L-au căutat pe Dătătorul vieții, nu L-au mai găsit.

Capitolul 59

Uneltirile preoților

Capitol bazat pe textele din Ioan 11, 47-54.

Betania era aproape de Ierusalim, așa că vestea învierii lui Lazăr a ajuns repede în cetate. Iscoadele, care au fost de față la săvârșirea minunii, i-au informat imediat pe conducătorii iudei de tot ce se întâmplase. A fost imediat convocată o adunare a Sinedriului, pentru a hotărî ce era de făcut. Hristos dovedise acum că avea putere asupra morții și mormântului. Minunea aceasta mare era dovada culminantă, dată de Dumnezeu oamenilor, că El L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru mântuirea lor. Era o demonstrare a puterii divine, care era îndestulătoare pentru a convinge orice minte stăpânită de rațiune și de o conștiință luminată. Mulți dintre cei care fuseseră de față la învierea lui Lazăr au ajuns să creadă în Isus. Dar ura preoților împotriva Lui a crescut. Ei lepădaseră toate dovezile mai mici ale dumnezeirii Lui, iar această nouă minune îi făcea să turbeze. Mortul fusese înviat în plină lumină a zilei și în fața unei mulțimi de martori. Cu toată iscusința lor, nu puteau să înlăture o asemenea dovadă. Tocmai din motivul acesta vrăjmășia preoților a crescut și mai mult. Mai mult ca oricând, acum erau hotărâți să pună capăt lucrării lui Hristos.

Saducheii, deși nu erau nici ei de partea lui Hristos, nu fuseseră atât de înrăiți împotriva Lui ca fariseii. Ura lor nu fusese atât de înverșunată. Dar acum s-au alarmat de-a binelea. Ei nu credeau în învierea morților. Întemeindu-se pe o așa-numită știință, ajunseseră la concluzia că ar fi imposibil ca un trup mort să fie readus la viață. Dar, prin câteva cuvinte ale lui Hristos, teoria lor fusese răsturnată. Li se arătase că nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei nu mai vedeau nici o posibilitate de a îndepărta din mintea oamenilor impresia făcută de minune. Cum puteau

să-i îndepărteze pe oameni de la Acela care izbutise să jefuiască mormântul de prada lui? S-au răspândit zvonuri mincinoase, dar minunea nu putea fi tăgăduită și nu știau cum să nimicească urmările ei. Până acum, saducheii nu sprijiniseră planul de a-L omorî pe Hristos. Dar, după învierea lui Lazăr, au hotărât că numai prin moartea Lui putea să se pună odată capăt gravelor acuzații pe care li le aducea El.

Fariseii credeau în înviere și ar fi trebuit să-și dea seama că minunea aceasta era o dovadă că Mesia Se afla în mijlocul lor. Dar ei se împotriviseră totdeauna lucrării lui Hristos. De la început Îl urâseră, pentru că El demascase pretențiile lor fățarnice. El dăduse la o parte mantaua datinilor rigide, sub care își ascundea diformitatea morală. Religia curată pe care o propovăduia El condamna falsele lor pretenții de evlavie. Ardeau de dorința de a se răzbuna pe El pentru muștrările Lui totdeauna întemeiate. Ei încercau să-L provoace să spună sau să facă ceva, care să le dea ocazia de a-L condamna. De câteva ori încercaseră să-L omoare cu pietre, dar El Se retrăsese în liniște și Îl pierduseră din vedere.

Toate minunile pe care le făcuse în Sabat erau pentru binele celor suferinzi, dar fariseii căutaseră să-L condamne ca pe un călcător al Sabatului. Ei au încercat să-i ridice pe irodieni împotriva Lui. Îl acuzaseră că voia să formeze un regat rival și se sfătuiseră cu ei cum să-L distrugă. Pentru a-i ațâța pe romani împotriva Lui, Îl acuzaseră că vrea să le răstoarne autoritatea. Încercaseră orice mijloc pentru a-I distruge influența pe care o avea asupra poporului. Dar, până la data aceasta, încercările lor fuseseră zadarnice. Mulțimea, care fusese de față la faptele Lui pline de îndurare și auzise învățăturile Lui curate și sfinte, știa că acestea nu erau cuvintele și faptele unui călcător de Sabat sau ale unui hulitor. Până și slujbașii trimiși de farisei fuseseră atât de impresionați de cuvintele Lui, încât n-au putut să pună mâna pe El. În disperarea lor, iudeii dăduseră în cele din urmă dispoziția ca, dacă un om va mărturisi credința în Isus, să fie dat afară din sinagogă.

Prin urmare, când preoții, conducătorii și bătrânii s-au adunat să se sfătuiască, hotărârea lor nestrămutată a fost de a-L aduce la tăcere pe Acela care făcea lucruri atât de extraordinare, încât toată lumea se mira. Fariseii și saducheii erau mai uniți ca oricând. Mai înainte fuseseră dezbinați, dar acum s-au unit pentru a sta împotriva lui Hristos. Nicodim și Iosif împiedicaseră, în consfăturile trecute, condamnarea lui Isus și din cauza aceasta acum n-au mai fost chemați. Erau de față la consiliu și alți oameni influenți care credeau în Isus, dar influența lor nu însemna nimic pentru fariseii plini de răutate.

Cu toate acestea, membrii consiliului nu erau toți de aceeași părere. Sinedriul nu era la data aceea o adunare legală. Exista numai pentru că era tolerat. Unii dintre ei se întrebau dacă era înțelept să-L condamne pe Hristos la moarte. Se temeau că lucrul acesta va provoca o răscoală în popor și va face ca romanii să retragă de la preoți și alte favoruri și să le ia și puterea pe care o mai dețineau. Saducheii erau uniți în ura lor împotriva lui Hristos, dar erau înclinați să fie prevăzători în acțiunile lor, pentru că se temeau că romanii îi vor destitui din poziția înaltă pe care o dețineau.

În consiliul acesta, adunat pentru a plănui moartea lui Hristos, era de față Martorul care auzise cuvintele îngâmfate ale lui Nebucadnețar, Cel care văzuse serbarea idolatră a lui Belșatar și care fusese prezent când Hristos Se anunțase în Nazaret ca fiind Cel Uns. Martorul acesta se străduia să-i determine acum pe conducători să înțeleagă lucrarea pe care o făceau. Evenimentele din viața lui Hristos apăreau atât de clar înaintea ochilor lor, încât i-au alarmat. Și-au amintit de scena din templu, când Isus, pe atunci un copil de doisprezece ani, a stat în fața savanților învățători ai legii, punându-le întrebări care îi uimiseră. Minunea săvârșită chiar atunci dădea dovadă că Isus nu era altul decât Fiul lui Dumnezeu. Adevăratul înțeles al Scripturilor Vechiului Testament privitoare la Hristos le lumina mintea ca un fulger. Tulburați și neliniștiți, conducătorii întrebau: „Ce să facem?” Consiliul era împărțit. Sub impresia Duhului Sfânt, preoții și conducătorii nu puteau să îndepărteze convingerea că se luptau împotriva lui Dumnezeu.

Când consiliul a ajuns în culmea tulburării, Caiafa, marele preot s-a ridicat. Caiafa era un om îngâmfat și crud, poruncitor și intolerant. Printre rudele sale erau saducheii îngâmfați, îndrăzneți, care nu se temeau de consecințe, plini de ambiție și cruzime, defecte pe care și le ascundeau sub haina unei pretinse neprihăniri. Caiafa studiase profețiile și, cu toate că nu cunoștea adevăratul lor înțeles, vorbi cu multă autoritate și siguranță: „Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?” Chiar dacă Isus n-ar fi vinovat, susținea marele preot, El trebuie să fie dat la o parte. Îi tulbura pentru că atrăgea poporul la Sine și slăbea autoritatea conducătorilor. El era numai unul singur; era mai bine ca El să moară decât să slăbească puterea conducătorilor. Dacă oamenii își pierdeau încrederea în conducători, puterea națională era distrusă. Caiafa susținea că, după minunea aceasta, urmașii lui Isus se vor ridica la răscoală. Atunci vor veni romanii, spunea el, ne vor închide templul, ne vor desființa legile și ne vor distruge ca națiune. Ce valoare are viața unui galilean în comparație cu viața unei națiuni? Dacă El stă în drumul fericirii neamului, nu înseamnă că Îi facem un serviciu lui Dumnezeu dacă Îl dăm la o parte? Mai bine să piară un singur om decât să fie distrusă națiunea.

Spunând că un om ar trebui să moară pentru popor, Caiafa dovedea că avea oarecare cunoștință despre profeții, deși cunoștința sa era foarte limitată. Dar Ioan, raportând scena, ia profeția și-i arată însemnătatea largă și adâncă. El zice: „Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți”. Cât de orb era îngâmfatul Caiafa, chiar atunci când recunoștea misiunea Mântuitorului!

Pe buzele lui Caiafa, adevărul acesta atât de prețios era transformat într-o minciună. Planul susținut de el era întemeiat pe un principiu împrumutat de la păgânism. La păgâni, conștiința obscură că unul trebuia să moară pentru neamul omenesc dusesse la aducerea de jertfe omenești, așa că

acum Caiafa propunea să-L sacrifice pe Isus ca să salveze un popor vinovat, nu din nelegiuirea lui, ci în nelegiuire, ca să poată continua în păcat. Și el spera să liniștească prin acest raționament remușcările aceluia care ar fi îndrăznit să spună că până acum nu se găsisese în Isus nimic vrednic de moarte.

La consiliul acesta, vrăjmașii lui Hristos fuseseră adânc convinși. Duhul Sfânt le impresionase mintea. Dar Satana se lupta să pună stăpânire pe ei. El le-a adus aminte de greutățile pe care le suportaseră din cauza lui Hristos. Cât de puțin onorase Hristos neprihănirea lor! El prezenta o altă neprihănire, pe care trebuia să o aibă toți cei ce voiau să fie copii ai lui Dumnezeu. Neluând în seamă formele și ceremoniile lor, El îi încurajase pe păcătoși să meargă direct la Dumnezeu, ca la un Tată milostiv, și să-I spună ce nevoi au. Astfel, după părerea lor, El dăduse la o parte preoția. El refuzase să recunoască teologia școlilor rabinice. El demascase practicile rele ale preoților și le compromisese în mod irevocabil influența. Stricase efectul principiilor și tradițiilor lor, spunând că, în timp ce impuneau cu strictețe legea ceremonială, ei desființau Legea lui Dumnezeu. Satana le amintea acum toate aceste lucruri.

Satana le-a șoptit că, pentru a-și menține autoritatea, trebuie să-L omoare pe Isus. Ei urmau sfatul acesta. Faptul că puteau să-și piardă puterea era, credeau ei, un motiv destul de puternic pentru a-i duce la o anumită hotărâre. Cu excepția câtorva, care nu îndrăzneau să-și spună părerea, Sinedriul a primit cuvintele lui Caiafa ca fiind cuvintele lui Dumnezeu. Consiliul s-a simțit ușurat; discordia a încetat. Ei s-au hotărât să-L omoare pe Hristos la prima ocazie favorabilă. Lepădând dovada dumnezeirii lui Isus, preoții și conducătorii aceștia se închiseseră singuri într-un întuneric de nepătruns. Ei ajunseseră cu totul sub influența lui Satana, care urma să-i împingă cu grabă dincolo de pragul ruinei veșnice. Dar înșelăciunea era de așa natură, încât erau mulțumiți de ei înșiși. Se socoteau niște patrioți care căutau salvarea națiunii.

Sinedriul s-a temut totuși să ia măsuri pripite împotriva lui Isus, ca nu cumva poporul să fie ațâțat și crima plănuită împotriva Lui să se întoarcă asupra lor. Din cauza aceasta, consiliul a amânat executarea sentinței pronunțate. Mântuitorul a înțeles uneltirea preoților. El știa că voiau să-L îndepărteze și că planul lor trebuia să se împlinească în curând. Dar nu era partea Lui să grăbească criza, așa că S-a retras din locul acela, luându-i și pe ucenici cu El. Astfel, prin pilda Sa, El a întărit învățătura pe care o dăduse ucenicilor: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta.” (Matei 10, 23.) Câmpul în care putea să lucreze pentru salvarea de suflete era întins; și în afară de cazul că lucrul acesta ar fi fost cerut de credincioșia față de El, servii Domnului nu trebuiau să-și primejduiască viața.

Lucrarea publică a lui Isus în favoarea lumii pierdute începuse în urmă cu trei ani. Pilda Sa de lepădare de Sine și bunătatea Lui dezinteresată stăteau în fața lor. Viața Lui de curăție, suferință și devoțiune era cunoscută de toți. Totuși, această scurtă vreme de trei ani era exact atât cât putea lumea să îndure prezența Mântuitorului.

Viața Lui a fost marcată de persecuție și insultă. Izgonit din Betleem de un rege gelos, respins de ai Săi din Nazaret, condamnat la moarte la Ierusalim fără să fie vinovat, Isus și pușinii Săi urmași credincioși au găsit un adăpost vremelnic într-un oraș străin. El, care fusese totdeauna impresionat de durerea oamenilor, care îi vindecase pe bolnavi, redase orbilor vederea, auzul surzilor și mușilor graiul, care îi hrănise pe cei flămânzi și mângâiasc pe cei întristați, era izgonit de poporul pentru mântuirea căruia lucrase. El, care umblase pe valurile înalte și liniștise mugetul lor înfuriat printr-un cuvânt, care izgonise demonii și îi făcuse să-L recunoască drept Fiu al lui Dumnezeu, El, care sfărâmasc somnul morții, care ținuse mii de oameni extaziați, ascultând cuvântul înțelepciunii Sale, nu putea să miște inima celor orbiți de prejudecată și ură, care respingeau cu încăpățănare lumina.

Capitolul 60

Legea noii împărății

Capitol bazat pe textele din Matei 20, 20-28; Marcu 10, 32-45; Luca 18, 31-34.

Vremea paștelor se apropia și Isus S-a îndreptat din nou către Ierusalim. În inima Lui domnea pacea supunerii desăvârșite față de voia Tatălui; cu pasul grăbit, înainta spre locul jertfirii Sale. Dar pe ucenici i-a cuprins un simțământ tainic, de îndoială și teamă. Mântuitorul „mergea înaintea lor. Ucenicii erau tulburați și mergeau îngroziți după El”.

Hristos i-a chemat din nou pe cei doisprezece în jurul Său și, mult mai clar decât oricând până atunci, le-a vorbit despre trădarea și suferințele Sale. „Iată», a zis El, „că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin prooroci despre Fiul omului se va împlini. Căci va fi dat în mâna neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiele, Îl vor omorî, dar a treia zi va învia.» Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri: căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei și nu pricepeau ce le spunea Isus.”

Nu vestiseră ei cu puțin timp mai înainte, pretutindeni: „Împărăția cerului s-a apropiat?” Nu făgăduise chiar Hristos că mulți vor șede cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția lui Dumnezeu? Nu făgăduise El tuturor celor ce renunțaseră la ceva pentru Numele Lui că urmau să primească însutit în viața aceasta și că vor avea parte de Împărăția Sa? Și nu dăduse El celor doisprezece făgăduința deosebită că vor avea un loc de mare cinste în Împărăția Sa -- că aveau să stea pe tronuri și să judece cele douăsprezece seminții ale lui Israel? Chiar și acum spusese că toate lucrurile scrise în profeții cu privire la El aveau să se împlinească. Și nu au profetizat proorocii

despre slava domniei lui Mesia? În lumina acestor gânduri, cuvintele Lui despre trădare, persecuție și moarte păreau vagi și întunecate. Ei credeau că, oricare ar fi fost greutățile care urmau să intervină, împărăția trebuia să fie întemeiată în curând.

Ioan fiul lui Zebedei, fusese unul dintre primii doi ucenici care Îl urmaseră pe Isus. El și fratele său Iacov formaseră cea dintâi grupă care părăsise totul pentru a-L sluji. Ei își părăsiseră familia și prietenii cu bucurie, numai ca să poată fi împreună cu El; au umblat și au vorbit cu El; fuseseră cu El atât în intimitatea familiei, cât și în adunările publice. El le liniștise temerile, îi scăpase de primejdie, le alinase suferințele, îi mângâiase în dureri și, plin de răbdare și bunătate, îi învățase până când inima lor părea înlănțuită de a Lui și, în căldura iubirii lor, doreau să fie cât mai aproape de El în Împărăția Sa. Ori de câte ori se ivea o ocazie, Ioan se așeza chiar lângă Mântuitorul său și Iacov dorea și el să fie onorat cu o legătură tot atât de strânsă.

Și mama lor Îl urmase pe Hristos și de multe ori Îl slujise cu dărnicie din avutul ei. Cu iubire de mamă și plină de ambiție pentru fiii ei, ea dorea pentru aceștia locul cel mai onorat în noua Împărăție. De aceea ea i-a încurajat să-l ceară.

Mama a venit împreună cu fiii la Isus, cerând să le împlinească dorința inimii.

„Ce voiți să vă fac?” i-a întrebat El.

Mama a răspuns: „Poruncește ca în Împărăția Ta acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta”.

Isus S-a purtat blând cu ei și nu le-a muștră egoismul, când căutau să

fie așezați mai presus de frații lor. El le-a citit inimile și a cunoscut profunzimea atașamentului lor față de El. Iubirea lor nu era doar un sentiment omenesc; deși pervertită de egoismul naturii omenești prin care se manifesta, ea era o revărsare din izvorul iubirii Sale răscumpărătoare. El nu voia să mustre, ci să adâncească și să cruțe. El a zis: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat?” Ei și-au adus aminte de cuvintele Lui tainice, care arătau spre încercare și suferință, și totuși au răspuns plini de încredere: „Putem”. Ei ar fi socotit drept cea mai mare cinste să-și arate credincioșia, împărtășindu-se de toate câte trebuia să sufere Domnul lor.

„Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu”, a spus El; în fața Lui era o cruce în loc de tron și doi răufăcători ca tovarăși, la dreapta și la stânga Lui. Ioan și Iacov aveau să împărtășească suferința cu Domnul lor; unul, primul dintre frați, avea să piară de sabie, celălalt avea să îndure mai mult ca toți truda, ocară și persecuția.

„Dar cinstea de a șede la dreapta și la stânga Mea”, a continuat El, „nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.” În Împărăția lui Dumnezeu nimeni nu poate câștiga o anumită poziție prin favoritisme. Ea nu este câștigată și nici nu este primită printr-o hotărâre arbitrară. Este un rezultat al caracterului. Coroana și tronul sunt semnele exterioare ale împlinirii unei condiții; ele sunt semnele biruinței câștigate asupra eului prin Domnul Isus Hristos.

Mult timp după aceea, când ucenicii au fost aduși să simtă împreună cu Hristos prin împărtășirea cu suferințele Lui, Domnul i-a descoperit lui Ioan care era legea Împărăției Lui. „Celui ce va birui”, a zis Hristos, „îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie

pe el Numele Dumnezeului Meu și Numele Meu cel nou.” (Apocalipsa 3, 21.12.) Tot astfel scria și apostolul Pavel: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură, și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept.” (2 Timotei 4, 6-8.)

Cel mai aproape de Hristos va sta acela care pe pământ a fost pătruns cel mai mult de spiritul iubirii Sale pline de jertfire -- iubirea care „nu se laudă, nu se umflă de mândrie ... nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău” (1 Corinteni 13, 4-5) -- iubire care îl îndeamnă pe ucenic, așa cum L-a îndemnat și pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască, să lucreze și să Se sacrifice, chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii. Spiritul acesta s-a manifestat în viața lui Pavel. El spunea: „Pentru mine, a trăi este Hristos”, deoarece viața lui descoperea oamenilor pe Hristos; „și a muri este un câștig” -- câștig pentru Hristos; moartea însăși urma să dea pe față puterea harului Său și să adune suflete pentru El. „Hristos va fi proslăvit, cu îndrăzneală, în trupul meu”, a spus el, „fie prin viața mea, fie prin moartea mea.” (Filipeni 1, 21.20.)

Când cei zece au auzit cererea lui Iacov și a lui Ioan au fost foarte nemulțumiți. Locul cel mai de frunte în împărăție era tocmai ceea ce fiecare dintre ei căuta pentru sine și s-au supărat pentru că cei doi ucenici câștigaseră un aparent avantaj față de ei.

Și când era gata ca să reînceapă cearta cu privire la cel care să fie socotit cel mai mare, Isus, chemându-i la Sine, le-a spus ucenicilor indignați: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa”.

În împărățiile lumii, o poziție înaltă înseamnă înălțare de sine. S-ar fi

putut spune că oamenii de rând nu trăiau decât pentru folosul claselor conducătoare. Influența, bogăția, educația erau tot atâtea mijloace de a subjugă masele în folosul conducătorilor. Clasele de sus aveau dreptul să gândească, să hotărască, să se bucure și să stăpânească; cele de jos, doar să asculte și să slujească. Religia, ca și toate celelalte lucruri, era o chestiune de autoritate. Se aștepta ca poporul să creadă și să facă așa cum le spuneau mai marii lor. Dreptul omului ca om, să gândească și să acționeze pentru sine, era în întregime nerecunoscut.

Hristos Își întemeia împărăția pe principii cu totul diferite. El îi chema pe oameni nu să stăpânească, ci să slujească, cel mai tare să poarte neputințele celui slab. Puterea, poziția, talentul, educația îl puneau pe posesorul lor sub o mai mare obligație de a sluji semenilor săi. Chiar celor mai umili ucenici ai Lui, Hristos le-a spus: „Toate aceste lucruri sunt în folosul vostru.” (2 Corinteni 4, 15.)

„Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți.” În mijlocul ucenicilor Săi, Domnul Hristos era în orice sens un purtător de grijă, un purtător al poverilor. El a fost părtaș la sărăcia lor. A practicat lepădarea de Sine în folosul lor, a mers înaintea lor pentru a înfrunta dificultățile și în curând urma să-și încheie lucrarea pe pământ, dându-și viața. Principiul pe baza căruia lucra Hristos trebuia să fie îndemnul la lucru și pentru membrii bisericii, care este trupul Său. Iubirea este planul și temelia mântuirii. În Împărăția lui Hristos, sunt mai mari aceia care urmează pilda pe care a dat-o El și lucrează ca păstori ai turmei Sale.

Cuvintele lui Pavel descoperă adevărata demnitate și onoare a vieții creștinești: „Căci măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor”, „căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți”. (1 Corinteni 9, 19; 10, 33.)

În materie de conștiință, sufletul trebuie să fie lăsat liber. Nimeni nu trebuie să stăpânească asupra minții altuia, să judece în locul altuia sau să-i prescrie ce e dator să facă. Dumnezeu îi dă fiecărui suflet libertatea de a gândi și de a urma propriile convingeri. „Fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.” Nimeni nu are dreptul să-și impună individualitatea sa ca model pentru a altuia. În toate lucrările unde este vorba de principiu, „fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui.” (Romani 14, 12.5.) În Împărăția lui Hristos nu există apăsare de domni, nici o impunere de maniere. Îngerii cerului nu vin pe pământ să domnească și să impună să fie adorați, ci ei sunt trimiși să colaboreze cu oamenii pentru înălțarea omenirii.

Principiile și chiar cuvintele Mântuitorului, în frumusețea lor dumnezeiască, au rămas în memoria ucenicului iubit. În ultimele sale zile, povara mărturiei lui Ioan către biserici era: „Vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții”. „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.” (1 Ioan 3, 11.16.)

Acesta era spiritul care domnea în prima biserică. După revărsarea Duhului Sfânt, „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui”. „Căci nu era nici unul printre ei care să ducă lipsă de ceva.” „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” (Faptele Apostolilor 4, 32.34.33.)

Capitolul 61

Zacheu

Capitol bazat pe textele din Luca 19, 1-10.

Pe drumul către Ierusalim, „Isus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate”. La câțiva kilometri de Iordan, la capătul apusean al văii care se deschidea aici într-o câmpie, cetatea trona în mijlocul verdeții tropicale, într-o revărsare de frumusețe. Cu palmierii și grădinile ei bogate, udate de ape curgătoare, scânteia ca un smarald înconjurat de dealurile din piatră de var și văile pustii ce se aflau între Ierusalim și cetatea câmpiei.

Cu ocazia sărbătorilor, prin Ierihon treceau multe caravane în drum spre Ierusalim. Însăși sosirea lor era totdeauna o sărbătoare, dar acum lumea era preocupată de ceva mult mai important. Se aflase că Învățătorul galilean, Cel care nu demult îl înviase pe Lazăr, Se afla și El în mulțime; și, cu toate că în ascuns se șoptea că preoții unelteau împotriva Lui, mulțimea dorea să-L onoreze.

Ierihonul era una din cetățile puse deoparte pe vremuri pentru preoți și, în vremea aceasta, mulți preoți locuiau acolo. Dar cetatea avea o populație foarte împestrită. Era un mare centru comercial, se găseau acolo slujbași și soldați romani și străini de tot felul, în timp ce adunarea impozitelor și taxelor vamale făcea ca în această cetate să locuiască mulți vameși.

„Mai marele vameșilor”, Zacheu, era iudeu, dar conaționalii săi îl urau. Rangul și averea lui erau răsplata pentru o meserie pe care ei o disprețuiau și care pentru ei era totuna cu nedreptatea și silnicia. Cu toate acestea, vameșul bogat nu era un om lumesc, cu totul împietrit, cum părea. Sub aparența de

trufie și iubire de lume, se ascundea o inimă sensibilă la îndemnul dumnezeiesc. Zacheu auzise de Isus. Vestea despre Acela care Se purta cu amabilitate și bunăvoință față de clasele neluate în seamă se răspândise în toate părțile. În acest mai mare al vameșilor s-a trezit dorința după o viață mai bună. Numai la câțiva kilometri de Ierihon, Ioan Botezătorul predicase la Iordan și Zacheu auzise chemarea la pocăință. Învățătura dată vameșilor: „Să nu cereți nimic peste ce v-a fost poruncit să luați” (Luca 3, 13), deși aparent neluată în seamă, făcuse impresie asupra minții lui. El cunoștea Scripturile și era convins că faptele lui erau nedrepte. Acum, auzind cuvintele care se spuneau că erau rostite de Marele Învățător, și-a dat seama că înaintea lui Dumnezeu el era un păcătos. Și cu toate acestea, ceea ce auzise despre Isus i-a aprins nădejdea în inimă. Pocăința și schimbarea vieții erau cu putință și pentru el; nu era vameș chiar unul dintre cei mai de încredere ucenici ai noului Învățător? Zacheu a început îndată să se conformeze convingerilor care puseseră stăpânire asupra lui și să dea înapoi aceluia pe care îi nedreptățise.

El chiar începuse să se întoarcă de pe căile lui rele, când s-a răspândit prin Ierihon vestea că Isus intră în oraș. Zacheu s-a hotărât să-L vadă. A început să-și dea seama cât de amare sunt roadele păcatului și cât de greu este pentru cel care încearcă să se întoarcă de pe drumurile sale rele. Să fii greșit înțeles, să fii întâmpinat cu suspiciune și neîncredere, atunci când încerci să-ți îndrepti greșelile, era greu de suportat. Mai marele vameșilor dorea să privească fața Aceluia ale cărui cuvinte aduseseră nădejde în inima lui.

Străzile erau aglomerate și Zacheu, care era mic de statură, nu putea să vadă nimic peste capetele oamenilor. Nimeni nu voia să-i facă loc; de aceea, bogatul perceptor a fugit înaintea mulțimii, până la un loc unde se afla un smochin cu ramurile întinse larg deasupra drumului; bogatul strângător de biruri s-a cățărat până sus și s-a așezat în frunzișul ramurilor, așa ca să poată privi procesiunea în timp ce trecea pe dedesubt. Mulțimea se apropie ca să

treacă pe alături, iar Zacheu căută cu ochi nerăbdători să deosebească fața Aceluia pe care dorea să-L vadă.

Peste larma făcută de preoți și rabini, mai tare ca strigătele de bun-venit ale mulțimii, dorința neexprimată a mai marelui vameșilor a vorbit inimii lui Isus. Deodată, un grup se oprește chiar sub smochin, cei care Îl înconjoară pe Isus se opresc și ei, iar Cineva, ai cărui ochi par să citească în suflet, privește în sus. Omului cățarat în pom aproape că nu-i vine să creadă când aude cuvintele: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”.

Mulțimea face loc și Zacheu, mergând ca în vis, arată drumul spre casa lui. Dar rabinii priveau cu fețe posomorâte și murmurau cu dispreț și nemulțumire: „A intrat în casa unui om păcătos”.

Zacheu a fost copleșit și a rămas mut de uimire, văzând iubirea și bunăvoința lui Hristos, care Se plecaseră spre el, cel atât de nevrednic. Dar acum iubirea și credincioșia față de Învățătorul său de curând găsit îi deschid gura. El dorea să își mărturisească public pocăința.

În fața mulțimii, „Zacheu a stat înaintea Domnului și I-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit».

Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam».”

Când tânărul bogat se depărtase de Isus, ucenicii rămăseseră uimiți de cuvintele Învățătorului lor: „Cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!” Ei au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Acum aveau o demonstrație a adevărului din

cuvintele lui Hristos: „Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu.” (Marcu 10, 24.26; Luca 18, 27.) Ei au văzut cum, prin harul lui Dumnezeu, un bogat poate să intre în Împărăție.

Înainte să fi văzut fața lui Hristos, Zacheu începuse să facă lucruri care dădeau dovadă că se pocăise cu adevărat. El și-a mărturisit păcatul înainte ca oamenii să-l fi acuzat. El s-a supus influenței Duhului Sfânt și a început să împlinească învățătura cuvintelor scrise atât pentru vechiul Israel, cât și pentru noi. Cu multă vreme înainte, Domnul spusese: „Dacă fratele tău sărăcește și nu mai poate munci lângă tine, să-l sprijini, fie ca străin, fie ca venetic, ca să trăiască împreună cu tine. Să nu iei de la el nici dobândă, nici camătă, să te temi de Dumnezeul tău, și fratele tău să trăiască împreună cu tine. Să nu-i împrumuți banii tăi cu dobândă și să nu-i împrumuți merindele tale pe camătă”. „Nici unul dintre voi să nu înșele deci pe aproapele lui, și să te temi de Dumnezeul tău.” (Leviticul 25, 35-37.17.) Cuvintele acestea fuseseră rostite chiar de Hristos, când Se găsea în stâlpul de nor, și cel dintâi răspuns al lui Zacheu la iubirea lui Hristos a fost de a da pe față milă pentru cei săraci și suferinzi.

Vameșii făcuseră o înțelegere între ei, ca să-i poată înșela pe oameni, și se sprijineau unul pe altul în aceste practici frauduloase. Prin silnicia lor, nu făceau altceva decât să exercite un obicei care ajunsese universal. Chiar preoții și rabinii, care îi disprețuiau, erau vinovați de faptul că se îmbogățeau prin fapte necinstite, făcute sub masca unei chemări sfinte. Dar, îndată ce s-a predat influenței Duhului Sfânt, Zacheu a lepădat orice deprindere necinstită.

Pocăința în care nu se vede schimbare nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu; este o totală supunere a inimii și vieții față de principiile cerului.

Creștinul, în toate preocupările vieții lui, trebuie să prezinte lumii modul în care Domnul nostru ar conduce afacerile. În orice tranzacție, creștinul trebuie să arate faptul că Dumnezeu este Învățătorul lui. „Sfințit Domnului” trebuie să fie scris pe agenda de lucru și pe registrul de contabilitate, pe contracte, recipise și pe polițe. Cei care pretind că sunt urmași ai lui Hristos și care totuși se poartă necinstit dau o mărturie falsă despre caracterul unui Dumnezeu drept și îndurător. Fiecare suflet pocăit ca Zacheu va dovedi că Hristos a pătruns în suflet, dacă va da la o parte deprinderile necinstite, care i-au caracterizat viața. Asemenea mai marelui vameșilor, el își va dovedi sinceritatea dând înapoi cele luate. Domnul zice: „Dacă cel rău dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viață, și nu săvârșește nici o nelegiuire ... toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita ... va trăi negreșit.” (Ezechiel 33, 15.16.)

Dacă am păgubit pe cineva prin afaceri necinstite, dacă i-am înșelat buna-credință sau dacă am furat ceva, chiar dacă lucrul s-a făcut fără a ieși din granițele legii, trebuie să mărturisim nedreptatea și să dăm înapoi atât cât ne stă în putere. E drept să dăm înapoi nu numai ceea ce am luat, ci și ceea ce s-ar fi putut aduna, dacă ar fi fost bine și înțelept folosit în tot timpul cât a fost în stăpânirea noastră.

Mântuitorul i-a spus lui Zacheu: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta”. Nu numai Zacheu a fost binecuvântat, ci și toată casa lui împreună cu el. Hristos a mers cu el acasă, ca să-i dea învățătură din adevăr și să-i învețe pe cei din casa lui lucrurile privitoare la Împărăție. Ei fuseseră scoși din sinagogi datorită disprețului rabinilor și al preoților; dar acum casa lor era cea mai favorizată din tot Ierihonul. Ei s-au adunat cu toții în jurul Învățătorului divin și au ascultat cuvintele vieții.

Atunci când Hristos e primit ca Mântuitor personal, omul ajunge să

cunoască mântuirea. Zacheu nu l-a primit pe Isus numai ca pe un oaspete trecător în casa sa, ci ca pe Cineva care rămâne în templul sufletului. Cărturarii și fariseii îl acuzau că este păcătos, ei murmurau împotriva lui Hristos că i-a fost oaspete, dar Domnul l-a recunoscut ca fiu al lui Avraam. Fiindcă „fii ai lui Avraam sunt acei ce au credință.” (Galateni 3, 7.)

Capitolul 62

La ospățul din casa lui Simon

Capitol bazat pe textele din Matei 26, 6-13; Marcu 14, 3-11; Luca 7, 36-50; Ioan 11, 55-57; Ioan 12, 1-11.

Simon din Betania era socotit ucenic al lui Isus. El era unul dintre puținii farisei care se alăturaseră pe față urmașilor lui Hristos. Îl recunoștea pe Isus ca învățător și spera că El ar putea fi Mesia, dar nu-L primise ca Mântuitor. Caracterul lui nu era transformat; principiile lui erau neschimbate.

Simon fusese vindecat de lepră și tocmai lucrul acesta îl atrăsese spre Isus. El dorea să-și arate recunoștința și, când Isus a vizitat pentru ultima dată Betania, el a dat un ospăț pentru Mântuitorul și ucenicii Lui. La masa aceasta s-au strâns mulți iudei. În vremea aceasta, la Ierusalim era multă frământare. Hristos și lucrarea Lui atrăgeau atenția tot mai mult. Aceia care veniseră la masă Îi urmăreau de aproape toate mișcărilor, iar unii dintre ei nu Îl priveau deloc prietenos.

Mântuitorul a ajuns la Betania numai cu șase zile înainte de Paște și, după obiceiul Său, a căutat odihnă în casa lui Lazăr. Călătorii care trecuseră mai departe, spre cetate, au răspândit vestea că El e pe drum spre Ierusalim și avea să petreacă Sabatul la Betania. Printre oameni era un mare entuziasm. Mulți se adunau la Betania, unii din simpatie pentru Isus, alții din curiozitate -- ca să vadă un om înviat din morți.

Mulți așteptau să audă de la Lazăr o minunată descriere a scenelor văzute după moarte. Ei au fost surprinși de faptul că nu le-a spus nimic. El n-avea de povestit nimic de felul acesta. Inspirația declară: „Cei morți nu știu

nimic.... Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au pierit.” (Eclesiastul 9, 5-6.) Dar Lazăr avea de adus o minunată mărturie cu privire la lucrarea lui Isus. Chiar pentru scopul acesta fusese înviat din morți. Cu siguranță și putere, el declara că Hristos era Fiul lui Dumnezeu.

Veștile duse la Ierusalim de vizitatorii din Betania au sporit și mai mult agitația. Oamenii erau nerăbdători să-L vadă și să-L audă pe Isus. Toți se întrebau dacă nu cumva Lazăr Îl va însoți la Ierusalim și dacă proorocul avea să fie încoronat ca împărat cu ocazia sărbătorii Paștelui. Preoții și conducătorii vedeau că stăpânirea lor asupra poporului slăbește mereu și mânia lor împotriva lui Isus devenea și mai aprigă. Abia așteptau o ocazie ca să-L poată îndepărta pentru totdeauna din calea lor. Deoarece timpul trecea, ei începeau să se teamă că până la urmă s-ar putea să nu vină la Ierusalim. Ei își aminteau de câte ori dejucase El planurile lor criminale și se temeau că El știa planurile pe care le făcuseră împotriva Lui și că nu va veni. Cu greu puteau să-și ascundă neliniștea și se întrebau unul pe altul: „Ce credeți, n-are să vină la praznic?”

S-a convocat o întrunire a preoților și fariseilor. De când cu învierea lui Lazăr, simpatia poporului față de Hristos era atât de mare, încât ar fi fost foarte dificil să pună mâna pe El în văzul tuturor. Așa că autoritățile au luat hotărârea să-L prindă în ascuns și să țină judecata cât se poate de tainic. Ei sperau că, atunci când vor face cunoscută condamnarea Lui, valul capricios al opiniei publice va trece de partea lor.

Astfel, ei au hotărât să-L nimicească pe Isus. Dar, câtă vreme trăia Lazăr, preoții și rabinii știau că nu sunt în siguranță. Existența unui om care fusese patru zile în mormânt și care fusese înviat printr-un cuvânt rostit de Isus putea mai curând sau mai târziu să dea naștere la împotriviri. Oamenii s-ar fi răzbunat pe conducătorii lor pentru faptul că au luat viața Aceluia care a putut face o asemenea minune. De aceea, Sinedriul a hotărât ca și Lazăr să moară. Atât de departe îi duceau invidia și prejudecata pe aceia care se lăsau

stăpâniți de ele. Ura și necredința conducătorilor iudei crescuseră până acolo, încât ei ar fi vrut să ia viața aceluia pe care Puterea nemărginită îl ridicase din mormânt.

În timp ce uneltirile acestea aveau loc la Ierusalim, Isus și prietenii Săi erau invitați la ospățul lui Simon. La masă, Mântuitorul avea de o parte pe Simon, pe care-l vindecase de o boală dezgustătoare, și în cealaltă parte pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Marta servea la masă, în timp ce Maria asculta cu râvnă fiecare cuvânt ce pornea de pe buzele lui Isus. În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îl ridicase la viață pe fratele ei iubit și inima Mariei era plină de recunoștință. Ea Îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Lui apropiată și, în iubirea și întristarea ei adâncă, dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale, cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum mulți spuneau că în curând El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie și era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus; apoi, a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit.

Ea căutase să rămână neobservată și mișcările ei poate nu ar fi fost luate în seamă, dar mirosul nardului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei tuturor celor de față. Iuda a privit cu foarte multă neplăcere lucrul acesta. În loc să aștepte să audă ce va zice Hristos, el a început să șoptească celor din jur nemulțumirile sale, acuzându-L pe Hristos că îngăduie o asemenea risipă. Cu șiretenie, a strecurat cuvinte care puteau să producă nemulțumire.

Iuda era casierul ucenicilor și din puținul lor el lua pe ascuns bani pentru propriul folos, reducând astfel mijloacele lor până aproape nu mai rămânea nimic din ele. El stăruia să pună în pungă tot ce putea obține. Din sumele acestea, se lua deseori pentru a-i ajuta pe săraci; și, când se cumpăra vreun lucru despre care gândea că nu ar fi de mare folos, Iuda obișnuia să

spună: „Pentru ce se face risipa aceasta? Pentru ce n-au fost puși banii aceștia în pungă pentru săraci pe care o port eu?” Dar fapta aceasta a Mariei era într-un contrast atât de izbitor cu egoismul lui, încât a fost dat de rușine; și, după obiceiul său, a căutat să-și argumenteze împotrivirea față de darul ei printr-un motiv serios. Întorcându-se către ucenici, zise: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor? Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și ca unul care ținea pungă, lua el ce se punea în ea”. Iuda n-avea inimă pentru săraci. Dacă nardul Mariei s-ar fi vândut și prețul ar fi căzut pe mâinile lui, săracii n-ar fi avut de aici nici un folos.

Iuda avea o părere înaltă despre spiritul său practic. Ca om de afaceri, se considera cu mult mai presus decât ceilalți ucenici și îi făcuse și pe ei să-l privească în aceeași lumină. El le câștigase încrederea și avea o puternică influență asupra lor. Pretinsa lui simpatie pentru săraci îi înșelase, iar insinuările lui șirete îi făcuseră să privească neîncrezători la devoțiunea Mariei. Murmurul acesta a făcut înconjurul casei: „Ce rost are risipa aceasta? Nardul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, iar banii să se dea săracilor”.

Maria a auzit cuvintele de critică. Inima îi tremura în piept. Ea se temea că sora ei o va certa că a făcut lucruri extravagante. Și Învățătorul putea să creadă despre ea că este nechibzuită. Fără să se apere sau să se scuze, era să se retragă, când se auzi glasul Domnului ei: „Lăsați-o în pace, de ce îi faceți supărare?” El văzuse că era încurcată și tulburată. Știa că în actul acesta de servire ea își arătase recunoștința pentru iertarea păcatelor și El i-a liniștit temerile. Ridicându-și glasul mai presus de murmurul criticii, El a zis: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine; căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, și le puteți face bine oricând voiți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai înainte, pentru îngropare”.

Darul frumos mirositor, pe care Maria se gândise să-l împrăstie pe trupul mort al Mântuitorului, a fost turnat pe trupul Lui viu. La

înmormântare, dulceața parfumului I-ar fi umplut numai mormântul; acum, Îi înveselea inima, asigurându-L de credința și iubirea ei. Iosif din Arimatea și Nicodim n-au adus darul lor de iubire lui Isus cât a fost în viață. Cu lacrimi amare, ei au adus miresmele și mirurile lor costisitoare pentru trupul Lui rece, inconștient. Femeile care au adus balsamuri la mormânt au făcut drumul zadarnic, deoarece El înviase. Dar Maria, revărsându-și iubirea asupra Mântuitorului în timp ce El era conștient de devoțiunea ei, L-a uns pentru înmormântare. Și când a pătruns în întunericul mării Lui încercări, El a luat cu Sine amintirea acelei fapte, o arvună din iubirea pe care urma să o aibă pentru veșnicie de la cei mântuiți ai Lui.

Mulți oameni aduc morților daruri prețioase. Când se află lângă trupul rece și tăcut, spun multe cuvinte de iubire. Duiosie, apreciere, devotament, totul se dă cu belșug aceluia care nici nu vede, nici nu aude. Dacă aceste cuvinte s-ar fi spus atunci când spiritul obosit avea nevoie de ele, când urechea putea să audă, iar inima putea să simtă, cât de prețioasă ar fi fost mireasma lor!

Maria nu cunoștea deplina însemnătate a faptei ei de iubire. Ea nu putea să răspundă acuzatorilor ei. Nu putea să explice pentru ce alesese împrejurarea aceasta spre a-L unge pe Isus. Duhul Sfânt făcuse planul și ea ascultase de îndemnurile Lui. Inspirația nu se pleacă să dea lămuriri. Ca o prezență nevăzută, vorbește minții și sufletului și mișcă inima la lucru. Ea se explică singură.

Hristos i-a explicat Mariei însemnătatea faptei ei și, prin aceasta, i-a dat mai mult decât primise. „Mi-a uns trupul mai dinainte”, a zis El, „pentru îngropare.” După cum vasul de alabastru fusese spart și umpluse întreaga casă cu parfumul lui, tot așa și Hristos avea să moară, trupul Său avea să fie zdrobit; dar urma să învie din mormânt și parfumul vieții Sale să umple tot pământul. Hristos „ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.” (Efeseni 5, 2.)

„Adevărat vă spun”, a declarat Hristos, „că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta spre pomenirea ei.” Privind în viitor, Mântuitorul a vorbit cu siguranță despre Evanghelia Sa. Ea trebuia să fie propovăduită în toată lumea. Și până acolo unde avea să ajungă Evanghelia, darul Mariei urma să-și răspândească parfumul și inimile să fie binecuvântate prin fapta ei spontană. Împărații urmau să se ridice și să cadă; numele monarhilor și cuceritorilor aveau să fie uitate; dar fapta acestei femei urma să fie immortalizată pe paginile istoriei sacre. Până la sfârșitul timpului, vasul de alabastru sfărâmat va spune povestea iubirii nemărginite a lui Dumnezeu pentru un neam căzut.

Fapta Mariei era în puternic contrast cu ceea ce Iuda era aproape să facă. Ce tăioasă învățătură ar fi putut să dea Hristos aceluia care aruncase sămânța criticii și a gândurilor rele în mintea ucenicilor! Cu câtă dreptate ar fi putut să fie acuzat acuzatorul! Acela care citește motivele fiecărei inimi și înțelege fiecare faptă ar fi putut să descopere înaintea celor de la masă capitole întunecate din viața lui Iuda. Pretenția deșartă, pe care Iuda își întemeia cuvintele, putea să fie demascată; deoarece, în loc de a simpatiza cu săracii, el îi jefuia de sumele destinate spre a fi ajutați, ar fi putut să stârnească indignarea oamenilor împotriva lui pentru faptul că înșela văduva, orfanul și străinul. Dar, dacă Hristos l-ar fi demascat pe Iuda, acesta ar fi putut fi considerat ca un motiv pentru trădarea lui. Și cu toate că ar fi fost acuzat de hoție, Iuda ar fi găsit simpatie chiar și între ucenici. Mântuitorul nu l-a mustrat și în felul acesta nu-i dădea nici o scuză pentru trădare.

Dar privirea pe care Isus a îndreptat-o spre Iuda l-a convins că Mântuitorul îi pătrunsese fățarnicia și-i citise caracterul josnic și vrednic de dispreț. Prin aprecierea faptei Mariei, care fusese atât de aspru condamnată, Hristos îl mustrase pe Iuda. Niciodată mai înainte nu-l mustrase direct. Mustrarea aceasta i-a înveninat inima. S-a hotărât să se răzbune. De la cină a mers direct la palatul marelui preot, unde a găsit consiliul întrunit, și s-a

oferit să le dea în mâini pe Isus.

Preoții nu mai puteau de bucurie. Acești conducători ai lui Israel avuseseră privilegiul să-L primească pe Hristos ca Mântuitor al lor, fără bani și fără plată. Dar refuzaseră darul prețios ce li se oferise în spiritul cel mai duios și cu iubire constrângătoare. Au refuzat să primească acea mântuire, care era mai valoroasă decât aurul, și L-au cumpărat pe Domnul lor cu treizeci de arginți.

Iuda se lăsase stăpânit de avariție, până când aceasta ajunsese să domine orice trăsătură bună a caracterului său. El era invidios pentru darul adus lui Isus. Inima lui ardea de invidie pentru că Mântuitorul putea să primească un dar potrivit pentru monarhii pământului. El L-a trădat pe Domnul său pentru o sumă mult mai mică decât vasul de nard.

Ucenicii nu se asemănau cu Iuda. Ei Îl iubeau pe Mântuitorul, dar nu apreciau corect înaltul Său caracter. Dacă și-ar fi dat seama ce a făcut El pentru ei, ar fi înțeles că nimic din ce era folosit pentru El nu era risipit. Magii din Răsărit, care cunoșteau atât de puțin despre Isus, au dovedit o mai dreaptă apreciere a onoarei care I se cuvenea. Ei I-au adus Mântuitorului daruri prețioase și s-au plecat cu respect înaintea Lui, pe când El era doar un prunc înfășat, într-o iesle.

Hristos apreciază faptele de amabilitate făcute din toată inima. De câte ori cineva Îi făcea un serviciu, El îl binecuvânta pe făcător cu generozitate cerească. El nu refuza nici cea mai simplă floare culeasă de mâna unui copil și oferită Lui din iubire. Primea darurile copiilor și îi binecuvânta pe dătători, scriindu-le numele în cartea vieții. În Scripturi se amintește că Maria L-a uns cu mir pe Isus, și această mențiune o deosebește de celelalte Marii. Faptele de iubire și respect pentru Isus sunt o dovadă a credinței în El ca Fiu al lui Dumnezeu. Iar Duhul Sfânt menționează între dovezile credințioșiei unei

femei față de Hristos: „Să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună.” (1 Timotei 5, 10.)

Hristos a fost încântat văzând dorința plină de râvnă a Mariei de a împlini voința Domnului ei. El a primit bogăția afecțiunii curate, pe care ucenicii Săi nu o înțelegeau și nici nu voiau s-o înțeleagă. Dorința Mariei de a face acest serviciu Domnului ei era mai valoroasă pentru Hristos decât toate balsamurile prețioase din lume, deoarece exprima aprecierea ei față de Răscumpărătorul lumii. Iubirea lui Hristos era cea care o constrângea. Frumusețea neîntrecută a caracterului lui Hristos îi umplea sufletul. Ungerea aceasta era un simbol al inimii dăruitorului. Era arătarea în afară a unei iubiri hrănite de izvoare cerești până a ajuns să se reverse.

Lucrarea Mariei era tocmai învățătura de care aveau nevoie ucenicii, pentru a înțelege că exprimarea iubirii lor față de El ar fi plăcut lui Hristos. El fusese totul pentru ei, și ei nu-și dădeau seama că în curând aveau să fie lipsiți de prezența Lui, că în curând nu mai puteau să-I arate nici un semn al recunoștinței lor pentru iubirea Sa cea mare. Singurătatea lui Hristos, care era despărțit de curțile cerești, trăind viața de om, n-a fost niciodată înțeleasă sau apreciată de ucenici așa cum trebuia. Deseori, El era mâhnit pentru că ucenicii Săi nu-I dădeau ceea ce ar fi trebuit să primească de la ei. El știa că, dacă ei ar fi fost sub influența îngerilor cerești care Îl însoțeau, ar fi considerat că nici un dar nu este suficient pentru a mărturisi afecțiunea inimii spirituale.

Abia mai târziu și-au dat seama cu adevărat de multe lucruri pe care le-ar fi putut face pentru Isus, ca expresie a iubirii și recunoștinței inimii lor, atunci când erau cu El. Când Isus n-a mai fost cu ei și s-au simțit cu adevărat ca niște oi fără păstor, au început să vadă cum ar fi putut să-I arate atenții care ar fi adus bucurie inimii Lui. Nu o mai judecau pe Maria, ci se judecau pe ei înșiși. O, dacă și-ar fi putut lua înapoi muștrările și faptul că îi consideraseră pe săraci ca fiind mai vrednici de darul acesta decât Hristos!

Musturarea aceasta au simțit-o foarte tare atunci când au luat de pe cruce trupul zdrobit al Domnului lor.

Această lipsă se vede și în lumea noastră de astăzi. Dar puțini apreciază ce înseamnă Hristos pentru ei. Dacă ei ar aprecia, s-ar da pe față iubirea cea mare a Mariei și nardul ar fi revărsat cu îmbeșugare. Nardul prețios n-ar fi socotit o risipă. Nimic nu ar fi socotit ca fiind prea prețios spre a fi dat pentru Hristos, nici o lepădare de sine, nici un sacrificiu de sine nu ar fi prea mare pentru a fi suportat pentru Numele Lui.

Cuvintele spuse cu indignare: „Ce rost are risipa aceasta?” au adus cu putere în fața lui Hristos sacrificiul cel mare care s-a făcut vreodată -- darul Său personal ca ispășire pentru o lume pierdută. Domnul voia să fie atât de darnic față de familia omenească, încât să nu se poată spune că El putea face mai mult. Dăruindu-L pe Isus, Dumnezeu a dat tot cerul. Din punct de vedere omenesc, o jertfă ca aceasta era o risipă fără rost. Pentru felul omenesc de a judeca, întregul Plan de Mântuire este o risipă de milă și de mijloace. Lepădarea de sine și jertfa din toată inima ne întâmpină pretutindeni. Pe drept cuvânt, oștirea cerească privește cu uimire la familia omenească, ce refuză să fie înălțată și îmbogățită prin iubirea fără margini arătată în Hristos. Pe bună dreptate ei ar putea să strige: „Ce rost are această risipă?”

Dar ispășirea pentru o lume pierdută trebuie să fie totală, îmbeșugată și desăvârșită. Dăruirea lui Hristos era îndestulătoare ca să ajungă la fiecare ființă creată de Dumnezeu. Ea nu putea fi restrânsă, așa ca să nu întrecă numărul acelor care urmau să primească Darul cel mare. Nu toți oamenii sunt mântuiți; cu toate acestea, Planul de Mântuire nu este o risipă, din cauză că nu săvârșește tot ce a fost plănuțit cu dărnice la inițierea lui. Trebuia să fie îndeajuns și încă să mai rămână.

Simon, gazda, fusese influențat de critica lui Iuda cu privire la darul

Mariei și era surprins de purtarea lui Isus. Mândria lui fariseică a fost ofensată. El știa că mulți dintre oaspeții lui priveau la Hristos cu neîncredere și neplăcere. Simon a zis în inima sa: „Omul acesta, dacă ar fi un prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceea care se atinge de El: că este o păcătoasă”.

Vindecându-l pe Simon de lepră, Hristos îl salvase de la o moarte lentă. Dar acum Simon se îndoia că Mântuitorul este profet. Pentru că Hristos îi îngăduise acestei femei să se apropie de El, pentru că El nu o îndepărtase indignat cu piciorul, ca pe una ale cărei păcate erau prea mari ca să fie iertate, pentru că El nu arăta că-și dă seama de decăderea ei, Simon era ispitit să creadă că El nu era profet. Isus nu știa nimic despre femeia aceasta care e așa de îndrăzneată în manifestările ei, gândea el, căci altfel nu i-ar îngădui să-L atingă.

Dar tocmai neștiința l-a făcut pe Simon să gândească astfel cu privire la Dumnezeu și la Hristos. El nu și-a dat seama că Fiul lui Dumnezeu trebuie să Se poarte ca Dumnezeu, cu milă, duioșie și îndurare. Cât despre Simon, el nu lua seama la gestul de pocăință al Mariei. Faptul că Maria a sărutat picioarele lui Hristos și le-a uns cu nard era exasperant pentru inima lui împietrită. El credea că, dacă ar fi profet, Hristos i-ar recunoaște pe cei care sunt păcătoși și i-ar muștra.

Gândul acesta nu a fost exprimat, dar Mântuitorul i-a răspuns: „«Simone, am să-ți spun ceva.... Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?» Simon a răspuns: «Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult». Isus i-a zis: «Drept ai judecat»”.

Așa cum a făcut Natan cu David, Hristos a ascuns acuzația Sa sub vălul

unei parabole. El a lăsat în seama gazdei Sale răspunderea de a-și pronunța singur sentința. Simon o amăgise la păcat pe femeia pe care o disprețuia acum. El îi făcuse mult rău. Cei doi datornici din parabolă reprezentau pe Simon și pe femeie. Isus nu voia să dea învățătura că cele două persoane trebuiau să simtă grade diferite de obligație, deoarece fiecare datora o recunoștință pe care niciodată nu o putea plăti. Dar Simon se credea mai drept decât Maria și Isus dorea ca el să vadă într-adevăr cât de mare era vinovăția lui. El voia să-i arate că păcatul lui era mai mare ca al ei, după cum datoria de cinci sute de lei o întrecea pe aceea de cincizeci de lei.

Simon a început să se vadă acum într-o nouă lumină. A văzut cum era privită Maria de Acela care era mai mult decât un prooroc. A văzut că Hristos, cu pătrunzători ochi profetici, citise inima ei plină de iubire și devoțiune. L-a cuprins rușinea și el și-a dat seama că se află înaintea Unuia mai mare ca el.

„Am intrat în casa ta”, a zis Hristos mai departe, „și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele”; dar cu lacrimi de pocăință, pornite din iubire, Maria Mi-a spălat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. „Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea”, pe care tu o disprețuiești, „de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele”. Hristos a enumerat ocaziile pe care le avusese Simon de a-și arăta iubirea pentru Domnul său și aprecierea față de ceea ce făcuse pentru el. Lîmpede, dar cu delicată amabilitate, Mântuitorul le-a arătat ucenicilor că inima Lui este rănită atunci când copiii Săi neglijează să-I arate recunoștință prin cuvinte și fapte pornite din iubire.

Cercetătorul inimilor citise motivele care o îndemnaseră pe Maria la acest gest și a văzut de asemenea spiritul care insuflase cuvintele lui Simon. „Vezi tu pe femeia aceasta?” i-a zis El. Ea este o păcătoasă. „Îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.”

Răceala și neglijența lui Simon față de Mântuitorul arătaseră cât de puțin apreciașe el harul pe care-l primise. Socotise că Îl onora îndeajuns pe Isus invitându-L acasă. Acum s-a văzut așa cum era într-adevăr. El credea că citește în inima Oaspetelui său, dar Oaspetele îi citise inima. Și-a dat seama cât de adevărată era judecata lui Hristos despre el. Religia sa fusese o haină de fariseism. El disprețuise compătimirea lui Isus. Nu-L recunoscuse ca reprezentant al lui Dumnezeu. Pe când Maria era o păcătoasă iertată, el era un păcătos neiertat. Legea aspră a dreptății, pe care dorise să o impună față de ea, îl condamnă.

Simon era mișcat de bunătatea lui Isus, care nu l-a muștrat pe față înaintea oaspeților. El nu fusese tratat așa cum dorise să fie tratată Maria. El a văzut că Isus nu dorea să expună în fața altora vinovăția sa, ci a căutat ca, printr-o dreaptă expunere a cazului, să-i convingă mintea și, prin milă și bunătate, să-i înmoaie inima. O denunțare aspră l-ar fi înăsprit pe Simon, împiedicându-l să se pocăiască, dar un avertisment plin de răbdare l-a convins de greșeală. A văzut mărimea datoriei pe care o avea față de Domnul său. Mândria i-a fost umilită, s-a pocăit, și mândrul fariseu a devenit un ucenic umil, gata de sacrificiu.

Maria fusese privită ca o mare păcătoasă, dar Isus cunoștea împrejurările care îi influențaseră viața. Ar fi putut stinge orice scânteie de nădejde din sufletul ei, dar n-a făcut așa. El a fost Acela care a ridicat-o din ruină și disperare. De șapte ori L-a auzit ea cum a certat demonii care îi stăpâniseră inima și mintea. Ea auzise strigătele Sale puternice către Tatăl pentru binele ei. Știa cât de dezgustător este păcatul pentru curăția Lui nepătată și, în puterea Lui, biruise.

În timp ce pentru ochiul omenesc cazul părea fără nădejde, Hristos a văzut în Maria capacitatea de a face binele. A văzut părțile bune ale

caracterului ei. Prin Planul de Mântuire, se rânduiseră omenirii mari posibilități și în Maria acestea aveau să fie realizate. Prin harul Său, ea a devenit părtașă la natura divină. Aceea care fusese decăzută și a cărei minte fusese o locuință a demonilor ajunsese foarte aproape de Mântuitorul prin comuniune și slujire. Maria stătea la picioarele lui Isus și învăța de la El. Maria fusese aceea care turnase pe capul Lui mirul de mare preț și Îi spălase picioarele cu lacrimile ei. Maria a stat alături de cruce și L-a urmat la mormânt. Maria a fost prima la mormânt, după înviere. Maria a fost prima care a adus vestea despre Mântuitorul înviat.

Isus cunoaște cazul fiecărui om. Tu poate zici: „Sunt păcătos, foarte păcătos”. Se poate să fie așa; dar cu cât ești mai rău, cu atât ai mai mare nevoie de Isus. El nu-i izgonește pe cei care plâng sau sunt întristați. El nu spune nimănui despre tainele inimii tale care vrei să rămână ascunse, ci invită pe fiecare suflet tremurând să prindă curaj. El iartă din toată inima pe toți aceia care vin la El, căutând iertare și îndreptare.

Hristos ar putea să dea însărcinare îngerilor cerului să reverse cupele mâniei Sale asupra lumii noastre, pentru a-i distruge pe aceia care Îl urăsc pe Dumnezeu. El ar putea să șteargă punctul acesta negru din universul Său. Dar nu face aceasta. El stă astăzi la altarul tămâierii, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile acelor care doresc ajutorul Său.

Aceia care caută scăpare la El sunt înălțați de Isus mai presus de acuzațiile și de vorbirile de rău ale oamenilor. Nici oamenii, nici îngerii nu pot să-i acuze. Hristos îi face părtași de natura Sa dumnezeiască și umană. Ei stau alături de marele Purtător de păcate, în lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit. Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.” (Romani 8, 33.34.)

Capitolul 63

“Împăratul tău vine”

Capitol bazat pe textele din Matei 21, 1-11; Marcu 11, 1-10; Luca 19, 29-44; Ioan 12, 12-19.

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zaharia 9, 9.)

Cu cinci sute de ani înainte de nașterea lui Hristos, profetul Zaharia a prevestit prin cuvintele de mai sus venirea Împăratului lui Israel. Profeția aceasta urma să se împlinească acum. Acela care atâta vreme refuzase onorurile regale venea acum la Ierusalim, ca moștenitor făgăduit al tronului lui David.

În ziua întâi a săptămânii, și-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim. Mulțimile care alergaseră să-L vadă la Betania Îl însoțeau acum, doritoare să fie martore la primirea Lui. Mulți oameni erau pe drum către oraș, pentru a serba acolo Paștele; și aceștia s-au alăturat mulțimii care Îl însoțea pe Isus. Întreaga natură părea că se bucură. Copacii erau îmbrăcați în verdeață, iar florile lor răspândeau în aer un parfum delicat. O viață și o bucurie nouă îi însuflețeau pe oameni. Nădejdea noului regat răsărea iarăși.

Având de gând să meargă la Ierusalim călare, Isus îi trimise pe doi dintre ucenicii Săi să aducă o măgăriță cu mânzul ei. La naștere, Mântuitorul a avut nevoie de găzduirea străinilor. Staulul în care dormea era un loc de odihnă care nu-I aparținea. Cu toate că viețuitoarele de pe miile de dealuri sunt ale Lui, acum depindea de bunătatea unui străin ca să aibă un animal pe

care să intre în Ierusalim ca împărat. Dar din nou s-a descoperit dumnezeirea Lui până și în îndrumările amănunțite date ucenicilor pentru această călătorie. După cum El a spus mai dinainte, cererea: „Domnul are trebuință de ei” a fost împlinită imediat. Isus a ales să folosească mânzul pe care nimeni nu călărise. Ucenicii, plini de voie bună și entuziasm, și-au așezat hainele pe mânz și L-au așezat apoi pe el pe Învățătorul lor. Până aici, Isus umblase totdeauna pe jos și ucenicii s-au mirat la început că El a ales să meargă călare. Dar în inima lor s-a aprins nădejdea, aducând plăcutul gând că El era gata să intre în capitală, să Se proclame împărat și să-și exercite puterea Sa împărătească. În timp ce mergeau să-și îndeplinească misiunea, ei le-au împărtășit prietenilor lui Isus așteptările lor strălucitoare; agitația s-a întins în toate părțile, ridicând așteptările poporului până la culmea cea mai înaltă.

Hristos a urmat obiceiul iudeilor în ce privește intrarea împărătească. Animalul pe care călărea era acela pe care călăreau regii lui Israel, iar profeția prevestise că în felul acesta trebuia să vină și Mesia în Împărăția Sa. De-abia S-a așezat pe mânz și un puternic strigăt de triumf a umplut aerul. Cei din mulțime Îl onorau ca pe Mesia, Împăratul lor. De astă dată, Isus a primit omagiul pe care nu-l îngăduise niciodată mai înainte, iar ucenicii au văzut în aceasta o dovadă că fericita lor nădejde urma să se împlinească și Îl vor vedea așezat pe tron. Oamenii din mulțime erau convinși că ceasul eliberării lor este aproape. În imaginație, vedeau oștirile romane izgonite din Ierusalim și Israel ajuns din nou o națiune independentă. Toți erau fericiți și emoționați; oamenii se întreceau unii cu alții să-I aducă cinstire. Ei nu puteau să desfășoare o pompă și o splendoare exterioară, dar I s-au închinat cu inimi fericite. Nu erau în stare să-I aducă daruri prețioase, dar și-au întins hainele pe drum ca un covor în calea Lui și au presărat drumul cu ramuri înfrunzite de măslin și palmier. Ei nu puteau să așeze în fruntea procesiunii steaguri împărătești, dar au tăiat ramuri bogate din palmieri, emblema biruinței naturii, și le-au fluturat prin aer, scoțând aclamații și osanale puternice.

Pe măsură ce înaintau, mulțimea creștea continuu datorită acelor care auziseră despre venirea lui Isus și se grăbeau să se alăture procesiunii. Privitorii se amestecau mereu prin mulțime, întrebând: Cine este Acesta? Ce înseamnă frământarea aceasta? Auziseră toți de Isus și-L așteptau să Se urce la Ierusalim; dar știau că înainte El descurajase orice încercare de a fi așezat pe tron și erau foarte mirați aflând că El era acesta. Se întrebau ce ar fi putut să dea naștere la o astfel de schimbare în El, care declarase că Împărăția Lui nu era din lumea aceasta.

Întrebările lor au fost aduse la tăcere de un strigăt de biruință. Mulțimea nerăbdătoare l-a repetat de câteva ori; apoi, oamenii din depărtare au prins acest strigăt și au făcut să răsunе dealurile și văile vecine de glasurile lor. În clipa aceasta, s-au adăugat procesiunii și mulțimile din Ierusalim. Din sumedenia de oameni adunați pentru a lua parte la sărbătorile Paștelor, mii de oameni au mers să-L întâmpine pe Isus. Ei L-au salutat fluturând ramuri de palmier și cu explozii de cântece sfinte. La templu, preoții sunau din trâmbiță pentru serviciul de seară, dar numai câțiva oameni au răspuns și conducătorii au zis alarmați unii către alții: „Iată, lumea s-a dus după El”.

Niciodată mai înainte, în viața pământească, Isus nu îngăduise o astfel de demonstrație. El prevăzuse amănunțit urmările. Aceasta urma să-L ducă la cruce. Dar scopul Său era să Se prezinte în felul acesta ca Răscumpărător înaintea mulțimii. El dorea să atragă atenția la sacrificiul care urma să încoroneze lucrarea Sa pentru o lume căzută. În timp ce oamenii erau adunați la Ierusalim să sărbătorească Paștele, El, Mielul antitipic, S-a oferit de bunăvoie ca jertfă. Avea să fie necesar ca biserica Sa din toate vremurile următoare să facă din moartea Lui pentru păcatele lumii un subiect profund de studiu și cugetare. Fiecare fapt în legătură cu aceasta avea să fie verificat, așa încât să nu rămână nici o îndoială. Era necesar, prin urmare, ca ochii tuturor oamenilor să fie îndreptați către El; evenimentele care au precedat jertfa Lui cea mare trebuiau să fie de așa natură, încât să atragă atenția în mod direct asupra jertfei Lui. După o demonstrație ca aceea care a însoțit

intrarea Sa în Ierusalim, toți ochii aveau să urmărească înaintarea Lui grabnică spre scena finală.

Evenimentele legate de această călătorie triumfală urmau să fie subiectul oricărei discuții și urmau să-L aducă pe Hristos în fața oricărei minți. După răstignirea Sa, mulți urmau să-și reamintească evenimentele acestea în legătură cu judecata și moartea Lui. Ei aveau să fie conduși în felul acesta să cerceteze profețiile și să ajungă la convingerea că Isus este Mesia; și în toate țările trebuia să crească numărul celor veniți la credință.

În această unică scenă de triumf din viața Sa pământească, Mântuitorul ar fi putut să apară escortat de îngeri cerești și să fie anunțat de trâmbița lui Dumnezeu; dar o asemenea demonstrație ar fi fost contrară scopului lucrării Sale, contrară legii care-I cârmuise viața. A rămas credincios poziției umile pe care o primise de bunăvoie. Trebuia să poarte povara naturii omenești până când viața Sa avea să fie dată pentru viața lumii.

Ziua aceasta, care li s-a părut ucenicilor ziua de culme a vieții lor, ar fi fost umbrită de nori întunecoși, dacă ei ar fi știut că această scenă de bucurie era numai un preludiv al suferinței și morții Învățătorului lor. Cu toate că El le vorbise adesea despre jertfa Sa ca despre ceva sigur și inevitabil, totuși, în voiosul triumf de față, uitaseră cuvintele Lui triste și așteptau să vadă domnia Lui prosperă pe tronul lui David.

Grupe noi se adăugau mereu și, cu puține excepții, toți cei care se alăturau se aprindeau de însuflețirea aceluia moment și ajutau la sporirea osanalelor, care făceau să răsunecoul neîncetat de la un deal la altul și de la o vale la alta. Mereu răsunau strigăte: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!”

Niciodată nu văzuse lumea o scenă triumfală ca aceasta. Ea nu semăna

cu cele ale cuceritorilor vestiți ai lumii. În scena aceasta, nu se vedea convoiul prizonierilor plângând, ca trofee împărătești. Dar în jurul Mântuitorului erau trofeele glorioase ale activității Sale pline de iubire pentru omul păcătos. Se găseau acolo robii pe care îi eliberase de sub puterea lui Satana, laudându-L acum pe Dumnezeu pentru eliberarea lor. Orbii cărora le dăduse vederea se găseau în frunte și deschideau drumul. Mușii a căror limbă El o eliberase strigau osanale cu cea mai mare putere, ologii pe care îi vindecase săltau de bucurie și erau cei mai grabnici să rupă ramuri de palmier și să le fluture înaintea Mântuitorului. Văduvele și orfanii preamăreau Numele lui Isus pentru faptele Lui pline de milă față de ei. Leproșii pe care îi curățise întindeau hainele lor nepătate în cale și Îl preamăreau ca pe Împăratul slavei. Aceia pe care glasul Lui îi trezise din somnul morții se găseau în mulțime. Lazăr, al cărui trup văzuse stricăciunea în mormânt, dar care acum se bucura de deplina putere a vârstei sale, era cel care mîna animalul pe care călărea Mântuitorul.

Mulți farisei erau martori la scenă și, arzând de invidie și răutate, căutau să întoarcă în altă direcție curentul sentimentelor poporului. Folosindu-și toată autoritatea, au încercat să aducă la tăcere poporul; dar apelurile și amenințările lor făceau numai să crească entuziasmul. Se temeau că mulțimea aceasta, prin tăria numărului ei, Îl va face pe Hristos rege. Cu o ultimă încercare, s-au îmbulzit în mulțimea unde era Mântuitorul și L-au oprit, folosind cuvinte de mustrare și amenințare: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii”. Ei susțineau că demonstrațiile zgomotoase de felul acesta erau ilegale și că nu erau îngăduite de autorități. Dar au fost aduși la tăcere de răspunsul lui Isus: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga”. Scena aceasta de triumf era rânduită chiar de Dumnezeu. Ea fusese vestită mai dinainte de profet, și omul nu putea să înlătore planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu ar fi fost în stare să împlinescă planul Său, El ar fi dat glas pietrelor neînsuflețite, care L-ar fi salutat pe Fiul Său cu aclamații de laudă. În timp ce fariseii se retrăgeau amuțiți, sute de glasuri începură să repete cuvintele lui Zaharia: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie,

fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”.

Când procesiunea a atins culmea dealului și urma să coboare spre cetate, Isus S-a oprit și, împreună cu El, toată mulțimea. În fața lor se întindea Ierusalimul în toată slava lui, scaldat acum în lumina soarelui spre apus. Templul atrăgea toate privirile. În maiestuoasă grandoare se înălța pe deasupra tuturor clădirilor, ca arătând spre cer și îndreptându-i pe oameni către singurul Dumnezeu viu și adevărat. Multă vreme templul a fost mândria și slava națiunii iudaice. Și romanii se mândreau cu măreția lui. Un rege așezat de romani se unise cu iudeii pentru a-l reclădi și înfrumuseța, iar împăratul Romei îl îmbogățise cu daruri. Soliditatea, bogăția și măreția lui făcuseră din el una dintre minunile lumii.

În timp ce soarele aproape de apus colora cerul în auriu, slava lui strălucitoare lumina marmura albă a zidurilor templului și scânteia pe capitelurile aurite ale coloanelor lui. De pe creasta dealului, unde stăteau Isus și cei ce-L urmau, templul avea înfățișarea unei clădiri masive de zăpadă, împodobită cu acoperișuri ascuțite de aur. La intrarea templului era o viță-de-vie din aur și argint, cu frunze verzi și ciorchini masivi de struguri, executată de artiștii cei mai iscusiți. Lucrarea aceasta reprezenta pe Israel ca pe o viță roditoare. Aurul, argintul și verdele viu erau combinate cu un gust rar și cu aleasă îndemânare; așa cum se răsucea grațios în jurul coloanelor albe și strălucitoare, agățându-se cu cârcei scânteietori de ornamentele de aur, absorbea splendoarea soarelui în apus, strălucind ca de o slavă împrumutată din cer.

Isus privește scena și marea mulțime își oprește strigătele, înmărmurită de neașteptata priveliște plină de frumusețe. Toate privirile se îndreptau către Mântuitorul, așteptând să vadă pe fața Lui admirația pe care o simțeau ei. Dar, în loc de aceasta, ei observau un nor de întristare. Sunt surprinși și dezamăgiți să-I vadă ochii plini de lacrimi și trupul clătinându-se într-o parte

și alta, ca un copac înaintea furtunii, în timp ce un vaiet de groază scapă de pe buzele Lui tremurânde, ca și cum ar fi pornit din adâncul inimii Sale zdrobite. Ce priveliște aveau de văzut îngerii! Comandantul lor într-o agonie de lacrimi! Ce priveliște era aceasta pentru mulțimea voioasă, care, cu strigăte de biruință și fluturând ramuri de finic, Îl însoțea spre cetatea măreață, unde spera din toată inima că El e gata să ia tronul! Isus plânse la mormântul lui Lazăr din durere dumnezeiască față de suferința omenească. Dar această bruscă întristare era ca o notă de jale într-un măreț cor triumfal. În mijlocul unei scene de bucurie, când toți Îi aduceau închinare, Împăratul lui Israel era în lacrimi; nu lacrimi tăcute de bucurie, ci lacrimi și suspine de mare suferință, ce nu puteau fi stăpânite. Mulțimea a fost cuprinsă îndată de tristețe. Aclamațiile au amuțit. Mulți plângeau de milă în fața unei dureri pe care nu o puteau înțelege.

Lacrimile lui Isus nu curgeau din cauza suferinței Sale viitoare. Chiar în fața Sa se afla Ghetsemani, unde curând urma să-L acopere groaza unui mare întuneric. Se mai vedea de acolo și poarta oilor, prin care fuseseră conduse timp de veacuri animalele pentru jertfe. În curând trebuia să se deschidă poarta aceasta pentru El, marele Antitip; către jertfa Lui pentru păcatele lumii țintiseră toate aceste jertfe. Alături se afla Golgota, locul apropiatei Sale agonii. Și totuși Răscumpărătorul plângea și suspina în chinuri sufletești nu pentru că acestea Îi aminteau de moartea Sa cruntă. Durerea Lui nu era egoistă. Gândul agoniei Sale nu intimida sufletul acela nobil și gata să Se jertfească. Priveliștea Ierusalimului era aceea care a străpuns inima lui Isus -- Ierusalimul care Îl lepădase pe Fiul lui Dumnezeu și batjocorise iubirea Lui, care refuzase să fie convins de minunile Lui puternice și se pregătea să-I ia viața. A văzut ce era cetatea aceasta în vinovăția ei de a-L lepăda pe Răscumpărătorul și ce ar fi putut să fie, dacă L-ar fi primit pe Acela care era singurul în stare să-i vindece rana. El venise să o mântuiască; cum putea să o părăsească?

Israeliții fuseseră o națiune privilegiată; Dumnezeu făcuse din templul

lor locuința Sa; Sionul era „frumoasa înălțime, bucuria întregului pământ.” (Psalmii 48, 2.) Acolo se afla templul care de mai bine de o mie de ani stătea ca o dovadă a purtării de grijă și a iubirii duiioase a lui Hristos, care Se îngrijise de ei așa cum se îngrijește un tată de singurul său copil. În templul acesta își rostiseră profeții solemnele lor avertismente. Acolo, parfumul frumos mirositor al tămâiei se ridicase spre Dumnezeu din cădelnițele de aur, amestecându-se cu rugăciunile credincioșilor. Acolo cursese sângele animalelor ca un simbol al sângelui ispășitor al lui Hristos. Acolo, deasupra capacului ispășirii din Sfânta Sfintelor, se manifestase slava lui Dumnezeu. Acolo slujiseră preoții și, timp de secole, se perindase strălucirea simbolurilor și ceremoniilor. Dar toate acestea trebuiau să se sfârșească.

Isus și-a ridicat mâna -- care de atâtea ori îi binecuvântase pe bolnavi și suferinzi -- și, îndreptând-o către cetatea blestemată, exclamă cu glasul frânt de durere: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” Aici Mântuitorul S-a oprit și a lăsat nerostit viitorul pe care l-ar fi avut Ierusalimul, dacă ar fi primit ajutorul pe care Dumnezeu dorea să i-l dea -- darul Fiului Său iubit. Dacă ar fi cunoscut ceea ce avusese privilegiul să cunoască și ar fi luat seama la lumina pe care i-o trimisese Cerul, cetatea ar fi putut să rămână în picioare, în mândria prosperității, împărăteasa națiunilor, liberă în puterea dată de Dumnezeu. La porțile sale, n-ar fi stat ostași înarmați și nici steaguri romane n-ar fi fluturat pe zidurile sale. Soarta fericită care ar fi binecuvântat Ierusalimul, dacă L-ar fi primit pe Răscumpărătorul lui, s-a înălțat în fața Fiului lui Dumnezeu. El a văzut că prin El cetatea ar fi putut să fie vindecată de dureroasa ei boală, ar fi fost eliberată din sclavie și ar fi fost întărită ca o puternică metropolă a pământului. De pe zidurile ei, porumbelul păcii ar fi zburat la toate națiunile. Ea ar fi fost diadema plină de slavă a lumii.

Dar tabloul strălucit a ceea ce ar fi putut să fie Ierusalimul a dispărut dinaintea Mântuitorului. El Își dă seama că cetatea este sub jugul roman, purtând mânia lui Dumnezeu, blestemată să primească pedeapsa unei drepte

judecăți. El reluă firul întrerupt al plângerii Sale: „Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile; te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa din tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată”.

Hristos venise să salveze Ierusalimul și pe copiii lui; dar mândria fariseică, fățarnicia, gelozia și răutatea Îl împiedicaseră să-și împlinească planul. Isus cunoștea grozava răsplătire care urma să vină asupra cetății blestemată. A văzut Ierusalimul înconjurat de oști, pe locuitorii asediați, constrânși la foamete și moarte, mamele hrănindu-se cu corpurile moarte ale propriilor copii și atât părinții, cât și copiii smulgându-și unii altora ultima bucată de mâncare, pentru că iubirea naturală fusese distrusă în chinurile îngrozitoare ale foamei. A văzut că încăpățânarea iudeilor, după cum se manifesta în lepădarea mântuirii venite de la El, urma să-i facă să refuze să se supună armatelor năvălitoare. A văzut Calvarul, pe care trebuia să fie înălțat, plin de cruci ca o pădure deasă. I-a văzut pe locuitorii nelegiuți suferind tortura pe roată și pe cruce, palatele frumoase distruse, templul ruinat și, din zidurile masive, nici o piatră rămasă peste alta, în timp ce cetatea avea să fie arată ca un ogor. Pe bună dreptate Mântuitorul putea să plângă disperat, privind la scena aceea îngrozitoare.

Ierusalimul fusese copilul grijii Sale și, după cum un părinte duios plânge pentru un fiu rătăcit, tot astfel și Isus plângea pentru cetatea iubită. Cum aș putea să te părăsesc? Cum aș putea să te las pradă pieirii? Cum aș putea să te las să umpli paharul nedreptății? Un singur suflet este așa de valoros, încât, în comparație cu el, lumile se afundă fără însemnătate; dar aici urma să se piardă o întreagă națiune. Când soarele care se grăbea să apună avea să coboare pe cer, ascunzându-se vederii, ziua de har a Ierusalimului era sfârșită. Când procesiunea se oprise pe culmea Muntelui Măslinilor, încă nu era prea târziu ca Ierusalimul să se pocăiască. Îngerul harului își strângea

atunci aripile, ca să coboare de pe tronul de aur și să dea loc dreptății și judecății care se grăbea. Dar cuprinzătoarea inimă a iubirii lui Hristos încă s-a mai rugat pentru Ierusalimul care luase în râs îndurările Sale, disprețuise avertismentele Sale și era gata să-și moaie mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul ar fi vrut să se pocăiască, încă nu era prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui în apus întârziiau asupra templului, turnului și vârfului acoperișului, nu se mai găsea oare vreun înger bun care să-l conducă la iubirea Mântuitorului și să îndepărteze blestemul de la el? Frumoasă și nelegiuită cetate, care omorâse cu pietre pe profeți, care lepădase pe Fiul lui Dumnezeu, care se lega singură prin nepocăința ei în lanțurile sclaviei -- ziua îndurării pentru ea aproape trecuse!

Totuși Spiritul lui Dumnezeu vorbește iarăși Ierusalimului. Înainte ca ziua să treacă, se aduce o nouă dovadă pentru Hristos. Glasul martorilor se înalță, răspunzând la o chemare din trecutul profetic. Dacă Ierusalimul va auzi chemarea, dacă Îl va primi pe Mântuitorul care intră pe porțile lui, el poate încă să mai fie salvat.

Se raportează conducătorilor Ierusalimului că Isus Se apropie de oraș cu o mare mulțime de oameni. Dar ei n-au nici un cuvânt de bun venit pentru Fiul lui Dumnezeu. Plini de teamă, ei ies să-L întâmpine, sperând să împrăștie mulțimea. Când procesiunea era gata să coboare de pe Muntele Măslinilor, este întâmpinată de conducători. Ei cercetează cauza acestei bucurii zgomotoase. Când întreabă: „Cine este Acesta?”, ucenicii răspund la această întrebare plini de duhul inspirației. În cuvinte elocvente, ei repetă profețiile despre Hristos:

Adam vă va spune: El este sămânța femeii care trebuia să sfărâme capul șarpelui.

Întrebați pe Avraam, și el vă va spune: Este „Melhisedec, Împăratul

Salemului”, Împăratul păcii. (Geneza 14, 18.)

Iacov vă va spune: El este Silo din seminția lui Iuda.

Isaia vă va spune: „Emanuel”, „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare; Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 7, 14; 9, 6.)

Ieremia vă va spune: Odrasla lui David, „Domnul, Neprihănirea noastră.” (Ieremia 23, 6.)

Daniel vă va spune: El este Mesia.

Osea vă va spune: El este „Domnul oștirilor; Numele Lui este Domnul.” (Osea 12, 5.)

Ioan Botezătorul vă va spune: El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.)

Marele Iehova a proclamat de pe tronul Lui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit.” (Matei 3, 17.)

Noi, ucenicii Lui, declarăm: „Acesta este Isus, Mesia, Domnul vieții, Răscumpărătorul lumii”.

Iar domnul puterilor întunericului Îl recunoaște, zicând: „Știu cine ești, Sfântul lui Dumnezeu.” (Marcu 1, 24.)

Capitolul 64

Un popor blestemat

Capitol bazat pe textele din Marcu 11, 11-14. 20. 21; Matei 21, 17-19.

Intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim era o slabă preînchipuire a venirii Sale pe norii cerului, cu putere și slavă, în mijlocul triumfului îngerilor și al bucuriei sfinților. Atunci se vor împlini cuvintele lui Isus către preoți și farisei: „De acum încolo nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23, 39.) Lui Zaharia i se arătase în viziune profetică ziua aceea de triumf final: el mai văzuse și soarta blestemată a celor care aveau să-L respingă pe Hristos la prima Lui venire. „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge, cum plânge cineva pe singurul său fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe întâiul său născut.” (Zaharia 12, 10.) Scena aceasta a prevăzut-o Hristos atunci când Se uita la cetate și plângea pentru ea. În ruina trecătoare a Ierusalimului, El a văzut distrugerea finală a poporului vinovat de sângele Fiului lui Dumnezeu.

Ucenicii au văzut ura iudeilor față de Hristos, dar nu-și dădeau seama până unde va duce aceasta. Ei nu înțelegeau încă adevărata stare a lui Israel și nici pedeapsa care avea să cadă asupra Ierusalimului. Lucrul acesta le-a fost făcut cunoscut de Hristos printr-o pildă vie.

Ultimul apel către Ierusalim fusese zadarnic. Preoții și conducătorii auziseră glasul profetic al trecutului repetat de mulțime, ca răspuns la întrebarea: „Cine este Acesta?”, dar ei nu-l primiseră ca pe un glas al Inspirației. Mâniați și surprinși, au încercat să aducă poporul la tăcere. În mulțime se găseau slujbași romani, față de care vrăjmașii L-au denunțat pe

Isus ca fiind conducătorul răscoalei. Ei susțineau că El este gata să ia în stăpânire templul și să domnească aici ca împărat în Ierusalim.

Dar vocea liniștită a lui Isus a făcut să tacă pentru un moment mulțimea zgomotoasă, atunci când a declarat iarăși că nu a venit să întemeieze o împărăție pământească; El urma să Se înalțe curând la Tatăl Său și acuzatorii Lui nu aveau să-L mai vadă până la revenirea Sa în slavă. Atunci, prea târziu ca să mai fie salvați, ei Îl vor recunoaște. Hristos a spus aceste cuvinte cu tristețe și cu o deosebită putere. Slujbașii romani au fost reduși la tăcere și convinși. Inima lor, deși străină de influența divină, era mișcată cum nu mai fusese niciodată. Pe fața liniștită și solemnă a lui Isus ei au citit iubire, bunăvoință și o liniștită demnitate. Au fost cuprinși de o simpatie pe care n-o înțelegeau. În loc să-L aresteze pe Isus, erau mai degrabă înclinați să I se închine. Întorcându-se către preoți și conducători, i-au acuzat că ei produc tulburările. Mânioși și înfrânți, conducătorii s-au îndreptat atunci către oameni cu plângerile lor și au început să se certe între ei plini de furie.

Între timp, Hristos a trecut neobservat spre templu. Aici totul era liniștit, deoarece cele întâmplate pe Muntele Măslinilor îi atrăseseră pe oameni acolo. Un scurt timp Isus a rămas la templu, privind la el cu ochi întristați. Apoi S-a retras cu ucenicii și a revenit la Betania. Când oamenii L-au căutat ca să-L așeze pe tron, nu L-au găsit.

Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune, iar dimineața a venit iarăși la templu. În drum, a trecut pe lângă o livadă de smochini. Îi era foame și, zărind de departe un smochin care avea frunze, a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de el, dar nu a găsit decât frunze, căci nu era „vremea smochinelor”.

Nu era încă vremea smochinelor coapte, afară de anumite localități; și despre unele podișuri din jurul Ierusalimului se putea spune pe drept „n-a

venit încă vremea smochinelor”. Dar, în livada la care a venit Isus, un pom părea să fie înaintea celorlalți. El era deja acoperit cu frunze. Specificul smochinului este că apar mai întâi fructele și apoi frunzele. De aceea, acest pom plin de frunze promitea și fructe coapte. Dar înfățișarea lui era înșelătoare. Cercetându-i ramurile de la cea mai de jos până la lăstarii din vârf, Isus „n-a găsit decât frunze”. Numai un frunziș bogat și nimic mai mult.

Hristos l-a blestemat să se usuce. „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine”, a zis El. A doua zi dimineața, pe când Mântuitorul și ucenicii erau din nou pe drum spre cetate, ramurile uscate și frunzișul ofilit le-au atras atenția. „Învățătorule”, a zis Petru, „uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.”

Faptul că Hristos blestemase smochinul îi umpluse pe ucenici de uimire. Lucrul acesta li se părea cu totul nepotrivit cu deprinderile și lucrările Lui. Adesea Îl auziseră spunând că El n-a venit să condamne lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Își aminteau cuvintele: „Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” (Luca 9, 56.) Minunile Lui fuseseră săvârșite ca să refacă, nicidecum să distrugă. Ucenicii Îl cunoscuseră numai vindecător și restaurator. Faptul acesta era neobișnuit. Și se întrebau care să fie rostul lui.

Lui Dumnezeu „Îi place îndurarea”. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului.” (Mica 7, 18; Ezechiel 33, 11.) Pentru El, lucrarea de nimicire și rostire de judecăți este „o lucrare străină.” (Isaia 28, 21.) Dar, cu îndurare și iubire, El ridică vălul viitorului și le descoperă oamenilor urmările unei vieți păcătoase.

Blestemarea smochinului a fost o parabolă trăită. Pomul acesta neroditor, etalându-și frunzișul pretențios chiar în fața lui Hristos, era un simbol al națiunii iudaice. Mântuitorul dorea ca ucenicii Săi să înțeleagă de

ce avea să cadă blestemul asupra Ierusalimului și că, de acum, pedeapsa era de neînlăturat. În scopul acesta, El îi atribuisese smochinului însușiri morale, făcându-l un exponent al adevărului divin. Iudeii erau deosebiți de toate națiunile cealalte, susținând că sunt supuși lui Dumnezeu. Ei fuseseră favorizați de El și pretindeau că sunt mai neprihăniți decât oricare alt popor. Dar se stricaseră din cauza iubirii de lume și a dorinței de câștig. Se lăudau cu toate cunoștințele lor, dar erau neștiutori în ce privește cerințele lui Dumnezeu și plini de fățarnicie. Ca și pomul neroditor, ei își întindeau departe ramurile lor pretențioase, bogate în aparență și frumoase la privit, dar care nu aveau decât frunze. Religia iudeilor, cu templul ei măreț, cu altarele ei sfinte, cu preoții ei care purtau mitră și cu ceremoniile ei impresionante, era cu adevărat frumoasă la înfățișare, dar umilința, iubirea și mila lipseau.

Toți pomii din livadă erau lipsiți de rod; dar pomii neînfrunziți nu trezeau nici o nădejde și nu pricinuiau nici o dezamăgire. Prin pomii aceștia, erau reprezentate neamurile. Și ele erau lipsite de evlavie ca iudeii; dar nu susțineau că servesc pe Dumnezeu. Nu aveau pretenții îngâmfate de bunătate. Oamenii aceștia erau orbi față de lucrările și căile lui Dumnezeu. Pentru ei, nu era încă timpul smochinelor. Ei încă așteptau o zi care să le aducă lumină și nădejde. Iudeii, care primiseră binecuvântări mai mari de la Dumnezeu, erau răspunzători pentru că abuzaseră de aceste daruri. Privilegiile cu care se lăudau nu făceau decât să sporească vinovăția lor.

Isus venise înfometat la smochin pentru a găsi hrană. Tot astfel venise la Israel să găsească în el roadele neprihănirii. El revărsase asupra iudeilor darurile Sale, ca ei să poată aduce roadă pentru binecuvântarea lumii. Le oferise nenumărate ocazii și privilegii și, în schimb, căuta simpatia și colaborarea lor în lucrarea Sa milostivă. Voia să vadă în ei jertfire de sine și milă, zel pentru Dumnezeu și dorință arzătoare de a lucra pentru salvarea semenilor lor. Dacă ar fi ținut Legea lui Dumnezeu, ei ar fi îndeplinit aceeași lucrare neegoistă pe care a făcut-o Hristos. Dar iubirea față de Dumnezeu și față de om era eclipsată de îngâmfare și mulțumire de sine. Ei și-au atras

ruina pentru că au refuzat să slujească altora. Ei nu împărțeau lumii comorile de adevăr pe care li le încredințase Dumnezeu. În smochinul uscat, ei ar fi putut să vadă atât păcatul, cât și pedeapsa lui. Uscat din cauza blestemului Mântuitorului, smochinul stătea ofilit și bătut de vânt, uscat din rădăcini, arătând ce avea să fie poporul iudeu atunci când harul lui Dumnezeu va fi retras de la el. Refuzând să împartă și altora binecuvântarea, el nu avea s-o mai primească. „O, Israele”, zice Domnul, „singur te-ai nimicit.” (Osea 13, 9.)

Avertismentul este pentru toate timpurile. Faptul că Hristos a blestemat pomul pe care propria putere îl crease stă ca o avertizare pentru toate bisericile și pentru toți creștinii. Nimeni nu poate trăi Legea lui Dumnezeu fără să slujească altora. Dar sunt mulți oameni care nu trăiesc viața neegoistă, plină de milă a lui Hristos. Unii, care cred despre ei că sunt creștini excelenți, nu înțeleg ce înseamnă slujire pentru Dumnezeu. Ei plănuiesc și urmăresc numai folosul lor. Acționează numai pentru ei. Timpul are valoare numai în măsura în care pot să adune pentru ei. Aceasta le este ținta în toate împrejurările vieții. Ei nu servesc altora, ci numai lor. Dumnezeu i-a creat să trăiască într-o lume unde trebuie îndeplinită o slujire neegoistă. El a intenționat ca ei să-i ajute pe semenii lor pe orice cale. Dar eul este atât de mare, încât nu mai pot să vadă altceva. Ei nu au legături cu omenirea. Aceia care trăiesc în felul acesta sunt asemenea smochinului care avea tot felul de pretenții, dar nu avea rod. Ei țin formele închinării, dar fără pocăință sau credință. Onorează Legea lui Dumnezeu cu buzele, dar le lipsește ascultarea. Zic, dar nu fac. În sentința rostită asupra smochinului, Hristos demonstrează cât de urâtă este în ochii Lui această pretenție deșartă. El declară că păcătosul neprefăcut este mai puțin vinovat decât acela care zice că-I servește lui Dumnezeu, dar nu aduce roade pentru slava Sa.

Parabola smochinului, spusă de Hristos înainte de a merge la Ierusalim, avea o legătură directă cu învățătura dată de El când a blestemat smochinul neroditor. Pentru pomul neroditor din parabolă, grădinarul a insistat. „Mai

lasă-l și anul acesta, până îl voi săpa împrejur, și-i voi pune îngrășăminte; și dacă aduce roade, bine; iar dacă nu, să-l tăiem.” Pomul neroditor trebuia să fie îngrijit și mai bine. Trebuia să se facă tot ce era cu putință pentru el. Dar, dacă rămânea neroditor, nimic nu-l mai putea salva de la distrugere. În parabolă nu este precizat rezultatul lucrării grădinarului. El depindea de oamenii cărora le vorbise Hristos. Ei erau reprezentați prin pomul neroditor și rămânea ca ei să-și hotărască singuri soarta. Li se dăduse orice avantaj pe care-l putea da Cerul, dar nu au câștigat nimic din multele lor binecuvântări. Prin faptul că Hristos a blestemat smochinul neroditor, s-a văzut rezultatul. Ei își hotărâră propria nimicire.

De mai mult de o mie de ani, iudeii abuzaseră de harul lui Dumnezeu, atrăgând asupra lor judecățile Sale. Ei respinseseră avertismentele și îi omorâseră pe prooroci. Oamenii din zilele lui Hristos se făceau răspunzători de aceleași păcate, urmând aceeași cale. În respingerea harului și avertismentelor din zilele lor se găsea vinovăția acelei generații. Oamenii din zilele lui Hristos se legau în lanțurile pe care națiunea și le făurise de veacuri.

În fiecare generație li s-a dat oamenilor ziua lor de lumină și privilegiu. Un timp de probă în care puteau să se împace cu Dumnezeu. Dar harul acesta are un hotar. Harul poate să stăruie ani de zile și totuși să fie disprețuit și lepădat; dar vine un timp când harul face ultimul apel. Inima ajunge atât de împietrită, încât încetează să mai răspundă Duhului lui Dumnezeu. Atunci, glasul plăcut și atrăgător încetează.

Ziua aceasta sosise acum pentru Ierusalim. Isus a plâns cu disperare pentru cetatea blestemată, dar nu putea să o izbăvească. El epuizase toate mijloacele. Respingând avertismentele Duhului lui Dumnezeu, Israel respinsese singurele mijloace de ajutor. Nu mai exista altă putere prin care ei să poată fi eliberați.

Națiunea iudeilor era un simbol pentru oamenii din toate veacurile care disprețuiesc chemările Iubirii Nemărginite. Când a plâns asupra Ierusalimului, lacrimile lui Hristos erau pentru păcatele din toate vremurile. În sentințele rostite asupra lui Israel, aceia care resping muștrările și avertismentele Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pot să citească propria condamnare.

În generația aceasta, sunt mulți care merg pe același drum ca iudeii necredincioși. Ei au fost martorii manifestării puterii lui Dumnezeu; Duhul Sfânt a vorbit inimii lor; dar ei nu renunță la necredința și împotrivirea lor. Dumnezeu le trimite avertismente și muștrări, dar ei nu vor să-și mărturisească rătăcirile și resping solia și pe solul Său. Tocmai mijloacele pe care El le folosește pentru îndreptarea lor devin pentru ei o piatră de poticnire.

Profeții lui Dumnezeu erau urâți de Israelul decăzut, deoarece prin ei se scoteau la iveală păcatele lor ascunse. Ahab îl privea pe Ilie ca pe un vrăjmaș, deoarece profetul era credincios și muștrase nedreptățile ascunse ale regelui. Tot astfel și azi, slujitorul lui Hristos care muștră păcatele este întâmpinat cu batjocură și refuzuri. Adevărul biblic, religia lui Hristos, se luptă împotriva unui curent puternic de necurăție morală. Prejudecata este mai puternică în inimile oamenilor acum decât în timpul lui Hristos. Hristos n-a împlinit așteptările oamenilor; viața Lui era o muștrare pentru păcatele lor și ei L-au lepădat. Tot așa și astăzi, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu nu se armonizează cu purtarea și obiceiurile lor și cu pornirile lor firești și mii de oameni resping lumina Lui. Îndemnați de Satana, ei pun la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și aleg să folosească judecata lor independentă. Ei aleg mai bine întunericul decât lumina; dar fac lucrul acesta punându-și în joc chiar viața lor. Aceia care au batjocorit cuvintele lui Hristos au găsit tot mai multe motive de a-și bate joc, până s-au depărtat cu totul de la Adevăr și Viață. Tot astfel și acum, Dumnezeu nu intenționează să îndepărteze orice obiecție pe care inima firească o poate aduce împotriva adevărului Său.

Pentru aceia care refuză prețioasele raze de lumină care ar lumina întunericul, tainele Cuvântului lui Dumnezeu rămân taine pentru totdeauna. Pentru ei, adevărul este ascuns. Ei merg orbește și nu cunosc ruina ce le stă în față.

De pe înălțimea Muntelui Măslinilor, Hristos a privit lumea din toate veacurile; cuvintele Sale sunt pentru fiecare suflet care respinge apelurile harului lui Dumnezeu. Batjocoritor al iubirii Sale, el și Se adresează astăzi: „Tu însuși ar trebui să cunoști lucrurile care sunt spre pacea ta”. Hristos varsă lacrimi amare pentru tine, care nu ai lacrimi de vărsat. Împietrirea fatală a inimii care i-a distrus pe farisei se arată și în tine. Și fiecare dovadă a harului lui Dumnezeu, fiecare rază a luminii divine, fie că înmoaie și supune sufletul, fie că îl întărește într-o nepocăință deznădăjduită.

Hristos a prevăzut că Ierusalimul va rămâne încăpățânat și nepocăit; dar toată vinovăția, toate urmările respingerii harului erau chiar la ușa lui. Așa se va întâmpla cu orice suflet care urmează aceeași cale. Dumnezeu zice: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea”. „Ascultă și tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire care va fi rodul gândurilor lui; căci n-au luat aminte la cuvintele Mele, și au nesocotit Legea Mea.” (Osea 13, 9; Ieremia 6, 19.)

Capitolul 65

Templul curățit din nou

Capitol bazat pe textele din Matei 21, 12-16, 23-46; Marcu 11, 15-19. 27-33; Marcu 12, 1-12; Luca 19, 45-48; Luca 20, 1-19.

La începutul lucrării Sale, Hristos izgonise din templu pe aceia care îl spurcau prin negustoria lor nesfântă; iar înfățișarea Sa hotărâtă și dumnezeiască adusesse groază în inima negustorilor înșelători. La sfârșitul lucrării Sale, El a mers din nou la templu și l-a găsit mai profanat ca înainte. Curtea din afara templului era ca un întins obor de vite. Certurile mânioase dintre negustori se amestecau cu mugetele animalelor și cu zăngănitul banilor; printre ele, se auzea glasul celor care oficiau slujba sfântă. Demnitarii templului erau ei înșiși angajați în vânzări, cumpărări și schimburi de bani. Erau stăpâniți atât de mult de lăcomia lor de bani, încât în ochii lui Dumnezeu nu erau mai buni decât hoții.

Prea puțin își dădeau seama preoții și conducătorii de solemnitatea lucrării pe care erau chemați să o împlinescă. La fiecare Paște și Sărbătoare a Corturilor, mii de animale erau înjunghiate și sângele lor era luat de preoți și turnat pe altar. Iudeii se obișnuiseră cu jertfa de sânge și aproape pierduseră din vedere faptul că tocmai păcatul făcea necesar să se verse sângele animalelor. Ei nu înțelegeau că aceasta preînchipuia sângele Fiului iubit al lui Dumnezeu, care avea să fie vărsat pentru viața lumii, și că, prin aducerea de jertfe, oamenii trebuiau să fie îndreptați către un Răscumpărător răstignit.

Isus a privit animalele nevinovate aduse pentru jertfă și a văzut că iudeii făcuseră din marile lor adunări scene pentru vărsarea de sânge și

cruzime. În locul unei umilite pocăințe de păcat, ei înmulțiseră jertfirea de animale, ca și cum Dumnezeu putea să fie onorat printr-o slujire nemiloasă. Preoții și conducătorii își împietriseră inimile prin egoism și avariție. Simbolurile care arătau către Mielul lui Dumnezeu ajunseseră pentru ei un mijloc de câștig. În felul acesta, în ochii oamenilor, sfințenia serviciului de jertfă fusese în mare parte distrusă. Indignarea lui Isus fusese stârnită; El știa că sângele Său, care foarte curând trebuia să fie vărsat pentru păcatele oamenilor, urma să fie tot atât de puțin apreciat de preoți și bătrâni ca sângele animalelor pe care ei îl făceau să curgă neconținut.

Hristos vorbise prin profeți împotriva acestor practici. Samuel spusese: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”. Și Isaia, văzând în viziune profetică apostazia iudeilor, li se adresează ca unor conducători ai Sodomei și Gomorei: „Ascultați Cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?” „Spălați-vă deci și curățiți-vă. Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă.” (1 Samuel 15, 22; Isaia 1, 10-12.16.17.)

Acela care dăduse aceste profeții repeta acum pentru ultima dată avertizarea. Ca împlinire a profeției, poporul Îl proclamase pe Isus rege al lui Israel. El primise închinarea lor și acceptase rolul de rege. El trebuia să Se poarte astfel. El știa că eforturile Sale de a reforma o preoție coruptă aveau să fie în zadar; cu toate acestea, El trebuia să-și facă lucrarea; aceluia popor necredincios, trebuia să i se dea dovada misiunii Sale divine.

Încă o dată privirea pătrunzătoare a lui Isus a trecut pe deasupra curții profanate a templului. Toți ochii s-au întors spre El. Preoți și conducători, farisei și neamuri L-au privit cu uimire și teamă pe Acela care stătea în fața lor în măreția Împăratului cerului. Dumnezeuirea a străfulgerat natura omenească, investindu-L pe Hristos cu o demnitate și o slavă pe care El nu le mai manifestase înainte. Aceia care stăteau mai aproape de El s-au dat înapoi atât cât le-a îngăduit mulțimea. Afară de câțiva dintre ucenicii Săi, toți s-au retras și Mântuitorul a rămas singur. Orice zgomot încetase. Tăcerea adâncă părea insuportabilă. Hristos vorbi cu o putere care îi zgudui pe oameni ca o furtună puternică. „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune», dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” Glasul Lui părea un foc care mistuie. A poruncit cu autoritate: „Ridicați acestea de aici.” (Ioan 2, 16.)

Cu trei ani mai înainte, conducătorii templului se rușinaseră de fuga lor la porunca lui Isus. De atunci, s-au mirat mereu de propria frică și de faptul că ascultaseră fără cârtire de un Om umil. Și-au dat seama că nu trebuia să se mai repete această supunere nedemnă. Cu toate acestea, acum erau mai îngroziți decât înainte și au ascultat porunca lui Isus cu o grabă mai mare. Nimeni nu îndrăznea să-I pună la îndoială autoritatea. Preoții și negustorii au fugit dinaintea Lui, luând cu ei și vitele.

În drumul lor, au fost întâlniți de o mulțime de oameni care veneau cu bolnavii lor și întrebau de Marele Vindecător. Vestea adusă de oamenii care fugeau i-a făcut pe câțiva dintre ei să se întoarcă. Se temeau să-L întâlnească pe Acela atât de puternic, a cărui simplă privire îi izgonise din fața Lui pe preoți și pe conducători. Dar un mare număr de oameni se îmbulzeau prin mulțimea grăbită, doritori să ajungă la Acela care era unica lor nădejde. Când mulțimea a fugit din templu, mulți rămăseseră în urmă. Acestora li s-au adăugat acum nou-veniții. Din nou s-a umplut curtea templului de bolnavi și muribunzi, din nou Isus i-a ajutat.

După un timp, preoții și conducătorii au îndrăznit să se întoarcă la templu. Îndată ce a trecut panica, au fost cuprinși de neliniște, vrând să cunoască următorul pas al lui Isus. Se așteptau ca El să ia tronul lui David. Revenind încet la templu, au auzit glasurile bărbaților, femeilor și copiilor care Îl laudau pe Dumnezeu. O dată intrați, au rămas uimiți de priveliștea minunată. Ei au văzut că bolnavii erau vindecați, orbii căpătau vedere, surzii auzeau și ologii săreau de bucurie. Copiii mai ales îi întreceau pe toți în voie bună. Isus îi vindecase de bolile lor. El îi luase în brațe, primise sărutul lor de iubire, plin de recunoștință, iar unii dintre ei adormiseră la pieptul Lui, pe când îi învăța pe oameni. Acum, cu glasuri voioase, Îi aduceau cinste. Repetau osanalele din ziua trecută și fluturau biruitori ramuri de finic înaintea Mântuitorului. Templul suna și răsuna de strigătele lor: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!” „Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor.” (Psalmii 118, 26; Zaharia 9, 9.) „Osana, Fiul lui David!”

Aceste glasuri fericite și nestingherite erau o ofensă pentru conducătorii templului. Ei s-au hotărât să oprească o asemenea demonstrație. Ei le spuneau oamenilor că templul lui Dumnezeu este profanat de picioarele copiilor și de strigătele lor voioase. Văzând că vorbele lor nu fac nici o impresie asupra poporului, conducătorii au făcut apel la Hristos: „Auzi ce zic aceștia?” „Da”, le-a răspuns Isus. „Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: «Tu ai scos laudă din gura pruncilor și din gura celor ce sug»?” Profeția arătase mai dinainte că Hristos trebuia să fie făcut rege și cuvântul acesta trebuia să se împlinească. Preoții și conducătorii lui Israel refuzaseră să vestească slava lui Dumnezeu, care făcuse din copii martori ai Săi. Dacă glasul copiilor ar fi fost adus la tăcere, stâlpii templului ar fi strigat laudă Mântuitorului.

Fariseii erau foarte încurcați și neliniștiți. De astă dată, porunca Acela pe care ei nu-L puteau intimidă. Isus luase poziția de păzitor al templului.

Niciodată mai înainte nu-și însușise o autoritate regală ca acum. Niciodată nu avuseseră cuvintele și faptele Lui o putere atât de mare. El făcuse minuni în tot Ierusalimul, dar niciodată într-un chip atât de solemn și impresionant. În prezența oamenilor care fuseseră martori ai faptelor Lui minunate, preoții și conducătorii nu îndrăzneau să I se arate pe față ca vrăjmași. Deși înfuriați și rușinați de răspunsul Lui, nu erau în stare să mai facă ceva în ziua aceea.

A doua zi dimineața, membrii Sinedriului s-au sfătuit iarăși ce să facă împotriva lui Isus. Cu trei ani înainte, ei ceruseră un semn al mesianității Lui. De atunci, El făcuse lucruri mari prin toată țara. Vindecase pe bolnavi, hrănise în chip minunat mii de oameni, umblase pe valuri și liniștise marea înfuriată. Deseori citise în inima oamenilor ca într-o carte deschisă; izgonise demoni, înviase morți. Conducătorii aveau înaintea lor dovezile mesianității Sale. Ei s-au hotărât acum să nu ceară nici un semn al autorității Lui, ci să smulgă de la El o recunoaștere sau o declarație prin care să-L poată condamna.

Mergând la templu, unde El îi învăța pe oameni, au început să-L întrebe: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea? Și cine ți-a dat puterea aceasta?” Ei se așteptau ca El să susțină că autoritatea Lui era de la Dumnezeu. O susținere de felul acesta intenționau să o nege. Dar Isus i-a primit cu o întrebare care, în aparență, aparținea unui alt subiect și a pus condiția că le va răspunde dacă și ei vor răspunde la întrebarea aceasta: „Botezul lui Ioan”, a zis El, „de unde venea? Din cer sau de la oameni?”

Preoții au văzut că se găsesc într-o dilemă din care nici un artificiu nu putea să-i scoată. Dacă ziceau că botezul lui Ioan era din cer, inconsecvența lor urma să apară cu și mai multă putere. Hristos ar fi zis: De ce n-ați crezut atunci în el? Ioan mărturisește despre Hristos: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Dacă preoții credeau mărturia lui Ioan, cum puteau să nege mesianitatea lui Hristos? Dacă declarau adevărata lor poziție, că lucrarea lui Ioan era de la oameni, provocau o furtună de

nemulțumire, deoarece poporul ținea la Ioan ca la un profet.

Cu viu interes, mulțimea aștepta hotărârea. Ei știau că preoții susținuseră că primesc lucrarea lui Ioan și așteptau ca aceștia să recunoască fără rezerve că el era trimis de Dumnezeu. Dar, după ce s-au sfătuit în taină, preoții au hotărât să nu își asume vreo obligație. Fățarnici, voind să pară ignoranți, ei au zis: „Nu știm”. „Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac lucrurile acestea”, a zis Hristos.

Cărturarii, preoții și conducătorii au fost aduși cu toții la tăcere. Înfrânți și dezamăgiți, stăteau cu fruntea încruntată, neîndrăznind să-I mai pună lui Hristos și alte întrebări. Prin lașitate și nehotărâre, ei pierduseră în mare parte respectul poporului, care acum se amuza văzând cum oamenii aceștia încrezuți și plini de îndreptățire de sine fuseseră înfrânți.

Toate aceste cuvine și fapte ale lui Isus erau de mare însemnătate și influența lor urma să se simtă tot mai mult după răstignirea și înălțarea Lui. Mulți dintre cei care cu nerăbdare așteptaseră rezultatul întrebării lui Isus aveau să devină, în cele din urmă, ucenici ai Săi și ei fuseseră atrași prima dată spre El de cuvintele Lui din ziua aceea plină de evenimente. Scena din curtea templului urma să nu se șteargă din mintea lor. Contrastul dintre Isus și marele preot, când vorbeau, era puternic. Îngâmfatul slujbaș al templului era îmbrăcat în veșminte bogate și scumpe. Pe capul lui era o mitră scânteietoare. Prezența lui era maiestuoasă, părul și barba lungă erau argintate de vârstă. Înfațișarea lui îi umplea de teamă pe privitori. În fața acestei Auguste persoane stătea Maiestatea cerului, fără podoabe și fără strălucire. Veșmintele Sale erau pătate de mult umblet; fața Sa palidă exprima tristețe și răbdare; dar înfațișarea Lui inspira demnitate și bunăvoință, care erau în surprinzător contrast cu aerul mânios, încrezut și îngâmfat al marelui preot. Din momentul acela, mulți dintre cei care au fost martori ai cuvintelor și faptelor lui Isus în templu L-au prețuit în inima lor ca pe un profet al lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce sentimentele poporului se

întorceau de partea Lui, ura preoților față de Isus creștea. Înțelepciunea, cu care scăpase din cursele întinse pentru picioarele Lui, fiind o nouă dovadă a dumnezeirii Lui, a aprins și mai mult mânia lor.

În lupta Sa cu rabinii, nu era scopul lui Hristos să-și umilească împotrivorii. El nu era bucuros să-i vadă într-o încurcătură. El avea de dat o învățătură însemnată. Îi înfrânsese pe vrăjmașii Săi, îngăduind ca ei să fie prinși în capcana întinsă pentru El. Faptul că își recunoscuseră ignoranța în ce privește caracterul lui Ioan Botezătorul I-a dat ocazia să vorbească și El a folosit-o pentru a le arăta adevărata lor stare, adăugând o nouă avertizare la cele multe de mai înainte.

„Ce gândiți?” a zis El. „Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintâi și i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!» «Nu vreau», i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: «Mă duc, doamne», și nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?”

Această întrebare venită pe neașteptate i-a luat prin surprindere pe ascultători. Ei urmăriseră parabola de aproape și acum au răspuns imediat: „Cel dintâi”. ținând privirea hotărâtă asupra lor, Isus a răspuns cu un ton sever și solemn: „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și desfrânatele l-au crezut; și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți”.

Preoții și conducătorii nu avuseseră cum să nu dea un răspuns corect la întrebarea lui Hristos și în felul acesta El a obținut poziția lor în favoarea primului fiu. Fiul acesta îi reprezenta pe vameși, pe aceia care erau disprețuiți și urâți de farisei. Vameșii fuseseră mari păcătoși. Cu adevărat, ei fuseseră călcători ai Legii lui Dumnezeu, arătând în viața lor o totală

împotrivire față de cererile Lui. Ei fuseseră nerecunoscători și nesfinți; când li s-a spus să meargă și să lucreze în via Domnului, ei au arătat un refuz disprețuitor. Dar, când a venit Ioan, predicând pocăința și botezul, vameșii au primit solia lui și au fost botezați.

Al doilea fiu îi reprezenta pe conducătorii națiunii iudaice. Câțiva farisei se pocăiseră și primiseră botezul lui Ioan; dar conducătorii nu voiau să recunoască faptul că el venea de la Dumnezeu. Avertizările și muștrările lui nu i-au condus la reformă. Au lepădat sfatul lui Dumnezeu față de ei și nu au fost botezați de el. (Luca 7, 30.) Ei au tratat solia lui cu dispreț. Asemenea celui de al doilea fiu, care atunci când a fost chemat a zis: „Mă duc, doamne”, dar n-a mers, preoții și conducătorii spuneau că ascultă, dar erau neascultători. Ei făceau mare caz de evlavie, pretindeau că sunt ascultători de Legea lui Dumnezeu; dar ascultarea lor era falsă. Vameșii erau acuzați și blestemați de farisei ca necredincioși, dar aceștia arătau prin credința și faptele lor că mergeau în Împărăția cerului înaintea acestor oameni plini de îndreptățire de sine, cărora li se dăduse lumină mare, dar ale căror fapte nu corespundeau cu mărturisirea lor de evlavie.

Preoții și conducătorii nu era dispuși să sufere aceste adevăruri muștrătoare; ei au tăcut, sperând totuși că Isus va mai spune vreun lucru pe care puteau să-l întoarcă împotriva Lui; dar mai aveau încă multe să audă.

„Ascultați o altă pildă”, a zis Hristos. „Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi; și vierii i-au primit la fel. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: «Vor primi cu cinste pe fiul meu!» Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: «Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui!»

Și au pus mâna pe el și l-au scos afară din vie și l-au omorât. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?”

Isus S-a adresat tuturor celor de față, dar au răspuns preoții și conducătorii. „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde”, au zis ei, „și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor.” Cei care au vorbit n-au înțeles la început aplicația parabolei, dar acum au văzut că singuri și-au rostit osânda. În parabolă, gospodarul Îl înfățișa pe Dumnezeu, via reprezenta națiunea iudeilor, iar gardul era legea divină, care îi apăra. Turnul era un simbol al templului. Stăpânul viei făcuse toate cele necesare pentru înmulțirea rodului viei. „Ce-aș mai fi putut face viei mele”, zice el, „și nu i-am făcut?” (Isaia 5, 4.) Astfel era reprezentată grija neobosită a lui Dumnezeu pentru Israel. Și după cum vierii trebuiau să înapoieze stăpânului partea cuvenită din roadele viei, tot așa și poporul lui Dumnezeu trebuia să-L onoreze printr-o viețuire corespunzătoare cu privilegiile lor sfinte. Dar, după cum vierii i-au omorât pe robii trimiși de stăpân ca să ceară roadele, iudeii i-au ucis pe profeții trimiși de Dumnezeu ca să-i cheme la pocăință. Toți trimișii, unul după altul, au fost omorâți. Până la punctul acesta, parabola nu putea să fie pusă la îndoială și, în cele ce au urmat, lucrurile nu erau mai puțin evidente. În fiul cel iubit, pe care stăpânul viei l-a trimis în cele din urmă la servii neascultători, pe care aceștia au pus mâna și l-au omorât, preoții și conducătorii au văzut un tablou clar al lui Isus și cele ce puteau să I se întâmple. Chiar atunci ei plănuiau să-L omoare pe Acela pe care Tatăl Îl trimisese ca ultimă chemare. În pedeapsa rânduită asupra vierilor nerecunoscători, era zugrăvită soarta acelora care aveau să-L omoare pe Hristos.

Privind cu milă la ei, Mântuitorul a continuat: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri»? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra

aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela pe care va cădea ea, îl va spulbera”.

Iudeii repetaseră adeseori profeția aceasta în sinagogă, aplicând-o lui Mesia. Hristos era Piatra unghiulară a sistemului iudaic și a întregului plan de mântuire. Tocmai această piatră de temelie o lepădau acum clăditorii iudei, preoții și conducătorii lui Israel. Mântuitorul le atrăgea atenția la profețiile care urmau să le arate primejdia. Prin toate mijloacele posibile, El a căutat să lămurească natura faptei pe care erau gata s-o săvârșească.

Cuvintele Lui mai aveau un scop. Întrebându-i: „Când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?”, Hristos urmărea ca fariseii să răspundă așa cum au făcut. El intenționa ca ei singuri să se osândească. Avertismentele Lui, care n-au izbutit să-i trezească la pocăință, aveau să le pecetluiască soarta și El dorea ca ei să vadă că singuri își atrăseseră ruina. El intenționa să le arate că Dumnezeu avea dreptate retrăgându-le privilegiile naționale, lucru care și începuse și care trebuia să se termine nu numai cu distrugerea templului și a cetății lor, dar și cu împrăștierea națiunii.

Ascultătorii au recunoscut avertizarea. Dar, fără să țină seama de osânda pe care singuri o pronunțaseră, preoții și conducătorii erau gata să întrească tabloul, zicând: „Iată Moștenitorul; veniți să-L omorâm”. Dar, când au căutat să-L prindă, s-au temut de mulțime, deoarece sentimentele poporului erau în favoarea lui Hristos.

Citând profeția despre piatra lepădată, Hristos S-a referit la o situație reală din istoria lui Israel. Întâmplarea avusese loc la clădirea primului templu. Cu toate că avea o aplicație deosebită în timpul primei veniri a lui Hristos și ar fi trebuit să-i impresioneze cu putere deosebită pe iudei, ea are și o învățătură pentru noi. Când s-a zidit templul lui Solomon, pietrele imense pentru ziduri și temelie au fost pregătite în totul la carieră; după ce au fost duse la locul de zidire, nici o unealtă nu trebuia să le mai atingă;

lucrătorii trebuiau numai să le așeze la loc. Pentru a fi folosită la temelie, se adusese o piatră de o mărime neobișnuită și de o formă deosebită; dar lucrătorii nu puteau să-i găsească loc și nu voiau să o primească. Multă vreme a rămas ca piatră lepădată. Dar când meșterii au ajuns la zidirea colțului, au căutat o piatră destul de mare și rezistentă și de o formă potrivită, care să ocupe tocmai locul acela și să suporte marea povară care urma să apese asupra ei. Dacă făceau o alegere neînțeleaptă pentru acel loc important, întreaga clădire urma să fie primejduită. Trebuia să se găsească o piatră în stare să reziste la influența soarelui, a gerului și a furtunii. De mai multe ori au încercat diferite pietre, dar, sub apăsarea unei imense poveri, s-au sfărâmat. Altele nu puteau să sufere proba schimbărilor rapide din atmosferă. Dar, în cele din urmă, atenția le-a fost atrasă de piatra lepădată atâta vreme. Fusese expusă la aer, soare și furtună fără să arate cea mai slabă fisură. Zidarii au cercetat piatra. Trecuse toate probele, afară de una. Dacă putea să treacă proba presiunii, aveau să o admită ca piatră unghiulară. Proba s-a făcut. Piatra a fost acceptată, dusă la locul destinat și s-a văzut că era potrivită exact pe locul acela. În viziune profetică, se arătase lui Isaia că această piatră era un simbol al lui Hristos. El zice:

„Sfințiți înșă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor fi prinși.” Dus în viziune profetică până la întâia venire, profetului i s-a arătat că Hristos urma să sufere încercări și greutăți, simbolizate prin tratamentul suferit de piatra din capul unghiului, din templul lui Solomon. „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.»” (Isaia 8, 13-15; 28, 16.)

În înțelepciunea Lui nemărginită, Dumnezeu a ales piatra de temelie și

a așezat-o. El a numit-o „temelie puternică”. Întreaga lume poate așeza pe ea poverile și durerile ei; ea le suportă. Cu deplină siguranță, toți pot clădi pe ea. Hristos este „o piatră încercată”. Cei care se încred în El nu vor fi dezamăgiți. El a suportat toate probele. Vinovăția lui Adam și a urmașilor lui a apăsas asupra Sa și El a ieșit mai mult decât biruitor asupra puterilor răului. El a dus poverile aruncate asupra Lui de toți păcătoșii care s-au pocăit. În Hristos, inima vinovată a aflat odihnă. El este temelia sigură. Toți cei care se sprijină pe El se odihnesc în deplină siguranță.

În profetia lui Isaia, se spune despre Hristos că este atât o temelie sigură, cât și o piatră de poticnire. Apostolul Petru, scriind sub inspirația Duhului Sfânt, arată limpede pentru cine este Hristos o stâncă de temelie și pentru cine este o piatră de poticnire.

„Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine». Cinstea aceasta este dar pentru voi, care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului»; și «o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.» (1 Petru 2, 3-8.)

Pentru cei care cred, Hristos este temelia sigură. Aceștia sunt cei care cad pe Stâncă și se zdrobesc. Aici sunt prezentate supunerea față de Hristos și credința în El. A cădea pe Stâncă și a fi zdrobit înseamnă să renunțăm la neprihănirea proprie și să mergem la Hristos cu umilința unui copil, pocăindu-ne de abaterile noastre și crezând în iubirea Lui plină de iertare. Și tot astfel, prin credință și ascultare, clădim pe Hristos ca temelie a noastră.

Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât și neamurile. Aceasta este singura temelie pe care putem clădi în siguranță. Ea este destul de cuprinzătoare pentru toți și destul de tare pentru a susține greutatea și povara lumii întregi. Și, prin legătura lui Hristos, Piatra vie, toți cei care clădesc pe această temelie devin pietre vii. Mulți sunt ciopliți, lustruiți, înfrumusețați prin propriile eforturi; dar nu pot să devină „pietre vii”, deoarece nu sunt în legătură cu Hristos. Fără legătura aceasta, nici un om nu poate fi mântuit. Fără viața lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunii de ispite. Siguranța noastră veșnică depinde de așezarea clădirii pe temelia cea sigură. Astăzi, mulți oameni clădesc pe temelii care n-au fost probate. Când cade ploaia, când bate furtuna și se revarsă apele, casa lor se prăbușește, pentru că nu este întemeiată pe Stâncă veșnică, pe Piatra din capul unghiului, Isus Hristos.

Pentru cei care „se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul”, Hristos este o piatră de poticnire. Dar „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Ca și piatra lepădată, Hristos a avut de suferit în misiunea Lui pământească dispreț și brutalitate. El a fost „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, ... și noi nu L-am băgat în seamă.” (Isaia 53, 3.) Dar era aproape timpul ca El să fie proslăvit. Prin învierea din morți, El urma să fie „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu.” (Romani 1, 4.) La a doua Lui venire, avea să fie descoperit ca Domnul cerului și al pământului. Aceia care acum se pregăteau să-L răstignească aveau să recunoască măreția Lui. În fața universului, Piatra lepădată avea să fie așezată în capul unghiului.

Și peste „oricine va cădea îl va spulbera”. Oamenii care L-au lepădat pe Hristos urmau să vadă în curând cum cetatea și națiunea lor vor fi distruse. Slava lor urma să fie nimicită și risipită ca praful înaintea vântului. Și ce lucru i-a nimicit pe iudei? Tocmai stâncă pe care, dacă ar fi clădit, ar fi fost siguranța lor. Bunătatea lui Dumnezeu fusese disprețuită, neprihănirea lepădată, iar harul neglijat. Oamenii s-au așezat împotriva lui Dumnezeu și

tot ce ar fi fost spre mântuirea lor s-a întors spre nimicirea lor. Tot ce Dumnezeu rânduse pentru viață s-a dovedit a fi spre moarte. În răstignirea lui Isus de către iudei se cuprindea distrugerea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Golgota a fost greutatea imensă care i-a afundat în ruină, pentru lumea aceasta și pentru lumea viitoare. Așa va fi și în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra acelor care au lepădat harul lui Dumnezeu. Hristos, Piatra lor de poticnire, Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feței Sale, care pentru cel neprihănit este viață, va fi pentru cel rău un foc mistuitor. Pentru că a lepădat și a disprețuit iubirea și harul, păcătosul va fi distrus.

Prin multe ilustrații și prin repetate avertismente, Isus a arătat care va fi urmarea faptului că iudeii lepădaseră pe Fiul lui Dumnezeu. În aceste cuvinte, El Se adresa tuturor acelor din toate timpurile care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertisment este pentru ei. Templul întinat, fiul neascultător, vierii necredincioși, zidarii disprețuitori se regăsesc în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, va avea parte de soarta pe care aceștia au preînchipuit-o.

Capitolul 66

Controversa

Capitol bazat pe textele din Matei 22, 15-46; Marcu 12, 13-40; Luca 20, 20-47.

Preoții și conducătorii ascultaseră în tăcere muștrările atât de pătrunzătoare ale lui Hristos. Ei nu puteau să respingă acuzațiile. Dar erau cu atât mai hotărâți să-L prindă în cursă și, urmărind aceasta, au trimis la El iscoade, unii „care se prefăceau că sunt neprihăniți, ca să-L prindă cu vorba și să-L dea pe mâna stăpânirii și pe mâna puterii dregătorului”. Ei n-au trimis pe fariseii bătrâni, pe care Isus îi întâlnește adesea, ci tineri zeloși și înflăcărați, crezând că Hristos nu-i cunoștea. Aceștia erau însoțiți de câțiva irodieni, care trebuiau să asculte cuvintele lui Hristos, ca să poată mărturisi împotriva Lui la judecată. Fariseii și irodienii fuseseră vrăjmași neîmpăcați, dar acum se uniseră împotriva lui Hristos.

Fariseii murmuraseră totdeauna împotriva tributului pe care romanii îl cereau de la ei. Ei socoteau plățirea tributului ca fiind împotriva Legii lui Dumnezeu. Acum au avut ocazia de a-I întinde o cursă lui Isus. Iscoditorii au venit la El și, cu o aparentă sinceritate, ca și cum ar fi dorit să-și cunoască datoria, au spus: „Învățătorule, știm că vorbești și înveți pe oameni drept și că nu cauți la fața oamenilor, că-i înveți calea lui Dumnezeu în adevăr. Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?”

Cuvintele: „Știm că vorbești și că înveți pe oameni drept”, dacă ar fi fost sincere, ar fi fost o minunată recunoaștere. Dar erau rostite pentru a înșela; cu toate acestea, mărturisirea lor era adevărată. Fariseii știau că Hristos vorbea și învăța pe oameni adevărul și după mărturisirea lor vor fi

judecați.

Cei care-L întrebaseră pe Isus credeau că își ascunseseră scopul destul de bine; dar Isus a citit în inima lor ca într-o carte deschisă și le-a descoperit fățărnicia. „Pentru ce Mă ispitiți?” le-a zis El, dându-le astfel un semn pe care ei nu-l ceruseră, arătând că El descoperise planul lor ascuns. Ei au fost și mai mult încurcați când a adăugat: „Arătați-Mi un ban”; au adus banul și El i-a întrebat: „Al cui chip și ale cui slove sunt scrise pe el?” „Ale Cezarului”, au răspuns ei. Arătând inscripția de pe ban, Isus a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.

Iscoditorii se așteptau ca Isus să răspundă la întrebarea lor direct, într-un fel sau altul. Dacă El ar fi zis: Nu se cade să plătiți bir cezarului, ar fi fost pârât la autoritățile romane și arestat ca instigator la rebeliune. Iar în cazul în care ar fi zis: Se cade să plătiți bir, aveau de gând să-L acuze înaintea poporului că Se împotrivește Legii lui Dumnezeu. Acum însă se simțeau înfrânți și încurcați. Planurile le fuseseră zădărnicate. Răspunsul scurt, primit la întrebarea lor, i-a lăsat fără cuvânt.

Răspunsul lui Hristos n-a fost ales ca o cale ușoară de scăpare, ci era un răspuns sincer la întrebare. ținând în mână banul roman, pe care erau imprimate numele și chipul Cezarului, El a declarat că, întrucât trăiau sub ocrotirea puterii romane, ei trebuiau să dea acelei puteri sprijinul cerut, atâta vreme cât acesta nu venea în conflict cu o datorie mai înaltă. Deși supuși pașnici față de legile țării, ei trebuiau să dea ascultare în primul rând lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Hristos: „Dați ... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” era o aspră muștrare pentru iudeii intriganți. Dacă și-ar fi împlinit cu credincioșie datoriile față de Dumnezeu, ei n-ar fi ajuns o națiune lepădată, supusă unei puteri străine. Nici un steag roman n-ar fi fluturat deasupra

Ierusalimului, nici o santinelă romană n-ar fi stat la porțile lui, nici un guvernator roman n-ar fi dormit înăuntrul zidurilor lui. Națiunea iudaică plătea pedeapsa îndepărtării de Dumnezeu.

Când fariseii au auzit răspunsul lui Hristos, „mirați de cuvintele acestea, ei L-au lăsat și au plecat”. El le-a muștrătat fățărnicia și îngâmfwarea și, în același timp, a stabilit un mare principiu, un principiu care precizează lămurit limitele datoriei omului față de cârmuirea civilă și datoriile lui față de Dumnezeu. În mintea multora, o chestiune încurcată a fost lămurită. De aici înainte, ei au păstrat mereu principiul cel drept. Și cu toate că mulți au plecat nemulțumiți, ei au văzut că principiul care se afla la baza întrebării a fost clar stabilit și s-au mirat de discernământul lui Isus.

Abia au fost aduși la tăcere, că saducheii au și venit cu întrebările lor viclene. Cele două partide erau în vrăjmășie neîmpăcată unul cu celălalt. Fariseii erau adepții rigizi ai tradiției. Ei erau scrupuloși în ceremonii exterioare, stăruitori în spălări rituale, în posturi, în rugăciuni lungi și milostenii bătătoare la ochi. Dar Hristos a declarat că ei desființau Legea lui Dumnezeu, ținând ca doctrină porunci omenești. Gruparea lor se caracteriza prin bigotism și fățărnicie; totuși, printre ei se aflau și oameni cu adevărată evlavie, care au primit învățăturile lui Hristos și au devenit ucenici ai Lui. Saducheii respingeau tradițiile fariseilor. Mărturiseau că ei cred cea mai mare parte din Scripturi și fac din ele o regulă de viață; dar, de fapt, erau necredincioși și materialști.

Saducheii tăgăduiau existența îngerilor, învierea morților și doctrina despre viața viitoare, cu răsplata și pedeapsa ei. În toate punctele acestea se deosebeau de farisei. Între cele două partide, învierea era îndeosebi un subiect de conflict. Fariseii credeau cu putere în înviere, dar, în discuțiile acestea, vederile lor cu privire la viața viitoare își pierduseră toată claritatea. Moartea devenise pentru ei o taină inexplicabilă. Neputința lor de a răspunde la argumentele saducheilor dădea naștere la o iritare continuă. Discuțiile

dintre cele două partide duceau adesea la certuri grele, care îi lăsau mai înstrăinați decât înainte.

Saduchei erau mult mai puțini la număr decât adversarii lor și nu aveau o influență atât de puternică asupra oamenilor de rând; dar mulți dintre ei erau bogați și aveau influența pe care o dă bogăția. În rândul lor se găseau majoritatea preoților și dintre ei se alegea de obicei marele preot. Aceasta se făcea totuși cu condiția expresă ca ideile lor sceptice să nu fie scoase în evidență. Din cauza numărului și popularității fariseilor, era necesar ca saduchei să accepte, de formă, învățăturile lor când dețineau o slujbă preoțească; dar, chiar prin faptul că puteau să fie aleși pentru o astfel de slujbă, se dădea putere rătăcirii lor.

Saduchei lepădau învățătura lui Isus. El era condus de principii pe care ei nu voiau să le admită când se manifestau în felul acesta, iar învățăturile Lui cu privire la Dumnezeu și viața viitoare contraziceau teoriile lor. Ei credeau în Dumnezeu ca singura ființă superioară omului, dar susțineau că o providență atotconducătoare și o preștiință divină l-ar lipsi pe om de libertatea morală și l-ar aduce la starea de rob. Ei credeau că, după ce l-a creat pe om, Dumnezeu l-a lăsat singur, independent față de o influență superioară. Susțineau că omul era liber să-și conducă viața și să dirijeze evenimentele lumii, că soarta omului era în mâna lui. Tăgăduiau că Duhul lui Dumnezeu lucrează prin eforturile omenești sau prin mijloace naturale. Și totuși ei susțineau că, prin folosirea corectă a puterilor sale naturale, omul poate fi înălțat și iluminat; că, printr-o disciplină riguroasă, viața poate fi curățită.

Ideile lor despre Dumnezeu le influențau caracterul. După concepția lor, El n-avea nici un interes față de om și, ca urmare, nici ei nu aveau vreo considerație unul față de altul, ci erau foarte dezbinați. Refuzând să recunoască influența Duhului Sfânt asupra acțiunii omului, duceau lipsă de puterea Lui în viața lor. Asemenea celorlalți iudei, se lăudau mult cu dreptul

lor de naștere ca fii ai lui Avraam și cu credințioșia lor strictă față de cerințele legii; dar erau lipsiți de adevăratul spirit al legii, de credința și de mila lui Avraam. Simpatiile lor naturale erau mărginite la un cerc restrâns. Ei credeau că este posibil pentru toți oamenii să-și câștige bunurile și binecuvântările vieții; inima lor nu era mișcată de lipsurile și suferințele altora. Trăiau pentru ei înșiși.

Prin cuvintele și faptele Sale, Hristos mărturisea despre o putere divină, care produce rezultate supranaturale, despre o viață viitoare, dincolo de cea prezentă, despre Dumnezeu ca Tată al oamenilor, având grijă totdeauna de nevoile lor. El descoperea lucrarea puterii divine în milostenie și îndurare, care muștra purtarea egoistă a saducheilor. El învăța că, atât pentru binele imediat al omului, cât și pentru cel veșnic, Dumnezeu influențează inima prin Duhul Sfânt. A arătat greșeala de a ne încrede în puterea omenească pentru schimbarea caracterului, care poate fi săvârșită numai de Duhul lui Dumnezeu.

Saducheii erau hotărâți să discrediteze această învățătură. Căutând o dispută cu Isus, au fost siguri că puteau să-L facă să-și piardă reputația, chiar dacă nu izbuteau să-L condamne. Subiectul ales pentru dispută a fost învierea. Dacă era de acord cu ei, atunci era în și mai mare vrăjmașie cu fariseii. Dacă Se deosebea de ei, intenționau să-I ia învățătura în răs.

Saducheii voiau să spună că, dacă trupul se compune din aceleași particule de materie și în starea nemuritoare, și în cea muritoare, atunci când învie din morți va trebui să aibă carne și sânge și să reia viața întreruptă pe pământ. În cazul acesta, conchideau ei, va trebui ca legăturile de pe pământ să fie reluate și toate lucrurile să se unească din nou, căsătoriile să fie continuate și toate lucrurile să aibă loc la fel ca înainte de moarte, slăbiciunile și pasiunile acestei vieți fiind continuate în viața viitoare.

Ca răspuns la întrebarea lor, Isus a ridicat vălul care acoperea viața viitoare. „La înviere”, a zis El, „nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer.” El a arătat că saducheii erau greșiți în credința lor. Bazele raționamentului lor erau false. „Vă rătăciți”, a adăugat El, „pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” El nu i-a acuzat cum i-a acuzat pe farisei de fățarnicie, ci de necredință.

Saducheii se lăudau că, dintre toți oamenii, ei țin cel mai mult la Scripturi. Dar Isus a arătat că ei nu cunoscuseră adevăratul lor înțeles. Cunoștința aceasta trebuia să fie explicată prin lumina dată de Duhul Sfânt. El le-a declarat că lipsa lor de cunoștințe cu privire la Scripturi și la puterea lui Dumnezeu era cauza confuziei lor asupra credinței și a întunecimii lor spirituale. Ei căutau să reducă tainele lui Dumnezeu la măsura rațiunii lor mărginite. Hristos i-a invitat să-și deschidă mintea față de adevărurile sfinte, care puteau să le lărgescă și să le întărească înțelegerea. Mii de oameni devin necredincioși, pentru că mintea lor mărginită nu poate cuprinde tainele lui Dumnezeu. Ei nu pot să explice minunata putere dumnezeiască ce se vede în lucrările Sale, de aceea leapădă dovezile unei asemenea puteri, atribuindu-le forțelor naturale, pe care le înțeleg și mai puțin. Singura cheie a tainelor care ne înconjoară este recunoașterea prezenței și puterii lui Dumnezeu în tot ce ne înconjoară. Oamenii au nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind Creatorul universului, Acela care poruncește și face totul. Ei au nevoie de o viziune mai largă asupra caracterului, tainelor și mijloacelor folosite de El.

Hristos le-a declarat ascultătorilor Săi că, dacă nu ar fi fost învierea din morți, Scripturile în care ei mărturiseau a crede nu ar fi fost de nici o valoare. El a zis: „Cât privește învierea morților, oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu când a zis: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»? Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii”. Dumnezeu privește lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. El vede de la început sfârșitul și privește rezultatul lucrării Sale ca și când ar fi deja realizat. Prețioși în ochii lui Dumnezeu sunt aceia care au murit,

începând cu Adam, și toți sfinții care vor mai muri vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor ieși din mormânt la viața nemuritoare. Dumnezeu va fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Său. Între Dumnezeu și sfinții înviați va fi o legătură duioasă și strânsă. Starea aceasta, prevăzută în planul Său, pentru El există deja. Pentru El, morții trăiesc.

Prin cuvintele lui Hristos, saducheii au fost aduși la tăcere. Ei nu mai puteau să-I răspundă. Nu rostise nici un cuvânt de care ei să se poată folosi în vreun fel pentru a-L condamna. Adversarii Lui nu câștigaseră altceva decât disprețul oamenilor.

Cu toate acestea, fariseii nu și-au pierdut nădejdea de a-L face să spună ceva pe care să-l folosească împotriva Lui. Au găsit un cărturar care să-L întrebe pe Isus care dintre Cele Zece Porunci ale legii este de mai mare însemnătate.

Fariseii înălțaseră primele patru porunci, care arată datoria omului față de Creatorul lui, ca fiind de o însemnătate mai mare decât celelalte șase, care definesc datoria omului față de semenul său. Drept urmare, stăteau destul de rău în ce privește evlavie practică. Isus le arătase oamenilor marea lor lipsă și-i învățase că au nevoie de fapte bune, declarând că pomul se cunoaște după roade. Pentru motivul acesta, El fusese acuzat că înalță ultimele șase porunci deasupra primelor patru.

Învățătorul legii s-a apropiat de Isus cu o întrebare directă: „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?” Răspunsul lui Hristos a fost direct și puternic: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn»; și «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta»”. Aceasta este prima poruncă. A doua este asemenea cu cea dintâi, a zis Hristos, deoarece izvorăște din ea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine

însuși. Nu este poruncă mai mare decât aceasta”. „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.”

Primele patru porunci din Cele Zece sunt rezumate în această mare învățătură: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta”. Ultimele șase sunt cuprinse în cealaltă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Aceste două porunci sunt o expresie a principiului iubirii. Cea dintâi nu poate fi ținută, iar a doua să fie călcată; nici a doua nu poate fi ținută, iar cea dintâi călcată. Dacă Dumnezeu are locul ce I se cuvine în inima noastră, atunci și semenului nostru îi vom da locul potrivit și îl vom iubi ca pe noi înșine. Numai atunci când Îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice vom putea să-l iubim pe semenul nostru fără părtinire.

Întrucât toate poruncile sunt cuprinse în iubirea față de Dumnezeu și om, încălcarea oricărui precept al legii înseamnă nesocotirea acestui principiu. În felul acesta, Hristos i-a învățat pe ascultătorii Săi că Legea lui Dumnezeu nu este o sumă de precepte despărțite unul de altul, dintre care unele sunt de mai mare însemnătate, pe când altele sunt de mai mică însemnătate, putând fi trecute cu vederea fără a atrage pedeapsa. Domnul nostru prezintă primele patru și ultimele șase porunci ca un tot dumnezeiesc și spune că iubirea de Dumnezeu va fi arătată prin ascultarea de toate poruncile Lui.

Cărturarul care-L întrebase pe Isus cunoștea bine legea și a rămas uimit de cuvintele Lui. El nu se aștepta ca Isus să dovedească o cunoaștere atât de adâncă și desăvârșită din Scriptură. El câștigase o mai cuprinzătoare înțelegere a principiilor care stau la baza preceptelor sfinte. Înaintea preoților și conducătorilor adunați, el a recunoscut cu sinceritate că Hristos dăduse o dreaptă interpretare legii, zicând:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că

nu este altul în afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.”

Înțelepciunea răspunsului lui Hristos l-a convins pe cărturar. El știa că religia iudeilor constă mai degrabă din ceremonii exterioare decât din evlavie lăuntrică. El își dădea seama într-o măsură oarecare că simplele sacrificii ceremoniale și vărsarea de sânge pentru ispășirea păcatului nu aveau nici o valoare în ele însele, dacă lipsea credința. Iubirea, ascultarea de Dumnezeu și respectarea neegoistă a omului îi apăreau ca fiind de mai mare valoare decât toate aceste ritualuri. Dispoziția acestui om de a recunoaște corectitudinea raționamentului lui Hristos și răspunsul hotărât și prompt dat în fața oamenilor arătau un spirit cu totul deosebit de acela al preoților și conducătorilor. Inima lui Isus s-a umplut de milă față de cărturarul cinstit, care îndrăznise să înfrunte încruntarea preoților și amenințările conducătorilor, pentru a rosti convingerile inimii lui. Isus a văzut că răspunsese cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu”.

Cărturarul era aproape de Împărăția lui Dumnezeu, în sensul că recunoștea că faptele neprihănirii sunt mai plăcute înaintea lui Dumnezeu decât arderile de tot și jertfele. Dar avea nevoie să recunoască, de asemenea, caracterul divin al lui Hristos și, prin credința în El, să primească putere pentru a face faptele neprihănirii. Serviciul ritual nu era de nici o valoare, dacă nu era legat de Hristos prin credință vie. Nici Legea Morală nu-și ajunge scopul, dacă nu este înțeleasă în legătura ei cu Mântuitorul. Hristos a arătat de repetate ori că Legea Tatălui Său conține ceva mai adânc decât porunci pline de autoritate. În lege este întrupat același principiu care este descoperit în Evanghelie. Legea scoate în evidență datoria omului și-i descoperă vinovăția. El trebuie să caute la Hristos atât iertarea, cât și puterea de a împlini ceea ce cere Legea.

Fariseii se apropiaseră de Hristos când El a răspuns la întrebarea cărturarului. Acum, întorcându-Se către ei, le-a pus o întrebare: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” Întrebarea aceasta urmărea să-i determine să-și exprime convingerile cu privire la Mesia -- să arate că Îl priveau doar ca pe un om sau ca pe Fiul lui Dumnezeu. Un cor de glasuri răspunse: „Fiul lui David!” Acesta era titlul pe care profeția îl dăduse lui Mesia. Când Isus și-a descoperit divinitatea prin minunile Sale puternice, când i-a vindecat pe bolnavi și i-a înviat pe morți, oamenii s-au întrebat unul pe altul: „Nu este acesta Fiul lui David?” Femeia siro-feniciană, orbul Bartimeu și mulți alții strigaseră la El după ajutor: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David.” (Matei 15, 22.) În timp ce intra călare în Ierusalim, El fusese proslăvit cu strigăte voioase: „Osana, Fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.” (Matei 21, 9.) Iar copilașii din templu repetaseră în ziua aceea strigătele pline de voie bună. Dar mulți dintre cei care-L numeau pe Isus Fiul lui David nu recunoșteau divinitatea Lui. Ei nu înțelegeau că Fiul lui David era și Fiul lui Dumnezeu.

Ca răspuns la declarația că Hristos era Fiul lui David, Isus a zis: „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul [Duhul Inspirației de la Dumnezeu], Îl numește Domn, când zice: Domnul a zis Domnului Meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»? Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El Fiul lui? Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări.”

Capitolul 67

Vaiuri pentru farisei

Capitol bazat pe textele din Matei 23; Marcu 12, 41-44; Luca 20; 45-47; Luca 21, 1-4.

Era cea din urmă zi în care Isus îi mai învăța pe oameni în templu. Atenția mulțimilor care se adunaseră la Ierusalim fusese atrasă către El; oamenii umpluseră curțile templului, urmărind lupta care se dădea, și sorbeau cu nesaț fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele Lui. Niciodată nu se mai văzuse așa ceva. Acolo stătea Tânărul galilean, fără să poarte nici o onoare pământească sau distincție regală. În jurul Lui se aflau preoți în hainele lor bogate, conducători cu veșminte și distincții care arătau poziția lor înaltă și cărturari cu suluri de manuscrise la care se refereau adeseori. Isus stătea liniștit în fața lor, cu demnitatea unui împărat. Ca unul investit cu autoritatea cerului, El privea hotărât la adversarii Săi, care lepădaseră și disprețuiseră învățăturile Lui și care doreau acum să-I ia viața. Un mare număr dintre ei Îl atacaseră, dar uneltirile lor de a-L prinde în cursă și a-L condamna fuseseră zadarnice. Întâmpinase provocare după provocare, prezentând adevărul curat și strălucitor în contrast cu întunecimea și cu rătăcirile preoților și fariseilor. El pusese în fața acestor conducători adevărata lor stare și pedeapsa sigură care avea să urmeze din cauza rămânerii în faptele lor rele. Avertizarea se dăduse cu credincioșie. Totuși, Hristos mai avea de făcut o altă lucrare. O altă țintă mai era încă de împlinit.

Interesul oamenilor față de Hristos și față de lucrarea Sa crescuse fără încetare. Ei erau încântați de învățătura Lui, dar în același timp erau puși în mare încurcătură. Ei îi respectaseră pe preoți și pe rabini din cauza inteligenței lor și a evlaviei pe care o arătau. În toate problemele religioase, ei se supuseseră fără rezervă autorității lor. Dar vedeau acum că oamenii

aceștia se străduiau să-L discrediteze pe Isus, un Învățător ale cărui virtute și cunoștință străluceau și mai mult după fiecare atac. Priveau fețele posomorâte ale preoților și bătrânilor și le vedeau înfrângerea și încurcătura. Se mirau că mai marii nu credeau în Isus, când învățăturile Lui erau atât de clare și simple. Nici ei nu mai știau ce să facă. Cu încordare, urmăreau acțiunile acelora al căror sfat îl urmaseră totdeauna.

În parabolele pe care le spusese Hristos, planul Lui era să-i avertizeze pe conducători și să-i învețe pe ascultătorii dispuși să fie învățați. Dar era nevoie să se vorbească și mai lămurit. Prin respectul lor față de tradiție și prin credința lor oarbă într-o preoție coruptă, oamenii erau ca niște robi. Hristos trebuia să sfărâme lanțurile acestea. Caracterul preoților, conducătorilor și fariseilor trebuia să fie demascat în întregime.

„Cărturarii și fariseii”, a zis El, „șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.” Cărturarii și fariseii pretindeau că sunt investiți cu autoritate dumnezeiască asemănătoare cu aceea a lui Moise. Ei susțineau că-i țin locul ca tâlcuitori ai legii și judecători ai poporului. În această calitate, pretindeau din partea oamenilor respect și ascultare deplină. Isus îi îndemna pe ascultătorii Săi să facă ce îi învățau rabinii potrivit legii, dar să nu le urmeze exemplul. Ei înșiși nu își trăiau învățătura.

Mare parte din învățăturile lor erau contrare Scripturilor. Isus zicea: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște”. Fariseii prescriseseră o mulțime de rânduieli întemeiate pe tradiții și care restrângeau fără nici un rost libertatea personală. Iar anumite părți din lege le explicau în așa fel, încât le impuneau oamenilor să se supună unor rânduieli pe care, în ascuns, ei le nesocoteau și față de care, atunci când le convenea, pretindeau că sunt scutiți.

Ținta pe care o urmăreau era să-i impresioneze neîncetat pe toți cu evlavia lor. Nimic nu era socotit prea sfânt pentru a servi acest scop. Dumnezeu îi spusese lui Moise următoarele cu privire la poruncile Sale: „Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi.” (Deuteronom 6, 8.) Cuvintele acestea au o adâncă însemnătate. Când omul cugetă la Cuvântul lui Dumnezeu și îl practică, el va fi înnobilit în întregime. În fapte de dreptate și pline de îndurare, mâinile vor da la iveală, ca un semn, principiile Legii lui Dumnezeu. Ele vor fi ținute curate față de mită și de tot ceea ce este corupt și înșelător. Ele vor fi active în fapte de iubire și milă. Ochii, îndreptați către o țintă nobilă, vor fi curați și sinceri. Expresia feței, limbajul ochilor vor mărturisi despre caracterul nepătat al aceluia care iubește și onorează Cuvântul lui Dumnezeu. Dar iudeii din zilele lui Hristos nu vedeau nimic din toate acestea. Porunca dată lui Moise a fost interpretată în sensul că era necesar ca preceptele Scripturii să fie purtate de fiecare. De aceea, ele erau scrise pe bucăți de pergament și legate în jurul capului și al încheieturii mâinii, într-un fel care să atragă privirile. Dar aceasta nu făcea ca Legea lui Dumnezeu să pună mai multă stăpânire asupra minții și inimii. Pergamentele acestea erau purtate mai mult ca niște distincții care să atragă atenția. Ele aveau drept scop să dea celui care le purta o aureolă de evlavie care să atragă respectul poporului. Isus a dat o lovitură acestei pretenții deșarte:

„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni. Astfel își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospete și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe și să le zică: «Rabi! Rabi!» Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă unul singur este Învățătorul vostru, Hristos, și voi toți sunteți frați. Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți «Dascăli», căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul”. În cuvinte atât de clare, Hristos a descoperit ambiția egoistă, care căuta neîncetat onoare și putere, afișând o falsă umilință, în timp ce inima era plină de lăcomie și invidie. Când oamenii

erau chemați la o masă, oaspeții erau așezați după rangul lor, și aceia cărora li se dădea locul de cea mai mare onoare primeau cea dintâi atenție și favoruri deosebite. Fariseii căutau mereu să-și însușească aceste onoruri. Isus a muștră practica aceasta.

El a muștră deșertăciunea dată pe față în căutarea titlului de rabin sau dascăl. Un titlu ca acesta, a declarat El, nu aparținea oamenilor, ci lui Hristos. Preoții, cărturarii și conducătorii, interpreții și administratorii legii erau toți frați, copii ai aceluiași Tată. Isus i-a făcut pe oameni să înțeleagă că ei nu trebuie să dea nimănui un titlu de onoare care să arate că are dreptul să stăpânească asupra conștiinței sau credinței lor.

Dacă Hristos ar fi astăzi pe pământ, înconjurat de aceia care poartă titlul „cucernicul” sau „preasfințitul”, n-ar repeta El cuvintele: „Să nu vă numiți «Dascăli», căci Unul singur este dascălul vostru: Hristosul”? Scriptura spune despre Dumnezeu: „Sfânt și înfricoșat este Numele Lui.” (Psalmii 119, 9.) Cărei ființe omenești i se potrivește acest titlu? Cât de puțin din înțelepciunea și neprihănirea pe care le arată titlul dă pe față omul! Câți dintre cei care își iau titlul acesta reprezintă greșit Numele și caracterul lui Dumnezeu! Vai, de câte ori ambiția lumească, despotismul și păcatele cele mai josnice au fost ascunse sub veșmintele pompoase ale unei slujbe înalte și sfinte! Mântuitorul a spus mai departe:

„Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit, și oricine se va smeri, va fi înălțat.” De repetate ori, Hristos îi învățase pe oameni că adevărata măreție se măsoară prin valoarea morală. După aprecierea cerului, măreția de caracter constă din a trăi pentru binele semenilor noștri, a săvârși fapte de iubire și de milă. Hristos, Împăratul slavei, a fost un slujitor al oamenilor căzuți.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!” a zis Isus. „Pentru că voi

închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre.” Răstălmăcind Scripturile, preoții și cărturarii orbeau mintea aceluia care altfel ar fi primit cunoașterea Împărăției lui Hristos și acea viață launtrică, dumnezeiască, esențială pentru adevărata sfințenie.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă.” Fariseii aveau o mare influență asupra poporului și o foloseau pentru interesele lor. Ei câștigau încrederea femeilor văduve pioase și apoi prezentau lucrurile ca și când pentru ele era o datorie să-și consacre averea pentru scopuri religioase. O dată ajunși în stăpânirea banilor lor, șireții uneltitori îi foloseau pentru interesul lor. Pentru a-și ascunde necinstea, făceau rugăciuni lungi în fața oamenilor și mare paradă de evlavie. Hristos a spus că această fățarnicie le va aduce o și mai mare condamnare. Aceeași muștrare cade asupra multora din zilele noastre, care fac mare caz de evlavie lor. Viața le este întinată de egoism și lăcomie, dar ei le ascund sub o haină care să dea o înfățișare de curăție și, în felul acesta, pentru un timp, să înșele pe semenii lor. Dar nu pot să înșele pe Dumnezeu. El citește toate intențiile inimii și va judeca pe fiecare om după faptele sale.

Hristos condamnă fără cruțare abuzurile, dar avea grijă să nu micșoreze în vreun fel obligațiile ascultătorilor Săi. El muștră egoismul, care storcea și folosea rău darurile văduvei. Dar, în același timp, lauda pe văduva care-și aducea darul în tezaurul lui Dumnezeu. Faptul că cineva abuza de daruri nu putea să-l lipsească pe dăruitor de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Isus era în curtea unde se aflau lăzile tezaurului și-i urmărea pe aceia care veneau să-și depună darurile. Mulți dintre cei bogați aduceau sume mari, pe care le prezentau ostentativ. Isus privea cu întristare la ei, dar n-a spus nimic despre darurile lor îmbelșugate. Deodată, fața Lui s-a luminat când a văzut o văduvă săracă apropiindu-se cu multă sfiială, temându-se să nu

fie văzută. Când cei bogați și mândri treceau să-și depună darurile, ea se trăgea cu teamă înapoi, ca și când nu îndrăzneam să se apropie. Și totuși ea dorea să facă ceva, cât de puțin, pentru lucrarea pe care o iubea. Se uita la darul din mâna ei. Era foarte mic în comparație cu darurile celor din jurul ei, dar era toată avuția ei. Găsind un moment potrivit, ea a aruncat repede cei doi bănuți în cutie și s-a întors în grabă. Dar atunci L-a surprins pe Isus privind-o insistent.

Mântuitorul i-a chemat pe ucenici la El și i-a îndemnat să ia aminte la sărăcia văduvei. Apoi la urechile ei au ajuns cuvintele de laudă: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie”. Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii când și-a dat seama că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată. Mulți ar fi sfătuit-o să păstreze pentru nevoile ei acei puțini bani; dați în mâna preoților iudei bine hrăniți, ei s-ar fi pierdut din vedere pe lângă multele și costisitoare daruri aduse în tezaur. Dar Isus i-a înțeles motivul. Ea a crezut că serviciul templului este rânduit de Dumnezeu și dorea să facă tot ce se poate pentru a-l susține. Ea a făcut ce a putut și fapta ei avea să rămână un monument ridicat pentru a-i păstra amintirea de-a lungul veacurilor și avea să fie bucuria ei pentru veșnicie. Inima a fost dată împreună cu darul; aprecierea lui nu s-a făcut după valoarea bănuților, ci după iubirea față de Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Lui, care dăduseră naștere acestei fapte.

Isus a spus despre văduva săracă: „Ea a dat mai mult decât toți ceilalți”. Bogații dăduseră din prisosul lor și mulți făcuseră lucrul acesta ca să fie văzuți și onorați de oameni. Darurile lor mari nu-i lipsiseră de confortul și nici chiar de luxul lor; ele nu ceruseră nici o jertfă și nu puteau să ajungă la aceeași valoare cu bănuțul văduvei.

Motivele sunt cele care dau faptelor noastre adevărata lor față, pecetluindu-le ca urâciune sau dându-le o înaltă valoare morală. Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi și le preamărește fiecare limbă, sunt

socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preț. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile mici, care nu caută să atragă privirile și care pentru ochii oamenilor pot părea fără valoare, adesea stau pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi. O inimă plină de iubire și credință este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai prețios dar. Văduva săracă a dat tot ce avea pentru a face puținul pe care l-a făcut. S-a lipsit de hrană, ca să dea cei doi bănuți pentru lucrarea pe care o iubea. Și a făcut lucrul acesta cu credință, fiind încrezătoare că Tatăl ei ceresc nu va trece cu vederea lipsa ei cea mare. Tocmai spiritul acesta neegoist și credința ei copilărească au câștigat aprecierea Mântuitorului.

Printre săraci, sunt mulți care doresc să-și arate recunoștința față de Dumnezeu pentru harul și adevărul Lui. Ei doresc mult să ia parte cu frații lor mai avuți la susținerea slujirii Sale. Aceștia n-ar trebui să fie respinși. Dați-le prilej să depună bănuții lor în banca cerului. Dacă sunt dați cu o inimă plină de iubire pentru Dumnezeu, aceștia, care după înfățișare sunt un nimic, devin daruri consacrate, jertfe neprețuite, pentru care Dumnezeu Se bucură și pe care le binecuvântează.

Când Isus a spus despre văduvă: „Ea a dat mai mult decât toți”, cuvintele Lui spuneau adevărul nu numai despre motivația dăruirii, dar și despre rezultatele darului. Cei „doi bănuți care fac un gologan” au dus în tezaurul lui Dumnezeu sume mult mai mari decât contribuțiile iudeilor bogați. Influența aceluși mic dar a fost asemenea unui râu, mic la început, care s-a lărgit și s-a adâncit cu cât a curs mai mult prin veacuri. El a ajutat pe mii de căi la susținerea săracilor și la răspândirea Evangheliei. Exemplul ei de jertfire de sine a acționat iar și iar asupra a mii de inimi, în fiecare țară și în fiecare veac, a făcut apel și la bogați, și la săraci, și darurile lor au făcut să crească valoarea darului ei. Binecuvântarea lui Dumnezeu dată asupra bănuțului văduvei a făcut din acesta izvorul unor mari binecuvântări. Tot așa se întâmplă cu orice dar adus și cu orice faptă îndeplinită cu dorința sinceră de a contribui la slava lui Dumnezeu. Ele sunt puse în legătură cu planurile

Celui Atotputernic. Nici un om nu le poate măsura urmările spre bine.

Mântuitorul a mers mai departe cu denunțarea cărturarilor și a fariseilor. „Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: «Dacă jură cineva pe templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul templului, este legat de jurământul lui». Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau templul, care sfințește aurul? «Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic; dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui». Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfințește darul?» Preoții iudei interpretau cerințele lui Dumnezeu după măsurile lor strâmte și mincinoase. Ei se încumetau să facă deosebiri amănunțite în ce privește compararea vinovăției diferitelor păcate, trecând cu ușurință peste unele și tratând altele, poate de mai mică importanță, ca fiind de neiertat. Pentru bani, ei dezlegau pe unii de legămintele lor. Iar pentru sume mari uneori treceau cu vederea fărădelegi grozave. În același timp, preoții și conducătorii aceștia pronunțau judecăți aspre pentru greșelile de rând.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” În aceste cuvinte, Domnul Hristos condamna abuzul în cazul unei datorii sfinte. Obligația în sine El n-a dat-o la o parte. Sistemul zecimii era rânduit de Dumnezeu și a fost observat din cele mai vechi timpuri. Avraam, părintele credincioșilor, a plătit zecime din tot ce avea. Conducătorii iudeilor recunoșteau obligația plătirii zecimii, și lucrul acesta era bun; dar nu-i lăsau pe oameni să lucreze după convingerile lor în ce privește îndeplinirea acestei datorii. Reguli arbitrare erau puse pentru fiecare caz. Cerințele deveniseră atât de complicate, încât era cu neputință ca să fie împlinite. Nimeni nu știa când și-a făcut datoria. Așa cum îl dăduse Dumnezeu, principiul era drept și rațional, dar preoții și rabinii făcuseră din el o povară obositoare.

Tot ce poruncește Dumnezeu are o însemnătate. Hristos a recunoscut plățirea zecimii ca o datorie; dar El a arătat că aceasta nu putea să scuze neglijarea altor obligații. Fariseii erau foarte scrupuloși în zecimea verdețurilor din grădină, ca de pildă izma, mărarul și chimenul; lucrul acesta îi costa puțin și le dădea o reputație de oameni scrupuloși și sfinți. În același timp, restricțiile lor fără rost îi apăsau pe oameni și distrugeau respectul față de principiul sfânt, rânduit chiar de Dumnezeu. Ei ocupau mintea oamenilor cu amănunte lipsite de importanță și le îndepărtau atenția de la adevărurile esențiale. Lucrurile mai însemnate ale legii -- dreptatea, mila și credincioșia -- erau neglijate. „Pe acestea”, zicea Hristos, „trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.”

Și alte legi fuseseră în același fel răstălmăcite de rabini. În îndrumările date lor prin Moise, era interzis să se mănânce ceva necurat. Folosirea cărnii de porc și a cărnii altor animale era oprită, deoarece putea să umple sângele de necurății și să scurteze viața. Dar fariseii n-au lăsat aceste restricții așa cum le dăduse Dumnezeu. Ei cădeau în extreme nejustificate. Între alte lucruri, li se cerea oamenilor să strecoare toată apa pe care o foloseau, ca nu cumva să conțină vreo insectă cât de mică dintre acelea clasificate între animalele necurate. Isus, arătând contrastul dintre aceste pretenții privind lucruri neînsemnate și mărimea păcatelor pe care le săvârșeau, a zis către farisei: „Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!”

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție.” După cum mormântul văruit și frumos împodobit ascundea resturile putrede dinăuntru, tot astfel și sfințenia exterioară a preoților și conducătorilor iudei ascundea nelegiuirea. Isus a continuat:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele proorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți și ziceți: «Dacă

am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor!» Prin acestea mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorât pe profeți.” Ca să-și arate stima față de profeții morți, iudeii erau foarte zeloși să le înfrumusețeze mormintele, dar n-au câștigat din învățăturile lor, nici nu au luat seama la muștrările lor.

În zilele lui Hristos, se cultiva un respect superstițios pentru locurile de odihnă ale morților și sume mari de bani erau risipite pentru împodobirea lor. Înaintea lui Dumnezeu, lucrările acestea erau o idolatrie. În respectul lor necuvenit pentru cei morți, oamenii arătau că nu iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și nici pe semenii lor ca pe ei înșiși. Aceeași idolatrie se vede pe scară întinsă și în zilele noastre. Mulți sunt vinovați de neglijarea văduvelor și a orfanilor, a bolnavilor și a săracilor, pentru a clădi monumentele costisitoare pentru cei morți. Timp, bani și muncă sunt din belșug folosite pentru acest scop, în timp ce datoriile pentru cei vii -- datorii pe care Hristos le-a poruncit foarte clar -- sunt lăsate neîmplinite.

Fariseii clădeau mormintele profeților, le împodobeau gropile și ziceau unul către altul: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui slujitorului lui Dumnezeu”. Dar, în același timp, ei plănuiau să ia viața Fiului Său. Aceasta ar trebui să fie o învățătură pentru noi. Ar trebui să ne deschidă ochii față de puterea lui Satana de a înșela mintea care se îndepărtează de la lumina adevărului. Mulți urmează calea fariseilor. Ei cinstesc pe aceia care au murit pentru credința lor. Se miră de orbirea iudeilor care L-au lepădat pe Hristos. Dacă am fi trăit noi în zilele Lui, declară ei, cu mare bucurie am fi primit învățătura Lui; nicidecum nu ne-am fi făcut părtași la vinovăția acelor care L-au lepădat pe Mântuitorul. Dar atunci când ascultarea de Dumnezeu cere sacrificiu de sine și umilință, tocmai persoanele acestea înăbușă convingerile lor și refuză să dea ascultare. În felul acesta, ei manifestă același spirit ca fariseii pe care i-a condamnat Isus.

Prea puțin își dădeau seama iudeii de răspunderea care le revenea datorită faptului că L-au lepădat pe Hristos. Din timpul când cel dintâi sânge nevinovat a fost vărsat, de când neprihănitul Abel a căzut prin mâna lui Cain, s-a repetat aceeași istorie, cu vinovăție tot mai mare. În fiecare secol, profeții și-au înălțat glasul împotriva păcatelor împăraților, conducătorilor și poporului, transmițând cuvintele pe care le-a dat Dumnezeu și ascultând de voința Lui cu prețul vieții. Din generație în generație s-a îngrămădit o îngrozitoare pedeapsă pentru cei care lepădau lumina și adevărul. Vrajmașii lui Hristos își atrăgeau această pedeapsă asupra capului lor. Păcatul preoților și conducătorilor era mai mare decât al oricărei generații de mai înainte. Prin lepădarea Mântuitorului, ei se făceau răspunzători de sângele tuturor oamenilor neprihăniți, omorâți de la Abel până la Hristos. Erau gata să umple cupa nelegiurii. Și în curând avea să se reverse peste capetele lor ca o pedeapsă dreaptă. Despre lucrul acesta, Isus i-a avertizat:

„Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.”

Cărturarii și fariseii care Îl ascultau pe Isus știau că aceste cuvinte erau adevărate. Ei știau cum fusese ucis profetul Zaharia. În timp ce cuvintele de avertizare din partea lui Dumnezeu erau pe buzele acestuia, o furie demonică l-a apucat pe regele decăzut și, la porunca lui, profetul a fost omorât. Sângele lui a curs pe pietrele din curtea templului și n-a putut fi șters; a rămas acolo pentru a mărturisi împotriva Israelului apostaziat. Câtă vreme urma să dureze templul, urma să fie acolo pata aceea de sânge neprihănit, strigând către Dumnezeu după răzbunare. Când Isus S-a referit la aceste păcate îngrozitoare, un tremur de groază a străbătut prin mulțime.

Privind înainte, Isus a declarat că nepocăința iudeilor și intoleranța lor față de servii lui Dumnezeu urmau să fie în viitor la fel ca în trecut.

„De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omori și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate.” Profeti și înțelepți plini de credință și de Duhul Sfânt -- Ștefan, Iacov și mulți alții -- urmau să fie condamnați și uciși. Cu mâna ridicată către cer, învăluit în lumină dumnezeiască, Hristos a vorbit ca un judecător celor din fața Lui. Glasul Lui, care se auzise de atâtea ori plin de bunătate și îndemn, s-a auzit acum în mustrare aspră și condamnare. Ascultătorii s-au cutremurat. Impresia făcută de cuvintele și privirea Lui nu avea să fie ștearsă niciodată.

Indignarea lui Hristos era îndreptată împotriva fățarniciei și a păcatelor grosolane, prin care oamenii își distrugau sufletul, înșelau pe semeni și dezonorau pe Dumnezeu. În raționamentele amăgitoare și fățarnice ale preoților și conducătorilor, El a văzut lucrarea trimișilor lui Satana. Felul în care a denunțat păcatul era puternic și pătrunzător, dar El n-a rostit nici un cuvânt de răzbunare. Avea o mânie sfântă împotriva domnului întunericului; dar n-a manifestat deloc iritare sau lipsă de răbdare. Tot astfel și creștinul care trăiește în armonie cu Dumnezeu, având plăcutele însușiri ale iubirii și milei, va simți o dreaptă indignare împotriva păcatului, dar nu va fi mânat de pasiune să insulte pe acela pe care-l mustră. Chiar când întâlnește pe cei care, mânați de o putere din adânc, susțin minciuna, în Hristos el își va păstra liniștea și stăpânirea de sine.

O milă dumnezeiască s-a arătat pe fața Fiului lui Dumnezeu când a aruncat o lungă privire de regret asupra templului și apoi asupra ascultătorilor Lui. Cu vocea înecată de durere și de lacrimi amare, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut”. Aceasta este lupta dinaintea despărțirii. În plângerile lui Isus se revărsa însăși inima lui Dumnezeu. Acesta fusese tainicul rămas-bun al iubirii îndelung răbdătoare a

Dumnezeirii.

Fariseii și saducheii amuțiseră și ei. Isus i-a chemat pe ucenici și S-a pregătit să părăsească templul nu ca Unul înfrânt și silit să plece din fața adversarilor Lui, ci ca Unul care-și terminase lucrarea. S-a retras din luptă ca biruitor.

Mărgăritarele de adevăr care au căzut de pe buzele lui Hristos în ziua aceea plină de evenimente au fost adunate ca o comoară în multe inimi. Din ele, noi gânduri au prins viață, noi aspirații s-au trezit și o nouă istorie a început. După răstignirea și învierea lui Hristos, persoanele acestea au pășit în față și au împlinit misiunea pe care le-a încredințat-o Cerul cu o râvnă și o înțelepciune pe măsura măreției lucrării. Au adus o solie care a mișcat inima oamenilor, spulberând vechile superstiții care atâta vreme piperniciseră viața a mii de oameni. În fața mărturiei lor, teoriile și filozofiile oamenilor rămâneau ca niște simple povești. Mari au fost rezultatele cuvintelor Mântuitorului rostite către mulțimea aceea uimită și îngrozită din Templul de la Ierusalim.

Dar Israel, ca națiune, se despărțise de Dumnezeu. Ramurile naturale ale măslinului fuseseră rupte. Privind pentru ultima dată la interiorul templului, Isus a spus cu multă jale: „Iată că vi se lasă casa pustie, căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului»”. Până acum, El dăduse templului numele de casa Tatălui Său, dar acum, când Fiul lui Dumnezeu trebuia să plece dintre zidurile lui, prezența lui Dumnezeu urma să se retragă pentru totdeauna din templul clădit pentru slava Lui. De aici înainte, ceremoniile lui aveau să-și piardă orice semnificație, iar slujbele lui aveau să ajungă o batjocură.

Capitolul 68

În curtea de afară

Capitol bazat pe textele din Ioan 12, 20-42.

„Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: «Domnule, am vrea să vedem pe Isus». Filip s-a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus.”

În vremea aceea, se părea că lucrarea lui Hristos suferise o grozavă înfrângere. El biruise în discuția cu preoții și fariseii, dar se vedea bine că ei nu-L vor primi ca Mesia. Despărțirea definitivă venise. Pentru ucenici, situația părea deznădăjduită. Dar Hristos Se apropia de încheierea lucrării Sale. Marele eveniment, care îi interesa nu numai pe iudei, ci și lumea întreagă, era gata să aibă loc. Când Hristos a auzit cererea stăruitoare: „Vrem să vedem pe Isus”, ca un ecou al strigătului lumii flămânde, fața Lui s-a luminat și a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului”. În cererea grecilor, El a văzut primele roade aduse de jertfa Sa cea mare.

Oamenii aceștia veneau din Apus să-L caute pe Mântuitorul la sfârșitul vieții Lui, așa cum la început magii veniseră din Răsărit. Pe vremea nașterii lui Hristos, iudeii erau atât de adânciți în planurile lor ambițioase, încât nu știau nimic despre venirea Lui. Magii dintr-o țară păgână au venit la staul cu darurile lor, spre a se închina Mântuitorului. Tot astfel, acești greci, reprezentând națiunile, semințiile și popoarele lumii, au venit să-L vadă pe Isus. În felul acesta, oamenii din toate țările și din toate timpurile urmau să fie atrași de crucea Mântuitorului. La fel „vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.”

(Matei 8, 11.)

Grecii auziseră despre intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. Unii își închipuiseră și răspândiseră vestea că El îi izgonise pe preoți și pe conducători din templu, că urma să ia în stăpânire tronul lui David și să domnească în Israel ca rege. Grecii doreau să cunoască adevărul cu privire la misiunea Lui. „Vrem să vedem pe Isus”, au spus ei. Dorința le-a fost îndeplinită. Când cererea a fost adusă la Isus, El Se afla în acea parte a templului unde numai iudeii aveau voie să intre, dar El a mers la greci, în curtea exterioară, și a vorbit personal cu ei.

Venise ceasul proslăvirii lui Hristos. El Se afla deja în umbra crucii, iar cererea grecilor Îi arăta că jertfa pe care El urma să o aducă avea să atragă pe mulți la Dumnezeu. Știa că grecii Îl vor vedea în curând într-o situație pe care n-o visau atunci. Ei urmau să-L vadă pus alături de Baraba, un tâlhar și un criminal, și că acesta avea să fie preferat spre a fi eliberat în locul Fiului lui Dumnezeu. Ei aveau să audă cum oamenii, instigați de preoți și conducători, făceau alegerea. Și la întrebarea: „Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?”, răspunsul urma să fie: „Să fie răstignit.” (Matei 27, 22.) Făcând această ispășire pentru păcatele oamenilor, Hristos știa că Împărăția Lui va fi desăvârșită și se va răspândi pe întregul pământ. El urma să lucreze ca Unul care reface, și Spiritul Lui urma să biruie. Pentru o clipă, El a privit în viitor și a auzit glasurile celor ce vor vesti pe întregul pământ: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) El a văzut în străinii aceștia făgăduința unui seceriș bogat, când despărțirea dintre iudei și neamuri urma să fie dată la o parte și când toate neamurile, limbile și popoarele vor auzi solia mântuirii. Ca o anticipare a acestora, ca o împlinire a nădejzii Sale, a rostit cuvintele: „A sosit ceasul ca Fiul omului să fie proslăvit!” Dar Hristos nu uita deloc modul în care trebuia să aibă loc această proslăvire. Adunarea neamurilor trebuia să vină după apropiata Lui moarte. Numai prin moartea Lui putea să fie mântuită lumea. Ca o sămânță de grâu, Fiul omului trebuia să fie aruncat în pământ, să moară și să fie înmormântat departe de

oameni; dar avea să învie.

Hristos S-a servit de lucrurile din natură pentru prezentarea viitorului Său, astfel încât ucenicii să poată înțelege. Adevăratele rezultate ale lucrării Sale aveau să se realizeze prin moartea Sa. „Adevărat, adevărat vă spun”, a zis El, „că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” Când grăuntele de grâu cade pe pământ și moare, răsare și aduce roadă. Tot astfel și moartea lui Hristos urma să aibă ca rezultat roade pentru Împărăția lui Dumnezeu. Potrivit cu legea din lumea plantelor, viața trebuia să fie rezultatul morții Lui.

Cei care lucrează pământul au mereu ilustrația aceasta în față. An după an, omul își păstrează provizia de grâu, aruncând, aparent, partea cea mai aleasă. Pentru un timp, aceasta trebuie să fie ascunsă sub brazdă, unde numai Domnul îi poartă de grijă. Întâi, se arată firul verde, apoi spicul și, în cele din urmă, grâul deplin în spic. Dar dezvoltarea aceasta nu poate să aibă loc decât dacă grăuntele e îngropat pentru a nu fi văzut, e ascuns și, după toate aparențele, pierdut.

Sămânța îngropată în pământ produce rod, și acesta, la rândul lui, e semănat. În felul acesta sporește recolta. Tot astfel și moartea lui Hristos pe crucea Golgotei va aduce roadă pentru viața veșnică. Contemplarea acestei jertfe va fi slava acelor care, ca rod al Lui, vor trăi în veacuri veșnice.

Grăuntele de grâu care-și păstrează viața nu poate aduce roadă. Rămâne singur. Hristos putea, dacă alegea aceasta, să-și cruțe viața și să nu moară. Dar, dacă ar fi făcut așa, ar fi rămas singur. N-ar fi putut aduce fii și fiice la Dumnezeu. Numai dându-și viața putea să dea viață omenirii. Numai căzând pe pământ pentru a muri putea El să devină sămânță pentru acea nemăsurată recoltă -- mulțimea aceea, care este mântuită pentru Dumnezeu din orice națiune, seminție, limbă și popor.

Hristos pune acest adevăr în legătură cu învățătura jertfirii de sine, pe care toți trebuie să o învețe: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică”. Toți cei care doresc să aducă roade ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine este în același timp legea păstrării de sine. Gospodarul își păstrează grăunțele aruncându-le. Tot așa este și în viața omului. A da înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața dăruită cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu și al omului. Aceia care, pentru Numele lui Hristos, își vor jertfi viața în lumea aceasta o vor păstra pentru viața veșnică.

Viața trăită pentru sine e ca un grăunte mâncat. Dispare, dar nu sporește. Un om poate să adune cât se poate de mult pentru sine; el poate trăi, gândi și plănuși pentru sine; dar viața lui piere și nu-i mai rămâne nimic. Legea slujirii eului este legea distrugerii de sine.

„Dacă Îmi slujește cineva”, a zis Isus, „să Mă urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” Toți cei care au purtat împreună cu Hristos crucea sacrificiului vor fi părtași cu El la slavă. Bucuria lui Hristos, atunci când era umilit și în chinuri, era că ucenicii vor fi proslăviți împreună cu El. Ei sunt roadele jertfei Sale. Reproducerea caracterului și spiritului Său în ei este răsplata Lui și va fi bucuria Lui în toată veșnicia. Ei împărtășesc bucuria aceasta cu El, atunci când roada lucrării și jertfei lor se vede în inima și viața altora. Ei sunt lucrători împreună cu Hristos, și Tatăl îi va onora așa cum Îl onorează pe Fiul Său.

Solia grecilor, prefigurând adunarea neamurilor, aducea în mintea lui Hristos întreaga Sa misiune. El a revăzut lucrarea de mântuire din momentul

când s-a făcut planul în cer, până la moartea care era acum atât de aproape. Un nor tainic părea că învăluie pe Fiul lui Dumnezeu. Apăsarea Lui a fost simțită de cei care-I erau aproape. El era adâncit în gânduri. În cele din urmă, tăcerea a fost ruptă de glasul Lui îndurerat. „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?” Hristos începuse deja să bea din cupa amărăciunii. Natura Sa omenească se cutremura în fața părăsirii, când, în aparență, urma să fie lepădat chiar și de Dumnezeu, când toți urmau să-L vadă lovit, bătut de Dumnezeu și în suferință. El Se cutremura la gândul că va fi o priveliște pentru lume, că va fi tratat mai rău ca un criminal și că va avea o moarte rușinoasă și dezonorantă. Presentimentul luptei Sale cu puterile întunericului, un simț al grozavei poveri a nelegiurii omenești și a mâniei Tatălui din cauza păcatului făceau să slăbească duhul lui Hristos și să se întindă pe fața Lui paloarea morții.

A urmat atunci supunerea față de voința Tatălui Său. „Tocmai pentru aceasta”, a zis El, „am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăvește Numele Tău!” Numai prin moartea lui Hristos putea să fie răsturnată domnia lui Satana. Numai în felul acesta putea să fie răscumpărat omul, iar Dumnezeu să fie proslăvit. Isus a consimțit să sufere, a acceptat jertfa. Maiestatea cerului a consimțit să sufere ca Purtător de păcate. „Tată, proslăvește Numele Tău!” a zis El. În timp ce Hristos a rostit aceste cuvinte, din norul care plutea deasupra Lui a venit un răspuns: „L-am proslăvit, și-l voi mai proslăvi”. În întreaga Sa viață, de la staul până la momentul când se rosteau aceste cuvinte, El proslăvise pe Dumnezeu; iar în încercarea ce urma să vină, suferințele Sale divino-umane aveau cu adevărat să proslăvească Numele Tatălui Său.

Când s-a auzit glasul, o lumină s-a coborât din nor și L-a înconjurat pe Hristos, ca și cum brațele Puterii nemărginite ar fi fost întinse în jurul Lui ca un zid de foc. Oamenii priveau scena aceasta cu groază și uimire. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Amuțiți și cu respirația tăiată, toți stăteau cu ochii țintă la Isus. După ce s-a dat mărturia Tatălui, norul s-a ridicat și s-a

împrăștiat pe cer. Pentru un timp, legătura vizibilă între Tatăl și Fiul a fost întreruptă.

„Norodul care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: «Un înger a vorbit cu El».” Dar grecii veniți să-L caute pe Isus au văzut norul, au auzit vocea, înțelegând însemnătatea ei, și L-au văzut pe Hristos; lor le-a fost descoperit ca fiind Trimisul lui Dumnezeu.

Glasul lui Dumnezeu se auzise la botezul lui Isus, la începutul lucrării Lui, și, din nou, pe munte, cu ocazia schimbării la față. Acum, la încheierea lucrării, a fost auzit pentru a treia oară, de un număr mai mare de oameni și în împrejurări deosebite. Isus tocmai rostise cel mai solemn adevăr cu privire la starea iudeilor. El făcuse ultimul apel și pronunțase sentința. Acum Dumnezeu a pus din nou sigiliul asupra misiunii Fiului Său. El a recunoscut pe Acela pe care Israel Îl lepădase. „Nu pentru Mine”, a zis Isus, „s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.” Era dovada supremă a mesianității Lui, semn de la Tatăl că Isus spunea adevărul și că era Fiul lui Dumnezeu.

„Acum are loc judecata lumii acesteia”, a continuat Hristos, „acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.” Aceasta era criza lumii. Dacă Eu devin ispășire pentru păcatele oamenilor, lumea va fi luminată. Stăpânirea lui Satana asupra sufletelor oamenilor va fi zdrobită. Chipul lui Dumnezeu, deformat din cauza păcatului, va fi refăcut în oameni și o familie de sfinți credincioși va moșteni în cele din urmă căminul ceresc. Aceasta va fi urmarea morții lui Hristos. Mântuitorul era adâncit în contemplarea scenei de triumf aduse în fața Lui. El vedea crucea, cruda și înjositoarea cruce, strălucind de slavă în ciuda grozăviilor ei.

Dar lucrarea de mântuire a oamenilor nu e singurul lucru realizat prin

cruce. Iubirea lui Dumnezeu se manifestă în univers. Domnul acestei lumi este alungat. Acuzațiile aduse de Satana împotriva lui Dumnezeu se dovedesc a fi mincinoase. Ocară pe care el o aruncase este îndepărtată pentru totdeauna. Atât îngerii, cât și oamenii sunt atrași către Mântuitorul. „După ce voi fi înălțat de pe pământ”, a zis El, „voi atrage la Mine pe toți oamenii.”

Mulți oameni erau în jurul lui Hristos, când a spus cuvintele acestea, și unul a zis: „Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; cum dar zici Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiu al omului?” Isus le-a zis: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumină, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric, nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina între voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii.”

„Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El.” Ei Îl întrebaseră odată pe Mântuitorul: „Ce semn faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine?” (Ioan 6, 30.) Se dăduseră semne nenumărate, dar ei închiseseră ochii și își împietriseră inima. Acum, când Însuși Tatăl vorbise și nu mai puteau cere un alt semn, tot refuzau să creadă.

„Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă.” Ei preferau onoarea oamenilor decât aprobarea lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de ocară și rușine, tăgăduiau pe Hristos și lepădau darul vieții veșnice. Și câți n-au făcut la fel de-a lungul veacurilor! Lor li se adresează toate cuvintele de avertisment ale Mântuitorului: „Cine își iubește viața, o va pierde”. „Pe cine Mă nesocotește”, a zis Isus, „și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” (Ioan 12, 48.)

Vai de cei care n-au cunoscut timpul cercetării lor! Încet și cu părere de

rău, Hristos a părăsit pentru totdeauna locul templului.

Capitolul 69

Pe Muntele Măslinilor

Capitol bazat pe textele din Matei 24; Marcu 13; Luca 21, 5-38.

Cuvintele adresate de Hristos preoților și conducătorilor: „Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23, 38) au stârnit groază în inima lor. Ei se arătau nepăsători, dar în mintea lor persista întrebarea cu privire la importanța acestor cuvinte. Părea că-i amenință o primejdie nevăzută. Era oare posibil ca templul măreț, slava națiunii, să fie curând prefăcut într-o ruină? Prevestirea răului era împărtășită și de ucenici și, nerăbdători, ei așteptau o declarație mai lămurită din partea lui Isus. Când au ieșit din templu, I-au atras atenția asupra trăinicieii și frumuseții lui. Pietrele templului erau din marmura cea mai curată, de un alb nepătat, și, unele din ele, de o mărime grandioasă. O parte din zid rezistase atacurilor oștirii lui Nebucadnețar. Clădirea avea o structură perfectă și părea construită dintr-o singură piatră solidă, tăiată întreagă din carieră. Ucenicii nu puteau să înțeleagă cum s-ar fi putut dărâma aceste ziduri puternice.

Care vor fi fost oare gândurile neexprimate ale lui Hristos, Cel lepădat, când I s-a atras atenția asupra măreției templului? Cu adevărat, priveliștea din fața Lui era frumoasă, dar El a zis cu tristețe: Văd totul. Zidurile sunt cu adevărat minunate. Voi arătați la zidurile acestea care, în aparență, sunt indestructibile; dar ascultați cuvintele Mele: Vine ziua când „nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată”.

Hristos vorbise unei mulțimi de oameni; dar, când a rămas singur, Petru, Ioan, Iacov și Andrei au venit la El, pe când stăteau pe Muntele Măslinilor, și au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care

va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Isus nu le-a răspuns ucenicilor, făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul. Făcând aluzie la distrugerea Ierusalimului, cuvintele Lui profetice au trecut de la acest eveniment la lupta finală, care va avea loc în ziua când Domnul Se va ridica din locul Său să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei și când pământul va lăsa să se vadă sângele lui și nu-și va mai acoperi ucișii. Toată această cuvântare a fost ținută nu numai pentru ucenici, ci și pentru aceia care vor trăi în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului.

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți”. Mulți hristoși mincinoși se vor arăta, pretinzând că fac minuni și declarând că a sosit timpul eliberării națiunii iudeilor. Aceștia vor rătăci pe mulți. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa și asediul Ierusalimului, s-au arătat mulți hristoși mincinoși. Dar avertismentele au fost date și pentru aceia care trăiesc în vremea de azi. Aceleași înșelăciuni care au fost înainte de distrugerea Ierusalimului au fost practicate de-a lungul veacurilor și vor fi practicate din nou.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie; vedeți să nu vă înspăimântați; căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul nu va fi atunci.” Înainte de distrugerea Ierusalimului, oamenii se luptau pentru supremație. Împărații erau omorâți. Aceia despre care se credea că stau mai aproape de tron erau uciși. Erau războaie și vești de războaie. „Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple”, spunea Hristos, „dar sfârșitul [națiunii iudeilor ca stat] tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de

pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.” Hristos a spus: Când vor vedea aceste semne, rabinii vor spune că sunt judecățile trimise de Dumnezeu asupra națiunilor, pentru motivul că țin în robie pe poporul Său ales. Ei vor declara că acestea sunt semnele venirii lui Mesia. Nu vă înșelați: ele sunt începutul judecăților Lui. Oamenii nu s-au gândit decât la ei înșiși. Nu s-au pocăit și nu s-au convertit, ca să-i vindec. Semnele pe care ei le socotesc dovezile eliberării lor din sclavie sunt semnele nimicirii lor.

„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.” Toate acestea le-au suferit creștinii. Tați și mame și-au trădat copiii. Copiii și-au trădat părinții. Oamenii au dat pe mâna Sinedriului pe prietenii lor. Persecutorii și-au împlinit scopul, omorând pe ștefan, pe Iacov și pe alți creștini.

Prin servii Săi, Dumnezeu le-a dat iudeilor o ultimă ocazie de a se pocăi. El S-a manifestat prin martorii Săi, când au fost arestați, judecați și închiși. Cu toate acestea, judecătorii i-au condamnat la moarte. Ei erau oameni de care lumea nu era vrednică și, omorându-i, iudeii răstigneau din nou pe Fiul lui Dumnezeu. Lucrurile acestea se vor petrece din nou. Autoritățile vor face legi pentru a restrânge libertatea religioasă. Ele își vor însuși un drept pe care-l are numai Dumnezeu. Vor crede că pot constrânge conștiința, pe care numai Dumnezeu o poate stăpâni. Au început deja să facă lucrul acesta și vor continua până vor ajunge la o limită peste care nu vor putea trece. Dumnezeu va interveni pentru poporul Său credincios, care păzește poruncile.

De fiecare dată când are loc o persecuție, cei care sunt martori la ea se hotărăsc fie pentru Hristos, fie împotriva Lui. Aceia care își arată simpatia pentru cei condamnați pe nedrept dovedesc legătura lor cu Hristos. Alții nu se simt bine, pentru că principiile adevărului constituie o piedică în calea lor.

Mulți se poticnesc și cad, depărtându-se de credința pe care odată au apărato. Aceia care cad de la credință în vremuri de încercare, pentru a fi ei în siguranță, vor aduce mărturie mincinoasă și vor trăda pe frații lor. Hristos ne-a avertizat cu privire la aceasta, ca să nu fim surprinși de puterea nefirească și crudă a celor care resping lumina.

Hristos le-a dat ucenicilor un semn al prăpădului care avea să vină asupra Ierusalimului și le-a spus cum să scape: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el; și cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce e scris”. Acest avertisment a fost dat ca să se țină seama de el după patruzeci de ani, la distrugerea Ierusalimului. Creștinii au ținut seama de avertisment și nici unul n-a pierit la căderea cetății.

„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”, a zis Hristos. Acela care a făcut Sabatul nu l-a desființat, ținându-l pe cruce. Sabatul n-a fost anulat și nu și-a pierdut valoarea prin moartea Lui. La patruzeci de ani după răstignire, trebuia să fie păstrat încă sfânt. Timp de patruzeci de ani, ucenicii trebuiau să se roage ca fuga lor să nu aibă loc într-o zi de Sabat.

De la distrugerea Ierusalimului, Hristos a trecut repede la un eveniment mai mare, ultimul inel din lanțul istoriei acestui pământ -- venirea Fiului lui Dumnezeu în mărire și slavă. Între aceste două evenimente s-au deschis privirii lui Hristos îndelungate secole de întuneric, secole care, pentru biserica Lui, sunt însemnate cu sânge, lacrimi și chinuri. Ucenicii nu erau pregătiți atunci să privească aceste scene, și Isus a trecut peste ele, amintindu-le doar pe scurt. „Atunci va fi un necaz așa de mare”, a zis El, „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” O persecuție cum nu mai văzuse

lumea niciodată trebuia să vină asupra urmașilor lui Hristos, iar ea urma să dureze mai mult de o mie de ani. Milioane și milioane de martori credincioși ai Lui aveau să fie uciși. Dacă Dumnezeu n-ar fi întins mâna să apere pe poporul Său, toți ar fi pierit. „Dar din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate.”

În continuare, Domnul nostru vorbește în cuvinte clare despre a doua venire și vestește primejdiile care Îi vor preceda venirea în lume. „Dacă vă va spune cineva: «Iată Hristosul este aici sau acolo», să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-l în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-l în odăițe ascunse», să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului.” După cum anunțase distrugerea Ierusalimului, Hristos a arătat și acest semn: „Se vor scula mulți profeți mincinoși și vor înșela pe mulți”. Prooroci mincinoși s-au ridicat și au înșelat pe oameni, ducând un mare număr în pustie. Magi și vrăjitori, susținând că au puteri miraculoase, au atras pe oameni după ei prin singurătățile munților. Dar profeția aceasta a fost dată și pentru zilele din urmă. Semnul acesta este dat ca o dovadă a celei de a doua veniri. Chiar acum, hristoși mincinoși și prooroci mincinoși fac semne și minuni ca să înșele pe ucenicii Lui. Nu auzim strigarea: „Iată-l în pustie”? N-au mers mii de oameni în pustie, nădăjduind să-L găsească pe Hristos? Și din nenumărate întruniri, în care oamenii pretind că au legătură cu spiritele celor morți, nu se aduce chemarea: „Iată-L în odăițe ascunse”? Chiar aceasta este pretenția spiritismului. Dar ce zice Hristos? „Să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului”.

Mântuitorul arată semnele venirii Sale și, chiar mai mult, fixează timpul când va apărea cel dintâi semn. „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului

omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă.”

Hristos declară că, la sfârșitul persecuției papale, soarele avea să se întunece, iar luna să nu-și mai dea lumina. Apoi stelele aveau să cadă din cer. El spune: „De la smochin învățați pilda lui. Când îi frăgezește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.” (Matei 24, 32, 33.)

Hristos a arătat semnele venirii Lui. El declară că noi putem ști când este aproape, chiar la ușă. El spune despre aceia care văd aceste semne: „Nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla aceste lucruri”. Semnele acestea s-au arătat. Acum știm cu siguranță că a doua venire este aproape. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, a zis El.

Hristos vine pe nori cu mare slavă. Va fi însoțit de o mulțime de îngeri strălucitori. El va veni să trezească pe cei morți și să glorifice pe sfinții cei vii din mărire în mărire. El va veni să onoreze pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Sale, pentru a-i lua la Sine. El nu i-a uitat nici pe ei, nici făgăduințele Lui. Legătura familiei se va reface. Când privim în urmă la morții noștri, ne putem gândi la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când „morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15, 52.) Încă puțin, și vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui. Încă puțin, și El șterge orice lacrimă din ochii noștri. Încă puțin, și El ne va înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.” (Iuda 24.) De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”.

Cu toate acestea, Hristos nu a descoperit ziua și ceasul venirii Sale. Le-a spus clar ucenicilor că nici El nu le poate spune ziua sau ceasul celei de a doua veniri. Dacă ar fi fost liber să le descopere lucrul acesta, de ce trebuia să-i mai îndemne să păstreze o atitudine de continuă așteptare? Sunt unii care pretind că știu exact ziua venirii Domnului. Cu multă sânguință, ei caută să descrie viitorul. Dar Domnul i-a avertizat în ce situație se află. Momentul exact al celei de a doua veniri a Fiului omului este o taină a lui Dumnezeu.

Hristos vorbește mai departe, arătând starea lumii la venirea Lui. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” Hristos nu ne prezintă un mileniu temporal, o mie de ani în care urmează să se pregătească toți pentru veșnicie. El ne spune că, după cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi când va veni Fiul omului.

Cum a fost în zilele lui Noe? „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6, 5.) Locuitorii lumii dinainte de potop se îndepărtează de Iehova, refuzând să împlinescă voința Lui sfântă. Ei se lăsau conduși de plăsmuirile minții lor nesfințite și de idei pervertite. Tocmai din cauza stricăciunii lor au fost distruși; și astăzi, lumea este pornită pe aceeași cale. Nimic, nici un semn încurajator nu anunță un mileniu de slavă. Călcătorii Legii lui Dumnezeu umplu pământul de nelegiuiri. Pariurile, cursele de cai, jocurile de noroc, risipa, practicile desfrânate, patimile neîmblânzite umplu rapid lumea de violență.

În profetia despre distrugerea Ierusalimului, Hristos a spus: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.

Atunci va veni sfârșitul”. Profetația aceasta se va împlini din nou. Nelegiuirea copleșitoare din zilele acelea își găsește corespondentul în această generație. La fel stau lucrurile și cu profetația privitoare la predicarea Evangheliei. Înainte de căderea Ierusalimului, Pavel, scriind inspirat de Duhul Sfânt, a declarat că Evanghelia se predicase „oricărei ființe de sub cer.” (Coloseni 1, 23.) Tot astfel și acum, înainte de venirea Fiului omului, Evanghelia veșnică se va predica „oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14, 6.14.) Dumnezeu „a rânduit o zi în care să judece lumea.” (Faptele Apostolilor 17, 31.) Domnul Hristos ne spune cum vom putea recunoaște apropierea acelei zile. El nu ne spune că toată lumea va fi convertită, ci că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Stă în puterea noastră să grăbim venirea Domnului, vestind lumii Evanghelia. Noi nu trebuie numai să așteptăm, dar să și grăbim venirea zilei Domnului. (2 Petru 3, 12.) Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere și slavă mare.

După ce a arătat semnele venirii Sale, Hristos a spus: „Când veți vedea că se împlinesc aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. „Luați seama, vegheați și rugați-vă.” Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni despre judecățile care trebuiau să vină. Cei care credeau în soliile Lui pentru vremea aceea și aplicau credința lor în ascultare de poruncile Lui scăpau de judecățile care cădeau asupra celor neascultători și necredincioși. Lui Noe i s-a spus: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea”. Noe a ascultat și a fost salvat. Lui Lot i s-a trimis vestea: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.” (Geneza 7, 1; 19, 14.) Lot s-a lăsat ocrotit de trimișii cerului și a fost salvat. Tot astfel le-a fost dat ucenicilor Domnului un avertisment despre distrugerea Ierusalimului. Aceia care au căutat să vadă semnul pierzării apropiate și au fugit din cetate au scăpat de distrugere. Tot așa ni se dă și nouă o avertizare despre a doua venire a lui Hristos și despre

prăpădul care trebuie să cadă asupra lumii. Toți aceia care iau seama la avertizare vor fi salvați.

Pentru că nu știm timpul exact al venirii Lui, ni se dă sfatul să veghem. „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea Lui.” (Luca 12, 37.) Aceia care așteaptă venirea Domnului nu lenevesc. Așteptarea venirii lui Hristos are ca scop să-i facă pe oameni să se teamă de Domnul și de judecățile Lui asupra neascultării. Ea trebuie să le deschidă ochii față de păcatul cel mare al lepădării darurilor milei Sale. Aceia care veghează în vederea venirii Domnului își curăță sufletele, prin ascultare de adevăr. Și cu vegherea atentă ei combină o activitate plină de zel. Pentru că știu că Domnul este la ușă, zelul lor este înviorat și colaborează cu ființele cerești în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Aceștia sunt slujitorii credincioși și înțelepți, care dau celor din casa Domnului „partea lor de hrană la timpul cuvenit.” (Luca 12, 42.) Ei vestesc adevărul care este de folos în vremea aceasta. După cum Enoh, Noe, Avraam și Moise au vestit adevărul, fiecare pentru vremea lui, tot astfel și slujitorii lui Hristos dau acum o avertizare deosebită pentru generația lor.

Dar Hristos scoate în evidență încă o clasă: „Dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe”.

Robul cel rău zice în inima lui: „Domnul meu zăbovește să vină!” El nu spune că Hristos nu va veni. Nu ia în răs ideea celei de a doua veniri a Lui. Dar în inimă, prin purtarea și cuvintele lui, el declară că venirea Domnului întârzie. El izgonește din mintea altora convingerea că Domnul vine în curând. Influența lui îi duce pe oameni la o amânare neglijentă și sfidătoare în comportarea lor. Ei sunt întăriți în viața lumească și în nepăsare. Pasiuni firești, gânduri stricate pun stăpânire pe mintea lui. Servul cel rău mănâncă și bea cu bețivii, se unește cu lumea în căutarea de plăceri. El îi bate pe cei

împreună-slujitori cu el, acuzând și calomniind pe cei care sunt credincioși față de Domnul lor. El se asociază cu lumea. Cu cât se aseamănă mai mult cu ea, cu atât înaintează în nelegiuire. Este o asociere groaznică. Împreună cu lumea, el este prins în laț. „Stăpânul robului aceluia va veni în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor.”

„Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” (Apocalipsa 3, 3.) Venirea lui Hristos va fi o surpriză pentru învățătorii mincinoși. Ei zic: „Pace și liniște”. La fel ca preoții și învățătorii dinaintea căderii Ierusalimului, ei caută ca biserica să se bucure de prosperitate și slavă. Interpretează semnele timpului ca preînchipuind lucrul acesta. Dar ce zice Cuvântul Inspirației? „O prăpădenie neașteptată va veni peste ei.” (1 Tesaloniceni 5, 3.) Asupra tuturor acelor care locuiesc pe fața pământului, asupra tuturor acelor care fac din lumea aceasta locuința lor, ziua Domnului va veni ca o capcană. Ea vine ca un hoț, pe furiș.

Lumea, plină de răzvrătire și plăceri nelegiuite, a adormit în siguranța firească. Oamenii consideră venirea Domnului îndepărtată. Ei râd de avertismente. Cu îngâmfare se spune: „Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii”. „Mâine vom face tot ca azi, ba încă și mai rău!” (2 Petru 3, 4; Isaia 56, 12.) Ne vom afunda și mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos zice: „Iată, Eu vin ca un hoț.” (Apocalipsa 16, 15.) Tocmai în timpul când lumea întreabă în batjocură: „Unde este făgăduința venirii Lui?” se împlinesc semnele. Când strigă „pace și liniște”, vine deodată distrugerea. Când batjocoritorul, cel care leapădă adevărul, a devenit îndrăzneț, când oamenii caută să câștige bani fără să țină seama de principii, când cercetătorul caută cunoștințe de tot felul, dar numai din Biblie nu, Hristos vine ca un hoț.

Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnescă își aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, inundații,

crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu este în nimic din cele pământești sau omenești. Oamenii se grupează rapid sub steagul pe care și l-au ales. Cu neliniște, așteaptă și urmăresc mișcările conducătorilor lor. Sunt însă și aceia care așteaptă, veghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă clasă se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puțini sunt aceia care cred din toată inima și din tot sufletul că avem de evitat un iad și că avem de câștigat un cer.

Criza se furișează asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, urmându-și cursul obișnuit, și cerurile încă mai spun slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă mai cumpără și mai vând. Oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, la curse de cai, la jocuri de noroc. Deși se manifestă cea mai mare agitație, ceasul de probă este aproape să se încheie și fiecare caz este pe punctul de a fi hotărât pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El și-a pus toți agenții la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și vrăjiți, până când trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna.

Cu solemnitate, de-a lungul veacurilor, vin până la noi cuvintele de avertizare ale Domnului, rostite pe Muntele Măslinilor: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Capitolul 70

“Acești foarte neînsemnați frați ai mei”

Capitol bazat pe textele din Matei 25, 31-46.

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții.” În felul acesta, Hristos, aflat pe Muntele Măslinilor, le-a zugrăvit ucenicilor scena din ziua cea mare a judecății. El a spus că hotărârea ce se va lua atunci va depinde de un singur lucru. Când popoarele vor fi adunate înaintea Lui, vor fi acolo numai două clase și viitorul lor în veșnicie va fi hotărât de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El, în persoana celor săraci și suferinzi.

În ziua aceea, în loc să prezinte marea lucrare pe care El a făcut-o, dându-și viața pentru mântuirea oamenilor, Hristos le va arăta lucrarea plină de credință pe care ei au făcut-o pentru El. Celor pe care îi va așeza la dreapta Sa, le va zice: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. Dar aceia pe care Hristos îi laudă nu vor ști că I-au servit Lui. La întrebările lor neliniștite, El va răspunde: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

Isus le-a spus ucenicilor că aveau să fie urâți de toți oamenii, persecutați și chinuiți. Mulți urmau să fie izgoniți din casele lor și aduși la sărăcie. Mulți aveau să fie în suferință din cauza bolii și a lipsurilor. Mulți

aveau să fie aruncați în închisoare. Tuturor acelora care părăseau prieteni și familii pentru Numele Lui, le-a făgăduit însutit în viața aceasta. Acum i-a asigurat de o binecuvântare deosebită pe toți cei care aveau să le slujească fraților lor. În toți aceia care suferă pentru Numele Meu, a zis Isus, trebuie să Mă recunoașteți pe Mine. După cum Mi-ați slujit Mie, așa să le slujiți și lor. Aceasta este dovada că voi sunteți ucenicii Mei.

Toți aceia care, prin nașterea din nou, au intrat în familia cerească sunt în mod special frați ai Domnului. Iubirea lui Hristos îi leagă pe membrii familiei Sale și oriunde se manifestă această iubire, se descoperă și înrudirea aceasta dumnezeiască. „Oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” (1 Ioan 4, 7.)

Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influența Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar și printre păgâni sunt unii care au cultivat spiritul bunătății; înainte să fi ajuns cuvintele vieții la urechile lor, ei s-au purtat prietenește cu misionarii și i-au ajutat chiar cu riscul vieții. Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.

Cât de surprinși și bucuroși vor fi cei umili, dintre neamuri și păgâni, când vor auzi de pe buzele Mântuitorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut!” Cât de fericită va fi inima Iubirii Infinite când urmașii Lui vor asculta cu surprindere și bucurie cuvintele de aprobare!

Dar iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El Se identifică astfel cu fiecare copil al omenirii. El a devenit membru al familiei pământești, pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești. El este Fiul omului și, în felul acesta, frate cu fiecare copil al lui Adam. Urmașii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea care pierе în jurul lor. Ei sunt o parte din uriașă țesătură a omenirii, iar Cerul îi consideră frați cu păcătoșii și cu sfinții. Iubirea lui Hristos îmbrățișează pe cel decăzut, rătăcit și păcătos; și fiecare faptă de bunătate îndeplinită pentru înălțarea unui suflet căzut, fiecare faptă de milă este primită ca fiind făcută pentru El.

Îngerii cerului sunt trimiși să slujească aceluia care vor moșteni mântuirea. Noi nu știm cine sunt ei; până acum nu s-a descoperit cine va birui și va avea parte de moștenirea sfinților în lumină; dar îngerii cerului trec de-a lungul și de-a latul pământului, căutând să mângâie pe cei întristați, să apere pe cei aflați în primejdie, să câștige inima oamenilor pentru Hristos. Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea. Dumnezeu nu face deosebire între oameni și are aceeași grijă pentru toate ființele pe care le-a creat.

Când deschizi ușa pentru cei nevoiași și suferinzi ai lui Hristos, primești îngerii nevăzuți. Primești astfel tovarășia ființelor cerești. Ele aduc o atmosferă sfântă de bucurie și pace. Vin cu laude pe buze și în ceruri se aude ecoul laudelor. Fiecare faptă de milă făcută aici jos, pe pământ, are efectul unei muzici minunate sus, în cer. De pe tronul Său, Tatăl consideră lucrătorii neegoistă ca fiind cea mai prețioasă comoară.

Cei de la stânga lui Hristos, cei care L-au neglijat în persoana celor săraci și suferinzi, nu și-au dat seama de vinovăția lor. Satana i-a orbit; ei nu au înțeles ce le datorau fraților lor. Ei au fost absorbiți de eul lor și nu s-au îngrijit de nevoile altora.

Dumnezeu le-a dat bogăție celor bogați ca să-i ajute și să-i mângâie pe

copiii Lui aflați în suferință; dar, prea adesea, ei sunt nepăsători față de nevoile altora. Se cred superiori fraților lor săraci. Nu se așează în locul omului sărac. Ei nu înțeleg ispitele și luptele celui sărac și mila pierde din inima lor. În locuințe costisitoare și biserici fastuoase, cei bogați se despart de săraci; mijloacele materiale, pe care Dumnezeu li le-a dat pentru a-i binecuvânta pe cei nevoiași, sunt cheltuite pentru a hrăni mândria și egoismul. Zilnic, săracii sunt jefuiți de învățătura pe care ar trebui să o primească despre mila fără margini a lui Dumnezeu; căci El a luat suficiente măsuri pentru ca ei să fie mângâiați în lipsurile vieții. Ei sunt nevoiți să simtă sărăcia care le limitează viața și sunt deseori ispitiți să devină invidioși, geloși și plini de bănuieli rele. Aceia care n-au simțit povara lipsurilor îi tratează prea adesea pe cei săraci în chip disprețuitor și îi fac să simtă că sunt priviți ca oameni săraci.

Dar Hristos vede toate acestea și zice: Eu am fost flămând și însetat. Am fost străin. Am fost bolnav. Am fost închis. În timp ce voi petreceți la mesele voastre îmbelșugate, Eu flămânzeam prin colibe sau pe ulițe pustii. În timp ce voi mâncați în casele voastre luxoase, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. În timp ce voi vă adunați haine bogate, Eu eram gol. În timp ce voi vă țineți de distracții, Eu zăceam în închisoare.

Când ați drămuit pâinea pentru săracii care flămânzesc, când ați dat hainele cele uzate ca să-i feriți de gerul mușcător, v-ați amintit voi că le dădeți Domnului măririi? În toate zilele vieții voastre, am fost aproape de voi în persoana celor suferinzi, dar voi nu M-ați căutat. N-ați vrut să fiți în tovărășia Mea. Nu vă cunosc.

Mulți cred că ar fi un mare privilegiu să viziteze locurile unde a trăit Hristos pe pământ, să-și poarte pașii pe unde a mers El și să privească lacul pe malul căruia Îl plăcea să învețe, dealurile și văile asupra cărora adesea I se odihneau privirile. Dar nu este nevoie să mergem la Nazaret, Capernaum sau Betania ca să umblăm pe urmele lui Isus. Putem găsi urmele Lui lângă patul

celui bolnav, în colibe sărăciei, pe străzile prea aglomerate ale marilor orașe și în tot locul unde inima omului are nevoie de mângâiere. Făcând așa cum a făcut Isus când era pe pământ, vom merge pe urmele Lui.

Toți pot găsi ceva de făcut. „Pe săraci totdeauna îi aveți cu voi” (Ioan 12, 8), a zis Isus, și nimeni nu trebuie să creadă că nu se găsește loc unde să poată lucra pentru El. Milioane și milioane de suflete gata să piară, legate în lanțurile neștiinței și păcatului, n-au auzit niciodată despre iubirea lui Isus pentru ele. Dacă am fi în situația lor, ce am dori să facă pentru noi? Atât cât stă în puterea noastră, avem obligația imperioasă să facem totul pentru acești oameni. Regula de viață a lui Hristos, în fața căreia, în ziua judecății, fiecare va sta sau va cădea, este aceasta: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Matei 7, 12.)

Mântuitorul și-a dat viața prețioasă ca să întemeieze o biserică în stare să îngrijească de sufletele întristate și ispitite. O grupă de credincioși poate fi săracă, needucată și necunoscută; dar, în Numele lui Hristos, ea poate face, în familie, între vecini, în biserică și chiar în locurile mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veșnicia.

Tocmai din pricină că lucrarea aceasta este neglijată, mulți ucenici tineri nu depășesc abc-ul experienței creștine. Ei ar fi putut să țină aprinsă lumina care a strălucit în inimile lor atunci când Isus le-a spus: „Iertate îți sunt păcatele”, dacă ar fi oferit ajutor celor lipsiți. Energia neobosită, care este adesea un izvor de primejdie pentru tineri, poate fi îndrumată pe căi din care ar curge râuri de binecuvântări. Eul ar fi uitat în lucrarea plină de râvnă de a face bine altora.

Marele Păstor va sluji celor care slujesc altora. Ei vor bea din apa vie și vor fi mulțumiți. Nu vor umbla după plăceri ațâțătoare sau după schimbări în viață. Marele subiect care-i va interesa va fi cum să salveze sufletele care

sunt gata să piară. Legăturile sociale vor fi folositoare. Iubirea Răscumpărătorului va uni toate inimile.

Când ne vom da seama că suntem lucrători împreună cu Dumnezeu, făgăduințele Lui nu vor fi rostite cu nepăsare. Ele ne vor mistui inima și ne vor arde buzele. Când Moise a fost chemat să lucreze pentru un popor ignorant, nedisciplinat și răzvrătit, Dumnezeu i-a dat făgăduința: „Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă”. Și El a zis: „Eu voi fi negreșit cu tine.” (Exod 33, 14; 3, 12.) Făgăduința aceasta este pentru toți cei care lucrează în locul lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați.

Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărțire: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15, 12), când noi vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne privește, misiunea Lui este împlinită. Suntem pregătiți pentru cer, deoarece avem cerul în inimă.

„Izbăvește pe cei târâți la moarte și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: «Ah! N-am știut!»... Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Proverbe 24, 11.12.) În ziua cea mare a judecății, cei care n-au lucrat pentru Hristos, cei care au lenevit, gândindu-se numai la ei și îngrijindu-se doar de ei, vor fi puși de Judecătorul a tot pământul împreună cu cei care au făcut răul. Ei primesc aceeași condamnare.

Fiecăruia suflet i s-a dat o însărcinare. Pe fiecare îl va întreba Marele Păstor: „Unde este turma care-ți fusese dată, turma ta frumoasă?” Și „ce vei zice când te va pedepsi?” (Ieremia 13, 20.21.)

Capitolul 71

Un serv al servilor

Capitol bazat pe textele din Luca 22, 7-18, 24; Ioan 13, 1-17.

În camera de sus a unei locuințe din Ierusalim, Hristos stătea la masă cu ucenicii. Ei se adunaseră să sărbătorească Paștele. Mântuitorul dorise să petreacă această sărbătoare singur cu cei doisprezece. El știa că Îi venise ceasul. El Însuși era adevăratul miel pascal și, în ziua când se mânca Paștele, El trebuia să fie jertfit. Era gata să bea cupa mâniei; în curând trebuia să primească ultimul botez al suferinței. Dar Îi mai rămâneau câteva ceasuri liniștite, și acestea urmau să fie folosite pentru binele iubiților Săi ucenici.

Întreaga viață a lui Hristos a fost o viață de slujire neegoistă. „N-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20, 28) fusese învățătura dată de fiecare faptă a Lui. Dar ucenicii nu primiseră încă învățătura. La această ultimă Cină de Paște, Isus a repetat învățătura printr-o ilustrație pe care le-a întipărit-o pentru totdeauna în minte și în inimă.

Întâlnirile lui Isus cu ucenicii, foarte mult apreciate de ei toți, erau, de obicei, prilejuri de bucurie liniștită. Cina de Paște se bucurase întotdeauna de un deosebit interes; dar, de data aceasta, Isus era tulburat. Inima Lui era împovărată și fața îi era umbrită. Când S-a întâlnit cu ucenicii în camera de sus, ei și-au dat seama că sufletul Îi era adânc împovărat și, cu toate că nu știau cauza, simțeau durerea împreună cu El.

Când erau adunați în jurul mesei, El a spus pe un ton de profundă tristețe: „«Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi, înainte de patima Mea; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca până la împlinirea

lor în Împărăția lui Dumnezeu». Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis: «Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu»”.

Hristos știa că sosise timpul ca El să plece din lumea aceasta, să meargă la Tatăl. Și, fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. Umbra crucii se lăsa deja peste El, iar inima Îi era chinuită de durere. Știa că va fi părăsit în ceasul în care va fi trădat. Știa că va fi omorât prin cel mai umilitor mijloc la care erau supuși criminalii. Cunoștea nerecunoștința și cruzimea acelor pe care venise să-i salveze. Cunoștea cât de mare era sacrificiul pe care trebuia să-l facă și pentru câți acesta va fi în zadar. Știind tot ce urma să se întâmple, fără îndoială, ar fi putut să fie apăsător de gândul propriei umilințe și suferințe. Dar El i-a privit pe cei doisprezece care fuseseră cu El ca fiind ai Săi și care urmau să fie lăsați să lupte în lume, după ce vor fi trecut ocară, întristarea și chinurile Lui. Gândurile cu privire la cele ce avea să sufere erau întotdeauna legate de ucenicii Săi. El nu se gândea la Sine. Minteia Îi era mai mult stăpânită de grija pentru ei.

În această ultimă seară cu ucenicii, Isus avea să le spună multe. Dacă ar fi fost pregătiți să primească ceea ce El dorea să le dea, ar fi fost scăpați de durerea care le zdrobea inima, de dezamăgire și necredință. Dar Isus a văzut că ei nu puteau să suporte ceea ce avea să le spună. În timp ce le privea fețele, cuvintele de avertisment și de mângâiere I s-au oprit pe buze. Clipele treceau în tăcere. Isus părea că așteaptă. Ucenicii erau stingheriți. Se părea că simpatia și duioșia deșteptate de durerea lui Hristos trecuseră. Cuvintele Lui întristate, arătând către propria suferință, făcuseră o slabă impresie. Privirea cu care se uitau unii la alții arăta că sunt plini de gelozie și luptă.

Între ei „s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare”. Această luptă, dusă în fața lui Hristos, Îl întrista și-L rănea. Ucenicii se agățau de ideea lor preferată, că Hristos Își va arăta puterea și va

lua tronul lui David. Fiecare nutrea în inimă dorința de a avea locul cel mai de seamă din împărăție. Ei se comparau unii cu alții și fiecare se considera ca fiind cel mai bun, în loc să-i privească pe frații lui ca fiind mai de preț. Cererea lui Iacov și a lui Ioan de a sta la dreapta și la stânga tronului lui Hristos trezise nemulțumirea celorlalți. Faptul că cei doi frați îndrăzniseră să ceară poziția cea mai înaltă îi iritase atât de mult pe cei zece, încât erau amenințați cu înstrăinarea. Li se părea că erau judecați greșit și că atât credințioșia, cât și talentele lor nu erau prețuite. Iuda era cel mai aspru cu Iacov și Ioan.

Când ucenicii au intrat în camera cinei, inima lor era plină de resentimente. Iuda s-a înghesuit lângă Hristos, la stânga; Ioan era în dreapta. Dacă era un loc mai de frunte, Iuda era hotărât să-l aibă, și locul cel mai de frunte era considerat a fi lângă Hristos. Dar Iuda era un trădător.

Se mai ridicase o cauză de neînțelegere. Era obiceiul ca la zilele de sărbătoare un slujitor să spele picioarele oaspeților; și de data aceasta se făcuseră pregătiri pentru slujire. Vasul cu apă, ligheanul și ștergarul erau acolo, gata pentru spălarea picioarelor; dar nu era nici un slujitor de față și ar fi trebuit ca ucenicii să facă lucrul acesta. Dar fiecare dintre ei, mânați de mândria lor rănită, s-a hotărât să nu facă lucrarea de slujitor. Toți se arătau nepăsători, ca și când n-ar fi știut că aveau ceva de făcut. Prin tăcerea lor, refuzau să se umilească.

Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflete la acea stare, încât Satana să nu câștige asupra lor o biruință definitivă? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a uceniciei nu făcea din ei adevărați ucenici și nici nu le asigura un loc în Împărăția Lui? Cum putea El să le arate că adevărata măreție constă într-o slujire din iubire, într-o reală umilință? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor și să-i facă în stare să înțeleagă ce dorea să le spună?

Ucenicii nu făceau nici o mișcare pentru a sluji unul altuia. Isus a așteptat un timp, să vadă ce vor face. Apoi El, Învățătorul ceresc, S-a ridicat de la masă. Lăsând la o parte veșmântul care I-ar fi împiedicat mișcările, a luat ștergarul și S-a încins. Ucenicii priveau surprinși și plini de interes și, în tăcere, așteptau să vadă ce va urma. „Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.” Fapta aceasta a deschis ochii ucenicilor. O rușine și o amară umilință le-au umplut inima. Au înțeles mustrarea nerostită și s-au văzut într-o lumină cu totul nouă.

În felul acesta și-a arătat Hristos iubirea față de ucenici. Spiritul lor egoist L-a umplut de întristare, dar n-a intrat în dispută cu privire la problema lor. În schimb, le-a dat o pildă pe care ei să n-o uite niciodată. Iubirea Lui pentru ei nu putea fi tulburată ușor sau stinsă. El știa că Tatăl dăduse toate lucrurile în mâinile Lui și că El Însuși venea de la Dumnezeu și Se ducea la Dumnezeu. Era deplin conștient de divinitatea Sa; dar a lăsat la o parte coroana împărătească și îmbrăcămintea de domn și a luat chip de rob. Una din ultimele fapte pe care le-a făcut cât a trăit pe pământ a fost aceea de a Se încinge și de a face lucrarea de rob.

Înainte de Paște, Iuda se întâlnește pentru a doua oară cu preoții și cărturarii și se înțeleseseră să-L dea pe Isus în mâinile lor. Și totuși, după aceea s-a amestecat cu ceilalți ucenici, ca și cum n-ar fi fost vinovat de nimic, și se interesa de lucrările de pregătire pentru sărbătoare. Ucenicii nu știau nimic despre planurile lui Iuda. Numai Isus putea să cunoască taina lui. Și, cu toate acestea, nu l-a demascat. Isus îl iubea din toată inima. Simțea pentru el aceeași povară ca pentru Ierusalim, când a plâns pentru cetatea nepocăită. Inima Lui plângea: „Cum pot să te părăsesc?” Puterea constrângătoare a acestei iubiri a fost simțită de Iuda. Când mâinile Mântuitorului i-au spălat picioarele murdare și le-au șters cu ștergarul, inima lui Iuda s-a cutremurat de dorința ca atunci și acolo să-și mărturisească

păcatul. Dar n-a vrut să se umilească. Și-a împietrit inima și nu s-a pocăit; iar vechile porniri, date pentru o clipă la o parte, au ajuns din nou să-l stăpânească. Iuda s-a simțit jignit de faptul că Hristos spală picioarele ucenicilor. Dacă Isus Se putea umili în felul acesta, gândea el, nu putea să fie împăratul lui Israel. Toate speranțele pentru a fi onorat într-o împărăție pământească erau acum spulberate. Iuda era mulțumit că nu se putea câștiga nimic urmându-L pe Hristos. După ce L-a văzut că Se înjosește, cum credea el, s-a decis să se lepede de El și să susțină că s-a înșelat. Era stăpânit de un demon și s-a hotărât să desăvârșească lucrarea pe care o acceptase, de a trăda pe Domnul său.

Alegându-și locul la masă, Iuda a încercat să se așeze în frunte, și Hristos, ca slujitor, l-a servit primul. Ioan, împotriva căruia Iuda avusese atâta necaz, a fost lăsat la urmă. Dar Ioan n-a luat aceasta ca o muștrare sau ca o lipsă de considerație. Ucenicii au fost foarte mult mișcați, urmărind lucrarea lui Hristos. Când a venit rândul lui Petru, el l-a zis înmărmurit: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Umilința lui Hristos i-a sfâșiat inima. Se simțea cuprins de o mare rușine la gândul că nici unul dintre ucenici nu făcuse serviciul acesta. „Ce fac Eu”, i-a zis Hristos, „tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” Petru nu putea suporta să-L vadă pe Domnul său, pe care-L considera Fiul lui Dumnezeu, îndeplinind lucrarea unui slujitor. Tot sufletul lui s-a ridicat împotriva acestei umilințe. El nu-și dădea seama că tocmai pentru aceasta venise Hristos în lume. Cu glasul hotărât, el a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!”

Hristos i-a zis lui Petru cu solemnitate: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”. Serviciul pe care-l refuza Petru preînchipuia o curățire mai înaltă. Hristos venise să spele inima întinată de păcat. Nelăsându-L pe Hristos să-i spele picioarele, Petru refuza curățirea mai înaltă, cuprinsă în cea umilă. De fapt, el îl lepăda pe Domnul său. Nu este o umilință pentru Domnul, dacă este lăsat să lucreze pentru curăția noastră. Adevărata umilință este să primești cu inima recunoscătoare orice lucrare în

favoarea noastră și să lucrezi cu sârguință în slujba lui Hristos.

La cuvintele: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”, Petru a renunțat la mândria și încăpățânarea sa. El nu putea să suporte gândul despărțirii de Hristos; aceasta ar fi însemnat pentru el moarte. „Nu numai picioarele”, a zis el, „dar și mâinile și capul.” Isus i-a zis: „Cine s-a scădat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot”.

Cuvintele acestea înseamnă mai mult decât curățire trupească. Hristos vorbește și de o curățare mai înaltă, care este simbolizată prin cea umilă, a picioarelor. Acela care venea de la baie era curat, dar picioarele din sandale se umpleau repede de praf și trebuiau să fie spălate din nou. La fel și Petru și frații lui fuseseră spălați în marele izvor deschis pentru păcat și necurăție. Hristos îi recunoștea ca fiind ai Lui. Dar ispita îi dusesese la rău și încă aveau nevoie de harul Lui curățitor. Când Isus S-a încins cu ștergarul pentru a spăla praful de pe picioarele lor, El dorea ca prin acest lucru să spele înstrăinarea, gelozia și mândria din inimile lor. Aceasta reprezenta o valoare mult mai mare decât spălarea picioarelor lor prăfuite. Cu spiritul pe care-l aveau atunci, nici unul dintre ei nu era pregătit pentru părășia cu Hristos. Până când nu erau aduși la umilință și iubire, nu era pregătiți să ia parte la cina pascală sau să fie părtași la slujba de amintire, pe care Hristos era gata să o instituie. Inima lor trebuia să fie curățită. Mândria, interesul egoist născuseră despărțire și ură, dar Isus îndepărtase toate acestea la spălarea picioarelor. Se făcuse o schimbare de sentimente. Privind la ei, Isus putea să zică: „Voi sunteți curați”. Acum se restabilise unirea inimilor, precum și iubirea unul față de altul. Ei deveniseră umili și gata să primească învățătura. Afară de Iuda, fiecare era gata să cedeze locul cel mai de frunte celui alt. Acum, cu inima supusă și recunoscătoare, puteau primi cuvintele lui Hristos.

La fel ca Petru și frații lui, și noi am fost spălați în sângele lui Hristos, dar adesea curăția inimii este întinată prin atingerea de cele rele. Trebuie să venim la Hristos pentru harul Lui curățitor. Petru se îngrozea la gândul că

măinile Domnului și Învățătorului lor ating picioarele lui murdare; dar de câte ori nu atingem noi cu inimile noastre păcătoase și întinate inima lui Hristos! Cât de dureroase sunt pentru El caracterul nostru rău, deșertăciunea și îngâmfarea noastră! Și totuși trebuie să aducem la El toate slăbiciunile și faptele noastre murdare. Numai El ne poate curăța. Noi nu suntem pregătiți pentru părtășia cu El decât atunci când suntem curățiți prin puterea Lui.

Isus le-a spus ucenicilor: „Voi sunteți curați, dar nu toți”. El spălase picioarele lui Iuda, dar inima nu I se predase. Ea nu era curățită. Iuda nu se supusese lui Hristos.

După ce Hristos a spălat picioarele ucenicilor, și-a luat veșmântul, S-a așezat la masă și le-a spus: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel care l-a trimis”.

Hristos voia ca ucenicii Săi să priceapă că, deși le spălase picioarele, aceasta nu-I lua nicidecum ceva din demnitate. „Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sunt.” Și, fiind cu mult superior, El a dat acestui serviciu frumusețe și însemnătate. Nimeni nu era atât de înălțat ca Hristos și, cu toate acestea, El S-a coborât să facă lucrarea cea mai umilă. Pentru ca poporul Său să nu fie rătăcit de egoismul care se află de obicei în inima firească și care se întărește prin slujirea de sine, Hristos Însuși a dat pilda umilinței. El n-a vrut să lase lucrul acesta pe seama omului. L-a socotit atât de important, încât El Însuși, Cel egal cu Dumnezeu, le-a slujit ucenicilor. În timp ce ei se certau pentru locul cel mai de frunte, El, înaintea căruia trebuie să se plece orice genunchi, Cel pe care îngerii slavei Îl slujesc cu cinste, S-a plecat să spele picioarele acelor care Îl numeau Domn. El a spălat chiar și picioarele celui care L-a vândut.

În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o desăvârșită pildă de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.” (Matei 5, 45.) Dumnezeu a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să învețe pe alții ce înseamnă să slujească. Întreaga Lui viață a fost stăpânită de legea slujirii. El i-a slujit pe toți, a servit tuturor. În felul acesta, El a trăit Legea lui Dumnezeu și, prin exemplul Său, ne-a arătat cum să ascultăm de ea.

Deseori, Isus încercase să stabilească principiul acesta între ucenici. Când Iacov și Ioan ceruseră să li se dea locul de frunte, El a spus: „Oricine vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru.” (Matei 20, 26.) În Împărăția Mea n-are loc principiul preferinței și a supremației. Singura măreție este măreția umilinței. Singura deosebire este dată de devotamentul cu care slujim altora.

Acum, după ce spălase picioarele ucenicilor, El a zis: „V-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. În cuvintele acestea, Hristos nu recomanda doar simpla ospitalitate. Era de înțeles mai mult decât simpla spălare a picioarelor oaspeților de praful drumului. Hristos institua acum o slujbă religioasă. Prin fapta Domnului, ceremonia aceasta a umilinței a devenit una din rânduielile consacrate. Trebuia să fie practică de ucenici, ca să păstreze totdeauna în minte învățătura Lui despre umilință și slujire.

Această orânduire a fost instituită de Hristos ca o pregătire pentru Cina Domnului. Câtă vreme se cultivă mândria, discordia și lupta pentru întâietate, inima nu poate să intre în părtășie cu Hristos. Noi nu suntem pregătiți să primim împărtășirea cu trupul și sângele Lui. De aceea, Hristos a

rânduitor ca mai întâi să se comemoreze scena umilinței Sale.

Când vin la acest act, copiii lui Dumnezeu trebuie să-și aducă aminte de cuvintele rostite de Domnul vieții și al slavei: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți lucrurile acestea, ferice de voi dacă le faceți”. În om există tendința să se prețuiască mai mult pe sine decât pe fratele lui, să lucreze pentru sine, să caute locul cel mai de frunte; și deseori, aceasta are ca rezultat bănuieli rele și amărăciune. Orânduitor care precede Cina Domnului are ca scop să îndepărteze neînțelegerile acestea, să scoată pe om din egoismul lui, să-l coboare de pe picioaroangele înălțării de sine, să-l aducă la umilința inimii, care îl va face să slujească pe fratele său.

Cel Sfânt, care veghează din cer, este prezent la această ocazie pentru a ne ajuta să ne cercetăm inimile, pentru a ne convinge de păcat, dar și pentru a ne da asigurarea iertării păcatelor. Hristos este acolo în plinătatea harului Său, pentru a schimba curentul gândurilor care au alergat pe drumurile egoismului. Duhul Sfânt înviorează simțurile acelor care urmează pilda Domnului lor. Când se reamintește umilința Mântuitorului pentru noi, gândurile se leagă între ele; un lanț de amintiri este redeșteptat, amintiri despre marea bunătate a lui Dumnezeu și despre bunătatea și duiosia prietenilor de pe pământ. Binecuvântări uitate, îndurări de care s-a abuzat, bunătate trecută cu vederea sunt readuse în minte. Rădăcinile de amărăciune, care au înăbușit planta scumpă a iubirii în inimile noastre, ies la iveală. Defectele de caracter, neglijarea datoriilor, nerecunoștința față de Dumnezeu, răceala față de frații noștri ne sunt reamintite. Păcatul este văzut în lumina în care-l privește Dumnezeu. Gândurile noastre nu sunt gânduri de mulțumire de sine, ci de muștrare aspră și umilire. Mintea este umplută de energie,

pentru a dărâma orice piatră ce a provocat înstrăinarea. Gândurile rele și vorbirea de rău sunt îndepărtate. Păcatele sunt mărturisite și sunt iertate. Harul îmblânzitor al lui Hristos pătrunde în fiecare suflet și iubirea lui Hristos atrage inimile într-o binecuvântată unire.

Când, în felul acesta, s-a învățat ceea ce trebuia din serviciul pregător, se trezește dorința după o viață spirituală mai înaltă. La dorința aceasta va răspunde Martorul divin. Sufletul va fi înălțat. Noi putem lua parte la împărtășire, având convingerea că păcatele ne sunt iertate. Lumina neprihănirii lui Hristos va umple cămărilor minții noastre și templul sufletului nostru. Noi Îl privim pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.)

Pentru cei care primesc spiritul acestei slujiri, niciodată el nu poate deveni o simplă ceremonie. Învățătura lui neîntreruptă va fi: „În iubire, slujiți unii altora.” (Galateni 5, 13.) Spălând picioarele ucenicilor, Hristos a dovedit că ar dori să îndeplinească orice slujire, oricât de umilă, care ar putea să facă din ei moștenitori împreună cu El ai bogăției veșnice din tezaurul cerului. Săvârșind acest ritual, ucenicii se angajau să slujească în același fel pe frații lor. Ori de câte ori rânduiala aceasta este îndeplinită așa cum trebuie, copiii lui Dumnezeu sunt aduși într-o sfântă părtășie, care îl ajută și îl binecuvântează pe fiecare. Ei făgăduiesc ca viața să fie predată unei lucrări neegoiste. Și aceasta nu numai între ei. Câmpul lor de lucru este tot atât de întins ca al Domnului lor. Lumea este plină de oameni care au nevoie de slujirea noastră. Cei săraci, cei nevoiași, cei ignoranți se găsesc peste tot. Cei care au avut părtășie cu Hristos în camera de sus vor merge să servească așa cum a făcut El.

Isus, Cel slujit de toți, a venit să fie slujitorul tuturor. Și datorită faptului că a slujit tuturor, El va fi din nou slujit și onorat de toți. Iar cei care vor să aibă parte de însușirile Lui dumnezeiești și să împărtășească bucuria Lui de a vedea suflete mântuite trebuie să urmeze pilda Lui de slujire

neegoistă.

Toate acestea sunt cuprinse în cuvintele lui Hristos: „Pildă v-am dat, ca să faceți așa cum v-am făcut Eu”. Acesta a fost scopul serviciului stabilit de El. Și El zice: „Dacă știți lucrul acesta”, dacă vă este cunoscut scopul învățaturii, „ferice de voi dacă le faceți”.

Capitolul 72

În amintirea mea

Capitol bazat pe textele din Matei 26, 20-29; Marcu 14, 17-25; Luca 22, 14-23; Ioan 13, 18-30.

„Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea». Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.» (1 Corinteni 11, 23-26.)

Hristos Se afla la trecerea dintre cele două sisteme și cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se ofere ca jertfă pentru păcat, urmând ca, în felul acesta, să pună capăt sistemului de simboluri și ceremonii care, de patru mii de ani, arătau spre moartea Lui. În timp ce mânca Paștele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie desființată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmașii Lui în toate țările, în toate timpurile.

Paștele fusese rânduit ca amintire a eliberării lui Israel din robia egipteană. Dumnezeu dăduse îndrumarea ca, în fiecare an, atunci când copiii întrebau ce înseamnă aceste lucruri, să li se povestească din nou cele întâmplate. În felul acesta, minunata eliberare urma să se păstreze vie în amintirea tuturor. Orânduirea Cinei Domnului a fost dată pentru a comemora

marea eliberare săvârșită prin moartea Domnului Hristos. Această orânduire trebuie să se serbeze până la a doua Sa venire în slavă și putere. Ea este mijlocul prin care putem păstra mereu în minte marea Lui lucrare, făcută pentru noi.

Când au fost eliberați din Egipt, copiii lui Israel au mâncat Paștele în picioare, având mijlocul încins, cu toiegele în mâini, gata de drum. Felul în care ei serbau această orânduire reflecta starea lor, deoarece ei urmau să fie izgoniți din țara Egiptului și să înceapă călătoria grea și chinuitoare prin pustie. Dar pe vremea lui Hristos lucrurile se schimbaseră. De data aceasta, ei nu mai urmau să fie izgoniți dintr-o țară străină, ci locuiau în țara lor. Potrivit cu posibilitatea de odihnă ce li se dăduse, oamenii participau la Paște într-o poziție diferită. În jurul mesei erau așezate paturi, iar oaspeții erau întinși, sprijinindu-se pe mâna stângă, iar dreapta o aveau liberă pentru a mânca. În poziția aceasta, un mesean putea să-și așeze capul pe pieptul celui care se găsea alături de el, iar picioarele, ajungând la marginea patului, puteau fi spălate de cineva care trecea pe dinafara cercului.

Hristos era încă la masa pe care se împărțise cina pascală. Pâinile nedospite, folosite la Paște, erau în fața Lui. Vinul pascal, nefermentat, era pe masă. Hristos folosește aceste simboluri pentru a reprezenta jertfa Sa fără pată. Nici un lucru stricat prin fermentare, simbolul păcatului și al morții, nu putea să reprezinte „Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1, 19.)

„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu». Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.»

Iuda trădătorul, era de față la serviciul sfânt. El a primit de la Isus simbolurile trupului Său frânt și sângelui Său vărsat. El a auzit: „Să faceți acestea spre amintirea Mea”. Și cum stătea acolo, chiar în fața Mielului lui Dumnezeu, vânzătorul pune la cale planurile lui întunecate și nutrea gânduri încăpățânate, de răzbunare.

Cu prilejul spălării picioarelor, Hristos dăduse dovezi convingătoare că înțelesese caracterul lui Iuda. „Voi nu sunteți toți curați.” (Ioan 13, 11), spusese El. Cuvintele acestea l-au convins pe falsul discipol că Hristos îi citise tainele inimii. De data aceasta, Hristos a vorbit mai lămurit. În timp ce ei erau așezați la masă, El a zis, privind spre ucenicii Săi: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea»”.

Nici de data aceasta ucenicii nu l-au bănuț pe Iuda. Dar au văzut că Hristos era foarte tulburat. Un nor de tristețe s-a așezat asupra lor, ca un fel de presimțire a unei îngrozitoare nenorociri, a cărei natură n-o înțelegau. În timp ce mâncau în tăcere, Isus a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că unul din voi Mă va vinde”. Auzind aceste cuvinte, au fost cuprinși de uimire și întristare. Nu înțelegau cum L-ar fi putut trăda unul dintre ei pe Învățătorul divin. Din ce cauză să-L trădeze? Și cui? Inima cui putea da naștere unui asemenea plan? Desigur că nu putea fi unul dintre cei doisprezece, care avuseseră privilegiul, mai mult decât ceilalți, de a asculta învățăturile Lui, care se împărtășiseră din minunata Lui iubire și față de care El arătase atâta bunătate, aducându-i într-o comuniune atât de strânsă cu El.

Dându-și seama de însemnătatea cuvintelor Lui și amintindu-și că El întotdeauna spusese adevărul, au fost cuprinși de teamă și neîncredere. Au început să-și cerceteze inimile, ca să vadă dacă nu aveau vreun gând

împotriva Învățătorului lor. Cu cea mai chinuitoare emoție, au întrebat unul după altul: „Doamne, sunt eu?” Dar Iuda stătea tăcut. Ioan, în adâncă tulburare, în cele din urmă a întrebat: „Doamne, cine este?” Și Isus a răspuns: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” Ucenicii își cercetaseră îndeaproape fețele unii altora în timp ce întreba: „Nu cumva sunt eu?” Și tăcerea lui Iuda atrăsese toate privirile asupra lui. În încurcătura de întrebări și expresii de uimire, Iuda nu auzise cuvintele prin care Isus răspunsese la întrebarea lui Ioan. Dar acum, pentru a scăpa de privirile cercetătoare ale ucenicilor, a întrebat și el, cum făcuseră ceilalți: „Doamne, sunt eu?” Isus i-a răspuns cu gravitate: „Tu ești”.

Surprins și încurcat de demascarea planului, Iuda s-a ridicat în grabă și a părăsit camera. „Isus i-a zis: «Ce ai să faci, fă repede».... Iuda, după ce a luat bucașica, a ieșit afară în grabă. Era noapte.” Era într-adevăr noapte pentru trădător, atunci când a plecat de la Hristos, în întunericul de afară.

Până a făcut pasul acesta, Iuda a mai avut posibilitatea pocăinței. Dar, când a părăsit fața Domnului său și pe cei care erau împreună cu el ucenici, hotărârea cea din urmă fusese luată. El trecuse hotarul acestei ultime posibilități.

Minunată a fost îndelungata răbdare a lui Isus în purtarea Lui cu acest suflet ispitit. Nimic din ceea ce l-ar fi putut salva pe Iuda nu a fost lăsat nefăcut. După ce Iuda se angajase de două ori să-L trădeze pe Domnul său, Isus i-a dat încă o ocazie să se pocăiască. Citind planul tainic din inima vânzătorului Său, Hristos i-a dat lui Iuda ultima dovadă convingătoare despre divinitatea Lui. Aceasta a fost pentru falsul ucenic cea din urmă chemare la pocăință. Nu a fost cruțat nici un apel pe care inima de Dumnezeu-om îl putea face. Valurile milei, aruncate înapoi de îngâmfarea încăpățânată, se întorceau ca un flux și mai puternic de iubire copleșitoare. Cu toate că a fost

surprins și alarmat pentru că i s-a descoperit vinovăția, Iuda a devenit și mai hotărât. De la cina sacramentală a plecat să desăvârșească trădarea.

Rostind vaiul asupra lui Iuda, Hristos avusese încă un gând plin de milă față de ucenici. El le-a dat în felul acesta dovada cea mai mare a mesianității Sale. „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple”, a zis El, „pentru ca atunci când se va întâmpla să credeți că EU SUNT.” Dacă Isus ar fi tăcut, lăsând să se înțeleagă că nu știe ce avea să I se întâmple, ucenicii ar fi putut crede că Învățătorul lor n-ar avea prevedere dumnezeiască și a fost surprins și trădat în mâinile gloatei ucigașe. Cu un an înainte, Isus le spusese ucenicilor că alesese doisprezece și că unul era diavol. Acum, cuvintele Lui către Iuda, arătând că trădarea Îi era pe deplin cunoscută Învățătorului său, urmau să-i întărească în credință pe adevărații urmași ai lui Hristos în timpul umilinței Lui. Iar când Iuda trebuia să ajungă la groaznicul lui sfârșit, ei urmau să-și reamintească de vaiul pe care Isus îl pronunțase asupra trădătorului.

Dar Mântuitorul mai avea un scop. El nu-și retrăsese harul de la acela pe care-l știa că este un trădător. Ucenicii nu înțeleseseră cuvintele Lui, când El spusese la spălarea picioarelor: „Voi nu sunteți toți curați” și nici atunci când, fiind la masă, El declarase: „Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.” (Ioan 13, 11.18.) Dar după aceea, când gândurile I-au fost înțelese, ei au putut cugeta la răbdarea și îndrumarea lui Dumnezeu față de greșeala cea mai gravă.

Deși îl cunoscuse pe Iuda de la început, Isus i-a spălat picioarele, iar trădătorul avusese privilegiul de a se uni cu Hristos prin împărtășirea la actul cel sfânt. Un Mântuitor îndelung răbdător a folosit orice mijloc de atracție față de păcătos ca să-l primească să se pocăiască și să fie curățit de pângărirea păcatului. Pilda aceasta este pentru noi. Când presupunem despre cineva că este în rătăcire și păcat, nu trebuie să ne despărțim de el. Nu trebuie ca, printr-o nepăsătoare despărțire, să-l lăsăm pradă ispitei sau să-l

izgonim pe câmpul de luptă al lui Satana. Nu aceasta este metoda lui Hristos. Datorită faptului că ucenicii erau rătăciți și plini de greșeli, El le-a spălat picioarele și, în felul acesta, toți, afară de unul din cei doisprezece, au fost aduși la pocăință.

Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut pe față exclude pe păcătos. Acest fapt este arătat clar de Duhul Sfânt. (1 Corinteni 5, 11.) Dar, dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a lăsat oamenilor să spună cine trebuie să ia parte la asemenea împrejurări. Pentru că cine poate să citească inimile? Cine poate deosebi grâul de neghină? „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.” Deoarece „oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului”. „Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.” (1 Corinteni 11, 28.27.29.)

Când credincioșii se adună să serbeze sfintele rânduieli, sunt de față soli nevăzuți de ochi omenești. În adunare poate să fie un Iuda și, în cazul acesta, sunt acolo soli de la domnul întunericului, deoarece ei îi însoțesc pe toți aceia care nu se lasă conduși de Duhul Sfânt. Îngeri cerești sunt și ei de față. Acești vizitatori nevăzuți sunt prezenți în orice ocazie de felul acesta. Pot veni în adunare persoane care nu sunt cu toată inima slujitori ai adevărului și ai sfințeniei, dar care ar dori să ia parte la actul sfânt. Lor nu trebuie să li se spună că nu au voie. Sunt de față martori care erau și atunci când Isus a spălat picioarele ucenicilor și ale lui Iuda. Ochi mai presus de cei omenești privesc scena.

Hristos este prezent prin Duhul Său cel Sfânt pentru a pune sigiliul asupra întocmirilor Sale. El este acolo pentru a convinge și înduioșa inima. Nu-I scapă nici un gând de întristare. Așteaptă pe cei pocăiți și cu inima zdrobită. Totul este pregătit pentru primirea unui astfel de suflet. Acela care

a spălat picioarele lui Iuda dorește să spele orice inimă de întinarea păcatului.

Nimeni nu trebuie să se retragă de la împărtășire pentru că persoane nevrednice sunt de față. Se cere de la fiecare ucenic să participe în mod public și să mărturisească în felul acesta că primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Tocmai în aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă puteri prin prezența Sa. Se poate ca mâini și inimi întinate să servească Cina, totuși Hristos servește pe copiii Săi. Toți cei care vin cu credință legată de El vor fi foarte mult binecuvântați. Toți cei care neglijează aceste ocazii de privilegii dumnezeiești vor pierde. Despre ei se poate spune foarte bine: „Voi nu sunteți cu toții curați”.

Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredințat Noul Legământ, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Prin acest legământ, primesc orice binecuvântare pe care cerul o poate da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită, adusă pentru fiecare ca o parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut.

Dar serviciul de împărtășire nu trebuie să fie o ocazie de întristare. Nu acesta a fost scopul lui. Când ucenicii Domnului se adună în jurul mesei Sale, nu trebuie să-și amintească, nici să deplângă slăbiciunile lor. Nu trebuie să se ocupe de experiențele lor religioase trecute, fie că acestea sunt înălțătoare, fie că sunt descurajatoare. Nu trebuie să dezgroape neînțelegerile cu frații lor. Serviciul pregătit a cuprins toate acestea. Totul s-a făcut înainte: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor, rezolvarea neînțelegerilor. Acum, ucenicii vin să-L întâlnească pe Hristos. Ei nu trebuie să stea în umbra crucii, ci în lumina ei mântuitoare. Trebuie să-și deschidă sufletul în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Cu inima curățită prin sângele scump al lui Hristos, în deplină cunoștință a prezenței Lui, deși

nevăzut, ei urmează să audă cuvintele: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” (Ioan 14, 27.)

Domnul nostru zice: Când ești convins de păcat, adu-ți aminte că Eu am murit pentru tine. Când ești urmărit, persecutat și întristat pentru Numele Meu și pentru Evanghelia, adu-ți aminte de iubirea Mea atât de mare, încât pentru tine Mi-am dat viața. Când îndatoririle tale îți par prea aspre și dureroase și poverile tale prea grele de purtat, adu-ți aminte că pentru tine am purtat crucea, disprețuind rușinea. Când inima ta se strânge de teama celor ce-i stau în față, amintește-ți că Răscumpărătorul tău trăiește ca să mijlocească pentru tine.

Serviciul de împărtășire arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să țină vie în mintea ucenicilor tocmai această nădejde. Ori de câte ori se întâlneau pentru a comemora moartea Lui, își reaminteau cum „El a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu»”. În necazul lor, ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. Neprețuit a fost pentru ei gândul: „Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El.” (1 Corinteni 11, 26.)

Acestea sunt lucrurile pe care niciodată nu trebuie să le uităm. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în amintirea noastră. Hristos a instituit acest serviciu divin pentru ca el să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate fi nici o unire între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea și unirea dintre frați trebuie să fie cimentate și făcute veșnice prin iubirea lui Isus. Și n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin

faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejdiei noastre. De ea trebuie să ne prindem credința.

Orânduielele care scot la iveală umilința și suferința Domnului nostru sunt socotite prea mult ca forme. Ele au fost instituite cu un scop. Simțurile noastre trebuie să fie înviorate pentru a-și da seama de taina evlaviei. Toți au privilegiul să înțeleagă, mai mult decât facem, suferințele ispășitoare ale lui Hristos. „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, așa a fost înălțat și Fiul omului, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 14.15.) Trebuie să privim la crucea de pe Golgota, pe care stă Mântuitorul muribund. Interesele noastre veșnice cer să dovedim credința în Hristos.

Domnul nostru a zis: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.... Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură.” (Ioan 6, 53-55.) Lucrul acesta este adevărat și pentru viața noastră fizică. Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus când a rânduit simbolurile marii Sale jertfe. Lumina care strălucește de la serviciul de împărtășire din camera de sus sfințește hrana pentru viața noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului și fiecare masă e un act sfânt.

Și cu atât mai bine putem să aplicăm cuvintele lui Hristos asupra naturii noastre spirituale. El spune: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică”. Numai când primim viața, așa cum s-a vărsat pe crucea de pe Golgota, putem să trăim viața de sfințenie. Și primim această viață primind Cuvântul Său și făcând lucrurile pe care El le-a poruncit. În

felul acesta, ajungem una cu El. „Cine mănâncă trupul Meu”, zice El, „și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine,” (Ioan 6, 54.56.57.) La sfânta împărtășire, se aplică textul acesta în chip deosebit. Când prin credință contemplăm jertfa cea mare a Domnului nostru, sufletul asimilează viața spirituală a lui Hristos. Sufletul acesta va primi putere spirituală din orice împărtășire. Slujba aceasta stabilește o legătură vie, prin care credinciosul este legat de Hristos și, în felul acesta, este legat de Tatăl. Într-un sens deosebit, ea formează o legătură între ființele omenești dependente și Dumnezeu.

Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație, ne alăturăm la scena împărtășirii din camera de sus. Ni se pare că trecem și noi prin grădina sfințită de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul mântuirii este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota.

Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi învățat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși vorbirea apostolului, când a zis: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6, 14.)

Capitolul 73

“Să nu vi se tulbure inima”

Capitol bazat pe textele din Ioan 13, 31-38; Ioan 14; Ioan 15; Ioan 16; Ioan 17.

Privind la ucenicii Săi cu iubire dumnezeiască și cu cea mai blândă simpatie, Hristos a zis: „Acum Fiul omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El”. Iuda părăsise camera de sus și Hristos era numai cu cei unsprezece. El Se pregătea să le vorbească despre apropiata despărțire de ei; dar, înainte de a face aceasta, le-a arătat ținta cea mare a lucrării Lui. Acest lucru El l-a avut totdeauna înaintea Sa. Bucuria Lui era că toată umilința și suferința Lui aveau să preamărească Numele Tatălui. Către acest lucru a îndreptat Isus mai întâi gândurile ucenicilor.

Apoi, adresându-li-Se prin cuvântul plin de iubire: „Copilașilor”, le-a zis: „Mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum”.

Ucenicii nu s-au bucurat când au auzit aceasta. Teama a pus stăpânire pe ei. Ei s-au strâns lângă Mântuitorul. Stăpânul și Domnul lor, iubitul lor Învățător și Prieten, le era mai scump decât viața. La El căutaseră ajutor în toate necazurile lor și mângâiere în întristările și descurajările lor. Acum avea să-i lase o grupă singuratică și neajutorată. Presimțirile care le umpleau inimile erau întunecate.

Dar cuvintele adresate lor de către Mântuitorul erau pline de nădejde. El știa că urmau să fie asaltați de vrăjmașul și că viclenia lui Satana are cel mai mare succes împotriva celor apăsați de greutate. De aceea le-a îndreptat

atenția de la „lucrurile care se văd”, la „cele ce nu se văd.” (2 Corinteni 4, 18.) El le-a îndreptat gândurile de la exilul pământesc către căminul ceresc.

„Să nu vi se tulbure inima”, a zis El. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți calea într-acolo.” În lume am venit pentru binele vostru. Lucrez acum pentru voi. Chiar dacă plec de aici, tot pentru binele vostru voi lucra, cu toată sârguința. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă, pentru ca voi să credeți. Mă duc la Tatăl ca să conlucrez cu El în favoarea voastră. Scopul plecării lui Hristos era altul decât acela de care se temeau ucenicii. Aceasta nu însemna o despărțire pentru totdeauna. El Se ducea să pregătească un loc pentru ei, ca să vină iarăși și să-i primească la Sine. În timp ce clădea locașuri pentru ei, aceștia urmau să își dezvolte caractere asemănătoare celui ceresc.

Ucenicii erau încă nedumeriți. Toma, frământat mereu de îndoieli, a zis: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?” Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște: și L-ați și văzut”.

Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt calea.... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Chiar de atunci de când s-a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii va sfărâma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind calea, adevărul și viața. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel l-a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost mântuiți patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu.

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de-acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.” Dar nici acum ucenicii n-au înțeles. „Doamne, arată-ne pe Tatăl”, a exclamat Filip, „și ne este de ajuns.”

Uimit de nepriceperea lui, Hristos a întrebat cu o dureroasă surprindere: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe?” Este cu puțință să nu vezi pe Tatăl în lucrările pe care le face prin Mine? Nu crezi că am venit să mărturisesc despre Tatăl? „Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl»? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Domnul Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu când a devenit om. Cu toate că Se umilise luând chip de om, Își păstrase natura divină. Numai Hristos putea să-L reprezinte pe Tatăl între oameni, iar ucenicii avuseseră privilegiul să privească această reprezentare timp de peste trei ani.

„Credeti-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” Credința lor se putea sprijini pe dovada dată de lucrările lui Hristos, lucrări pe care nici un om nu le-ar fi putut face vreodată de la sine. Lucrările lui Hristos mărturisesc despre dumnezeirea Lui. Prin El S-a descoperit Tatăl.

Dacă ucenicii ar fi crezut în această legătură vitală dintre Tatăl și Fiul, credința lor nu i-ar fi părăsit atunci când au văzut suferința și moartea lui Hristos pentru a salva o lume gata să piară. Hristos căuta să-i conducă de la starea lor de credință slabă la experiența pe care ar fi câștigat-o, dacă și-ar fi dat seama cu adevărat de ceea ce era El -- Dumnezeu în trup omenesc. El dorea ca ei să-și dea seama că trebuie să fie conduși la Dumnezeu prin credință, iar aceasta să rămână ancorată în El. Cu câtă râvnă și stăruință a căutat Mântuitorul nostru plin de milă să-i pregătească pe ucenici pentru furtuna de ispite ce urma să se abată curând asupra lor! Ar fi dorit ca ei să fie ascunși cu El în Dumnezeu.

Când Hristos spunea aceste cuvinte, slava lui Dumnezeu strălucea pe fața Sa și toți cei prezenți simțeau o teamă sfântă când ascultau cu atenția încordată cuvintele Lui. Inima lor era atrasă și mai puternic spre El; în timp ce erau atrași cu o iubire mai mare către Hristos, erau atrași și unul către altul. Simțeau că cerul era foarte aproape și că vorbele pe care le ascultau erau o solie pentru ei de la Părintele ceresc.

„Adevărat, adevărat vă spun”, a continuat Hristos, „că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.” Mântuitorul dorea foarte mult ca ucenicii Săi să înțeleagă scopul pentru care natura Lui dumnezeiască era unită cu natura omenească. El a venit în lume ca să arate slava lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie înălțat prin puterea ei recreatoare. Dumnezeu Se descoperea în El, pentru ca El să Se descopere în ei. Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.

„Va face lucrări și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Prin aceasta, Hristos nu voia să spună că lucrarea ucenicilor Săi va avea un caracter mai înalt decât a Sa, dar că va fi mai întinsă. El nu S-a referit numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ceea ce urma să aibă loc sub lucrarea Duhului Sfânt.

După înălțarea Domnului, ucenicii și-au dat seama de împlinirea făgăduinței Sale. Scenele răstignirii, învierii și înălțării lui Hristos erau pentru ei realități vii. Ei au văzut că profețiile s-au împlinit așa cum stătea scris. Au cercetat Scripturile și au primit învățătura lor cu o credință și o siguranță necunoscute mai înainte. Știau că Învățătorul divin era exact ceea ce El pretinsese că este. În timp ce își povesteau experiențele și slăveau iubirea lui Dumnezeu, inimile oamenilor erau înduioșate și supuse, iar

mulțimile credeau în Isus.

Făgăduința dată de Isus ucenicilor este o făgăduință pentru biserica Sa, până la sfârșitul timpului. Dumnezeu n-a intenționat ca planul Său minunat pentru răscumpărarea oamenilor să aibă urmări neînsemnate. Toți aceia care merg la lucru încrezători, nu în ceea ce pot face ei singuri, ci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru ei și prin ei, cu siguranță vor simți împlinirea făgăduinței Sale: „Va face alte lucrări și mai mari decât acestea”, declară El, „pentru că Eu Mă duc la Tatăl”.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea și posibilitățile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu.” (Ioan 16, 24.) El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii și a harului în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a face cereri în numele lor. Rugăciunea închinătorului umil va fi prezentată de El ca fiind rugăciunea Sa în beneficiul acelei ființe. Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu este exprimată curgător; dar, dacă inima este în ea, ruga se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos și El o va înfățișa Tatălui fără nici un cuvânt stângaci, bâlbâit, ci înfrumusețată și plăcută prin parfumul propriei desăvârșiri.

Cărarea sincerității și cinstei nu este lipsită de piedici, dar, în fiecare greutate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. Nu există suflet care să aibă putere fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis și pentru cea mai slabă ființă omenească. „Orice veți cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”

„În Numele Meu”, i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmașii Lui în fața lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au și ei valoare în fața Domnului. Pentru că li se

atribuie neprihănirea lui Hristos, sunt priviți ca având preț. Pentru Numele lui Hristos, Domnul iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloșia păcatului. El recunoaște în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceștia cred.

Domnul este decepționat când poporul Său se subapreciază. El dorește ca moștenirea aleasă să se aprecieze după prețul pe care El l-a pus asupra lor. Dumnezeu i-a dorit, altfel nu ar fi trimis pe Fiul Său într-o misiune scump plătită pentru a-i răscumpăra. El are o lucrare pentru ei și este foarte mulțumit când ei Îi adresează cele mai mari cereri, preamărind astfel Numele Său. Ei pot să se aștepte la lucruri mari, dacă au credință în făgăduințele Sale.

Dar rugăciunea în Numele lui Hristos înseamnă mai mult. Înseamnă a primi caracterul Său, a da pe față spiritul Său și a săvârși lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este condiționată. „Dacă Mă iubiți”, zice El, „veți păzi poruncile Mele.” El mântuiește pe oameni nu în păcat, ci din păcat; și aceia care Îl iubesc își vor dovedi iubirea prin ascultare.

Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Și dacă noi consimțim, El Se va identifica în așa măsură cu gândurile și cu țintele noastre, încât va lega inima și mintea noastră cu voința Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile îndemnuri. Voința, înnobilită și sfințită, își va găsi cea mai mare plăcere în slujirea Lui. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios.

După cum Hristos a trăit legea în natura omenească, tot astfel putem face și noi, dacă ne vom sprijini pe Cel puternic. Dar nu trebuie să aruncăm asupra altora răspunderea în ceea ce privește datoria noastră, așteptând să ni

se spună ce să facem. Când este vorba de sfat, nu ne putem încrede în oameni. Domnul ne va învăța care ne este datoria tot atât de binevoitor cum va învăța și pe alții. Dacă venim la El în credință, ne va descoperi tainele Lui. Adesea, inima va arde în noi când Domnul Se va apropia să aibă comuniune cu noi așa cum a avut pe vremuri cu Enoh. Cei care se hotărăsc să nu facă nici un lucru, de nici un fel, care nu I-ar plăcea lui Dumnezeu vor cunoaște, după ce au înfățișat cazul lor înaintea Lui, care este calea pe care trebuie să meargă. Ei vor primi nu numai înțelepciune, ci și putere. Li se va da putere să asculte și să slujească, așa cum a făgăduit Hristos. Tot ce I-a fost dat lui Hristos -- „toate lucrurile” pentru a împlini nevoia oamenilor căzuți -- I-a fost dat în calitate de căpetenie și reprezentant al neamului omenesc. „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.” (1 Ioan 3, 22.)

Înainte de a Se jertfi, Hristos a căutat darul cel mai însemnat și desăvârșit pe care să-l reverse asupra urmașilor Săi, un dar care să le pună la îndemână izvoarele nesecate ale harului. „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne în voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14, 16-18.)

Duhul fusese și mai înainte în lume; El lucrase asupra inimii oamenilor chiar de la începuturile lucrării de mântuire. Dar, câtă vreme Hristos fusese pe pământ, ucenicii nu doriseră alt ajutor. Numai când aveau să fie lipsiți de prezența Lui aveau să simtă nevoia după Duhul, și atunci El urma să vină.

Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenesc și deci independent de acesta. Împiedicat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie prezent peste tot, în același timp. De aceea, era spre binele lor ca El să meargă la Tatăl și să trimită Duhul Sfânt ca înlocuitor pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că avea un avantaj din cauză că se găsea într-un anumit loc

sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul, Mântuitorul putea fi în legătură cu toți. În felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălțat.

„Cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Isus a citit viitorul ucenicilor Săi. El a văzut pe unul dus la eșafod, pe altul la cruce, pe altul exilat printre stâncile singuratice ale mării, pe alții persecutați și omorâți. El i-a încurajat cu făgăduința că, în orice încercare, va fi cu ei. Făgăduința aceasta nu și-a pierdut nimic din putere. Domnul știe totul cu privire la slujitorii Săi credincioși, care, pentru Numele Lui, zac în închisoare sau sunt izgoniți pe insule pustii. El îi mângâie prin prezența Sa. Când, din cauza adevărului, credinciosul se găsește la bara tribunalelor nedrepte, Hristos este lângă el. Toate ocările care cad asupra lui cad asupra lui Hristos. Hristos este condamnat din nou în persoana ucenicilor Săi. Când cineva este închis între zidurile închisorii, Hristos îi întărește inima prin iubirea Sa. Când cineva suferă moartea pentru Numele Lui, Hristos zice: „Eu sunt cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” (Apocalipsa 1, 18.) Viața care se jertfește pentru Mine este păstrată pentru slava veșnică.

Oricând și în orice loc, în toate întristările și în toate necazurile, când împrejurările sunt întunecoase și viitorul plin de tulburări, iar noi ne simțim fără putere și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nici împrejurarea, nici depărtarea nu ne pot despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice și să ne îmbărbăteze.

Nici de data aceasta ucenicii nu au înțeles cuvintele lui Hristos în sensul lor spiritual, și Domnul le-a lămurit din nou înțelesul. El a zis că li Se va descoperi prin Duhul. „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile.” Nu veți mai zice:

Nu pot să înțeleg. Nu veți mai vedea ca într-o oglindă, în chip întunecos. Atunci „puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință.” (Efeseni 3, 18.19.)

Ucenicii aveau să fie martori ai vieții și lucrării lui Hristos. Prin cuvântul lor, Domnul trebuia să vorbească tuturor oamenilor de pe pământ. Dar, din cauza umilinței și morții lui Hristos, ei aveau să sufere o mare încercare și dezamăgire. Pentru ca, după întâmplările acestea, cuvintele lor să poată fi fără greșală, Isus le-a făgăduit că Mângâietorul „vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”.

„Mai am să vă spun multe lucruri”, a continuat El, „dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” Hristos deschisese ucenicilor cărarea nesfârșită a adevărului. Dar pentru ei era foarte greu să despartă învățăturile Lui de tradițiile și învățăturile cărturarilor și fariseilor. Ei fuseseră deprinși să considere învățăturile rabinilor ca fiind glasul lui Dumnezeu și acestea mai aveau încă putere asupra minții și sentimentelor lor. Lucrurile trecătoare și gândurile pământești ocupau un loc de frunte în mintea lor. Ei nu înțelegeau natura spirituală a Împărăției lui Hristos, cu toate că El le lămurise acest lucru de atâtea ori. Mintea lor se încurcase. Ei nu apreciau valoarea Scripturilor pe care le prezenta Hristos. Multe din învățăturile Lui păreau că sunt pierdute pentru ei. Isus a văzut că nu prinseseră adevăratul înțeles al cuvintelor Lui. Plin de milă, le-a făgăduit că Duhul Sfânt le va reaminti ceea ce le spusese. El mai lăsase nerostite multe lucruri care nu puteau să fie înțelese de ucenici. Și lucrurile acestea urmau să fie descoperite prin Duhul. Duhul avea să le lumineze înțelegerea, pentru ca ei să aprecieze lucrurile cerești. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului”, a zis Isus, „are să vă călăuzească în tot adevărul.”

Mângâietorul este numit „Duhul adevărului”. Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. La început, El locuiește în inimă ca Duh al adevărului și, după aceea, ajunge Mângâietor. Adevărul aduce mângâiere și pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace și mângâiere. Satana ajunge să stăpânească prin teorii și prin tradiții mincinoase mintea oamenilor. Îndrumându-i către idealuri neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și le întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales.

Descriindu-le lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le insuflă ucenicilor aceeași bucurie și aceeași nădejde care se aflau în inima Sa. El Se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atât de îmbelșugat. Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări caracterul Său în biserică.

Isus a spus despre Duhul: „El Mă va proslăvi”. Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În natura omenească trebuia să se refacă însuși chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și a lui Hristos necesită desăvârșirea caracterului poporului Său.

„Când va veni El [Duhul adevărului], va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Predicarea Cuvântului nu va fi de nici un folos fără prezența continuă a Duhului Sfânt și fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul Învățător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi conștiința și va transforma viața numai atunci când este însoțit în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, poate că are cunoștință de toate poruncile și făgăduințele lui, dar, dacă Duhul Sfânt nu sădește adevărul în inimă, nici un suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească. Învățătura, oricât de multă, și avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un canal de lumină fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu. Semănarea seminței Evangheliei nu va avea succes decât atunci când semințele sunt trezite la viață de roua cerului. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, după înălțarea lui Hristos la cer, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor plecați în rugăciune. După aceea, vrăjmașii lor au spus: „Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră.” (Faptele Apostolilor 5, 28.)

Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, și făgăduința ne aparține în aceeași măsură ca și celor dintâi ucenici. Dar, ca oricare altă făgăduință, și aceasta este dată în mod condiționat. Sunt mulți care cred și mărturisesc că au încredere în făgăduința Domnului; ei vorbesc despre Hristos și despre Duhul Sfânt și, cu toate acestea, n-au nici un folos. Ei nu-și supun sufletul pentru a fi îndrumat și călăuzit de puterile cerești. Noi nu putem folosi Duhul Sfânt. Duhul trebuie să ne folosească pe noi. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său „și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere.” (Filipeni 2, 13.) Dar mulți nu vor să se supună acestei acțiuni. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai acelor care caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea și harul Său. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință,

aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească.

În cuvântarea Sa adresată ucenicilor, Isus n-a făcut nici o aluzie dureroasă cu privire la suferințele și moartea Sa. Moștenirea pe care le-a lăsat-o era o moștenire de pace. El a zis: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.”

Înainte de a părăsi odaia de sus, Mântuitorul i-a condus pe ucenici într-o cântare de laudă. Glasul Lui s-a auzit nu în acordurile unui plâns dureros, ci în notele de bucurie ale unui imn de Paște:

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile, Lăudați-L, toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui față de noi Și credințioșia Lui ține în veci. Lăudați pe Domnul!” (Psalmii 117.)

După cântare, au ieșit. Și-au făcut drum pe străzile aglomerate, ieșind pe poarta cetății spre Muntele Măslinilor. Mergeau încet, fiecare stăpânit de gândurile lui. Când s-au îndreptat spre munte, Isus a zis cu glas de adâncă întristare: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.»” (Matei 26, 31.) Ucenicii ascultau plini de întristare și uimire. Și-au amintit cum, în sinagoga din Capernaum, când Hristos a vorbit despre Sine ca fiind Pâinea Vieții, mulți au găsit prilej de poticnire și au plecat de la El. Dar cei doisprezece nu se arătaseră necredincioși. Petru, vorbind în numele fraților săi, declarase credințioșie față de El. Mântuitorul spusese atunci: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” (Ioan 6, 70.) În camera de sus, Isus a spus că unul din cei doisprezece Îl va vinde și că Petru se va lepăda de El. Dar cuvintele de acum îi vizau pe toți.

Petru a început să protesteze cu putere: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea”. În camera de sus, el spusese: „Eu îmi voi da viața pentru Tine”. Isus îl avertizase că Îl va tăgădui pe Mântuitorul său chiar în noaptea aceea. Hristos a repetat avertizarea: „Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori”. „Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: «Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine». Și toți ceilalți au spus același lucru.” (Marcu 14, 29-31.) În încrederea lor în sine, au tăgăduit cuvintele repetate de Acela care știa totul. Ei nu erau pregătiți să dea piept cu încercarea; numai atunci când avea să-i doboare ispita urmau să-și dea seama de slăbiciunea lor.

Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa se și gândea să facă; dar el nu se cunoștea pe sine. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidență. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos. În experiența lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate necrucificate, un duh de nepăsare, un temperament nesfințit și o intrare necugetată în ispită. Avertismentele pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să nu se încreadă în sine și să aibă o încredere mai profundă în Hristos. Dacă ar fi primit avertismentul cu umilință, L-ar fi rugat pe Păstorul turmei să-și apere oaia. Când era gata să se înece pe Marea Galileii, el striga: „Doamne, scapă-mă?” (Matei 14, 30.) Atunci Domnul Hristos și-a întins mâna ca să-l prindă. Tot așa și acum, dacă L-ar fi rugat pe Isus: „Scapă-mă de mine însumi”, El l-ar fi ajutat. Dar Petru simțea că nu era crezut, și lucrul acesta era prea dureros pentru el. S-a simțit jignit și de aceea s-a încăpățânat și mai mult să se încreadă în sine.

Isus îi privea cu milă pe ucenici. Nu putea să-i scape de încercare, dar nu voia să-i lase nemângâiați. El i-a asigurat că va sfărâma lanțurile mormântului și că iubirea Sa pentru ei nu va slăbi. „După ce voi învia”, a spus El, „voi merge înaintea voastră în Galilea.” (Matei 26, 32.) Chiar înainte de a se lepăda de El, ei au avut asigurarea că vor fi iertați. După moartea și învierea Sa, au știut că erau iertați și scumpi inimii lui Hristos.

Isus și ucenicii Săi erau în drum către Ghetsemani, la poalele Muntelui Măslinilor, un loc retras, unde El Se dusese adesea să Se roage. Mântuitorul le explicase ucenicilor misiunea Sa în lume și legătura spirituală pe care ei trebuiau să o păstreze cu El. Acum, le-a ilustrat învățătura. Luna lumina strălucitor asupra unei vițe înflorite. Arătându-le-o ucenicilor, Isus a folosit-o ca simbol.

„Eu sunt adevărata Viță”, a zis El. În loc să aleagă palmierul plin de grație, cedrul înalt sau stejarul puternic, Isus a ales vița, cu cârceii ei agățători, ca să Se prezinte pe Sine. Palmierul, cedrul și stejarul stau prin puterea proprie. Ei n-au nevoie de sprijin. Dar vița se agață de araci și, în felul acesta, se înalță către cer. Tot astfel și Hristos, în natura Lui omenească, avea nevoie de putere dumnezeiască. „De la Mine Însuși, nu pot face nimic”, spusese El mai înainte. (Ioan 5, 30.)

„Eu sunt adevărata Viță.” Iudeii consideraseră totdeauna vița ca fiind planta cea mai nobilă și simbol a tot ce este puternic, minunat și roditor. Israel fusese reprezentat printr-o vie pe care Dumnezeu o plantase în țara Făgăduită. Iudeii își întemeiaseră nădejdea de mântuire pe legăturile lor cu Israel. Dar Isus a zis: „Eu sunt adevărata Viță”. Să nu credeți că din cauza legăturii voastre cu Israel puteți ajunge părtași la viața lui Dumnezeu și moștenitori ai făgăduinței Lui. Numai prin Mine se primește viața spirituală.

„Eu sunt adevărata Viță, și Tatăl Meu este vierul.” Părintele ceresc

sădise această viță de soi bun pe dealurile Palestinei și El Însuși fusese vierul. Mulți erau atrași de frumusețea acestei Vițe și recunoscuseră obârșia ei dumnezeiască. Dar, pentru conducătorii lui Israel, era ca un lăstar dintr-un pământ uscat. Au luat Vița, au zdrobit-o și au călcat-o în picioarele lor nesfinte. Gândul lor era să o nimicească pentru totdeauna. Dar Vierul ceresc niciodată nu pierduse din vedere vița Sa. După ce oamenii ajunseseră să creadă că au nimicuit-o, El a luat-o și a răsădit-o de cealaltă parte a zidului. Tulpina de viță nu se mai vedea. Ea era ascunsă de atacurile crude ale oamenilor. Dar mlădițele viței atârnavă peste zid. Ele trebuiau să facă vița cunoscută. Prin ele se mai puteau altoi și alte ramuri în viță. Din ele a ieșit roadă. Roadele lor îmbelșugate au fost culese de trecători.

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele”, a zis Hristos către ucenici. Cu toate că avea să fie despărțit de ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și apoi crește în tulpină, legându-se fibră cu fibră și nervură cu nervură. Viața viței devine viața mlădiței. Tot așa și sufletul, care era mort în nelegiuiri și păcate, primește viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, cu ajutorul Duhului Sfânt, omul ajunge părtaș al naturii dumnezeiești. El este primit în Cel Preaiubit.

Această unire cu Hristos, o dată realizată, trebuie păstrată. Hristos a zis: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine”. Aceasta nu este o atingere întâmplătoare și nici o legătură din când în când. Mlădița ajunge parte integrantă din viță. Revărsarea de viață, tărie și putere de rodire de la

rădăcină la ramuri nu este împiedicată de nimic și curge neîntrerupt. Despărțită de viță, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Isus, nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteți birui nici un păcat și nu puteți să vă împotriviți nici unei ispite.

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.” A rămâne în Hristos înseamnă a primi fără încetare Duhul Lui și a trăi o viață de supunere fără rezerve în slujba Lui. Canalul de legătură între om și Dumnezeu trebuie să fie deschis continuu. După cum mlădița trage neîntrerupt seva din vița-de-vie, tot astfel și noi trebuie să ne prindem de Isus și să primim de la El, prin credință, tăria și desăvârșirea Lui de caracter.

Rădăcina își trimite hrana prin ramuri până la cea mai slabă mlădiță. Tot așa și Hristos trimite fiecărui credincios curentul puterilor spirituale. Atâta vreme cât sufletul este unit cu Hristos, nu este nici o primejdie ca el să se ofilească sau să se strice.

Viața viței se va arăta în chip de roadă bogată pe mlădițe. „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” Când trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu, se vor da pe față în noi roadele Duhului Sfânt; nu va lipsi nici una.

„Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie.” Chiar dacă pe dinafară s-ar părea că altoiul este unit cu vița, se poate ca să nu aibă o legătură vitală cu ea. În cazul acesta, nu poate să se arate nici creștere, nici rodire. Tot astfel poate să fie o legătură aparentă cu Hristos, fără o unire adevărată cu El, prin credință. Prin mărturisire de credință, cineva poate să pătrundă în biserică, dar numai caracterul și purtarea arată dacă este în legătură cu Hristos. Dacă nu aduc roadă, sunt ramuri amăgitoare. Faptul că sunt despărțiți de Hristos aduce după sine o

ruină totală, cum e aceea reprezentată prin mlădița moartă. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.”

„Și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă.” Din cei doisprezece care Îl urmaseră pe Isus, unul, care se asemena cu mlădița uscată, urma să fie îndepărtat, iar restul trebuia să treacă pe sub cosorul încercărilor amare. Plin de duioșie, Isus le-a explicat ucenicilor scopul Vierului. Curățirea aduce durere, dar lucrarea de tăiere este făcută de Tatăl. El nu lucrează cu o mână lipsită de dibăcie sau cu inimă nepăsătoare. Unele mlădițe se întind pe pământ; acestea trebuie să fie liberate de lucrurile pământești, de care s-au prins cu cârceii lor. Ele trebuie să se îndrepte către cer și să se sprijine pe Dumnezeu. Frunzișul prea îmbelșugat, care atrage curentul de viață și nu-l lasă să ajungă la roade, trebuie să fie tăiat. Tot ceea ce a crescut peste măsură trebuie să fie îndepărtat, pentru a face loc razelor vindecătoare ale Soarelui Neprihănirii. Vierul taie toate creșterile dăunătoare, pentru ca roadele să fie mai bogate și mai abundente.

„În aceasta este proslăvit Tatăl Meu”, a zis Hristos, „dacă aduceți multă roadă.” Dumnezeu dorește să dea pe față prin tine sfințenia, bunătatea și mila caracterului Său. Cu toate acestea, Mântuitorul nu cere de la ucenici să se chinuiască pentru a aduce roadă. El le spune să rămână în El. „Dacă rămâneți în Mine”, zice El, „și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Hristos rămâne în urmașii Săi prin Cuvânt. Legătura aceasta este tot atât de vitală ca aceea reprezentată prin a mânca trupul Său și a bea sângele Său. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Primindu-le, primiți viața Viței. Voi trăiți „prin orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4, 4.) Viața lui Hristos ajunsă în voi dă naștere acelorași roade ca și în El. Dacă trăiți în Hristos, dacă vă alipiți de Hristos, dacă sunteți sprijiniți de Hristos și trageți hrana din Hristos, veți aduce roade ca Hristos.

Dorința cea mare, pe care Hristos și-a exprimat-o la această ultimă

întâlnire cu ucenicii, era ca ei să se iubească unii pe alții așa cum El îi iubise. Despre lucrul acesta le vorbise de multe ori: „Vă poruncesc”, le repetase El adesea, „să vă iubiți unii pe alții”. Cele dintâi cuvinte pe care le-a rostit după ce a fost singur cu ei în camera de sus au fost: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Porunca aceasta era nouă pentru ucenici, deoarece ei nu se iubiseră unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. El a văzut că ei trebuie să fie stăpâniți de idei și îndemnuri noi; că trebuie să trăiască după principii noi; prin viața și moartea lui Hristos, ei trebuiau să ajungă la o nouă înțelegere a iubirii. Porunca de a se iubi unii pe alții avea un înțeles nou în lumina jertfei Sale. Toată lucrarea harului este o slujire continuă, plină de iubire și de strădanii pline de lepădare de sine și jertfire de sine. În tot timpul cât a fost Hristos pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revarsă de la El în râuri nestăvilite. Toți cei plini de Duhul Lui vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care îndemna pe Hristos la lucru îi va îndemna și pe ei în legăturile lor unul cu altul.

Această iubire este dovada că ei sunt ucenici. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unul pentru altul.” Când oamenii sunt strâns legați, nu prin forță sau interese egoiste, ci prin iubire, ei dau dovadă despre lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească. Oriunde ar exista această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om chipul lui Dumnezeu și că a fost sădit un nou principiu de viață. Ea ne dovedește că în natura divină se află putere pentru a sta împotriva forțelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu biruie egoismul inimii firești.

Iubirea aceasta, manifestată în biserică, va provoca fără îndoială ura lui Satana. Hristos n-a croit pentru ucenicii Săi o cale ușoară. „Dacă vă urăște lumea”, a zis El, „să știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.

Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” Evanghelia urmează să fie vestită printr-o luptă neîncetată în mijlocul împotrivirii, primejdiilor, pagubelor și suferințelor. Dar aceia care fac lucrarea aceasta nu fac altceva decât să meargă pe urmele Domnului.

Ca Mântuitor al lumii, Hristos avea de făcut față continuu unei înfrângeri aparente. El, vestitorul milei în lumea noastră, părea să realizeze puțin din lucrarea pe care dorea să o facă pentru înălțare și mântuire. Influențe satanice se împotriveau continuu drumului Său. Dar El nu Se descuraja. Prin profetul Isaia, spune: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea. Dar dreptul Meu este la Domnul, și răsplata Mea la Dumnezeu Mea ... ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel, care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului și Dumnezeu Mea este tăria Mea”. Domnului Hristos I se dă această făgăduință: „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor; ... Așa vorbește mai departe Domnul: ... «Te voi păzi și te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: „Ieșiți” și celor ce sunt în întuneric: „Arătați-vă” ... Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape.»” (Isaia 49, 4.5.7-10.)

Isus Se sprijinea pe cuvântul acesta și de aceea nu i-a dat lui Satana nici un câștig de cauză. Atunci când urma să se ia ultimele măsuri pentru umilirea lui Hristos și când sufletul Său a fost cuprins de cea mai adâncă durere, le-a spus ucenicilor: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine”. „Stăpânitorul lumii acesteia este judecat.” „Acum va fi aruncat.” (Ioan 14, 30; 16, 11; 12, 31.) Cu ochi profetic, Hristos a văzut scenele care aveau să aibă loc în ultima Sa bătălie. El știa că, atunci când va zice: „S-a sfârșit!”, tot

cerul va tresălta de bucuria biruinței. Urechea Lui a auzit cântecele îndepărtate și strigătele de biruință din curțile cerești. Știa că atunci avea să sune clopotul de moarte al domniei lui Satana, iar Numele lui Hristos avea să fie rostit dintr-o lume în alta, în tot universul.

Hristos Se bucura că putea să facă pentru urmașii Săi mai mult decât puteau ei să ceară sau să gândească. El vorbea cu siguranță, știind că se dăduse un decret atotputernic, înainte de a se face lumea. El știa că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfânt, va birui în lupta cu răul și că stindardul însângerat va flutura biruitor deasupra urmașilor Săi. Știa că viața ucenicilor încrezători va fi ca a Sa, un șir neîntrerupt de biruințe, nevăzute aici ca atare, dar socotite în felul acesta în marele viitor.

„V-am spus aceste lucruri”, a zis El, „ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Hristos n-a fost nici înfrânt și nici nu S-a descurajat și urmașii Lui trebuie să dea pe față o credință tot atât de dăinuitoare ca a Lui. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că depind de Marele lor Maestru. Ei trebuie să aibă curaj, energie și stăruință. Cu toate că drumul lor este barat de aparente imposibilități, trebuie să meargă înainte, prin harul Lui. În loc să se plângă de greutate, ei sunt chemați să le depășească. Nu trebuie să se descurajeze de nimic, ci să nădăjduiască. Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al neîntrecutei Sale iubiri. Planul Lui este ca ei să aibă cea mai înaltă influență din univers, care vine de la izvorul a toată puterea. Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o pot înfrânge nici pământul, nici moartea și nici locuința morților, putere care îi va face în stare să biruie așa cum a biruit Hristos.

Hristos dorește ca ordinea cerului, planul ceresc de guvernare, armonia divină a cerului să se găsească în biserica Sa de pe pământ. În felul acesta, El va fi proslăvit în poporul Său. Soarele neprihănirii va străluci astfel prin ei în lume cu o lumină clară. Hristos a dat bisericii Sale posibilități mari, ca să

primească un tribut mare de slavă de la moștenirea Sa mântuită și răscumpărată. El a revărsat asupra poporului Său însușiri și binecuvântări, pentru ca el să reprezinte desăvârșirea Sa. Biserica, înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, este depozitara Sa, în care să se arate pe deplin și desăvârșit bogățiile milei, ale harului și iubirii Sale. Hristos privește la poporul Său, în curăția și desăvârșirea lui, ca la răsplata umilinței Sale și ca la un adaos la slava Sa -- Hristos, marele Centru, de la care se revarsă toată slava.

Prin cuvintele puternice și pline de nădejde, Hristos și-a încheiat învățăturile. După aceea, și-a revărsat povara sufletului în rugăciune pentru ucenici. Înălțând privirile către cer, a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice faptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelora pe care I-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”.

Hristos Își terminase lucrarea care-I fusese încredințată. Proslăvise pe Dumnezeu pe pământ. Făcuse cunoscut Numele Tatălui Său. Adunase pe aceia care aveau să continue lucrarea Lui între oameni. Și a zis: „Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem Noi”. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una.... Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

Astfel, în limbajul Unuia care avea putere dumnezeiască, Hristos predă biserica Sa aleasă în brațele Tatălui. Ca un Mare Preot consacrat, El mijlocește pentru poporul Său. Ca un păstor credincios, Își adună turma la umbra Celui Atotputernic, în adăpostul cel puternic și sigur. Îl așteaptă ultima bătălie cu Satana și merge să o întâmpine.

Capitolul 74

Ghetsemani

Capitol bazat pe textele din Matei 26, 36-56; Marcu 14, 32-50; Luca 22, 39-53; Ioan 18, 1-12.

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul Se îndrepta încet spre grădina Ghetsemani. Plină și clară, luna din timpul Paștelui strălucea pe un cer fără nori. Orașul corturilor de pelerini era cufundat în tăcere.

Până atunci, Domnul Hristos vorbise cu multă seriozitate ucenicilor Săi, instruindu-i; dar, pe măsură ce Se apropia de Ghetsemani, El devenea neobișnuit de tăcut. El vizitase adesea acest loc pentru meditație și rugăciune, dar niciodată cu o inimă atât de plină de tristețe ca în această noapte a ultimei Sale lupte. În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. Când ajungea în conflict cu oamenii care erau inspirați chiar de Satana, El putea spune: „Cel ce M-a trimis, este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.) Dar acum, avea simțământul că este despărțit de lumina care-L susținea, a prezenței lui Dumnezeu. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. Vinovăția neamului omenesc căzut trebuia să fie purtată de El. Asupra Sa, care nu cunoștea păcatul, avea să fie așezată nelegiuirea noastră a tuturor. Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinei pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său. Simțind cât de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte.” (Matei 26, 38.)

Pe când se apropiau de grădină, ucenicii observară schimbarea petrecută cu Învățătorul lor. Niciodată până atunci nu-L văzuseră atât de trist și de tăcut. Pe măsură ce înaintau, această stranie tristețe se adâncea tot mai mult; și totuși ei n-au îndrăznit să-L întrebe care era motivul acestei stări. Ființa Sa se clătina ca și când era gata să cadă. Ajungând în grădină, ucenicii se uitau cu grijă să găsească mai curând obișnuitul Său loc retras, pentru ca Domnul lor să Se poată odihni. Fiecare pas pe care-l făcea acum, îl făcea cu mare efort. El gemea cu glas tare, ca și când Se afla sub greutatea unei poveri teribile. În două rânduri, ucenicii Săi L-au sprijinit, altfel ar fi căzut la pământ.

Nu departe de intrarea în grădină, Domnul Isus i-a părăsit pe ucenicii Săi, cu excepția a trei dintre ei, cerându-le să se roage pentru ei și pentru El. Împreună cu Petru, Iacov și Ioan, El a intrat în ascunzișurile grădinii. Acești trei ucenici erau cei mai apropiați tovarăși ai Domnului Hristos. Ei au fost aceia care văzuseră slava Sa pe Muntele schimbării la față; ei văzuseră pe Moise și pe Ilie vorbind cu El; ei auziseră vocea din ceruri; iar acum, în lupta Sa cea mare, Domnul Hristos dorea să aibă prezența lor lângă El. Adesea, ei petrecuseră noaptea cu El în acest loc retras. În toate aceste ocazii, după un timp de veghere și rugăciune, ei puteau dormi netulburați, puțin mai departe de Învățătorul lor, până când El îi trezea în zorii zilei spre a merge din nou la lucru. Dar acum El dorea ca ei să petreacă noaptea împreună, în rugăciune. Cu toate acestea, El nu putea suporta ca ei să fie martori la chinul de moarte prin care avea să treacă.

„Rămâneți aici”, a spus El, „și vegheați împreună cu Mine.” (Matei 26, 38.)

El a mers puțin mai departe de ei -- dar nu chiar atât de departe ca ei să nu-L poată vedea și auzi -- și S-a întins la pământ. Avea simțământul că, datorită păcatului, fusese despărțit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta era atât de mare, atât de întunecată și atât de adâncă, încât spiritul Său a început să

tremure în fața ei. În această agonie a sufletului Său, El nu trebuia să Se folosească de puterea Sa divină pentru a scăpa. Ca om, El trebuia să sufere urmările păcatului omului. Ca om, El trebuia să îndure mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Domnul Hristos Se afla acum într-o situație cu totul diferită de cele în care S-a aflat vreodată. Suferința Sa putea să fie cel mai bine descrisă de cuvintele profetului care spunea: „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 13, 7.) Ca înlocuitor și garant pentru omul păcătos, Domnul Hristos a suferit pedeapsa divină. El a văzut ce înseamnă dreptatea. Până acum fusese Mijlocitor pentru alții; acum însă, dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El.

Când Domnul Hristos a simțit că unitatea Sa cu Tatăl a fost întreruptă, S-a temut ca nu cumva, în natura Sa omenească, să nu poată fi în stare să suporte conflictul care-I stătea în față, cu puterile întunericului. În pustia ispitirii, destinul neamului omenesc fusese în cumpănă. Domnul Hristos a fost atunci biruitor. Acum, ispititorul venise pentru ultima și teribila luptă. Pentru acest moment se pregătise el în timpul celor trei ani de lucrare a Domnului Hristos. El aruncase totul în balanță. Dacă avea să dea greș aici, speranța sa de a fi atotstăpânitor se năruia; împărățiile lumii aveau să fie în cele din urmă ale Domnului; el personal avea să fie îndepărtat și aruncat afară. Dar, dacă Domnul Hristos putea fi înfrânt, atunci pământul avea să devină împărăția lui Satana, iar neamul omenesc avea să fie pentru totdeauna sub puterea sa. Cu implicațiile acestui conflict înaintea Sa, sufletul Domnului Hristos era plin de teama despărțirii de Dumnezeu. Satana Îi șoptea că, dacă devenea garantul unei lumi păcătoase, această despărțire avea să fie veșnică. El avea să fie identificat cu împărăția lui Satana și niciodată nu va mai putea fi una cu Dumnezeu.

Și, de fapt, ce urma să se câștige prin acest sacrificiu? Cât de lipsite de

perspectivă, de nădejde apăreau vinovăția și nerecunoștința oamenilor! Și astfel, în modul cel mai crud, Satana făcea presiuni asupra Răscumpărătorului nostru, șoptindu-I: „Cei care pretindeau că sunt mai presus de toți ceilalți în cele materiale și spirituale Te-au respins. Ei caută să Te nimicească pe Tine, care ești temelie, centrul și sigiliul făgăduințelor făcute lor ca unui popor deosebit. Chiar unul dintre ucenicii Tăi, care a ascultat sfaturile și învățăturile Tale și care a fost primul în activitatea bisericii, Te va vinde. Unul dintre cei mai zeloși urmași ai Tăi se va lepăda de Tine. Toți te vor uita....” Întreaga ființă a Domnului Hristos avea oroare față de acest gând. Faptul că aceia pe care El Se angajase să-i mântuiască, aceia pe care El îi iubea așa de mult, se vor alătura lui Satana în planurile lui a străpuns sufletul Său. Lupta era teribilă. Măsura intensității ei era vinovăția națiunii Sale, a acuzatorilor și a trădătorului Său, vinovăția unei lumi ce zăcea în nelegiuire. Păcatele omenirii apăsau greu asupra Domnului Hristos și simțământul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului zdrobea viața Sa.

Priviți-L cântărind prețul ce trebuia plătit pentru mântuirea celor păcătoși. În agonia Sa, El Se prindea de pământul rece ca și când ar fi vrut să împiedice îndepărtarea de Tatăl Său. Roua rece a nopții a căzut pe trupul Său întins la pământ, dar El nu-i dădu atenție. De pe buzele Sale palide veni strigătul amar: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”. Dar chiar și în aceste împrejurări, El a adăugat: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (Matei 26, 39.)

Inima omenească tânjește după simpatie și înțelegere atunci când este în suferință. Această nevoie era simțită de Domnul Hristos până în profunzimea ființei Sale. În momentul suprem de agonie a sufletului Său, El a venit la ucenici cu dorința arzătoare de a auzi câteva cuvinte de mângâiere din partea acelor pe care adesea îi binecuvântase, îi mângâiasse și îi ocrotise în necazurile și amărăciunile lor. Acela care totdeauna avusese pentru ei cuvinte de simpatie trecea acum printr-o agonie supraomenească și dorea foarte mult să știe că ei se rugau atât pentru El, cât și pentru ei înșiși. Cât de

întunecată apărea răutatea păcatului! Teribilă era ispita de a lăsa neamul omenesc să poarte consecințele vinei sale, în timp ce El să stea nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Dacă doar ar fi știut că ucenicii Săi înțelegeau și apreciau acest lucru, atunci El ar fi fost întărit.

Ridicându-Se cu un efort dureros, El a mers împleticindu-Se la locul unde îi lăsase pe însoțitorii Săi. Dar ... „i-a găsit dormind”. Dacă i-ar fi găsit rugându-se, El S-ar fi simțit ușurat. Dacă ei ar fi căutat refugiu la Dumnezeu, pentru ca mijloacele folosite de Satana să nu aibă câștig de cauză asupra lor, El ar fi fost mângâiat de credința lor nezdruccinată. Dar ei nu dăduseră atenție avertizării repetate: „Vegheați și rugați-vă”. La început, ei fuseseră foarte tulburați văzându-L pe Învățătorul lor, care de obicei era foarte calm și plin de demnitate, luptându-Se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de înțelegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era în intenția lor să-L uite pe Domnul, dar se părea că sunt paralizați de o toropeală de care s-ar fi putut scutura doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să-și dea seama de necesitatea vegherii și a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei.

Chiar înainte de a-și îndrepta pașii spre grădina Ghetsemani, Isus le spusese ucenicilor Săi: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire.” (Matei 26, 31.) Însă ei I-au dat cea mai categorică asigurare că vor merge cu El la închisoare și chiar la moarte. Iar sărmanul Petru, plin de încredere în sine, a adăugat: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.” (Marcu 14, 27.29.) Dar ucenicii se încredeau în ei înșiși. Ei n-au privit, așa cum Domnul Hristos îi sfătuisese să facă, spre ajutorul Celui Atotputernic. Și astfel, atunci când Mântuitorul a avut o nevoie disperată de simpatia și rugăciunile lor, El i-a găsit dormind. Chiar și Petru dormea.

Ioan ucenicul iubitor, acela care se sprijinise pe pieptul lui Isus, dormea și el. Desigur, iubirea lui Ioan față de Învățătorul său ar fi trebuit să-l țină treaz. Rugăciunile lui stăruitoare ar fi trebuit să se amestece cu acelea ale

iubitorului Mântuitor în ceasul greu al necazului Său. Răscumpărătorul nostru petrecuse nopți întregi în rugăciune pentru ucenicii Săi, ca să nu scadă credința lor. Dacă acum Domnul Hristos le-ar fi pus lui Iacov și Ioan întrebarea pe care le-o pusese cândva: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?”, ei nu s-ar mai fi aventurat să răspundă: „Putem!” (Matei 20, 22.)

Auzind vocea Domnului Hristos, ucenicii s-au trezit, dar cu greu L-au recunoscut, atât de schimbată Îi era fața din cauza chinului îndurat. Adresându-Se lui Petru, Isus i-a spus: „Simone, tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.” (Marcu 14, 37-38.) Slăbiciunea ucenicilor Săi a trezit mila lui Isus. El Se temea că nu vor fi în stare să îndure încercarea, proba ce avea să vină asupra lor, prin trădarea și moartea Lui. El nu i-a muștrat, ci le-a zis: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”. Chiar și în marea Sa luptă, El căuta să-i înțeleagă în slăbiciunea lor. „Duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.” (Marcu 14, 38.)

Din nou Fiul lui Dumnezeu a fost cuprins de agonia supraomenească și, slăbit și epuizat, El S-a întors clătinându-Se spre locul luptei Sale de mai înainte. Suferința Sa era mai mare decât cea dinainte. Când agonia sufletului L-a cuprins, „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” (Luca 22, 44.) Chiparoșii și palmierii erau martori tăcuți ai chinului Său de moarte. De pe ramurile lor încărcate cu frunze, roua cea grea cădea peste trupul Său chinuit, ca și când natura ar fi plâns deasupra Creatorului ei ce Se lupta singur cu puterile întunericului.

Cu puțin timp înainte, Domnul Isus stătuse ca un cedru puternic, înfruntând furtuna împotrivirii, care își concentrase furia asupra Sa. Voințe încăpățănate și inimi pline de răutate și viclenie se străduiseră în zadar să-L ducă la confuzie sau să-L înfrângă. El a stat în maiestatea Sa divină, ca Fiu al lui Dumnezeu. Acum însă, El era asemenea unei trestii bătute și îndoite de

mânia furtunii. El ajunsese acum la încheierea lucrării Sale de biruitor, câștigând la fiecare pas victoria asupra puterilor întunericului. Ca Unul ce fusese deja glorificat, El restabilise unitatea Sa cu Dumnezeu. În accente neșovăielnice, El Își revărsase cântecele de laudă. El le adresase ucenicilor Săi cuvinte de încurajare, pline de iubire. Acum sosise ceasul puterii întunericului. Acum vocea Sa era auzită în atmosfera liniștită a nopții, dar nu în tonurile înalte ale triumfului, ci plină de zbuciumul durerii omenești. Cuvintele Mântuitorului au ajuns la urechile somnoroșilor Săi ucenici: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 26, 42.)

Primul gând al ucenicilor a fost acela de a merge la El, dar El le ceruse să rămână acolo, veghind și rugându-se. Când Domnul Isus a venit la ei, i-a găsit încă o dată dormind. Din nou, El a simțit nevoia unei tovarășii, nevoia unor cuvinte din partea ucenicilor Săi, cuvinte care I-ar fi adus alinare și ar fi spulberat vraja întunericului ce aproape Îl copleșise. Dar ochii lor erau îngreuiți de somn și n-au știut ce să-I spună. Prezența Lui însă i-a trezit. Ei I-au văzut fața plină de sudoarea de sânge a agoniei și teama a pus stăpânire pe ei. Ei nu-I puteau înțelege chinul. „Atât de schimbată Îi era fața și atât de mult Se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.” (Isaia 52, 14.)

Întorcându-Se, Domnul Hristos S-a îndreptat iarăși către locul Său retras și a căzut cu fața la pământ, copleșit de groaza unui mare întuneric. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum, El nu Se ruga pentru ucenicii Săi, să nu se piardă credința lor, ci pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Momentul teribil sosise -- momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanță. Domnul Hristos ar fi putut refuza să bea paharul ce se cuvenea omului vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-și ștergă sudoarea de sânge de pe frunte și să-l lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El putea spune: „Călcătorul de lege să-și primească pedeapsa păcatului său, iar Eu voi merge înapoi la Tatăl Meu”. Va bea oare

Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilinței și chinului? Va suferi oare Cel nevinovat urmările blestemului păcatului, pentru a salva pe cel vinovat? Cuvintele ieșeau tremurând de pe buzele palide ale lui Hristos: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 26, 42.)

De trei ori a înălțat El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, care încorona lucrarea Lui. În acele momente însă, istoria neamului omenesc I s-a înfățișat Răscumpărătorului lumii. El a văzut că, dacă sunt lăsați în voia lor, călcătorii legii trebuie să piară. El a văzut starea de neajutorare a păcatosului. El a văzut puterea păcatului. Durerea și plânsul unei lumi blestimate s-au înfățișat înaintea Sa. El a privit soarta ei amenințătoare și a luat hotărârea. El va salva, va mântui pe omul păcătos, coste aceasta oricât L-ar costa. El a acceptat botezul Său cu sânge și, prin El, milioane de oameni sortiți pieirii pot câștiga viața veșnică. El a părăsit curțile cerului, unde totul este imaculat, totul este bucurie și slavă, pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume din univers care a căzut prin păcătuire. Și El nu Se va da înapoi de la lucrarea chemării Sale. El va deveni jertfă de ispășire pentru un neam de oameni care, cu bună știință, au păcătuire. Ruga Sa respira acum numai supunere: „Dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta”.

Hotărârea fiind luată, El Se prăbuși ca mort la pământ, de unde Se ridicase puțin. Unde erau acum ucenicii Săi, ca să-și așeze cu gingășie mâinile sub capul Învățătorului lor istovit și să mângâie fruntea aceea desfigurată cu adevărat mai mult decât a fiilor oamenilor? Mântuitorul însă a călcat singur în teasc și, din cei ce erau acolo, nimeni n-a fost cu El.

Dumnezeu însă suferea împreună cu Fiul Său. Îngerii priveau chinul de moarte al Mântuitorului. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de legiunile forțelor satanice și natura Sa copleșită de o groază tainică, înfiorătoare. În cer s-a făcut liniște. Nici o harpă nu era atinsă. Dacă muritorii ar fi putut vedea

uluirea oștilor cerești, care, într-o dureroasă tăcere, vedeau pe Tatăl cum îndepărta razele Sale de lumină, iubire și slavă de la Fiul Său preaiubit, atunci ar fi putut înțelege mai bine cât de vinovat este păcatul în ochii Săi.

Lumile necăzute în păcat și oștile îngerești au urmărit cu un deosebit interes cum conflictul se apropia de sfârșit. Satana și cei care i s-au alăturat în ale răului, legiunile de îngeri apostaziați, priveau cu multă atenție la momentul hotărâtor al lucrării de mântuire. Puterile binelui și cele ale răului așteptau să vadă ce răspuns va primi Domnul Hristos la rugăciunea pe care a adresat-o de trei ori Tatălui. Îngerii doreau foarte mult să aducă ușurare divinului Suferind, dar lucrul acesta nu se putea înfăptui. Nici o cale de scăpare nu s-a găsit pentru Fiul lui Dumnezeu. În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpănă, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună, al ceasului de criză, și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția de la care a căzut Satana, a venit lângă Domnul Hristos. Îngerul a venit nu pentru a lua paharul din mâna Lui, ci ca să-L întărească, spre a putea să-l bea, asigurându-L de iubirea Tatălui. El a venit ca să dea putere Rugătorului divino-uman. El l-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre ființele care aveau să fie mântuite ca rezultat al suferințelor Lui. Îngerul l-a asigurat pe Isus că Tatăl Său este mai mare și mai puternic decât Satana și că moartea Sa va avea ca rezultat o totală înfrângere a lui, iar împărăția acestei lumi avea să fie dată sfinților Celui Preaînalt. Îngerul l-a spus că El va vedea rezultatul muncii sufletului Său și va fi mulțumit, căci o mulțime din neamul omenesc va fi mântuită, salvată pentru veșnicie.

Chinul Domnului Hristos n-a încetat, dar descurajarea și dezamăgirea l-au părăsit. Furtuna n-a scăzut în nici un fel din intensitate, dar El, care era obiectul dezlănțuirii ei, a fost întărit pentru a face față furiei ei. El a rămas calm și senin. O pace cerească se odihnea pe fața Lui pătată de sânge. El a îndurat ceea ce nici o ființă omenească nu va putea îndura vreodată, căci El a

gustat suferințele morții pentru fiecare om.

Ucenicii care dormeau au fost treziți deodată de lumina ce-L înconjura pe Mântuitorul. Ei l-au văzut pe înger aplecat peste Stăpânul lor întins la pământ. L-au văzut ridicând capul Mântuitorului pe pieptul său și îndreptându-L spre ceruri. I-au auzit vocea, asemenea unei muzici plăcute, rostind cuvinte de mângâiere și speranță. Ucenicii și-au reamintit scena de pe Muntele schimbării la față. Ei și-au amintit de slava ce-L înconjurase pe Isus în templu, precum și de glasul lui Dumnezeu care vorbea din nor. Acum, aceeași slavă a fost descoperită din nou și nu se mai temeau deloc pentru Învățătorul lor. El Se afla în grija lui Dumnezeu; un înger puternic fusese trimis ca să-L ocrotească. Din nou, ucenicii, în oboseala lor, au căzut în toropeala aceea stranie, care i-a copleșit. Și, din nou, Domnul Hristos i-a găsit dormind.

Privindu-i cu amărăciune, El zise: „Dormiți de acum și odihniți-vă!... Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.” (Matei 26, 45.)

Chiar atunci când rostea aceste cuvinte, El a auzit pașii gloatei care-L căuta și a spus: „Sculați-vă, haide să mergem; iată că se apropie vânzătorul”. (Matei 26, 46.)

Nici o urmă a chinului de moarte prin care trecuse nu se mai vedea când Domnul Hristos a pornit să-l întâmpine pe vânzătorul Său. Stând în fruntea ucenicilor Săi, El a zis: „Pe cine căutați?” Răspunsul a fost: „Pe Isus din Nazaret”. Isus a zis: „Eu sunt.” (Ioan 18, 4-8.) Când aceste cuvinte au fost rostite, îngerul care-I slujise lui Isus cu puțin înainte s-a așezat între El și gloată. O lumină cerească a făcut să strălucească fața Mântuitorului și ceva în formă de porumbel L-a umbrit. În prezența acestei slave divine, gloata ucigașă n-a putut să stea în picioare nici măcar o singură clipă. Preoții, mai

marii, soldații și chiar Iuda s-au dat înapoi, clătînându-se, și au căzut ca morți la pământ.

Îngerul s-a retras și lumina a dispărut. Domnul Hristos avusese ocazia să scape, dar El a rămas calm și stăpân pe Sine, ca Unul care fusese glorificat. El stătea în mijlocul acelei cete înrăite, care era acum căzută și neputincioasă la picioarele Sale. Ucenicii priveau în tăcere, plini de uimire și teamă.

Dar scena s-a schimbat repede. Gloata s-a ridicat în picioare. Soldații romani, preoții și Iuda s-au strâns în jurul Domnului Isus. Se simțeau rușinați de slăbiciunea lor, temându-se că El ar putea să le scape. Din nou, Răscumpărătorul le-a pus întrebarea: „Pe cine căutați?” Acum ei aveau dovada faptului că Acela care stătea înaintea lor era Fiul lui Dumnezeu, dar nu s-au lăsat convinși. La întrebarea: „Pe cine căutați?”, au răspuns iarăși: „Pe Isus din Nazaret!” Atunci Mântuitorul le-a spus: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă” (Ioan 18, 8) -- și a arătat spre ucenicii Săi. El știa cât de slabă le era credința și a căutat să-i ocrotească de ispite și încercări. Pentru ei, El era gata să Se sacrifice.

Iuda trădătorul, n-a uitat rolul pe care îl avea de jucat. Când gloata a pătruns în grădină, el a condus-o, fiind urmați îndeaproape de marele preot. Iuda stabilise un semn pentru următorii Domnului Isus, spunând: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El.” (Matei 26, 48.) Acum, el se făcea că nu are nici un amestec cu ei. Apropiindu-se de Domnul Hristos, el I-a luat mâna, semn al unei familiare prietenii. Rostind: „Plecăciune, Învățătorule”, el L-a sărutat de repetate ori, prefăcându-se că plânge, ca și când ar fi simțit împreună cu El în primejdia în care Se afla.

Domnul Hristos i-a spus: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Vocea Lui tremura de durere atunci când a adăugat: „Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul

omului?” Această întrebare ar fi trebuit să trezească conștiința trădătorului și să atingă inima lui împietrită; dar onoarea, credințioșia și sensibilitatea milei omenești îl părăsiseră. Stătea plin de îndrăzneală și sfidător, fără să manifeste vreo dispoziție de a-și schimba atitudinea. Se predase lui Satana și nu mai avea nici o putere să-i reziste. Și Isus n-a refuzat sărutarea vânzătorului.

Gloata a devenit mai îndrăzneată atunci când a văzut că Iuda a atins persoana Aceluia care, numai cu puțin timp înainte, fusese glorificat înaintea ochilor lor. Atunci au pus mâna pe Isus și au început să lege acele mâini prețioase, care au fost totdeauna folosite pentru săvârșirea binelui.

Ucenicii s-au gândit că Stăpânul lor nu va îngădui să fie luat. Căci aceeași putere care a făcut ca mulțimea să cadă ca niște oameni morți îi va face neputincioși până când Domnul Hristos și tovarășii Săi vor scăpa. Ei au fost însă dezamăgiți și chiar indignați când au văzut frânghiile aduse pentru a lega mâinile Aceluia pe care ei Îl iubeau. În mânia sa, Petru a scos repede sabia și a încercat să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui preot. Când Domnul Hristos a văzut ceea ce s-a întâmplat, și-a dezlegat mâinile, deși era ținut cu strășnicie de soldații romani, și, spunând: „Lăsați-i! Până aici!”, S-a atins de urechea rănită, și ea s-a vindecat imediat. Apoi i-a spus lui Petru: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”, o legiune pentru fiecare ucenic. De ce oare, gândeau ucenicii, nu Se salvează pe Sine și nu ne salvează și pe noi? Răspunzând gândurilor lor nemărturisite, El a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple? Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Luca 22, 51; Matei 26, 52-54; Ioan 18, 11.)

Demnitatea oficială a conducătorilor iudei nu-i împiedicase să se alăture urmărilor lui Isus. Arestarea Sa era o problemă prea importantă ca să fie încredințată unor subalterni; preoții cei vicleni și mai marii norodului

s-au unit cu poliția templului și cu oamenii fără căpătâi și l-au urmat pe Iuda în Ghetsemani. Cu ce societate se uniseră acești demnitari -- o gloată doritoare de senzații tari, înarmată cu tot felul de unelte, ca și când ar fi urmărit o fiară sălbatică!

Întorcându-Se către preoții și bătrânii norodului, Domnul Hristos și-a fixat privirea cercetătoare asupra lor. Cuvintele pe care le-a rostit atunci nu aveau să le uite toată viața. Ele au fost asemenea unor săgeți ascuțite ale Celui Atotputernic. Cu demnitate, El a spus: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru și învățam norodul în templu, și n-ați pus mâna pe Mine”. Noaptea este mult mai potrivită pentru lucrarea voastră. „Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.” (Matei 26, 55; Luca 22, 53.)

Ucenicii au fost înspăimântați când au văzut că Domnul Hristos îngăduie să fie prins și legat. Au fost jigniți de faptul că atât El, cât și ei aveau să sufere această umilință. Nu puteau înțelege purtarea Lui și L-au învinovățit pentru faptul că S-a supus gloatei. În teama și indignarea lor, Petru a propus să se salveze singuri. Urmând această sugestie, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.” (Matei 26, 56 u.) Dar Domnul Hristos prevăzuse această fugă a lor: „Iată”, a spus El, „că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur, căci Tatăl Meu este cu Mine.” (Ioan 16, 32.)

Capitolul 75

Înaintea lui Ana și a curții de judecată a lui Caiafa

Capitol bazat pe textele din Matei 26, 57-75; Matei 27, 1; Marcu 14, 53-72; Marcu 15, 1; Luca 22, 54-71; Ioan 18, 13-27.

În mare grabă, ei L-au dus pe Isus peste pâraul Chedron, au trecut prin grădini și dumbrăvi cu măslini și pe străzile liniștite ale orașului adormit. Era trecut, de acum, de miezul nopții și strigătele gloatei batjocoritoare, care Îl urma, au străpuns strident liniștea nopții. Mântuitorul era legat, păzit cu strășnicie și mișcărilor Îi provocau durere. În graba nepotolită, cei ce L-au prins L-au dus la palatul lui Ana, fostul mare preot.

Ana era capul familiei preoților ce slujeau și, din respect pentru vârsta sa, el era recunoscut de către popor ca mare preot. Sfatul său era căutat și adus la îndeplinire ca fiind vocea lui Dumnezeu. El trebuia să fie primul care Îl vede pe Isus captiv, la discreția puterii preoțești. El trebuia să fie prezent la anchetarea celui arestat, de teamă ca nu cumva Caiafa, mai puțin experimentat, să dea greș în a obține ceea ce ei doreau. Iscusița, viclenia și subtilitatea sa trebuiau folosite cu această ocazie; căci condamnarea lui Hristos trebuia obținută cu orice chip.

În mod legal, Domnul Hristos trebuia să fie judecat de către Sinedriu; dar, adus înaintea lui Ana, El a fost supus unei judecăți preliminare. Sub dominația romană, Sinedriul nu putea să pronunțe definitiv sentința la moarte. El nu putea decât să judece un deținut, iar sentința dată trebuia supusă spre ratificare autorităților romane. Era deci necesar să se aducă împotriva Domnului Hristos acuzații care să fie considerate de către romani ca fiind criminale. De asemenea, trebuia găsită o acuzație care să-L

condamne și în fața iudeilor. Un mare număr de preoți și conducători fuseseră convinși de învățătura Domnului Hristos și numai teama de excomunicare i-a împiedicat să-I mărturisească aceasta. Preoții își aminteau foarte bine de întrebarea lui Nicodim: „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” (Ioan 7, 51.) Această întrebare a determinat atunci dezbinarea consiliului, iar planurile lor au fost zădărnicate. Acum, Iosif din Arimatea și Nicodim nu aveau să mai fie invitați, dar erau alții care puteau îndrăzni să vorbească în favoarea dreptății. Judecata trebuia condusă în așa fel, încât să-i unească pe membrii Sinedriului împotriva Domnului Hristos. Erau două acuzații pe care preoții doreau să le aducă. Dacă Domnul Hristos ar fi fost dovedit ca hulitor, atunci El ar fi fost condamnat de către iudei. Dacă ar fi fost acuzat de revoltă, atunci s-ar fi asigurat condamnarea de către romani. Ana a încercat să stabilească cel de-al doilea cap de acuzare. El L-a cercetat pe Domnul Hristos cu privire la ucenicii Săi și cu privire la doctrina Sa, sperând ca Arestatul să spună ceva care să-i dea material pe care să-l interpreteze. El a căutat să stoarcă niște declarații prin care să dovedească faptul că Isus căuta să înființeze o societate secretă, cu scopul de a stabili o nouă împărăție. Atunci, preoții ar fi putut să-L dea în mâinile romanilor, ca fiind tulburător al păcii și generator al răzvrătirii.

Ca într-o carte deschisă, Domnul Hristos a citit gândurile preotului. Ca și când ar fi citit în sufletul celui care-L interoga, Isus a negat faptul că între El și urmașii Săi ar exista vreo înțelegere secretă sau că El i-ar fi strâns în secret într-un loc întunecos, pentru a-și ascunde planurile. În ceea ce privește planurile și învățătura Sa, El nu avea nici un secret. „Eu am vorbit lumii pe față”, a răspuns El; Eu „totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns”.

Domnul Hristos pune propriul mod de a lucra în contrast cu metodele acuzatorilor Săi. Timp de luni de zile, ei Îl urmăriseră, străduindu-se să-L prindă în cursă și să-L aducă înaintea unui tribunal secret, unde, prin

jurământ fals, să obțină ceea ce prin mijloace cinstitute era imposibil să obțină. Acum, ei își aduceau la îndeplinire planurile. Prinderea Lui în miez de noapte de către o gloată de oameni, batjocura și abuzurile comise asupra Lui mai înainte de a fi condamnat sau chiar acuzația erau modul lor de a lucra, și nu al Lui. Acțiunea lor era de fapt o violare a legii. Rânduielele lor prevedeau că fiecare om trebuie să fie considerat și tratat ca nevinovat până când i se dovedea vinovăția. Preoții erau astfel condamnați de propriile rânduieli.

Întorcându-Se spre anchetatorul Său, Domnul Hristos a spus: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine?” Nu trimiseseră oare preoții și mai marii norodului spioni care să-I supravegheze toate mișcările și să le raporteze fiecare cuvânt spus de El? N-au fost oare aceștia prezenți la orice întâlnire a Sa cu oamenii și n-au dus ei preoților informații cu privire la tot ceea ce a spus și a făcut El? „Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit”, a răspuns Isus; „iată, aceia știu ce am spus.” (Ioan 18, 21.)

Ana a fost redus la tăcere de răspunsul categoric pe care l-a primit. Temându-se ca nu cumva Domnul Hristos să spună ceva cu privire la felul său de comportare, pe care prefera să-l țină ascuns, Ana nu l-a mai spus nimic atunci. Unul dintre apozii săi, plin de mânie când l-a văzut pe Ana redus la tăcere, l-a lovit pe Domnul Hristos peste față, spunând: „Așa răspunzi marelui preot?”

Cu un calm profund, Hristos a răspuns: „Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?” (Ioan 18, 20-23.) El n-a rostit nici un cuvânt aspru, de răzbunare. Răspunsul Său calm izvora dintr-o inimă lipsită de păcat, răbdătoare și blândă, care nu putea fi provocată.

Domnul Hristos a suferit nespus datorită abuzurilor și insultelor la care era supus. Din mâinile ființelor pe care El le crease și pentru care făcea un sacrificiu infinit de mare, El a primit orice umilire. Și El a suferit într-un

raport direct proporțional cu desăvârșirea sfințeniei Sale și cu ura Sa față de păcat. Judecarea Sa de către oamenii care se comportau ca niște diavoli era pentru El un continuu sacrificiu. A fi înconjurat de ființe omenești, ce se aflau sub controlul lui Satana, era pentru El nespus de revoltător. Și El era conștient de faptul că, într-un moment, printr-o străfulgerare a puterii Sale divine, El ar fi putut transforma în țărână pe cruzii Săi chinuitori. Acest lucru făcea ca judecata să fie și mai greu de suportat.

Iudeii așteptau un Mesia care să Se manifeste printr-o forță exterioară. Îl așteptau ca pe cineva cu o voință extraordinară, care să schimbe modul de gândire al oamenilor și să obțină de la ei, prin forță, o recunoaștere a supremației și, în același timp, avea să satisfacă și speranțele lor ambițioase. Astfel, când Domnul Hristos era tratat cu dispreț, o mare ispită Îl încerca, și anume aceea de a manifesta caracterul Său divin. Printr-un cuvânt, printr-o privire, El ar fi putut să-i oblige pe persecutorii Săi să mărturisească faptul că El era Domn, mai presus de împărați și conducători, de preoți și templu. Dar dificila Lui sarcină era aceea de a rămâne în poziția pe care și-o alesese, de a fi una cu neamul omenesc.

Îngerii cerului erau martori, urmărind fiecare mișcare ce se făcea împotriva iubitului lor Conducător. Ei doreau nespus de mult să-L elibereze pe Hristos. Sub conducerea lui Dumnezeu, îngerii sunt atotputernici. Cu o ocazie, ascultând de porunca Domnului Hristos, ei au ucis într-o noapte o armată asiriană de o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Cât de ușor ar fi putut îngerii, privind rușinoasa scenă a judecării Domnului Hristos, să-și manifeste indignarea, mistuind pe vrăjmașii lui Dumnezeu! Dar nu li se poruncise să facă acest lucru. El, care ar fi putut să osândească la moarte pe vrăjmașii Săi, a suportat cruzimea lor. Iubirea pentru Tatăl Său și angajamentul Său, luat de la întemeierea lumii, că va deveni Purtător al păcatului L-au făcut să îndure fără să Se plângă de tratamentul barbar al celor pe care venise să-i mântuiască. Era o parte a misiunii Sale aceea de a suporta, în natura Sa omenească, toate loviturile și batjocurile pe care

oamenii le puteau îngrămădi asupra Lui. Singura nădejde a omenirii era în această supunere a Domnului Hristos la tot ceea ce El putea îndura din mâinile și inimile oamenilor.

Domnul Hristos nu spusese nimic care ar fi putut da acuzatorilor Săi vreun câștig de cauză: și totuși El era legat, ceea ce însemna că fusese deja condamnat. Trebuia să existe totuși o formă de justiție. Era necesar să se facă forma unui proces legal. Autoritățile erau hotărâte să grăbească înfăptuirea acestui lucru. Ele erau conștiente de considerația de care Se bucura Domnul Hristos în popor și se temeau că, dacă se făcea vâlvă de arestarea Lui, atunci s-ar fi încercat eliberarea Sa. De asemenea, dacă judecarea și executarea nu se înfăptuiau în același timp, atunci s-ar fi amânat cu o săptămână datorită sărbătorii Paștelui. Faptul acesta însă le-ar fi dat peste cap planurile. Pentru a obține condamnarea lui Hristos, depindeau în mare măsură de gălăgia mulțimii, care era formată în mare parte din pleava Ierusalimului. Dacă s-ar fi întârziat o săptămână, atunci entuziasmul ar fi scăzut și nu era exclus să aibă loc o reacție. Atunci, cea mai bună parte din norod s-ar fi ridicat în favoarea Domnului Hristos; mulți ar fi putut să aducă mărturie în apărarea Lui, arătând marile lucrări pe care El le făcuse. Aceasta ar fi trezit indignarea poporului împotriva Sinedriului. Modul în care ei au procedat ar fi fost condamnat, iar Domnul Hristos ar fi fost eliberat, pentru a primi iarăși închinare din partea mulțimii. De aceea, preoții și mai marii norodului au hotărât ca, înainte ca planurile lor să fie cunoscute, Hristos să fie dat în mâinile romanilor.

Dar, mai înainte de toate, trebuia găsit un cap de acuzare împotriva Lui. Până acum însă, ei nu găsiseră nimic. Ana a poruncit ca Domnul Hristos să fie dus la Caiafa. Acesta aparținea partidei saducheilor, dintre care unii erau cei mai înverșunați vrăjmași ai Domnului Hristos. El însuși, deși era mai slab în ceea ce privește puterea caracterului, era tot atât de aspru, fără inimă și fără scrupule ca Ana. El n-ar fi lăsat nici un mijloc nefolositor pentru a-L nimici pe Isus. Era dis-de-dimineată și încă întuneric; la lumina torțelor și a

felinarelor, gloata înarmată și prizonierul ei au pornit spre palatul marelui preot. Aici, în timp ce membrii Sinedriului se adunau, Ana și Caiafa L-au interogat din nou pe Domnul Hristos, dar fără succes.

Când consiliul s-a adunat în sala de judecată, Caiafa și-a ocupat locul de președinte al Sinedriului. De o parte și de alta erau judecătorii și cei care erau în mod deosebit interesați în acest proces. Soldații romani au fost așezați pe platformă, mai jos de tron. La picioarele tronului marelui preot stătea Domnul Hristos. Asupra Lui erau fixate privirile întregii mulțimi. Agitația era mare. În toată acea mulțime, numai El era calm și senin. Chiar atmosfera din jurul Său părea cuprinsă de o influență sfântă.

Caiafa L-a privit pe Domnul Hristos ca pe rivalul său. Nerăbdarea oamenilor de a-L auzi pe Mântuitorul și aparenta lor grabă de a accepta învățăturile Lui treziseră gelozia amară a marelui preot. Dar, privind acum la Cel arestat, Caiafa era plin de admirație pentru înfățișarea Sa nobilă și demnă. O convingere plană asupra lui, și anume că omul acesta era la fel ca Dumnezeu. În clipa următoare însă, în mod disprețuitor, a alungat acest gând.

De îndată, vocea lui s-a auzit plină de ironie și aroganță, cerându-I Domnului Isus să facă una din marile Lui minuni înaintea lor. Dar Mântuitorul parcă nici nu auzise cuvintele lui. Poporul a putut face comparație între comportamentul nervos și răutăcios al lui Ana și al lui Caiafa și comportarea maiestuoasă, calmă, a Domnului Hristos. Chiar și în mintea acelei mulțimi înrăite s-a ridicat întrebarea: „Trebuie oare ca acest Om cu o înfățișare dumnezeiască să fie condamnat ca un criminal?”

Caiafa, conștient de influența pe care Isus o câștiga, a grăbit judecata. Vrăjmașii Domnului Hristos erau în mare încurcătură. Ei erau preocupați să obțină condamnarea Lui, dar nu știau cum să realizeze lucrul acesta.

Membrii Sinedriului erau împărțiți în farisei și saducheii. Între ei erau mari animozități și controverse; nici nu îndrăzneau să abordeze unele puncte de discuție, de teamă să nu se certe. Cu câteva cuvinte, Domnul Hristos ar fi putut să le trezească prejudecățile unii împotriva altora și, în acest fel, să le abată mânia de la El. Caiafa știa acest lucru și dorea să evite stârnirea unei dispute. Erau foarte mulți martori care ar fi putut dovedi că Domnul Hristos îi denunțase pe preoți și pe cărturari și că îi caracterizase ca fiind ipocriți și ucigași; dar nu era în avantajul lor să aducă această mărturie. Saducheii, în lupta lor ascuțită cu fariseii, folosiseră un limbaj asemănător. O astfel de mărturie nu avea greutate în fața romanilor, care erau ei înșiși dezgustați de pretențiile fariseilor. Erau foarte multe dovezi că Domnul Hristos nesocotise tradițiile iudaice și vorbise nerrespectuos despre multe din rânduielile lor; dar, în ceea ce privește tradiția, fariseii și saducheii erau la cuțite; iar pentru romani, această acuzație n-avea nici o valoare. Vrajmașii Domnului Hristos nu îndrăzneau să-L acuze de călcarea Sabatului, căci o examinare a acestei probleme ar fi descoperit caracterul lucrării Sale. Dacă minunile Sale de vindecare erau aduse la lumină, atunci însuși scopul pe care preoții îl urmăreau avea să fie anihilat, înfrânt.

Martori mincinoși fuseseră plătiți să-L acuze pe Domnul Hristos de incitare la rebeliune, la încercarea de a stabili o conducere de stat separată. Dar mărturiile lor s-au dovedit a fi vagi și contradictorii. Cercetați îndeaproape, ei și-au falsificat propriile declarații.

La începutul lucrării Sale, Domnul Hristos a spus: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica”. Într-un limbaj profetic figurat, El profetizase despre moartea și învierea Sa. „El le vorbea despre templul trupului Său.” (Ioan 2, 19.21.) Iudeii înțeleseseră aceste cuvinte într-un sens literal, ca referindu-se la templul din Ierusalim. Din tot ceea ce spusese Domnul Hristos, preoții n-au putut găsi nimic spre a folosi împotriva Lui, în afară de această declarație. Prezintănd într-un mod greșit aceste cuvinte, ei sperau să aibă câștig de cauză. Romanii fuseseră și ei angajați în

reconstruirea și înfrumusețarea templului și erau foarte mândri de el; orice dispreț manifestat față de el, cu siguranță, le-ar fi trezit indignarea. Aici, în acest punct, romanii și iudeii, fariseii și saducheii se puteau uni, căci toți priveau templul cu multă venerație. În legătură cu acest fapt au fost găsiți doi martori, ale căror mărturii n-au fost chiar atât de contradictorii ca ale celorlalți. Unul dintre ei, care fusese mituit să-L acuze pe Isus, a declarat: „Acesta a zis: «Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile»”. În acest fel, cuvintele Domnului Hristos au fost prezentate în mod greșit. Dacă ar fi fost spuse exact așa cum au fost rostite de El, ei n-ar fi putut să obțină condamnarea nici chiar de către Sinedriu. Dacă Domnul Hristos ar fi fost numai om, așa cum pretindeau iudeii, declarația Sa n-ar fi făcut decât să evedențieze un spirit irațional, lăudăros, dar nu putea fi transformată în hulă. Chiar în modul tendențios în care au fost prezentate de martorii falși, cuvintele Sale n-au conținut nimic care să fie considerat de către romani o crimă vrednică de moarte.

Cu multă răbdare, Domnul Hristos a ascultat declarațiile ce se băteau cap în cap. El n-a scos nici un cuvânt în apărarea Sa. În cele din urmă, acuzatorii Săi au fost încurcați, confuzi și înnebuniți. Judecata nu făcea deloc progrese; se părea că tot complotul lor avea să dea greș. Caiafa era disperat. Mai rămânea o singură scăpare: Hristos trebuia determinat să Se condamne singur. Marele preot s-a ridicat de pe scaunul său de judecată cu fața schimonosită de patimă, vocea și comportamentul său arătând în mod clar că, dacă ar fi stat în puterea sa, L-ar fi doborât la pământ pe Arestat. „Nu răspunzi nimic?” a exclamat el. „Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?”

Isus și-a păstrat pacea. „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53, 7.)

În cele din urmă, Caiafa, ridicând brațul drept spre ceruri, s-a adresat Domnului Isus ca și când ar fi fost rostit un jurământ solemn: „Te jur, pe

Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”

La acest apel, Domnul Hristos nu mai putea rămâne tăcut. Este un timp când trebuie să taci și unul când trebuie să vorbești. El n-a vorbit până când n-a fost întrebat în mod direct. El știa că, dacă răspundea acum, aceasta avea să însemne cu certitudine moartea Sa. Dar apelul acesta a fost făcut de cea mai înaltă autoritate recunoscută a națiunii și în Numele Celui Preaînalt. Domnul Hristos nu putea să nu arate respectul cuvenit legii. Mai mult decât atât, legătura Sa cu Tatăl era pusă acum sub semnul întrebării. El trebuia să declare în mod clar caracterul și misiunea Sa. Domnul Hristos le spusese ucenicilor Săi: „Orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10, 32.) Acum, prin propriul exemplu, El a repetat învățătura.

Toate urechile erau foarte atente ca să asculte și toți ochii erau ațintiți asupra feței Sale, atunci când El a răspuns: „Da ... sunt”. O lumină cerească părea că luminează înfățișarea Sa palidă, atunci când a adăugat: „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” (Matei 26, 64.)

Pentru un moment, divinitatea Domnului Hristos străfulgeră prin învelișul Său omenesc. Marele preot tremura sub privirea pătrunzătoare a Mântuitorului. Privirea aceea părea că citește gândurile lui ascunse și îl ardea până la inimă. Niciodată în viața pe care a mai avut-o de trăit, n-a uitat privirea aceea cercetătoare a persecutatului Fiul al lui Dumnezeu.

„Ba mai mult”, a spus Domnul Hristos, „vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” În aceste cuvinte, Domnul Hristos a prezentat reversul scenei ce avea loc atunci. El, Domnul vieții și al slavei, avea să stea la dreapta lui Dumnezeu. El va fi Judecătorul a tot pământul și la hotărârea Lui nu se va

mai putea face recurs. Atunci, orice lucru tainic avea să fie așezat în lumina feței lui Dumnezeu, și judecata avea să se exercite asupra fiecărui om, care va fi judecat după faptele sale.

Cuvintele Domnului Hristos l-au speriat pe marele preot. Gândul că avea să fie o înviere a morților, când toți vor sta la bara judecării lui Dumnezeu, pentru a fi răsplătiți după faptele lor, era pentru Caiafa un gând plin de groază. Scenele judecării finale au trecut cu repeziciune, ca o panoramă, pe dinaintea sa. Pentru o clipă, el a văzut spectacolul îngrozitor al mormintelor ce-și eliberau morții, cu secretele care, spera el, au fost pentru totdeauna ascunse. Pentru un moment, el a avut simțământul că stă în fața Judecătorului celui veșnic, ai cărui ochi, care văd totul, citeau în sufletul său, aducând la lumină tainele ce se considerau ascunse o dată cu cei morți.

Scena însă a trecut, s-a șters repede din viziunea preotului. Cuvintele Domnului Hristos l-au lovit pe saduceu în inimă. Caiafa negase doctrina învierii din morți, a judecării și a vieții viitoare. Acum, el era cuprins de o furie satanică. Oare acest Om, un arestat ce stătea înaintea sa, să-i atace cea mai iubită teorie? Rupându-și veșmântul, pentru ca poporul să vadă pretinsa lui groază, el a cerut ca, fără să se mai continue cercetările, Arestatul să fie condamnat pentru blasfemie. „Ce nevoie mai avem de martori?” a spus el. „Iată că acum ați auzit hula Lui.” (Matei 26, 65.) Și toți l-au condamnat.

Conștiința vinovăției și pasiunea l-au făcut pe Caiafa să facă ceea ce a făcut. El era furios pe sine pentru că a crezut cuvintele Domnului Hristos și, în loc să-și sfâșie inima ca urmare a unui profund simțământ al adevărului și să mărturisească faptul că Isus era Mesia, el și-a sfâșiat hainele preoțești, ca semn al unei rezistențe categorice. Acest act al său avea profunde semnificații. Însă puțin și-a dat seama Caiafa de însemnătatea lui. În acest act, făcut spre a-i influența pe judecători și pentru a obține astfel condamnarea Domnului Hristos, marele preot s-a condamnat pe sine. Prin legea dată de Dumnezeu, s-a descalificat pentru slujba preoției. Făcând

astfel, el pronunțase asupra-și sentința de condamnare la moarte.

Un mare preot nu trebuia să-și rupă hainele. Prin legea levitică, acest lucru era interzis sub pedeapsa condamnării la moarte. În nici o împrejurare, în nici o ocazie, preotul nu trebuia să-și rupă hainele. Printre iudei era obiceiul să se rupă veșmintele la moartea unor prieteni, dar preoții nu trebuiau să respecte acest obicei. Domnul Hristos dăduse poruncă expresă lui Moise cu privire la acest lucru. (Leviticul 10, 6.)

Tot ceea ce purta preotul trebuia să fie întreg și fără cusur. Prin acele frumoase veșminte era reprezentat caracterul marelui antitip, Isus Hristos. Nimic altceva, decât desăvârșirea în îmbrăcăminte și purtare, în cuvânt și spirit, nu putea să fie primit de către Dumnezeu. El este sfânt, și slava și desăvârșirea Sa trebuie să fie reprezentate în serviciile de pe pământ. Numai desăvârșirea putea să reprezinte în mod convenit sfințenia serviciilor cerești. Omul mărginit poate să-și sfâșie propria inimă, dând astfel pe față un duh zdrobit și smerit. Dumnezeu va recunoaște acest lucru. Dar veșmintele preoțești nu trebuiau să fie nicidecum sfâșiate, căci aceasta ar fi stricat reprezentarea lucrurilor cerești. Marele preot care ar fi îndrăznit să vină la slujba cea sfântă și să ia parte la serviciul din sanctuar cu veșmintele sfâșiate ar fi fost considerat ca unul care era despărțit de Dumnezeu. Rupându-și veșmintele, el a încetat să mai fie un personaj reprezentativ. El nu mai era acceptat de către Dumnezeu ca un preot activ, care putea sluji. Acest fel de purtare, așa cum se vedea la Caiafa, dădea pe față pasiune și nedesăvârșire omenească.

Sfâșiindu-și veșmintele, Caiafa a făcut fără efect Legea lui Dumnezeu, pentru a urma tradiția oamenilor. O lege omenească prevedea că, în caz de blasfemie, un preot putea să-și sfâșie veșmintele în semn de groază față de păcat și totuși să fie nevinovat. În acest fel, Legea lui Dumnezeu era anulată de legi omenești.

Fiecare acțiune a marelui preot era privită cu mult interes de popor; și Caiafa, pentru a impresiona, a căutat să facă risipă de sfințenia lui. Dar în actul acesta, destinat să fie o acuzație împotriva Domnului Hristos, el arunca ocară asupra Aceluia despre care Dumnezeu a zis: „Numele Meu este în El.” (Exod 23, 21.) Astfel, chiar el era acela care comitea o blasfemie. Fiind el însuși condamnat de Dumnezeu, Caiafa a pronunțat sentința de condamnare asupra Domnului Hristos ca un hulitor.

Când Caiafa și-a rupt hainele, actul său a fost semnificativ în legătură cu locul pe care poporul iudeu avea să-l ocupe de aici înainte ca națiune, față de Dumnezeu. Cândva popor ales al lui Dumnezeu, se despărțea acum de El și devenea foarte repede un popor ce nu mai aparținea lui Iehova. Când, pe cruce fiind, Domnul Hristos a strigat: „S-a sfârșit”, iar catapeteasma templului s-a rupt în două, Veghetorul cel sfânt declara că poporul iudeu Îl respinsese pe Acela care era antitipul tuturor tipurilor, realitatea tuturor umbrelor acelora. Israel s-a despărțit de Dumnezeu. Caiafa putea deci să-și rupă veșmântul său oficial, care arăta că el se pretindea a fi un reprezentant al marelui Mare Preot; căci hainele nu mai aveau nici o însemnătate nici pentru el, nici pentru popor. Marele preot putea mai bine să-și rupă veșmintele de groază, în fața situației lui și a națiunii iudaice.

Sinedriul hotărâse că Domnul Hristos este vrednic de moarte; dar era împotriva legii iudaice să judece noaptea un arestat. Ca să fie legală, o condamnare nu se putea pronunța decât la lumina zilei și înaintea întregului consiliu în sesiune. Cu toate acestea, Mântuitorul era tratat acum ca un criminal condamnat și lăsat în seama celor mai josnice și a celor mai stricate ființe omenești, ca să fie batjocorit. Palatul marelui preot era înconjurat de o curte deschisă, în care se strânseseră soldații și o mulțime de oameni. Prin această curte a fost dus Domnul Hristos spre camera gărzii, fiind întâmpinat și dintr-o parte, și din alta cu batjocură, făcându-se referință la declarația Sa că este Fiul lui Dumnezeu. Cuvintele Sale: „șezând la dreapta puterii lui

Dumnezeu” și „venind pe norii cerului” erau repetate în bătaie de joc. În timp ce Se afla în camera gărzii, așteptând judecarea Sa legală, El n-a fost apărut. Gloata neștiutoare fusese martoră la cruzimea cu care El a fost tratat în fața consiliului și de aceea oamenii și-au luat libertatea să-și manifeste toate elementele satanice ale naturii lor. Înfrățirea nobilă și dumnezeiască a Domnului Hristos îi ațâța la nebunie. Blândețea Sa, inocența și răbdarea Sa maiestuoasă îi umpleau de ura ce pornea de la Satana. Mila și dreptatea erau călcate în picioare. Niciodată n-a fost tratat un criminal într-un mod atât de inuman cum a fost tratat Fiul lui Dumnezeu.

Dar un chin sufletesc și mai puternic sfâșia inima Domnului Hristos, o lovitură care a produs cea mai profundă durere și pe care nici o mână vrăjmașă n-o putea produce. În timp ce era supus batjocurii unei cercetări în fața lui Caiafa, Domnul Hristos a fost tăgăduit de unul dintre propriii ucenici.

După ce L-au părăsit pe Învățătorul lor în grădină, doi dintre ucenici se aventuraseră să urmeze, de la distanță, gloata care pusese mâna pe Domnul Hristos. Acești ucenici erau Petru și Ioan. Preoții l-au remarcat pe Ioan ca pe un ucenic binecunoscut al lui Hristos și l-au admis în sala de judecată, sperând că, fiind martor al umilirii Conducătorului său, va ajunge să disprețuiască ideea că Unul ca acesta ar fi Fiul lui Dumnezeu. Ioan a vorbit în favoarea lui Petru și a obținut și pentru el aprobarea să intre.

În curte se aprinsese un foc, căci era cea mai rece oră din noapte, fiind chiar înainte de revărsatul zorilor. Un grup de oameni s-a apropiat de foc și Petru, plin de încumetare, i s-a alăturat. El nu dorea să fie recunoscut ca ucenic al lui Hristos. Amestecându-se nepăsător prin mulțime, el spera să fie luat drept unul dintre cei care Îl aduseseră pe Domnul Hristos în sala de judecată.

Dar când focul iluminează fața lui Petru, femeia care stătea de pază la ușă

a aruncat o privire cercetătoare asupra lui. Ea a reținut faptul că el venise împreună cu Ioan, a observat privirea lui dezamăgită și și-a zis că trebuie să fie un ucenic al lui Hristos. Ea era una dintre slujnicele din casa lui Caiafa și era curioasă să afle adevărul. Ea i-a zis lui Petru: „Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii omului acestuia?” Petru a fost surprins și tulburat; ochii oamenilor s-au fixat imediat asupra lui. El se făcea că nu înțelege; dar femeia era insistentă și spuse celor din jurul său că acest om fusese cu Isus. Petru s-a văzut nevoit să răspundă și spuse supărat: „Femeie, nu-L cunosc”. Aceasta a fost prima tăgăduire și imediat a cântat cocoșul. O, Petre, atât de curând te-ai rușinat de Învățătorul tău! Atât de curând ai tăgăduit pe Domnul tău!

Ucenicul Ioan, intrând în sala de judecată, n-a încercat să ascundă faptul că era un urmaș al Domnului Hristos. El nu s-a amestecat cu gloata crudă, care Îl batjocorea pe Învățătorul său. El n-a fost întrebat, pentru că nu și-a asumat un caracter fals, pentru ca astfel să poată fi bănuit. El a căutat un colț retras, ferit de privirea mulțimii, dar cât mai aproape cu putință de Isus. De aici, el putea vedea și auzi tot ceea ce avea loc la judecarea Domnului.

Nu fusese în planul lui Petru ca adevăratul său caracter să fie cunoscut. Luându-și un aer de indiferență, el se așezase singur pe terenul vrăjmașului și deveni astfel o pradă ușoară ispitei. Dacă i s-ar fi cerut să lupte pentru Învățătorul său, ar fi fost un soldat curajos; dar când degetul batjocurii s-a îndreptat spre el, s-a dovedit a fi un laș. Mulți dintre cei care nu se dau înapoi de la o luptă îndârjită pentru Domnul lor sunt puși în situația de a-și tăgădui credința, datorită faptului că au fost luați în răs. Asociindu-se cu aceia pe care ar fi trebuit să-i evite, se așează singuri în calea ispitei. Ei îi invită pe vrăjmași să-i ispitească și sunt determinați să spună și să facă lucruri de care, în alte împrejurări, nu s-ar fi făcut niciodată vinovați. Ucenicul Domnului Hristos care, în zilele noastre, își ascunde credința de teama suferinței sau a rușinii Îl tăgăduiește pe Domnul lui tot așa cum L-a tăgăduit Petru în sala de judecată.

Petru încerca să arate că nu este deloc interesat în judecarea Învățătorului său, dar inima sa era chinuită de durere atunci când auzea ocară cea crudă și vedea maltratările pe care le îndura. Chiar mai mult, el era surprins și mâniat pentru faptul că Domnul Isus trebuia să Se umilească pe Sine și să-i umilească și pe urmașii Săi, supunându-Se unui astfel de tratament. Pentru a-și ascunde adevăratele sentimente, el a căutat să se alăture persecutorilor Domnului Isus și batjocurilor lor nepotrivite. Dar înfățișarea sa era nenaturală. El se comporta în mod fals și, în timp ce căuta să vorbească nepăsător, nu putea să-și rețină expresiile de indignare față de abuzurile la care era supus Învățătorul său.

Pentru a doua oară i-a fost atrasă atenția și a fost din nou acuzat că este un urmaș al lui Isus. Acum el a declarat cu jurământ: „Nu cunosc pe omul acesta!” Încă o ocazie i-a fost dată. După o oră, unul dintre slujitorii marelui preot, o rudă apropiată a omului căruia Petru îi tăiase urechea, l-a întrebat: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” „Nu mai încape îndoială că ești unul din oamenii aceia; căci ești galilean, și graiul tău seamănă cu al lor.” De astă dată, Petru s-a umplut de mânie. Ucenicii Domnului Isus erau cunoscuți pentru curăția vorbirii lor, dar, pentru a-i înșela întru totul pe cei care l-au întrebat, precum și pentru a pune în evidență caracterul pe care și-l împrumutase, Petru se lepădă acum de Învățătorul său blestemând și jurând. Și cocoșul cântă din nou. Auzindu-l, Petru și-a amintit de cuvintele Domnului Isus: „Înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” (Marcu 14, 30.)

În timp ce blestemele înjositoare erau încă pe buzele lui Petru, iar cântatul pătrunzător al cocoșului răsună încă în urechile sale, privirea Mântuitorului s-a întors de la judecătorii Săi încruntați spre sărmanul Său ucenic. În același timp, privirea lui Petru a fost atrasă de Învățătorul său. În privirea aceea blândă, el a citit milă adâncă și întristare, dar nici o umbră de mânie nu se afla în ea.

Vederea acelei fețe palide și suferinde, privirea aceea plină de compasiune și iertare au străpuns inima lui Petru asemenea unei săgeți. Conștiința i-a fost trezită. Memoria deveni activă. Petru își aminti de făgăduința pe care o făcuse cu câteva ore înainte, că va merge cu Domnul său la închisoare și la moarte. Și-a amintit de amărăciunea sa atunci când Mântuitorul i-a spus în camera de sus că, în aceeași noapte, se va lepăda de trei ori de Domnul său. Petru tocmai declarase că nu-L cunoaște pe Isus, dar acum el și-a dat seama cu o chinuitoare durere cât de bine îl cunoștea Domnul său și cât de bine citise Domnul în inima lui falsitatea ce îi era chiar și lui necunoscută.

Un val de amintiri îl cuprinse. Mila plină de gingășie a Mântuitorului, bunătatea și îndelunga Lui răbdare, blândețea și răbdarea Sa manifestate față de ucenicii Săi greșiți -- toate îi veneau în minte. Își aduse aminte de avertizarea: „Simone, Satana v-a cerut să vă ceară ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta.” (Luca 22, 31-32.) Reflectă cu groază la propria nerecunoștință, la falsitatea sa și la jurământul său fals. Privi încă o dată la Învățătorul său și văzu cum o mână profanatoare se ridică să-L lovească în față. Nemaiputând să îndure scena, el fugi cu inima zdrobită din sala de judecată.

În singurătate și întuneric, el merse înainte fără să știe și fără să-i pese încotro merge. În cele din urmă, s-a pomenit în grădina Ghetsemani. Scena petrecută cu câteva ore în urmă îi apărură în mod viu în minte. Fața suferindă a Domnului său, pătată de sudoare de sânge și frământată de suferință, i-a apărut în memorie. El și-a adus aminte, cu remușcări amare, că Domnul Isus a plâns și a fost în agonie, singur, în rugăciune, în timp ce aceia care ar fi trebuit să-I fie aproape în ceasul încercării Sale dormeau. El și-a adus aminte de solemnă însărcinare: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.” (Matei 26, 41.) Petru a fost din nou martor al scenei din sala de judecată. Pentru inima sângerândă, era o tortură să știe că a adăugat cea mai grea povară umilirii și durerii Mântuitorului. Chiar în locul acela în care Domnul

Hristos Își revărsase sufletul în agonie înaintea Tatălui, Petru a căzut cu fața la pământ și a dorit să moară.

Atunci când dormea, deși Domnul Hristos îl îndemnase să vegheze și să se roage, Petru și-a pregătit calea pentru păcatul său cel mare. Toți ucenicii, dormind în acel moment crucial, au suferit o mare pierdere. Domnul Hristos cunoștea teribila încercare prin care ei aveau să treacă. El cunoștea modul în care avea să lucreze Satana pentru a le paraliza judecata, așa încât să nu poată fi pregătiți pentru timpul încercării. Pentru acest motiv El i-a avertizat atunci. Dacă orele petrecute în grădină ar fi fost de veghere și rugăciune, atunci Petru n-ar fi fost lăsat să depindă numai de slaba sa putere. El nu L-ar fi tăgăduit atunci pe Domnul său. Dacă ar fi vegheat împreună cu Domnul Hristos în agonia Sa, ucenicii ar fi fost pregătiți să privească suferințele Sale pe crucea Golgotei. Ei ar fi înțeles, într-o măsură însemnată, natura suferințelor Sale zdrobitoare. Ei ar fi fost în stare să-și aducă aminte de cuvintele Sale care profetizau suferințele, moartea și învierea Sa. În mijlocul întunecimii celui mai crucial ceas, raze de speranță ar fi luminat în întuneric și le-ar fi susținut credința.

De îndată ce s-a făcut ziuă, Sinedriul s-a adunat din nou și Domnul Hristos a fost adus iarăși în sala de judecată. El Se declarase Fiu al lui Dumnezeu, dar Sinedriul a transformat cuvintele Sale într-o acuzație împotriva Sa. Dar nu-L puteau condamna numai pe baza acestei declarații, pentru că mulți membri nu fuseseră prezenți la ședința din cursul nopții și nu auziseră cuvintele Sale. De asemenea, ei știau că tribunalul roman nu ar fi găsit în ele nimic vrednic de moarte. Dar, dacă ar fi auzit toți de pe buzele Sale repetarea acelor cuvinte, atunci obiectivul lor ar fi fost atins. Susținerea Domnului Isus că El este Mesia o puteau transforma într-o declarație de revoltă politică.

„Dacă ești Tu Hristosul”, au zis ei, „spune-ne.” Dar Domnul Hristos tăcea. Ei au continuat să-I pună întrebări. În cele din urmă, cu o voce tristă,

El a răspuns: „Dacă vă voi spune, nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul”. Dar, ca să poată fi lăsați fără scuză, El a adăugat solemnă avertizare: „De acum încolo, Fiul omului va șede la dreapta puterii lui Dumnezeu”.

„Ești Tu dar Fiul lui Dumnezeu?” au întrebat ei într-un glas. Și El le-a răspuns: „Așa cum o spuneți: da, sunt”. Atunci ei au început să strige: „Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui”.

Și astfel, în conformitate cu a treia condamnare din partea autorităților iudaice, Domnul Isus trebuia să moară. Tot ceea ce mai trebuia făcut acum, gândeau ei, era ca romanii să ratifice această condamnare și să-L dea în mâna lor.

A urmat apoi cea de-a treia scenă de abuzuri și batjocuri, chiar mai rea decât aceea pe care a primit-o din partea mulțimii ignorante. Și ea a avut loc chiar în prezența preoților și a conducătorilor, cu aprobarea lor. Orice sentiment de simpatie și umanism dispăruse din inimile lor. Dacă argumentele lor erau slabe și nu-L puteau reduce la tăcere, atunci ei aveau alte arme, și anume acele arme care au fost folosite în toate veacurile pentru a-i reduce la tăcere pe eretici -- suferința, violența și moartea.

Când condamnarea Domnului Hristos a fost pronunțată de către judecători, o furie satanică a pus stăpânire pe gloată. Urletul vocilor semăna cu urletul fiarelor sălbatice. Mulțimea s-a repezit spre Domnul Hristos, strigând: „Este vinovat, la moarte cu El!” Dacă n-ar fi fost soldații romani, Domnul Hristos n-ar mai fi trăit ca să fie bătut în cuie, pe crucea Golgotei. El ar fi fost rupt în bucăți înaintea judecătorilor Săi, dacă autoritatea romană n-ar fi intervenit și, prin forța armelor, n-ar fi ținut în frâu violența gloatei.

Oamenii păgâni erau furioși la vederea tratamentului brutal față de

Cineva împotriva căruia nu se dovedise nimic. Ofițerii romani au declarat că, pronunțând condamnarea Domnului Isus, iudeii încălcau autoritatea romană și că era chiar contrar legii iudaice faptul de a condamna un om la moarte numai pe baza propriei mărturii. Această intervenție a adus o clipă de acalmie procedurală; dar conducătorii iudei erau insensibili, morți față de milă și rușine.

Preoții și conducătorii au uitat demnitatea slujbei lor și și-au bătut joc de Fiul lui Dumnezeu, folosind epitete dezgustătoare. L-au luat în derâdere, reproșându-I cu dispreț nașterea Sa. Spuneau că îndrăzneala Sa de a Se proclama Mesia era suficientă pentru a merita moartea cea mai dezonorantă, cea mai rușinoasă. Oamenii cei mai stricați erau aceia care aruncau ocară cea mai infamă asupra Mântuitorului. O haină veche a fost aruncată peste capul Său și persecutorii L-au lovit peste față, spunând: „Hristoase, proorocește-ne cine Te-a lovit?” Când haina a fost luată de pe capul Său, un păcătos înrăit L-a scuipat în față.

Îngerii lui Dumnezeu au înregistrat cu credincioșie orice privire insultătoare, orice cuvânt și orice act săvârșite împotriva iubitului lor Conducător. Într-o zi, oamenii aceștia stricați, care și-au bătut joc și au scuipat fața calmă și palidă a Domnului Hristos, o vor privi în slava ei, strălucind mai tare decât soarele.

Capitolul 76

Iuda

Istoria vieții lui Iuda ne prezintă sfârșitul trist al unei vieți care ar fi putut fi onorată de Dumnezeu. Dacă ar fi murit mai înainte de ultima lui călătorie la Ierusalim, Iuda ar fi fost privit ca un om vrednic de a ocupa un loc între cei doisprezece apostoli, unul a cărui lipsă ar fi fost foarte mult simțită. Repulsia cu care a fost privit de-a lungul veacurilor n-ar fi existat, dacă însușirile caracterului său n-ar fi fost manifestate la încheierea istoriei vieții sale. Dar caracterul său a fost descoperit lumii cu un scop: ca să fie o avertizare pentru toți aceia care, asemenea lui, ar trăda misiunea sacră încredințată lor.

Cu puțin timp înainte de Paște, Iuda și-a reînnoit legăturile pe care le avea cu preoții, pentru a-l da pe Domnul Hristos în mâinile lor. S-a convenit atunci ca Mântuitorul să fie arestat în unul din locurile Sale de meditație și rugăciune. De la ospățul din casa lui Simon, Iuda avusese ocazia să reflecteze asupra faptelor pe care se legase să le aducă la îndeplinire, dar planul său nu s-a schimbat. Pentru treizeci de arginți -- prețul unui sclav, el a dat rușinii și morții pe Domnul slavei.

Din fire, Iuda avea o puternică iubire de bani; dar el nu fusese totdeauna atât de corupt ca să poată face o faptă ca aceasta. El nutrise spiritul cel rău al avariției până când acesta a devenit motivul dominant al vieții sale. Iubirea lui pentru Mamona a fost mai mare decât iubirea pentru Domnul Hristos. Devenind rob al acestui viciu, el s-a predat lui Satana și avea să fie târât adânc în păcat.

Iuda se alăturase ucenicilor atunci când mulțimile Îl urmau pe Domnul

Isus. Învățătura Mântuitorului le-a mișcat inimile în timp ce ascultau uimiți cuvintele Lui rostite în sinagogă, la marginea mării sau pe munte. Iuda i-a văzut pe bolnavi, pe schilozi și pe orbi venind în număr mare la Domnul Isus din orașe și sate. I-a văzut pe muribunzi aduși la picioarele Sale. A fost martor al lucrărilor minunate ale Mântuitorului, manifestate în vindecarea celor bolnavi, în eliberarea de demoni și învierea din morți. A simțit chiar în persoana sa dovada puterii Domnului Hristos. A recunoscut învățăturile Domnului Hristos ca fiind superioare tuturor celor pe care le auzise vreodată. Îl iubea pe Marele Învățător și dorea să fie cu El. Avea dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa, nădăjduind să experimenteze acest lucru prin legătura sa cu Domnul Hristos. Mântuitorul nu l-a respins pe Iuda. El i-a dat un loc printre cei doisprezece. I-a încredințat lucrarea unui evanghelist. I-a dat puterea de a vindeca pe bolnavi și de a scoate demonii. Dar Iuda n-a ajuns să se predea pe deplin Domnului Hristos. El n-a renunțat la ambițiile lui lumești sau la iubirea de bani. În timp ce a acceptat poziția de slujitor al Domnului Hristos, el nu s-a supus puterii divine modelatoare. Considera că putea să aibă propria judecată și propriile păreri, cultivând predispoziția de a critica și acuza.

Iuda era foarte mult apreciat de către ucenici și avea o mare influență asupra lor. Chiar el avea o părere foarte bună despre sine și îi privea pe frații săi ca fiindu-i mult inferiori în judecată și iscusință. Ei nu-și dau seama de ocaziile pe care le au, gândea el, și nici nu profită de împrejurările ce li se oferă. Biserica nu va prospera niciodată cu astfel de conducători limitați. Petru era impulsiv; el ar fi acționat fără prea multă judecată. Ioan, care strângea adevărurile ce porneau de pe buzele Domnului Hristos, era considerat de Iuda ca fiind un om de afaceri nepriceput. Matei, a cărui pregătire l-a învățat exactitatea în toate lucrurile, era foarte grijuliu atunci când era vorba de cinste, medita totdeauna la cuvintele Domnului Hristos și era atât de absorbit de ele, încât, considera Iuda, nu mai inspira încredere atunci când era vorba să facă lucruri iscusite și larg cuprinzătoare. În acest fel, Iuda i-a categorisit pe toți ucenicii și se felicita pentru faptul că biserica

ar fi ajuns adesea în încurcături și necazuri, dacă n-ar fi fost iscusința lui de administrator. Iuda se considera cel mai capabil, neputând fi depășit de nimeni. După părerea lui, el constituia o onoare pentru cauza bisericii și totdeauna se prezenta astfel.

Însă Iuda era orb față de propriile slăbiciuni de caracter, iar Domnul Hristos l-a așezat acolo unde avea să aibă ocazia să le vadă și să se corecteze. Fiind casier pentru ucenici, avea datoria să se îngrijească de nevoile micului grup și să acorde ajutorul necesar celor săraci. La Paște, în camera de sus, când Domnul Isus i-a zis: „Ce ai să faci, fă repede” (Ioan 13, 27), ucenicii gândeau că El îi ceruse să cumpere cele necesare pentru nevoile praznicului sau să dea ceva celor săraci. Slujind altora, Iuda ar fi putut să-și dezvolte un spirit neegoist. Dar, în timp ce asculta zilnic învățăturile Domnului Hristos și era martor al vieții Sale neegoiste, Iuda s-a lăsat în voia dispozițiilor sale spre lăcomie. Sumele mici, care treceau prin mâinile lui, erau o continuă ispită. Deseori, când făcea un mic serviciu pentru Domnul Hristos sau folosea din timpul său pentru scopuri religioase, el se plătea din acest fond sărăcăcios. În ochii săi, aceste pretexte serveau ca scuză pentru acțiunile sale; dar înaintea lui Dumnezeu era un hoț.

Declarația mereu repetată a Domnului Hristos că Împărăția Sa nu era din lumea aceasta l-a iritat pe Iuda. El făcuse un plan și se aștepta ca Domnul Isus să lucreze după el. El plănuse ca Ioan Botezătorul să fie eliberat din închisoare. Dar, vai, Ioan a fost lăsat să fie decapitat. Iar Domnul Hristos, în loc să-și revendice drepturile Sale regale și să răzbune moartea lui Ioan, S-a retras cu ucenicii Săi într-un loc la țară. Iuda dorea o atitudine mult mai agresivă. Considera că, dacă Domnul Isus nu i-ar împiedica pe ucenici să-și aducă la îndeplinire planurile lor, lucrarea ar fi mult mai plină de succes. El a reținut vrăjmășia crescândă a conducătorilor iudei și a văzut faptul că cerința lor n-a fost ascultată, atunci când au cerut un semn din ceruri din partea Domnului Hristos. Inima lui era deschisă necredinței, iar vrăjmașul adăuga gânduri de îndoială și revoltă. De ce oare Domnul Isus Se ocupa atât de mult

de ceea ce era așa de descurajator? De ce oare prevestea El încercări și persecuții pentru Sine și pentru ucenicii Săi? Perspectiva de a avea un loc de frunte în noua împărăție l-a făcut pe Iuda să sprijine cauza lui Isus. Oare să fie dezamăgit în speranțele lui? Iuda nu respingea ideea că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu, dar avea îndoieli și căuta să găsească vreo explicație a lucrărilor Sale minunate.

În ciuda învățăturilor Mântuitorului, Iuda avansa mereu ideea că Domnul Hristos va domni ca împărat în Ierusalim. Cu ocazia hrănirii celor cinci mii, el a încercat să realizeze acest lucru. Atunci, Iuda a ajutat la împărțirea hranei mulțimii flămânde. El a avut ocazia să vadă binele ce-i stătea în putere să-l facă în favoarea altora. A simțit satisfacția pe care o ai totdeauna în slujba lui Dumnezeu. A ajutat la aducerea la Hristos a bolnavilor și suferinzilor din mulțime. A văzut câtă alinare, câtă bucurie și fericire aducea în inimile omenești puterea vindecătoare a Răscumpărătorului. El ar fi putut să înțeleagă metodele de lucru ale Domnului Hristos. Dar era orbit de propriile dorințe egoiste. Iuda a fost primul care să folosească entuziasmul declanșat de minunea înmulțirii pâinilor. El a fost acela care a pus la cale planul de a-L lua cu forța pe Domnul Isus și a-L face împărat. Năzuințele lui erau foarte înalte, dar dezamăgirea i-a fost amară.

Cuvântarea Domnului Hristos în sinagogă cu privire la pâinea vieții a fost punctul de cotitură în istoria vieții lui Iuda. El a auzit cuvintele: „Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă.” (Ioan 6, 53.) El a văzut că Domnul Hristos oferea mai degrabă bunuri spirituale decât bunuri lumești. El considera că poate vedea departe și că a ajuns la înțelegerea faptului că Isus nu va avea onoruri și nu va putea da urmașilor Săi poziții înalte. El s-a hotărât să nu se unească atât de strâns cu Hristos, încât să nu se mai poată desface. El va veghea. Și a vegheat.

Din acel moment, el a început să exprime îndoieli care îi puneau pe ucenici în încurcătură. Semăna controverse și sentimente ce duceau în rătăcire, repetând argumentele exprimate de către cărturari și farisei împotriva susținerilor Domnului Hristos. Toate necazurile mici și mari, supărările, greutățile și aparentele piedici în calea înaintării Evangheliei erau interpretate de Iuda ca dovezi împotriva temeiniciei ei. El aducea texte din Sfânta Scriptură care nu aveau nici o legătură cu adevărurile pe care le prezenta Domnul Hristos. Aceste texte, scoase din contextul lor, îi puneau pe ucenici în încurcătură și făceau să crească descurajarea, care-i cuprindea adesea. Totuși, toate acestea au fost făcute de Iuda într-un astfel de mod, încât să apară că era un om conștiincios. Și în timp ce ucenicii căutau dovezi care să confirme cuvintele Marelui Învățător, Iuda îi conducea aproape imperceptibil pe un alt drum. Și astfel, într-un mod foarte religios și în aparență foarte înțelept, el prezenta problemele într-o lumină diferită de aceea în care le prezentase Domnul Hristos, alăturând cuvintelor Lui un înțeles pe care El niciodată nu-l dăduse. Sugestiile lui ațâțau totdeauna dorințe ambițioase după realizări pământești, îndepărtându-i astfel pe ucenici de la lucrurile importante cărora aceștia trebuiau să le acorde atenția cuvenită. Neînțelegerile cu privire la cine să fie mai mare dintre ei erau în mare măsură generate de Iuda.

Când Domnul Isus i-a prezentat tânărului bogat condițiile uceniciei, lui Iuda nu i-a plăcut acest lucru. El a considerat că se făcuse o greșală. Dacă astfel de oameni, ca acest conducător, ar fi putut să fie uniți cu credincioșii, atunci ei ar fi ajutat susținând cauza lui Hristos. Dacă Iuda ar fi fost primit cel puțin ca sfătuitor, gândea el, atunci ar fi putut da sugestii avantajoase pentru dezvoltarea neînsemnatei biserici. Principiile și metodele sale ar fi fost diferite întrucâtva de cele ale Domnului Hristos, dar în aceste lucruri el se considera mai înțelept decât Domnul Hristos.

În tot ceea ce Domnul Hristos le spunea ucenicilor Săi era ceva cu care Iuda nu era de acord în inima sa. Sub influența sa, aluatul neascultării își

făcea foarte repede lucrarea. În toate acestea, ucenicii n-au văzut pe adevăratul vinovat; dar Domnul Isus a văzut că Satana îi transmitea lui Iuda atributele sale și, în felul acesta, deschidea o cale prin care să-i poată influența și pe ceilalți ucenici. Cu un an înainte de trădarea Sa, Domnul Hristos spusese cu privire la aceasta: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” (Ioan 6, 70.)

Cu toate acestea, Iuda nu manifesta o opoziție fățișă față de învățăturile Mântuitorului și nici nu părea că le pune la îndoială. El n-a dat pe față o atitudine de murmurare, până la momentul ospățului din casa lui Simon. Când Maria a uns picioarele Mântuitorului, Iuda și-a manifestat tendințele spre lăcomie. Fiind mustrat de Domnul Hristos, spiritul său se revoltă. Mândria rănită și dorința de răzbunare au rupt stăvilarele și lăcomia nutrită atât de mult a pus stăpânire pe el. Aceasta va fi experiența tuturor aceluia care continuă să se joace cu păcatul. Elementele de decădere cărora nu li se rezistă și asupra cărora nu s-a câștigat biruința răspund ispitirii lui Satana, iar sufletul este robit, supus voinței lui.

Iuda însă nu era cu totul împietrit. Chiar după ce se angajase în două rânduri să-L vândă pe Mântuitorul, el a mai avut ocazii să se pocăiască. La cina de Paște, Domnul Hristos și-a dovedit divinitatea, dând în vileag scopul vânzătorului. Cu gingășie, El nu l-a trecut cu vederea pe Iuda atunci când a slujit ucenicilor. Dar ultimul apel al harului a rămas fără răspuns. Apoi, cazul lui Iuda a fost hotărât și picioarele pe care Domnul Hristos le-a spălat au plecat să aducă la îndeplinire lucrarea vânzătorului.

Iuda socotea că, dacă Domnul Hristos avea să fie crucificat, atunci evenimentul trebuia să aibă loc. Partea sa în trădarea Mântuitorului n-ar fi schimbat rezultatul. Dar, dacă Domnul Hristos nu trebuia să moară, atunci el nu făcea decât să-L forțeze să Se elibereze. Orice s-ar întâmpla, Iuda avea să câștige ceva de pe urma trădării lui. El a socotit că face o afacere iscusită vânzându-L pe Domnul său.

Cu toate acestea, Iuda nu credea că Domnul Hristos va îngădui ca El să fie arestat. Vânzându-L, planul său era de a-I da o lecție. El intenționa să joace un rol care să-L facă pe Mântuitorul mai atent de aici înainte și să-l trateze cu respectul cuvenit. Iuda însă nu știa că a dat morții pe Domnul Hristos. De câte ori, când Mântuitorul învăța în parabole, cărturarii și fariseii nu fuseseră înfrânți prin ilustrațiile Lui uimitoare! De câte ori nu se osândiseră singuri! Adesea, când adevărul pătrunsese în inimile lor, ei erau plini de furie și luau pietre ca să arunce în El; dar mereu și mereu El scăpase. Deoarece El a scăpat din așa de multe curse, cu siguranță, gândea Iuda, că nu va îngădui să fie prins.

Iuda s-a hotărât să facă o încercare. Dacă într-adevăr Domnul Hristos era Mesia, atunci poporul, pentru care El făcuse atât de mult, se va strânge în jurul Său și-L va proclama împărat. Aceasta va face ca multe minți, care până acum au fost nehotărâte, să se hotărască o dată pentru totdeauna. Iuda avea să aibă meritul de a-L fi așezat pe Împărat pe tronul lui David. Faptul acesta avea să-i asigure o poziție de frunte în noua împărăție, după Domnul Hristos.

Falsul ucenic își îndeplini partea în vinderea lui Isus. În grădină, când le-a spus conducătorilor mulțimii: „Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneți mâna pe el!” (Matei 26, 48), el era pe deplin convins că Domnul Hristos va scăpa din mâinile lor. Apoi, dacă ei ar fi aruncat vina asupra lui, el putea să le spună: „Nu v-am spus să-L țineți bine?”

Iuda privi la cei care-L prindeau pe Domnul Hristos, acționând la cuvintele lui și legându-L strâns. Plin de uimire, el văzu că Mântuitorul a îngăduit să fie legat și dus. Nerăbdător, el L-a urmat din grădină până la judecarea Lui în fața conducătorilor iudei. În fiecare moment, aștepta ca El să-și uimească vrăjmașii, apărând înaintea lor ca Fiu al lui Dumnezeu, făcând

fără efect toate comploturile și toată puterea lor. Cum însă ceasurile treceau, unul după altul, și Domnul Hristos Se supunea tuturor abuzurilor ce au fost îngrămădite asupra Lui, o teamă teribilă veni asupra vânzătorului pentru faptul că a vândut pe Învățătorul său, ca să fie dat morții.

Cum judecata se apropia de sfârșit, Iuda n-a mai putut îndura tortura conștiinței sale vinovate. Deodată, o voce răgușită a răsunat din sala de judecată, făcând ca un fior de groază să pună stăpânire pe toate inimile: „Este nevinovat, cruță-L, Caiafa!”

Făptura înaltă a lui Iuda era văzută acum făcându-și loc prin mulțimea înmărmurită. Fața sa era palidă și descompusă și stropi mari de sudoare se vedeau pe fruntea lui. Repezindu-se spre scaunul de judecată, el a aruncat jos, înaintea marelui preot, monedele de argint ce fuseseră prețul vânzării Domnului său. Apucând nerăbdător haina lui Caiafa, îl imploră să-L elibereze pe Isus, declarând că nu făcuse nimic vrednic de moarte. Mâniat, Caiafa îl îndepărtă, dar rămase încurcat, neștiind ce să spună. Perfidia preoților a fost dată pe față. Era evident că ei îl mituiseră pe ucenic ca să-și vândă Învățătorul.

„Am păcătuit”, strigă din nou Iuda, „căci am vândut sânge nevinovat.” Dar marele preot, recâștigându-și stăpânirea de sine, răspunse batjocoritor: „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” (Matei 27, 4.) Preoții fuseseră dispuși să facă din Iuda unealta lor; dar îi disprețuiau josnicia. Când el a venit la ei ca să-și mărturisească vina, l-au luat în râs.

Iuda s-a aruncat apoi la picioarele Domnului Hristos, recunoscându-L ca Fiu al lui Dumnezeu și rugându-L să se elibereze. Mântuitorul nu i-a reproșat nimic vânzătorului Său. El știa că Iuda nu se pocăise; mărturisirea sa era stoarsă din sufletul său vinovat de sentimentul îngrozitor al condamnării și al judecății viitoare, dar el nu simțea o durere profundă și zdrobitoare de

inimă pentru că vânduse pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu și că se lepădase de Sfântul lui Israel. Cu toate acestea, Domnul Hristos n-a rostit nici un cuvânt de condamnare. El a privit cu multă milă la Iuda și a spus: „Pentru ceasul acesta am venit în lume”.

Un murmur de surprindere străbătu adunarea. Cu uimire, ei au văzut răbdarea Domnului Hristos față de vânzătorul Său. Din nou îi cuprinsese convingerea că acest Om era mai mult decât un muritor. Dar, dacă El era Fiul lui Dumnezeu, se întrebau ei, de ce nu-și desface legăturile și nu triumfă asupra acuzatorilor Săi?

Iuda s-a convins că toate stăruințele lui erau zadarnice și a fugit din sala de judecată exclamând: „E prea târziu! E prea târziu!” El simțea că nu va putea trăi să-L vadă pe Isus crucificat și, în disperarea lui, s-a dus și s-a spânzurat.

Mai târziu, în aceeași zi, pe drumul de la sala de judecată a lui Pilat la Golgota, s-a produs o întrerupere a strigătelor și batjocurilor mulțimii nelegiuite, care Îl ducea pe Domnul Hristos la locul răstignirii. Pe când treceau pe lângă un loc retras, ei au văzut, la rădăcina unui copac uscat, trupul lui Iuda. A fost o priveliște dintre cele mai dezgustătoare, cutremurătoare. Greutatea corpului său rupsesse frânghia cu care se spânzurase de copac. În cădere, trupul său fusese mutilat în mod oribil, iar câinii mâncau acum din el. Resturile lui au fost repede îngropate, ca să nu se mai vadă, dar mulțimea batjocorea mai puțin acum și multe fețe palide dădeau pe față gândurile ce se frământau înăuntru. Se părea că răsplata începea să fie dată acelor care se făceau vinovați de sângele lui Isus.

Capitolul 77

În sala de judecată a lui Pilat

Capitol bazat pe textele din Matei 27, 2.11-31; Marcu 15, 1-20; Luca 23, 1-25; Ioan 18, 28-40; Ioan 19, 1-16.

În sala de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman, Domnul Hristos stătea legat ca arestat. În jurul Său se afla garda soldaților, iar sala de judecată era plină până la refuz de spectatori. Afară, la intrarea în sală, erau judecătorii Sinedriului, preoții, conducătorii, bătrânii și gloata.

După ce L-a condamnat pe Domnul Hristos, consiliul Sinedriului a venit la Pilat, pentru a obține confirmarea sentinței, ca s-o poată aduce la îndeplinire. Dar acești conducători iudei n-au intrat în sala de judecată a lui Pilat. Conform legii lor ceremoniale, s-ar fi întinat dacă ar fi făcut astfel și n-ar fi putut lua parte la sărbătoarea Paștelor. În orbirea lor, n-au putut vedea că ura aceea criminală le-a întinat inimile. N-au crezut că Domnul Hristos era adevăratul Miel Pascal și că, deoarece L-au respins, marele praznic își pierduse, pentru ei, semnificația.

Când Mântuitorul a fost adus în sala de judecată, Pilat nu L-a privit cu ochi prietenoși. Guvernatorul roman fusese chemat în grabă și sculat din pat; era hotărât să-și facă lucrarea cât mai repede cu putință. Era pregătit să se poarte cu Cel arestat cu o severitate de magistrat. Luându-și aerul cel mai grav, el s-a întors să vadă ce fel de om trebuia să cerceteze, pentru care fusese sculat la o oră atât de matinală. El știa că trebuia să fie cineva pe care autoritățile iudaice erau nerăbdătoare să-L judece și să-L pedepsească în mare grabă.

Pilat privi la oamenii care-L aveau în pază pe Isus și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra Domnului Hristos. El avusese de-a face cu tot felul de criminali; dar niciodată nu mai fusese adus înaintea sa un om care să aibă trăsături pline de atâta bunătate și noblețe. Pe fața Sa el n-a văzut nici un semn de vinovăție, nici o expresie de teamă, nici o încumetare sau dispreț. El a văzut un Om plin de calm și comportare demnă, a cărui înfățișare nu purta semnele unui criminal, ci semnătura cerului.

Înfățișarea Domnului Hristos a făcut o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Ceea ce era mai bun în natura sa a fost trezit. El auzise de Isus și de lucrările Lui. Soția lui îi spusese câte ceva din faptele minunate săvârșite de Profetul din Galilea, care vindeca pe bolnavi și învia pe morți. Acum, toate acestea prindeau -- ca într-un vis -- viață în mintea lui Pilat. Și-a adus aminte de veștile pe care le auzise din diferite părți. S-a hotărât să le ceară iudeilor să-i prezinte acuzațiile pe care le aduc împotriva Celui arestat.

„Cine este acest Om și pentru ce L-ați adus?” spuse el. „Ce păcătuire aduceți împotriva Lui?” Iudeii erau puși în încurcătură. Știind că nu puteau să-și susțină acuzațiile împotriva Domnului Hristos, nu doreau să aibă loc o cercetare publică. Au răspuns că este un înșelător, numit Isus din Nazaret.

Pilat a întrebat din nou: „Ce păcătuire aduceți împotriva omului acestuia?” Preoții n-au răspuns la întrebarea lui, dar, în cuvinte ce arătau iritarea lor, au spus: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale.” (Ioan 18, 29-30.) Când cei care formează Sinedriul, oamenii cei mai de frunte ai națiunii, aduc la tine un om pe care îl consideră vrednic de moarte, mai este nevoie să întrebi ce acuzație I se aduce? Ei sperau să-l impresioneze pe Pilat cu sentimentul importanței lor și în felul acesta să-l facă să consimtă la cererea lor, fără să mai fie nevoie să treacă prin multe cercetări. Erau nerăbdători să obțină ratificarea sentinței lor, pentru că erau conștienți de faptul că cei care au fost martori la lucrările minunate ale Domnului Hristos ar fi putut să povestească lucruri cu totul diferite de născocirile pe care le

repetau acum.

Preoții gândeau că, prin slabul și nehotărâtul Pilat, își vor putea aduce la îndeplinire planurile fără probleme. Mai înainte, el semnase foarte ușor condamnarea la moarte, osândind astfel oameni despre care știau bine că nu sunt vrednici de moarte. După aprecierile lui, viața unui arestat nu avea multă valoare; că erau nevinovați sau vinovați, faptul acesta n-avea nici o importanță. Preoții nădăjduiau ca Pilat să confirme pedeapsa cu moartea luată cu privire la Domnul Hristos fără să-L mai audieze. Ei cereau lucrul acesta ca o favoare cu ocazia marii lor sărbători naționale.

Dar era ceva cu Cel arestat, care îl reținea pe Pilat să facă lucrul acesta. El nu îndrăznea să-l înfăptuiască. Și-a dat seama de intențiile și planurile preoților. Și-a amintit cum, nu cu mult timp înainte, Domnul Hristos l-a înviat din morți pe Lazăr, mort de patru zile; și, înainte să semneze sentința de condamnare, s-a hotărât să cunoască acuzațiile ce erau aduse împotriva Lui și dacă puteau fi dovedite.

Dacă judecata voastră este suficientă, a spus el, atunci de ce L-ați mai adus pe arestat la mine? „Luați-L voi și judecați-L după legea voastră.” Constrânși în felul acesta, preoții au spus că ei L-au condamnat deja, dar că trebuie să aibă și hotărârea lui Pilat pentru ca osânda lor să fie valabilă. Care este sentința pe care ați pronunțat-o? a întrebat Pilat. Pedeapsa cu moartea, au răspuns ei; dar nu este îngăduit de lege să omorâm pe nimeni. Ei i-au cerut lui Pilat să-i creadă pe cuvânt cu privire la vinovăția lui Hristos și să întărească hotărârea luată de ei. Își luau răspunderea pentru cele ce aveau să urmeze.

Pilat nu era un judecător drept sau conștiincios; dar, deși slab din punct de vedere moral, el a refuzat să le satisfacă cererea. Nu-L va condamna pe Hristos până când nu va fi adusă o acuzație împotriva Lui.

Preoții se aflau în încurcătură. Ei și-au dat seama că trebuiau să-și ascundă fățarnicia în cea mai deplină taină. Nu trebuiau să lase să se înțeleagă că Domnul Hristos fusese arestat pentru motive religioase. Dacă acestea aveau să fie prezentate ca un motiv, atunci acțiunile lor n-ar fi avut nici o valoare înaintea lui Pilat. Ei trebuiau să-L prezinte pe Domnul Hristos ca acționând împotriva legilor civile; atunci El putea fi pedepsit ca un criminal politic. Agitațiile și răscoalele împotriva guvernării romane erau obișnuite printre iudei. Romanii reacționaseră foarte aspru împotriva acestor revolte și erau totdeauna în gardă spre a reprima orice acțiune care ar fi putut duce la răzmeriță.

Numai cu câteva zile înainte, fariseii căutaseră să-L prindă în cursă pe Domnul Hristos cu întrebarea: „Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?” Dar Domnul le demascase atunci fățarnicia. Romanii, care fuseseră de față, au văzut înfrângerea deplină a uneltirilor, precum și tulburarea la răspunsul Său: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului.” (Luca 20, 22-25.)

Preoții căutau acum să înfățișeze lucrurile ca și cum, cu acea ocazie, Domnul Hristos ar fi dat învățătura pe care ei nădăjduiau că o va da. În strâmtorarea lor, ei au adus, în sprijinul lor, martori mincinoși și „au început să-L pârască și să zică: «Pe omul acesta L-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului și zicând că El este Hristosul, Împăratul»”. Trei acuzații, nici una întemeiată. Preoții știau bine acest lucru, dar ei au fost dispuși să săvârșească un sperjur, dacă prin aceasta își puteau atinge scopul urmărit.

Pilat le-a citit planurile. El n-a crezut că Arestatul a complotat împotriva autorității romane. Înfațișarea Lui umilă și blândă era în totală contradicție cu acuzația ce I se aducea. Pilat era convins că un complot serios fusese pus la cale pentru a nimici un Om nevinovat, care stătea în calea

demnitarilor iudei. Întorcându-se spre Domnul Hristos, el întrebă: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” Mântuitorul a răspuns: „Așa cum ai spus”. Și pe când vorbea, înfățișarea Lui s-a luminat, ca și când o rază de soare strălucea asupra ei.

Când au auzit răspunsul Său, Caiafa și cei ce erau cu el i-au cerut lui Pilat să fie martor că Isus admisesese crima de care fusese acuzat. Cu strigăte puternice, preoții, cărturarii și conducătorii au cerut ca El să fie condamnat la moarte. Strigătele erau reluate de gloată și urletul devenea asurzitor. Pilat era în încurcătură. Văzând că Hristos nu răspundea nimic acuzatorilor Săi, Îl întrebă: „«Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!» Isus n-a mai dat nici un răspuns”.

Stând în spatele lui Pilat, privind panorama întregii curți, Domnul Hristos a auzit ocările; dar, față de toate acuzațiile false aduse împotriva Sa, n-a răspuns nici un cuvânt. Întreaga Sa comportare dădea mărturie despre o evidentă nevinovăție. El stătea nemișcat de furia valurilor ce tălăzuiau în jurul Său. Era ca și când valurile apăsătoare ale mâniei, ridicându-se mai mult și tot mai mult, asemenea valurilor oceanului cuprins de furtună, se spărgeau asupra Lui, dar fără să-L atingă. El rămânea tăcut, dar tăcerea Lui era elocventă. Era asemenea unei lumini strălucind dinăuntru în afara Lui.

Pilat era uimit de comportamentul Său. Oare acest Om, se întreba el, ignoră desfășurarea judecății pentru că nu-L interesează salvarea vieții Lui? Privind la Isus, care suporta insulta și batjocura fără să răspundă cu aceeași monedă, și-a dat seama că nu poate fi tot atât de nedrept și necinstit cum erau preoții care vociferau. Sperând să afle de la El adevărul și să scape de tumultul gloatei, Pilat L-a luat deoparte pe Domnul Isus și L-a întrebat iarăși: „Ești Tu Împăratul iudeilor?”

Domnul Hristos n-a răspuns în mod direct la această întrebare. El știa

că Duhul Sfânt Se lupta cu Pilat și i-a dat ocazia să-și exprime convingerea. „De la tine însuși zici lucrul acesta”, a întrebat El, „sau ți l-au spus alții despre Mine?” Cu alte cuvinte, acuzația preoților sau dorința de a primi lumină din partea Domnului Hristos era motivul care l-a îndemnat pe Pilat să pună această întrebare? Pilat a înțeles ceea ce a vrut să spună Domnul Hristos, dar mândria i-a cuprins inima. El nu va recunoaște convingerea ce pusese stăpânire pe el. „Sunt eu iudeu?” a spus el. „Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: Ce ai făcut?”

Pentru Pilat trecuse ocazia de aur, însă Domnul Isus nu l-a lăsat fără lumină. În timp ce n-a răspuns în mod direct la întrebarea lui Pilat, El a vorbit în mod clar despre misiunea Sa. L-a lăsat pe Pilat să înțeleagă faptul că El nu căuta un tron pământesc.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a spus El. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” „Atunci un Împărat tot ești!” i-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiți să-l primească. El avea o putere ce se recomanda singură, și acesta era secretul întinderii cu rezeziune a Împărăției adevărului Său. El dorea ca Pilat să înțeleagă faptul că natura sa ruinată putea să fie refăcută numai prin primirea și teaurizarea acestui adevăr.

Pilat avea dorința să cunoască adevărul. Minte sa era însă confuză. El a înțeles imediat cuvintele Mântuitorului și inima sa a fost mișcată de o mare dorință de a cunoaște ce anume era de fapt adevărul și cum îl putea obține.

„Ce este adevărul?” a întrebat el. Dar n-a așteptat să primească un răspuns. Tumultul gloatei de afară l-a readus la interesele acelui moment; căci preoții strigau, cerând luarea imediată a unei hotărâri. Ieșind în fața iudeilor, el a declarat cu autoritate în glas: „Eu nu găsesc nici o vină în El”.

Aceste cuvinte rostite de un judecător păgân erau o mustrare biciuitoare pentru perfidia și falsitatea conducătorilor iudei, care Îl acuzau pe Mântuitorul. Când preoții și mai marii lui Israel au auzit aceasta din partea lui Pilat, dezamăgirea și mânia lor n-au mai cunoscut margini. Ei complotaseră de mult și așteptau această ocazie. Văzând perspectiva eliberării lui Isus, se părea că sunt gata să-L sfâșie în bucăți. L-au denunțat cu glas tare pe Pilat și l-au amenințat cu condamnarea din partea autorităților romane. L-au acuzat că refuză să-L condamne pe Isus, care, declarau ei, S-a ridicat împotriva Cezarului.

Se auzeau acum voci mânioase, declarând că influența lui Isus, care îndemna la răzvrătire, era cunoscută în toată țara. Preoții spuneau că El „întărește și învață pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici”.

În momentul acela, Pilat nu avea de gând să-L condamne pe Domnul Hristos. Știa că iudeii L-au acuzat datorită urii și prejudecății lor. El își cunoștea datoria. Dreptatea cerea ca Domnul Hristos să fie imediat eliberat. Dar Pilat se temea de răutatea mulțimii. Dacă ar fi refuzat să-L dea pe Hristos în mâinile lor, s-ar fi iscat tulburare, și el se temea de acest lucru. Când a auzit că Domnul Hristos era din Galilea, a hotărât să-L trimită la Irod, conducătorul acelei provincii, care se afla atunci la Ierusalim. În felul acesta, Pilat gândea să transfere responsabilitatea procesului de la el asupra lui Irod. El considera, de asemenea, că aceasta este o bună ocazie de a vindeca o veche dispută dintre el și Irod. Și lucrul acesta s-a adevărat. Cei doi magistrați au redevenit prieteni datorită procesului Mântuitorului.

Pilat L-a dat din nou pe Domnul Hristos pe mâna soldaților și, în mijlocul ocărilor și insultelor gloatei, El a fost dus în grabă în sala de judecată a lui Irod. „Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult.” (Luca 23, 8.) El nu-L întâlnise niciodată până atunci pe Mântuitorul și „de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune”. Acest Irod era acela ale cărui mâini erau pătate de sângele lui Ioan Botezătorul. Când Irod a auzit pentru prima dată de Domnul Hristos, a fost îngrozit și și-a zis: „Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți”; „... de aceea se fac minuni prin el.” (Marcu 6, 16; Matei 14, 2.) Și totuși Irod a dorit să-L vadă pe Hristos. Acum era ocazia să salveze viața acestui Profet și regele spera să alunge pentru totdeauna din minte amintirea aceluia cap însângerat ce i-a fost adus pe tipsie. El dorea să-și satisfacă, de asemenea, curiozitatea și credea că, dacă I se va oferi o perspectivă de eliberare, Domnul va face pentru el tot ceea ce avea să I se ceară.

Mulți preoți și bătrâni L-au însoțit pe Domnul Hristos la Irod. Și când Mântuitorul a fost adus în sală, acești demnitari, vorbind cu toții în mod agitat, și-au adus acuzațiile împotriva Lui. Dar Irod a dat puțină atenție acuzațiilor lor. Dorind să folosească ocazia de a-L interoga pe Domnul Hristos, el a cerut să se facă liniște. A poruncit să I se scoată legăturile și, în același timp, i-a acuzat pe vrăjmașii Săi de faptul că L-au tratat cu brutalitate. Privind cu compasiune la fața liniștită a Răscumpărătorului lumii, el a citit în ea numai înțelepciune și curăție. Ca și Pilat, a fost convins de faptul că Domnul Hristos a fost acuzat datorită răutății și invidiei.

Irod L-a interogat pe Domnul Hristos în multe privințe, dar în tot acest timp Mântuitorul a păstrat o tăcere profundă. La porunca regelui, au fost aduși înaintea sa oameni neputincioși și schilozi, poruncindu-I-se Domnului Hristos să facă dovada pretențiilor Sale, făcând o minune. Oamenii, a spus Irod, spun că poți vindeca pe bolnavi. Sunt foarte nerăbdător să văd că faima Ta, care este foarte răspândită, n-a fost o înșelăciune. Dar Domnul Hristos n-

a răspuns, deși Irod a continuat să-L determine la aceasta: Dacă poți face minuni pentru alții, atunci fă acum pentru Tine, și aceasta Îți va servi spre bine. Și din nou el a poruncit: Arată-ne un semn care să dovedească faptul că ai puterea cu care zvonurile Te-au acreditat. Dar Domnul Hristos parcă nu auzea și nu vedea. Fiul lui Dumnezeu luase asupra Sa natura omului. Și El a procedat așa cum trebuie să procedeze omul în asemenea împrejurări. De aceea, nu va săvârși o minune pentru a Se scuti de durerea și umilința pe care trebuie să le îndure omul, atunci când se află în împrejurări asemănătoare.

Irod a făgăduit că Îl va elibera pe Domnul Hristos, dacă avea să săvârșească niște minuni în prezența sa. Acuzatorii Domnului Hristos văzuseră ei înșiși lucrările minunate făcute prin puterea Sa. Îl auziseră poruncind mormântului să elibereze pe mort. Văzuseră pe morți ieșind din morminte, ascultând de cuvântul Său. S-au temut ca nu cumva El să înfăptuiască vreo minune. Dintre toate lucrurile, cel mai mult se temeau de o manifestare a puterii Lui. O astfel de manifestare s-ar fi dovedit a fi o lovitură de moarte dată planurilor lor și probabil că i-ar fi costat viața. De aceea, preoții și mai marii norodului au început într-o mare agitație să-și aducă acuzațiile împotriva Lui. Ridicându-și glasurile, ei au declarat că este un trădător și un hulitor. Au declarat că minunile pe care le săvârșește le face prin puterea care-I este dată de Beelzebul, domnul dracilor. Sala de judecată a devenit o scenă în care domnea confuzia, unii strigând una, alții alta.

Conștiința lui Irod era acum mult mai puțin sensibilă decât atunci când tremurase de groază la cererea Irodiadei de a i se aduce capul lui Ioan Botezătorul. Pentru un timp, el a îndurat înțepăturile tăioase ale remușcării pentru actul său teribil; dar această sensibilitate morală a fost degradată din ce în ce mai mult, datorită vieții sale stricate. Acum, inima sa a devenit atât de împietrită, încât a ajuns să fie mândru de pedeapsa pe care i-a administrat-o lui Ioan Botezătorul pentru îndrăzneala de a-l muștra. și acum el Îl amenința pe Domnul Hristos, declarând în mod repetat că are puterea de a-L elibera sau de a-L condamna. Dar Domnul Hristos n-a făcut nici un gest care

să arate că a auzit vreun cuvânt.

Această tăcere l-a mâniat pe Irod. Părea că arată o totală indiferență față de autoritatea sa. Pentru vanitosul și îngâmfatul rege, muștrarea deschisă ar fi fost mai puțin jignitoare decât de a fi ignorat în acest fel. Din nou, plin de mânie, el l-a amenințat pe Domnul Hristos, care stătea încă nemișcat și tăcut.

Misiunea Domnului Hristos în această lume nu a fost aceea de a satisface curiozitatea bolnăvicioasă. El a venit să aducă vindecarea celor cu inima zdrobită. Dacă ar fi trebuit să rostească vreun cuvânt spre vindecarea sufletelor de boala păcatului, atunci n-ar fi tăcut. Dar nu avea nici un cuvânt pentru aceia care aveau să calce adevărul în picioarele lor nesfinte.

Domnul Hristos i-ar fi putut adresa lui Irod cuvinte care să-i străpungă urechile împietrite. El ar fi putut să-l înspăimânte și să-l facă să tremure, punându-i înaintea toată nelegiuirea vieții lui, precum și groaza apropierii zilei judecării pentru el. Dar tăcerea Domnului Hristos a fost cea mai aspră muștrare pe care o putea rosti. Irod respinsese adevărul care i-a fost adresat de către cel mai mare dintre profeți și de aceea nu avea să mai primească nici o altă solie. Pentru el, Maiestatea cerului nu mai avea nici un cuvânt. Urechea aceea, care fusese totdeauna deschisă față de nenorocirile omenești, nu mai avea acum nici un loc pentru poruncile lui Irod. Ochii aceia, care totdeauna fuseseră ațintiți asupra păcătosului pocăit cu o iubire plină de milă și iertare, nu mai aveau acum nici o privire pe care s-o acorde lui Irod. Buzele acelea, care rostiseră cele mai impresionante adevăruri și care, în accente pline de gingășie, au pledat pe lângă cel mai decăzut și mai degradat păcătos, erau acum închise față de trufașul rege, care nu simțea nevoia de un Mântuitor.

Fața lui Irod s-a întunecat de furie. Întorcându-se spre mulțime, l-a

denunțat cu mânie pe Domnul Hristos ca fiind un impostor. Apoi, adresându-se Domnului Hristos, Îi spuse: Dacă nu vei aduce nici o dovadă pentru demonstrarea pretențiilor Tale, atunci am să Te dau în mâinile soldaților și gloatei. Ei poate că vor reuși să Te facă să vorbești. Dacă ești un impostor, atunci moartea din mâinile lor nu este decât ceea ce meriți; dacă ești însă Fiul lui Dumnezeu, atunci salvează-Te, săvârșind o minune.

Nici n-a terminat bine de rostit aceste cuvinte, că mulțimea a și năvălit asupra Domnului Hristos. Asemenea unor fiare sălbatice, mulțimea s-a aruncat asupra prăzii sale. Domnul Hristos a fost târât când într-o parte, când în alta, iar Irod s-a alăturat gloatei și a căutat să-L umilească pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi intervenit soldații romani, obligând gloata cuprinsă de nebunie să dea înapoi, Mântuitorul ar fi fost sfâșiat în bucăți.

„Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț; și, după ce și-au bătut joc de El, L-au îmbrăcat cu o haină strălucitoare.” (Luca 23, 11.) Soldații romani s-au alăturat, implicându-se în această maltratare a Domnului Hristos. Tot ceea ce acești soldați răi și corupți, încurajați fiind de Irod și de conducătorii iudei, puteau născoci era folosit împotriva Mântuitorului. Și cu toate acestea, răbdarea Sa divină n-a cedat.

Persecutorii Domnului Hristos au încercat să măsoare caracterul Său după caracterul lor; ei Îl înfățișară tot așa netrebnic cum erau ei. Dar, dincolo de toată această scenă, un alt tablou se înfățișă privirii -- o scenă pe care, într-o zi, ei o vor vedea în toată slava. Erau unii care tremurau în prezența Domnului Hristos. În timp ce gloata necioplită se pleca în batjocură înaintea Lui, unii dintre cei ce veniseră cu același scop s-au întors înspăimântați și tăcuți. Irod a fost condamnat. Ultimele raze ale harului au strălucit asupra inimii lui împietrite de păcat. El și-a dat seama că Acesta nu era un om obișnuit; căci divinitatea străfulgera prin corpul Său omenesc. Chiar în timpul acela, în care Domnul Hristos era înconjurat de batjocoritori, de oameni adulteri și criminali, Irod și-a dat seama că privea un Dumnezeu pe

tronul Său.

Așa împietrit cum era, Irod n-a îndrăznit să ratifice condamnarea Domnului Hristos. El a dorit să scape de această teribilă răspundere și L-a trimis pe Domnul Hristos înapoi în sala romană de judecată.

Pilat a fost dezamăgit și foarte nemulțumit. Când iudeii s-au reîntors, aducând cu ei pe Arestatul lor, el i-a întrebat nervos ce anume vor să-I facă. Le-a amintit că-L cercetase deja pe Hristos și că nu găsisese nici o vină în El; le-a amintit faptul că ei au adus acuzații împotriva Lui, dar că n-au fost în stare să aducă probe nici măcar pentru o acuzație. El Îl trimisese pe Isus la Irod, tetrarhul Galileii, unul din neamul lor, dar nici el nu L-a găsit vrednic de moarte. „Eu deci, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul”, a spus Pilat.

Aici Pilat și-a dat pe față slăbiciunea. El declarase că Domnul Hristos era nevinovat și, cu toate acestea, era dispus să pună să-L biciuiască, numai pentru a-i liniști pe acuzatorii Lui. El avea să sacrifice dreptatea și principialitatea numai pentru a fi pe placul mulțimii. Acest lucru l-a pus într-o situație critică. Mulțimea, dându-și seama de nehotărârea lui, a cerut mai insistent viața celui arestat. Dacă Pilat ar fi rămas de la început hotărât, refuzând să condamne un Om pe care L-a găsit nevinovat, el ar fi rupt atunci lanțul fatal care avea să-l lege în remușcare și vinovăție cât timp avea să mai trăiască. Dacă ar fi adus la îndeplinire convingerile lui despre dreptate, atunci iudeii n-ar fi îndrăznit să-i dicteze. Domnul Hristos ar fi fost dat morții, dar vina nu avea să cadă asupra lui Pilat. Pas cu pas, Pilat a pășit pe drumul violării conștiinței sale. El s-a sustras judecății după dreptate și adevăr și acum s-a trezit aproape fără putere în mâinile preoților și conducătorilor. Șovăiala și nehotărârea s-au dovedit a fi ruina lui.

Chiar și în situația aceasta, Pilat n-a fost lăsat să acționeze orbește. Un

mesaj din partea lui Dumnezeu l-a avertizat despre fapta pe care era gata s-o comită. Ca răspuns la rugăciunea Domnului Hristos, soția lui Pilat a fost vizitată de un înger din ceruri și, într-un vis, ea l-a văzut pe Mântuitorul și a vorbit cu El. Soția lui Pilat nu era din neamul iudeilor, dar, privind în vis la Domnul Hristos, nu s-a îndoit nicidecum de caracterul și misiunea Sa. Ea știa că El este Prințul lui Dumnezeu. L-a văzut în sala de judecată, pe când era judecat. I-a văzut mâinile strâns legate, ca mâinile unui criminal. A văzut pe Irod și pe ostașii lui cum îndeplineau oribila lor lucrare. I-a auzit pe preoți și pe conducători, plini de mânie și răutate, acuzându-l nebunește. A auzit cuvintele: „Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară”. L-a văzut pe Pilat dând pe Isus să fie biciuit, după ce a declarat că nu găsește nici o vină în El. A auzit pronunțarea condamnării de către Pilat și l-a văzut predând pe Domnul Hristos omorâtorilor Săi. A văzut crucea ridicată pe Golgota. A văzut pământul cuprins în întuneric și a auzit misteriosul strigăt: „S-a sfârșit”. Privirea ei a mai văzut un alt tablou. Ea l-a văzut pe Domnul Hristos stând pe un nor mare și alb, în timp ce pământul se învârtea în spațiu, iar omorâtorii Săi fugeau din fața slavei Sale. Cu un strigăt de groază s-a trezit și de îndată i-a scris lui Pilat cuvinte de avertizare.

În timp ce Pilat ezita cu privire la ceea ce avea de făcut, un sol își făcu loc prin mulțime și îi înmână scrisoarea din partea soției sale, care spunea:

„Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui”.

Fața lui Pilat a devenit palidă. El era confuz din cauza propriilor emoții, care se luptau între ele. Dar, în timp ce amâna luarea unei hotărâri, preoții și mai marii norodului ațâțau mai departe mințile oamenilor. Pilat a fost forțat să acționeze. El s-a gândit la un obicei de care se putea folosi pentru a asigura eliberarea Domnului Hristos. Era obiceiul ca la această sărbătoare să fie eliberat un arestat ales de popor. Acest obicei era o invenție păgână; în el nu se afla nici măcar o umbră de dreptate, dar era foarte mult apreciat de

iudei. Autoritățile romane aveau la data aceea un deținut numit Baraba, care era condamnat la moarte. Acest om pretinsese că este Mesia. El își arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obținea prin furt și jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, își câștigase simpatia poporului și stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice și împietrit, dedat la răscoală și cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om și nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezește simțul dreptății. În opoziție cu preoții și mai marii norodului, el spera să le câștige simpatia pentru Hristos. Astfel, întorcându-se spre mulțime, el spuse cu mare seriozitate: „Pe care ... voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care este numit Hristos?”

Răspunsul gloatei veni asemenea răcnetului fiarelor sălbatice: „Slobozește-ne pe Baraba!” Din ce în ce mai tare creștea strigătul: Baraba! Baraba! Gândind că mulțimea n-a înțeles întrebarea, Pilat a spus: „Vreți să vă slobozesc pe Împăratul iudeilor?” Dar ei au strigat din nou: „La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba!” „Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?” a întrebat Pilat. Din nou mulțimea agitată începu să urle ca demonii. Chiar demoni în chip omenesc se aflau acolo în mulțime și ce altceva putea fi așteptat decât răspunsul: „Să fie răstignit”?

Pilat era tulburat. Nu gândise că lucrurile vor ieși astfel. El ezita să predea un Om nevinovat celei mai rușinoase și mai crude morți din câte puteau fi aplicate. După ce urletul vocilor s-a domolit, el s-a întors spre mulțime spunând: „De ce, ce rău a făcut?” Dar lucrurile merseseră prea departe pentru a se mai putea argumenta. Ei nu doreau să vadă dovada nevinovăției Domnului Hristos, ci osândirea Lui.

Pilat încă se străduia să-L elibereze. „El le-a spus pentru a treia oară: «Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după

ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul»”. Însă numai menționarea faptului că I se va da drumul îi ațâță pe oameni de zece ori mai mult. „Răstignește-L, răstignește-L!” au strigat cu toții. Mai tare și tot mai tare creștea furtuna pe care o dezlănțuise nehotărârea lui Pilat.

Sfârșit de oboseală și plin de răni, Domnul Hristos a fost luat și biciuit în fața mulțimii. „Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: «Plecăciune, Împăratul Iudeilor». Și scuipau asupra Lui”. Din când în când, câte o mână nelegiuită smulgea trestia ce-I fusese așezată în mână și lovea cu ea coroana de spini de pe fruntea Sa, făcând ca spinii să se înfigă în tâmpilele Sale, iar sângele să se prelingă pe fața și barba Sa.

Minunați-vă, o, ceruri, și rămâi încremenit pământule! Privește pe asupritor și pe Cel asuprit! O gloată înnebunită L-a înconjurat pe Mântuitorul acestei lumi. Cuvintele de batjocură se amestecau cu blesteme josnice și pline de hulă. Nașterea sa din clasa de jos și viața Lui umilă erau discutate de mulțimea nesimțitoare. Declarația Sa că este Fiul lui Dumnezeu era luată în râs și glume grosolane și rânjete batjocoritoare treceau din gură în gură.

Satana era acela care conducea mulțimea cea crudă în comportarea ei abuzivă față de Mântuitorul. Era scopul lui Satana acela de a-L provoca -- dacă era posibil -- să Se răzbune sau de a-L determina să facă o minune spre a Se elibera singur, nimicind astfel Planul de Mântuire. O singură pată asupra vieții Sale omenești, o singură greșeală a naturii Sale omenești de a îndura teribila încercare, și Mielul lui Dumnezeu avea să fie o jertfă nedesăvârșită, iar mântuirea omului -- un eșec. Dar El, care, printr-o poruncă, putea aduce în ajutorul Său oștile cerești -- El, care ar fi putut alunga mulțimea îngrozită din fața Sa, prin străfulgerarea maiestății divine, -- S-a supus cu un desăvârșit calm insultelor și batjocurii celei mai josnice.

Vrăjmașii Domnului Hristos ceruseră o minune ca dovadă a divinității Sale. Ei aveau dovezi cu mult mai mari decât cele pe care le căutau. După cum cruzimea i-a degradat pe chinătorii Săi, făcându-i neoameni, asemenea lui Satana, tot astfel umilința și răbdarea Sa L-au înălțat pe Domnul Hristos mai presus de oameni, dovedind originea Sa dumnezeiască. Umilința Sa era garanția înălțării Sale. Picurii de sânge ai agoniei Sale, ce se scurgeau pe fața și pe barba Sa -- din rănile făcute în tâmplele Sale, -- erau garanția ungerii Sale cu „un untdelemn de bucurie” (Evrei 1, 9), ca marele nostru Mare Preot.

Furia lui Satana era mare văzând că toate violențele săvârșite asupra Mântuitorului n-au putut stoarce nici cel mai mic murmur de pe buzele Sale. Deși luase asupra Sa natura omului, El a suportat totul cu o răbdare dumnezeiască și nu S-a abătut cu nimic de la voința Tatălui Său.

Când L-a dat pe Isus ca să fie biciuit și batjocorit, Pilat s-a gândit că, făcând astfel, va trezi mila celor din mulțime. El spera că ei vor socoti că pedeapsa aceasta era suficientă. Chiar răutatea preoților, gândea el, avea să fie acum satisfăcută. Dar, cu puterea lor ascuțită de observație, iudeii au văzut slăbiciunea unei astfel de pedepsiri a unui Om care fusese declarat nevinovat. Ei știau că Pilat căuta să salveze viața arestatului și erau hotărâți ca Isus să nu fie eliberat. Pilat a pus să-L biciuiască pentru a fi pe placul nostru, să ne dea satisfacție, gândeau ei, și dacă vom forța lucrurile ca să se ia o hotărâre, atunci cu siguranță vom obține ceea ce dorim.

Pilat a trimis după Baraba, să fie adus înaintea tribunalului. Apoi el i-a înfățișat mulțimii pe cei doi arestați, unul lângă altul, și, arătând spre Mântuitorul, spuse cu o voce solemnă, stăruind: „Iată omul”. „Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El.” (Ioan 19, 4.5.)

Fiul lui Dumnezeu Se găsea acolo purtând haina batjocurii și cununa de

spini. Dezgolit până la brâu, pe spatele Său se vedeau dungile lungi și nemiloase ale loviturilor de bici, din care sângele curgea din belșug. Fața Sa era pătată de sânge și avea întipărite pe ea urmele istovirii și ale durerii; dar niciodată ea nu fusese mai frumoasă ca acum. Fața Mântuitorului n-a fost desfigurată pe când Se afla înaintea vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură a feței exprima bunătate și resemnare, precum și mila cea mai gingașă pentru cruzii Săi vrăjmași. În comportarea Sa nu se vedea nici o slăbiciune pornită din lașitate, ci tăria și demnitatea îndelungatei suferințe. Într-un izbitor contrast, se înfățișa deținutul de lângă El. Fiecare trăsătură a feței lui Baraba îl arăta a fi un tâlhar împietrit, ceea ce, de fapt, și era. Contrastul acesta era grăitor pentru oricine privea la ei. Unii dintre cei ce priveau scena plângeau. Privind la Domnul Hristos, inimile lor erau pline de simpatie pentru El. Chiar preoții și conducătorii erau convinși de faptul că El era exact ceea ce spunea că este.

Nu toți soldații romani care Îl înconjurau pe Domnul Hristos erau cu inima împietrită; unii dintre ei căutau cu stăruință să găsească o dovadă că El nu este un criminal sau o persoană periculoasă. Din când în când, ei se întorceau să arunce o privire plină de dispreț asupra lui Baraba. Nu era nevoie de o minte pătrunzătoare pentru a-l cunoaște pe deplin. Apoi din nou se întorceau spre Cel judecat. Ei priveau la divinul Suferind cu simțăminte de profundă milă. Supunerea tăcută a Domnului Hristos a fixat în mintea lor scena, ca să nu se mai șteargă niciodată, până când, fie că Îl vor recunoaște ca fiind Hristosul, fie prin lepădarea Lui, își hotărăsc pentru totdeauna destinul.

Pilat era uluit în fața răbdării pline de resemnare a Mântuitorului. El nu s-a îndoit de faptul că înfățișarea acestui Om, în contrast cu aceea a lui Baraba, avea să le trezească iudeilor simpatie pentru El. Dar n-a înțeles ura fanatică a preoților împotriva Lui, care, ca Lumină a lumii, a făcut ca întunericul și abaterile lor să iasă în evidență. Ei au ațâțat gloata cuprinsă de o furie turbată și din nou preoții, conducătorii și mulțimea și-au ridicat glasul acela înspăimântător: „Răstignește-L! Răstignește-L!” În cele din urmă,

pierzându-și cu totul răbdarea față de cruzimea lor lipsită de orice rațiune, Pilat a strigat disperat: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci nu găsesc nici o vină în El”.

Guvernatorul roman, deși obișnuit cu astfel de scene pline de cruzime, a fost mișcat și plin de simpatie pentru Suferindul arestat, care, condamnat și biciuit, cu fruntea însângerată și spinarea numai răni deschise, avea încă înfățișarea unui împărat pe tronul său. Dar preoții au răspuns: „Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”.

Pilat era contrariat. El n-avea o idee clară despre Hristos și misiunea Lui; dar avea o credință nedefinită în Dumnezeu și în ființe superioare celor omenești. Un gând, care cândva îi trecuse prin minte, lua acum o formă mult mai precisă. El se întreba dacă nu cumva era o Ființă divină Cel ce stătea în fața sa, îmbrăcat în haina purpurie a batjocurii și purtând pe cap cununa de spini.

Se întoarse iarăși în sala de judecată și Îi zise lui Isus: „De unde ești Tu?” Domnul Hristos nu i-a dat nici un răspuns. Mântuitorul vorbise deschis cu Pilat, explicându-i lucrarea Sa, aceea de a da mărturie despre adevăr. Dar Pilat a nesocotit lumina primită. El a abuzat de înalta sa funcție de judecător prin aceea că, în fața cererilor gloatei, a renunțat la principiile și autoritatea sa. De aceea, Domnul Hristos nu mai avea pentru el nici o altă lumină. Ofensat de tăcerea Sa, Pilat spuse mânios:

„Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-ți dau drumul?”

Domnul Hristos a răspuns: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale, are un mai

mare păcat”.

Astfel, milostivul Mântuitor, în mijlocul suferinței și durerii Sale teribile, a căutat să scuze atât cât a fost posibil acțiunea guvernatorului roman, care L-a dat să fie crucificat. Ce scenă a fost aceasta, scenă care a fost transmisă lumii din toate timpurile! Ce lumină aruncă ea asupra caracterului Aceluia care este Judecător al întregului pământ!

„Cine Mă dă în mâinile tale”, a spus Domnul Hristos, „are un mai mare păcat.” Prin aceasta, Domnul Hristos îl viza pe Caiafa, care, ca mare preot, reprezenta națiunea iudaică. Iudeii cunoșteau principiile cu care guvernau autoritățile romane. Avuseseră lumină în profețiile care mărturiseau despre Hristos, precum și în învățăturile și minunile Sale. Judecătorii iudei au avut dovezi incontestabile despre divinitatea Aceluia pe care ei L-au condamnat la moarte. Și vor fi judecați după lumina pe care au avut-o.

Vina cea mai mare și răspunderea cea mai grea zăceau asupra acelor care se aflau în pozițiile cele mai înalte ale națiunii, care erau depozitari ai datoriei sacre, pe care le trădau acum atât de josnic. În comparație cu aceștia, Pilat, Irod și soldații romani aproape că nu-L cunoșteau pe Isus. Ei căutau să fie pe placul preoților și al conducătorilor, atunci când se comportau violent față de Domnul Hristos. Nu aveau lumina pe care națiunea iudaică o primise din abundență. Dacă această lumină le-ar fi fost dată și soldaților, atunci aceștia nu L-ar fi tratat pe Domnul Hristos atât de crud cum L-au tratat.

Din nou Pilat a făcut propunerea ca Mântuitorul să fie eliberat. „Dar iudeii strigau: «Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul».” Astfel, acești ipocriți se prefăceau că sunt zeloși în ceea ce privește autoritatea Cezarului. Dintre toți adversarii conducerii romane, iudeii erau cei mai înverșunați. Când le venea bine, ei erau cei mai tirani în a

impune cerințele lor naționale și religioase; dar, când urmăreau îndeplinirea unor scopuri pline de cruzime, atunci înălțau puterea Cezarului. Pentru a aduce la îndeplinire nimicirea Domnului Hristos, ei erau gata să facă declarații de loialitate față de cârmuirea străină, pe care o urau.

„Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului”, au continuat ei. Aceasta l-a atins pe Pilat în punctul slab. El era deja bănuțit de autoritatea romană și era conștient de faptul că un astfel de raport despre el ar fi însemnat ruina lui. Știa că, dacă iudeii aveau să fie înfrânți, atunci toată mânia lor avea să se întoarcă împotriva lui. Ei nu se vor da înapoi de la nimic pentru a se răzbuna. El avea înaintea sa un exemplu al îndârjirii, cu care căutaseră să ia viața Aceluia pe care Îl urau fără motiv.

Pilat și-a ocupat locul pe scaunul de judecător și L-a prezentat din nou pe Domnul Isus poporului, spunând: „Iată Împăratul vostru!” Din nou s-a auzit strigătul turbat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L”. Cu un glas ce s-a făcut auzit de toți, Pilat a întrebat: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” Dar de pe buzele profane și hulitoare au ieșit cuvintele: „Noi n-avem alt împărat decât Cezarul”.

Alegându-și un conducător păgân, iudeii au renunțat la teocrație. Ei Îl respinseseră pe Dumnezeu ca Împărat al lor. De aici înainte, nu mai aveau nici un eliberator. Nu aveau alt împărat decât pe Cezarul. La aceasta conduseseră preoții și învățătorii pe popor. De aceea erau răspunzători și de teribilele consecințe ce aveau să urmeze. Păcatul națiunii și ruina ei se datorau conducătorilor religioși.

„Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră».” Plin de teamă și condamnându-se singur, Pilat a privit la Mântuitorul. Dintre toate fețele

acelea ce priveau în sus, numai El era netulburat. În jurul capului Său părea că strălucește o lumină blândă. Pilat spuse în inima sa: „El este Dumnezeu”. Întorcându-se spre mulțime, el declară că este nevinovat de sângele Său. Luați-L și răstigniți-L. Dar rețineți voi, preoți și conducători, eu am declarat că El este un om drept. Fie ca Acela despre care spune că este Tatăl Său să vă judece pe voi și pe mine pentru cele întâmplate astăzi. Apoi Îi spuse Domnului Isus: „Iartă-mă pentru fapta aceasta. Nu Te pot salva”. Și, după ce a pus să-L bată pe Isus din nou cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit.

Pilat dorea foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar și-a dat seama că nu va putea face acest lucru și totuși să-și păstreze poziția și onoarea. În loc să-și piardă puterea lumească, a preferat să aleagă sacrificarea unei vieți nevinovate. Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. Curentul merge cu putere în direcția cea rea și acela care acceptă compromisuri cu răul este spulberat în întunericul dens al vinovăției.

Pilat a cedat în fața cerințelor gloatei. În loc să-și piardă poziția, el L-a dat pe Domnul Hristos să fie crucificat. Dar, în ciuda măsurilor sale de precauție, lucrul de care se temea cel mai mult s-a abătut după aceea asupra lui. I s-au luat toate onorurile și a fost îndepărtat din înalta sa poziție și, ros de remușcări și cu mândria rănită, și-a sfârșit viața nu la mult timp după crucificarea Domnului. Astfel, toți aceia care fac compromis cu păcatul nu vor culege decât necaz și ruină. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” (Proverbe 14, 12.)

Când Pilat s-a declarat nevinovat de sângele Domnului Hristos, Caiafa a răspuns în mod sfidător: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Aceste cuvinte îngrozitoare au fost preluate de preoți și conducători și repetate de mulțime într-un urlat inuman de voci. Întreaga mulțime a răspuns: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor

noștri”.

Copiii lui Israel făcuseră alegerea. Arătând spre Domnul Hristos, ei spusese: „Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba”. Baraba, un tâlhar și un ucigaș, era reprezentantul lui Satana. Domnul Hristos era reprezentantul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a fost lepădat; Baraba a fost ales. Ei aveau să aibă parte numai de Baraba. Făcând această alegere, au acceptat pe acela care de la început a fost un mincinos și un ucigaș. Satana era conducătorul lor. Ca națiune, vor acționa la porunca sa. Vor face faptele lui. Vor trebui să îndure stăpânirea lui. Aceia care l-au ales pe Baraba în locul Domnului Hristos aveau să simtă cruzimea lui Baraba de-a lungul tuturor timpurilor.

Privind la Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu, iudeii strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Strigătul acela îngrozitor s-a urcat la tronul lui Dumnezeu. Sentința aceea pronunțată de ei a fost scrisă în ceruri. Rugăciunea aceea a fost ascultată. Sângele Fiului lui Dumnezeu a căzut asupra copiilor lor și asupra copiilor, copiilor lor, ca un blestem permanent.

Îngrozitoare a fost împlinirea lui la distrugerea Ierusalimului. Îngrozitor s-a manifestat în situația națiunii iudaice de-a lungul celor optsprezece veacuri -- o mlădiță tăiată, despărțită de butuc, o ramură moartă, lipsită de roade, ce urmează a fi strânsă și aruncată în foc. Din țară în țară, în toată lumea, și din veac în veac, morți, morți în vinovăție și păcat!

Îngrozitor va fi împlinită rugăciunea aceea în ziua cea mare a judecății. Când Domnul Hristos va veni iarăși pe pământ, nu ca un arestat înconjurat de drojdia societății, oamenii Îl vor vedea ca Împărat al cerului. Domnul Hristos va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său și în slava sfinților îngeri. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri, fiii minunați și biruitori ai lui Dumnezeu, de un farmec și o slavă inegalabile, Îl vor însoți în drumul Său.

Apoi El va sta pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi aduse toate națiunile pământului. Atunci orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă -- coroană în coroană. În locul acelei vechi haine regale de purpură, El va fi îmbrăcat cu haine de cel mai imaculat alb, „de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da.” (Marcu 9, 3.) Pe haina și pe coapsa Lui va fi scris un nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (Apocalipsa 19, 16.) Aceia care și-au bătut joc de El și L-au lovit vor fi și ei prezenți. Preoții și conducătorii vor privi iarăși scena din sala judecății. Fiecare amănunt va fi adus înaintea lor, ca și când ar fi scris cu litere de foc. Atunci, aceia care s-au rugat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” vor primi răspuns la cererea lor. Iar lumea întreagă va ști și va înțelege. Își vor da seama împotriva cui au luptat ei, niște ființe sărmane, slabe și trecătoare. Într-o agonie și o groază teribilă, vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6, 16-17.)

Capitolul 78

Golgota

Capitol bazat pe textele din Matei 27, 31-53; Marcu 14, 20-38; Luca 23, 26-46; Ioan 19, 16-30.

„Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo.”

„De aceea ... ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său”, Hristos „a pățimit dincolo de poartă.” (Evrei 13, 12.) Din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului. Domnul Hristos, Înlocuitorul nostru, trebuia să sufere dincolo de hotarele Ierusalimului. El a murit dincolo de poartă, acolo unde erau executați tâlharii și ucigașii. Pline de însemnătate sunt aceste cuvinte: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi.” (Galateni 3, 13.)

O mare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul, și oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării. Preoții și conducătorii se legaseră printr-o înțelegere să nu le facă nimic urmașilor Domnului Hristos, dacă El avea să fie dat în mâinile lor, și de aceea ucenicii și credincioșii din oraș și din împrejurimi s-au alăturat mulțimii care Îl urma pe Mântuitorul.

Când Domnul Isus a trecut de poarta curții lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiți, care sângerau. Doi tovarăși de tâlhărie ai lui Baraba aveau să sufere moartea o dată cu Domnul Hristos și asupra lor au fost, de asemenea, puse crucile pregătite pentru ei.

Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune și suferință. De la Cina Paștelui luată cu ucenicii Săi, El nu mâncase și nu băuse nimic. În conflictul cu forțele satanice din grădina Ghetsemani, El fusese în agonie. Îndurase durerea teribilă a trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa și la Pilat. De la Pilat, fusese trimis la Irod și înapoi la Pilat. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice -- toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine. Domnul Hristos însă n-a cedat. El n-a rostit nici un cuvânt, decât pentru slava lui Dumnezeu. În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie și demnitate. Dar când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leșinat sub povara ei.

Mulțimea care Îl urma pe Mântuitorul a văzut pașii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat nici un pic de milă față de El. Oamenii își băteau joc pentru că nu putea să ducă acea cruce grea. Din nou povara a fost pusă asupra Sa și El iarăși a căzut la pământ sub greutatea ei. Persecutorii Săi au văzut că Îi era imposibil să-și ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neștiind pe cine să găsească să ducă mai departe povara aceea umilitoare. Iudeii nu puteau face lucrul acesta, pentru că întinarea avea să-i împiedice să ia parte la sărbătoarea Paștelui. Nimeni deci, nici măcar gloata care Îl urma, nu era de acord să poarte crucea.

În acest moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la țară, se întâlnește cu mulțimea. El aude batjocurile și înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele disprețuitoare: „Faceți loc pentru Împăratul Iudeilor!” El se oprește plin de uimire în fața scenei și, în timp ce își exprimă compasiunea, îl prind și pun crucea pe umerii săi.

Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el

însuși nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon și de aici înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providență. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare și a rămas totdeauna cu bucurie sub povara ei.

Nu puține femei se aflau în mulțimea care Îl urma pe Cel nevinovat la locul execuției. Atenția lor era ațintită asupra Domnului Hristos. Unele dintre ele Îl văzuseră mai înainte. Altele aduseseră la El pe bolnavii și suferinzii lor. Altele fuseseră ele însele vindecate. Acum se făceau auzite istorisirii ale celor petrecute. Ele erau uimite de ura pe care mulțimea o manifesta față de Cel pentru care inimile lor erau înduioșate și zdrobite. Și, în ciuda acțiunii gloatei turbate și a cuvintelor pline de mânie ale preoților și conducătorilor, aceste femei au dat glas simpatiei lor. Și în timp ce Domnul Hristos cădea leșinat sub povara crucii, ele izbucneau în vaiete jalnice.

Acesta a fost singurul lucru care a atras atenția Domnului Hristos. Deși copleșit de suferință, în timp ce purta păcatele lumii, El nu era indiferent față de această exprimare a durerii. A privit la aceste femei cu o delicată simpatie. Ele nu credeau în El; știa că ele nu-L plângeau ca pe Cineva trimis de Dumnezeu, ci erau mișcate de sentimente de milă omenească. Dar n-a disprețuit simpatia lor, ci faptul acesta a trezit în inima Sa o profundă milă: „Fiice ale Ierusalimului”, a spus El, „nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri”. De la scena din fața Sa, Domnul Hristos a privit în viitor, în timpul nimicirii Ierusalimului. În scena teribilă, multe din femeile care Îl plângeau acum aveau să piară împreună cu copiii lor.

De la căderea Ierusalimului, gândurile Domnului Hristos au trecut la o judecată mai amplă. În distrugerea orașului plin de nelegiuire, El a văzut un simbol al nimicirii finale, ce avea să vină asupra lumii. El spusese: „Atunci vor începe să zică munților: «Cădeți peste noi!» Și dealurilor: «Acoperiți-ne!» Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui

uscat?” Prin copacul verde, Domnul Hristos Se reprezenta pe Sine, Răscumpărătorul nevinovat. Dumnezeu a îngăduit ca mânia Sa manifestată împotriva păcatului să se abată asupra Fiului Său iubit. Domnul Hristos avea să fie crucificat pentru păcatele oamenilor. Ce suferință avea să suporte atunci păcătosul care stăruia în păcat? Toți cei nepocăiți și necredincioși vor cunoaște necazul și suferința, pe care nici o limbă nu le poate exprima.

Din mulțimea ce urma pe Mântuitorul la Golgota, mulți Îl însoțiseră cu osanale pline de bucurie și fluturaseră ramuri de palmieri atunci când a intrat triumfător în Ierusalim. Dar nu puțini dintre cei care-I adresaseră osanale, pentru că atunci era popular să facă astfel, acum se alăturau strigătului: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Când Domnul Hristos a intrat în Ierusalim, speranțele ucenicilor crescuseră în cel mai înalt grad. Ei stătuseră strâns lângă Învățătorul lor, considerând că era o mare onoare a fi în legătură cu El. Acum însă, în umilirea Sa, ei Îl urmară de la distanță. Erau plini de durere și zdrobiți, dezamăgiți în speranțele lor. Cât de exact se împlineau cuvintele Domnului Hristos: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.»” (Matei 26, 31.)

Sosind la locul execuției, osândiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile celor care-i așezau pe cruce; dar Domnul Hristos n-a opus nici o rezistență. Mama Domnului Hristos, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase pașii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii și dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit și să-I șteargă fruntea care cândva se odihniase la pieptul său. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. Asemenea ucenicilor, ea încă mai nutrea speranța că Domnul Hristos avea să-și manifeste puterea și să Se elibereze din mâinile vrăjmașilor Săi. Din nou inima i se strânse când își aduse aminte de cuvintele prin care El prevestise chiar scenele ce aveau loc atunci. În timp ce tâlharii erau legați de cruce, ea privea scena într-o așteptare chinuitoare. Va îngădui oare El, care dăduse viață morților, să fie

răstignit? Va îngădui oare El, Fiul lui Dumnezeu, să fie ucis într-un mod așa de crud? Oare va trebui ea să lepede credința că Isus este Mesia? Va trebui oare să fie martoră a ocării și durerii Lui, fără să aibă măcar privilegiul de a-L ajuta în durerea Lui? Ea a văzut cum mâinile Sale se întind pe cruce; ciocanul și cuiele fuseseră aduse, erau acolo, și în timp ce piroanele erau bătute în carnea moale, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de scena aceea plină de cruzime trupul leșinat al mamei lui Isus.

Mântuitorul n-a scos nici un murmur de durere. Fața Sa a rămas calmă și senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit atunci nici o mână milostivă care să șteargă sudoarea morții de pe fața Sa, nici un cuvânt de simpatie, nici o credincioșie neclintită, care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldații își aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Minteia Lui trecea dincolo de propria suferință, la păcatul persecutorilor Săi și la plata teribilă care va fi partea lor. Nici un blestem n-a fost rostit asupra soldaților care-L tratau atât de aspru. Nici o răzbunare n-a fost invocată asupra preoților și conducătorilor, care jubilau la vederea împlinirii planurilor lor. Domnului Hristos I-a fost milă de ei, în ignoranța și vinovăția lor. El șopti, pentru iertarea lor, scuza „căci nu știu ce fac”.

Dacă ar fi știut că Îl torturau pe Cel care a venit să salveze din ruină veșnică neamul omenesc căzut în păcat, atunci ei ar fi fost cuprinși de remușcare și de groază. Dar necunoașterea lor nu le-a îndepărtat vinovăția; căci a fost privilegiul lor acela de a cunoaște și a primi pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor. Unii dintre ei aveau să-și recunoască păcatul, să se pocăiască și să fie convertiți. Alții însă, prin nepocăința lor, aveau să facă imposibil ca rugăciunea Domnului Hristos să primească un răspuns pentru ei. Și totuși, în același fel, scopul lui Dumnezeu ajungea să fie împlinit. Domnul Hristos câștiga dreptul să devină apărătorul omului în prezența lui Dumnezeu.

Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmașii Săi a cuprins lumea. Ea cuprinde pe orice păcătos care a trăit sau va trăi, de la începutul lumii și până la sfârșitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăția crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferită tuturor în dar. „Toți cei ce vor” pot avea pace cu Dumnezeu și pot moșteni viața veșnică.

De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trântită cu violență în groapa mai dinainte pregătită. Faptul acesta L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere. Pilat a scris apoi o inscripție în evreiește, grecește și latinește și a așezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: „Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor”. Inscripția aceasta i-a enervat pe iudei. În sala de judecată a lui Pilat ei strigaseră: „Răstignește-L!” „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul.” (Ioan 19, 15.) Ei declaraseră că oricine va recunoaște un alt împărat va fi un trădător. Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nici o altă vinovăție, decât aceea că Isus era Împăratul Iudeilor. Inscripția era de fapt o virtuală recunoaștere a supunerii iudeilor față de puterea romană. Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoții se întrecuseră pe ei înșiși. Pe când puneau la cale moartea Domnului Hristos, Caiafa declarase că este mai de folos să moară un om pentru a salva întreaga națiune. Acum, ipocrizia lor a fost dată pe față. Pentru a-L distruge pe Domnul Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice existența lor națională.

Preoții au văzut ceea ce făcuseră și, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: „Nu scrie: «Împăratul Iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul Iudeilor»”. Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și în mod categoric își manifestă disprețul față de preoții și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: „Ce am scris, am scris”.

O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea

acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care declară pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.

În suferințele Domnului Hristos pe cruce, profeția a fost împlinită. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele Mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa Mea.” (Psalmii 22, 16-18.) Profeția cu privire la hainele Sale a fost împlinită, fără să fie nevoie de sfatul sau intervenția prietenilor sau a vrăjmașilor Celui crucificat. Hainele Sale au fost date soldaților care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărțeau între ei hainele Lui. Tunica Lui fusese țesută de-a-ntregul, fără cusătură, și ei au zis: „Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie”.

Într-o altă profeție, Mântuitorul declara: „Ocara Îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet.” (Psalmii 69, 20.21.) Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec a fost oferit și Domnului Hristos; dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic care I-ar fi întunecat mintea. Credința Sa trebuia să se țină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă și-ar fi întunecat simțămintele, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana.

Vrăjmașii Domnului Hristos dădură frâu liber mâniei lor furioase, în timp ce El atârna pe cruce. Preoții, conducătorii și cărturarii s-au unit cu

gloata în a-și bate joc de Mântuitorul muribund. La botez și la schimbarea la față, vocea lui Dumnezeu fusese auzită proclamând pe Hristos ca Fiu al Său. Și din nou, chiar înaintea trădării lui Isus, Tatăl vorbise dând mărturie despre divinitatea Fiului. Dar acum vocea din ceruri tăcea. N-a fost auzită nici o mărturie în favoarea Domnului Hristos. El a suferit singur comportamentul abuziv și batjocura din partea oamenilor răi.

„Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu”, spuneau ei, „pogoară-Te de pe cruce!” „Să se mântuiască pe Sine Însuși, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu.” În pustia ispitirii, Satana spusese: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos”, de pe streșina templului. (Matei 4, 3.6.) Satana și îngerii săi, în chip omenesc, erau prezenți la cruce. Arhivrajmașul și oștirile sale conlucrau cu preoții și conducătorii. Cei care trebuiau să învețe poporul ațâțaseră gloata neștiutoare, ca să ceară pronunțarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulți nu-L văzuseră niciodată, până la data când au fost aduși să depună mărturie împotriva Lui. Preoții, conducătorii, fariseii și gloata înrăită erau uniți într-un delir satanic. Conducătorii religioși s-au unit cu Satana și îngerii săi. Ei aduceau la îndeplinire cele poruncite de el.

Domnul Hristos, suferind și muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoți: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem”. Domnul Hristos ar fi putut coborî de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine, păcătosul are nădejdea iertării și milei lui Dumnezeu.

În batjocura lor la adresa Mântuitorului, oamenii care mărturiseau a fi tâlcuitori ai profețiilor repetau chiar cuvintele pe care inspirația le profetizase că le vor spune cu ocazia aceasta. Și cu toate acestea, în orbirea lor, ei nu și-au dat seama că împlinesc profeția. Cei care, în bătaie de joc, au rostit cuvintele: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L

iubește. Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu»” puțin își dădeau seama că mărturia lor avea să răsunе de-a lungul veacurilor. Deși rostite în bătaie de joc, aceste cuvinte au determinat pe mulți oameni să cerceteze Scripturile așa cum n-o făcuseră niciodată mai înainte. Bărbați înțelepți au auzit, au cercetat, au judecat și s-au rugat. Ei au fost aceia care n-au cunoscut odihna până când, comparând text cu text, au înțeles misiunea Domnului Hristos. Niciodată mai înainte n-a existat o cunoaștere atât de larg cuprinzătoare a Domnului Hristos ca atunci când El atârna pe cruce. În inimile multora dintre cei care au privit scena crucificării și au auzit cuvintele Domnului Hristos a strălucit lumina adevărului.

Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii, care au fost crucificați cu Domnul Hristos, mai întâi și-au bătut joc de El; unul dintre ei, cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat și mai batjocoritor. Dar nu așa au stat lucrurile cu tovarășul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de tovarășii rele, dar era mai puțin vinovat decât mulți dintre aceia care stăteau lângă cruce și își băteau joc de Mântuitorul. El îl văzuse pe Isus și-L ascultase, fusese convins de învățăturile Lui, dar fusese îndepărtat de la El de către preoți și conducători. Căutând să-și înăbușe convingerile, el se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce. În sala de judecată și pe drumul spre Golgota, fusese în tovarășia Domnului Hristos. El auzise pe Pilat declarând: „Nu găsesc nici o vină în El.” (Ioan 19, 4.) El reținuse comportarea Lui dumnezeiască și iertarea plină de milă acordată chinuitorilor Săi. Pe cruce, a văzut pe mulți așa-zisi mari oameni ai religiei scoțând limba cu dispreț și bătându-și joc de Domnul Hristos. El i-a văzut clătinând din cap. A auzit cuvintele muștrătoare repetate de tovarășul său de vinovăție: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Printre trecători a auzit pe mulți luându-I apărarea Domnului Hristos. I-a auzit repetând cuvintele Sale și povestind lucrurile Sale. Din nou a pus stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către

tovarășul său de crime, el spuse: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?” Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor ce-l făcea să tremure. Iar acum, așa cum era în totul mânjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: „Pentru noi este drept”, suspină el, „căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău”.

Acum nu mai exista nici o întrebare. Nu mai existau nici îndoieli, nici reproșuri. Când a fost condamnat pentru crimele sale, tâlharul ajunsese într-o stare de deznădejde și disperare; dar, lucru ciudat, acum au început să apară gânduri duioase. El își reaminti de tot ceea ce a auzit despre Domnul Hristos, cum Acesta i-a vindecat pe bolnavi și le-a iertat păcatele. El a auzit cuvintele acelor care credeau în Isus și-L urmau plângând. A văzut și a citit inscripția de deasupra capului Mântuitorului. I-a auzit pe trecători cum repetau aceste cuvinte, unii cu buzele îndurerate și tremurânde, alții în râs și batjocură. Duhul Sfânt îi luminează mintea și, puțin câte puțin, lanțul dovezilor se legă. În Domnul Isus, zdrobit, batjocorit și atârând pe cruce, el a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea era amestecată cu durerea în glasul său, când sufletul neajutorat și muribund se sprijini pe un Mântuitor care era pe moarte. „Doamne, adu-ți aminte de mine”, strigă el, „când vei veni în Împărăția Ta.”

Răspunsul veni imediat. Tonul era plăcut și melodios, cuvintele, pline de iubire, de compasiune și putere: „Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis”.

În decursul lungilor ore de agonie, la urechile Domnului Hristos au ajuns numai cuvinte de ocară și batjocură. Acum, când atârna pe cruce, sunetul râsetelor și al blestemelor mai ajungeau încă până la El. Cu inima plină de dor, El a fost atent să audă vreo expresie a credinței din partea ucenicilor Săi. Dar El a auzit numai cuvinte de jale: „Noi trăgeam nădejde că

El este Acela, care a izbăvit pe Israel”. Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței iubirii din partea tâlharului muribund! În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau și chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Lui, sărmanul tâlhar, pe pragul veșniciei, Îl numește Domn pe Isus. Mulți au fost gata să-L numească Domn atunci când făcea minuni sau după ce S-a ridicat din mormânt; dar nimeni altul, în afară de tâlharul pocăit, care a fost salvat în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut atunci când, muribund, atârna pe cruce.

Cei care se aflau în jur au auzit cuvintele prin care tâlharul Îl numea pe Isus Hristos Domn. Tonul cu care vorbea omul pocăit le-a atras atenția. Aceia care se certaseră la piciorul crucii pentru hainele Domnului Hristos și trăseseră la sorți pentru cămașa Lui s-au oprit să asculte. Vocile lor aspre au amuțit. Cu respirația reținută, ei au privit la Hristos, așteptând răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

În timp ce rostea cuvintele de făgăduință, norul cel negru ce părea că înconjoară crucea a fost străpuns de o lumină vie și strălucitoare. Pacea desăvârșită, care vine în urma acceptării lui Dumnezeu, a pus stăpânire pe tâlharul pocăit. Domnul Hristos, în umilința Sa, a fost proslăvit. El, care în ochii tuturor apărea ca un înfrânt, era un Biruitor. El a fost recunoscut ca Purtător de păcate. Oamenii puteau să-și exercite puterea asupra templului Său omenesc. Puteau să străpungă tâmplesle Lui sfinte cu o coroană de spini. Puteau să-I smulgă hainele de pe El și să se certe pentru împărțirea lor. Dar nu-L puteau jefui de puterea de a ierta păcatele. Murind, El dădu mărturie despre divinitatea Sa și pentru slava Tatălui Său. Urechea Lui nu este obosită ca să nu ne poată auzi și nici brațul Său prea scurt ca să nu ne poată mântui. Este dreptul Lui împărătesc acela de a mântui în chip desăvârșit pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El.

„Îți spun astăzi, tu vei fi cu Mine în Paradis.” Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în Paradis în ziua aceea. Nici chiar El nu

mergea în ziua aceea în Paradis. El a dormit în mormânt, iar în dimineața învierii a spus: „Nu M-am suit la Tatăl Meu.” (Ioan 20, 17.) Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecării, a fost dată făgăduința. „Astăzi”, pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: „Tu vei fi cu Mine în Paradis”.

Tâlharii crucificați o dată cu Domnul Hristos au fost așezați „unul de o parte, iar altul de cealaltă parte, iar Domnul Hristos la mijloc”. Poziția Domnului Hristos între tâlhari trebuia să arate că El era cel mai mare criminal dintre cei trei. În acest fel s-au împlinit Scripturile: „A fost pus în numărul celor fărădelege.” (Isaia 53, 12.) Dar preoții n-au văzut însemnătatea deplină a actului lor. După cum Domnul Hristos, crucificat împreună cu tâlharii, a fost așezat în mijloc, tot astfel crucea Sa a fost așezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Iar cuvintele de iertare, adresate tâlharului pocăit, au aprins o lumină care va străluci până la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai grozavă agonie în corp și suflet, Se gândea numai la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilința Sa, El, ca profet, Se adresase fiicelor Ierusalimului; ca Preot și Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorătorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit.

Pe când Domnul Hristos Își rotea ochii peste mulțimea din jurul Său, o figură Îi atrase atenția. La piciorul crucii stătea mama Sa, sprijinită de ucenicul Ioan. Ea n-a putut suporta să rămână departe de Fiul său; și Ioan, știind că sfârșitul era aproape, a adus-o iarăși la cruce. În ceasul morții Sale, Domnul Hristos și-a adus aminte de mama Sa. Privind la fața ei lovită de durere și apoi la Ioan, El i-a spus: „Femeie, iată fiul tău”, apoi lui Ioan: „Iată mama ta!” Ioan a înțeles cuvintele Domnului Hristos și a primit însărcinarea. De îndată, a luat-o pe Maria la el acasă și din ceasul acela a avut grijă de ea

cu multă duioșie. O, ce Mântuitor milostiv și iubitor! În mijlocul durerilor fizice și al chinurilor sufletești, El S-a gândit la mama Sa! Nu avea nici un ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei; dar, pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredințat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preț. În acest fel, El i-a dat ei ceea ce avea cel mai mult nevoie -- simpatia plină de gingășie a aceluia care o iubea, pentru că ea Îl iubea pe Isus. Primind-o ca pe o comoară de preț, Ioan a primit o mare binecuvântare. Ea a fost o amintire mereu prezentă a preaiubitului său Învățător.

Exemplul desăvârșit al iubirii filiale a Domnului Hristos strălucește cu putere neînfrântă prin negura veacurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Domnul Hristos, prin munca Sa de toate zilele, ajutase la purtarea poverilor căminului. Și acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă și întristată. Același spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care Îl urmează pe Domnul Hristos vor simți că este o parte a religiei lor aceea de a-i respecta și a-i îngriji pe părinții lor. Inima în care este cultivată iubirea Lui va oferi întotdeauna tatălui și mamei o îngrijire atentă și plină de o duioasă iubire.

Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii l-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost

așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsă asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de nelegiuire umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsă asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.

Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-I înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-I spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.

Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oștile cerului și-au acoperit fețele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsuflețită și-a manifestat împreună ei simțire cu batjocoritul și muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. „Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea”. N-a avut loc nici o eclipsă și întunericul acesta n-

a fost determinat de nici o altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopții, fără lună și stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă, pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credința generațiilor următoare să poată fi întărită.

În întunericul acela dens era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său și Își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. Și în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convingși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, privită odată de oameni, avea să nu mai fie uitată. După cum fața lui Cain exprima vina sa ca ucigaș, tot astfel fața Domnului Hristos dovedea nevinovăția, liniștea și bunăvoința - - chiar lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu voiau să ia seama la acest semn al cerului. În timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de către mulțimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu.

Tăcerea mormântului se părea că a căzut peste Golgota. O groază necunoscută a pus stăpânire pe mulțimea care era adunată în jurul crucii. Blestemele și batjocurile au încetat în mijlocul frazelor exprimate pe jumătate. Bărbați, femei și copii au căzut cu fața la pământ. Fulgere strălucitoare se iveau din când în când pe cer, luminând crucea și pe Răscumpărătorul crucificat. Preoții, conducătorii, cărturarii, cei ce-L crucificaseră și gloata, toți au socotit atunci că sosise timpul să-și primească răsplata. După câțva timp, cineva a șoptit cu spaimă că acum Hristos avea să

coboare de pe cruce. Alții au început să caute bâjbâind, poticnindu-se, drumul spre cetate, bătându-se cu pumnii în piept și bocindu-se plini de teamă.

La ceasul al nouălea, întunericul s-a ridicat de deasupra mulțimii, dar mai acoperea încă pe Mântuitorul. Era un simbol al agoniei și groazei care apăsau asupra inimii Sale. Nici un ochi nu putea străpunge întunericul ce învăluia crucea și nimeni nu putea pătrunde întunericul adânc ce cuprindea sufletul în suferință al Domnului Hristos. Era ca și când fulgere mânioase erau aruncate asupra Lui în timp ce atârna pe cruce. Atunci, „Isus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, Lama Sabactani!» ... Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” În timp ce întunericul de afară se așezase asupra Mântuitorului, multe voci s-au auzit exclamând: „Mânia răzbunătoare a cerului este asupra Lui. Fulgerele mâniei lui Dumnezeu sunt aruncate asupra Lui, pentru că a pretins că este Fiul lui Dumnezeu”. Mulți dintre cei care au crezut în El au auzit strigătul Său disperat. Speranța i-a părăsit. Dacă Dumnezeu L-a uitat pe Domnul Hristos, în cine ar mai putea să se încreadă urmașii Săi?

Când întunericul s-a ridicat de pe duhul apăsător al Domnului Hristos, El și-a revenit, simțind suferința fizică, și a zis: „Mi-e sete!” Unul dintre soldații romani, mișcat și plin de milă la vederea buzelor Lui arse, a luat un burete, l-a înfipt într-o nuia de isop și, înmuindu-l într-un vas cu oțet, l-a oferit Domnului Hristos. Dar preoții își băteau joc de suferințele Lui. Când întunericul a acoperit pământul, ei s-au înspăimântat; când groaza lor s-a mai risipit, i-a apucat din nou temerea că Hristos avea să le scape. Ei au interpretat greșit cuvintele Lui: „Eli, Eli, Lama Sabactani”. Cu dispreț înverșunat și scârbă, ei au spus: „Iată, cheamă pe Ilie”. Au respins ultima ocazie pe care au avut-o de a-I ușura suferințele. „Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!”

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat

în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate - - picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl și-a ascuns fața de El -- vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat.

Tăcuți, privitorii urmăreau sfârșitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă învăluită în întuneric. Preoții și conducătorii priveau spre Ierusalim și iată că norul cel des se așezase deasupra orașului și a câmpiei Iudeii. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Își retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraș favorit. Fulgerele înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu erau îndreptate împotriva cetății blestemată.

Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Isus a strigat: „S-a sfârșit!” „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” O lumină a înconjurat crucea și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El și-a plecat capul pe piept și a murit.

În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile

acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor.

Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulțimea stătea ca paralizată și privea la Mântuitorul cu respirația întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului și un bubuit asemenea unui trăsnet puternic a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduiți și trântiți la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie și panică. Stânci s-au desprins din munții din împrejurimi, prăvălindu-se și sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis și morții au fost aruncați afară din locurile lor. Creațiunea părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoții, conducătorii, soldații, cei ce L-au omorât și gloata, muți de groază, zăceau cu fața la pământ.

Când strigătul „S-a sfârșit” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentând pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie junghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie și să tremure; căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc ce era odată plin de prezența lui Dumnezeu. În acest loc sălășluia șechina. Aici și-a manifestat Dumnezeu slava, deasupra milostivitorului. Nimeni, în afară de marele preot, n-a ridicat vreodată perdeaua care despărțea această parte a sanctuarului de restul templului. Aici, el intra o dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu

mai era deloc sfânt.

Totul este cuprins de groază și confuzie. Preotul era gata să înjunghie victima; dar cuțitul cade din mâna sa fără putere și mielul scapă. Tipul întâlnește antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta sfintelor este liber. Se pregătește o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai era deloc nevoie ca toți cei păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui preot. De aici înainte, Mântuitorul avea să officieze ca preot și apărător în curțile cerești. Era ca și când un glas ar fi spus închinătorilor: Acum s-a terminat cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. „Cu însuși sângele Său”, „El a intrat în Locul Preasfânt ... după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” (Evrei 10, 7; 9, 12.)

Capitolul 79

“S-a isprăvit!”

Domnul Isus nu și-a încheiat viața până când n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă și, o dată cu ultima Sa răsuflare, El a exclamat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19, 30.) Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt I-au asigurat biruința. Ca biruitor, El și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. N-a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat o dată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția.

Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul „S-a sfârșit” a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărtășesc din roadele biruinței lui Hristos.

Caracterul lui Satana n-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute în păcat până la moartea Domnului Hristos. Arhiapostatul s-a înveșmântat în așa fel în înșelăciune, încât chiar ființele cerești n-au priceput principiile lui. Ele n-au văzut în mod clar natura răzvrătirii lui.

El a fost o ființă de o minunată putere și slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Despre Lucifer, Domnul spunea: „Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.” (Ezechiel 28, 12.) Lucifer fusese heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă datorită

poziției sale înalte pe care o avusese la Tatăl.

Dumnezeu ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ; dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire și prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele ce trebuie folosite. Cârmuirea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea predominantă.

A fost planul lui Dumnezeu acela ca lucrurile să fie puse pe o temelie de veșnică siguranță, iar în consfăturile din cer se hotărâse ca să i se dea timp lui Satana pentru a-și dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire. El susținuse că acestea sunt superioare principiilor lui Dumnezeu. S-a dat timp pentru ca principiile lui Satana să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de universul ceresc.

Satana i-a dus pe oameni la păcat și Planul de Mântuire a fost pus în aplicare. Timp de patru mii de ani, Hristos a lucrat pentru ridicarea omului, iar Satana, pentru ruina și degradarea lui. Universul ceresc a privit toate acestea.

Când Domnul Isus a venit în lumea aceasta, puterea lui Satana a fost îndreptată împotriva Sa. De la data când El S-a arătat ca prunc la Betleem, uzurpatorul s-a străduit să-L nimicească. El a căutat pe toate căile posibile să-L împiedice pe Isus să aibă o copilărie desăvârșită, o vârstă a bărbăției nepătată, o slujire sfântă și un sacrificiu fără cusur. Dar el a fost înfrânt. N-a putut să-L ducă pe Hristos în păcat. N-a putut să-L descurajeze sau să-L îndepărteze de la lucrarea pe care venise s-o aducă la îndeplinire pe pământ. Din pustie la Golgota, furtuna mâniei lui Satana s-a abătut asupra Lui, dar, cu

cât aceasta lovea mai nemilos, cu atât mai categoric Fiul lui Dumnezeu S-a prins de mâna Tatălui și stăruia să meargă mai departe pe cărarea stropită cu sânge. Toate eforturile lui Satana de a-L apăsa și înfrânge n-au făcut decât să aducă într-o lumină și mai curată caracterul Său nepătat.

Cerul întreg și lumile necăzute în păcat fuseseră martore la această luptă. Cu ce interes viu au urmărit ele scenele de încheiere a conflictului! Ei L-au văzut pe Mântuitorul intrând în grădina Ghetsemani, cu sufletul apăsător de groază și întuneric mare. Ei au auzit strigătul Său amar: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta.” (Matei 26, 39.) Când prezența Tatălui s-a retras, ei L-au văzut întristat, o întristare plină de o amărăciune ce o întrecea pe aceea a ultimei lupte cu moartea. Sudoarea de sânge era împinsă afară prin porii pielii Sale și cădea în picături pe pământ. De trei ori izbucni de pe buzele Lui rugăciunea de scăpare. Cerul nu mai putea să îndure scena și un sol al mângâierii a fost trimis la Fiul lui Dumnezeu.

Cerul a văzut Victima vândută în mâinile gloatei ucigașe și în mijlocul batjocurii și violenței, târâtă de la un tribunal la altul. El a auzit glumele murdare ale persecutorilor Săi pe tema nașterii Sale umile. El a auzit tăgăduirea cu blesteme și jurăminte a unuia dintre cei mai iubiți ucenici ai Săi. A văzut lucrarea turbată a lui Satana și puterea lui asupra inimii oamenilor. Ce priveliște înspăimântătoare! Mântuitorul prins în miez de noapte în Ghetsemani, târât într-o parte și alta, de la palat în sala de judecată, adus de două ori înaintea preoților, de două ori înaintea Sinedriului, de două ori înaintea lui Pilat și o dată înaintea lui Irod, batjocorit, biciuit, condamnat și dus să fie crucificat, purtând povara cea grea a crucii, în mijlocul vaietelor fiicelor Ierusalimului și al insultelor gunoierii omenirii.

Cerul urmărea cu durere și surprindere pe Hristos atârnat pe cruce, cu sângele șiroind din rănilor din tâmplele Sale, iar sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. Picătură cu picătură, sângele curgea din mâinile și

picioarele Sale pe stâncă găurită pentru a se pune în ea piciorul crucii. Rănile făcute de cuie se lărgeau pe măsură ce greutatea corpului Său trăgea de mâinile Lui. Răsuflarea Lui chinuită devenea din ce în ce mai rapidă, mai adâncă, pe măsură ce sufletul Său se zbătea sub povara păcatelor lumii. Tot cerul era plin de uimire, atunci când rugăciunea Domnului Isus a fost înălțată în mijlocul groaznicilor Lui suferințe: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23, 34.) Și cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viața singurului Său Fiu. Ce privesc pentru universul ceresc!

Stăpânirile și puterile întunericului se adunaseră în jurul crucii, aruncând umbrele necredinței, ale iadului, în inimile oamenilor. Când Domnul a creat aceste ființe ca să stea înaintea tronului Său, ele erau frumoase și pline de slavă. Frumusețea și sfințenia lor erau în armonie cu poziția lor înaltă. Ele erau bogate în înțelepciune dumnezeiască și încinse cu armură cerească. Erau slujitorii lui Iehova. Dar cine putea recunoaște în îngerii căzuți pe serafimii slăviți, care au slujit cândva în curțile cerești?

Agentii lui Satana s-au unit cu oamenii răi pentru a face poporul să creadă că Hristos este cel mai mare dintre păcătoși și pentru a stârni toată ura împotriva Lui. Aceia care și-au bătut joc de Hristos, în timp ce atârna pe lemnul crucii, erau plini de spiritul primului mare rebel. El i-a umplut cu vorbe stricate și murdare. Le-a inspirat batjocurile. Dar, din toate acestea, n-a avut nimic de câștigat.

Dacă un singur păcat s-ar fi aflat în Hristos, dacă El S-ar fi supus măcar într-un singur lucru lui Satana, pentru a scăpa de acea îngrozitoare tortură, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului ar fi triumfat. Hristos și-a plecat capul și a murit, dar și-a păstrat cu tărie credința și supunerea față de Dumnezeu. „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum, a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului

nostru, a fost aruncat jos.»” (Apocalipsa 12, 10.)

Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului cereșc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase de simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe care avea s-o ia, el nu-i mai putea întâmpina pe îngerii ce veneau din curțile cerești și înaintea lor să-i acuze pe frații lui Hristos că sunt îmbrăcați în hainele întunecate și murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă.

Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Și, pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericului. El trebuie să aleagă cui vrea să slujească.

La începutul mării lupte, Satana declarase că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ascultată, că dreptatea și mila nu se pot împăca și că, dacă legea ar fi călcată, ar fi cu neputință ca păcătosul să fie iertat. Satana susținea că orice păcat trebuie să fie pedepsit și că, dacă Dumnezeu ar ierta vreun păcat, atunci n-ar putea fi un Dumnezeu al adevărului și al dreptății. Când oamenii au călcat Legea lui Dumnezeu și au nesocotit voința Lui, Satana a jubilat. Se dovedea, spunea el, că Legea nu putea fi ascultată; omul nu putea fi iertat. Pentru că el, după răzvrătire, fusese îndepărtat pentru totdeauna din cer, Satana pretindea ca neamul omenesc să fie pentru totdeauna exclus de la mila lui Dumnezeu. Dumnezeu nu putea fi drept și totuși să manifeste milă față de păcătos.

Dar chiar și ca păcătos, omul era într-o poziție cu totul diferită de aceea a lui Satana. În ceruri, Lucifer păcătuise în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui -- ca nici unei alte ființe create -- i-a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu. Cu toate că înțelegea caracterul lui Dumnezeu și știa bunătatea Lui, Satana a ales să urmeze calea propriei voințe egoiste și independente. Alegerea aceasta a fost definitivă. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru salvarea lui. Dar omul a fost înșelat, mintea sa a fost întunecată de sofismele lui Satana. El nu a cunoscut înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Pentru el, nădejdea consta în cunoașterea iubirii lui Dumnezeu. Adâncindu-și privirea în caracterul Său, el putea să fie atras înapoi la Dumnezeu.

Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu; dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nici o iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar El S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” (2 Corinteni 5, 19.)

Legea cere neprihănire -- o viață neprihănită, un caracter desăvârșit; și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească. Viața Sa stă pentru viața oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate „să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” (Romani 3, 26.)

Iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată atât în dreptatea, cât și în mila

Sa. A fost planul lui Satana acela de a despărți mila de adevăr și dreptate. El a căutat să demonstreze faptul că neprihănirea Legii lui Dumnezeu este un vrăjmaș al păcii. Dar Hristos a arătat că în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate; că una nu poate exista fără cealaltă. „Bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmii 85, 10.)

Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila Sa și că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate fi în mod desăvârșit ascultată. Acuzațiile lui Satana erau astfel respinse. Dumnezeu îi dăduse omului dovezi de netăgăduit despre iubirea Sa.

O altă rătăcire avea să fie adusă la iveală acum. Satana a declarat că mila nimicește dreptatea, că moartea lui Isus Hristos a desființat Legea Tatălui. Dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie schimbată sau desființată, atunci n-ar mai fi fost nevoie ca Isus Hristos să moară. Dar desființarea Legii ar însemna ca păcatul să fie veșnic și ca lumea să ajungă sub controlul lui Satana. Dar pentru că Legea nu putea fi schimbată și pentru că omul putea să fie salvat numai prin ascultarea de preceptele ei, de aceea Hristos Isus a fost ridicat pe cruce. Și totuși, chiar mijlocul prin care Hristos a întărit Legea, Satana îl prezenta ca nimicind-o. Aici, în acest punct, se va da marea bătălie între Hristos și Satana.

Pretenția pe care Satana o ridică acum este aceea că Legea, care a fost rostită de Dumnezeu cu glasul Său, este plină de greșeli și că unele părți din ea au fost date la o parte. Aceasta este ultima mare amăgire pe care el o va aduce asupra lumii. El n-are nevoie să atace întreaga Lege; dacă el îi poate face pe oameni să nesocotească numai un singur precept, scopul său este atunci atins. Căci „cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” (Iacov 2, 10.) Consimțind să calce o singură poruncă, oamenii sunt aduși sub puterea lui Satana. Înlocuind Legea lui Dumnezeu cu legea oamenilor, Satana caută să controleze lumea. Lucrarea aceasta este prevestită în profeție. Despre puterea marelui apostat,

care este reprezentativă pentru Satana, se spune: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui.” (Daniel 7, 25.)

Fără îndoială că oamenii vor așeza propriile legi, care să lucreze împotriva Legii lui Dumnezeu. Ei vor căuta să constrângă conștiința altora și, în zelul lor de a impune aceste legi, vor apăsa pe semenii lor.

Lupta împotriva Legii lui Dumnezeu, care a început în ceruri, va fi continuată până la sfârșitul timpului. Fiecare om va fi încercat. Ascultarea sau neascultarea este problema asupra căreia lumea întreagă va trebui să hotărască. Va trebui ca toți să aleagă să asculte ori de Legea lui Dumnezeu, ori de legile oamenilor. Aici se va trage linia de demarcație. Nu vor exista decât două clase. Fiecare caracter își va defini poziția; și toți vor arăta dacă au ales să fie de partea loialității sau de partea răzvrătirii.

Atunci va veni sfârșitul. Dumnezeu va răzbuna Legea Sa și va elibera pe poporul Său. Satana și toți cei ce i s-au alăturat în răzvrătire vor fi nimiciti. Păcatul și păcătoșii vor pieri cu rădăcină și ramuri (Maleahi 4, 1) -- Satana fiind rădăcina, iar urmașii săi, ramurile. Atunci se va împlini cuvântul rostit în dreptul prințului răutății: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu ... te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare ... ești nimicit ... ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată”. „Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi.” „Vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată.” (Ezechiel 28, 6-19; Psalmii 37, 10; Obadia 16.)

Acesta nu este un act al puterii arbitrare din partea lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții; iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de

Dumnezeu și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. El este străin „de viața lui Dumnezeu”. Hristos spune: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea.” (Efeseni 4, 18; Proverbe 8, 36.) Dumnezeu le dă -- pentru un timp -- viață, pentru ca ei să-și poată dezvolta caracterul și să-și manifeste principiile pe care le au. O dată înfăptuit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici.

La începutul mării lupte, îngerii nu înțelegeau aceasta. Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culeagă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit; dar ființele cerești n-ar fi înțeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor, ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță a răutății, care ar fi dat naștere la ucigătoarele roade ale păcatului și nenorocirii.

Dar lucrurile nu vor fi astfel când marea luptă se va sfârși. Atunci, planul de mântuire fiind încheiat, caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit tuturor ființelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârșite și neschimbătoare. Păcatul își va descoperi natura și Satana, caracterul său. Nimicirea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa și în a căror inimă se află Legea Sa.

Atunci, pe bună dreptate, îngerii puteau să se bucure când priveau la crucea Mântuitorului, căci, deși nu înțelegeau totul, știau că nimicirea păcatului și a lui Satana era pe deplin sigură și că răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum într-o veșnică siguranță. Hristos Însuși înțelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale aduse pe Golgota. El privea înainte la toate acestea, când, pe cruce fiind, a strigat cu glas tare: „S-a sfârșit”.

Capitolul 80

În mormântul lui Iosif

În sfârșit, Isus se odihnea. Ziua cea lungă de ocară și tortură se terminase. Pe când ultimele raze ale soarelui în apus anunțau ivirea Sabatului, Fiul lui Dumnezeu Se afla liniștit în mormântul lui Iosif. Lucrarea Sa fiind terminată, cu mâinile încrucișate în pace, El S-a odihnit în cursul orelor sacre ale zilei de Sabat.

La început, Tatăl și Fiul Se odihniră în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Geneza 2, 1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei pline de măreție, „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie.” (Iov 33, 7.) Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. Glorioasă era în ochii ființelor cerești făgăduința cu privire la viitor. Dumnezeu și îngerii vedeau o creațiune refăcută, un neam de oameni răscumparați, care, după ce au biruit păcatul, nu mai aveau să cadă niciodată -- și toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârșite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. Căci „lucrările Lui sunt desăvârșite” și „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci”. (Deuteronom 32, 4; Eclesiastul 3, 14.) Când vor veni „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.” (Faptele Apostolilor 3, 21), Sabatul creațiunii, ziua în care Isus a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laude, când în „fiecare Sabat” (Isaia 66, 23) neamurile celor mântuiți se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului.

Prin evenimentele de încheiere ale zilei răstignirii, s-a dat din nou

dovadă de împlinirea profețiilor, aducându-se noi mărturii ale dumnezeirii lui Hristos. Când întunericul s-a ridicat de deasupra crucii, iar strigătul Mântuitorului muribund fusese rostit, de îndată s-a auzit o voce spunând: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27, 54.)

Aceste cuvinte n-au fost rostite în șoaptă. Toți ochii s-au îndreptat să vadă de unde vin. Cine vorbise? Era sutașul, ostașul roman. Răbdarea divină a Mântuitorului și moartea Lui subită, cu strigătul biruinței pe buzele Lui, îl impresionaseră pe acest păgân. În trupul acela sfărâmat, zdrobit, atârând pe cruce, sutașul a recunoscut chipul Fiului lui Dumnezeu. El nu s-a putut abține să-și mărturisească credința. În acest fel se făcea din nou dovada că Răscumpărătorul nostru avea să vadă roadele muncii sufletului Său. Chiar în ziua morții Sale, trei oameni, care se deosebeau foarte mult unul de celălalt, și-au declarat credința -- cel care a comandat garda romană, cel care a purtat crucea Mântuitorului și cel care a murit pe cruce alături de El.

Pe măsură ce seara se apropia, o liniște nepământească se lăsă asupra Golgotei. Mulțimea s-a împrăștiat și mulți s-au întors la Ierusalim foarte mult schimbați în spirit, față de felul în care veniseră dimineață. Mulți se îngrămădiseră la locul răstignirii din curiozitate, și nu din ură față de Hristos. Ei încă mai credeau acuzațiile preoților și priveau la Hristos ca la un răufăcător. Cuprinși de o înflăcărare nenaturală, ei s-au unit cu gloata, bătându-și joc de El. Dar, când pământul a fost învăluit în întuneric și ei au început să fie acuzați de propria conștiință, și-au dat seama că erau vinovați de un mare păcat. În mijlocul aceluia întuneric îngrozitor, nu se mai auzeau nici o glumă murdară și nici un râs batjocoritor; iar când întunericul s-a ridicat, au pornit spre casele lor într-o tăcere solemnă. Ei erau convinși că acuzațiile preoților erau neadevărate și că Isus nu era un pretendent la tronul lui Israel; iar câteva săptămâni mai târziu, când Petru a predicat în Ziua Cincizecimii, ei au fost printre miile care s-au întors la Hristos.

Conducătorii iudei au rămas însă neschimbați în urma întâmplărilor la

care fuseseră martori. Ura lor pentru Isus nu se stinsese. Întunericul care învăluiseră pământul cu prilejul răstignirii nu era cu mult mai dens decât acela care cuprindea încă mințile preoților și conducătorilor. La nașterea Sa, steaua Îl recunoscuse pe Hristos și îi călăuzise pe înțelepți la staulul în care El Se afla. Oștile cerești Îl recunoscuseră și Îi cântaseră laude pe câmpiile Betleemului. Marea Îi recunoscuse glasul și ascultase porunca Sa. Boala și moartea Îi recunoscuseră autoritatea și își abandonaseră prada în mâna Lui. Soarele Îl recunoscuse și, la vederea chinului Său de moarte, și-a ascuns fața de lumină. Stâncile Îl recunoscuseră și se sfărâmaseră la strigătul Său. Natura neînsuflețită Îl cunoscuse pe Hristos și depuse mărturie despre divinitatea Lui. Dar preoții și conducătorii lui Israel nu L-au cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, preoții și conducătorii nu erau liniștiți. Ei și-au adus la îndeplinire scopul, dând pe Hristos morții; dar n-au avut sentimentul biruinței pe care o așteptaseră. Chiar în ceasul aparentului lor triumf, erau chinuți de îndoieli cu privire la ceea ce urma să se întâmple. Auziseră strigătul: „S-a sfârșit”. „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Ioan 19, 30; Luca 23, 46.) Ei văzuseră cum s-au sfărâmat stâncile, simțiseră cutremurul cel puternic și erau neliniștiți și tulburați.

Ei fuseseră geloși pe Hristos pentru influența pe care o avusese asupra oamenilor cât trăise; erau geloși pe El chiar și după ce murise. Se temeau de Hristos cel mort cu mult mai mult decât se temuseră de Hristos cel viu. Se temeau ca nu cumva atenția poporului să fie în continuare îndreptată spre evenimentele ce au avut loc la răstignirea Lui. Se temeau de rezultatele lucrărilor din acea zi. Cu nici un preț nu doreau ca trupul Său să rămână pe cruce în ziua Sabatului. Sabatul se apropia acum și ar fi fost o profanare a sfințeniei lui dacă trupurile ar fi atârnat pe cruce. Astfel, folosind aceasta ca un pretext, conducătorii iudei i-au cerut lui Pilat ca moartea victimelor să fie grăbită, iar trupurile lor să fie date jos de pe cruce înainte de apusul soarelui.

Pilat era tot atât de interesat ca și ei ca trupul lui Isus să nu rămână pe cruce. O dată obținut consimțământul său, fluierile picioarelor celor doi tâlhari au fost zdrobite, pentru a le grăbi moartea; dar Isus era deja mort când au ajuns la El. Soldații cei cruzi fuseseră înduioșați de cele ce auziseră și văzuseră la Hristos și s-au sfiit să-I mai zdrobească picioarele. În acest fel, în jertfirea Mielului lui Dumnezeu, s-a împlinit legea referitoare la mielul pascal: „Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineța, și să nu frângă nici un os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paște.” (Numeri 9, 12.)

Preoții și conducătorii au rămas uimiți când au auzit că Hristos murise. Moartea pe cruce era un proces lent; era dificil de stabilit momentul în care viața se termina. Era un lucru nemaiauzit ca cineva să moară în șase ore de la răstignire. Preoții au dorit să se convingă de moartea lui Isus și, la îndemnul lor, un soldat a înfipt sulița în coasta Mântuitorului. Din rana făcută au curs două izvoare distincte și îmbelșugate, unul de sânge și celălalt de apă. Acest lucru a fost observat de toți cei ce priveau scena, iar Ioan înfățișează foarte lămurit cele întâmplate atunci. El spune: „... Unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut; mărturia lui este adevărată și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura: «Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat»”. Scriptura mai zice: „Vor vedea pe cine au străpuns.” (Ioan 19, 34-37.)

După înviere, preoții și conducătorii au răspândit vestea că Hristos n-a murit pe cruce, că El a fost numai leșinat și că, după aceea, și-a revenit. Alte vești susțineau că în mormânt nu fusese pus un corp adevărat din carne și oase, ci numai asemănarea unui trup. Comportarea ostașilor romani respinge aceste neadevăruri. Ei nu I-au sfărâmat picioarele, pentru că El deja murise. Pentru a-i mulțumi pe preoți, ei I-au străpuns doar coasta. Chiar dacă n-ar fi fost mort, această rană I-ar fi adus imediat moartea.

Dar nici împunsătura suliței, nici chinurile crucii n-au provocat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa morții, „cu glas tare” (Matei 27, 50; Luca 23, 46), șuvoiul de sânge și apă care a curs din coasta Sa dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâșiere de inimă. Inima Lui s-a frânt din cauza chinului sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii.

O dată cu moartea lui Hristos, a pierit și nădejdea ucenicilor Săi. Ei priviră la pleoapele Sale închise și la capul Său prăbușit, la părul Său năclăit de sânge, la mâinile și picioarele Sale străpunse și chinul lor era de nedescris. Până în ultima clipă, ei n-au crezut că El avea să moară; cu greu puteau crede că într-adevăr El era mort. Copleșiți de durere, nu-și mai aduceau aminte de cuvintele Lui, prin care El în mod profetic a vorbit chiar despre aceste scene. Nimic din ce a spus El nu-i mângâia acum. Ei nu vedeau decât crucea și Victima ei sângerândă. Viitorul părea disperat de întunecos. Credința lor în Isus pierise; dar niciodată nu-L iubiseră ei pe Domnul lor ca acum. Niciodată mai înainte n-au înțeles ei valoarea Lui și nevoia lor de prezența Lui.

Chiar mort fiind, trupul lui Hristos era foarte prețios pentru ucenicii Săi. Ei doreau foarte mult să-I facă o înmormântare onorabilă, dar nu știau cum să facă lucrul acesta. Trădarea împotriva cârmuirii romane constituia crima pentru care a fost condamnat Isus, dar persoanele executate pentru acest delict trebuiau să fie îngropate într-un loc anume rânduit pentru astfel de criminali. Ucenicul Ioan și femeile din Galilea rămăseseră lângă cruce. Ei n-au putut părăsi trupul Domnului lor, pentru ca ostașii cei nesimțitori să nu umble cu el și să-l îngroape într-un loc de necinste. Dar nici nu se puteau împotrivi. Nu puteau obține nici o favoare din partea autorităților iudaice și nu aveau nici o influență pe lângă Pilat.

În aceste împrejurări deosebite, Iosif din Arimatea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești oameni erau membri ai Sinedriului și deci erau cunoscuți de Pilat. Amândoi erau oameni avuți și cu influență. Ei erau hotărâți ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă.

Iosif merse plin de îndrăzneală la Pilat și ceru trupul lui Isus. Pentru prima dată, Pilat a aflat că Isus era într-adevăr mort. Vești contradictorii ajunseseră la el cu privire la evenimentele ce au însoțit răstignirea, dar faptul că Hristos a murit îi fusese ascuns în mod intenționat. Pilat fusese avertizat de către preoți și conducători împotriva unei înșelăciuni din partea ucenicilor lui Hristos, în legătură cu trupul Său. Auzind cererea lui Iosif, el l-a chemat pe sutașul sub comanda căruia avuseseră loc evenimentele de la cruce și se încredință de certitudinea morții lui Isus. De asemenea, el i-a descris lui Pilat evenimentele petrecute la Golgota, confirmând mărturia lui Iosif.

Cererea lui Iosif a fost împlinită. În timp ce Ioan se frământa în legătură cu îngroparea Învățătorului său, Iosif s-a întors cu ordinul lui Pilat cu privire la trupul lui Hristos; Nicodim a venit aducând cu sine un amestec scump de aproximativ o sută de litri de smirnă și aloe, pentru pregătirea trupului Său. Chiar și celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu i se dăduse mai multă cinste după moarte. Ucenicii au fost surprinși să-i vadă pe acești conducători bogați tot atât de interesați de îngroparea Domnului lor ca și ei.

Nici Iosif, nici Nicodim nu-L primiseră pe față pe Mântuitorul în timp ce Acesta era în viață. Ei știau că un asemenea pas avea să-i excludă din Sinedriu și au sperat că-L puteau proteja prin influența lor în consfăturile acestuia. Pentru un timp, se părea că izbutiseră; dar preoții cei șireți, văzând că ei Îl favorizează pe Hristos, le-au dejucat planurile. Isus a fost condamnat și dat să fie răstignit în absența lor. Acum, văzând că era mort, nu și-au mai ascuns deloc atașamentul față de El. În timp ce ucenicii se temeau să se arate pe față ca fiind urmașii Săi, Iosif și Nicodim au venit plini de curaj în ajutorul lor. Ajutorul acestor oameni bogați și respectați era de mare folos în timpul acesta. Ei puteau face pentru Învățătorul lor mort ceea ce sărmanilor Săi ucenici le era imposibil să facă; iar averea și influența lor i-au apărat în mare măsură de răutatea preoților și a conducătorilor.

Delicat și cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el; dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite și au încrucișat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsuflețit al iubitului lor Învățător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la cruce, cât și la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopții începeau să se lase, Maria Magdalena și celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. „S-au întors.... Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” (Luca 23, 56.)

Acel Sabat a fost de neuitat pentru ucenicii întristați, precum și pentru preoți, conducători, pentru cărturari și popor. La apusul soarelui, în seara zilei de pregătire, trâmbițele au sunat, semn că Sabatul începuse. Paștele a fost ținut așa cum fusese ținut timp de veacuri, în timp ce Acela către care el arăta fusese omorât de mâini nelegiuite și așezat în mormântul lui Iosif. În ziua Sabatului, curțile templului erau pline de închinători. Marele preot care fusese la Golgota era acolo, înveșmântat strălucitor în veșmintele sale preoțești. Preoții, cu turbanele lor albe, în plină activitate, își aduceau la îndeplinire îndatoririle. Dar, în timp ce sângele taurilor și al țapilor era adus ca jertfă pentru păcat, unii dintre cei prezenți nu erau liniștiți. Ei nu erau conștienți de faptul că tipul întâlnește antitipul și că o jertfă infinit mai prețioasă fusese adusă pentru păcatele omenirii. Ei nu-și dădeau seama că nu mai avea nici o valoare continuarea serviciului ritual. Însă niciodată până acum, slujba aceasta nu fusese urmărită cu stări sufletești mai pline de

frământări. Atât trâmbițele și instrumentele muzicale, cât și vocile cântăreților erau tot așa de clare și puternice ca de obicei. Dar un simțământ straniu stăpânea totul.

Unul după altul întrebau despre un lucru neobișnuit ce avusese loc. Până atunci, Sfânta sfintelor fusese păzită cu grijă, ca nu cumva să intre acolo vreun străin. Dar acum ea era deschisă privirii tuturor. Perdeaua cea grea, frumos ornamentată, făcută din in curat și lucrată frumos cu aur, cu stacojiu și purpuriu, era sfâșiată de sus și până jos. Locul în care Iehova Se întâlnise cu marele preot, pentru a revărsa slava Sa, locul care fusese camera sacră de audiență a lui Dumnezeu, era acum deschis pentru orice ochi -- un loc care nu mai era recunoscut de către Domnul. Cu presimțiri sumbre, preoții slujeau înaintea altarului. Dezvelirea tainei sacre a Locului preasfânt îi umplea de spaima nenorocirilor viitoare.

Mai multe minți erau preocupate de gândurile pe care scenele Golgotei le treziseră. De la crucificare și până la înviere, mulți ochi care nu mai aveau somn au cercetat stăruitor profețiile, unii pentru a învăța însemnătatea deplină a sărbătorii pe care o celebrau atunci, alții ca să găsească dovezi că Isus nu era ceea ce pretindea a fi, iar alții, cu inimi pline de tristețe, căutau dovezi că El este într-adevăr Mesia. Cu toate că cercetarea lor urmărea scopuri diferite, toți erau convinși de același adevăr -- că se împlinise profeția în evenimentele ce avuseseră loc în cursul ultimelor zile și că Cel crucificat era Răscumpărătorul lumii. Mulți dintre aceia care, în acel timp, au luat parte la slujbă n-au mai participat niciodată la slujbele pascale. Chiar dintre preoți, mulți erau convinși despre adevăratul caracter al lui Isus. Ei n-au cercetat în zadar profețiile și, după învierea Lui, L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu.

Când L-a văzut pe Isus înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele Sale pe care le-a rostit în noaptea aceea pe Muntele Măslinilor: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul

omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 14.15.) În acel Sabat, pe când Hristos zăcea în mormânt, Nicodim avea ocazia să cugete. O lumină clară ilumina acum mintea sa, iar cuvintele pe care Isus i le adresase nu mai erau acum taine. Își dădea seama cât a pierdut, din cauză că nu se unise cu Mântuitorul în timpul vieții Lui. Acum, el își reamintea evenimentele de la Golgota. Rugăciunea Domnului Isus pentru ucigașii Săi și răspunsul Său la cererea tâlharului muribund au vorbit inimii sfetnicului învățat. El privi din nou la Mântuitorul în chinul agoniei Sale; din nou auzi strigătul de pe urmă: „S-a sfârșit”, rostit asemenea cuvintelor unui biruitor. Privi din nou pământul care se zguduia, cerurile întunecate, perdeaua sfâșiată, stâncile prăbușite și credința sa a fost statornicită pentru totdeauna. Chiar întâmplările care nimiciseră speranțele ucenicilor i-au convins pe Iosif și pe Nicodim de divinitatea lui Isus. Temerile lor au fost înfrânte prin curajul unei credințe puternice și neclintite.

Niciodată nu atrăsese Hristos atenția unui număr atât de mare de oameni, când El Se afla în mormânt. După obiceiul lor, aceștia își aduceau bolnavii și suferinzii în curțile templului, întrebând: „Cine ne poate spune unde este Isus din Nazaret?” Mulți erau veniți de departe, ca să-L caute pe Acela care îi vindecase pe bolnavi și îi înviase pe cei morți. Din toată părțile se auzea strigătul: „Vrem pe Hristos Vindecătorul!” Cu ocazia aceasta, aceia care prezentau indicii că sunt bolnavi de lepră erau cercetați de către preoți. Mulți erau siliți să audă pe soții lor, pe soțiile sau pe copiii lor declarați ca leproși și nevoiți să părăsească adăpostul căminului lor, avertizând pe oricine cu jalnicul strigăt: „Necurat, necurat!” Măinile prietenoase ale lui Isus din Nazaret, care n-au refuzat niciodată să atingă cu vindecare lepra cea dezgustătoare, erau acum încrucișate pe piept. Buzele acelea, care răspuseseră cererilor lor prin cuvinte pline de mângâiere: „Da, vreau, fii curățit” (Matei 8, 3), erau acum tăcute. Mulți apelau la preoții cei mai de frunte și la conducători pentru ajutor și înțelegere, dar în zadar. După câte se vedea, erau hotărâți să-L aibă din nou pe Hristos printre ei. Cu stăruință neobosită, întrebau de El. Nu puteau fi făcuți să plece. Dar au fost alungați

din curțile templului și soldați au fost postați la porți, ca să nu lase să intre mulțimea care venea cu bolnavii și muribunzii ei.

Suferinzii, care veniseră să fie vindecați de Mântuitorul, se simțeau zdrobiți în dezamăgirea lor. Străzile erau pline de jale. Bolnavii mureau din lipsa atingerii vindecătoare a lui Isus. Medicii erau consultați în zadar; nimeni nu avea puterea Aceluia care zăcea acum în mormântul lui Iosif.

Strigătele de jale ale celor suferinzi aduceau în mintea a mii de oameni convingerea că o mare lumină pierise din lume. Fără Hristos, pământul era negru și întunecos. Mulți dintre aceia a căror voce făcuse să crească strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Își dădeau seama acum de nenorocirea ce căzuse asupra lor și ar fi strigat cu aceeași râvnă: „Dați-ne pe Hristos!”, dacă El ar mai fi fost viu.

Când poporul a aflat că Isus fusese dat morții de către preoți, s-au făcut cercetări în legătură cu moartea Sa. Amănuntele judecării Sale au fost ascunse cât mai mult cu putință; dar, în timpul când El Se afla în mormânt, numele Său era pe buzele a mii de oameni și vești despre batjocura de judecată la care fusese expus, precum și despre atitudinea inumană a preoților și conducătorilor s-au răspândit pretutindeni. Acești preoți și conducători au fost chemați de către oameni inteligenți să explice profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia și, în timp ce încercau să răspundă, ticluind o minciună, ajungeau să-și iasă din minți. Ei nu puteau explica profețiile care arătau spre suferințele și moartea lui Hristos și mulți dintre cei care întrebau erau convinși că Scripturile s-au împlinit.

Răzbunarea, despre care preoții gâdiseră că avea să fie atât de dulce, ajunsese deja să fie amară pentru ei. Erau conștienți de faptul că întâmpină mustrarea aspră a poporului; știau că tocmai aceia pe care ei i-au ațâțat împotriva lui Isus erau acum îngroziți de fapta lor rușinoasă. Acești preoți

încercaseră să-i facă pe oameni să creadă că Isus era un înșelător, dar fusese în zadar. Unii dintre ei stătuseră lângă mormântul lui Lazăr și văzuseră pe mort readus la viață. Ei au tremurat de teama ca nu cumva Hristos să învie dintre morți și să Se arate iarăși înaintea lor. Ei Îl auziseră declarând că are putere să-și dea viața și are putere s-o ia din nou. Și-au adus aminte că El zisese: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 2, 19.) Iuda le spusese cuvintele pe care Isus le adresase ucenicilor în timpul ultimei călătorii spre Ierusalim: „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile neamurilor ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia.” (Matei 20, 18-19.) La auzirea acestor cuvinte, ei râseseră și făcuseră glume, dar își amintiră că toate profețiile cu privire la Hristos se împliniseră până acum. El spusese că avea să învie a treia zi, și cine putea spune că și acest lucru nu avea să se împlinească? Ei doreau să înlătore aceste gânduri, dar nu puteau. Asemenea tatălui lor, diavolul, ei credeau și se cutremurau.

Acum, când nebunia exaltării trecuse, imaginea lui Hristos le pătrundea tot mai puternic în minte. Ei Îl priveau așa cum stătuse senin și fără să Se plângă în fața vrăjmașilor Săi, suferind fără să murmure batjocurile și maltratările lor. Toate evenimentele judecării și crucificării Lui le veneau în minte cu o putere de convingere copleșitoare că El era Fiul lui Dumnezeu. Aveau simțământul că, în fiecare clipă, El ar putea sta înaintea lor, Acuzatul să devină acuzator, Condamnatul să condamne, Cel ucis să ceară dreptate prin condamnarea la moarte a ucigașilor Săi.

Puțin au putut ei să se odihnească în ziua Sabatului. Cu toate că n-ar fi trecut pragul unuia dintre neamuri de teamă să nu se întineze, totuși au ținut o consfătuire cu privire la trupul lui Hristos. Trebuia ca moartea și mormântul să-L păstreze pe Cel pe care ei L-au răstignit. „A doua zi, care vine după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul

acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia!” Dă poruncă dar ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-I fure trupul și să spună norodului: „A înviat din morți!” Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi». Pilat le-a zis: «Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.»” (Matei 27, 62-65.)

Preoții au dat porunci pentru asigurarea mormântului. O piatră mare fusese pusă la intrarea lui. De-a curmezișul acestei pietre au pus frânghii, legând bine capetele de stânca cea solidă, sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mișcată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă de o sută de soldați a fost pusă în jurul mormântului, pentru a împiedica pe oricine ar încerca să se atingă de el. Preoții au făcut tot ce au putut ca să păstreze trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat cu atâta siguranță în mormântul Său, ca și când trebuia să rămână acolo pentru totdeauna.

Așa au plănuit și s-au sfătuit oamenii cei slabi. Prea puțin își dădeau seama acești ucigași de zădărnicia eforturilor lor. Dar, prin acțiunile lor, Dumnezeu a fost glorificat. Chiar strădaniile lor de a împiedica învierea lui Hristos sunt cele mai convingătoare argumente pentru dovedirea ei. Cu cât s-ar fi așezat un număr mai mare de ostași în jurul mormântului, cu atât mai puternică ar fi fost dovada că El a înviat. Cu sute de ani mai înainte de moartea lui Hristos, Duhul Sfânt spusese prin psalmist: „Pentru ce se întărește neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.... Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.” (Psalmii 2, 1-4.) Gărzile romane și armele romane nu aveau putere să-L rețină pe Domnul vieții în mormânt. Ceasul eliberării Sale era aproape.

Capitolul 81

“A înviat Domnul”

Capitol bazat pe textele din Matei 28, 2-4.11-15.

Noaptea zilei dintâi a săptămânii trecuse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos încă era captiv în strâmtul Său mormânt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nerupt, străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznicii nevăzuți. În jurul aceluși loc erau adunate oști de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu putință, domnul întunericului, cu oștirea lui decăzută, ar fi ținut pentru totdeauna sigilat mormântul în care Se afla Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjură mormântul. Îngeri care excelau în putere păzeau mormântul și așteptau să salute pe Domnul vieții.

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer.” Îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu, îngerul acesta a părăsit curțile cerești. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui și-i luminau cărarea: „Înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.”

Acum dar, preoți și conducători, unde este puterea străjii voastre? Ostași încercați, care nu s-au temut niciodată de puterea omenească, sunt acum ca niște prinși de război luați fără să se fi folosit spada sau sulița. Fața pe care o privesc ei acum nu este fața unui luptător pieritor, ci este fața celui mai tare înger din oștirea Domnului. Solul acesta este cel care ocupă poziția de pe care a căzut Satana. Este acela care, pe dealurile Betleemului, a vestit nașterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunericului

pier și, atunci când rostogolește piatra, se pare că cerurile coboară pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra, ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: „Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă”. Acum, ei Îl văd pe Isus cum iese din mormânt și-L aud cum rostește asupra mormântului deschis: „Eu sunt învierea și viața”. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă până la pământ în adorare înaintea Răscumpărătorului și-L salută cu cântări de laudă.

Un cutremur de pământ a marcat momentul în care Hristos și-a depus viața și un alt cutremur a semnalat clipa când a reluat-o în triumf. Acela care biruise moartea și mormântul a ieșit din mormânt având semnele unui biruitor, în mijlocul zguduirii pământului, al fulgerelor care alergau în toate părțile urmate de bubuitul tunetelor. Când va reveni pe pământ, El va zgudui „nu numai pământul, ci și cerul”. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă.” „Cerurile sunt făcute sul ca o carte”, „trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” „Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.” (Evrei 12, 26; Isaia 24, 20; 34, 4; 2 Petru 3, 10; Ioel 3, 16.)

La moartea lui Isus, ostașii văzuseră pământul înfășurat în întuneric la miezul zilei; dar, la înviere, ei au văzut strălucirea îngerilor luminând în noapte și au auzit pe locuitorii cerului cum cântă cu mare bucurie și în triumf: „Tu ai biruit pe Satana și puterile întunericului; Tu ai înghițit moartea în biruință”.

Hristos a ieșit din mormânt proslăvit și garda romană a putut să-L privească. Privirea soldaților a rămas ațintită la fața Aceluia pe care ei, cu puțin înainte, Îl luaseră în răs și batjocură. În această Ființă proslăvită ei vedeau pe Captivul pe care-L văzuseră în odaia de judecată, pe Acela pentru care ei împletiseră o coroană de spini. El era Acela care, fără să Se împotrivescă, a stat în fața lui Pilat și a lui Irod și a lăsat ca trupul Lui să fie sfâșiat de loviturile biciului. El era Acela care fusese pironit pe cruce, la care

preoții și conducătorii, plini de mulțumire de sine, dăduseră din cap, zicând: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27, 42.) Acesta este Cel care fusese pus în mormântul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului eliberase pe Captiv. Dacă munți ar fi fost îngrămădiți peste munți deasupra mormântului Său, nu L-ar fi putut împiedica să iasă.

La vederea îngerilor și a Mântuitorului în slavă, păzitorii romani leșinaseră și arătau ca niște morți. Când strălucirea cerească s-a ascuns de ochii lor, ei s-au ridicat și, cât puteau să-i ducă de repede picioarele lor tremurânde, și-au făcut drum către poarta grădinii. Clătinându-se ca niște oameni beți, se grăbiră spre cetate, spunându-le celor pe care-i întâlneau noutățile minunate. S-au dus la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităților iudaice și mai marii preoților și conducătorii au trimis după ei ca să fie aduși mai întâi înaintea lor. Ostașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurând de spaimă, cu fața palidă, au mărturisit că Hristos a înviat. Ostașii au spus totul așa cum văzuseră; nici nu au avut timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. De-abia vorbind, ei au spus: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger Îl numea Maiestatea Cerului, Împăratul Măririi.

Fetele preoților erau ca acelea ale morților. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea nici un sunet. Soldații erau gata să părăsească sala de consiliu, când un glas îi opri. În cele din urmă, Caiafa își regăsi glasul. „Stați, stați”, spuse el, „să nu spuneți nimănui ce ați văzut.”

În gura soldaților a fost pus un raport mincinos. „Spuneți așa”, au zis preoții: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat”. Aici, preoții s-au încurcat rău. Cum puteau spune ostașii că ucenicii au venit și au furat trupul în timp ce ei dormeau? Dacă dormeau, cum au putut să știe? Iar dacă ucenicii ar fi fost vinovați de furtul trupului lui Hristos, n-ar fi fost preoții cei dintâi care să-i învinuiască? Iar dacă santinelele ar fi dormit la mormânt, nu s-ar fi dus preoții la Pilat să-i pârască?

Ostașii erau îngroziți la gândul de a se acuza singuri că au dormit în post. Vinovăția aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înșelând poporul și punându-și viața în primejdie? Nu păziseră ei toată noaptea aceea obositoare fără să doarmă? Cum ar fi putut să facă față procesului, chiar de dragul banilor, dacă nu spuneau adevărul?

Pentru a face să nu se mai vestească lucrurile de care se temeau, preoții le-au făgăduit străjerilor că vor avea grijă să nu fie pedepsiți, zicând că nici Pilat n-ar fi dorit să se vestească lucrurile în felul acesta, cum nici ei nu doreau. Ostașii romani și-au vândut cinstea pentru bani. Au venit în fața preoților încărcăți cu povara celui mai surprinzător adevăr și au plecat de la ei încărcăți cu bani și cu un raport mincinos, născocit de preoți.

Între timp, vestea despre învierea lui Hristos fusese dusă la Pilat. Cu toate că era răspunzător pentru faptul că Îl dăduse pe Hristos la moarte, Pilat era destul de nepăsător. Deși Îl osândise pe Domnul fără să vrea și cu un sentiment de milă, până acum nu simțise nici o mustrare. Îngrozit, acum el se închise în casă, hotărât să nu vadă pe nimeni. Dar preoții au reușit să ajungă în fața lui, i-au povestit lucrurile așa cum le născociseră ei și au stăruit să nu țină seama de neglijența în serviciu a soldaților. Înainte de a consimți la aceasta, el i-a luat deoparte pe străjeri și i-a cercetat. Temându-se pentru viața lor, aceștia n-au îndrăznit să ascundă ceva și i-au povestit lui Pilat tot ce se întâmplase. El nu a mai continuat cercetările, dar de atunci nu a mai avut liniște.

Când Isus a fost pus în mormânt, Satana a triumfat. El îndrăznește să creadă că Mântuitorul nu-și va mai relua viața. Pretindea trupul lui Hristos ca prizonier. S-a înfuriat grozav pentru că îngerii lui au fugit la apropierea trimisului ceresc. Când L-a văzut pe Hristos ridicându-Se plin de biruință, și-

a dat seama că împărăția sa va avea sfârșit și că el trebuie să moară în cele din urmă.

Prin faptul că dăduseră pe Hristos la moarte, preoții se făcuseră unelte ale lui Satana. Acum erau cu totul în puterile lui. Se prinseseră într-o cursă din care nu vedeau altă scăpare decât să lupte mai departe împotriva lui Hristos. Când au auzit vestea despre învierea lui Hristos, s-au temut de furia poporului. și-au dat seama că însăși viața lor era în primejdie. Singura lor nădejde era aceea de a face să se creadă că Isus era un înșelător, tăgăduind învierea Lui. I-au mituit pe soldați și au câștigat tăcerea lui Pilat. Ei au răspândit știrile lor mincinoase pretutindeni. Dar au fost și martori pe care nu-i puteau face să tacă. Mulți au auziseră cele spuse de soldați cu privire la învierea lui Hristos. Și unii dintre morții care au înviat o dată cu Hristos s-au arătat la mulți și au declarat că El a înviat. Preoților li s-au adus rapoarte despre oameni care văzuseră pe cei înviați și au auziseră mărturisirea lor. Preoților și conducătorilor le era continuu teamă ca nu cumva, mergând pe stradă sau fiind în locurile tainice din casele lor, să-L întâlnească pe Hristos. Simțeau că pentru ei nu exista un loc sigur. Zăvoarele și drugii erau apărări slabe împotriva Fiului lui Dumnezeu. Zi și noapte le stătea în față scena aceea îngrozitoare din odaia de judecată, când ei strigaseră: „Sângele lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” (Matei 27, 25.) Niciodată nu va mai putea să fie ștearsă din mintea lor amintirea acelei scene. Niciodată nu vor mai putea să doarmă liniștiți.

Când glasul îngerului puternic s-a auzit la mormântul lui Hristos zicând: „Tatăl Tău Te cheamă”, Mântuitorul ieși din mormânt prin viața care era în Sine Însuși. Acum s-a adevărat ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.... Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși”. Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise în fața preoților și conducătorilor: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 10, 17-18; 2, 19.)

Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: „Eu sunt învierea și viața”. Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeu putea rosti. Toate făpturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și până la cea mai neînsemnată ființă însuflețită, toate își primesc viața de la Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am puterea să-Mi dau viața, și am putere să o iau din nou”. În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții.

Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua de care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar, când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea secera grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întâiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor neprihăniți, care au adormit. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” (1 Tesaloniceni 4, 14.)

Atunci când Hristos a înviat, El a eliberat din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele și, când El a înviat, ei au venit afară cu El. Aceștia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și, cu prețul vieții lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți.

În timpul lucrării Sale, Isus readuse morții la viață. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui bărbat de frunte și pe Lazăr. Dar aceștia nu

erau îmbrăcați în nemurire. După învierea lor, erau încă supuși morții. Dar aceia care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos erau ridicați la viață veșnică. Ei s-au înălțat cu El, ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului. „Aceștia”, a spus Hristos, „nu mai sunt robii lui Satana, i-am răscumpărat. I-am adus din mormânt ca cel dintâi rod al puterii Mele, pentru a fi cu Mine acolo unde sunt și Eu, să nu mai vadă niciodată moartea și să nu mai guste suferința.”

Aceștia au mers în cetate și s-au arătat multora, spunând: „Hristos a înviat din morți, și noi am înviat cu El”. În felul acesta a fost immortalizat adevărul sfânt al învierii. Sfinții înviați au mărturisit că sunt adevărate cuvintele: „Morții Tăi vor învia! Trupurile Tale moarte se vor scula!” Învierea lor a fost o ilustrare a împlinirii profeției: „Treziiți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți.” (Isaia 26, 19.)

Pentru cel credincios, Hristos este învierea și viața. În Mântuitorul nostru s-a recâștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viață în Sine pentru a învia pe acela pe care El voiește. El este investit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care a depus-o în firea omenească o ia din nou și o dă omenirii. „Eu am venit”, zicea El, „ca ei să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” „Oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va mai fi sete, ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” „Cine mănâncă trupul Meu și bea din sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îi voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 10, 10; 4, 14; 6, 54.)

Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbește despre ea ca și cum ar fi o clipă. „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea.” Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și „când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și

voi împreună cu El în slavă.” (Ioan 8, 51.52; Coloseni 3, 4.)

Glasul care a strigat de pe cruce: „S-a isprăvit” a fost auzit de cei morți. El a străbătut zidurile mormântului și i-a îndemnat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întâmpla și atunci când glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și le va deschide încuietorile, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos, s-au deschis câteva morminte, dar, la a doua Lui venire, toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui și se vor arăta la viață plină de slavă nepieritoare. Aceași putere, care L-a înviat pe Hristos din mormânt, va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare.

Capitolul 82

“De ce plângi?”

Capitol bazat pe textele din Matei 28, 1.5-8; Marcu 16, 1-8; Luca 24, 1-12; Ioan 20, 1-18.

Femeile care stătuseră lângă crucea lui Hristos au urmărit și au așteptat să treacă ceasurile Sabatului. În ziua întâi a săptămânii, foarte devreme, au plecat către mormânt, ducând cu ele mirurile de preț pentru a unge trupul Mântuitorului. Ele nu se gândeau la învierea Lui dintre cei morți. Soarele nădejdiilor lor apusese și asupra inimii lor se așternuse noaptea. În timp ce mergeau, își aminteau faptele de milostenie ale lui Hristos și cuvintele Lui de îmbărbătare. Dar nu-și aminteau de cuvintele Lui: „Vă voi vedea iarăși.” (Ioan 16, 22.)

Neștiind ce se petrecea chiar atunci, se apropiau de grădină, zicându-și pe când mergeau: „Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?” Știau că nu puteau să dea piatra la o parte, dar au mers mai departe. Și iată, deodată cerurile se luminau de o strălucire care nu venea de la soarele ce răsărea. Pământul se cutremură. Ele au văzut că piatra cea mare era rostogolită. Mormântul era gol.

Femeile nu veniseră la mormânt toate din aceeași parte. Maria Magdalena a fost cea dintâi care a ajuns în locul acela; și, văzând că mormântul este gol, a fugit să le spună ucenicilor. Între timp, au venit și celelalte femei. Deasupra mormântului strălucea o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe când zăboveau prin jurul mormântului, deodată au văzut că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. Luase înfățișarea de om ca să

nu le sperie pe aceste prietene ale lui Isus. Dar asupra lui încă mai strălucea lumina slavei dumnezeiești și femeile s-au înspăimântat. S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-au oprit pașii. „Nu vă temeți”, le-a zis el, „căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum a zis. Veniți de vedeți locul unde a fost pus Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre morți.” Au privit din nou în mormânt și au auzit din nou vestea aceasta minunată. Un alt înger în chip de om era acolo și le-a zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galilea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învie!”

A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort. Ele își amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi era aceasta pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt, „cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”.

Maria nu auzise vestea cea bună. Ea s-a dus la Petru și Ioan cu solia tristă: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus”. Ucenicii s-au dus repede la mormânt și au descoperit că lucrurile erau așa cum le spusese Maria. Au văzut pânza și ștergarul, dar pe Domnul nu L-au găsit. Dar tocmai acestea dovedeau că El înviase. Hainele de înmormântare nu erau aruncate cu nepăsare, ci erau împăturite cu grijă, fiecare separat. Ioan „a văzut și a crezut”. El încă nu înțelesese textul care zicea că Hristos trebuia să învie dintre cei morți; dar acum își aduse aminte de cuvintele Mântuitorului care prevestise învierea Sa.

Însuși Hristos a fost Acela care așezase veșmintele de îngropăciune cu atâta grijă la locul lor. Când îngerul cel puternic a coborât la mormânt, el s-a unit cu altul care împreună cu tovarășii lui păziseră trupul Domnului. Când

îngerul din cer rostogolise piatra, celălalt intră și desfăcu legăturile de pe trupul lui Isus. Dar însuși mâna lui Isus fusese aceea care le-a împăturit, pe fiecare în parte, și le-a pus la locul lor. Înaintea Aceluia care călăuzește atât steaua, cât și atomul, nu e nimic fără însemnătate. Ordinea și desăvârșirea se văd în toate lucrările Lui.

Maria îi urmase pe Ioan și pe Petru la mormânt; când ei s-au întors la Ierusalim, ea a rămas acolo. Pe când privea la mormântul gol, inima ei a fost umplută de durere. Privind înăuntru, i-a văzut pe cei doi îngeri, unul la căpătâiul și altul la picioarele locului unde fusese așezat Isus. „Femeie, pentru ce plângi?” o întrebară ei. „Pentru că mi-au luat pe Domnul”, răspunse ea, „și nu știu unde L-au pus.”

Apoi ea a plecat de la îngeri, gândind că trebuie să găsească pe cineva care să-i poată spune ce s-a făcut cu trupul lui Isus. O altă voce i se adresă: „Femeie, pentru ce plângi? Pe cine cauți?” Printre lacrimi, Maria a văzut chipul unui om și, crezând că este grădinarul, a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau”. Dacă mormântul acestui om bogat ar fi fost considerat o onoare prea mare pentru Isus, ea însăși ar fi găsit un loc pentru El. Era un mormânt pe care însuși glasul Lui îl eliberase, mormântul unde fusese așezat Lazăr. Nu s-ar fi găsit acolo un loc de înmormântare pentru Domnul ei? Se gândea că pentru ea ar fi fost o mare mângâiere, în întristarea ei, să poarte de grijă scumpului trup răstignit.

Dar iată că, pe tonul cunoscut de ea foarte bine, Isus îi zise: „Marie!” De astă dată, ea știu că nu un străin i se adresa și, întorcându-se, văzu în fața ei pe Hristos cel viu. În bucuria ei, a uitat că El fusese răstignit. Sărind către El ca și cum ar fi vrut să-I îmbrățișeze picioarele, ea zise: „Rabuni!” Dar Hristos Își înălță mâna, zicând: „Nu Mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și la Dumnezeu vostru”. Și Maria s-a dus la ucenici cu vestea aceea îmbucurătoare.

Isus a refuzat să primească închinarea alor Săi până nu va fi asigurat că jertfa Lui era primită de Tatăl. S-a suit la curțile cerești și chiar de la Dumnezeu a auzit asigurarea că ispășirea Lui pentru păcatele oamenilor fusese îndestulătoare și că, prin sângele Lui, toți pot câștiga viața veșnică. Tatăl a întărit legământul făcut cu Hristos, că El îi va primi pe oamenii care se pocăiesc și sunt ascultători și că-i va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Hristos urma să-și desăvârșească lucrarea și să-și împlinească legământul de a „face pe oameni mai prețioși decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir.” (Isaia 13, 12.) Toată puterea în cer și pe pământ a fost dată Domnului vieții și El Se reîntoarce la urmașii Săi în lumea păcătoasă, ca să le poată da din puterea și slava Lui.

Pe când Mântuitorul era înaintea lui Dumnezeu, primind daruri pentru biserica Sa, ucenicii se gândeau la mormântul gol, se văitau și plângeau. Ziua care pentru tot cerul era o zi de bucurie, pentru ucenici, era o zi de nesiguranță, tulburare și neliniște. Neîncrederea lor în mărturia femeilor dovedea cât de mult le scăzuse credința. Vestea despre învierea lui Hristos se deosebea așa de mult de ceea ce își închipuiseră, încât nu puteau să creadă. Era prea frumos ca să fie adevărat, gândeau ei. Auziseră atât de mult despre așa-zisele teorii științifice ale saducheilor și despre învățăturile lor, încât ceea ce aflaseră despre înviere lăsase o impresie prea slabă asupra minții lor. Cu greu își puteau imagina ce ar însemna învierea dintre cei morți. Nu erau în stare să admită lucrul acesta minunat.

„Duceți-vă”, le spusese femeilor îngerii, „de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veți vedea cum v-a spus.” Îngerii aceștia fuseseră cu Isus ca îngeri păzitori în toată viața Lui pe pământ. Ei fuseseră martori la judecarea și răstignirea Lui. Auziseră cuvintele Sale adresate ucenicilor. Lucrul acesta s-a dovedit prin ceea ce le-au spus ucenicilor, iar aceștia ar fi trebuit să fie convinși că așa stau lucrurile. Asemenea cuvinte nu puteau veni decât de la trimișii Domnului lor înviat.

„Spuneți ucenicilor și lui Petru”, spusese îngerii. De la moartea lui Hristos, Petru fusese copleșit de remușcări. Felul rușinos în care Îl trădase pe Domnul său și privirea plină de iubire și de durere a Mântuitorului nu i se puteau șterge din minte. Dintre toți ucenicii, el suferise cel mai grozav. Lui i s-a dat asigurarea că pocăința lui este primită și păcatul lui este iertat. El a fost amintit pe nume.

„Spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veți vedea.” Toți ucenicii Îl părăsiseră pe Isus și chemarea de a-L întâlni îi cuprindea pe toți. El nu-i lepădase. Când le spusese că L-a văzut pe Domnul, Maria Magdalena le-a repetat chemarea de a merge la întâlnirea cu El în Galilea. Chiar și a treia oară le-a fost trimisă solia aceasta. După ce S-a înălțat la Tatăl, Isus Se arată femeilor zicând: „Bucurați-vă!” Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea; acolo Mă vor vedea”.

Cea dintâi lucrare a lui Hristos pe pământ, după învierea Sa, a fost aceea de a-i convinge pe ucenicii Lui de iubirea Sa nemișorată și de grija Lui duioasă pentru ei. Pentru a le dovedi că era Mântuitorul lor viu, că sfărâmasese lanțurile mormântului și că nu mai putea fi reținut de vrăjmașul numit moarte; pentru a le dovedi că are aceeași inimă plină de iubire ca atunci când era cu ei ca Învățător al lor iubit, El li Se arată de nenumărate ori. Dorea să strângă ceva mai mult legăturile iubirii în jurul lor. Mergeți și spuneți fraților Mei, a zis El, că Mă vor întâlni în Galilea.

Când au auzit invitația aceasta atât de precisă, ucenicii au început să se gândească la cuvintele lui Hristos, când le prevestise învierea Lui. Dar nici acum nu se bucurau. Nu puteau să scape de îndoială și tulburare. Chiar și atunci când femeile au declarat că L-au văzut pe Domnul, ucenicii nu voiau

să creadă. Gândeau că ele au închipuiri.

Necaz părea că se îngrămădește peste necaz. În a șasea zi a săptămânii, Îl văzuseră pe Învățătorul lor murind, în ziua întâi a săptămânii următoare, s-au văzut lipsiți de trupul Lui și mai erau și acuzați că L-au furat ca să-i înșele pe oameni. Nu mai știau ce să facă pentru a îndrepta falsa impresie care câștiga tot mai mult teren împotriva lor. Se temeau de vrăjmășia preoților și de mânia poporului. Ardeau de dor după prezența lui Isus, care-i ajutase în toate împrejurările grele.

Repetară mereu cuvintele: „Noi crezusem că El era Acela care va mântui pe Israel”. Singuratici și plini de dor, își reaminteau de cuvintele: „Dacă se fac lucrurile acestea copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 24, 21; 23, 31.) Se adunară în odaia de sus, închiseră și zăvorâră ușa, știind că soarta iubitului lor Învățător putea să fie și a lor oricând.

Totuși s-ar fi putut bucura în tot acest timp, cunoscând faptul că Mântuitorul înviase. În grădină, Maria plângea în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiți de lacrimi, încât nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era așa plină de durere, încât nu credeau vestea îngerului și nici cuvintele rostite chiar de Hristos.

Câți oameni nu fac și astăzi ceea ce au făcut acești ucenici! Câți nu fac să răsună din nou cuvintele de disperare ale Mariei: „Au luat pe Domnul ... și nu știu unde L-au pus!” Cât de mulți sunt aceia cărora nu li s-ar putea spune cuvintele Mântuitorului: „Pentru ce plângi? Pe cine cauți?” El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiți de lacrimi nu-L cunosc. El le vorbește, dar ei nu pricep.

Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui! „Mergeți repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat.”

Îndemnați-i să nu privească la mormântul nou al lui Iosif, care a fost închis cu o piatră mare și pecetluită cu sigiliul roman. Hristos nu este acolo. Nu priviți la mormântul gol! Nu vă jeliți ca aceia care n-au nici nădejde, nici ajutor. Isus trăiește și, pentru că El trăiește, vom trăi și noi. Din inimi recunoscătoare, de pe buze atinse de un foc sacru, să se înalțe imnul de bucurie: Hristos a înviat! El trăiește pentru a mijloci spre binele nostru. Agățați-vă de nădejdea aceasta și ea va ține sufletul ca o ancoră sigură, încercată. Credeți și veți vedea slava lui Dumnezeu.

Capitolul 83

Pe calea către Emaus

Capitol bazat pe textele din Luca 24, 13-33.

Târziu în după-amiaza zilei de înviere, doi dintre ucenici erau pe calea către Emaus, un orașel la vreo cincisprezece kilometri de Ierusalim. Ucenicii aceștia nu avuseseră un loc de frunte în lucrarea lui Hristos, dar aveau o vie credință în El. Veniseră la oraș să serbeze Paștele și erau foarte mult tulburați de evenimentele ce avuseseră loc de curând. Auziseră veștile de dimineață în legătură cu luarea trupului lui Hristos din mormânt, precum și cele spuse de femeile care îi văzuseră pe îngeri și Îl întâlniseră pe Isus. Acum se întorceau acasă pentru a cugeta și a se ruga. Plini de întristare, ei își urmau drumul vorbind despre cele văzute la judecată și la răstignire. Niciodată nu fuseseră atât de deznădăjduiți. Lipsiți de nădejde și credință, mergeau în umbra cucii.

Nu ajunseseră departe în călătoria lor când li s-a alăturat un străin, dar erau așa absorbiți de necazul și deznădejdea lor, încât n-au privit la el de aproape. Și-au continuat conversația, destăinuindu-și gândurile inimii. Meditau la învățăturile pe care li le dăduse Hristos, învățături pe care se părea că nu sunt în stare să le înțeleagă. În timp ce vorbeau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus dorea să-i mângâie. El le văzuse durerea; le înțelegea ideile contradictorii, pline de teamă, care-i tulburau și le aduceau mereu gândul: Se poate ca acest Om, care a îngăduit să fie atât de mult înjosit, să fie Hristosul? Ei nu mai puteau să-ți rețină durerea și plângeau. Isus știa că inima lor era legată de El în iubire și ar fi dorit să le șteargă lacrimile și să-i umple de veselie și voie bună. Dar mai întâi trebuia să le dea o lecție pe care să n-o uite niciodată.

„El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» Și ei s-au oprit, uitându-se triști. Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis: «Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în zilele acestea?»” Îi povestiră despre dezamăgirea cu privire la Învățătorul lor, „care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod”; dar „preoții cei mai de seamă și mai marii noștri”, spuseră ei, „L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit”. Cu inima plină de dezamăgire și cu buzele tremurânde, ei adăugară: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că acum este a treia zi de când s-au întâmplat toate acestea”.

Curios este faptul că ucenicii nu-și aminteau cuvintele lui Hristos și nu-și dădeau seama că El prevestise evenimentele care se întâmplaseră. Nu-și dădeau seama că cea din urmă parte a descoperirilor Lui trebuia să se împlinească tot așa de bine ca întâia parte și că a treia zi El urma să învie. Aceasta era partea pe care ei ar fi trebuit să și-o reamintească. Preoții și cărturarii nu uitaseră lucrul acesta. În ziua „care vine după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia”»” (Matei 27, 62-63.) Dar ucenicii nu-și aminteau cuvintele acestea.

Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” Ucenicii se întrebau cine putea fi acest Străin, care le pătrundea chiar în suflet și le vorbea cu atâta seriozitate, duiosie și simpatie și cu atâta nădejde. Pentru prima dată de la trădarea lui Hristos, speranța renăștea în inimile lor. Deseori priveau la Însoțitorul lor și gândeau că vorbele Lui erau tocmai cele pe care le-ar fi spus Hristos. Erau plini de uimire și inima lor a început să tresalte de bucuria așteptării.

Începând de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei biblice, Hristos le prezenta din toate Scripturile lucrurile cu privire la Sine Însuși. Dacă mai întâi li S-ar fi descoperit, inima lor ar fi fost satisfăcută. În plinătatea bucuriei lor, nu ar mai fi înfometat după nimic. Dar era nevoie ca ei să înțeleagă mărturia adusă în favoarea Lui de către simbolurile și profețiile din Vechiul Testament. Pe acestea trebuia să se întemeieze credința lor. Hristos n-a săvârșit nici o minune pentru a-i convinge, ci primul lucru a fost să le tălmăcească Scripturile. Ei priviseră la moartea Lui ca la nimicirea tuturor nădejdelor lor. Acum, El le arăta din profeți că aceasta era dovada cea mai puternică a credinței lor.

Învățându-i pe acești ucenici, Isus arată însemnătatea Vechiului Testament ca mărturie în favoarea misiunii Lui. Mulți preinși creștini leapădă Vechiul Testament, zicând că nu mai este de nici un folos. Dar Hristos nu ne învață așa. Atât de mult l-a prețuit, că odată a spus: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16, 31.)

Glasul lui Hristos este cel care vorbește prin patriarhi și profeți, din zilele lui Adam și până la scenele de încheiere ale timpului. Mântuitorul este descoperit în Vechiul Testament tot așa de clar ca în Noul. Ceea ce viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament scot în evidență cu claritate și frumusețe este tocmai lumina din trecutul profetic. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Lui; dar o și mai puternică dovadă că El este Răscumpărătorul lumii se găsește asemănând profețiile Vechiului Testament cu istoria Noului Testament.

Pornind cu raționamentul de la profeție, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o corectă înțelegere a ceea ce El trebuia să fie în omenire. Așteptările lor după un Mesia care să pună mâna pe tronul și puterea împărătească, în conformitate cu dorințele oamenilor, duseseră la rătăcire. Aceasta nu s-ar fi potrivit cu o dreaptă înțelegere a coborârii Lui de la poziția cea mai înaltă la

poziția cea mai de jos pe care ar fi putut să o ocupe. Hristos dorea ca ideile ucenicilor Săi să fie curate și adevărate în toate privințele. Ei trebuiau să înțeleagă pe cât era cu putință toate cele privitoare la paharul suferințelor ce-I fusese rânduit. El le arată că lupta îngrozitoare pe care ei nu o puteau încă pricepe era împlinirea unui legământ încheiat încă înainte de întemeierea lumii. Hristos trebuia să moară, după cum orice călcător al legii trebuie să moară dacă trăiește mai departe în păcat. Toate acestea trebuiau să se împlinească, dar nu trebuiau să se sfârșească în înfrângere, ci în biruință măreață și veșnică. Isus le spuse că trebuie să se facă orice efort pentru a scăpa lumea de la păcat. Urmașii Lui trebuie să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, cu străduințe intense și neobosite.

Așa le vorbea Hristos ucenicilor Săi, deschizându-le mintea ca să poată înțelege Scripturile. Ucenicii erau obosiți, dar discuția nu lăncezea. De pe buzele Mântuitorului porneau cuvinte de viață și de asigurare. Dar ochii lor încă nu puteau să priceapă. Când El le vorbi despre nimicirea Ierusalimului, ei priviră plângând la cetatea condamnată. Dar nici acum nu bănuiau cine putea fi Cel care îi însoțea pe drum. Ei nu se gândeau că Acela care era subiectul conversației mergea alături de ei; deoarece Hristos Se referea la Sine, ca și cum ar fi fost o altă persoană. Credeau că El era unul dintre cei care participaseră la sărbătoarea cea mare și care acum se întorcea acasă. El mergea tot atât de atent pe stâncile colțuroase ca și ei, oprindu-Se când și când să Se odihnească puțin. Astfel ei înaintau pe drumul de munte, în timp ce Acela care în curând trebuia să-și la locul la dreapta lui Dumnezeu și care putea să spună: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” mergea alături de ei. (Matei 28, 18.)

Pe când călătoreau, soarele asfințise și, înainte ca drumeții să ajungă la locul lor de odihnă, lucrătorii de pe câmp lăsaseră lucrul. Când ucenicii erau gata să intre în casa lor, se părea că Străinul vrea să-și urmeze drumul. Dar ucenicii se simțeau atrași către El. Sufletul lor flămânzea să audă ceva mai mult de la El. „Rămâi cu noi”, au zis ei. Părea că El nu vrea să primească

invitația, dar ei au stăruit, zicând: „Este spre seară, și ziua aproape a trecut”. Isus S-a lăsat înduplecat și a „intrat să rămână la ei”.

Dacă nu ar fi stăruit cu invitația, ucenicii n-ar fi știut că Cel care îi însoțea era Domnul, care înviase. Hristos nu Își impune niciodată prezența. El Se interesează de aceia care au nevoie de El. Bucuros va intra în casa cea mai umilă și va umple de voie bună și inima celui mai umil. Dar, dacă oamenii sunt prea nepăsători ca să se gândească la Oaspetele dumnezeiesc sau să-L roage să rămână cu ei, El trece mai departe. În felul acesta, mulți au de suferit pagube mari. Ei nu-L cunosc pe Hristos mai mult decât au făcut-o ucenicii, pe când mergea cu ei pe cale.

Repede, se pregătește masa ușoară pentru seară. Ea este așezată înaintea Oaspetelui, care și-a luat locul în capul mesei. Iată că El întinde mâinile pentru a binecuvânta hrana. Ucenicii se dau înapoi cu mirare. Însoțitorul lor întinde mâinile întocmai cum obișnuia să facă Învățătorul lor. Privesc din nou și, iată, văd în mâinile Lui semnele cuielor. Amândoi strigă deodată: „Este Domnul Isus! A înviat dintre cei morți!”

Se ridică să se arunce la picioarele Lui și să I se închine, dar El dispăruse dinaintea lor. Ei privesc la locul care fusese ocupat de Acela al cărui corp cu puțin înainte zăcuse în mormânt și își zic unul altuia: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”

Dar, având de transmis vestea aceasta mare, ei nu mai pot să stea pe loc și să vorbească. Oboseala și foamea dispar. Lasă mâncarea neatinsă și, plini de bucurie, pornesc îndată din nou la drum, pe aceeași cărare pe care au venit, grăbindu-se să le povestească aceste lucruri ucenicilor din oraș. În unele părți drumul nu este sigur, dar ei se cațără prin locurile prăpăstioase, alunecând pe stâncile netede. Ei nu văd și nu știu că sunt apărați de Acela care a mers pe drum împreună cu ei. Cu toiagul de drum în mână, merg

înainte, dorind să pășească mai repede de cum îndrăznesc. Își pierd cărarea, dar o găsesc din nou. Câteodată alergând, câteodată împiedicându-se, ei merg înainte, având pe Însoțitorul nevăzut mereu lângă ei pe tot drumul.

Noaptea este întunecată, dar Soarele Neprihănirii luminează asupra lor. Inima lor tresaltă de bucurie. Li se pare că sunt într-o lume nouă. Hristos este un Mântuitor viu. Ei nu-L mai jelesc ca pe un om mort. Hristos a înviat -- repetă ei mereu și mereu. Aceasta e solia pe care ei o aduc celor întristați. Trebuie să le povestească întâmplarea minunată de pe drumul către Emaus. Trebuie să le spună cine li S-a alăturat pe cale. Ei duc solia cea mai mare care s-a dat vreodată lumii, vestea bună, de care depind nădejdlile neamului omenesc, atât pentru vremurile acestea, cât și pentru veșnicie.

Capitolul 84

“Pace vouă!”

Capitol bazat pe textele din Luca 24, 33-48; Ioan 20, 19-29.

Ajungând la Ierusalim, cei doi ucenici intrară pe poarta de răsărit, care era deschisă în timpul sărbătorilor. Casele erau întunecoase și tăcute, dar călătorii își făceau drum pe străzile strâmte, la lumina lunii care răsărea. Au mers în odaia de sus, unde Hristos a petrecut ceasurile ultimei seri, înainte de moartea Sa. Ei știau că aici îi vor găsi pe frații lor. Oricât era de târziu, știau că ucenicii nu vor dormi atâta vreme cât nu vor afla sigur ce s-a făcut cu trupul Domnului lor. Au găsit ușa de la odaie închisă cu multă grijă. Au bătut la ușă pentru a li se da drumul, dar n-au primit nici un răspuns. Tăcerea era deplină. Apoi au spus cine sunt. Ușa a fost deschisă cu multă băgare de seamă, ei au intrat și împreună cu ei a intrat și un Altul, nevăzut. Apoi ușa a fost din nou închisă cu grijă, de teama spionilor.

Călătorii i-au găsit pe toți cuprinși de o surprinzătoare înflăcărare. Glasul celor din încăpere izbucni în mulțumiri și laude, zicând: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Petru”. Apoi, cei doi călători, de-abia suflând de graba cu care veniseră, au povestit felul minunat în care Isus li Se arătase. De-abia au isprăvit de povestit, și unii ziceau că nu pot crede, pentru că ar fi prea frumos să fie adevărat, când, deodată, o altă Persoană li S-a înfățișat. Toți ochii erau ațintiți asupra Străinului. Nimeni nu bătuse la ușă pentru a cere voie să intre. Nu se auzise nici un zgomot de pași. Ucenicii erau surprinși și se întrebau cine-ar putea fi. Apoi auziră un glas care nu era altul decât glasul Învățătorului lor. Cuvinte clare și distincte veneau din gura Lui: „Pace vouă”.

„Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt, pipăiți-Mă și vedeți: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu». Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.»

Ei au privit mâinile și picioarele vătămate de piroanele nemiloase. Au recunoscut glasul Său, care nu se asemăna cu al nimănui pe care să-l fi auzit vreodată. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Credința și bucuria au luat locul necredinței și, cu sentimente pe care nici un cuvânt nu ar fi fost în stare să le exprime, L-au recunoscut pe Mântuitorul lor înviat.

La nașterea lui Isus, îngerul vestise: „Pace pe pământ, și între oameni bună învoire”. Iar acum, la cea dintâi arătare în fața ucenicilor după învierea Sa, Mântuitorul le-a spus cuvintele binecunoscute: „Pace vouă!” Isus este gata totdeauna să aducă pace sufletelor împovărate de îndoieli și temeri. El așteaptă să deschidem ușa inimii înaintea Lui și să zicem: „Rămâi cu noi”. El zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.)

Învierea lui Isus era o preînchipuire a învierii din urmă a tuturor celor care adorm în El. Înfrățirea Mântuitorului înviat, felul Lui de a Se purta, felul Lui de a vorbi, toate acestea le erau familiare ucenicilor Săi. După cum Isus a înviat dintre morți, tot astfel și aceia care au adormit în El trebuie să învie. Vom recunoaște pe prietenii noștri tot așa cum ucenicii L-au cunoscut pe Isus. Poate că ei au fost deformați, au fost bolnavi sau desfigurați în viața aceasta trecătoare, totuși învie într-o stare fizică desăvârșită și o sănătate deplină; cu toate acestea, în trupul lor proslăvit, identitatea lor se va păstra cu desăvârșire. Atunci vom cunoaște chiar așa cum suntem cunoscuți. (1

Corinteni 13, 12.) Pe fețele care vor reflecta lumina ce vine de la Isus noi vom recunoaște trăsăturile celor iubiți ai noștri.

La întâlnirea Sa cu ucenicii, Isus le aduse aminte de cuvintele pe care le spusese înainte de moartea Sa, anume că toate lucrurile care au fost scrise cu privire la El în legea lui Moise, în profeți și în Psalmi trebuiau să se întâmple. „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: «Așa este scris, și așa trebuie să pătimizească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.»”

Ucenicii au început să-și dea seama de natura și întinderea lucrării lor. Aveau să vestească lumii adevărurile minunate pe care li le încredințase Hristos. Evenimentele vieții Sale, moartea și învierea Sa, profețiile care arătau către aceste evenimente, sfințenia Legii lui Dumnezeu, tainele Planului de Mântuire, puterea lui Isus de a ierta păcatele -- ei erau martori la toate acestea și urmau să le aducă la cunoștința oamenilor. Ei trebuiau să vestească Evanghelia păcii și mântuirii prin pocăință și prin puterea Mântuitorului.

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute».” Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. Revărsarea mult mai bogată a Duhului Sfânt urma să aibă loc numai după înălțarea lui Hristos. Numai după primirea Lui ar fi fost în stare ucenicii să-și îndeplinească însărcinarea de a vesti Evanghelia în lumea aceasta. Dar acum Duhul era dat cu un anumit scop. Înainte ca ucenicii să ajungă să-și îndeplinească datoriile slujbelor pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei Duhul Său. El le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri și dorea să scrie în inima lor gândul că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu putea să fie îndeplinită.

Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos. Pe cel care-L primește, îl umple cu însușirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învățați în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului și în a căror viață se descoperă viața lui Hristos urmează să stea ca reprezentanți între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii.

„Celor ce le veți ierta păcatele”, a zis Hristos, „vor fi iertate ... și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” Astfel, Hristos nu dă nimănui voie să judece pe alții. În Predica de pe Munte, El a interzis acest lucru. Acesta este dreptul lui Dumnezeu. Dar asupra bisericii, ca organizație, El pune o răspundere cu privire la membrii ei. Față de cei care cad în păcat, biserica are o datorie, să-i avertizeze, să-i învețe și, dacă e cu putință, să-i îndrepte. „Muștră, ceartă, îndeamnă”, zice Domnul, „cu toată blândețea și învățătura.” (2 Timotei 4, 2.) Tratează cu credincioșie relele făptuite. Avertizează orice suflet care se află în primejdie. Nu lăsa pe nimeni să se înșele singur. Spune păcatului pe nume. Arată ce a zis Dumnezeu cu privire la minciună, călcarea Sabatului, furt, idolatrie și orice alt rău. „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (Galateni 5, 21.) Dacă ei stăruie în păcat, judecata pe care ați rostit-o din Cuvântul lui Dumnezeu se rostește asupra lor în cer. Dacă aleg să păcătuiască, se despart de Hristos; biserica trebuie să arate că nu aprobă faptele lor, căci altfel ea însăși aduce ocară asupra Domnului ei. Ea trebuie să spună despre păcat ceea ce Dumnezeu zice despre el. Ea trebuie să se poarte cu el așa cum a dat îndrumări Dumnezeu, și acțiunea ei este întărită în cer. Cine disprețuiește autoritatea bisericii disprețuiește însăși autoritatea lui Hristos.

Dar tabloul are și o parte mai luminoasă. „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate.” Gândul acesta să fie păstrat totdeauna viu în mintea noastră. Lucrând pentru cei greșiți, toate privirile să se îndrepte spre Hristos. Cu duioșie, păstorii să îngrijească de turma pășunii Domnului. Să le

vorbească celor rătăciți despre mila iertătoare a Mântuitorului. Să-l încurajeze pe păcătos să se pocăiască și să creadă în Acela care poate să ierte. Să declare, pe temeiul autorității Cuvântului lui Dumnezeu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9.) Toți cei care se pocăiesc au următoarea făgăduință: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (Mica 7, 19.)

Pocăința păcătosului să fie primită cu o inimă plină de îndurare de către biserică. Cel care se pocăiește să fie scos din întunericul necredinței la lumina credinței și neprihănirii. Mâna lui tremurândă să fie pusă în mâna iubitoare a lui Isus. O astfel de iertare este întărită în cer.

Numai în felul acesta poate biserica să elibereze de păcat pe un păcătos. Iertarea de păcate se câștigă numai prin meritele lui Hristos. Puterea de a elibera sufletul de vinovăție nu este încredințată nici unui om și nici unei grupări de oameni. Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să predice iertarea de păcate în Numele Lui, la toate neamurile; dar ei n-au fost împuterniciți să îndepărteze nici o pată a păcatului. Numele lui Isus este singurul nume dat oamenilor sub cer în care trebuie să fim mântuiți. (Faptele Apostolilor 4, 12.)

Când Isus i-a întâlnit prima dată pe ucenicii Săi în odaia de sus, Toma nu era cu ei. El a auzit cum ceilalți povesteau lucrurile acestea și a primit destule dovezi că Isus înviase; dar întunericul și necredința îi umpluseră inima. Cu cât îi auzea pe ucenici povestind mai mult despre descoperirile minunate ale Mântuitorului înviat, cu atât el se adâncea într-o mai grozavă disperare. Dacă Isus a înviat cu adevărat dintre morți, nu mai putea să fie nici o nădejde cu privire la o reală împărăție pământească. Afară de aceasta, vanitatea lui era rănită când se gândea că Învățătorul lui Se arătase tuturor ucenicilor, numai lui nu. Era hotărât să nu creadă și, timp de o săptămână întreagă, s-a frământat, iar nefericirea lui i se părea cu atât mai întunecată, cu

cât vedea nădejdea și credința fraților lui.

În decursul acestor zile, el a zis de mai multe ori: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. El nu voia să vadă prin ochii fraților săi sau să exercite credința care se întemeia pe mărturia lor. El Îl iubea cu ardoare pe Domnul său, dar îngăduise geloziei și necredinței să pună stăpânire pe mintea și inima lui.

Câțiva ucenici făcură din cunoscuta odaie de sus locuința lor pentru un timp și seara toți se întâlneau acolo, în afară de Toma. Într-o seară, Toma s-a hotărât să meargă și el acolo, pentru a se întâlni cu ceilalți. În ciuda necredinței lui, avea o slabă nădejde că vestea cea bună era adevărată. În timp ce ucenicii luau masa de seară, vorbeau despre dovezile pe care Hristos li le dăduse din profeție. „Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc și le-a zis «Pace vouă!»”

Întorcându-Se către Toma, i-a zis: „Adu-ți degetul înapoi și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios”. Cuvintele acestea dovedeau că El cunoștea gândurile și cuvintele lui Toma. Ucenicul îndoielnic știa că nici unul dintre prietenii săi nu Îl văzuse pe Isus timp de o săptămână. Ei n-ar fi putut să-I spună despre necredința lui Toma. Recunoscă în Cel care stătea în fața sa pe Domnul său. Nu-i mai trebuiau alte dovezi. Inima îi tresăltă de bucurie și se aruncă la picioarele lui Isus, strigând: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”.

Isus a primit recunoașterea lui, dar cu duioșie a muștră necredința lui: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”. Credința lui Toma ar fi fost mult mai plăcută Domnului, dacă el ar fi fost gata să creadă bazându-se pe mărturisirea fraților lui. Dacă în zilele noastre lumea ar urma pilda lui Toma, nimănui credința aceasta nu i-ar fi

spre mântuire, deoarece toți cei care Îl primesc pe Hristos trebuie să facă lucrul acesta pe temeiul mărturisirii altora.

Mulți dintre cei îndoielnici se scuză, zicând că, dacă ar avea dovada pe care Toma o avea de la prietenii lui, ar crede. Nu-și dau seama că au nu numai dovada aceea, ci mult mai mult. Mulți dintre aceia care, la fel ca Toma, așteaptă să dea la o parte orice pricină de îndoială nu vor ajunge niciodată la așa ceva. Încetul cu încetul, ei se întăresc în necredința lor. Aceia care caută să privească partea întunecată, să cârtească și să se plângă nu știu ce fac. Ei seamănă sămânța îndoielii și vor avea de adunat roadele îndoielii. În vremuri când credința și neîncrederea vor fi indispensabile, mulți vor vedea că sunt lipsiți de puterea de a nădăjdui și a crede.

În felul în care l-a tratat pe Toma, Isus le-a dat urmașilor Lui o învățătură. Exemplul Lui ne arată cum trebuie să-i tratăm pe aceia a căror credință este slabă și care scot mereu în evidență îndoielile lor. Isus nu l-a copleșit pe Toma cu muștrări, nici nu s-a luat la ceartă cu el. El s-a descoperit celui îndoielnic. Toma fusese destul de nechibzuit când și-a impus condițiile pentru a crede, dar Isus, în generoasa Lui iubire și considerație, a sfărâmat toate barierele. Rareori poate necredința să fie biruită prin discuții contradictorii. Ea îmbracă mai degrabă forma unei autoapărări, găsind totdeauna sprijin și noi scuze. Dar faceți ca Isus, în iubirea și îndurarea Lui, să fie descoperit ca Mântuitor răstignit și din multe guri, în vremuri potrivnice, se va auzi recunoașterea dată de Toma: „Domnul meu și Dumnezeu meu”.

Capitolul 85

Din nou la mare

Capitol bazat pe textele din Ioan 21, 1-22.

Isus spusese că vrea să-i întâlnească pe ucenicii Săi în Galilea; și, îndată ce a trecut Paștele, ei și-au îndreptat pașii într-acolo. Lipsa lor de la Ierusalim în timpul sărbătorilor ar fi fost socotită drept indiferență și rătăcire, de aceea au rămas până la sfârșitul lor; dar, o dată trecute, s-au întors bucuroși acasă pentru a-L întâlni pe Mântuitorul, așa cum le spusese El.

Șapte dintre ucenicii Lui erau în grup, îmbrăcați în hainele umile de pescari; erau săraci în ce privește bunurile lumii acesteia, dar bogăți în cunoașterea și trăirea adevărului, lucru care înaintea Cerului le dădea locul cel mai de frunte ca învățători. Nu fuseseră elevi în școlile profeților, dar timp de trei ani fuseseră învățați de cel mai de seamă Educator pe care lumea L-a cunoscut vreodată. Sub îndrumările Lui, deveniseră nobili, inteligenți, cultivați, ajungând unelte prin care oamenii puteau să fie îndrumați în cunoașterea adevărului.

Cea mai mare parte a lucrării lui Hristos fusese săvârșită aproape de Marea Galileii. Îndată ce ucenicii s-au adunat într-un loc unde să nu fie tulburați, s-au găsit înconjurați de amintiri despre Isus și lucrările Lui cele mai mari. Pe marea aceasta, pe când inima lor era cuprinsă de spaimă, iar furtuna tulburată se năpustea asupra lor ca să-i nimicească, Isus a mers pe valuri pentru a-i scăpa. Tot aici furtuna a fost liniștită prin cuvintele Lui. Se putea vedea țărnul unde peste zece mii de oameni fuseseră hrăniți din câteva pâinișoare și câțiva pești. Nu departe era cetatea Capernaum, locul unde se făcuseră atâtea minuni. Pe când ucenicii priveau la toate acestea, mintea lor

era plină de cuvintele și faptele Mântuitorului lor.

Seara era plăcută și Petru, care încă era atras de corăbii și de pescuit, le-a propus să meargă pe mare și să arunce mrejele. Toți au fost de acord, aveau nevoie de hrană și de îmbrăcăminte, pe care munca unei nopți cu izbândă în pescuit li le-ar fi adus. Așadar, au plecat cu corabia, dar n-au prins nimic. Au muncit toată noaptea, dar fără nici un spor. În timpul orelor obositoare vorbeau despre Domnul lor, care le lipsea, și își aminteau de lucrările minunate la care ei fuseseră martori, în lucrarea Lui de lângă mare. Se întrebau ce va fi cu ei în viitor și se întristau când se gândeau la ceea ce-i aștepta.

În tot timpul acesta, un Supraveghetor singuratic, dar nevăzut, i-a urmărit de pe țărm. În cele din urmă, s-au revărsat zorile, barca era la mică depărtare de țărm și ucenicii au văzut un Străin stând pe mal, care i-a oprit cu întrebarea: „Copii, aveți ceva de mâncare?” Când ei răspunseră: „Nu”, El le zise: „«Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi». Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.”

Ioan L-a recunoscut pe Străin și i-a spus lui Petru: „Este Domnul”. Petru era așa de încântat și de bucuros, încât, în nerăbdarea lui, s-a aruncat în apă și curând a ajuns lângă Învățătorul său. Ceilalți ucenici au venit cu barca, trăgând plasa cu pești după ei. „Când s-au coborât pe țărm, au văzut acolo jărătic de cărbuni, pește pus deasupra și pâine.”

Ei erau prea încântați ca să mai întrebe de unde erau focul și mâncarea. „Isus le-a zis: «Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum».” Petru dădu fuga după plasa pe care o lăsase și-i ajută pe frații săi să o tragă la țărm. După ce s-a terminat lucrul și s-au făcut pregătirile, Isus i-a chemat pe ucenici să vină și să mănânce. El a frânt hrana și a împărțit-o între ei și a fost cunoscut și recunoscut de toți cei șapte. Acum le reveni în minte minunea cu hrănirea

celor cinci mii pe coasta muntelui; dar o temere misterioasă îi cuprinse și în tăcere priveau la Mântuitorul înviat.

Le reveni cu putere în minte întâmplarea de lângă mare, atunci când Hristos îi chemase să-L urmeze. Își amintiră cum, la porunca Lui, se avântaseră spre larg și aruncaseră plasa și cum năvoadele erau atât de pline, încât erau gata să se rupă. După aceea, Isus îi chemase să lase corabia lor de pescari și le făgăduise că-i va face pescari de oameni. El săvârșise din nou aceeași minune tocmai pentru ca să le readucă în minte întâmplarea aceea și să adâncească impresia ei. Faptul acesta era o înnoire a însărcinării date ucenicilor. Ea arăta că moartea Învățătorului lor nu le-a micșorat datoria de a săvârși lucrarea pe care le-o încredințase. Cu toate că urmau să fie lipsiți de tovărășia Lui personală și de mijloacele pe care le câștigaseră prin ocupația lor de mai înainte, Mântuitorul înviat urma să aibă și mai departe grijă de ei. În timp ce vor face lucrarea Sa, El Se va îngriji de cele necesare. Isus avea un anumit scop când i-a îndemnat să arunce plasa în partea dreaptă a bărcii. Pe partea aceasta stătea El pe țarm. Aceasta era partea credinței. Dacă lucrau în legătură cu El -- unind puterea Lui divină cu străduințele lor omenești, -- nu se putea să nu aibă succes.

Hristos trebuia să mai dea o lecție, care îl privea în mod deosebit pe Petru. Tăgăduirea Domnului său fusese în contrast rușinos cu pretinsa credincioșie de mai înainte a lui Petru. El Îl dezonorase pe Hristos și atrăsese asupra sa neîncrederea fraților săi. Ei se gândeau că nu i se va mai îngădui să ocupe locul pe care îl avusese înainte între ei și el însuși își dădea seama că nu mai inspira nici un fel de încredere. Înainte de a fi chemat să-și reia lucrarea apostolică, trebuia să dea dovadă de pocăință înaintea lor. Fără această dovadă, deși se pocăise, păcatul lui ar fi putut să-i nimicească influența ca serv al lui Hristos. Mântuitorul i-a dat ocazia să câștige încrederea fraților săi și, pe cât posibil, să îndepărteze ocară pe care o adusese asupra Evangheliei.

Aici se dă o învățătură pentru toți urmașii lui Hristos. Evanghelia nu face nici un compromis cu răul. Ea nu poate să scuze păcatul. Păcatele ascunse trebuie să fie mărturisite în ascuns înaintea lui Dumnezeu; dar, în ce privește păcatele fățișe, trebuie să se facă mărturisire pe față. Ocară păcatelor ucenicilor este aruncată asupra lui Hristos. Ele îl fac pe Satana să tresalte, iar sufletele îndoielnice, să se poticnească. Dând dovadă de pocăință, ucenicul, pe cât îi stă în putință, trebuie să îndepărteze această ocară.

Pe când Hristos și ucenicii mâncau împreună la marginea mării, Mântuitorul îi puse lui Petru întrebarea: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești mai mult decât aceștia?”, referindu-Se la frații lui. Petru spusese odată: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” (Matei 26, 33.) Dar acum el se prețui mai drept. „Da, Doamne”, zise el, „Știi că Te iubesc.” Nu se vede aici nici o susținere înflăcărată că iubirea lui este mai mare decât a fraților lui. El nu-și exprimă părerea în ce privește devoțiunea sa. El face apel la Acela care poate să citească toate gândurile inimii, să judece sinceritatea lui -- „Tu știi că Te iubesc”. Isus îi zise iarăși: „Paște mieluseii Mei”.

Isus îl încercă din nou pe Petru, repetând cuvintele de mai înainte: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” De data aceasta, El nu l-a mai întrebat pe Petru dacă Îl iubește mai mult decât frații lui. Și cel de-al doilea răspuns a fost ca și cel dintâi, lipsit de orice asigurări pline de închipuire: „Da, Doamne, știi că Te iubesc”. Isus îi zise iarăși: „Paște oițele Mele”. Mântuitorul puse din nou întrebarea cercetătoare: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat; el gândea că Isus Se îndoiește de iubirea lui. El știa că Îl făcuse pe Domnul să nu mai aibă încredere în el și, cu inima îndurerată, spuse: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc”. Isus îi zise iarăși: „Paște oile Mele!”

De trei ori Petru Îl tăgăduise pe față pe Domnul său și de trei ori Hristos a obținut de la el asigurarea iubirii și credincioșiei lui, îndreptând

întrebarea aceea hotărâtă ca pe o săgeată înfocată către inima lui rănită. Înaintea ucenicilor Săi, Isus descoperise adâncimea pocăinței lui Petru și dovedise cât de umil era acum ucenicul încrezut de pe vremuri.

Din fire, Petru era pornit și înflăcărat și Satana se folosise de aceste trăsături ale lui pentru a-l doborî. Chiar înainte de căderea lui Petru, Isus îi spusese: „Satana v-a cerut să vă ceară ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” (Luca 22, 31-32.) Acel timp venise și schimbarea lui Petru era evidentă. Întrebările cercetătoare și precise ale Domnului nu primiseră un răspuns înflăcărat și înfumurat; iar din cauza umilinței și pocăinței lui, Petru era mai bine pregătit ca mai înainte să lucreze ca păstor al turmei.

Cea dintâi lucrare pe care Hristos i-a încredințat-o lui Petru, după ce l-a reșezat în slujbă, era aceea de a paște mieluseii. Aceasta era o lucrare în care Petru avea prea puțină experiență. Era nevoie de multă grijă și bunătate, multă răbdare și stăruință. Petru era chemat să se îngrijească de cei tineri în credință, să-i învețe pe cei neștiutori, să le deschidă Scripturile și să-i învețe cum să fie de folos în slujba lui Hristos. Până acum, Petru nu fusese pregătit să facă lucrul acesta, nici să-i înțeleagă însemnătatea. Dar tocmai aceasta era lucrarea pe care îl chema acum Isus să o îndeplinească. Suferințele prin care trecuse și pocăința lui îl pregătiseră pentru aceasta.

Înainte de căderea lui, Petru vorbea totdeauna necugetat, pripit. Era totdeauna gata să-i corecteze pe alții, să-și spună părerea, fără să înțeleagă el însuși despre ce este vorba sau ce trebuia să spună. Dar Petru cel pocăit era altfel. Și-a păstrat râvna de pe vremuri, dar harul lui Hristos i-a călăuzit zelul. Nu mai era nici pripit, nici încrezut, nici îngâmfat, ci liniștit, stăpân pe sine, gata să se lase învățat. Astfel, el putea să pască atât mieluseii, cât și oile turmei lui Hristos.

Modul în care Mântuitorul lucrase cu Petru avea o învățătură atât pentru el, cât și pentru frații lui. Îi învăța că trebuie să-l întâmpine pe cel greșit cu răbdare, simpatie și iubire iertătoare. Cu toate că Petru Îl tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care Isus i-o purta nu se stinsese. Tot o astfel de iubire trebuie să simtă și sub păstorul pentru oile și pentru mieii încredințați îngrijirii lui. Amintindu-și de slăbiciunea și greșeala lui, Petru trebuia să se poarte tot așa de blând cu turma sa cum Se purtase și Hristos cu el.

Întrebarea pe care Hristos i-a pus-o lui Petru era plină de însemnătate. El a amintit numai o condiție pentru a fi ucenic sau pentru a sluji. „Mă iubești?” a zis El. Aceasta este însușirea cea mai de seamă. Petru ar fi putut să aibă oricare altă însușire, dar, fără iubirea pentru Hristos, el nu putea să fie un păstor credincios peste turma Domnului. Cunoștințele, bunăvoința, elocvența, recunoștința și râvna sunt toate mijloace pentru a săvârși o lucrare bună; dar, fără a avea în inimă iubirea lui Isus, lucrarea unui serv al lui Hristos este numai o înfrângere.

Isus a mers numai cu Petru, pentru că avea să-i spună anumite lucruri numai lui. Înainte de moartea Sa, Isus îi spusese: „Tu nu poți veni acum după Mine, dar unde Mă duc Eu, vei veni mai târziu”. La aceasta, Petru a răspuns: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.” (Ioan 13, 36-37.) Când a zis lucrurile acestea, el nu știa pe unde vor merge picioarele lui Hristos. Petru fusese înfrânt când venise încercarea, dar acum urma să i se dea un nou prilej să-și dovedească iubirea față de Hristos. Hristos îi descoperi viitorul, ca să poată fi întărit când va veni încercarea cea din urmă a credinței. El i-a spus că, după ce va trăi o viață folositoare, când vârsta va influența puterile lui, va urma cu adevărat pe Domnul său. Isus i-a zis: „«Când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi». A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu.”

În felul acesta, Isus i-a făcut cunoscut lui Petru cum urma să moară; chiar îi precizase că va întinde mâinile pe cruce. Îl invită apoi din nou pe ucenicul Său: „Vino după Mine”. Petru n-a fost descurajat de această descoperire. Era gata să sufere orice fel de moarte pentru Domnul său.

Până acum, Petru Îl cunoscuse pe Isus după trup, așa cum mulți Îl cunosc astăzi; dar nu trebuia să se limiteze la atât. El nu-L cunoștea decât din legăturile pe care le avusese cu El în cele pământești. Îl iubise ca Om, ca pe un Învățător trimis de cer; acum Îl iubea ca Dumnezeu. Învățase că, pentru el, Hristos era totul în tot. Acum, era gata să ia parte la misiunea Domnului plină de sacrificiu. Când în cele din urmă a fost dus la cruce, el a cerut să fie răstignit cu capul în jos. Socotea că este prea mare cinstea să sufere la fel ca Domnul lui.

Cuvintele adresate lui Petru: „Vino după Mine” erau pline de învățătură. Învățătura aceasta era dată nu numai cu privire la moarte, ci și cu privire la orice pas făcut în viață. Până atunci, Petru fusese înclinat să lucreze independent. Încercase să facă planuri pentru lucrarea lui Dumnezeu, în loc să aștepte să urmeze planul lui Dumnezeu. Dar nu putea să câștige nimic luând-o la fugă înaintea Domnului. Isus îl îndemnă: „Vino după Mine”. Nu alerga înaintea Mea. Așa nu vei da singur piept cu oștile lui Satana. Lasă-Mă să merg Eu înaintea ta și nu vei fi înfrânt de vrăjmaș.

Pe când Petru mergea alături de Isus, l-a văzut pe Ioan că îi urmează. A vrut atunci să cunoască viitorul acestuia și „a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce va fi?» Isus i-a răspuns: «Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!»” Petru ar fi trebuit să se gândească la un lucru, și anume că Domnul i-ar fi descoperit tot ce i-ar fi fost lui de folos să știe. Datoria fiecăruia este de a-L urma pe Hristos, fără să se îngrijoreze cu privire la lucrarea încredințată altora. Spunând despre Ioan: „Dacă vreau ca

el să rămână până voi veni Eu”, Isus nu dădea asigurarea că ucenicul acesta va trăi până la a doua venire a Domnului. El nu a făcut decât să afirme puterea Sa supremă și, chiar dacă ar fi voit să facă lucrul acesta, n-ar fi afectat cu nimic lucrarea lui Petru. Atât viitorul lui Ioan, cât și cel al lui Petru erau în mâinile Domnului. Fiecăruia i se cerea să-L asculte și să-L urmeze pe Domnul.

Câți oameni nu fac și astăzi la fel ca Petru! Ei se interesează de treburile altora și sunt nerăbdători să știe care le este lucrarea, în timp ce sunt în primejdie să-și neglijeze propria lucrare. Datoria noastră este să privim la Hristos și să-L urmăm. Vom vedea greșeli în viața altora și lipsuri în caracterul lor. Firea omenească este învăluită de slăbiciuni. Dar în Hristos vom găsi desăvârșirea. Privind la El, vom fi și noi transformați.

Ioan a trăit până la adânci bătrâneți. A trăit în timpul distrugerii Ierusalimului și al nimicirii templului măreț -- o preînchipuire a nimicirii finale a lumii. Până în ultimele clipe, Ioan L-a urmat îndeaproape pe Domnul său. Povara mărturiei lui către biserici era: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții”; „Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4, 7.16.)

Petru fusese pus din nou în apostolia lui, dar cinstea și puterea pe care le-a primit de la Hristos nu i-au dat supremație asupra fraților lui. Lucrul acesta a fost bine lămurit de Hristos când Petru a întrebat: „Cu acesta ce va fi?” El a zis: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine”. Petru nu a primit cinstea de a fi cap al bisericii. Favoarea pe care Hristos i-o arătase, iertându-i abaterea și încredințându-i hrănirea turmei, și însăși credincioșia lui Petru de a-L urma pe Hristos i-au câștigat încrederea fraților săi. El avea mare influență în biserică. Dar ceea ce Hristos l-a învățat la Marea Galileii a dus cu el în toată viața. Scriind bisericilor prin Duhul Sfânt, el zicea:

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei.” (1 Petru 5, 1-4.)

Capitolul 86

Duceți-vă și învățați toate neamurile

Capitol bazat pe textele din Matei 28, 16-20.

Fiind numai la un pas de tronul Tatălui Său, Hristos le-a dat ucenicilor Săi însărcinarea de a lucra. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, a zis El. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.” (Marcu 16, 15.) Mereu, mereu au fost repetate aceste cuvinte, pentru ca ucenicii să le poată înțelege. Lumina cerului trebuia să strălucească în raze clare și puternice asupra tuturor locuitorilor pământului, de sus și de jos, bogați și săraci. Ucenicii aveau să fie conlucrători cu Răscumpărătorul în lucrarea de mântuire a lumii.

Însărcinarea aceasta fusese dată celor doisprezece, când Hristos Se întâlnise cu ei în odaia de sus; dar, de data aceasta, trebuia să fie încredințată unui număr mai mare. La adunarea de pe munte, în Galilea, au venit toți credincioșii care au putut fi chemați. Hristos Însuși arătase locul acesta, precum și timpul întâlnirii, chiar înainte de moartea Sa. Îngerul de la mormânt le reamintise ucenicilor făgăduința Lui de a Se întâlni cu ei în Galilea. Făgăduința aceasta fusese repetată credincioșilor care erau adunați în Ierusalim în cursul săptămânii Paștelui și prin ei a ajuns la mulți dintre cei răspândiți, care deplângeau moartea Domnului lor. Ei așteptau întâlnirea aceasta cu un mare interes. Au mers la locul întâlnirii pe căi ocolite, venind din toate părțile, pentru a evita bănuiala iudeilor invidioși. Cu inima nerăbdătoare, veneau vorbind despre veștile care ajunseseră la ei cu privire la Hristos.

La timpul stabilit, aproximativ cinci sute de credincioși erau adunați în

mici grupuri pe coasta muntelui, doritori să afle tot ce se putea de la aceia care Îl văzuseră pe Hristos după înviere. Ucenicii treceau de un grup la altul, spunând tot ce văzuseră și auziseră despre Isus și aducând dovezi din Scriptură, așa cum făcuse El cu ei. Toma povestea mereu cum se întâmplase cu necredința lui și arăta cum i se spulberaseră toate îndoielile. Deodată, Isus Se arată în mijlocul lor. Nimeni n-ar fi putut să spună de unde sau cum venise. Mulți dintre cei de față nu-L mai văzuseră înainte; dar în mâinile și picioarele Lui observară semnele răstignirii; chipul Lui era asemenea chipului lui Dumnezeu și, când L-au văzut, au căzut la pământ și I s-au închinat.

Dar unii se îndoiau. Așa va fi totdeauna. Sunt unii oameni cărora le este greu să-și exercite credința și care se așează de partea îndoielii. Aceștia pierd mult din cauza necredinței lor.

Aceasta a fost unica întâlnire a lui Isus cu un grup mare de credincioși, după învierea Sa. El a venit și le-a vorbit, zicându-le: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Ucenicii I se închinaseră chiar înainte de a fi vorbit, dar aceste cuvinte, venind de pe buzele acelea care fuseseră închise de moarte, îi impresionau cu o putere deosebită. El era acum Mântuitorul cel înviat. Mulți dintre ei Îl văzuseră cum Își folosește puterea pentru a-i vindeca pe bolnavi și a ține în frâu puterile diavolești. Ei au crezut că El are putere să-și stabilească împărăția la Ierusalim, să înfrângă orice opoziție și să biruie puterile naturii. El liniștise apele înfuriate; umblase pe valurile cu coama înspumată; înviase pe morți. De astă dată, El spune că „toată puterea” Îi fusese dată. Cuvintele Lui au îndreptat mintea ascultătorilor Lui de la lucrurile pământești și trecătoare la cele cerești și veșnice. Au fost ridicați la cea mai înaltă înțelegere a demnității și slavei Lui.

Cuvintele lui Hristos, rostite pe coasta muntelui, erau o anunțare că jertfa Lui pentru binele omului fusese deplină și desăvârșită. Condițiile ispășirii fuseseră împlinite; lucrarea pentru care a venit în această lume

fusese săvârșită. El era pe calea către tronul lui Dumnezeu, pentru a fi onorat de către îngeri, stăpâniri și puteri. El începuse să săvârșească lucrarea Sa de mijlocire. Îmbrăcat cu puteri nemărginite, El le-a dat ucenicilor Săi această însărcinare: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 19-20.)

Iudeii fuseseră făcuți depozitarii adevărului sacru; dar fariseismul făcuse din ei poporul cel mai exclusivist și cel mai bigot din toate neamurile. Tot ce era legat de preoți și conducători -- îmbrăcămintea, obiceiurile, ceremoniile și tradițiile -- i-a împiedicat să fie lumina lumii. Considerau că ei înșiși, națiunea iudaică, reprezintă lumea întreagă. Dar Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să vestească lumii acel fel de credință și de închinare care să nu depindă de vreo castă sau de vreo țară, adică o credință care să fie potrivită pentru toate popoarele, toate neamurile și toate clasele de oameni.

Înainte de a-i părăsi pe ucenicii Săi, Hristos le-a arătat în mod clar care este natura Împărăției Sale. Le-a readus în minte ceea ce le spusese mai înainte despre ea. Le-a declarat că scopul Lui nu era acela de a întemeia în lumea aceasta o împărăție trecătoare, ci o împărăție spirituală. El nu trebuia să domnească pe tronul lui David ca un împărat pământesc. Le-a deschis din nou Scripturile, arătându-le că toate prin câte trecuse El fuseseră rânduite în cer, în consfăturile dintre Tatăl și El Însuși. Totul fusese prevestit de bărbați inspirați de Duhul Sfânt. Vedeți, zise El, că tot ce v-am spus cu privire la lepădarea Mea ca Mesia s-a împlinit. Tot ce am spus cu privire la umilirea și la moartea cu care trebuia să mor s-a făcut întocmai. A treia zi am înviat. Cercetați Scripturile cu mai multă luare aminte și veți vedea că, în toate aceste lucruri, cele spuse de profeție cu privire la Mine s-au împlinit.

Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Lui să îndeplinească lucrarea pe care le-o încredințase, începând din Ierusalim. Ierusalimul fusese scena

surprinzătoarei Lui bunăvoințe față de neamul omenesc. Acolo suferise, fusese lepădat și osândit. țara Iudeii era locul nașterii Lui. Acolo, îmbrăcat în haina umanității, a umblat printre oameni și puțini și-au dat seama cât de aproape era cerul când Isus era printre ei. În Ierusalim trebuia să înceapă lucrarea ucenicilor.

Gândindu-se la tot ce suferise Hristos acolo și la lucrarea neapreciată pe care o săvârșise, ucenicii ar fi putut să ceară un câmp mai promițător, dar ei n-au făcut o astfel de cerere. Ucenicii trebuiau să cultive chiar terenul acela unde răspândise El sămânța adevărului și sămânța aceasta urma să aducă un seceriș bogat. În lucrarea lor, ucenicii aveau să sufere persecuția venită din cauza geloziei și a urii iudeilor; dar lucruri de felul acesta îndurase și Învățătorul lor și ei nu voiau să fugă de ele. Cele dintâi revărsări de har trebuiau să vină asupra ucigașilor Mântuitorului.

În Ierusalim erau mulți care crezuseră pe ascuns în Isus și mulți care fuseseră duși în rătăcire de preoți și conducători. Și acestora trebuia să li se prezinte Evanghelia. Ei trebuiau să fie chemați la pocăință. Adevărul minunat că numai prin Hristos se putea obține iertarea de păcate trebuia să fie făcut clar. În timp ce tot Ierusalimul era frământat de întâmplările zguduitoare din ultimele săptămâni, predicarea Evangheliei urma să producă acum impresiile cele mai adânci.

Dar lucrarea nu trebuia să se oprească acolo. Trebuia să se întindă până la marginea pământului. Hristos le-a zis ucenicilor Săi: Ați fost martori și ați văzut viața Mea de jertfă pentru binele omenirii. Ați fost martori ai lucrării Mele pentru Israel. Cu toate că nu au vrut să vină la Mine și să aibă viață, cu toate că preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, cu toate că M-au lepădat, așa cum au profetizat Scripturile, totuși să mai aibă un prilej de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Ați văzut că, pe toți aceia care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc cu drag. Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi da afară. Toți cei care doresc aceasta pot să fie împăcați

cu Dumnezeu și să primească viața veșnică. Vouă, ucenicii Mei, vă încredințez această solie de har. Întâi trebuie să fie dată lui Israel și apoi la toate neamurile, popoarele și limbile. Trebuie dusă și iudeilor, și neamurilor.... Toți cei care cred trebuie să fie adunați într-o singură biserică.

Prin darul Duhului Sfânt, ucenicii urmau să primească o putere minunată, mărturia lor urma să fie întărită prin semne și minuni. Urmău să fie săvârșite minuni nu numai de către apostoli, dar și de către aceia care primeau solia. Isus zice: „În Numele Meu vor scoate afară draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16, 17-18.)

Pe vremea aceea, otrăvirea se practica adesea. Oamenii fără scrupule nu ezitau să-i îndeapărteze pe aceia care stăteau în calea ambițiilor lor. Isus știa că viața ucenicilor Lui va fi primejduită în felul acesta. Mulți gândeau că-L slujesc pe Dumnezeu dacă îi omoară pe martorii Lui. De aceea, El le-a făgăduit că-i va apăra în vremuri de primejdie.

Ucenicii urmau să aibă aceeași putere pe care o avea Isus, de a vindeca „orice boală și orice neputință care era în norod”. Vindecând în Numele Lui bolile trupului, dădeau dovadă că El avea puterea să vindece sufletul. (Matei 4, 23; 9, 6.) Li s-a făgăduit și un dar nou. Ucenicii urmau să predice printre neamuri și trebuiau să primească puterea de a vorbi în alte limbi. Apostolii și tovarășii lor erau oameni fără multe studii, dar, prin revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii, vorbirea lor, fie că era în limba lor, fie într-o limbă străină, a fost curată, simplă și fără greșală atât în cuvânt, cât și în accent.

În felul acesta le-a dat Hristos ucenicilor însărcinarea lor. El a luat măsuri îndestulătoare pentru săvârșirea lucrării Lui și a luat asupra-și răspunderea pentru succesul ei. Atâta vreme cât ascultau de cuvântul Lui și

lucrau în legătură cu El, nu puteau să dea greș. Mergeți la toate neamurile, le spusese El. Mergeți până la marginile cele mai îndepărtate ale globului pământesc locuit, dar să știți că voi fi acolo. Lucrați cu credință și încredere, căci nu vă voi părăsi niciodată.

Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor îi cuprinde pe toți credincioșii. Îi cuprinde pe toți cei care vor crede în Hristos până la sfârșitul timpului. E o greșeală mare aceea de a crede că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia este dată tuturor acelor care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.

„Duhul și mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!»” (Apocalipsa 22, 17.) Cel care aude trebuie să repete invitația. Oricare ar fi chemarea pe care cineva o are în viață, cea dintâi grijă a lui va fi să câștige suflete pentru Hristos. S-ar putea să nu fie în stare să vorbească înaintea unei adunări, dar poate lucra pentru câțiva. Acestora le poate destăinui ceea ce a învățat de la Domnul său. A servi lui Hristos nu înseamnă numai a predica. Este serv cel care ajută pe bolnav și pe suferind, sprijină pe cel nevoiaș și spune cuvinte de mângâiere pentru cel întristat și cel cu credință slabă. Aproape și departe, se găsesc oameni copleșiți de simțul vinovăției. Omenirea nu este înjosită de greutate, de muncă și de sărăcie, ci de vinovăție și de făptuirea de rele. Lucrul acesta aduce neliniște și nemulțumire. Hristos dorește ca servii Săi să ajute suflete bolnave de păcat.

Ucenicii trebuiau să-și înceapă lucrarea de acolo de unde se aflau. Nici câmpul cel mai puțin promițător nu trebuia să fie trecut cu vederea. Tot așa, fiecare lucrător pentru Hristos trebuie să înceapă de acolo de unde se află. Chiar în familia noastră pot fi suflete care flămânzesc după simpatie, care

mor de foame din lipsă de pâinea vieții. Pot fi copii care trebuie să fie educați pentru Hristos. Sunt păgâni chiar la poarta noastră. Să facem cu credincioșie lucrarea care este mai aproape de noi. Apoi să întindem eforturile noastre până acolo unde ne va conduce mâna lui Dumnezeu. Se poate ca lucrarea multora să pară a fi strâmtorată de împrejurări; dar, oriunde ar fi, dacă e săvârșită cu credință și sârguință, se va simți până la marginea pământului. Atunci când Hristos Se afla pe pământ, se părea că lucrarea Lui este restrânsă la o regiune mică, dar mulți din toate locurile au auzit solia Lui. Adesea, Dumnezeu folosește mijloacele cele mai simple ca să ajungă la rezultatele cele mai mari. Planul Lui este ca fiecare parte a lucrării Lui să depindă de celelalte, ca roțile unui angrenaj, toate lucrând în armonie. Lucrătorul cel mai umil, dacă este mânat de Duhul Sfânt, va atinge coarde ce nu se văd, ale căror tresăriri vor răsuna până la marginea pământului și vor da naștere la cântări în decursul veacurilor veșnice.

Dar porunca: „Mergeți în toată lumea” nu trebuie să fie pierdută din vedere. Noi suntem chemați să ne îndreptăm privirile către locurile îndepărtate. Hristos sfărâmă zidurile despărțitoare, prejudecățile naționale, care îi deosebesc pe oameni, și vestește iubire pentru toată familia omenească. El îi înalță pe oameni din cercul strâmt pe care îl prescrie egoismul lor. Desființează toate granițele și deosebirile artificiale din societate. Nu face deosebire între vecin și străin, prieten și vrăjmaș. Ne învață să privim la fiecare suflet împovărat de nevoi ca la fratele nostru, iar lumea să o privim ca fiind câmpul nostru de activitate.

Când a zis: „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile”, Mântuitorul a mai zis: „Semnele acestea vor însoți pe cei ce vor crede. În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și se vor însănătoși”. Făgăduința este tot atât de mult cuprinzătoare ca însărcinarea. Aceasta nu înseamnă că toți vor primi toate darurile. Duhul „dă fiecăruia în parte, cum voiește.” (1 Corinteni 12, 11.) Darurile Duhului sunt făgăduite

fiecărui credincios potrivit cu nevoia lui pentru lucrarea Domnului. Făgăduința aceasta este tot atât de puternică și vrednică de încredere astăzi ca pe timpul apostolilor. „Semnele acestora vor însoți pe cei ce vor crede.” Acesta este privilegiul copiilor lui Dumnezeu și credința trebuie să ia în stăpânire tot ce poate ca aprobare a credinței.

„Își vor pune mâinile peste bolnavi, și se vor însănătoși.” Lumea aceasta este o uriașă leprozerie, dar Hristos a venit să vindece pe bolnavi și să vestească eliberarea celor luați captivi de Satana. El era izvorul sănătății și al puterii. Dădea din însăși viața Sa celor bolnavi, suferinzi și stăpâniți de demoni. Nu alunga pe nimeni care venea la El după putere vindecătoare. Știa că aceia care veneau după ajutor își atrăseseră singuri boala; cu toate acestea, n-a refuzat să-i vindece. Și atunci când puterea de la Hristos pătrundea în aceste biete suflete, ele erau convinse de păcat și mulți erau vindecați atât de boala lor spirituală, cât și de bolile trupești. Evanghelia încă mai păstrează această putere și pentru ce n-am fi și noi astăzi martori la aceleași rezultate?

Hristos simte durerile fiecărui suferind. Când duhuri rele sfâșie trupul omenesc, Hristos simte nenorocirea. Când febra usucă izvorul vieții, El simte agonia. Și astăzi este tot atât de dispus să-i vindece pe bolnavi cum a fost pe vremea când era El Însuși pe pământ. Servii lui Hristos sunt reprezentanții Lui, uneltele prin care lucrează. El dorește ca prin ei să-și exercite puterea vindecătoare.

În felul de vindecare folosit de Mântuitorul, au fost învățături pentru ucenicii Săi. Cu o ocazie, El a uns ochii unui orb cu tină și i-a spus: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului.... El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine.” (Ioan 9, 7.) Vindecarea s-ar fi putut face și numai prin simpla putere a Marelui Vindecător, totuși Hristos a folosit mijloacele simple ale naturii. În timp ce nu a încurajat folosirea medicamentelor, El a aprobat utilizarea leacurilor simple și naturale.

Multora dintre suferinzi care se vindecau, Hristos le zicea: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple mai rău.” (Ioan 5, 14.) În felul acesta, El ne învață că boala este urmarea călcării legilor lui Dumnezeu, atât a celor naturale, cât și a celor spirituale. Nenorocirea cea mare din lumea aceasta n-ar exista, dacă oamenii ar trăi în armonie cu planul Creatorului.

Hristos a fost Călăuza și Învățătorul vechiului Israel și l-a învățat că sănătatea este răsplata ascultării de legile lui Dumnezeu. Marele Medic care i-a vindecat pe bolnavi în Palestina vorbise poporului Său din stâlpul de nor, arătându-i ce trebuie să facă și ce va face Dumnezeu pentru el. „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău”, a zis El, „dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.” (Exod 15, 26.) Hristos le-a dat israeliților îndrumări hotărâte asupra felului lor de viață și apoi i-a asigurat: „Domnul va depărta de tine orice boală.” (Deuteronom 7, 15.) Când au împlinit condițiile, au văzut că făgăduința era întemeiată: „Nici unul n-a șovăit dintre semințiile Lui.” (Psalmii 105, 37.)

Învățăturile acestea sunt pentru noi. Toți cei care vor să-și păstreze sănătatea trebuie să împlinească anumite condiții. Toți trebuie să învețe și să cunoască aceste condiții. Domnul n-are plăcere când oamenii nu cunosc legile Lui, fie cele naturale, fie cele spirituale. Noi trebuie să lucrăm împreună cu Dumnezeu atât pentru vindecarea corporală, cât și pentru cea sufletească.

Afară de aceasta, ar trebui să-i învățăm și pe alții cum să păstreze și să-și refacă sănătatea. Pentru cei bolnavi, ar trebui să folosim leacurile pe care Dumnezeu le-a așezat în natură și să le îndreptăm mintea către Acela care, singur, poate să vindece. Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe bolnavi

și pe suferinzi la Hristos pe brațele credinței noastre. Să-i învățăm să creadă în Marele Vindecător. Să ne prindem puternic de făgăduința Lui și să ne rugăm pentru manifestarea puterii Lui. Însăși esența Evangheliei înseamnă refacere și Mântuitorul dorește ca noi să-i îndemnăm pe cei bolnavi, deznădăjduiți și suferinzi să se prindă de puterea Lui.

Puterea iubirii se dovedește în toate actele Lui de vindecare și numai dacă suntem părtași, prin credință, la această iubire putem fi unelte pentru lucrarea Lui. Dacă neglijăm să ne unim cu Hristos, curentul de energie dătătoare de viață nu poate să se reverse în valuri bogate de la noi la oameni. Erau locuri unde Însuși Hristos nu putea să facă multe lucrări mari din pricina necredinței. Tot astfel acum, necredința desparte biserica de Ajutorul ei divin. Stăpânirea ei asupra realităților veșnice este slabă. Din cauza lipsei de credință, Dumnezeu este dezamăgit și jefuit de slava Lui.

Numai când lucrează pentru Hristos biserica are făgăduința că El este împreună cu ea. Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile, a zis El; „și iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Una dintre primele condiții de a primi puterea Lui este aceea de a lua jugul Lui. Însăși viața bisericii depinde de credincioșia cu care îndeplinește această însărcinare dată de Domnul. A neglija această lucrare înseamnă, cu siguranță, a cădea în slăbiciune și decădere. Acolo unde nu este lucrare vie pentru alții, iubirea se stinge, iar credința se slăbește.

Hristos vrea ca servii Săi să fie educatori ai comunității în lucrarea de răspândire a Evangheliei. Ei trebuie să-i învețe pe membrii bisericii cum să caute și să mântuiască ce este pierdut. Dar fac ei această lucrare? Vai, cât de mulți caută să țină trează scânteia de viață din comunitatea care este gata să moară! Cât de multe comunități sunt îngrijite ca niște mieluse bolnavi de către aceia care trebuie să caute oile pierdute! Și, tot timpul acesta, milioane și milioane pier fără Hristos.

Iubirea dumnezeiască a fost mișcată până în adâncul ei de nepătruns pentru binele oamenilor și îngerii se miră când îi văd pe cei care au primit o iubire așa de mare cum au o recunoștință superficială. Îngerii se miră cât de puțin apreciază oamenii iubirea lui Dumnezeu. Cerul este indignat de neglijența dovedită față de oameni. Am vrea ca noi să știm cum o privește Hristos? Ce ar simți o mamă și un tată, dacă ar ști că fiul lor, pierdut în zăpadă și frig, a fost trecut cu vederea și lăsat să piară de aceia care ar fi putut să-l salveze? N-ar fi întristați îngrozitor și peste măsură de indignați? Nu i-ar denunța ei pe ucigașii aceia cu o mânie aprinsă ca lacrimile lor și fierbinte ca iubirea lor? Suferințele oricărui om sunt suferințele copilului lui Dumnezeu și aceia care nu întind o mână de ajutor semenilor lor gata să piară provoacă mânia Lui îndreptățită. Aceasta este mânia Mielului. Acelora care spun că au părtășie cu Hristos, dar sunt indiferenți față de nevoile semenilor lor, El le va zice în ziua judecății: „Nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii.” (Luca 13, 27.)

În însărcinarea pe care le-a dat-o ucenicilor Săi, Hristos nu numai că a schițat lucrarea lor, dar le-a dat și o solie. „Învățați pe oameni”, a zis El, „să păzească tot ce v-am poruncit.” Ucenicii trebuiau să vestească ceea ce îi învățase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ce vorbise El în persoană, dar și prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. Învățătura omenească este exclusă. Nu e loc pentru tradiție, pentru teoriile și concluziile omului sau pentru legislația bisericească. În însărcinarea aceasta nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea ecleziastică. Servii lui Hristos nu trebuie să predea nimic din toate acestea. „Legea și profeții”, împreună cu tot ce ne e raportat din cuvintele și faptele Lui formează comoara încredințată ucenicilor pentru a fi predată lumii. Numele lui Hristos este deviza lor, semnul lor distinctiv, legătura lor de unire, autoritatea care hotărăște felul lor de purtare și izvorul izbânzii lor. Împărăția Lui nu va recunoaște nimic din ceea ce nu are inscripția Lui.

Evanghelia trebuie să fie vestită nu ca o teorie lipsită de viață, ci ca o putere vie, care schimbă viața. Dumnezeu dorește ca primitorii harului Său să fie martori ai puterii Lui. El îi primește cu plăcere chiar pe aceia a căror purtare L-a supărat mai mult; dacă se pocăiesc, El le dă Duhul Său cel Sfânt, îi pune în locurile de încredere cele mai însemnate și-i trimite în tabăra celor necredincioși, pentru a vesti mila Lui nemărginită. El ar vrea ca servii Săi să dea mărturie despre faptul că, prin harul Său, oamenii pot avea un caracter asemenea cu al lui Hristos și se pot bucura de asigurarea mării Lui iubiri. Ar vrea ca noi să dăm mărturie despre faptul că El nu poate să fie mulțumit până când neamul omenesc nu este recâștigat și repus în sfintele drepturi de copii ai Lui.

În Hristos se vede duișia păstorului, iubirea părintelui și mila nemărginită a unui Mântuitor plin de îndurare. El prezintă binecuvântările Sale în cuvintele cele mai îmbietoare. El nu e mulțumit numai să înșire binecuvântările Sale; le prezintă în chipul cel mai atrăgător, pentru a trezi dorința de a le avea. Tot în felul acesta și servii Lui trebuie să prezinte bogățiile slavei Darului nemărginit de mare. Iubirea minunată a lui Hristos va îndușia și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.” „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru!... El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va aduce la sânul Lui.»” (Isaia 40, 1.9-11.) Vorbiți-le oamenilor despre Acela care este „întâiul între mii” și a cărui ființă este toată „plină de farmec.” (Cântarea Cântărilor 5, 10.16.) Numai cuvintele nu pot să dea adevărata descriere. Faceți ca aceasta să reflecte în caracter și să se manifeste în viață. Hristos stă pentru a I se reproduce portretul în fiecare creștin. Dumnezeu a predestinat pe oricine „să fie asemenea chipului Fiului Său.” (Romani 8, 29.) În fiecare trebuie să se manifeste față de lume iubirea cea îndelung răbdătoare a lui Hristos, sfințenia, blândețea, îndurarea și adevărul Lui.

Primii ucenici au plecat și au vestit Cuvântul. Ei L-au descoperit pe Hristos în viața lor. Iar Domnul lucra împreună cu ei „și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.” (Marcu 16, 20.) Ucenicii aceștia s-au pregătit pentru lucrarea lor. Înainte de Cincizecime, ei s-au adunat și au îndepărtat orice deosebire. Erau o inimă și un gând. Ei au crezut făgăduința lui Hristos că se va da binecuvântarea și s-au rugat în credință. Au cerut nu numai ca ei să fie binecuvântați; erau apăsați de povara pentru salvarea sufletelor. Evanghelia trebuia să fie dusă până la marginile pământului și ei au cerut revărsarea puterii lui Hristos care fusese făgăduită. Atunci S-a revărsat Duhul Sfânt și mii de suflete s-au convertit într-o zi.

Așa poate să fie și acum. În loc de a fi vestite speculațiile omenești, să se predice Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii să îndepărteze neînțelegerile dintre ei și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. În credință să ceară binecuvântarea, și ea va veni. Revărsarea Duhului pe timpul apostolilor a fost „ploaia timpurie”, și urmările ei au fost mărețe. Dar „ploaia târzie” va fi mai îmbelșugată. (Ioel 2, 23.)

Toți aceia care își predau sufletul, trupul și spiritul lui Dumnezeu vor primi fără încetare noi valuri de puteri corporale și mintale. Depozitele inepuizabile ale cerului le stau la îndemână. Hristos le insuflă duh din duhul Său, viață din viața Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra inimii și minții. Harul lui Dumnezeu sporește și înmulțește însușirile lor și orice desăvârșire a naturii dumnezeiești vine în ajutorul lor în lucrarea de salvare a sufletelor. Prin conlucrarea cu Hristos, ei sunt desăvârșiți în El și, în slăbiciunea lor omenească, sunt făcuți în stare să facă faptele Atotputerniciei.

Mântuitorul dorește să manifeste harul Său și să imprime caracterul Său asupra lumii întregi. Ea este stăpânirea răscumpărată de El și dorește să-i

facă pe oameni liberi, curați și sfinți. Deși Satana caută să împiedice acest lucru, prin sângele care s-a vărsat pentru oameni, urmează să se câștige biruințe care vor aduce slavă lui Dumnezeu și Mielului. Hristos nu va fi mulțumit până când biruința nu va fi desăvârșită și „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora.” (Isaia 53, 11.) Toate neamurile de pe pământ vor auzi Evanghelia harului Său. Nu toți vor primi harul Său; dar „o sămânță de oameni Îi va sluji și se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei.” (Psalmii 22, 30.) „Domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt” și „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.” „Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui.” (Daniel 7, 27; Isaia 11, 9; 59, 19.)

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!» ... Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmaturi.... Căci Domnul mângâie pe poporul Său.... Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.” (Isaia 52, 7-10.)

Capitolul 87

“La tatăl meu și tatăl vostru”

Capitol bazat pe textele din Luca 24, 50-53; Faptele apostolilor 1, 9-12.

Venise timpul ca Domnul Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său. Ca un biruitor dumnezeiesc, El era gata să Se reînnoiască în curțile cerești cu trofeele biruinței. Înainte de moartea Sa, El spusese înaintea Tatălui Său: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17, 4.) După înviere, a mai zăbovit un timp pe pământ, pentru ca ucenicii să se poată obișnui cu El în trupul Său înviat și proslăvit. Acum era gata să-și ia rămas-bun. El dovedise faptul că este un Mântuitor viu. Ucenicii Lui nu mai trebuiau să vorbească despre El ca fiind în mormânt. Ei puteau să se gândească la El ca la o Persoană proslăvită înaintea universului ceresc.

Ca loc pentru înălțarea Sa, Isus alese acel colțișor de atâtea ori sfințit de prezența Sa, pe când locuia printre oameni. Nici Muntele Sion, locul cetății lui David, nici Muntele Moria, locul unde se găsea templul, nu aveau să fie cinstiți în felul acesta. În locurile acelea, Domnul Hristos fusese batjocorit și lepădat. Acolo, valurile milei, deși veneau printr-o tot mai crescândă revărsare a dragostei, au fost respinse de inimi tari ca stânca. Din locurile acelea, Domnul Hristos, istovit și împovărat, plecase să găsească odihnă pe Muntele Măslinilor. Sfânta șechina, înainte de a se îndepărta de cel dintâi templu, se oprise pe muntele din răsărit, ca și cum i-ar fi părut rău să părăsească cetatea aleasă; tot așa Domnul Hristos Se opri la Măsliniș, privind la Ierusalim cu inima plină de dor. Dumbrăvile și vâlcelele muntelui fuseseră sfințite de rugăciunile și lacrimile Lui. Văile lui răsunaseră de strigătele de biruință ale mulțimii care-L proclama împărat. Pe coastele lui, de cealaltă parte, găsisse un adăpost în casa lui Lazăr din Betania. În grădina Ghetsemani, situată la poalele muntelui, El Se rugase și Se chinuise singur.

De pe muntele acesta urma să Se înalțe la cer. Și tot pe vârful acestuia se vor odihni picioarele Sale când va veni a doua oară. El va sta pe Măslineș nu ca un om al durerilor, ci ca un împărat plin de slavă și biruitor, în timp ce strigătele de aleluia ale evreilor se vor contopi cu osanalele neamurilor, iar glasurile celor răscumpărați, întocmai ca o oaste numeroasă, vor face să răsunе puternic aclamația: „Încoronați-L ca Domn al tuturor”.

Și acum, împreună cu cei unsprezece ucenici, Isus înainta către munte. Pe când treceau prin poarta Ierusalimului, multe priviri mirate se îndreptau către mica grupă, condusă de Acela pe care, cu câteva săptămâni mai înainte, conducătorii Îl condamnaseră și-L crucificaseră. Ucenicii nu știau că aceasta avea să fie ultima lor întâlnire cu Învățătorul. Isus petrecu timpul vorbind cu ei, repetând învățăturile Sale de altădată. Pe când se apropiau de Ghetsemani, El Se opri ca ei să-și poată reaminti învățăturile pe care li le dăduse în noaptea marelui Său chin sufletesc. Privi din nou la vița prin care înfățișase legătura dintre biserica Sa, El și Tatăl Său; din nou El a repetat adevărurile pe care le explicase mai înainte. Totul în jurul Său amintea de iubirea Sa nerăsplătită. Chiar și ucenicii, care erau atât de scumpi inimii Sale, Îi reproșaseră și Îl părăsiseră în ceasul umilinței Sale.

Hristos locuise în lume treizeci și trei de ani; El suferise disprețul, insultele și batjocura ei; fusese lepădat și răstignit. Acum, când era gata să Se înalțe la tronul slavei Sale, în timp ce privea din nou la nerecunoștința oamenilor pe care venise să-i salveze, nu cumva va retrage de la ei simpatia și iubirea Sa? Nu cumva afecțiunea Sa va fi concentrată asupra aceluia loc unde El este prețuit și unde îngerii nevinovați așteaptă să facă ceea ce le spune? Nu! Făgăduința Sa pentru cei iubiți, pe care-i lasă pe pământ, este: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20.)

Ajungând la Muntele Măslinilor, Isus îi conduse pe drum, dincolo de vârful muntelui, până în apropiere de Betania. Aici Se opri, iar ucenicii se

adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau că pornesc de la fața Sa pe când privea plin de iubire la ei. Nu i-a certat pentru greșelile și vinovățiile lor; ultimele cuvinte rostite de Domnul lor au fost cuvinte de cea mai dulce duioșie. Cu mâinile întinse pentru binecuvântare, ca și cum îi asigura de grija Sa protectoare, El Se înălța încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracție pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii, înmărmuriți, urmăreau cu ochii încordați să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înălța. Un nor de slavă Îl ascunse de privirea lor; și când carul de nor al îngerilor Îl primi, veniră la ei cuvintele: „Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”. În același timp, veniră la ei undele celei mai dulci și mai vesele muzici cântate de corul îngerilor.

În timp ce ucenicii priveau încă spre cer, li s-au adresat niște glasuri plăcute ca cea mai frumoasă muzică. Se întoarseră și văzură doi îngeri în chip de oameni, care le-au vorbit, zicându-le: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”.

Îngerii aceștia erau din ceata care așteptase într-un nor strălucitor să-L însoțească pe Isus către casa Lui cerească. Fiind cei mai de frunte din ceata îngerilor, ei erau cei doi care veniseră la mormântul lui Hristos, la învierea Sa, și care fuseseră cu El în tot cursul vieții Sale pe pământ. Cu dorință arzătoare, tot cerul așteptase să se termine șederea Sa într-o lume pervertită de blestemul păcatului. Venise timpul ca universul ceresc să-L primească pe Împăratul lui. Oare cei doi îngeri nu doreau și ei să fie în mulțimea celor care Îl salutau pe Isus? Dar, din simpatie și iubire pentru aceia pe care El îi părăsise, au mai zăbovit ca să-i mângâie. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1, 14.)

Hristos Se înălțase la cer având chip de om. Ucenicii văzuseră norul care-L primise. Același Isus care umblase, vorbise și Se rugase cu ei, care

frânsese pâinea împreună cu ei, care fusese cu ei în bărcile lor pe lac și care în ziua aceea Se ostenise urcând împreună cu ei Măslinișul același Isus mergea acum să șadă pe tron cu Tatăl Său. Și îngerii i-au asigurat că Același pe care ei L-au văzut mergând la cer va reveni tot așa cum S-a înălțat. El va veni „pe nori; și orice ochi Îl va vedea.” (Apocalipsa 1, 7.) „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.” (1 Tesaloniceni 4, 16.) „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale.” (Matei 25, 31.) În felul acesta, se va împlini însăși făgăduința dată de Domnul ucenicilor Săi: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14, 3.) De aceea, ucenicii se puteau bucura pe deplin în nădejtile revenirii Domnului lor.

Când ucenicii s-au întors la Ierusalim, oamenii îi priveau cu surprindere. După judecarea și răstignirea lui Hristos, se crezuse că ei vor arăta abătuți și rușinați. Vrajmașii lor se așteptau să vadă pe fețele lor o expresie de întristare și înfrângere. Dar, în loc de aceasta, erau numai veselie și biruință. Fețele lor străluceau de o fericire care nu era de natură pământească. Ei nu se tânguiau pentru nădejdi spulberate, ci erau plini de laudă și de recunoștință pentru Dumnezeu. Cu bucurie, ei relatau minunea învierii lui Hristos și înălțarea Sa la cer, iar mărturia lor era primită de mulți.

Ucenicii nu mai aveau nici o îndoială cu privire la viitor. Ei știau că Isus este în cer și că El continuă să-i iubească. Ei știau că au un prieten la tronul lui Dumnezeu și erau nerăbdători să-I prezinte Tatălui cererile lor în Numele lui Isus. În temere sfântă, și-au plecat capetele în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 16, 23.24.) Ei înălțară mâna credinței mai sus și tot mai sus, cu argumentul puternic: „Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8, 34.) Iar

Ziua Cincizecimii le aduse plinătatea bucuriei prin prezența Mângâietorului, exact așa cum făgăduise Hristos.

Tot cerul aștepta să-L salute pe Mântuitorul în curțile cerești. Pe când Se înălța, El era în frunte, urmat de mulțimea captivilor eliberați la învierea Lui. Oastea cerească lua parte la cortegiul acela plin de veselie cu strigăte și aclamații de laudă și cântări cerești.

Când s-au apropiat de cetatea lui Dumnezeu, îngerii care alcătuiau escorta au strigat: Porți, ridicați-vă capetele; Ridicați-vă, porți veșnice, Ca să intre Împăratul slavei!

Plini de voie bună, îngerii păzitori au răspuns: Cine este acest Împărat al slavei?

Ei spun cuvintele acestea nu pentru că n-ar ști cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul solemnei preamăririi:

Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; Ridicați-le, porți veșnice, Ca să intre Împăratul slavei!

Din nou se aude întrebarea: „Cine este acest Împărat al slavei?”, deoarece îngerii niciodată nu obosesc auzind cum Numele Său este înălțat. Îngerii însoțitori dau răspunsul:

Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei! (Psalmii 24, 7-10.)

Atunci porțile cetății lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulțimea îngerească intră pe porți într-o revărsare de armonii încântătoare.

Iată tronul și în jurul lui curcubeul făgăduinței! Iată heruvimii și

serafimii! Conducătorii oștirilor îngeresti, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute, toți sunt adunați. Sfatul ceresc, înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu și pe Fiul Său, reprezentanții acelor ținuturi neatinsse de păcat asupra cărora Satana gândise să-și întindă domnia, toți sunt de față pentru a saluta pe Răscumpărătorul. Ei doresc cu ardoare să sărbătorească biruința Sa și să-L proslăvească pe Împăratul lor.

Dar El le face semn să se dea înapoi. Nu încă. El nu poate să primească acum coroana slavei și haina împărătească. Merge înaintea Tatălui Său. Arată fruntea Sa rănită, coasta împunsă, picioarele vătămate; Își înalță mâinile, care poartă urmele cuielor. Arată semnele biruinței Sale; înfățișează înaintea lui Dumnezeu snopul de legănat, pe aceia înviați cu El ca reprezentanți ai acelei mulțimi de oameni care vor învia din mormânt la a doua Sa venire. El Se apropie de Tatăl, care Se bucură pentru fiecare păcătos pocăit, chiar și pentru unul singur. Înainte de a se fi așezat temeliile pământului, Tatăl și Fiul Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi biruit de Satana. Ei Își strânseseră mâinile într-un solemn legământ că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta a fost împlinit de Domnul Hristos. Atunci când pe cruce a strigat: „S-a sfârșit”, El S-a adresat Tatălui. Înțelegerea fusese pe deplin adusă la îndeplinire. Acum El zice: Tată, s-a sfârșit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeule Meu. Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” (Ioan 19, 30; 17, 24.)

Glasul lui Dumnezeu se aude rostind că dreptatea este împlinită. Satana este înfrânt. Cei ai lui Hristos de pe pământ, care muncesc și se luptă, sunt „primiți în Preaiubitul Lui.” (Efeseni 1, 6.) Înaintea îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sunt declarați îndreptățiți. Unde este El, acolo va fi și biserica Sa. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmii 85, 10.) Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său și se dă porunca: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1, 6.)

Cu o bucurie de nedescris, cârmuitoarii, stăpânirile și puterile recunosc supremația Domnului vieții. Oastea îngerilor I se închină, în timp ce strigătul de bucurie umple curțile cerești. „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.” (Apocalipsa 5, 12.)

Cântările de biruință se unesc cu sunetele harfelor îngerești, până când pare că însuși cerul se revarsă de bucurie și laudă. Iubirea a biruit. Cel pierdut a fost găsit. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5, 13.)